TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ
CU UN MOTIV

REGATUL ARIPILOR ŞI AL PIEIRII

SERIA
REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR
volumul 3

SARAH J. MAAS

AUTOAREA SERIEI
TRONUL DE CLEȘTAR

Feyre s-a întors în Regatul Primăverii, hotărâtă să obțină noi informații despre manevrele lui Tamlin și despre planurile acestuia de a-i invada și de a-i supune pe cei din Prythian.

Dar, ca să-și atingă un asemenea scop, este nevoită să joace un joc extrem de periculos și de viclean. Un singur pas greșit i-ar putea fi fatal nu doar lui Feyre, ci și poporului acesteia. Iminența războiului o obligă să aleagă repede în care dintre Marii Lorzi poate avea încredere și să-și caute aliați în cele mai nebănuite ținuturi.

UTOARE:

și al trandafirilor

trandafirilor

al furiei

e cleștar

eștar

iezul nopții

Jocului

relor

unilor

SARAH J. MAAS

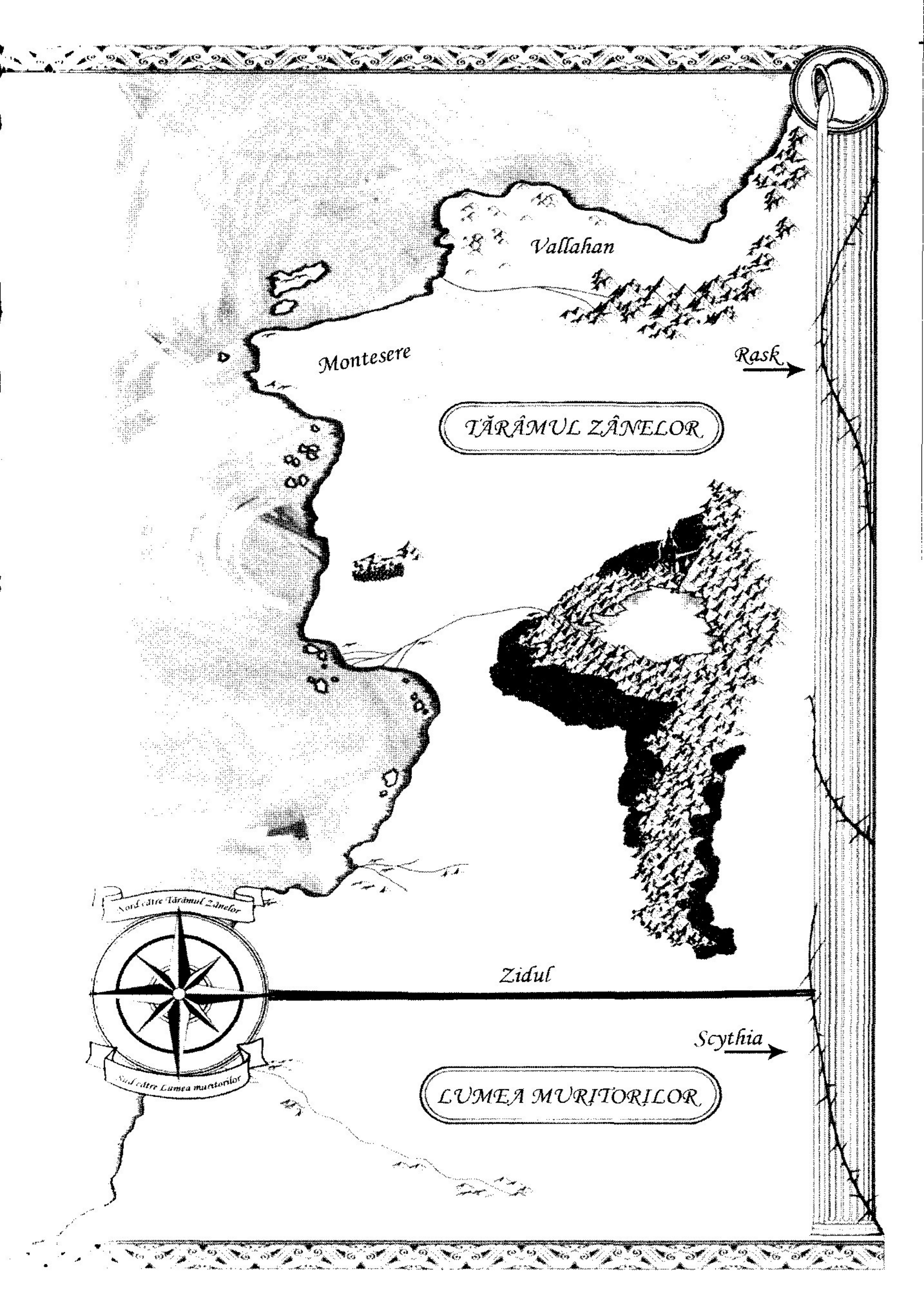
REGATUL ARIPILOR ŞI AL PIEIRII

volumul 3
din SERIA
REGATUL SPINILOR
ŞI AL TRANDAFIRILOR

Traducere: Andra-Elena Agafiței

Editura RAO, 2015

Pentru Josh și Annie...
Un dar. Totul.

Vallahan
Montesere
Rask
ȚĂRÂMUL ZÂNELOR
Nord către Tărâmul Zânelor
Zidul
Scythia
Sud către Lumea muritorilor
LUMEA MURITORILOR

studiind chipurile morților. M-am gândit să trimit soldații care puteau să facă față situației și să revendice armele celeilalte armate. Aveam o prea disperată nevoie de ele ca să ne pese de onoare. Cu atât mai mult cu cât cealaltă tabără nu se deranja cu așa ceva.

Încremenit:… câmpul de luptă părea încremenit în comparație cu măcelul și haosul care încetaseră în cele din urmă acum câteva ore. Soldații Loialiști se retrăseseră în loc să se predea, lăsându-și morții pradă ciorilor.

Am ocolit un cal căzut, în ai cărui ochi frumoși, larg deschiși, se putea citi groaza și ale cărui coaste însângerate erau pline de muște. Călărețul răsucit sub el era aproape decapitat. Nu din cauza vreunei lovituri de sabie. Nu, rănile adânci erau lăsate de niște gheare.

Ei nu aveau să cedeze cu ușurință. Regatele și teritoriile care își doreau sclavii lor umani nu ar fi pierdut războiul acesta decât dacă nu ar fi avut de ales. Și chiar și atunci… Aflaserăm pe pielea noastră, foarte devreme, că nu respectau regulile vechi și ritualurile de luptă. Cât despre teritoriile fae care luptau alături de războinicii muritori… Trebuia să fim striviți ca niște viermi.

Cu mâna acoperită de sângele meu și al altora, am alungat o muscă ce îmi bâzâia la ureche.

Crezusem dintotdeauna că moartea avea să fie un fel de întoarcere pașnică acasă – un cântec de leagăn dulce și trist, care să mă conducă spre orice m-ar fi așteptat după aceea.

M-am ghemuit cu un bocanc pe catargul unui stegar loialist, murdărind cu noroiul înroșit porcul mistreț brodat pe steagul de culoarea smaraldului.

Mă întrebam acum dacă nu cumva acel cântec de leagăn al morții nu era decât bâzâitul muștelor, și nu unul minunat. Dacă muștele și viermii erau doar servitorii morții.

Regatul aripilor și al pieirii

Câmpul de luptă se întindea spre orizont în toate

direcțiile, mai puțin spre fortăreața din spatele meu.

Trei zile îi respinseserăm; trei zile luptaserăm și muriserăm aici.

Dar rămăsesem pe poziții. Adunasem oameni și creaturi Fae de nenumărate ori, refuzasem să las loialiștii să pătrundă, chiar și atunci când ne loviseră a doua zi flancul drept, încă fragil, dar cu trupe noi.

Îmi folosisem puterea până ce am simțit că nu-mi mai rămăsese decât fum în vene, iar apoi apelasem la pregătirea mea illyriană până când nu mai știusem decât să-mi rotesc scutul și să lovesc cu sabia, până când nu mai știusem ce să fac împotriva hoardelor.

O aripă illyriană, pe jumătate sfârtecată, ieșea dintr-o grămadă de stârvuri de Mari Fae, ca și când fusese nevoie de toți șase ca să-l doboare pe războinic. Ca și când i-ar fi luat pe toți cu el.

Inima îmi bătea cu putere în trupul lovit în timp ce dădeam la o parte grămada de cadavre.

Întăririle sosiseră la răsăritul celei de-a treia și ultime zile, trimise de tatăl meu după ce îi cerusem ajutorul. Mă pierdusem prea mult în iureșul luptei ca să observ câți alții nu făceau parte din unitatea illyriană, mai ales când atât de mulți folosiseră pietre Siphon.

Dar în orele scurse după ce ne salvaseră pielea și schimbaseră soarta luptei, nu-mi zărisem niciunul dintre frați printre cei vii. Nici măcar nu știam dacă Azriel sau Cassian luptaseră pe câmp.

Era puțin probabil ca primul să o fi făcut, de vreme ce tatăl meu il ținea aproape pentru spionaj, dar Cassian... Cassian ar fi putut să reintre în luptă. L-aș fi crezut în stare pe tata să-l transfere pe Cassian într-o unitate cu foarte mari șanse să fie măcelărită. Așa cum pățise și acesta, care abia plecase șchiopătând mai devreme de pe câmpul de luptă.

Degetele însângerate și dureroase mi-au intrat în armura îndoită și în carnea rigidă când de pe soldatul

illyrian căzut am dat la o parte ultimul cadavru de Mari Fae.

Părul negru, pielea măslinie… Ca ale lui Cassian.

Însă nu al lui Cassian era chipul gri ca moartea, holbându-se la cer.

Respiram greoi, plămânii încă mă dureau din cauza urletelor și buzele îmi erau uscate și crăpate.

Aveam nevoie disperată de apă, dar în apropiere, alte două aripi illyriene ieșeau din grămada de morți spre care m-am dus împleticindu-mă, lăsându-mi mintea să hoinărească intr-un loc întunecat și liniștit când mi-am îndreptat gâtul răsucit ca să mă uit la chipul de sub casca simplă.

Nu era al lui.

Mi-am făcut loc printre cadavre spre un alt illyrian.

Apoi, spre altul. Și spre altul.

Pe unii îi cunoșteam. Pe alții, nu. Câmpul de luptă se întindea mult sub cer.

Kilometru după kilometru. Un regat al morților în putrefacție.

Și-am tot căutat.

PARTEA ÎNTÂI
PRINȚESA DIN CARRION

CAPITOLUL 1
Feyre

Tabloul era o iluzie.

O iluzie veselă și drăguță, plină de boboci de un roz palid și raze de soare imense.

Studiul leneș al grădinii de trandafiri care se ivea dincolo de ferestrele deschise ale atelierului meu îl începusem cu o zi în urmă. Printre mărăcini și frunze lucioase, verdele mai intens al dealurilor se rostogolea în depărtare, la orizont.

Era o primăvară nesfârșită, neobosită.

Dacă aș fi pictat un tablou cu priveliștea spre curte, așa cum simțisem, aș fi făcut-o cu spini sfâșietori, cu flori care sufocau lumina soarelui pentru plantele mai mici decât ele și dealuri nesfârșite mânjite de sânge.

Însă fiecare mișcare a pensulei pe pânza lată era calculată; toate petele și spiralele de culori amestecate erau menite să redea nu doar primăvara idilică, ci și o bună dispoziție. Nu eram prea bucuroasă, dar, din fericire, mă vindecam, în sfârșit, de ororile pe care le dezvăluiam cu grijă.

Credeam că, în ultimele săptămâni, îmi cizelasem conduita pe cât de complicat pictam tablourile. Credeam că, dacă aș fi ales să mă înfățișez cum îmi doream cu adevărat, aș fi fost împodobită cu gheare sfâșietoare și mâini care i-ar fi sugrumat pe cei care se aflau acum în compania mea. Aș fi lăsat holurile aurite pătate de roșu.

Dar încă nu.

Încă nu, îmi spuneam cu fiecare mișcare a pensulei, cu fiecare mișcare făcută în ultimele săptămâni. Răzbunarea imediată nu ar fi folosit nimănui și la nimic, poate cel mult furiei mele clocotitoare.

Chiar dacă, de fiecare dată când le vorbeam, o auzeam

pe Elain suspinând în timp ce era băgată cu forța în Cazan. Chiar dacă, de fiecare dată când îi priveam, o vedeam pe Nesta îndreptându-și degetul ca o promisiune a morții spre Regele Hybernului. Chiar dacă, de fiecare dată când îi miroseam, nările mi se umpleau din nou de izul sângelui lui Cassian vărsat pe pietrele negre ale castelului din oase. Pensula mi se rupsese între degete.

O rupsesem în două, mânerul gălbui fiind distrus iremediabil.

Înjurând în șoaptă, m-am uitat spre uși și ferestre. Locul acesta era prea plin de priviri indiscrete ca să risc să o arunc în coșul de gunoi.

Am privit, cu atenție, peste tot în jurul meu, ca să văd cine era suficient de aproape să mă vadă, să mă spioneze. N-am găsit pe nimeni.

Mi-am întins brațele în față, cu o jumătate de pensulă în fiecare mână.

Pentru o clipă, mi-am permis să văd dincolo de strălucirea care-mi ascundea tatuajul de pe mâna și antebrațul drept. Însemnele inimii mele adevărate. Adevăratul meu titlu.

Marea Doamnă a Regatului Nopții.

Gândul fugar făcu pensula ruptă să izbucnească în flăcări.

Focul nu mă arse, chiar dacă devoră lemnul, pensula și vopseaua.

După ce nu mai rămase decât fum și cenușă, am chemat un vânt care mi le-a măturat de pe palme și le-a scos pe ferestrele deschise.

Ca măsură de precauție, am invocat o briză din grădină ca să șerpuiască prin cameră și să spulbere fuioarele de fum rămase și să o umple cu mirosul prăfuit și sufocant al trandafirilor.

Poate după îndeplinirea sarcinii mele aici, aveam să ard din temelii și conacul acesta, începând cu trandafirii.

Cele două siluete care se apropiau îmi captară atenția,

iar eu am înșfăcat o altă pensulă și am înmuiat-o în cea mai apropiată pată de vopsea, coborând capcanele întunecate pe care le ridicasem în jurul camerei ca să mă avertizeze de prezența vizitatorilor.

Lucram Ia felul în care lumina soarelui cădea pe nervurile unei petale de trandafir, încercând să nu mă gândesc la cum o văzusem odată pe aripile illyriene, când ușile se deschiseră.

Am pretins că sunt absorbită de munca mea aducându-mi un pic umerii în față și înclinându-mi capul. Și m-am prefăcut și mai mult când m-am uitat încet peste umăr, de parcă efortul de a mă desprinde de tablou era adevărat.

Însă lupta am dat-o cu zâmbetul pe care m-am forțat să-l afișez pe chip și în privire – ochii fiind singurii care indicau un zâmbet sincer. Exersasem în oglindă. De nenumărate ori.

Așadar, pielea din jurul ochilor mi se încreți cu ușurință când i-am zâmbit discret și totuși fericit lui Tamlin.

Lui Lucien.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse Tamlin, studiindu-mi chipul în căutarea umbrelor cărora le cedam din când în când, a celor pe care le foloseam ca să-l țin la distanță când soarele apunea dincolo de dealuri. Dar credeam că poate vrei să te pregătești pentru întâlnire.

M-am forțat să înghit și să cobor pensula, neliniștită și nesigură așa cum fusesem în urmă cu mult timp.

— Este… ai vorbit cu Ianthe? Chiar vine?

încă nu o văzusem pe Marea Preoteasă care îmi trădase surorile Hybernului, care *ne* trădase Hybernului.

Și chiar dacă rapoartele rapide și neclare pe care Rhysand mi le trimisese prin legătura de împerechere mă mai liniștiseră… Ea era responsabilă pentru ce se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni.

Lucien fu cel care răspunse, uitându-se cu atenție la tabloul meu, ca și când acesta ar fi avut dovada pe care știam că o căuta.

— Da. Ea… a avut motivele ei și este dispusă să ți le explice.

Poate și motivele pentru care punea mâna pe orice mascul îi plăcea, fie că ei voiau sau nu și de ce procedase așa cu Rhys și cu Lucien.

M-am întrebat ce părere avea cu adevărat Lucien despre asta și despre faptul că victima prieteniei ei cu Hybernul ajunsese să fie partenera *lui.* Elain.

Nu vorbisem despre Elain decât o singură dată, după ziua întoarcerii mele.

„În ciuda a ceea ce a insinuat Jurian despre modul în care Rhysand o să le trateze pe surorile mele, îi spusesem eu, în ciuda naturii Regatului Nopții, ei nu au să le rănească așa pe Elain sau pe Nesta – nu încă. Rhysand are la dispoziție moduri mai creative prin care să le facă rău.“

Lucien încă părea să se îndoiască de asta.

Dar, pe de altă parte, și eu insinuasem prin propriile-mi „pierderi” de memorie că poate nu avusesem parte de aceeași creativitate sau amabilitate.

Ușurința cu care crezuseră că Rhysand ar fi forțat vreodată pe cineva… Am adăugat insulta pe extrem de lunga listă cu lucruri pentru care trebuia să-mi iau revanșa.

Am lăsat jos pensula și mi-am scos șorțul stropit de vopsea, punându-l cu grijă pe scaunul pe care stătusem deja cocoțată de două ore.

— Mă duc să mă schimb, am șoptit și mi-am aruncat peste umăr coada despletită.

Tamlin dădu aprobator din cap, urmărindu-mi fiecare mișcare în timp ce m-am apropiat de ei.

— Este frumos tabloul.

— Nu este nici pe departe terminat, am spus eu, aducând-o la suprafață pe fata care se ferea de laude și de complimente, care își dorea să treacă neobservată. Încă-i vraiște.

La drept vorbind, era una dintre cele mai bune lucrări

ale mele, chiar dacă numai eu îi observam lipsa de spirit.

— Cred că toți suntem, spuse Tamlin schițând un zâmbet.

Mi-am înfrânat impulsul de a-mi da ochii peste cap și i-am zâmbit, atingându-l ușor cu mâna pe umăr când am trecut pe lângă el.

Când am ieșit după zece minute, Lucien aștepta în fața noului meu dormitor.

Îmi luase două zile ca să nu mă mai îndrept spre cel vechi – să fac în dreapta în capul scărilor, și nu la stânga. Dar nu era nimic în fostul dormitor.

Mă uitasem o dată înăuntru, a doua zi după întoarcerea mea.

Mobila era distrusă, cearșafurile erau sfâșiate, iar hainele erau aruncate la întâmplare în dulap. Părea că nimănui nu i se permisese să intre ca să facă curățenie.

În schimb, plantele agățătoare – spinii – îl făcuseră de nelocuit. Fostul meu dormitor fusese năpădit de vrejurile care se unduiseră și șerpuiseră pe pereți, împletindu-se printre resturi ca și când s-ar fi târât de pe spalierele de sub ferestre, ca și când ar fi trecut o sută de ani și nu câteva luni.

Dormitorul acela era acum aidoma unui mormânt..

Am luat juponul de culoare roz deschis al rochiei transparente într-o mână și am închis ușa dormitorului în urma mea. În tot acest timp, Lucien aștepta rezemat de ușa din fața mea.

De ușa camerei lui.

Nu mă îndoiam că se asigurase că aveam să stau acum în camera de vizavi. Nu mă îndoiam că își întorcea mereu ochiul de metal spre camera mea, chiar și când dormea.

— Sunt surprins că ești atât de calmă, având în vedere promisiunile pe care le-ai făcut în Hybern, spuse Lucien în loc de salut.

Promisiunea de a le ucide pe reginele umane, pe Regele Hybernului, pe Jurian și pe Ianthe, pentru ceea ce le

făcuseră surorilor mele și prietenilor mei.

— Tu singur ai spus că Ianthe a avut motivele ei. Oricât de furioasă aș fi, pot să o ascult.

Nu îi spusesem lui Lucien ce știam de adevărata ei natură pentru că asta ar fi însemnat să îi explic faptul că Rhys o alungase din casa lui ca să se apere pe sine și pe membrii regatului său și deoarece ar fi stârnit prea multe întrebări, ar fi subminat prea multe minciuni atent născocite, care îi ținuseră pe el și regatul lui – regatul *meu* – în siguranță.

Deși mă întrebam dacă, după ce se întâmplase în Velaris, mai era necesar. Inamicii noștri cunoșteau orașul, știau că era un loc al binelui și al păcii. Și încercaseră să-l distrugă cu prima ocazie.

Vina pentru atacul asupra Velarisului, după ce Rhys li-l dezvăluise reginelor umane, avea să-l bântuie pe partenerul meu tot restul vieților noastre nemuritoare.

— O să-ți spună o poveste pe care ai să vrei să o auzi, mă avertiză Lucien.

Eu am ridicat din umeri și am mers pe holul pustiu, acoperit de covoare.

— Pot să decid și singură în numele meu. Se pare că tu ai hotărât deja să nu o crezi.

El mă ajunse din urmă.

— A implicat două femei nevinovate în treaba asta.

— Lucra ca să se asigure că alianța cu Hybernul este puternică..

Lucien mă prinse de cot și mă opri.

I-am permis să o facă pentru că, dacă *nu* aș fi făcut-o și m-aș fi teleportat ca în pădure cu multe luni în urmă sau dacă aș fi folosit vreo manevră de apărare illyriană ca să-l dobor, mi-aș fi distrus șiretlicul.

— Ești mai inteligentă de atât.

M-am uitat atent la mâna lată și bronzată care îmi ținea cotul. Apoi am întâlnit un ochi roșu și unul auriu, care se învârtea.

— Unde o ține? șopti Lucien.

Știam la cine se referea.

Am scuturat din cap.

— Nu știu. Rhysand deține o sută de locuri în care ar putea să fie, dar mă îndoiesc de faptul că ar folosi vreunul dintre ele ca să o ascundă pe Elain, știind că le cunosc.

— Spune-mi oricum. Enumeră-mi-le pe toate.

— Ai să mori în clipa în care ai să intri pe teritoriul lui.

— Am supraviețuit destul de onorabil când te-am găsit.

— Nu ți-ai dat seama că pusese stăpânire pe mine. L-ai lăsat să mă ia. Minciună, minciună, minciună.

Însă Lucien nu afișă durerea și vina la care mă așteptam și îmi dădu încet drumul.

— Trebuie să o găsesc.

— Nici măcar nu o cunoști pe Elain. Legătura de împerechere este doar o reacție fizică – îți întunecă rațiunea.

— Asta v-a făcut ție și lui *Rhys?*

Întrebarea șoptită era periculoasă. Dar mi-am impus să-mi afișez teama în privire, mi-am amintit de Țesătoare, de Cioplitor și de Middengard Wyrm, astfel încât vechea groază să-mi acopere parfumul.

— Nu vreau să discut despre asta, am spus cu o voce răgușită și inegală.

Ticăitul unui ceas se auzi la parter. În sinea mea, i-am adresat, atunci, Mamei, o rugăciune de mulțumire și am grăbit pasul.

— O să întârziem.

Lucien nu făcu decât să dea aprobator din cap, dar i-am simțit privirea în spate, ațintită chiar asupra șirei spinării când am coborât scările ca să o văd pe Ianthe.

Și să decid, în sfârșit, cum urma să o sfâșii în bucăți.

*

Marea Preoteasă arăta exact așa cum îmi aminteam, și

în amintirile pe care mi le arătase Rhysand, și în reveriile în care-mi înfigeam ghearele ascunse sub unghii ca să îi scot ochii și limba și apoi să îi sfâșii gâtul.

În piept, furia mi se transformase într-o creatură vie, într-un ecou al bătăilor inimii care mă adormeau și mă trezeau. Mi-am domolit-o doar când am fixat-o cu privirea pe Ianthe din partea cealaltă a mesei, aflată între Tamlin și Lucien.

Aceasta încă mai purta gluga galbenă și diadema argintie cu piatra de un albastru transparent, care semăna cu una Siphon. Bijuteria din mijloc îmi amintea de cele ale lui Azriel și ale lui Cassian. Și m-am întrebat dacă, la fel ca și cele ale războinicilor illyrieni, bijuteria ajuta cumva vreo magie stângace să se transforme în ceva mai rafinat, mai mortal. Nu și-o scosese niciodată, dar nici nu o văzusem pe Ianthe invocând o putere mai mare decât cea necesară aprinderii unei sfere de lumină fae într-o cameră.

Marea Preoteasă își îndreptă privirea turcoaz spre masa din lemn negru, gluga aruncându-i umbre pe chipul perfect.

— Vreau să încep prin a spune cât de rău îmi pare. Am acționat din dorința de a-ți… oferi lucrul pe care credeam că probabil ţi-l dorești, dar nu îndrăznești să-l ceri cu voce tare și, în același timp, de a continua să-i mulțumesc pe aliații noștri din Hybern cu loialitatea noastră.

Minciuni drăguțe și otrăvite. Dar, ca să îi aflu adevăratele motive… Așteptam întâlnirea aceasta de câteva săptămâni. Îmi petrecusem ultimele săptămâni pretinzând că sunt în convalescență, că mă *vindec* de ororile cauzate de Rhysand, cărora le supraviețuisem.

— De ce mi-aș fi dorit ca surorile mele să suporte așa ceva?

Vocea mi se auzi tremurată, rece.

Ianthe își ridică fruntea, studiindu-mi chipul nesigur, dacă nu puțin distant.

— Ca să poți fi împreună cu ele pentru totdeauna. Și

dacă Lucien ar fi descoperit dinainte că Elain este partenera lui, ar fi fost… devastator să-și dea seama că ar avea la dispoziție doar câteva zeci de ani.

Faptul că i-a rostit numele surorii mele mă făcu să vreau să mârâi, dar m-am înfrânat și-am afișat un calm aparent, cea mai nouă mască din arsenalul meu.

— Dacă vrei să-ți fim recunoscători, mai ai de așteptat o vreme, Ianthe, răspunse Lucien.

Tonul și vorbele lui îi atraseră o privire de atenționare din partea lui Tamlin. Poate că Lucien ar fi ucis-o pe Ianthe înaintea mea, doar pentru groaza la care o supusese pe partenera lui în ziua aceea.

— Nu, șopti Ianthe cu ochi mari, imaginea perfectă a remușcării și a vinovăției. Nu, nu mă aștept deloc să-mi fiți recunoscători sau să mă iertați, ci să mă înțelegeți… Asta e și casa mea.

Ea ridică o mână subțire, împodobită cu inele de argint și brățări ca să arate camera, conacul.

— Toți am fost nevoiți să facem alianțe pe care nu le-am fi crezut vreodată posibile – unele poate neplăcute, da, dar… forța Hybernului este prea mare ca să fie oprită. Acum poate fi înfruntată ca orice altă furtună.

Ea îi aruncă lui Tamlin o privire.

— În toate lunile astea, am lucrat din greu ca să ne pregătim pentru sosirea inevitabilă a Hybernului. Am comis o greșeală gravă și am să regret mereu durerile pe care le-am cauzat, dar haideți să continuăm această lucrare bună împreună. Să găsim o cale prin care să asigurăm supraviețuirea teritoriilor și a poporului nostru..

— Cu prețul câtor altora? întrebă Lucien.

Tamlin îi aruncă din nou acea privire de atenționare, dar Lucien îl ignoră.

— Ce am văzut în Hybern, spuse Lucien apucând cotierele scaunului său destul de puternic încât lemnul sculptat scârțâi. Toate promisiunile de pace și imunitate pe care le-a făcut…

El se opri de parcă și-ar fi amintit că Ianthe ar fi putut foarte bine să-l informeze pe rege. Slăbi strânsoarea de pe scaun și își îndoi degetele lungi înainte de a apuca iar cotierele.

— Trebuie să fim precauți.

— Vom fi, promise Tamlin. Dar deja am fost de acord cu anumite condiții. Sacrificii, chiar. Dacă ne despărțim acum… chiar dacă Hybernul ne este aliat, trebuie să facem un front puternic. Împreună..

El încă avea încredere în ea. Încă mai credea că Ianthe luase, pur și simplu, o decizie proastă. Nu știa ce pândea sub frumusețea, hainele și cuvintele pioase.

Dar, pe de altă parte, aceeași orbire îl împiedicase să-și dea seama și ce se ascundea sub pielea mea. Ianthe își coborî din nou privirea.

— Mă voi strădui să fiu vrednică de prietenii mei.

Lucien părea să facă un efort enorm ca să nu-și dea ochii peste cap, dar Tamlin spuse:

— Cu toții vom încerca.

Acesta era noul lui cuvânt preferat: „a încerca”.

Eu am înghițit, asigurându-mă că el mă observă, și am dat încet din cap, fixând-o pe Ianthe cu privirea.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Un ordin prostesc – unul la care se așteptase, după iuțeala cu care dădu aprobator din cap. Lucien se rezemă de spătar, refuzând să mai spună ceva.

— Totuși Lucien are dreptate, am spus fără să gândesc, afișând o expresie îngrijorată. Cum rămâne cu oamenii din regat în timpul conflictului? M-am încruntat la Tamlin. Amarantha i-a brutalizat – nu știu cât de bine vor suporta să trăiască lângă Hybern. Au suferit destul.

Tamlin își încordă maxilarul.

— Hybernul a promis că nu se va atinge de oamenii noștri.

Oamenii *noștri.* Aproape m-am încruntat – chiar dacă am dat din nou din cap că am înțeles.

— A fost o parte din… învoiala noastră.

Când vânduse tot Prythianul, vânduse tot ce era bun și corect în el ca să mă *recupereze.*

— Oamenii noștri vor fi în siguranță la sosirea Hybernului. Chiar dacă am sfătuit familiile să se mute în partea estică a teritoriului. Cel puțin pentru moment.

Bun. Măcar se gândise la posibilele victime – măcar îi păsa de poporul lui, înțelegea ce fel de jocuri bolnave îi plăcea Hybernului să joace și că el putea să jure ceva, referindu-se la altceva. Dacă deja îi muta pe cei mai expuși la risc în timpul conflictului… Asta îmi ușura munca. Și în est – o informație măruntă pe care am ascuns-o. Dacă estul era sigur, atunci vestul… Hybernul urma, într-adevăr, să se oprească aici, venind din acea direcție.

Tamlin expiră.

— Asta mă aduce la celălalt motiv pentru care ne-am întrunit.

M-am pregătit și mi-am impus să par curioasă când el declară:

— Prima delegație din Hybern sosește mâine.

Pielea bronzată a lui Lucien se albi.

— Jurian va ajunge înainte de amiază, adăugă Tamlin.

CAPITOLUL 2

Nu prea auzisem nimic despre Jurian în ultimele săptămâni – nu îl văzusem pe comandantul uman înviat, din noaptea aceea, în Hybern.

Jurian fusese renăscut cu ajutorul Cazanului și al propriilor rămășițe oribile pe care Amarantha le adunase ca trofee timp de cinci sute de ani, sufletul lui fiind captiv și conștient în ochiul păstrat prin magie. El era nebun – înnebunise cu mult înainte ca Regele Hybernului să-l fi înviat ca să conducă reginele umane pe calea supunerii inconștiente.

Tamlin și Lucien știau. În mod sigur văzuseră licărul acela în ochii lui Jurian.

Dar… nici nu păreau cu totul deranjați de faptul că Regele Hybernului avea Cazanul, care putea să spintece lumea asta, începând cu zidul – singurul lucru dintre adunare, armatele mortale Fae și tărâmurile oamenilor vulnerabili de dedesubt.

Nu, acea amenințare cu siguranță nu părea să-i țină treji noaptea pe Lucien sau pe Tamlin sau să îi împiedice să îi invite pe monștrii aceștia în casa lor.

La întoarcerea mea, Tamlin promisese să mă includă în planuri și să mă invite la fiecare întâlnire și se ținuse de cuvânt atunci când explicase că Jurian trebuia să sosească împreună cu alți doi comandanți din Hybern, iar eu aveam să fiu prezentă. Ei chiar își doreau să examineze zidul, să caute locul perfect pentru a-l putea crăpa imediat ce Cazanul și-ar fi recăpătat puterea.

Aparent, faptul că le transformase pe surorile mele în ființe Fae îl epuizase.

Îngâmfarea mea vizavi de lucrul acesta nu dură mult.

Prima mea sarcină era să aflu unde plănuiau să atace și

de cât timp avea nevoie Cazanul ca să-și recapete forțele. Apoi trebuia să-i transmit pe ascuns informațiile lui Rhysand și celorlalți.

A doua zi am fost și mai precaută, după un somn agitat din cauza cinei cu Ianthe cea roasă de vină, care ajunsese să râdă excesiv ca să ne lingușească pe mine și pe Lucien. Părea că, înainte de a-și face apariția, preoteasa voia să aștepte până când comandanții din Hybern se instalau. Spusese că își dorea să se asigure că ei aveau șansa să ne cunoască înainte de a interveni, dar schimbul de priviri dintre mine și Lucien îmi dăduse de înțeles că, pentru prima dată, eram de acord: era foarte probabil să-și fi plănuit o intrare grandioasă.

Asta nu conta deloc pentru mine – pentru planurile mele, pe care le-am trimis prin legătura de împerechere în dimineața următoare, cuvintele și imaginile rostogolindu-se de-a lungul unui coridor întunecat.

Nu îndrăzneam să folosesc prea des legătura. De la sosirea mea, comunicasem cu Rhysand doar o dată. O singură dată, în orele de după ce intrasem în fostul meu dormitor și văzusem mărăcinii care îl invadaseră.

Parcă strigasem de la o distanță mare, parcă vorbisem pe sub apă. „Sunt bine și în siguranță, îi transmisesem prin legătură. Am să îți spun curând ce știu.“ Așteptasem, lăsând cuvintele să călătorească în întuneric, și apoi întrebasem: „Sunt în viață? Sunt răniți?”

Nu îmi aminteam ca legătura dintre noi să fi fost atât de greu de auzit, nici măcar când locuisem în casa asta, iar el o folosise ca să vadă dacă mai trăiam, ca să se asigure că disperarea nu mă copleșise.

Dar Rhysand îmi răspunsese după un minut: „Te iubesc. Sunt în viață. Se vindecă.”

Asta fusese tot, ca și când doar atât reușise să-mi spună.

Mă întorsesem în noua mea cameră, încuiasem ușa și înconjurasem tot locul cu un zid de aer dur pentru ca mirosul lacrimilor mele tăcute să nu fie detectat când mă

ghemuisem într-un colț al băii.

Cândva, mă mai ghemuisem așa, privind stelele în orele lungi și triste ale nopții. Acum studiam cerul senin și albastru de dincolo de fereastra deschisă, ascultam păsările cântându-și una celeilalte și voiam să strig.

Nu îndrăznisem să cer mai multe detalii despre Cassian și Azriel sau despre surorile mele. Mă îngrozea că știam cât de rău fusese, cum aș fi procedat dacă nu ar fi reușit să se vindece și ce le-aș fi făcut acelor oameni.

Se vindecau. Erau în viață și se vindecau. Îmi spuneam asta în fiecare zi.

Chiar dacă le mai auzeam strigătele și le simțeam mirosul sângelui. Însă nu cerusem mai mult, nu riscasem să ating legătura în afară de acea primă dată.

Nu știam dacă asemenea lucruri – mesajele tăcute dintre parteneri – puteau fi monitorizate, nu când legătura de împerechere putea fi mirosită, iar eu mă jucam atât de periculos cu ea.

Toată lumea credea că fusese tăiată, că parfumul lui Rhys mai putea fi simțit din cauză că mă forțase, că sădise mirosul în mine.

Ei credeau că, odată cu timpul și distanța, mirosul lui avea să dispară, cel mai probabil, în câteva săptămâni sau luni.

Și când ar fi persistat... Atunci trebuia să atac, cu sau fără informațiile de care aveam nevoie.

Dar din cauză că posibilitatea de a comunica prin legătură menținea mirosul puternic... trebuia să o folosesc mai rar, chiar dacă nu vorbeam cu Rhys și nu-i simțeam amuzamentul și viclenia... Aveam să le aud din nou și să-i văd zâmbetul schimonosit, îmi promiteam în repetate rânduri.

Și mă gândeam din nou la cât de îndurerat îi fusese chipul ultima dată când îl văzusem; la Rhys, plin de sângele lui Azriel și al lui Cassian, când, în ziua următoare, Jurian și cei doi comandanți din Hybern se teleportară în

față, pe aleea cu pietriș.

Jurian purta aceeași armură ușoară din piele, părul castaniu biciuindu-i fața în briza de primăvară. El ne văzu stând pe treptele albe din marmură din fața casei, iar gura i se strâmbă în zâmbetul îngâmfat.

Mi-am făcut venele să înghețe, cu răceala unui regat în care nu fusesem niciodată. Însă m-am folosit de darul stăpânului său, transformând furia arzătoare într-un calm de gheață în clipa în care Jurian se apropie țanțoș de noi, cu o mână pe mânerul săbiei.

În schimb, cei doi comandanți – un bărbat și o femeie – fură cei din cauza cărora m-am temut un pic.

Cu pielea de aceeași nuanță roșiatică și cu părul la fel de negru ca al regelui lor, păreau Mari Spiriduși, dar privirea lor împietrită în răutate îmi atrase atenția – absența oricărei urme de compasiune din cauza mileniilor de cruzime.

Tamlin și Lucien înțepeniseră înainte ca Jurian să se oprească ’ înaintea scărilor de la intrare. Comandantul armatei pământene rânji.

— Arăți mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

M-am uitat în ochii lui și nu am spus nimic.

Jurian pufni și le făcu semn celor doi comandanți să înainteze.

— Dați-mi voie să vi le prezint pe Altețele regale, prințul Dagdan și prințesa Brannagh, nepotul și nepoata Regelui Hybernului.

Erau gemeni – de aceea, poate și între mințile și puterile lor era o legătură.

Tamlin păru să-și amintească de faptul că aceștia îi erau acum aliați și coborî scările. Lucien îl urmă.

El ne vânduse. Vânduse Prythianul – pentru mine. Ca să mă răscumpere.

Fumul mi se răsuci în gură și i-am impus gheții să mi-o umple din nou.

Tamlin își înclină capul spre prinț și prințesă.

— Bine ați venit în casa mea! Am pregătit camere pentru toți.

— Fratele meu și cu mine vom sta împreună într-o cameră, spuse prințesa.

Vocea ei era înșelător de subțire – aproape feciorelnică, dar lipsită de orice urmă de emoție și impunătoare.

Practic, am simțit remarca meschină clocotind în Lucien, dar am coborât scările și am spus, ca stăpână a casei pe care acești oameni și Tamlin se așteptaseră cândva să o accept cu brațele deschise:

— Nu este greu să facem schimbări.

Ochiul metalic al lui Lucien se roti și se concentră asupra mea, dar eu m-am arătat indiferentă în momentul în care am făcut o plecăciune înaintea inamicilor mei. Care dintre prietenii mei avea să îi înfrunte pe câmpul de luptă?

Oare Cassian și Azriel erau suficient de întremați ca să lupte, sau măcar să ridice o sabie? Nu mi-am permis să mă gândesc la asta – la cum țipase Cassian când aripile îi fuseseră sfâșiate.

Prințesa Brannagh se uită cu atenție la mine, la rochia roz, la părul pe care Alis mi-l ondulase și mi-l împletise într-o coroniță în vârful capului și la cerceii cu perle de un roz pal.

Eram o ființă drăguță și inofensivă, perfectă pentru ca un Mare Lord să o călărească oricând dorea.

Brannagh strâmbă din buze când îi aruncă o privire fratelui ei. Judecând după rânjetul arogant cu care îi răspunse, Prințul gândea la fel.

Tamlin mârâi încet în semn de avertisment.

— Dacă v-ați săturat să vă holbați la ea, poate reușim să trecem la ale noastre.

Jurian chicoti încet și urcă scările fără să i se spună să o facă.

— Sunt curioși. Nerușinarea gestului și cuvintele îl făcură pe Lucien să înțepenească. Nu în fiecare secol dreptul de proprietate asupra unei femei duce la

declanșarea unui război. Mai ales asupra uneia cu astfel de… talente.

Eu m-am întors și am urcat treptele după el.

— Poate că, dacă te-ai fi deranjat să mergi la război pentru Miryam, nu te-ar fi părăsit pentru prințul Drakon.

O undă păru să îl străbată pe Jurian. Tamlin și Lucien se încordară în spatele meu, neștiind dacă să ne supravegheze dialogul sau să-i însoțească pe cei doi nobili din Hybern în casă. Cu explicația mea i u Azriel și rețeaua lui de spioni erau bine instruiți, scăpaserăm de toți servitorii inutili, atenți la ochii și urechile curioase, rămânând doar cei mai de încredere dintre ei.

Bineînțeles, uitasem să menționez că știam deja că Azriel își retrăsese spionii de câteva săptămâni, informația nemeritând prețul vieților lor, sau că era în interesul *meu* să fiu supravegheată de mai puțini oameni.

Jurien se opri în capul scărilor, chipul fiindu-i o mască neîndurătoare a morții atunci când am urcat ultimele trepte spre el.

— Ai grijă ce spui, fato!

Eu i-am zâmbit și am trecut mai departe.

— Sau ce? Ai să mă arunci în Cazan?

Am intrat pe ușile principale, ocolind masa din mijlocul holului, unde se afla o vază cu flori care se înălțau către candelabrul de cristal.

Chiar acolo – la doar câțiva metri distanță, mă ghemuisem de groază și disperare în urmă cu câteva luni. Chiar acolo, în mijlocul foaierului, Mor mă ridicase și mă scosese din casă și mă eliberase.

— Iată prima regulă a acestei vizite, i-am spus lui Jurian peste umăr, în timp ce mă îndreptam spre sufragerie, unde ne aștepta prânzul. Nu mă amenința în casa mea!

După o clipă, mi-am dat seama că atitudinea mea funcționase.

Nu cu Jurian, care se încruntă când își ocupă locul la masă, ci cu Tamlin, care îmi atinse ușor obrazul cu un

mont când trecu pe lângă mine, fără să știe cât de atent îmi alesesem cuvintele, cum îl momisem pe Jurian ca să-mi servească oportunitatea pe tavă.

Acela fu primul meu pas: să-l fac pe Tamlin să creadă, să creadă cu adevărat că îl iubeam pe el și locul acesta și pe toată lumea de aici, astfel încât să nu devină suspicios când aveam să-i ațâț unul împotriva celuilalt.

*

Prințul Dagdan se supunea tuturor dorințele și ordinelor surorii sale gemene, ca și când ar fi fost sabia pe care ea o mânuia ca să spintece lumea.

Îi turna băuturile, adulmecându-le mai întâi. Îi alegea cele mai bune felii de carne de pe platouri și i le aranja frumos pe farfurie. O lăsa mereu să răspundă și niciodată nu o privea cu îndoială.

Ei doi erau un suflet în două trupuri. Și felul în care se uitau în tăcere unul la celălalt mă făcea să mă întreb dacă poate erau… ca mine. *Daemati.*

De la sosire, scuturile mele mentale formaseră un zid de diamante negre. Dar, în timpul mesei, când momentele de liniște durau mai mult decât conversația, m-am trezit verificându-le de nenumărate ori.

— Mâine vom pleca spre zid, îi spuse Brannagh lui Tamlin. Era mai mult un ordin decât o cerință. Jurian ne va însoți. Avem nevoie de santinele care știu unde sunt golurile.

Gândul că ei erau atât de aproape de pământurile oamenilor… Măcar surorile mele nu erau acolo. Nu, surorile mele erau undeva în vastul teritoriu al regatului meu, protejate de prietenii mei, chiar dacă tata urma să se întoarcă acasă din călătoriile lui de afaceri de pe continent într-o lună sau două. Încă nu mă gândisem cum aveam să îi spun.

— Lucien și cu mine putem să vă însoțim, am propus eu.

Tamlin își întoarse capul în direcția mea. I-am așteptat refuzul, excluderea.

Dar părea că Marele Lord chiar își învățase lecția, că era într-adevăr dispus să încerce, când gesticulă pur și simplu spre Lucien.

— Emisarul meu cunoaște zidul la fel de bine ca orice santinelă.

„Îi lași să facă asta; le permiți cu bună știință să dărâme zidul și să îi vâneze pe oamenii din partea cealaltă.” Cuvintele mi se încâlciră și îmi șuierară în gură.

Dar m-am forțat să dau încet și ușor dezaprobator din cap spre Tamlin. Știa că nu aș fi niciodată mulțumită de asta – fata despre... care el credea că se întorsese avea să încerce mereu să-și protejeze patria. Totuși credea că aș fi suportat pentru el, pentru noi. Că Hybernul nu s-ar fi înfruptat din oameni odată cu prăbușirea zidului. Că nu am fi făcut decât să-i atragem pe teritoriul nostru.

— Vom pleca, după micul dejun, i-am spus prințesei. Și cu câteva santinele, am adăugat adresându-mă lui Tamlin.

Umerii i se relaxară la vorbele mele. Mă întrebam dacă auzise cum apărasem Velarisul, cum protejasem Curcubeul împotriva unei legiuni de bestii ca Attorul și cum îl măcelărisem pe Attor cu brutalitate și cruzime pentru ce îmi făcuse mie și alor mei.

Jurian îl studie pe Lucien cu sinceritatea unui războinic.

— Mereu m-am întrebat cine ți-a făcut ochiul după ce ți l-a scos ea.

Acolo, noi nu vorbeam despre Amarantha. Nu îi permisesem niciodată să fie prezentă în casa aceea. Și chinul de a-mi alunga zilnic fricile și durerea profundă mă înăbușise în lunile trăite acolo după cele întâmplate la Poalele Muntelui.

Pentru o clipă, am comparat persoana care fusesem cu cea care trebuia să fiu acum. Mă vindecam încet – redeveneam fata pe care Tamlin o hrănise, o adăpostise și o iubise înainte ca Amarantha să-mi rupă gâtul după trei

luni de tortură.

Așadar, m-am mișcat pe scaun și m-am uitat atent la cei de la masă.

Lucien îl fixă cu privirea pe Jurian cât cei doi nobili din Hybern urmăriră totul cu indiferență.

— Am o veche prietenă în Regatul Dimineții. Se pricepe la meșterit – amestecă magia și mașinăriile. Tamlin a rugat-o să îl fabrice pentru mine cu mari riscuri.

Jurian zâmbi cu ură.

— Micuța ta parteneră are o rivală?

— Partenera mea nu te privește.

Jurian ridică din umeri.

— Nu ar trebui să te privească nici pe tine având în vedere că, probabil, până acum, i-a tras-o jumătate din armata illyriană.

Eram destul de sigură că doar secolele de antrenament îl împiedicară pe Lucien să sară peste masă și să-i rupă gâtul lui Jurian.

Dar mârâitul lui Tamlin făcu paharele să zornăie.

— Jurian, ai să te porți ca un musafir cuviincios sau ai să dormi în grajd cu celelalte animale.

Jurian luă o înghițitură de vin.

— De ce ar trebui să fiu pedepsit pentru că spun adevărul? Niciunul dintre voi nu a fost în Război, când forțele mele s-au aliat cu brutele illyriene.

El se uită pieziș la cei doi nobili din Hybern.

— Cred că voi doi ați avut plăcerea de-a lupta împotriva lor.

— Am păstrat aripile generalilor și ale lorzilor lor ca trofee, spuse Dagdan schițând un zâmbet.

A trebuit să mă concentrez din toate puterile ca să nu arunc o privire spre Tamlin, ca să nu cer să mi se spună unde erau cele două perechi de aripi pe care tatăl său le păstrase ca trofee după ce le măcelărise pe mama și pe sora lui Rhysand.

Rhys spusese că erau țintuite în birou, dar nu reperasem

nicio urmă când începusem să le caut după întoarcerea acolo, prefăcându-mă că explorez locul de plictiseală într-o zi ploioasă. Nici în pivnițe nu găsisem nimic, nici cufere sau lăzi sau camere încuiate în care să se afle aripile.

Cele două bucăți de carne prăjită de miel pe care le înghițisem forțat mi se răzvrăteau acum în stomac, dar orice urmă de dezgust
trecea drept o reacție potrivită față de cele declarate de prințul Hybernului.

Jurian îmi zâmbi în timp ce își tăia porția de miel în bucăți mici.

— Știi că am luptat împreună, nu-i așa? Eu și Marele tău Lord. Am rezistat împotriva Loialiștilor, am luptat cot la cot până când ghiarele noastre erau pline de sânge.

— Nu el este Marele ei Lord, spuse Tamlin cu o blândețe descurajantă.

— Trebuie să-ți fi spus unde i-a ascuns pe Miryam și pe Drakon, mii zise Lucien mieros.

— Sunt morți, am rostit eu categoric.

— Cazanul spune altceva.

O frica rece îmi cuprinse stomacul. Deja încercase să o învie pe Miryam pentru el și aflase că nu se număra printre cei morți.

— Mi s-a spus că au murit, am repetat încercând să par plictisită, nerăbdătoare. Am luat o gură din carnea de miel, atât de fadă în compărăție cu bogăția de mirodenii din Velaris. Jurian, credeam că ai lucruri mai bune de făcut decât să rămâi obsedat de faptul că iubita te-a părăsit.

Când împunse cu furculița o bucată de carne, în ochi îi străluci intens o nebunie veche de cinci secole.

— Se spune că te culcai cu Rhysand chiar și înainte să-ți părăsești iubitul.

— *Destul!* mârâi Tamlin.

Dar atunci am simțit atingerea din mintea mea. Le-am înțeles planul, clar și simplu: să ne enerveze, să ne

distragă, cât cei doi nobili se strecurau tăcuți în mințile noastre.

A mea era protejată. Dar a lui Lucien… a lui Tamlin…

Mi-am întins puterea mea de noapte, aruncând-o ca pe o plasă, și am găsit două fuioare uleioase îndreptându-se spre mintea lui Lucien și a lui Tamlin, ca și când ar fi fost într-adevăr niște sulițe aruncate peste masă.

Am lovit. Dagdan și Brannagh tresăriră în scaunele lor ca și când i-aș fi lovit fizic, în timp ce puterile li se loviră de bariera de diamant negru din jurul minții lui Lucien și a lui Tamlin.

Ei își îndreptară ochii negri spre mine și eu i-am fixat pe amândoi cu privirea.

— Ce este în neregulă? întrebă Tamlin, iar eu abia atunci mi-am dat seama cât de liniște se făcuse.

Mi-am încruntat fruntea, confuză, într-un gest teatral.

— Nimic. Le-am zâmbit frumos celor doi nobili. Cred că înălțimile lor sunt obosite după o călătorie atât de lungă.

Și, ca să mă asigur, când m-am întins spre mințile lor, am dat de un zid de oase albe.

Ei tresăriră când mi-am înfipt ghearele negre în scuturile lor mentale și le-am scobit adânc.

Lovitura de avertisment mă costă, o durere slabă zvâcnindu-mi pe lângă tâmple, dar eu m-am întors la mâncarea mea, ignorând semnul făcut cu ochiul de Jurian.

Nimeni nu mai vorbi până la sfârșitul mesei.

CAPITOLUL 3

Pădurea tânără se liniști când am trecut printre copacii înmuguriți, păsările și micile animale cu blană fugind să se ascundă cu mult înainte de a ajunge pe acolo.

Nu din cauza mea, a lui Lucien sau a celor trei santinele care ne urmau la o oarecare distanță, ci a lui Jurian și a celor doi comandanți din Hybern din mijlocul grupului nostru, de parcă ar fi fost la fel de îngrozitori ca Bogge, ca naga.

Am ajuns la zid fără incidente și fără ca Jurian să încerce să ne distragă. Nu dormisem o bună parte din noapte, deoarece am umblat cu atenție prin conac în căutarea vreunui indiciu care să-mi spună dacă Dagdan și Brannagh își foloseau influența daemati și asupra altcuiva. Din fericire, abilitatea de a distruge blestemele pe care o moștenisem de la Helion, Distrugătorul de Vrăji, Marele lord al Regatului Zilei, nu detectase nicio încurcătură și nicio vrajă în afară de protecțiile din jurul casei, care împiedicau pe oricine să se teleporteze înăuntru sau afară.

Tamlin fusese încordat la micul dejun, dar nu îmi ceruse să rămân acasă. Ca să îl pun la încercare, îndrăznisem să-l întreb ce nu era în regulă și îmi răspunsese că îl durea capul. Lucien îl bătuse ușor pe umăr și îi promisese să aibă grijă de mine. Vorbele lui aproape mă făcuseră să râd.

Însă nu-mi venea deloc să râd acum, când zidul pulsa și zvâcnea, ca o prezență grea și hidoasă, care se vedea de la o distanță de un kilometru. De aproape, totuși... Până și caii noștri erau speriați, dând din capete și lovind cu copitele pământul acoperit de mușchi atunci când i-am legat de crengile joase și înmugurite ale sângerilor[1].

---

[1] Arbust cu ramuri drepte, roșii toamna și iarna, cu frunzele de obicei ovale, vara verzi și toamna roșii, cu flori albe și fructe drupe negre

— Gaura din zid este chiar aici, spunea Lucien, părând cam la fel de încântat ca mine să se afle într-o asemenea companie.

Călcând pe florile roz căzute, Dagdan și Brannagh se strecurară lângă el, iar Jurian se îndepărtă ca să examineze terenul, santinelele rămânând cu caii noștri.

I-am urmat pe Lucien și pe nobili, rămânând în urmă, la o distanță obișnuită. Știam că hainele mele elegante nu îi păcăleau pe prinț și pe prințesă, facându-i să uite că un alt daemati mergea acum în spatele lor, dar tot alesesem cu grijă jacheta cu broderii de culoarea safirului și pantalonii maro, singurele accesorii fiind cuțitul incrustat cu bijuterii și centura pe care mi-o dăruise Lucien cândva, în urmă cu foarte mult timp.

— Cine a spart zidul aici? întrebă Brannagh, uitându-se cu atenție la gaura pe care nu o vedeam – nu, zidul în sine era complet invizibil –, dar pe care mai degrabă o simțeam de parcă aerul ar fi fost absorbit dintr-un singur loc.

— Nu știm, răspunse Lucien, lumina împestrițată a soarelui licărind de-a lungul firului de aur care îi împodobea jacheta cafenie când își încrucișă brațele. Unele găuri au apărut pur și simplu de-a lungul secolelor. Asta abia dacă este suficient de lată ca să treacă o singură persoană.

Gemenii se priviră reciproc. Eu am venit în spatele lor și m-am uitat cu atenție la gol, la zidul din jurul lui, care mă făcea să mă retrag… în fața *ciudățeniei* lui.

— Pe aici am intrat primă dată.

Lucien dădu aprobator din cap, iar ceilalți doi ridicară din sprâncene, însă eu am venit mai aproape de el și mai că i-am atins ușor brațul, lăsându-l să fie o barieră între noi. În dimineața asta, la micul dejun, ei avuseseră mai multă grijă să nu se împingă de scuturile mele mentale. Totuși, acum, faptul că-i lăsam să creadă că mă intimidau din punct de vedere fizic… Brannagh se uită cu atenție la

---

(n.tr.)

cât de aproape eram acum de Lucien; la cum se răsuci el ca să mă poată proteja.

Un zâmbet rece îi apăru pe buze.

— Câte găuri sunt în zid?

— Am numărat trei de-a lungul graniței noastre, spuse ferm Lucien. Și încă una pe coastă – cam la doi kilometri distanță.

Nu mi-am permis să-mi pierd calmul când el le oferi informațiile. Brannagh scutură din cap, părul negru devorând lumina soarelui.

— Intrările din mare nu sunt de niciun folos. Trebuie să intrăm pe uscat.

— Sigur sunt locuri și pe continent..

— Reginele își controlează și mai puțin oamenii decât voi, spuse Dagdan.

Am extras informația prețioasă și m-am gândit bine la ea.

— Atunci, vă lăsăm s-o explorați, am spus eu fluturând mâna spre gaură. După ce terminați, mergem la următoarea.

— Este la două zile de aici, replică Lucien.

— Atunci, o să plănuim o călătorie pentru asta, am spus eu simplu. Înainte ca Lucien să poată obiecta, am întrebat: Și a treia gaură?

Lucien lovi cu piciorul pământul cu mușchi, dar spuse:

— La două zile după cea de-a doua.

M-am întors spre nobili, ridicând o sprânceană.

Puteți să vă teleportați?

Brannagh roși, îndreptându-și spatele, dar Dagdan fu cel care recunoscu:

— Eu pot.

Probabil că el îi purtase pe Brannagh și pe Jurian când sosiseră.

— Doar câțiva kilometri îi pot purta pe alții, adăugă imediat.

Eu am dat aproape imperceptibil din cap și m-am

îndreptat spre încrengătura de sângeri aplecați, Lucien urmându-mă îndeaproape. Cum nu am zărit nimic altceva decât bobocii roz care se unduiau și razele de soare care se strecurau printre crengile copacilor, și cum regii care se ocupau de zid se aflau destul de departe încât să nu mă vadă și să nu mă audă, m-am cocoțat pe o bucată de stâncă netedă și goală.

Lucien se rezemă de un copac din apropiere, încrucișându-și gleznele.

— Orice ai pune la cale, ai să ne bagi în rahat până la genunchi.

— Nu plănuiesc nimic.

Am ridicat o floare roz căzută și am rotit-o între degetul mare și cel arătător.

Ochiul auriu miji, țăcănind ușor.

— Ce vezi cu chestia aia?

El nu răspunse.

Am aruncat floarea pe mușchiul moale dintre noi.

— Nu ai încredere în mine? După toate lucrurile prin care am trecut?

El se încruntă privind la floarea aruncată, dar tot nu spuse nimic.

Eu mi-am făcut de lucru căutând prin sac până când am găsit plosca plină cu apă.

— Dacă Războiul te-ar fi prins în viață, l-am întrebat eu, bând o gură, ai fi luptat de partea lor sau pentru oameni?

— Aș fi făcut parte din alianța dintre oameni și Fae.

— Chiar dacă tatăl tău nu a făcut parte din ea?

— Cu atât mai mult.

Dar Beron făcuse parte din alianță, dacă îmi aminteam corect lecțiile cu Rhys, din urmă cu atât de multe luni.

— Și totuși, iată-te, gata să mărșăluiești cu Hybernul!

— Am făcut-o și pentru tine, știi?

Cuvintele erau reci și dure.

— L-am însoțit ca să te recuperăm.

— Nu mi-am dat seama cât de mult poate să te motiveze

vina.

— În ziua în care… ai dispărut, spuse el, ridicând din umeri ca să evite celălalt cuvânt – *plecat.* Am ajuns la conac înaintea lui Tamlin – am primit mesajul când eram la graniță și am alergat până aici, dar singura urmă pe care ai lăsat-o era inelul, topit printre pietrele din salon. Am scăpat de el cu o clipă înainte ca Tam să sosească acasă și să-l vadă.

Vorbele lui erau o declarație scrutătoare și atentă a faptelor care nu indicau răpirea.

— Mi l-au topit de pe deget, am mințit eu.

El înghiți în sec și apoi scutură din cap, lumina soarelui care pătrundea prin coroana pădurii făcându-i părul castaniu-roșcat să lucească.

Am stat în liniște preț de câteva minute. Judecând după foșnete şi șoapte, nobilii terminau, iar eu m-am pregătit, cântărind cuvintele pe care trebuia să le folosesc fără să dau de bănuit.

— Mulțumesc, am spus eu încet, pentru că ai venit în Hybern ca să mă iei.

El smulse de alături bucata de pământ conferită de mușchi, încordându-și maxilarul.

— A fost o capcană. Ce-am crezut că trebuie să facem acolo… M-am înșelat.

Am făcut un efort să nu zâmbesc, dar m-am îndreptat către el și m-am rezemat și eu de trunchiul masiv al copacului.

— Situația asta este groaznică, am spus – și era adevărat.

El pufni încet.

Mi-am lovit genunchiul de al lui.

— Nu-l lăsa pe Jurian să te momească. O face doar ca să simtă tensiunile dintre noi.

— Știu.

M-am întors cu fața spre el, sprijinindu-mi genunchiul de al lui într-o cerere tăcută.

— De ce? l-am întrebat eu. *De ce* vrea Hybernul să facă asta, în afară de dorința îngrozitoare de a cuceri? Ce îl motivează pe el – ce-i motivează pe oamenii lui? Ura? Aroganța?

Lucien se uită în cele din urmă la mine, însemnele complexe și gravurile de pe ochiul metalic fiind mai orbitoare de aproape.

— Tu…

Brannagh și Dagdan intrară prin tufe, încruntându-se când ne găsiră stând acolo.

Dar Jurian – care era chiar în urma lor, ca și când le-ar fi divulgat detaliile studiului – fu cel care zâmbi atunci când ne văzu cu genunchii lipiți și aproape nas în nas.

— Ai grijă, Lucien, îl șicană războinicul. Vezi ce se întâmplă cu masculii care ating bunurile Marelui Lord!

Lucien mârâi, dar eu l-am avertizat dintr-o privire.

„Asta e dovada”, am spus eu încet.

Și, în ciuda lui Jurian, în ciuda nobililor care rânjeau cu aroganță, Lucien zâmbi discret.

*

Ianthe aștepta la grajduri când ne-am întors.

Își făcuse intrarea triumfală la sfârșitul micului dejun, cu câteva ore în urmă, pășind în sala de mese când razele de aur pur ale soarelui pătrundeau prin ferestre.

Nu mă îndoiam că își plănuise momentul, tot așa cum își plănuise oprirea în mijlocul uneia dintre raze, înclinându-se astfel încât părul să îi strălucească, iar bijuteria de pe cap să îi scânteieze albastru. „Pietatea întruchipată” era titlul pe care l-aș fi dat tabloului.

După ce Tamlin o prezentase, în mare parte îi gângurise lui Jurian, care doar se încruntase la ea ca la o insectă care îi bâzâia în ureche.

Dagdan și Brannagh îi ascultaseră lingușelile destul de plictisiți și mă întrebam dacă nu cumva nu preferau

compania nimănui altcuiva, indiferent de ipostaza păcătoasă. Nu se arătaseră deloc interesați de frumusețea care deseori îi făcea pe masculi și pe femele să se oprească și să se holbeze. Poate că posibila pasiune fizică dispăruse demult, împreună cu sufletele lor.

Așadar, nobilii din Hybern și Jurian o toleraseră pe Ianthe cam un minut înainte să se arate mai interesați de mâncare – o neglijență care explica, fără îndoială, de ce hotărâse ea să ne întâlnească aici, așteptându-ne să ne întoarcem călare.

Era pentru prima dată când călăream în ultimele luni și eram atât de rigidă, încât cu greu am reușit să mă mișc atunci când ceilalți din grup descălecară. I-am aruncat subtil lui Lucien o privire ucigătoare, iar el abia își ascunse rânjetul infatuat când veni țanțoș spre mine.

Ceilalți călăreți urmăriră cum Lucien îmi cuprinse talia cu mâinile lui late și mă coborî repede de pe cal, mai aproape de Ianthe.

Eu l-am bătut ușor pe umăr în semn de mulțumire. Asemenea unui curtean, el făcu o plecăciune.

Uneori îmi era greu să-mi amintesc de ce îl uram, să-mi aduc aminte jocul pe care deja îl jucam.

— Sper că a fost o călătorie de succes, zise cu o voce tremurândă Ianthe.

Eu am făcut semn din bărbie spre nobili.

— Par mulțumiți.

Într-adevăr, orice ar fi căutat le păruse acceptabil. Nu îndrăznisem să-mi arăt curiozitatea punând prea multe întrebări. Nu încă.

Ianthe își plecă fruntea.

— Mulțumesc Cazanului pentru asta.

— Ce vrei? întrebă Lucien un pic cam prea categoric.

Ea se încruntă, dar își ridică bărbia, împreunându-și mâinile în față când spuse:

— Vom da o petrecere în onoarea invitaților noștri – peste câteva zile, ca să coincidă cu Soistițiul de Vară.

Vreau să discut cu Feyre despre asta. Ianthe zâmbi prefăcut. Dacă nu cumva ai ceva de obiectat.

— Nu are, am răspuns, înainte ca Lucien să poată spune ceva ce ar fi regretat. Lasă-mă o oră să mănânc și să mă schimb și apoi ne putem întâlni în birou.

Fusesem, probabil, un pic mai încrezută decât altădată, dar ea dădu oricum din cap. L-am luat de braț pe Lucien și am plecat.

— Ne vedem curând, i-am spus și am simțit cum ne urmărea când am ieșit din grajdurile slab luminate ca să ne pierdem în lumina strălucitoare a miezului zilei.

El era încordat și aproape tremura.

— Ce s-a întâmplat între voi? am spus printre dinți când am pornit printre gardurile vii și pe aleile cu pietriș din grădină.

— Nu merită să repet.

— Când… am fost luată, am îndrăznit eu aproape bâlbâindu-mă, aproape spunând „am plecat”. Ea și Tamlin…

— Nu, spuse el răgușit. Nu. În ziua de Calanmai, Tamlin a refuzat. A refuzat categoric să participe. L-am înlocuit în Ritual, dar…

Uitasem. Uitasem de Calanmai și Ritual. În minte, am calculat zilele.

Nu era de mirare că uitasem. Fusesem în cabana din munți. Făcusem dragoste cu Rhysand. Poate că în noaptea aceea ne creasem propria magie.

Dar Lucien…

— Ai dus-o pe Ianthe în peșteră de Calanmai?

El nu îmi întâlni privirea.

— Ea a insistat. Tamlin era… Situația era gravă, Feyre. Am fost în locul lui și mi-am îndeplinit datoria față de regat. M-am dus de bunăvoie și am sfârșit Ritualul.

Nu era de mirare că ea se dăduse din calea lui. Căpătase ce voia.

— Te rog să nu-i spui lui Elain, zise el. Când noi… când o

vom regăsi, completă el.

Poate că săvârșise Marele Ritual cu Ianthe de bunăvoie, dar, cu siguranță, nu îi făcuse plăcere. Unele limite fuseseră depășite – cu mult.

Și inima mi se mișcă un pic în piept când i-am spus fără nicio viclenie:

— Nu spun nimănui dacă nu îmi spui să o fac. Simțeam și mai mult greutatea cuțitului incrustat cu pietre și a centurii. Îmi doresc să fi fost acolo ca să opresc Ritualul. Ar fi trebuit să fiu acolo ca să-l opresc. Vorbeam serios.

Lucien mă strânse ușor de braț când am ocolit un gard viu, casa înălțându-se în fața noastră.

— Feyre, îmi ești o prietenă mai bună decât ți-am fost eu vreodată, spuse el încet.

*

Alis se încruntă la cele două rochii care atârnau de ușa dulapului, netezind cu degetele-i lungi și maronii şifonul și mătasea.

— Nu știu dacă pot să renunț la talie, spuse ea fără să se uite în spate, spre locul în care stăteam pe marginea patului. Am luat atât de mult din ea încât nu mi-a mai rămas cine știe ce material cu care sa lucrez… Ai putea la fel de bine să-ți comanzi unele noi.

Ea se întoarse atunci spre mine, măsurându-mi din priviri corpul îmbrăcat cu un halat.

Știam ce vedea – ceea ce minciunile și zâmbetele otrăvite nu puteau ascunde: slăbisem groaznic de mult de când venisem să locuiesc aici, după Amarantha. Totuși, în ciuda tuturor relelor pe care nu le făcuse Rhys, îmi recâștigasem greutatea pierdută, îmi dezvoltasem mușchii și scăpasem de paloarea bolnăvicioasă în favoarea unui ten bronzat.

Pentru o femeie care fusese torturată și chinuită luni întregi, arătam remarcabil de bine.

Privirile ni se întâlniră în cealaltă parte a camerei, liniștea fiind întreruptă doar de murmurul celor câțiva servitori rămași pe hol, ocupați cu pregătirile pentru Solstițiul de a doua zi.

Îmi petrecusem ultimele două zile prefăcându-mă a fi animalul drăguț de companie, căruia i se permitea să vină la întâlnirile cu nobilii din Hybern pentru că tăcea în cea mai mare parte a timpului. Ei erau la fel de precauți ca și noi, eschivându-se în fața întrebărilor lui Tamlin și Lucien în legătură cu mișcările armatelor lor, cu aliații străini și alți aliați din Prythian. Întâlnirile nu rezolvau nimic, deoarece nu voiau decât să afle informații despre armatele noastre.

Și despre Regatul Nopții.

Le-am oferit lui Dagdan și lui Brannagh detalii adevărate și false, amestecându-le perfect. Le-am descris baza illyriană dintre munți și stepe, dar am ales cel mai puternic dintre clanuri ca fiind cel mai slab; am menționat eficiența pietrelor albastre din Hybern împotriva puterii lui Cassian și a lui Azriel, dar am omis să spun cât de ușor le evitaseră. Când mi se adresau întrebări pe care nu puteam să le evit, pretindeam că-mi pierdusem memoria sau că suferisem o traumă prea mare ca să suport amintirile.

Dar, în ciuda minciunilor și a manevrelor mele, nobilii erau prea atenți ca să dezvăluie multe informații. Și în ciuda expresiilor mele atente, Alis părea să fie singura care observa micile lucruri care mă dădeau de gol și pe care nici măcar eu nu le puteam controla.

— Crezi că am vreo rochie potrivită pentru Solstițiu? am întrebat eu nonșalant pentru că ea nu zise nimic. Cea roz și cea verde sunt bune, dar le-am purtat deja de trei ori.

— Nu ți-a păsat niciodată de astfel de lucruri, spuse Alis, țâțâind.

— Și nu am voie să mă răzgândesc?

Alis se uită un pic mijit la mine, dar deschise ușile dulapului, rochiile legănându-se odată cu ele, și scotoci

prin interiorul întunecat.

— Ai putea să le porți pe astea, spuse și ridică un rând de haine.

Ținuta din Regatul Nopții, croită într-un stil atât de asemănător cu cel preferat de Amren, atârna de degetele ei subțiri. Inima mi se clătină.

— Aceea… de ce… Am rostit cuvintele greoi și mi-am impus să tac. Mi-am îndreptat spatele. Nu te știam crudă, Alis!

Ea pufni și aruncă hainele înapoi în dulap.

— Tamlin a sfâșiat celelalte două rânduri de haine – pe acesta l-a ratat pentru că era în alt sertar.

Pe hol, am țesut un fir mental ca să mă asigur că nu ne asculta nimeni.

— Era supărat. Îmi doresc să îl fi distrus și pe acesta.

— Eram aici în ziua aceea, știi, spuse Alis, încrucișându-și brațele subțiri. Am văzut cum a sosit Morrigan. Am văzut cum s-a întins în coconul de putere și te-a luat ca pe un copil. Am implorat-o să te scoată.

Nu m-am prefăcut deloc când am înghițit în sec.

— Nu i-am spus asta niciodată. Nu am spus nimănui. I-am lăsat să creadă că ai fost răpită. Dar te-ai agățat de ea, iar Morrigan era în stare să ne ucidă pe toți din cauza celor întâmplate.

— Nu știu de ce ai presupus așa ceva, am spus și mi-am strâns mai bine halatul de mătase.

— Servitorii vorbesc. Iar la Poalele Muntelui, nu am auzit și nu l-am văzut niciodată pe Rhysand să lovească vreun servitor. Pe paznici, pe acoliții Amaranthei, pe oamenii pe care avea ordin să-i ucidă, da. Dar niciodată pe cei umili. Niciodată pe cei incapabili sa se apere.

— El este un monstru.

— Se spune că te-ai întors schimbată, falsă. Râse ca o cioară. Nu m-am deranjat niciodată să le spun că eu cred că, în sfârșit, te-ai întors cum trebuie.

O prăpastie se deschise în fața mea. Limite – aici erau

niște limite și supraviețuirea mea și a Prythianului depindea de cum le respectam. M-am ridicat de pe pat, mâinile tremurându-mi ușor.

Dar, apoi, Alis spuse:

— Vară-mea lucrează în palatul din Adriata.

Regatul Verii. La început, Alis fusese din Regatul Verii și fugise aici cu cei doi nepoți, după ce sora îi fusese ucisă cu brutalitate în timpul domniei Amaranthei.

— Servitorii din palat nu trebuie să fie văzuți sau auziți, dar ei văd și aud destule când nimeni nu crede că sunt prezenți.

Era prietena mea. Mă ajutase cu mari riscuri la Poalele Muntelui. Rămăsese lângă mine în lunile ce urmaseră. Dar dacă punea totul în pericol…

— Ea a spus că ai fost în vizită. Și că erai sănătoasă, râdeai și erai fericită.

— A fost o minciună. El m-a obligat să mă port așa.

Nu am depus cine știe ce efort ca vocea să-mi tremure.

Ea zâmbi strâmb, cu subînțeles.

— Dacă spui tu.

— *Așa este.*

Alis scoase o rochie de un alb cremos.

— Nu ai apucat să o porți pe asta. Am comandat-o pentru a doua zi de după nuntă.

Nu prea părea de mireasă, ci mai degrabă sugera puritatea. Genul de rochie pe care o detestasem când mă întorsesem de la Poalele Muntelui, disperată să evit orice comparație cu sufletul meu distrus. Dar acum… M-am uitat în ochii lui Alis și m-am întrebat ce plan îmi descifrase.

— Nu-ți spun decât o dată, șopti Alis. Orice ai plănui să faci, te implor să nu îi implici pe băieții mei. Răzbună-te cum vrei, dar te rog să-i cruți!

„Niciodată nu aș…“ era cât pe ce să spun, însă doar am scuturat din cap și m-am încruntat, profund confuză și mâhnită…

— Nu vreau decât să mă obișnuiesc din nou cu viața de

aici. Să mă vindec.

Să vindec tărâmul de depravarea și întunericul care îl învăluiau.

Și Alis părea să înțeleagă asta. Ea agăță rochia de ușa dulapului, aerisind fustele largi și strălucitoare.

— Să o porți la Solstițiu, spuse ea încet.

Și am purtat-o.

CAPITOLUL
4

Solstițiul de vară era exact așa cum mi-l amintisem: flamuri, panglici și ghirlande de flori peste tot, butoaie cu bere și vin transportate spre poalele dealurilor care înconjurau proprietatea, Mari Spiriduși și spiriduși de rang inferior care se îngrămădeau spre sărbătoare.

Doar Ianthe nu fusese aici cu un an în urmă.

Ea spunea că sărbătoarea ar fi fost un sacrilegiu, dacă nu ne-am fi exprimat mai întâi recunoștința.

Așadar, ne-am trezit toți cu două ore înainte de răsărit, cu ochii încețoșați și deloc dornici să-i suportăm ceremonia când soarele se ridică la orizont în cea mai lungă zi din an. M-am întrebat dacă Tarquin fusese nevoit să îndure un ritual atât de plictisitor în palatul lui strălucitor de lângă mare. M-am întrebat ce fel de sărbătoare ar fi avut loc astăzi în Adriata, cu Marele Lord al Verii, care aproape îmi devenise prieten.

Din câte știam, în ciuda bârfelor dintre servitori, Tarquin încă nu îi spusese lui Tamlin despre vizita pe care i-o făcuserăm eu, Rhys și Amren. Ce credea acum lordul Verii despre noua mea situație? Nu mă îndoiam că Tarquin aflase și mă rugam să nu se implice înainte să-mi termin treaba aici.

Alis îmi găsise o mantie luxoasă albă din catifea pentru drumul în ritm alert spre dealuri, iar Tamlin mă ridicase pe o iapă albă cu flori sălbatice împletite în coama argintie. Dacă aș fi vrut să pictez un tablou al purității senine, m-aș fi redat în acea dimineață, cu părul împletit în vârful capului și cu o coroniță de flori albe de păducel. Îmi vopsisem cu roșu obrajii și buzele – o culoare discretă, ca primul semn al primăverii într-un peisaj de iarnă.

Când alaiul nostru sosi la poalele dealului în al cărui vârf

se adunaseră deja câteva sute de suflete, toți ochii se întoarseră spre mine, dar eu am continuat să privesc înainte, spre locul în care Ianthe stătea în fața altarului rudimentar de piatră, împodobit cu flori și primele fructe și cereale ale verii. Pentru prima dată, își dăduse jos gluga mantiei de un albastru-deschis, diadema de argint odihnindu-i-se acum pe părul auriu.

I-am zâmbit, iapa mea oprindu-se ascultătoare în dreptul arcului nordic al semicercului pe care mulțimea îl formase în jurul dealului și al altarului lui Ianthe, și m-am întrebat dacă Ianthe vedea lupul care rânjea.

Tamlin mă ajută să descalec, lumina gri de dinaintea răsăritului Iicărind de-a lungul firelor aurii de pe jacheta lui verde. M-am forțat să îl privesc în ochi când mă lăsă pe iarba moale, conștientă de toate celelalte priviri îndreptate spre noi.

Amintirea îi licări în ochi – în felul în care se uită la gura mea.

În urmă cu un an, mă sărutase în această zi. În urmă cu un an, dansasem printre acești oameni, lipsită de griji și bucuroasă pentru prima dată în viața mea și crezusem că eram mai fericită decât aveam să fiu vreodată.

Am schițat un zâmbet timid și m-am agățat de brațul pe care mi-l întinse. Împreună, am traversat iarba spre altarul din piatră al lui Ianthe, nobilii din Hybern, Jurian și Lucien venind din urmă.

M-am întrebat dacă Tamlin își amintea și de o altă zi din urmă cu câteva luni, când purtasem altă rochie albă și peste tot fuseseră împrăștiate flori.

Când partenerul meu mă salvase după ce hotărâsem să nu particip la nuntă, o parte esențială din mine știind că nu era corect.

Crezusem că nu meritam asta, nu îmi dorisem să-l împovărez pe Tamlin pentru totdeauna cu cineva atât de distrus cum fusesem eu atunci. Iar Rhys... Rhys m-ar fi lăsat să mă căsătoresc cu el, crezându-mă fericită,

dorindu-și ca eu să fiu fericită chiar dacă asta l-ar fi ucis. Dar în clipa în care refuzasem… Mă salvase. Mă ajutase să mă salvez.

M-am uitat pieziș la Tamlin, dar el îmi studia mâna aflată pe brațul lui, degetul gol pe care purtasem cândva inelul.

Ce înțelegea din asta – unde credea că dispăruse inelul, dacă Lucien ascunsese dovada? Pentru o clipă, l-am compătimit. L-am compătimit că nu doar Lucien îl mințise, ci și Alis. Câți alții văzuseră că sufeream cu adevărat și încercaseră să *îl* cruțe? Câți fuseseră martorii suferinței mele și nu făcuseră nimic să *mă* ajute?

Tamlin și cu mine ne-am oprit în fața altarului, Ianthe înclinându-și calm și regal capul.

Nobilii din Hybern se mișcară pe loc, fără să se deranjeze să își mascheze nerăbdarea. Brannagh abia își ascunsese nemulțumirile în legătură cu Solstițiul la cina din seara precedentă, declarând că în Hybern *nu* se deranjau cu astfel de lucruri odioase și că treceau direct la orgii. Și insinuând în felul ei că, în curând, nici noi nu aveam s-o mai facem.

I-am ignorat pe nobili când Ianthe își ridică mâinile și strigă o urare mulțimii din spatele nostru: „Un Solstițiu binecuvântat tuturor!”

Apoi începu șirul nesfârșit de rugăciuni și ritualuri, cele mai drăguțe și tinere slujitoare ale ei ajutând-o să toarne vinul sacru, să binecuvânteze recolta de pe altar și să implore soarele să răsară.

Un mic număr frumos și repetat. Lucien era pe jumătate adormit în spatele meu.

Însă eu recapitulasem ceremonia cu Ianthe și știam ce urma când ea ridică vinul sacru și spuse: „Așa cum lumina este mai puternică astăzi, tot așa să alunge întunericul nedorit. Să spele pata neagră a răului”.

Era un șir de lovituri la adresa partenerului meu, a casei mele, dar am dat aprobator din cap odată cu ea.

— Doresc ca prințesa Brannagh și prințul Dagdan să ne facă onoarea de a sorbi vinul binecuvântat?

Mulțimea se agită. Nobilii din Hybern clipiră, încruntându-se unul la celălalt, dar eu m-am dat la o parte, zâmbindu-le frumos și arătându-le altarul.

Ei deschiseră gura, fără îndoială ca să refuze, dar Ianthe nu avea să fie refuzată.

— Beți și fie ca noii noștri aliați să ne devină noi prieteni! declară ea. Beți și alungați noaptea nesfârșită a anului!

Cu magia și pregătirea lor, cei doi daemati probabil testau dacă acea cupă era otrăvită, dar eu am continuat să zâmbesc amabil când în cele din urmă se apropiară de altar, iar Brannagh acceptă cupa argintie întinsă.

Amândoi abia dacă sorbiră o gură de vin înainte de a se retrage, dar Ianthe le șopti, insistând să vină în spatele altarului ca să asiste la ceremonie alături de ea.

Eu mă asigurasem că ea știa exact cât de mult o dezgustau ritalurile ei, cum aveau să-și dea silința să îi calce în picioare poziția de lider de îndată ce oamenii săi ar fi sosit. Acum, părea înclinată să-i convertească.

Urmară alte rugăciuni și ritualuri, până când Tamlin fu chemat de cealaltă parte a altarului ca să aprindă lumânările pentru sufletele stinse anul trecut – să îi aducă acum înapoi în lumina soarelui, la răsărit.

Rozul începu să păteze norii din spatele lor.

Jurian fu și el chemat ca să recite o ultimă rugăciune pe care o rugasem pe Ianthe să o adauge, în onoarea războinicilor care luptau pentru siguranța noastră în fiecare zi.

Apoi Lucien și cu mine am rămas singuri în cercul de iarbă, cu eltarul și orizontul în fața noastră și mulțimea în spate și pe lângă noi.

După rigiditatea posturii sale și după felul în care se uita peste tot, știam că se tot gândea la rugăciuni și la cum lucrasem cu Ianthe pentru ceremonie, la cum el și cu mine

rămâneam de partea aceasta a liniei tocmai când soarele urma să răsară peste lume, ceilalți fiind îndepărtați..

Ianthe păși spre creasta dealului, părul auriu căzându-i liber pe spate când își ridică brațele spre cer. Locul era ales intenționat, ca și poziția brațelor ei.

Făcuse același gest la Solstițiul de iarnă, stând exact în același loc în care soarele avea să răsară printre brațele-i ridicate, luminându-i. Servitoarele ei însemnaseră discret poziția în iarbă cu o piatră cioplită.

Încet, discul auriu al soarelui se ivi deasupra ierbii încețoșate și a albastrului orizontului.

Lumina scăldă lumea, limpede și puternică, îndreptându-se direct spre noi.

Ianthe își arcui spatele, corpul ei fiind doar un vas pentru lumina Solstițiului, și partea feței pe care i-o vedeam era deja conturată de un extaz pios.

Soarele răsări, o notă reținută și aurită răsunând prin ținut.

Mulțimea începu să șoptească și apoi să strige.

Nu la Ianthe, ci la mine.

La mine, splendidă și pură, în alb, începând să strălucesc la lumina zilei când, în schimb, razele soarelui mă atinseră pe mine.

Nimeni nu se deranjase să confirme sau măcar să observe că piatra de marcaj fusese mutată cu doi metri spre dreapta, toți fiind prea ocupați cu parada sosirii mele, ca să vadă un vânt-fantomă mișcând-o prin iarbă.

Lui Ianthe îi luă mai mult timp decât celorlalți ca să se uite, să se întoarcă și să vadă că puterea soarelui nu o învăluia, binecuvântând-o.

Am eliberat puterea pe care o dezlănțuisem în Hybern, corpul meu devenind incandescent când lumina străluci prin el. Eram pură ca ziua, ca lumina stelelor.

— Distrugătoarea Blestemului, șoptiră unii. Binecuvântata, șoptiră alții.

M-am prefăcut a fi surprinsă – surprinsă și totuși

acceptând alegerea Cazanului. Din cauza șocului, chipul lui Tamlin era încordat, iar nobilii din Hybern erau uimiți.

M-am întors spre Lucien, lumina mea radiind atât de strălucitor, încât ricoșă din ochiul lui metalic. Un prieten cerea ajutorul altuia. I-am întins o mână.

Dincolo de noi, simțeam că Ianthe se agita ca să fie din nou în control, ca să găsească un mod de a întoarce situația în favoarea ei.

Poate că și Lucien putea face asta deoarece mă luă de mână, iar apoi se lăsă într-un genunchi pe iarbă, lipindu-mi degetele de fruntea lui.

Ceilalți căzură și ei în genunchi, ca spicele de grâu în vânt.

Cu toate ceremoniile și ritualurile ei pompoase, Ianthe nu se arătase niciodată puternică sau binecuvântată. Dar Feyre, Distrugătoarea Blestemului, care scosese Prythianul din tiranie și întuneric…

Era binecuvântată. Sfântă. Strălucitoare în fața răului.

Mi-am lăsat strălucirea să se răspândească, până ce și aceasta se undui din silueta aplecată a lui Lucien, un cavaler în fața reginei lui.

Când m-am uitat la Ianthe, am zâmbit din nou, apoi am afișat un mic rânjet.

*

Măcar festivitățile se desfășurară la fel.

Imediat ce vuietele și uimirea se potoliră, de îndată ce propria-mi strălucire dispăru când soarele se înălță peste capul meu, mi-am făcut loc spre dealurile și câmpiile din apropiere, unde cei care nu participaseră la ceremonie auziseră deja de micul meu miracol.

Eu am rămas aproape de Lucien, care era înclinat să-mi facă pe plac, de vreme ce toată lumea părea să oscileze între bucurie și uimire, întrebări și îngrijorare.

Ianthe își petrecu următoarele șase ore încercând să

ofere o explicație pentru ce se întâmplase. Cazanul o binecuvântase pe prietena ei aleasă, spunea ea oricui o asculta. Soarele își schimbase traiectoria ca să ne arate cât de mult se bucura de întoarcerea mea.

Numai slujitoarele ei erau cu adevărat atente și doar jumătate păreau un pic interesate.

Totuși Tamlin părea cel mai circumspect – ca și când binecuvântarea m-ar fi supărat cumva, ca și când și-ar fi amintit de aceeași lumină din Hybern și nu își dădea seama de ce îl tulbura atât de mult.

Dar datoria îl făcuse să se descurce cu mulțumirile și urările de bine din partea supușilor, războinicilor și lorzilor de rang inferior, lăsându-mă să hoinăresc în voie. Am fost oprită din când în când de spiriduși înflăcărați, care mă venerau și care își doreau să îmi atingă mâna, să plângă un pic pe umărul meu.

Cândva, m-aș fi crispat și aș fi tresărit. Acum, le primeam fericită *mulțumirile și rugăciunile,* mulțumindu-le și zâmbind și eu, la rândul meu.

O parte din ele erau adevărate. Nu aveam nicio problemă cu oamenii din aceste ținuturi, care suferiseră împreună cu restul. Niciuna, dar curtenii și santinelele care mă căutau… Pentru ei m-am dat și mai bine în spectacol. Îmi spuneau că eram binecuvântată de Cazan, iar eu le răspundeam simplu că era *o onoare.*

În timpul micului dejun și la prânz, am repetat în continuu acele cuvinte, până când m-am întors acasă ca să îmi schimb hainele și să fiu un pic singură.

În intimitatea camerei mele, am lăsat coroana de flori pe măsuța de toaletă și i-am zâmbit ușor ochiului tatuat în palma mea dreaptă.

„Cea mai lungă zi din an, am spus în legătură, trimițând frânturi din toate evenimentele petrecute pe deal. Mi-aș fi dorit s-o fi trăit alături de tine.“

I-ar fi plăcut teatrul meu – ar fi râs după aceea de expresia de pe chipul lui Ianthe.

După ce m-am spălat și am vrut să mă îndrept din nou spre dealuri, vocea lui Rhysand îmi umplu mintea.

„Ar fi o onoare să petrec măcar un moment în compania lui Feyre cea binecuvântată de Cazan” spuse el, râzând la fiecare cuvânt.

Am chicotit. Cuvintele erau distante și chinuite. Nu trebuia să pierd prea mult timp cu asta; altfel, riscam să mă expun. Și mai trebuia să-l întreb ceva, să aflu...

„Sunt toți în regulă?”

Am așteptat, numărând minutele.

„Da. Cât se poate de bine. Când te întorci la mine?“

Fiecare cuvânt se auzea mai încet decât precedentul.

„Curând, i-am promis eu. Hybernul este aici. Termin curând.”

El nu răspunse, iar eu am așteptat alte câteva minute înainte de a-mi pune din nou coroana de flori și de a coborî scările.

Totuși, când am ieșit în grădina împodobită, vocea slabă a lui Rhysand îmi umplu din nou mintea. „Și eu mi-aș dori să-mi pot petrece ziua de azi cu tine.”

Cuvintele îmi cuprinseră inima într-un pumn, dar mi le-am alungat din minte când m-am întors la petrecerea de pe dealuri, pășind mai greoi decât atunci când intrasem în casă.

Dar prânzul se terminase și începuse dansul.

L-am văzut așteptându-mă la marginea unuia dintre cercuri, observându-mi fiecare mișcare.

M-am uitat la iarbă, la mulțime și la grupul de muzicanți care interpretau o melodie extrem de vioaie din tobe, viole și fluiere în timp ce mă apropiam ca o căprioară timidă și nehotărâtă.

Cândva, aceleași sunete mă treziseră, mă făcuseră să dansez în continuu. Am presupus că acum erau doar niște arme din arsenalul meu când m-am oprit în fața lui Tamlin, mi-am coborât privirea și I-am întrebat încet:

-Vrei să dansezi cu mine?

-Da, șopti el ușurat, fericit și un pic îngrijorat. Da, bineînțeles.

Așadar, l-am lăsat să mă conducă în dansul rapid, învârtindu-mă și înclinându-mă, oamenii adunându-se ca să ne ovaționeze și să aplaude. Am dansat și-am tot dansat, până când transpirația a început să îmi curgă pe spate în încercarea mea de a ține ritmul, de a zâmbi și de a-mi aduce aminte să râd când mâinile îmi erau atât de aproape de gâtul lui.

În cele din urmă, muzica se mai domoli, iar Tamlin încetini și el, în ritmul ei. Când ceilalți se arătară mai interesați de proprii parteneri, îmi șopti:

— În dimineața asta… Ești bine?

Mi-am ridicat repede capul.

— Da. Eu… nu știu ce a fost aia, dar, da. Ianthe… s-a supărat?

— Nu știu. Nu se aștepta la asta – nu cred că reușește să facă față prea bine surprizelor.

— Ar trebui să îmi cer scuze.

Ochii îi licăriră.

— De ce? Poate că a fost o binecuvântare. Magia încă *mă* surprinde. Dacă este nervoasă, este problema ei.

Am luat un aer gânditor, apoi am încuviințat din cap. M-am apropiat, urând toate locurile în care corpurile ni se atingeau. Nu știam cum suportase Rhys așa ceva – cum o suportase pe Amarantha timp de cincizeci de ani.

— Ești frumoasă azi, spuse Tamlin.

— Mulțumesc. M-am forțat să-l privesc. Lucien… Lucien mi-a spus că nu ai desăvârșit ritualul de Calanmai. Că ai refuzat.

„Și că, în schimb, ai lăsat-o pe Ianthe să-l ia pe el în peștera aia.” El înghiți în sec.

— Nu am putut să suport așa ceva.

„Și totuși ai suportat să faci un târg cu Hybernul, ca și când aș fi fost un obiect furat care trebuia returnat.”

— Poate că dimineața asta nu a fost doar o

binecuvântare pentru mine, am spus eu.

Singurul lui răspuns fu atingerea de pe spatele meu.

Nu ne-am mai spus altceva următoarele trei dansuri, până ce foamea mă târî spre mesele unde acum ne aștepta cina. L-am lăsat să-mi umple o farfurie și să mă servească atunci când am găsit un loc sub un stejar bătrân și noduros și i-am urmărit pe cei care dansau şi cântau.

L-aș fi întrebat dacă merita să renunțe la pacea asta ca să mă recupereze, ca mai apoi locuitorii Hybernului să vină aici și să se folosească de pământurile acestea. Și, odată cu sosirea lor, nimeni nu ar mai fi dansat și cântat.

Dar am preferat să tac, contemplând apusul soarelui și lăsarea nopții.

Stelele se iviră licărind, slabe și mici deasupra focurilor aprinse.

Le-am urmărit în orele lungi ale sărbătorii și aș fi putut jura că prietenele mele tăcute și neclintite îmi țineau companie.

CAPITOLUL 5

M-am târâit înapoi spre conac la două ore după miezul nopții, prea extenuată ca să rezist până la răsărit.

Mai ales când am observat cum se uita Tamlin la mine, amintindu-și de zorii de anul trecut, când mă luase și mă sărutase la răsăritul soarelui.

L-am rugat pe Lucien să mă însoțească, iar el fusese mai mult decât bucuros să o facă, având în vedere că statutul său de mascul cu pereche îl făcea să nu-l mai intereseze compania femelelor în ultima vreme și că Ianthe încercase să-l încolțească toată ziua ca să-l întrebe ce se întâmplase la ceremonie.

M-am schimbat în cămașa de noapte, o chestie mică și dantelată pe care o purtasem cândva ca să-l distrez pe Tamlin, și lipită acum de pielea transpirată, m-am băgat în pat.

Timp de aproape o jumătate de oră, am împins cearșafurile cu picioarele, agitându-mă, învârtindu-mă și zbătându-mă.

Attorul. Țesătoarea. Surorile mele aruncate în Cazan. Toate se împleteau și se roteau în jurul meu. Le-am lăsat.

Ceilalți încă sărbătoreau când țipătul brusc și ascuțit mă făcu să sar din pat.

Pulsul îmi zvâcni puternic de-a lungul venelor când am deschis ușa, transpirată și palidă și am ieșit pe hol.

Lucien răspunse la a doua bătaie în ușă.

— Te-am auzit… Ce s-a întâmplat?

El mă studie, ochiul roșiatic mărindui-se când îmi observă părul zburlit și cămașa de noapte transpirată.

Am înghițit, cu o privire întrebătoare, iar el dădu din cap, retrăgându-se în camera lui ca să mă lase să intru. Cu bustul gol, reuși să se îmbrace cu o pereche de pantaloni

înainte de a deschide ușa și îi încheie în grabă când am trecut pe lângă el.

Camera lui fusese împodobită în culorile Regatului Toamnei – singurul omagiu adus casei lui pe care l-ar fi expus vreodată – iar eu m-am uitat cu atenție la spațiul întunecat și la cearșafurile șifonate. El se așeză pe cotiera cilindrică a unui scaun imens din fața focului stins și mă privi cum îmi frângeam mâinile în mijlocul covorului stacojiu.

Am visat Poalele Muntelui, am spus eu răgușită. Și când m-am trezit, nu mi-am amintit unde sunt. Mi-am ridicat în față brațul stâng, acum vindecat. Nu-mi aduc aminte în ce *perioadă* mă aflu.

Şi spusesem un adevăr – și, parțial, o minciună. Încă visam zilele acelea oribile, dar nu mă mai epuizau. Nu mai alergam în baie în mijlocul nopții ca să vomit.

Ce ai visat în seara asta? m-a întrebat el încet.

M-am uitat în ochii lui, bântuiți și triști.

— Cum m-a țintuit de zid. Ca pe Clare Beddor. Iar Attorul era…

M-am cutremurat, trecându-mi mâinile peste față.

Lucien se ridică și veni încet spre mine. Valul de frică și durere provocat de cuvintele mele îmi masca suficient mirosul, îmi masca propria putere când capcanele mele întunecate detectară o ușoară vibrație în casă.

Lucien se opri la jumătate de pas de mine și nici măcar nu obiectă când i-am cuprins de gât, îngropându-mi fața în pieptul lui gol și cald. Apa de mare din darul lui Tarquin îmi curse din ochi pe fața și pielea lui aurie.

Lucien oftă profund, îmi cuprinse talia cu un braț și cu celălalt părul, ca să-mi legene capul.

— Îmi pare rău! șopti el. Îmi pare rău!

Apoi el mă îmbrățișă, mângâindu-mă pe spate cu mișcări liniștitoare, iar eu mi-am calmat plânsul, lacrimile din apă de mare uscându-mi-se ca nisipul ud la soare.

În cele din urmă, mi-am sprijinit capul de pieptul lui sculptat, înfigându-mi degetele în mușchii tari ai umerilor săi și m-am uitat la fața sa îngrijorată. Am inspirat adânc, încruntându-mă și deschizând gura când am…

— Ce se întâmplă?

Lucien întoarse capul spre ușă, unde îl văzu pe Tamlin, al cărui chip luase masca rece de calm. Vârfurile ghearelor îi licăriră din monturi.

Ne-am îndepărtat, prea repede ca să pară un gest nonșalant.

— Am avut un coșmar, i-am explicat netezindu-mi cămașa de noapte. Eu… nu am vrut să trezesc toată casa.

Tamlin nu făcea decât să se holbeze la Lucien, a cărui gură se încordase într-o linie subțire când îi văzu ghearele ieșite pe jumătate.

— Am avut un coșmar, am repetat cam brusc, prinzându-l de braț pe Tamlin pentru a-l conduce afară din cameră înainte ca Lucien să apuce măcar să deschidă gura.

Am închis ușa, dar încă simțeam că atenția lui Tamlin era fixată asupra masculului din spatele ei. El nu își retrase ghearele și nici nu le scoase mai mult.

Am făcut cei câțiva pași spre camera mea, urmărindu-l pe Tamlin cum studia holul și distanța dintre ușa mea și a lui Lucien.

— Noapte bună, i-am spus lui Tamlin și i-am închis ușa în nas.

Am așteptat cele cinci minute de care Tamlin a avut nevoie ca să se hotărască să nu-l ucidă pe Lucien, iar apoi am zâmbit.

M-am întrebat dacă Lucien își dăduse seama că eu știusem faptul că Tamlin urma să vină în seara asta în camera mea, după ce îl atinsesem și îl privisem de atâtea ori astăzi. Că mă schimbasem în cea mai indecentă cămașă de noapte nu din cauza căldurii, ci ca să arăt corespunzător atunci când capcanele mele invizibile din casă mă informară că Tamlin își făcuse, în sfârșit, curaj să

vină în dormitorul meu.

Am pretins că avusesem un coșmar, cearșafurile mele șifonate stâand drept mărturie. Lăsasem deschisă ușa de la camera lui Lucien, el fiind prea distras și nebănuind de ce venisem cu adevărat ca să mă deranjez să o închid, și fără să observe scutul de aer dur pe care-l pioiectasem în jurul încăperii, astfel încât să nu-l audă sau să-l miloasă pe Tamlin venind.

Când Tamlin ne surprinse în cameră îmbrățișați, ne fixă cu privirea atât de intens, iar noi eram atât de *emoționați,* că nici măcar nu i-am sesizat prezența. Scutul invizibil dispăruse înainte ca el să-l poată simți.

Îi spusesem lui Tamlin că avusesem un coșmar.

Eu eram coșmarul, exploatându-i frica lui Tamlin încă din primele mele zile aici.

Nu uitasem cearta lui de demult cu Lucien și nici faptul că-l avertizase să nu mai flirteze cu mine – să păstreze distanța. Nu uitasem teama că îl preferasem pe lordul cu păr roșcat în locul lui și că asta i-ar fi amenințat toate planurile pe care le avea. „Retrage-te!“, îi spusese el lui Lucien.

Nu mă îndoiam de faptul că acum Tamlin rememora toate privirile, conversațiile de atunci și dățile în care Lucien intervenise pentru mine, atât la Poalele Muntelui, cât și după aceea; cântărind în ce măsură noua legătură de împerechere cu Elain îi stăpânea pintenul ținând cont că, în dimineața aceasta, Lucien îngenunchease în fața mea, jurând loialitate unui nou zeu, ca și când amândoi am fi fost binecuvântați de Cazan.

Mi-am permis să mai zâmbesc o clipă și apoi m-am îmbrăcat.

Mai aveam mult de lucru.

CAPITOLUL
6

Un rând de chei de la porțile conacului dispăruse, dar, după incidentul de seara trecută, lui Tamlin nu părea să-i pese.

La micul dejun fu liniște, nobilii din Hybern fiind supărați pentru că fuseseră puși să aștepte atât de mult ca să vadă cea de-a doua despicătură din zid. Jurian, pentru prima dată, părea prea obosit ca să facă altceva în afară de a-și îndesa carne și ouă în gura-i nesuferită.

Tamlin și Lucien lăsau impresia că vorbiseră înainte de masă, iar cel din urmă o demonstra ținându-se departe de mine, fără să mă privească și să-mi vorbească, de parcă încă mai era nevoie să-l convingă pe Tamlin de inocența noastră.

M-am gândit dacă n-ar fi fost mai bine să-l întreb direct pe Jurian dacă furase cheile gărzii care erau pierdute, dar liniștea era o amânare bine-venită; asta până când intră Ianthe, care evită să mă privească, de parcă aș fi fost soarele orbitor ce îi fusese furat.

— Îmi pare rău că te întrerup de la masă, dar trebuie să discutăm ceva, Mare Lord, spuse Ianthe, veșmintele galbene învolburându-i-se la picioare când se opri la jumătatea drumului spre masă.

Vorbele ei ne făcură pe toți să ne ridicăm privirea.

Tamlin, gânditor și cinic, întrebă:

— Ce este?

Ea se dădu în spectacol când conștientiză că nobilii din Hybern erau prezenți și ascultau. Am încercat să nu pufnesc la privirea atât de neliniștită pe care le-o aruncă lor și apoi lui Tamlin. Următoarele cuvinte nu mă surprinseră deloc.

— Poate că ar trebui să așteptăm până după masă când

ai să fii singur.

Fără îndoială, era un joc de putere menit să le aducă aminte că, de fapt, avea putere aici – împreună cu Tamlin. Că nici Hybernul nu ar fi vrut să o supere, având în vedere *informațiile* pe care le avea, dar eu am fost destul de crudă, încât să spun dulce:

— Dacă avem atâta încredere în aliații noștri din Hybern încât să mergem la război cu ei, atunci putem avea încredere și că vor fi discreți. Continuă, Ianthe!

Ea nici măcar nu se uită spre mine, dar acum, prinsă între o insultă directă și politețe… Tamlin cântări prezența musafirilor față de postura lui Ianthe și spuse:

— Să auzim.

Gâtul ei alb tresăltă atunci când înghiți.

Este… Slujitoarele mele au descoperit că pământul din jurul templului meu… moare.

Jirian își dădu ochii peste cap și se întoarse la șunca lui.

Atunci, vorbește cu grădinarii, zise Brannagh, întorcându-se la mâncarea ei.

Dagdan chicoti în cana lui cu ceai.

Nu are legătură cu grădinăritul, spuse Ianthe îndreptându-și spatele. Pământul este atins de mană. Iarba, rădăcinile, mugurii – totul s-a uscat și s-a îmbolnăvit. Duhnește a naga.

Am făcut un efort să nu mă uit la Lucien – să văd dacă și el observă licărul nerăbdător din privirea ei. Chiar și Tamlin oftă, ca și când ar fi văzut adevărul: o încercare de a recăpăta controlul, poate un plan de a otrăvi pământul pe care apoi să-l vindece miraculos.

În pădure, mai sunt și alte locuri unde plantele au murit, continuă Ianthe, atingându-și pieptul cu o mână împodobită cu bijuterii de argint. Mă tem că este un avertisment că naga se adună și plănuiesc să atace.

O, îi intrasem pe sub piele. Mă întrebasem ce avea să facă după Solstițiul din ziua precedentă, după ce îi furasem momentul și puterea. Dar asta… asta chiar era o mișcare

inteligentă.
Mi-am ascuns rânjetul și am spus cu blândețe:
— Ianthe, poate că *este,* intr-adevăr, problema grădinarilor.
Ea înțepeni și, în cele din urmă, se întoarse către mine. „Crezi că joci periculos, am vrut să-i spun, dar nu știi că toate hotărârile pe care le-ai luat aseară și în dimineața asta au fost doar niște pași în direcția în care te-am îndreptat eu.“
Am făcut semn din bărbie spre nobili, apoi spre Lucien.
— După-amiază plecăm să studiem zidul, dar dacă problema nu se rezolvă în câteva zile, când ne întoarcem, am să te ajut să o analizezi.
Degetele cu inele de argint se strânseră ușor în pumni pe lângă corp, dar, ca o adevărată viperă ce era, Ianthe îl întrebă pe Tamlin:
— Ai să li te alături, Mare Lord?
Ea se uită la mine și Lucien și ne studie prea mult timp ca să fie un gest întâmplător.
Simțeam deja o ușoară durere de cap, care se agrava cu fiecare cuvânt rostit de ea. Mă culcasem târziu și dormisem prea puțin – și aveam nevoie de putere pentru zilele următoare.
— Nu, am spus eu, înainte ca Tamlin să-i poată răspunde.
El își lăsă tacâmurile pe masă.
— Cred că îi voi însoți.
— Nu am nevoie de o escortă. Să descopere singur aluziile defensive din afirmația mea.
Jurian pufni.
— Începi să te îndoiești de bunele noastre intenții, Mare Lord?
Tamlin mârâi la el:
— Ai grijă!
Am pus o mână pe masă.
— Am să mă descurc împreună cu Lucien și santinelele.

Lucien părea înclinat să se lase pe scaun și să dispară pentru totdeauna.

I-am studiat pe Dagdan și pe Brannagh și am schițat un zâmbet.

— Pot să mă apăr singură dacă este nevoie, i-am spus lui Tamlin.

Cei doi daemati îmi zâmbiră. Nu-i mai simțisem atingându-mi barierele mentale sau pe cele la care lucram să le mențin în jurul celor mai mulți oameni de aici. Folosirea constantă a puterilor mă epuiza lotuși. Să fiu departe de locul acesta timp de patru sau cinci zile ar fi fost o ușurare bine-venită.

Maii ales că Ianthe îi șopti lui Tamlin:

— Poate că *ar trebui* să mergi, prietene!

Am așteptat – am așteptat prostia care era pe cale să-i iasă din gura spurcată.

— Nu știi când Regatul Nopții va încerca să o răpească.

Am avut nevoie de o secundă să mă gândesc la cum să reacționez.
Să aleg să mă reazem de spătarul scaunului, cu umerii plecați, când imaginile cu Clare, Rhys și săgețile din frasin din aripile lui să găsesc o variantă de a-mi presăra mirosul cu frică.

— Ai noutăți? am șoptit eu.

Brannagh și Dagdan păreau *foarte* interesați de subiect.

Preoteasa deschise gura, dar Jurian o întrerupse, spunând tărăgănat:

— Nu sunt noutăți. Granițele lor sunt asigurate. Rhysand ar fi un prost să-și forțeze norocul venind aici.

M-am holbat la farfuria mea, afișând o expresie îngrozită.

— Un prost, da, dar unul care vrea să se răzbune, răspunse Ianthe.

Se intoarse spre Tamlin, soarele dimineții licărind în piatra din vârful capului. Poate dacă i-ai da înapoi aripile familiei sale, ar putea să se liniștească.

Pentru o clipă, liniștea mă străbătu, urmată de un val de strigăte care-mi acoperiră aproape toate gândurile și instinctele de conservare. Abia reușeam să aud peste strigătul din sângele meu, din oasele mele.

Dar cuvintele, oferta… Era o încercare ieftină de a mă momi. M-am prefăcut că nu aud, că nu-mi pasă, chiar dacă am tot așteptat răspunsul lui Tamlin.

Când Tamlin răspunse într-un sfârșit, vocea îi era stinsă.

— Le-am ars acum multă vreme.

Aș fi putut jura că în cuvintele lui se simțea ceva asemănător regretului – regretului și rușinii.

Ianthe țâțâi.

— Păcat! Ar fi plătit o sumă frumoasă pentru ele.

Membrele mă dureau din cauza efortului de a nu sări peste masă ca să o izbesc cu capul de podeaua din marmură, dar, cu calm și blândețe, i-am spus lui Tamlin:

— Am să mă descurc. I-am atins mâna, trecându-mi degetul mare peste dosul palmei lui și l-am privit în ochi. Hai să nu ne certăm din nou.

Când m-am retras, Tamlin îl fixă pe Lucien cu privirea, orice urmă a vinovăției dispărând. Ghearele ieșite îi intrară în lemnul zgâriat al cotierei scaunului.

— Ai grijă!

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să pretindă că n-ar fi fost o amenințare.

*

Era o călătorie de două zile, dar nouă ne-a luat doar o zi ca să ajungem acolo tot teleportându-ne și mergând pe jos. Reușeam să ne deplasăm câțiva kilometri odată, dar Dagdan era mai încet decât anticipasem, având în vedere că trebuia să-i poarte pe sora lui și pe Jurian.

Nu îl învinovățeam din cauza asta. De vreme ce fiecare dintre noi purta pe altcineva, epuizarea era considerabilă. Lucien și cu mine purtam câte o santinelă, fii ai lorzilor de

rang inferior, care fuseseră instruiți să fie politicoși și atenți. Prin urmare, proviziile erau limitate, la fel și corturile.

Când am ajuns la spărtura din zid, deja se înnoptase.

Cele câteva provizii luate ne îngreunaseră teleportarea prin lume, iar eu le-am lăsat pe santinele să ridice corturile pentru noi... ca o doamnă care-și dorea să fie slujită. Fu aproape liniște la cina luată în jurul micului foc, niciunul neîndrăznind să vorbească, inafară de Jurian, care le adresă santinelelor nenumărate întrebări despre pregătirea lor. Gemenii se retraseră în cortul lor după ce ciuguliseră sendvișurile cu carne pe care le împachetaserăm, încruntându-se la ele de parcă ar fi fost pline cu viermi, iar Jurian plecă în pădure imediat după aceea, pretinzând că voia să facă o plimbare înainte de culcare.

Am intrat în cortul de pânză când focul se stingea, spațiul nefiind destul de încăpător pentru ca eu și Lucien să dormim măcar umăr la umăr.

Parul roșcat îi licări în lumina slabă a focului o clipă mai târziu, când intră prin clape și înjură.

— Poate că ar trebui să dorm afară.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Te rog!

El aruncă o privire circumspectă și gânditoare când îngenunche şi îşi scoase cizmele.

— Stii că Tamlin poate fi... sensibil în privința unor lucruri.

— Poate fi și o pacoste, am izbucnit eu și m-am strecurat sub paturi. Dacă cedezi în fața paranoiei și a teritorialismului său, nu faci decât să înrăutățești situația.

Lucien își descheie jacheta, dar rămase în mare parte îmbrăcat când se întinse pe saltea.

— Cred că situația s-a înrăutățit pentru că voi nu ați... Adică nu ați fâcut-o, nu?

Am înțepenit, trăgându-mi pătura mai sus pe umeri.

— Nu. Nu-mi doresc să fiu atinsă așa – nu pentru o vreme.

Tăcerea lui era apăsătoare – tristă. Uram minciuna, o uram pentru cât de murdară mă simțisem spunând-o.

— Îmi pare rău, zise Lucien, iar eu m-am întrebat pentru ce altceva se mai scuza când m-am întors cu fața la el în întunericul din cort.

— Nu avem cum să renunțăm la târgul ăsta cu Hybernul? Cuvintele mele abia se auziră mai tare decât șoaptele tăciunilor de afară. M-am întors. Sunt în siguranță. Am putea găsi o cale să-l evităm…

— Nu. Regele Hybernului a făcut o înțelegere prea inteligentă și clară cu Tamlin. Sunt legați prin magie, iar aceasta îl va lovi dacă nu va permite Hybernului să intre pe tărâmurile acestea.

— În ce fel? L-ar ucide?

Oftatul lui Lucien îmi zburli părul.

— Îi va revendica puterile, poate l-ar ucide. Magia are legătură cu echilibrul. De aceea nu a intervenit în târgul tău cu Rhysand. Chiar și persoana care încearcă să rupă o înțelegere suportă consecințele. Dacă te-ar fi ținut aici, magia care te-a legat de Rhys ar fi putut să-i ia viața ca plată pentru a ta. Sau viața oricărei alte persoane la care ține. Este o magie veche – veche și ciudată – un motiv să evităm înțelegerile, dacă nu sunt necesare: nici măcar înțelepții din Regatul Zilei nu știu cum funcționează. Crede-mă, am întrebat.

— Pentru mine… i-ai întrebat pentru mine?

— Da. Am fost iarna trecută ca să întreb cum s-ar putea rupe târgul tău cu Rhys.

— De ce nu mi-ai spus?

— Eu… Noi nu am vrut să-ți faci speranțe deșarte. Și nu am îndrăznit să-l lăsăm pe Rhysand să afle ce făceam, în caz că ar fi găsit o cale să intervină și să ne oprească.

— Așa că Ianthe l-a împins pe Tamlin spre Hybern.

— El era frenetic. Înțelepții Regatului Zilei lucrau prea

încet. I-am cerut mai mult timp, dar erai deja plecată de câteva luni. Voia să acționeze, nu să aștepte – în ciuda scrisorii pe care i-ai trimis-o. Din *cauza* scrisorii pe care i-ai trimis-o. I-am spus în cele din urmă să continue, după ziua aceea din pădure.

M-am întors pe spate, holbându-mă la tavanul înclinat al cortului.

Cât de rău a fost? am întrebat încet.

Ți-ai văzut camera. A distrus atelierul și dormitorul lui. Le-a ucis pe santinelele care au fost de gardă, după ce a obținut toate informațiile. Le-a executat în fața tuturor celorlalți din conac.

Sângele mi se răci.

— Nu l-ai putut opri?

— Am încercat. I-am implorat mila. Nu m-a ascultat. Nu *putea*.. să asculte.

— Nici santinelele nu au încercat să-l oprească?

— Nu au îndrăznit. Feyre, este un Mare Lord. Este *diferit.*

M-am întrebat dacă ar fi spus același lucru după ce ar fi aflat ce eram eu.

— Am fost încolțiți fără nicio opțiune. Niciuna. Fie că mergeam la război cu Regatul Nopții *și* Hybernul, fie că ne aliam cu Hybernul, îl lăsam să încerce să stârnească probleme, iar apoi ne foloseam de acea alianță în avantajul nostru, pe parcurs.

— Ce vrei să spui? am șoptit eu.

Dar Lucien își dădu seama ce spusese și se eschivă:

— Avem inamici în toate regatele. Alianța cu Hybernul îi va face să se gândească de două ori.

Ce mincinos! Era un mincinos instruit și inteligent.

Am expirat somnoroasă.

— Chiar dacă acum e aliatul nostru, am mormăit eu, tot îl urăsc. EI pufni.

— Și eu.

*

— Trezește-te!

Lumina orbitoare a soarelui intră în cort, iar eu am șuierat. Ordinul fu acoperit de mârâitul lui Lucien când se ridică.

— *Afară!* îi ordonă el lui Jurian, care ne măsură o dată din priviri, mârâi și plecă.

La un moment dat, mă rostogolisem pe salteaua lui Lucien, uneltirile trecând cu adevărat pe locul al doilea față de cea mai importantă nevoie a mea – căldura. Dar nu aveam nicio îndoială că Jurian avea să țină secret informația ca să i-o arunce în față lui Tamlin când acesta avea să se întoarcă: împărțiserăm un cort și ne treziserăm *foarte* comozi.

M-am spălat în râul din apropiere; trupul îmi era rigid și mă durea după o noapte de dormit pe pământ, cu sau fără saltea.

Brannagh se îndrepta spre râu până când am terminat. Prințesa îmi schiță un zâmbet rece.

— Și eu l-aș alege pe fiul lui Beron.

Încruntată, am fixat-o cu privirea pe prințesă.

Ea ridică din umeri, zâmbind larg.

— Masculii din Regatul Toamnei au sânge fierbinte și tot atât de fierbinte fac și sex.

— Presupun că știi din experiență?

Ea chicoti.

— De ce crezi că m-am distrat atât de mult în Război?

Nu m-am deranjat să-mi ascund dezgustul.

Lucien mă surprinse crispându-mă la el când mi-am amintit a zecea oară cuvintele ei după o oră, cât am parcurs kilometrul spre crăpătura din zid.

— Ce este? întrebă el.

Am scuturat din cap, încercând să nu mi-o imaginez pe Elain supusă acelui… foc.

— Nimic, am spus eu, tocmai când Jurian înjură.

Înjurătura lui ne făcu pe amândoi să ne mișcăm, iar pe urmă să alergăm la sunetul unei săbii scoase din teacă. Frunzele și crengile ne biciuiră în drum spre zid, indicatorul invizibil și oribil bâzâind și zvâcnindu-mi în cap.

Acolo, holbându-se direct la noi prin gaură, am dat peste trei Copii ai celor Binecuvântați.

CAPITOLUL 7

Brannagh și Dagdan arătau de parcă și-ar fi găsit un al doilea mic dejun așteptându-i.

Jurian avea sabia scoasă, cele două tinere și tânărul holbându-se cu gura găscată la el, la ceilalți, iar apoi la noi, ochii mărinduli-se mai mult când observară frumusețea brută a lui Lucien.

Ei căzură în genunchi.

— Stăpâni și Stăpâne, ne implorară aceștia, bijuteriile lor argintii licărind în razele soarelui care treceau prin frunze. Ne-ați găsit în călătoria noastră.

Cei doi nobili zâmbiră atât de larg, încât li s-au văzut toți dinții extrem de albi.

Jurian, pentru prima dată, păru nehotărât înainte de a izbucni:

— Ce căutați aici?

Fata brunetă din față era minunată, pielea ei aurie licărind când își ridică fruntea.

— Am venit să locuim pe tărâmurile nemuritorilor; am venit ca ofrandă.

Jurian îi aruncă o privire dură și rece lui Lucien.

— Este adevărat?

Lucien își plecă privirea.

— Nu acceptăm ofrande de pe tărâmurile oamenilor. Cu atât mai puțin copii.

Nu conta că cei trei păreau doar cu câțiva ani mai tineri decât mine.

— De ce nu veniți, spuse mieros Brannagh, să ne putem… desfăta. Îl măsură apoi din priviri pe băiatul șaten și pe cealalta fată, cu păr castaniu-roșcat și cu o față ascuțită, dar interesantă. După felul în care Dagdan se uita pofticios la fată, mi-am dat seama că deja o revendicase în

tăcere.

M-am băgat înaintea lor și le-am spus celor trei muritori:

— Plecați! Duceți-vă înapoi în satele și la familiile voastre! Dacă traversați zidul, veți muri.

Ei se împotriviră, ridicându-se în picioare, cu fețele încordate de frică și de evlavie.

— Am venit să trăim în pace.

— Aici nu este pace, doar moartea îi așteaptă pe cei ca voi.

Cei trei muritori își îndreptară privirea spre nemuritorii din spatele meu. Fata brunetă roși din cauză că Dagdan se uita intens la ea, văzându-i doar frumusețea de Mare Spiriduș și nimic din firea de prădător.

Așadar, am lovit.

Zidul era o menghină groaznică și scârțâitoare care-mi strivea magia și-mi frământa mintea.

Dar mi-am trimis puterea prin spațiul acela și m-am izbit de mințile lor.

Prea puternic. Tânărul tresări un pic.

Erau atât de moi și de lipsiți de apărare! Mințile le cedară ca untul topit pe limbă.

Am văzut frânturi din viețile lor aidoma imaginilor din niște cioburi de oglindă, licărind în toate direcțiile; bruneta era bogată, educată și încăpățânată – își dorise să scape de o căsătorie aranjată și credea că Prythianul era o alegere mai bună. Fata cu părul roșcat nu cunoscuse decât sărăcia și pumnii tatălui ei, care devenise mai violent după ce-i omorâse mama. Tânărul se vânduse pe străzile unui sat mare până într-o zi, când Copiii veniseră și îi oferiseră ceva mai bun.

Am lucrat rapid și curat.

Am terminat înainte să treacă trei secunde, înainte ca Brannagh să inspire și să spună:

— Nu există moarte aici. Doar plăcere, dacă sunteți doritori.

Chiar dacă nu-și doreau, aș fi vrut să adaug eu.

Dar cei trei clipiră – împotrivindu-se, privindu-ne așa cum eram – mortali, nemiloși – și văzând adevărul din spatele poveștilor inventate.

— Noi… poate că am făcut… o greșeală, spuse liderul lor, retrăgând-se un pas.

— Sau poate că a fost soarta, replică Brannagh cu un zâmbet șiret.

Continuară să se retragă și să vadă trecutul pe care li-l inoculasem în minte – că eram aici ca să îi rănim și să îi ucidem, că făcusem asta cu toți prietenii lor, că urma să-i folosim și să scăpăm de ei. Le-am arătat creaturile naga, Bogge și pe Middengard Wyrm; le-am arătat-o pe Clare și pe regina cu păr auriu, țintuită pe stâlpul de iluminat. Amintirile dăruite de mine se transformară în poveștile pe care le ignoraseră, dar pe care acum le înțelegeau în fața noastră.

— Veniți aici! ordonă Dagdan.

Cuvintele le stârniră frica. Toți trei se întoarseră, veșmintele grele și galbene răsucindu-se odată cu ei, și fugiră spre copaci.

Brannagh se încordă, ca și când ar fi vrut să treacă prin zid după ei, dar am prins-o de braț și i-am spus printre dinți:

— Dacă îi urmărești, atunci noi două vom avea o problemă.

În plus, i-am râcâit scutul cu ghearele mele mentale.

Prințesa mârâi la mine, dar oamenii deja plecaseră.

M-am rugat să se supună și celuilalt ordin înrădăcinat în mințile lor: să urce într-o barcă, să ia cât de mulți prieteni puteau și să fugă spre continent. Să se întoarcă aici doar după terminarea războiului şi să-i îndemne pe cât mai mulți oameni posibil să fugă înainte de a fi prea târziu.

Nobilii din Hybern mârâiră indignați, dar i-am ignorat. M-am sprijinit de un copac și am așteptat, neavând încredere că aveau să rămână de partea aceasta a graniței.

Nobilii își reluară munca, mergând de-a lungul zidului.

După o clipă, un mascul veni lângă mine.

Nu era Lucien, am realizat șocată, dar nici măcar nu am tresărit..

Jurian se uita la locul în care fuseseră oamenii.

— Mulțumesc, spuse el răgușit.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns eu, conștientă că Lucien supraveghease atent scena din umbra unui stejar din apropiere.

Jurian rânji cu subînțeles și se duse după Dagdan.

*

Ei fură ocupați toată ziua.

Nobilii nu ne spuseră ce inspectau, ce anume căutau.

Și, după confruntarea de dimineață, știam că, dacă aș fi insistat să ne spună, nu i-aș fi convins s-o facă. Îmi consumasem porția de rabdare pe ziua de azi.

Așa că ne-am mai petrecut o noapte în pădure, motiv pentru care am ajuns să stau vizavi de Jurian în fața focului după ce gemenii se retrăseseră în cortul lor, iar santinelele își ocupaseră pozițiile de veghe. Lucien se dusese la râu ca să mai aducă apă, iar eu am urmărit dansul flăcărilor dintre bușteni, simțindu-l cum răsună în mine.

Faptul că-mi proiectasem puterea prin zid mă făcuse să simt o puternică durere de cap toată ziua, fiind mai mult decât amețită. Nu mă îndoiam că aveam să adorm repede, dar focul era prea intens, iar noaptea de primăvară prea rece ca să străbat drumul lung și întunecat dintre flăcări și cortul meu.

— Ce li se întâmplă celor care reușesc să treacă prin zid? întrebă Jurian, lăsa să i se poată citi pe chipul său dur ușurarea, în lumina pâlpâitoare a focului.

Mi-am înfipt tocul cizmei în iarbă.

— Nu știu. Nu s-au mai întors după ce au trecut dincolo. În timpul domniei Amaranthei, creaturile umblau după

pradă prin pădurile astea, deci… îmi imaginez că oricum nu s-ar fi terminat bine. Nu am mai auzit să se afle în vreun regat.

— În urmă cu cinci sute de ani, ar fi fost biciuiți pentru o asemenea prostie, spuse Jurian. Am fost sclavii, curvele și muncitorii lor câteva milenii – bărbații și femeile au luptat și au murit ca noi să nu mai fim nevoiți să-i servim vreodată. Totuși, iată-i în costumele alea, inconștienți de pericol, de trecut.

— Ai grijă sau ai putea să nu mai pari animalul credincios de companiei al Hybernului!

El râse încet și nesuferit.

— Asta crezi că sunt, nu-i așa? Câinele lui.

— Atunci, care este scopul final?

— Am de terminat niște treburi.

— Miryam este moartă.

Nebunia dansă din nou, înlocuind luciditatea rară.

— Tot ce am făcut în timpul războiului a fost pentru mine și pentru Miryam. Pentru ca oamenii noștri să supraviețuiască și să fie cândva liberi, iar Miryam m-a *părăsit* pentru prințul chipeș în clipa în care mi-am pus poporul mai presus de ea.

— Am auzit că te-a părăsit deoarece te-ai concentrat atât de mult să storci informații de la Clythia, încât ai pierdut din vedere adevăratul conflict.

— Miryam mi-a spus să i-o trag pentru informații. Mi-a spus să o seduc pe Clythia până când va trăda tot Hybernul și pe Loialiști. Nu avea nicio problemă cu asta. Niciuna.

— Deci faci toate astea doar ca să o recucerești pe Miryam?

El își întinse picioarele lungi în față, încrucișându-le.

— Ca să o scot din cuibușorul ei împreună cu ticălosul înaripat și să o fac să regrete.

— Ai primit a doua șansă la viață și asta vrei să faci? Să te răzbuni?

Jurian zâmbi încet.
— Nu asta faci și tu?
Lunile în care lucrasem cu Rhys mă făcuseră să-mi amintesc să mă încrunt, confuză.
— Împotriva lui Rhys, mi-ar plăcea într-o zi.
— Asta vor să spună toți, când insinuează că este un criminal sadic. Nu uita că îl cunoșteam încă din timpul Războiului și că și-a riscat legiunea ca să o salveze pe Myriam din fortul inamicului nostru. Așa l-a prins Amarantha, îți mai amintești? Rhys știa că este o capcană pentru prințul Drakon. Deci Rhys a încălcat ordinele și a mărșăluit cu întreaga legiune ca să o scoată pe Myriam. Pentru prietenul lui, pentru iubita *mea* și de dragul ticălosului de Drakon. Rhys și-a sacrificat legiunea când a făcut asta; din cauza lui, toți au fost prinși și torturați după aceea. Deși toată lumea insista că Rhysand este lipsit de suflet, viclean, masculul pe care îl știam eu era totuși cel mai cumsecade dintre toți. Mai bun decât prințul ticălos. Indiferent de trecerea secolelor, nu-ți pierzi calitatea asta, iar Rhys era prea inteligent ca să nu profite de propria-i defăimare, care era o mișcare calculată. Și totuși, iată-te – partenera lui. Cel mai puternic Mare Lord din lume și-a pierdut partenera și încă nu a venit să o revendice, chiar dacă ea este lipsită de apărare în pădure. Jurian chicoti. Probabil pentru că Rhysand nu te-a pierdut deloc, ci, mai degrabă, te-a făcut să te dezlănțui asupra noastră.
Nu mai auzisem povestea aceea, dar părea una atât de tipică pentru partenerul meu, încât mi-am dat seama că flăcările dintre noi mi se înăbușiră acum în ochi când am spus:
— Îți place să te auzi vorbind, nu-i așa?
— Hybernul vă va ucide pe toți! fu singurul răspuns al lui Jurian.

*

Jurian nu se înșela.

În dimineața următoare, Lucien mă trezi acoperindu-mi gura cu o mână, cu un avertisment ce licărea în ochiul său roșiatic. După o clipă, am simțit izul de cupru al sângelui.

Ne-am îmbrăcat și ne-am încălțat, iar eu am inventariat rapid armele pe care le înghesuisem în cortul nostru. Aveam trei pumnale. Lucien avea două și o sabie scurtă și elegantă. Era mai bine decât nimic, dar nu cine știe ce.

Privirea pe care mi-o aruncă, îmi transmise destul de bine planul nostru: să ne purtăm normal până ce evaluăm situația.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că asta era poate prima dată când el și cu mine lucraserăm în tandem. La vânătoare, nu ne uniserăm eforturile, iar la Poalele Muntelui, unul avusese grijă de celălalt – nu fusesem niciodată o echipă. O unitate.

Lucien ieși din cort, cu membrele relaxate, și gata să ocupe o poziție defensivă. Cândva, îmi spusese că fusese instruit în Regatul Toamnei și în acesta. Ca și Rhys, alegea de obicei cuvintele ca să câștige bătăliile, dar îl văzusem pe el și pe Tamlin în ringul de antrenament. Știa cum să mânuiască o armă și cum să ucidă, la nevoie.

Mi-am făcut loc pe lângă el, devorând detaliile împrejurimilor ca și când aș fi fost un om flămând la un festin.

Pădurea era la fel. Jurian stătea ghemuit în fața focului, ațâțând tăciunii, afișând o mască dură și gânditoare, iar santinelele erau palide când Lucien se îndreptă spre ele. Le-am urmărit cum își îndreptau atenția spre copacii din spatele lui Jurian.

Nici urmă de nobili.

Sângele…

Un iz de cupru, da, dar dantelat cu pământ și măduvă și putregai. Moarte.

M-am grăbit spre copaci și tufele dense.

— Ai ajuns prea târziu, spuse Jurian când am trecut pe

lângă el, continuând să împungă tăciunii. Au terminat acum două ore.

Lucien era în urma mea când am intrat în mărăcini, spinii zgâriindu-mi mâinile.

Nobilii din Hybern nu se deranjaseră să-și curețe mizeria, adică ce mai rămăsese din cele trei cadavre, robele galbene sfâșiate fiind precum cenușa care cădea într-un mic crâng. Dagdan și Brannagh le înăbușiseră, probabil, țipetele cu un fel de scut.

Lucien înjură.

— Au trecut prin zid noaptea trecută. Ca să-i vâneze.

În ciuda puținelor ore care-i separau, nobilii erau Fae – rapizi, nemuritori. Cei trei Copii ai celor Binecuvântați ar fi obosit după atâta alergat, ar fi campat pe undeva.

Sângele se usca deja pe iarbă și pe trunchiurile copacilor din apropiere.

Tortura specifică Hybernului nu era foarte artistică: Clare, regina blondă și aceștia trei… Mutilarea și tortura erau asemănătoare.

Mi-am descheiat mantia și am așezat-o cu grijă peste cele mai mari rămășițe pe care le-am găsit: trunchiul tânărului, sfâșiat de gheare și secat de sânge. Suferința încă i se citea pe chip.

Flăcările îmi încălzeau vârfurile degetelor, implorându-mă să-i ard, să le ofer măcar acest mod de înmormântare. Dar…

— Crezi că au facut-o de plăcere sau ca să ne trimită un mesaj?

Lucien își întinse mantia peste rămășițele celor două femei. Era mai serios ca niciodată.

— Cred că nu sunt obișnuiți să fie refuzați. Aș spune că a fost un acces de furie al nemuritorilor

Am închis ochii, încercând să-mi calmez stomacul agitat.

— Nu e vina ta, adăugă el. I-ar fi putut ucide pe tărâmurile muritorilor, dar i-au adus aici, ca să ne demonstreze cât sunt de puternici.

Avea dreptate. Copiii celor Binecuvântați ar fi murit și dacă nu aș fi intervenit.

— Ei sunt amenințați, am spus eu gânditoare. Și prea mândri. Am atins cu vârful cizmei iarba udă de sânge. Îi îngropăm?

Lucien se gândi.

— Gestul trimite un mesaj – că suntem dispuși să le curățăm mizeria.

M-am uitat din nou cu atenție la crâng și m-am gândit la ce era în joc.

— Atunci, să le trimitem un altfel de mesaj.

CAPITOLUL 8

Tamlin se plimba în fața șemineului din biroul personal, fiecare întoarcere fiind la fel de iute ca o sabie.

— Ei sunt *aliații* noștri, mârâi el la mine și la Lucien, care stăteam în fotoliile de lângă șemineu.

— Sunt niște monștri, i-am răspuns replicat eu. Au ucis deja trei ființe nevinovate.

— Și ar fi trebuit să mă lăsați pe mine să mă ocup de asta. Tamlin respiră sacadat. Nu să vă *răzbunați* prostește. El îi aruncă o privire încruntată lui Lucien. Aveam așteptări mai mari de la tine.

— Dar de la mine nu? am întrebat eu încet.

Ochii verzi ai lui Tamlin erau ca două bucăți de jad înghețat.

— Tu ai o legătură personală cu oamenii aceia. *El* nu are.

— Ăsta e genul de gândire, am izbucnit eu apucând cotierele, care a permis unui *zid* să fie singura soluție pentru popoarele noastre; pentru ca ființele Fae să se uite la genul ăsta de *crime* și să nu le pese.

Știam că gărzile de afară ne auzeau. Știam că oricine trecea prin apropiere putea să audă.

— Pierderea *oricărei* vieți din orice parte este *o legătură personală.* Sau doar viețile Marilor Spiriduși contează pentru tine?

Tamlin se opri brusc și mârâi la Lucien:

— Ieși afară! Mă voi ocupa de tine mai târziu.

— Nu-i vorbi așa, am spus eu printre dinți și m-am ridicat în picioare.

— Ați pus în pericol alianța cu isprava pe care ați facut-o amândoi…

— Bun. Din partea mea, *să ardă* în iad! am strigat eu.

Lucien tresări.

— *Tu l-ai trimis pe Bogge după ei!* urlă Tamlin.

Nici măcar nu am clipit și știam că santinelele chiar ne auziseră, după tusea uneia de afară – un sunet al șocului înăbușit.

Și m-am asigurat că santinelele m-au auzit când am spus:

— I-au terorizat pe acei oameni – i-au făcut să sufere. M-am gândit că Bogge este una dintre puținele creaturi care ar fi putut să le întoarcă favoarea.

Lucien îi dăduse de urmă – și, în decursul orelor, îl momisem cu atenție înapoi spre tabără, chiar către locul unde Dagdan și Brannagh se lăudaseră cu crimele lor. Ei reușiseră să fugă, dar doar după ce păruseră că se luptă și țipă un pic. Erau palizi la față chiar și după câteva ore, iar ochii le erau încă plini de ură ori de câte ori catadicseau să se uite la noi.

Lucien își drese vocea și se ridică.

— Tam, oamenii aceia erau niște copilandri. Feyre le-a ordonat nobililor să se retragă. Ei i-au ignorat ordinul. Dacă lăsăm Hybernul să ne domine, nu vom pierde doar alianța. Bogge le-a amintit că și noi avem gheare.

Tamlin nu își luă privirea de la mine când îi spuse lui Lucien:

— *Ieși afară!*

Cuvintele fură destul de violent rostite, astfel că nici Lucien și nici eu nu am obiectat de data asta când ieși din cameră și închise ușile duble în urma lui. Mi-am întins puterea pe hol, simțindu-l cum stătea pe treapta de jos a scărilor și asculta, la fel ca și cele șase santinele de pe hol.

— Nu poți să-mi vorbești în halul ăsta, i-am spus lui Tamlin, cu spatele drept ca bradul. *Ai promis* că nu te vei purta așa.

— Habar nu ai ce riscăm…

— Nu-mi vorbi de sus. Nu după toate lucrurile prin care am trecut ca să mă întorc aici, la tine. La poporul *nostru.*

Crezi că vreunul dintre noi este fericit să colaboreze cu Hybernul? Crezi că nu le citesc pe chip întrebarea dacă merit dezonoarea asta?

El respiră din nou sacadat. Bun, voiam să-l forțez. *Prea bine.*

— Ne-ai vândut ca să mă recuperezi, am spus eu, încet și rece. Ne-ai vândut Hybernului. Iartă-mă dacă *eu* încerc acum să recâștig o parte din ce am pierdut.

Își scoase ghearele și un mârâit feroce răsună din el.

— I-au vânat și ucis pe oamenii aceia de plăcere, am continuat. Poate că tu ești dispus să îngenunchezi în fața Hybernului, dar eu cu siguranță nu sunt.

El explodă.

Mobila se făcu țăndări și zbură; ferestrele se crăpară și se sparseră. Și, de data asta, nu m-am apărat.

Masa de lucru se izbi în mine, aruncându-mă în raftul de cărți și toate locurile în care carnea și osul întâlniră lemnul scârțâiră și mă durură. Am căzut în genunchi pe covorul de pe podea, iar Tamlin veni imediat lângă mine, cu mâinile tremurânde…

Ușile se deschiseră.

— Ce ai făcut? șopti Lucien.

Lui Tamlin i se citi suferința pe chip atunci când Lucien îl împinse într-o parte. El îl *lăsă* pe Lucien să îl dea deoparte și să mă ajute să mă ridic.

Ceva cald și umed îmi alunecă pe obraz. Era sânge, după miros.

— Hai să te curățăm, spuse Lucien, cuprinzându-mi umerii cu brațul, în timp ce mă conduse afară din cameră.

Abia l-am auzit peste țiuitul din urechile mele, în învârtirea ușoară a lumii.

Santinelele – printre care Bron și Hart, doi dintre lorzii războinici preferați ai lui Tamlin – se uitau cu gurile căscate, împărțindu-și atenția între biroul distrus și chipul meu.

Din motive întemeiate. Când Lucien mă conduse pe

lângă oglinda aurită de pe hol, am văzut ce îi făcuse să se îngrozească. Ochii îmi erau sticloși, iar fața palidă – în afară de zgârietura de sub pomete, lungă de cinci centimetri, din care-mi curgea sânge.

Pe gât și pe mâini eram plină de mici zgârieturi, dar i-am impus puterii de curățare și de vindecare – cea a Marelui Lord al Răsăritului – să nu le caute. Să nu le trateze.

— Feyre, șopti Tamlin din spatele nostru.

M-am oprit, conștientă de toți ochii care ne priveau.

— Sunt bine, am șoptit eu. Îmi pare rău. Mi-am șters sângele care mi se prelingea pe obraz. Sunt bine, i-am spus din nou.

Nimeni, nici măcar Tamlin, nu părea convins.

Și, dacă aș fi putut picta momentul, aș fi numit tabloul „Un portret al capcanelor și al momelilor”.

*

Rhysand îmi dădu un semn prin legătură în timp ce făceam baie în cadă.

„Ești rănită?”

Întrebarea abia se auzea, iar legătura era mai liniștită și mai încordată decât fusese în urmă cu câteva zile.

„Mă doare, dar sunt bine. Nu e nimic grav.” Totuși încă eram rănită și nu dădeam deloc impresia că mă vindecam rapid. Poate fusesem prea pricepută în a ține la distanță puterile vindecătoare.

Răsunsul întârzie, dar apoi ajunse deodată, ca și când ar fi vrut să înghesuie toate cuvintele înainte ca neajunsul distanței să ne reducă la tăcere.

„Știu că nu trebuie să-ți spun să fii precaută sau să vii acasă. Dar te vreau acasă. Curând. Și îl vreau mort pentru că te-a atins.”

În ciuda tărâmului imens dintre noi, furia lui se undui de-a lungul legăturii.

Eu i-am răspuns pe un ton liniștitor, sec. „Practic, magia

m-a atins, nu mâinile lui.“

Apa din cadă se răci până când am primit răspunsul lui. „Mă bucur că te amuză situația. Eu cu siguranță nu sunt amuzat.“

I-am trimis o imagine în care-i arătam limba.

Eram deja îmbrăcată când i-am primit răspunsul.

Ca și al meu, era doar o imagine. Ca și mine, Rhysand îmi arăta limba, dar făcând altceva.

*

A doua zi, am insistat să fac o plimbare. M-am asigurat că Bron și Hart erau de gardă și le-am cerut să mă însoțească.

Ei nu spuseră multe, dar, străbătând potecile vechi prin pădurea primăvăratică, le-am simțit privirile evaluatoare de fiecare dată când m-am crispat. I-am simțit studiindu-mi tăietura de pe față și vânătăile de sub haine, care mă făceau să gem din când în când. Spre surprinderea mea, nu mă vindecasem complet – deși presupun că asta era în avantajul meu.

La cina din ziua precedentă, Tamlin mă implorase să îl iert. Eu îl iertasem, dar Lucien nu-i vorbise toată seara.

Întârzierea îi făcuse pe Jurian și pe nobilii din Hybern să se supere, după ce recunoscusem că din cauza vânătăilor îmi era foarte greu să-i însoțesc spre zid. Tamlin nu avusese curajul să sugereze să plece fără mine, să mă lipsească de acea îndatorire. Mai ales când văzuse semnele roșiatice și știa că, dacă aș fi fost om, m-ar fi putut omorî.

Iar nobilii, după ce Lucien și cu mine trimiseserăm răutatea invizibilă a lui Bogge după ei, se retrăseseră. Pentru moment. Mi-am menținut scuturile ridicate – în jurul meu și al celorlalți, efortul fiind acum o durere constantă de cap, care mă făcea să simt slab și firav orice strop de magie. Armistițiul de la graniță nu adusese multe beneficii, făcându-mă, în schimb, să depun un efort mai

mare după ce îmi trimisesem puterea prin zid.

O invitasem pe Ianthe acasă, cerându-i subtil să-i simt prezența liniștitoare. Ea sosise fiind la curent cu tot ce se întâmplase în birou – omițând în mod intenționat că Tamlin i se confesase, cerându-și iertare de la Mamă, de la Cazan și de la alții. În acea seară, i-am turuit despre iertare și am pretins că îi ascultam sfaturile, spunându-le curtenilor și celorlalți de la masa noastră aglomerată cât de norocoși eram că Tamlin *și* Ianthe ne păzeau ținuturile.

Sincer, nu știu cum de niciunul dintre ei nu făcuse legătura.

Cum nimeni nu-mi considerase cuvintele o coincidență ciudată, ci o provocare. O amenințare.

Un mic și ultim ghiont.

Mai ales când șapte naga pătrunseră pe terenul conacului chiar după miezul nopții.

Creaturile fură executate înainte să ajungă la casă – un atac oprit de avertismentul vizual trimis de Cazan tocmai lui Ianthe.

Haosul și strigătele treziră conacul. Eu am rămas în camera mea, cu gărzile sub ferestre și în fața ușii. Însuși Tamlin, ud de sânge și gâfâind, veni să mă informeze că proprietatea era din nou în siguranță, că ființele naga fuseseră găsite cu cheile de la poartă și că de santinela care le pierduse avea să se ocupe dimineață. Era o întâmplare ciudată, un ultim spectacol al puterii din partea unui trib care nu plecase cu blândețe după domnia Amaranthei.

Ianthe ne salvase pe toți de alte rele.

În dimineața următoare, ne-am adunat cu toții în fața barăcilor, Lucien fiind palid și tras la față, cu pete violet sub ochii sticloși. Nu se întorsese în camera lui seara trecută.

Lângă mine, nobilii din Hybern și Jurian erau tăcuți și serioși, în timp ce Tamlin se plimba în fața santinelei atârnate între doi stâlpi.

— Ți s-a încredințat paza conacului și a oamenilor lui, îi spuse Tamlin masculului care tremura, deja dezbrăcat până la pantaloni.

Nu doar că aseară ai fost găsit dormind la poartă, dar ale tale erau cheile care au dispărut de la bun început. Tamlin mârâi încet. Negi?

— Eu… Eu nu adorm niciodată. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Probabil că am ațipit un minut sau două, se bâlbâi santinela, funiile care legau bărbatul scârțâind când el se smuci.

— Ai pus în pericol viețile tuturor celor din conac.

Și un asemenea lucru nu putea trece nepedepsit. Nu cu nobilii din Hybern prezenți aici, care căutau orice semn de slăbiciune.

Tamlin ridică o mână. Bron, cu chipul împietrit, se apropie să-i dea un bici.

Toate santinelele, cei mai de încredere războinici ai lui, se agitară, unii încruntându-se de-a dreptul la Tamlin, alții încercând să nu se uite la ceea ce urma să se întâmple.

L-am apucat pe Lucien de mână. Nu totul era doar pentru spectacol.

Ianthe înaintă, cu mâinile împreunate pe pântece.

— Douăzeci de lovituri. Și una în plus pentru iertarea Cazanului.

Gărzile își întoarseră privirile încruntate spre ea.

Tamlin desfășură biciul pe pământ.

Eu am acționat. Mi-am strecurat puterea în mintea santinelei legate și i-am eliberat amintirea pe care i-o strecurasem adânc în minte – i-am eliberat și limba.

— Ea a fost, spuse el gâfâind și făcând semn din bărbie spre Ianthe. *Ea* a luat cheile.

Tamlin clipi și toată lumea din curte se uită direct la Ianthe.

Chipul nici măcar nu îi tresări când auzi acuzația – adevărul pe care i-l aruncase în față.

Așteptasem să văd cum. Avea să răspundă puterii pe

care mi-o arătasem la Solstițiu, urmărindu-i mișcările pe parcursul acelei zile și nopți. La câteva clipe după plecarea mea de la petrecere, se dusese la barăci, folosind un licăr de putere ca să îl adoarmă și să-i ia cheile. Apoi își plantase avertismentele privind atacurile iminente ale creaturilor naga… după ce le dăduse cheile de la poartă, ca să poată da alarma seara trecută. Pentru ca *ea* să ne poată salva, astfel, de o amenințare reală.

Ar fi fost o idee inteligentă – dacă nu s-ar fi desfășurat exact cum plănuisem.

Ianthe spuse calmă:

— De ce aș fi luat cheile? V-am avertizat în privința atacului.

— Ai fost la barăci – *te-am* văzut în seara aceea, insistă santinela și apoi își întoarse privirea rugătoare spre Tamlin.

Nu frica de durere era cea care îl stimula, mi-am dat eu seama. Nu, ar fi meritat să fie biciuit și și-ar fi asumat faptele și ar fi făcut bine față. Era frica onoarei pierdute.

— Tamlin, credeam că una dintre santinelele tale ar avea mai multă demnitate decât să împrăștie minciuni ca să se scape de o durere trecătoare. Chipul lui Ianthe era la fel de calm ca întotdeauna.

Tamlin, spre meritul lui, se uită atent și îndelung la santinelă. Am înaintat.

— Eu am să-i ascult povestea.

Unele gărzi oftară, altele se uitară la mine cu milă și afecțiune.

Ianthe își înălță capul.

— Cu respectul cuvenit, milady, nu tu trebuie să iei decizia asta. Și, iat-o – în încercarea ei de a mă submina.

Doar pentru că ar fi enervat-o, am ignorat-o și i-am spus santinelei:

— Îți voi asculta povestea.

M-am concentrat doar asupra lui, chiar dacă îmi număram respirațiile și mă rugam ca Ianthe să muște

momeala…

— Ai să crezi vorbele unei santinele și nu pe cele ale unei Mari Preotese?

Dezgustul față de cuvintele rostite fără să se gândească nu era chiar simulat – deși am depus un mic efort să-mi ascund zâmbetul vag. Insulta și tonul le făcură pe gărzi să se miște pe loc. Chiar dacă nu avuseseră încredere deplină în camaradul lor, își dădură seama că Ianthe era vinovată doar după cuvintele ei.

Atunci m-am uitat la Tamlin și am văzut cum și privirea lui deveni tăioasă când înțelese. Ianthe protesta prea mult.

O, era pe deplin conștient că, probabil, Ianthe plănuise ca naga să atace ca să-și recâștige un dram de putere și de influență – ca salvatoarea acestor oameni.

Tamlin strânse din buze în semn de dezaprobare.

Le-aș fi dat amândurora o bucată de sfoară. Am presupus că acum ar fi fost momentul să văd dacă s-ar fi spânzurat cu ea.

Am îndrăznit să mai fac un pas în față, ridicându-mi palmele spre Tamlin.

— Poate că a fost o greșeală. Nu îi lua pielea sau onoarea. Hai să-l ascultăm!

Privirea lui Tamlin se îmblânzi o clipă. El rămase tăcut, gândindu-se, dar, în spatele meu, Brannagh pufni.

— Patetic, șopti ea, deși toată lumea o auzi.

Slabi. Vulnerabili. Gata de cucerit. Am văzut cuvintele lovindu-l pe Tamlin în față ca și când ar fi fost niște uși care se închideau.

Nu exista nicio altă interpretare – nu pentru Tamlin.

Dar Ianthe mă evalua pe mine, stând în fața mulțimii, și influența pe care mă dovedisem atât de capabilă să i-o fur. Dacă și-ar fi recunoscut vina… tot ce i-ar mai fi rămas s-ar fi ruinat.

Tamlin deschise gura, dar Ianthe îl întrerupse:

— Există legi care trebuie respectate, îmi spuse ea, destul de blând, încât am vrut s-o zgârii pe față. Tradiții. El

ne-a trădat încrederea, ne *a* lăsat sângele să fie vărsat pentru neglijența *lui.* Acum încearcă să acuze o Mare Preoteasă pentru greșelile sale. Nu poate scăpa nepedepsit. Ea îi făcu semn din cap lui Tamlin. Douăzeci și una de lovituri de bici, Mare Lord.

M-am uitat spre ei și gura mi se uscă.

— Te rog, ascultă-l!

În privirea santinelei care atârna între stâlpi se citeau speranța și recunoștința.

Cu asta... răzbunarea mea se transformă în ceva soios, străin și grețos. Durerea avea să-i treacă, dar lovitura dată onoarei lui... Mi-ar fi luat și mie o parte din onoare.

Tamlin se uită fix la mine, apoi la Ianthe și la nobilii din Hybern care rânjeau – la Jurian, care își încrucișă brațele, cu o expresie de necitit.

Și, așa cum pariasem, nevoia lui Tamlin de a fi puternic și de a controla câștigase.

Ianthe era un aliat prea important ca să riște să o izoleze. Cuvântul unei santinele inferioare... nu, nu conta la fel de mult ca al ei.

Tamlin se întoarse spre santinela legată de stâlpi.

— Pune-i călușul! îi ordonă el încet lui Bron.

Bron ezită o clipă – ca și când șocul ordinului lui Tamlin l-ar fi străbătut, ca și pe celelalte gărzi. Îi lua partea lui Ianthe – în defavoarea lor. A santinelelor lui, care trecuseră dincolo de zid, de nenumărate ori, ca să încerce să rupă blestemul pentru el. Care fuseseră dispuse să o facă, să moară, vânate ca acei lupi, pentru el. Iar lupul pe care îl doborâsem, Andras... și el plecase de bunăvoie. Tamlin îi trimisese pe toți și nu toți se mai și întorseseră. Plecaseră de bunăvoie și totuși, asta... asta era mulțumirea lui. Recunoștința lui. Încrederea lui.

însă Bron făcu așa cum i se ordonă, băgând mica bucată de lemn în gura acum tremurândă a santinelei.

Judecând după disprețul abia mascat de pe chipurile gardienilor, aceștia erau cel puțin conștienți de ceea ce se

întâmplase sau credeau că se întâmplase: Marea Preoteasă plănuise tot atacul ca să pretindă că era o salvatoare, cu prețul reputației unuia dintre ei. Ei nu știau că eu o îndemnasem să o facă, să dezvăluie ce șarpe era și cât de puțin însemna pentru ea cineva fără titlu.

Cum Tamlin o asculta orbește – prea mult.

Nu m-am prefăcut când mi-am dus mâna la gât, retrăgându-mă un pas, apoi încă unul, până când i-am simțit căldura lui Lucien și m-am sprijinit de el.

Santinelele îi măsurau din priviri pe Ianthe și pe nobili. Tamlin fusese mereu unul dintre ei – luptase pentru ei.

Până acum. Până la Hybern. Până să-i aducă pe monștrii străini înaintea lor.

Până să aducă o Mare Preoteasă intrigantă în fața lor.

Când dădu biciul în spate, Tamlin se uită la noi, la mâna pe care Lucien și-o pusese pe brațul meu ca să mă echilibreze.

Pocnetul puternic se auzi prin barăci, prin conac și chiar prin fundația curții atunci când spintecă aerul.

CAPITOLUL 9

Ianthe nu terminase.

O știam și m-am pregătit pentru asta. Ea nu fugi înapoi la templul ei, aflat la câțiva kilometri distanță.

În schimb, rămase acasă, profitând de șansa de a se apropia de Tamlin. Ea credea că dobândise o poziție solidă, că declarația ei de dreptate servită de capătul însângerat al biciului nu fusese decât o ultimă palmă peste fața gărzilor care urmăreau.

Și când bărbatul atârnase moale din legături, când ceilalți veniseră să-l dezlege cu grijă, Ianthe nu făcuse decât să-i conducă pe cei din Hybern și pe Tamlin în conac, pentru masa de prânz. Dar eu rămăsesem la barăci, având grijă de santinela care gemea, ducând bolurile cu apă însângerată în timp ce vindecătoarea îl pansa în liniște.

După câteva ore, Bron și Hart mă escortară personal spre conac. Le-am mulțumit spunându-le pe nume și mi-am cerut scuze că nu reușisem să împiedic uneltirile lui Ianthe sau pedeapsa nedreptă a prietenului lor. Le-am vorbit sincer, pocnetul biciului încă răsunându-mi în urechi.

Apoi ei rostiră cuvintele pe care le așteptam. Și lor le părea rău că nu făcuseră *nimic.*

Nu doar astăzi. Însă vânătăile dispăreau acum – în sfârșit. Se refereau la celelalte incidente.

Dacă i-aș fi rugat, mi-ar fi dat cuțitele lor ca să le tai gâturile.

În seara următoare, mă grăbeam spre camera mea ca să mă schimb pentru cină când Ianthe acționă din nou.

Trebuia să ne însoțească spre zid dimineață.

Ea și Tamlin.

Dacă noi toți trebuia să formăm un front comun, așa cum declarase la cină, atunci își dorea să vadă și ea zidul.

Nobililor din Hybern nu le păsa, dar Jurian îmi făcu un semn cu ochiul, ca și când și el ar fi văzut jocul în desfășurare.

Mi-am făcut bagajele în seara aceea.

Alis intră chiar înainte de culcare, ținând un al treilea pachet.

— De vreme ce este o călătorie mai lungă, ți-am adus provizii.

Chiar dacă Tamlin ni se alătura, erau prea mulți oameni ca să-i teleporteze direct.

Așadar, aveam să călătorim așa cum o mai făcusem, pe porțiuni – câțiva kilometri deodată.

Alis lăsă pachetul pe care îl pregătise lângă al meu, luă peria de pe măsuța de toaletă și îmi făcu semn să mă așez pe băncuța tapițată din fața ei.

M-am supus. Pentru câteva minute, îmi perie părul în liniște, după care spuse:

— Când ai să pleci mâine, am să plec și eu.

Am privit-o în oglindă.

— Nepoții mei și-au făcut bagajele și poneii sunt pregătiți să ne ducă înapoi pe teritoriul Regatului Verii, în sfârșit. A trecut prea mult timp de când mi-am văzut casa, zise ea, deși ochii îi străluceau.

— Cunosc sentimentul, fu tot ce i-am spus.

— Îți doresc să-ți fie bine, doamnă, spuse Alis lăsând peria și începând să-mi împletească părul la spate. Pentru tot restul zilelor tale, indiferent de cât de lungi ar fi, îți doresc numai bine.

Am lăsat-o să-mi termine de împletit cosița și apoi m-am întors ca să îi prind degetele subțiri în ale mele.

— Să nu-i spui niciodată lui Tarquin cât de bine mă cunoști.

Ea ridică din sprâncene.

— Există un rubin de sânge cu numele meu pe el, am lămurit-o eu.

Până și pielea ei ca de coajă de copac păru să se

albească. Pricepuse că eram inamica vânată a Regatului Verii. Numai moartea mea ar fi fost acceptată drept plată pentru crimele mele.

Alis îmi strânse mâna.

— Cu sau fără rubine de sânge, vei avea mereu o prietenă în Regatul Verii.

Am înghițit în sec.

— Și tu vei avea mereu una în regatul meu, i-am promis eu.

Știa la care regat mă refeream și nu părea speriată.

*

Santinelele nu se uitau la Tamlin și nici măcar nu îi vorbeau, decât dacă era absolut necesar. Bron, Hart și alți trei urmau să ne însoțească. Ei mă zăriseră verificându-l pe prietenul lor înainte de răsărit – un gest de bunătate pe care știam că niciunul dintre ceilalți nu îl făcuse.

Teleportarea semăna cu mersul prin noroi. De fapt, puterile mele deveniseră mai mult o povară decât un ajutor. Înainte de amiază, m-a cuprins o durere groaznică de cap și mi-am petrecut ultima parte a călătoriei amețită și dezorientată, în timp ce ne-am teleportat de nenumărate ori.

Am ajuns și am instalat tabăra într-o liniște aproape totală, încet și rușinată, am cerut să împart un cort cu Ianthe și nu cu Tamlin, părând nerăbdătoare să dreg situația cauzată de biciuire, însă am făcut-o mai mult ca să-l cruț pe Lucien de atenția ei, decât ca să-l țin la distanță pe Tamlin. Cina era pregătită și am mâncat, saltelele fură întinse, iar Tamlin le ordonă lui Bron și lui Hart să stea primii de veghe.

Să stau întinsă lângă Ianthe fără să-i tai gâtul era un exercițiu de răbdare și autocontrol.

Dar, ori de câte ori cuțitul de sub perna mea păru să-i șoptească numele, îmi aminteam de prietenii mei – de

familia mea, care era în viață și se vindeca în Nord.

Le-am repetat de nenumărate ori numele în tăcere și pe întuneric. Rhysand. Mor. Cassian. Amren. Azriel. Elain. Nesta.

M-am gândit cum îi văzusem ultima dată, atât de însângerați și de răniți. M-am gândit la strigătul lui Cassian când aripile îi fuseseră sfâșiate; la amenințarea lui Azriel la adresa regelui în timp ce avansa spre Mor. La Nesta, care se împotrivise la fiecare pas în drum spre Cazan.

Țelul meu era mai important decât răzbunarea și răsplata personală.

Se crăpă de ziuă, iar eu tot m-am trezit strângând mânerul cuțitului și l-am scos când m-am ridicat, privind-o de sus pe preoteasa adormită!.

Gâtul ei catifelat părea să strălucească în soarele dimineții care pătrundea prin clapele cortului.

Am cântărit cuțitul în mână.

Nu eram sigură că mă născusem cu puterea de a ierta terorile îndurate de cei pe care îi iubeam. De mine nu-mi păsa – nici pe departe la fel de mult, dar în adâncul meu era o voință fundamentală de oțel, care nu se putea îndoi sau ruina în situația asta. Nu suportam ideea de a-i lăsa pe oamenii aceia să scape după tot ce făcuseră.

Ianthe deschise ochii, turcoazul fiind la fel de limpede ca diadema ei aruncată, și se uită direct la cuțitul din mâna mea și apoi la chipul meu.

— Nu poți să fii prea precaută când împărți tabăra cu inamicii, am spus eu.

Aș fi putut jura că în privirea ei licări ceva asemănător fricii.

— Hybernul nu este inamicul nostru, spuse ea, respirând cam sacadat.

După paloarea ei, când am părăsit cortul, mi-am dat seama că răspunsul meu, zâmbetul, avusese efectul scontat.

*

Lucien și Tamlin le arătară gemenilor unde era crăpătura din zid.

Și, ca și în cazul primelor două, își petrecură câteva ore studiind-o, continuând să fie atenți la terenul înconjurător.

De data asta, am rămas aproape și i-am urmărit, prezența mea fiind considerată oarecum neamenințătoare, dacă nu o pacoste. Ne jucaserăm micile jocuri de putere, stabiliserăm că aș fi putut să mușc dacă mi-aș fi dorit, dar că aveam să ne tolerăm unii pe ceilalți.

— Aici, îi șopti Brannagh lui Dagdan și-i arătă din bărbie deschizătura invizibilă.

Singurele semne erau copacii diferiți: pe partea noastră, erau de un verde primăvăratic, proaspăt și strălucitor. Pe partea cealaltă, erau întunecați, masivi și se îndoiau ușor din cauza căldurii – în mijlocul verii.

— Prima era mai bună, zise Dagdan.

Eu m-am așezat pe un mic bolovan, cojind un măr cu un cuțitaș.

— Și mai aproape de coasta vestică, îi mai spuse surorii gemene.

— Asta e mai aproape de continent – de strâmtoare.

Am tăiat adânc mărul, scoțând o bucată de pulpă albă.

— Da, dar am avea mai mult acces la proviziile Marelui Lord.

Lordul era acum plecat cu Jurian, căutând o mâncare mai sățioasă decât sendvișurile pe care le împachetaserăm. Ianthe se dusese la un pârâu din apropiere ca să se roage, iar eu nu știam unde erau Lucien și santinelele.

Îmi fu și mie mai ușor când am băgat felia de măr în gură și am zis:

— Eu spun să o alegeți pe asta.

Ei se întoarseră spre mine, Brannagh rânjind, iar

Dagdan ridicând din sprâncene.

— Ce știi tu despre așa ceva? întrebă Brannagh.

Am ridicat din umeri și am tăiat o altă bucată de măr.

— Voi doi vorbiți mai tare decât vă dați seama.

Frații se încruntară unul la celălalt. Erau mândri, aroganți și cruzi. Îi studiasem în ultimele două săptămâni.

— Dacă nu vreți să riscați ca toate celelalte regate să aibă timp să se adune și să vă intercepteze înainte să puteți traversa spre strâmtoare, aș alege-o pe asta.

Brannagh își dădu ochii peste cap.

Am continuat să turui, plictisită:

— Dar ce știu eu? Voi doi v-ați ascuns o insuliță timp de cinci sute de ani. În mod clar știți mai multe decât mine despre Prythian și armatele în mișcare.

— Asta nu are legătură cu armatele, deci sper că ai să-ți ții gura până când o să avem nevoie de tine, spuse Brannagh printre dinți.

Am pufnit.

— Vrei să spui că scopul prostiei ăsteia nu este să găsiți un loc prin care să treceți prin zid și să folosiți Cazanul ca să vă transportați *și* armatele aici?

Ea râse, aruncându-și pletele negre peste umăr.

— Rolul Cazanului nu este să transporte armatele de soldați, ci să refacă lumile, să distrugă zidul hidos și să ne revendice natura.

Eu mi-am încrucișat picioarele.

— Cu o armată de zece mii, nu cred că ați avea nevoie de niciun obiect magic care să vă facă treaba murdară.

— Armata noastră e de zece ori mai mare, fato! spuse disprețuitor Brannagh. Și de două ori mai numeroasă dacă îi punem la socoteală po aliații noștri din Vallahan, Montesere și Rask.

Două sute de mii. Mama să ne salveze!

— Cu siguranță ați fost ocupați în ultimii ani. I-am studiat, deloc intimidată. De ce nu ați atacat când Amarantha avea insula?

— Pe atunci, regele nu găsise Cazanul, în ciuda anilor de căutări și asta i-a servit scopurilor de a o lăsa să vadă cum i-am putea distruge pe oamenii ăștia. Și i-a motivat pe aliații noștri de pe continent să ni se alăture, știind ce îi așteaptă.

Am terminat mărul și am aruncat cotorul în pădure. Ei îl priviră zburând ca doi câini de vânătoare care urmăreau un fazan.

— Așadar, toți vor veni aici? Trebuie să o fac pe gazda pentru atât de mulți soldați?

— Armata noastră se va ocupa de Prythian înainte de a se uni cu celelalte. Comandanții noștri se pregătesc pentru asta chiar acum.

— Probabil credeți că e posibil să pierdeți, dacă vă deranjați să folosiți Cazanul ca să vă ajute să câștigați.

— Cazanul *este* șansa noastră. Va curăța din nou lumea asta.

Am ridicat din sprâncene cu un cinism lipsit de respect.

— Și aveți nevoie exact de locul ăsta ca să îl dezlănțuiți?

— Locul ăsta, spuse Dagdan cu o mână pe mânerul săbiei, există deoarece o persoană sau un obiect de mare putere a trecut prin el. Cazanul va analiza gaura deja făcută și o va mări până când zidul se va prăbuși de tot. Este un proces atent, complex și pe care nu cred că mintea ta de muritoare poate să-l înțeleagă.

— Probabil. Deși mintea asta de muritoare a reușit să dezlege ghicitoarea Amaranthei și să o distrugă.

Brannagh se întoarse din nou spre zid.

— De ce crezi că Hybernul a lăsat-o să trăiască atât de mult în ținuturile acestea? Era mai bine să aibă pe altcineva care să-i facă treburile murdare.

*

Aveam ceea ce-mi trebuia.

Tamlin și Jurian erau încă plecați la vânătoare, nobilii

erau ocupați, iar eu trimisesem santinelele să-mi mai aducă apă, pretinzând că unele vânătăi mă mai dureau și că voiam să fac o compresă pentru ele.

Ei păruseră foarte supărați. Nu pe mine, ci pe cel care îmi făcuse vânătăile, care o alesese pe Ianthe înaintea lor și Hybernul înaintea onoarei și a poporului.

Adusesem trei pachete, dar îmi trebuia doar unul, cel în care împachetasem la loc și cu grijă noile provizii din partea lui Alis, acum ascuns lângă tot ce anticipasem că aveam nevoie ca să mă îndepărtez de ei și să plec. Cel pe care îl luam preventiv cu mine în loate călătoriile spre zid. Iar acum…

Știam cifrele și aveam un scop, o locație clară și numele teritoriilor străine.

Dar, mai mult decât atât, aveam un popor care își pierduse credința în Marea Preoteasă. Aveam santinelele care începeau să se răzvrătească împotriva Marelui lor Lord. Și, prin urmare, îi aveam pe nobilii din Hybern care se îndoiau de puterea aliaților lor aici. Pregătisem regatul acesta să cadă. Nu din cauza armatelor străine, ci a conflictelor interne.

Și trebuia să fiu departe înainte să se întâmple. Înainte ca ultima parte a planului meu să aibă efect.

Grupul urma să se întoarcă fără mine și, ca să mențină iluzia puterii, Tamlin și Ianthe aveau să mintă în privința destinației mele.

Și poate că, după o zi sau două, una dintre santinele avea să dezvăluie știrea, o capcană întinsă cu grijă pe care i-o fixasem în minte ca pe una dintre cursele mele.

Fugisem ca să-mi salvez viața, după ce fusesem aproape ucisă de prințul și de prințesa din Hybern. Îi sădisem în minte imaginile chipului meu brutalizat, semnele confirmând stilul pe care Dagdan a Brannagh deja și-l dezvăluiseră. Ar fi descris cu detalii cum mă ajutase să scap înainte de a fi fost prea târziu. Cum fugisem să-mi.. salvez viața când Tamlin și Ianthe refuzaseră să intervină,

să-și riște alianța cu Hybernul.

Și când santinela ar fi divulgat adevărul, incapabilă să mai tacă după ce văzuse cum soartea mea jalnică era ascunsă de Tamlin și Ianthe, tot așa cum Tamlin îi luase apărarea lui Ianthe în ziua în care fusese biciuit gardianul…

După ce ar fi descris ce îmi făcuse Hybernul mie, Distrugătoarea Blestemului, noua binecuvântată de Cazan, înainte să fug ca să mă salvez…

Nu avea să mai existe nicio alianță pentru că nicio santinelă și niciun cetățean din regat nu ar mai fi rămas alături de Tamlin sau Ianthe după asta. După *ce pățisem eu.*

Am intrat în cort ca să-mi iau sacul, cu pași ușori și rapizi. Ascultând și abia respirând, am scrutat tabăra și pădurea.

După alte câteva secunde, am luat centura cu cuțitele lui Tamlin, de unde le lăsase în cortul lui. L-ar fi încurcat când ar fi folosit arcul și săgețile, îmi explicase el dimineață.

Le-am simțit greutatea considerabilă când mi-am așezat-o de-a curmezișul pieptului. Cuțite de luptă illyriene.

Acasă. Plecam *acasă.*

Nu m-am deranjat să privesc înapoi spre tabără când m-am furișat către pădurea din nord. Dacă m-aș fi teleportat fără să mă opresc între sărituri, aș fi ajuns la poalele dealului într-o oră și aș fi dispărut printr-una dintre peșteri la scurt timp după aceea.

Am înaintat vreo sută de metri în pădure înainte să mă opresc.

L-am auzit prima dată pe Lucien.

— Retrage-te!

O femeie râse încet.

Sunetul mă făcu să înțepenesc și să îngheț. Îl mai auzisem – în amintirile lui Rhysand.

Trebuia să merg în continuare. Oricât de oribil ar fi fost, erau distrași.

Să merg în continuare, să merg în continuare, să merg în continuare.

— Credeam că ai să mă cauți după Ritual, spuse mieros Ianthe.

Nu aveau cum să fie la o distanță mai mare de zece metri în pădure. Destul de departe, încât să nu-mi audă prezența, dacă aș fi fost destul de tăcută,.

— Am fost obligat să împlinesc Ritualul, izbucni Lucien. Ce s-a întâmplat în seara aceea nu este ce mi-am dorit, crede-mă!

— Ne-am distrat, noi doi.

— Acum am o parteneră.

Fiecare secundă era bătaia clopotului morții mele. Pregătisem totul să cadă; încetasem demult să mă simt vinovată sau să mă îndoiesc de planurile mele. Nu acum, când Alis era plecată, în siguranță.

Și totuși… și totuși…

— Nu te porți așa cu Feyre.

O amenințare subtilă.

— Te înșeli.

— Da? Crengile și frunzele trosniră, ca și când l-ar fi încercuit. Tu ai atins-o peste tot.

Îmi făcusem treaba prea bine, îi provocasem prea mult gelozia cu fiecare ocazie în care găsisem moduri prin care să îl fac pe Lucien sa mă atingă în prezența ei și a lui Tamlin.

— *Nu* mă atinge! mârâi el.

Și apoi am plecat.

Mi-am mascat sunetele pașilor, tăcuți ca ai unei pantere când m-am îndreptat spre poienița în care se aflau.

Unde Lucien stătea în picioare, cu spatele rezemat de un copac și cu două cătușe de piatră albastră în jurul încheieturilor mâinilor.

Le mai văzusem. La Rhys, ca să-i imobilizeze puterea. Erau din piatră cioplită din tărâmul putred al Hybernului, capabilă să anuleze magia. Și, în cazul de față… să-l țină

pe Lucien de copac în timp ce Ianthe îl studia ca un șarpe aflat în fața mâncării.

Ea îi atinse pieptul lat și abdomenul, iar Lucien își îndreptă privirea spre mine când m-am oprit între copaci, frica și umilința înioșindu-i pielea aurie.

— Ajunge! am spus eu.

Ianthe își întoarse capul spre mine. Zâmbetul îi era nevinovat, prostesc, dar am văzut cum se uită la desaga și centura lui Tamlin, pe care le ignoră.

— Eram în mijlocul unui joc. Nu-i așa, Lucien?

El nu răspunse.

Și imaginea cătușelor, oricum ar fi reușit să-l prindă, a mâinii ei rămasă pe abdomenul lui…

— Vom reveni în tabără după ce terminăm, spuse ea, întorcându-se din nou spre el. Mâna îi alunecă mai jos, nu pentru plăcerea lui, ci pur și simplu ca să-mi arunce în față faptul că *putea* să o facă…

Am lovit.

Nu cu magia sau cuțitele, ci cu mintea.

Am smuls scutul pe care mi-l păstram în jurul ei ca să evit controlul gemenilor și m-am izbit în conștiința sa.

O mască peste un chip al decadenței. Asta am simțit când i-am intrat în capul frumos și am dat peste atâtea gânduri hidoase, peste un șir de masculi asupra cărora folosise puterea sau pe care îi forțase de-a dreptul să se culce cu ea, convinsă de faptul că era îndreptățită să o facă. M-am retras din fața acelor amintiri, stăpânindu-mă.

— Ia-ți mâinile de pe el!

Ea mă ascultă.

— Descătușează-!!

Lucien păli când Ianthe se supuse, cu un chip surprinzător de inexpresiv, ascultător. Cătușele din piatră albastră căzură cu un zgomot surd pe pământul acoperit de mușchi.

Cămașa lui Lucien era dată într-o parte, nasturele de sus al pantalonilor fiind deja descheiat.

Vuietul care îmi umplu mintea fu atât de puternic, încât abia m-am auzit spunând:

— Ridică piatra aia!

Lucien rămase lipit de copac și urmări în liniște cum Ianthe se aplecă să ia o piatră gri, cam de mărimea unui măr.

— Pune-ți mâna dreaptă pe bolovanul ăla!

Ea se supuse, deși simți un fior pe șira spinării.

Mintea i se zbătu și se luptă cu mine, ca un pește prins în undiță. Mi-am înfipt și mai adânc ghearele mentale, iar vocea ei interioară începu să țipe.

— Lovește-ți mâna cu piatra cât poți de tare, până când am să-ți spun să te oprești.

Mâna cu care-l atinsese pe el și pe mulți alții.

Ianthe ridică piatra. Primul impact fu un zgomot surd, înăbușit și umed.

Al doilea, un pocnet adevărat.

Al treilea făcu sângele să curgă.

Brațul îi urca și cobora, corpul tremurându-i în agonie, iar eu i-am spus foarte clar:

— Nu ai să mai atingi niciodată o altă persoană împotriva voinței ei. Nu ai să te mai convingi că își dorește cu adevărat avansurile tale; că joacă niște jocuri. Nu ai să mai simți niciodată atingerea altcuiva, decât dacă nu ești tu cea care o inițiază, dacă nu este dorită de *ambele* părți.

Trosc! Pleosc! Bum!

— Nu îți vei aminti ce s-a întâmplat aici. Le vei spune celorlalți că ai căzut.

Degetul inelar i se mișcase în direcția greșită.

— Ai voie să te duci la o vindecătoare să-ți repare oasele, dar nu să îți șteargă cicatricele. Și, ori de câte ori ai să-ți privești mâna, ai să ți aduci aminte că faptul de a-i atinge pe oameni împotriva voinței lor are consecințe și că, dacă o mai faci, tot ce te reprezintă o să dispară. Ai să trăiești cu groaza asta în fiecare zi și nu ai să afli niciodată de unde ți se trage. Ai să te temi că ești urmărită și vânată

și că ceva așteaptă să te prindă cu garda jos.

Lacrimi tăcute de durere îi curseră pe chip.

— Te poți opri acum.

Piatra însângerată se rostogoli pe iarbă. Mâna îi era doar o adunătură de oase rupte, înfășurate de piele sfâșiată.

— Îngenunchează aici până te găsește careva!

Ianthe căzu în genunchi, din mâna distrusă curgându-i sânge pe veșmintele galbene.

— M-am gândit dacă să-ți tai gâtul dimineață, i-am spus eu. M-am gândit toată seara cât timp ai dormit lângă mine. M-am gândit în fiecare zi, de când am aflat că le-ai vândut pe surorile mele Hybernului. Am schițat un zâmbet. Dar cred că asta este o pedeapsă mai bună. Și sper să trăiești foarte mult, Ianthe, și să nu cunoști o clipă de liniște.

Am privit-o de sus încă o clipă, strângând tapiseria de cuvinte și ordine pe care i le împletisem în minte și m-am întors spre Lucien, care își aranjase pantalonii și cămașa.

Cu ochi mari, se uită la ea, la mine și apoi la piatra însângerată.

— Cuvântul pe care îl cauți, Lucien, șopti o voce feminină înșelător de slabă, este *daemati.*

Ne-am întors spre Brannagh și Dagdan când frații intrară în poiană, rânjind ca niște lupi.

CAPITOLUL 10

Brannagh își trecu degetele prin părul auriu al lui Ianthe, țâțâind când văzu carnea însângerată ocrotită în poala ei.

— Pleci undeva, Feyre?

Mi-am lăsat masca să cadă.

— Trebuie să fiu undeva, le-am spus nobililor din Hybern, observând pozițiile de flancare pe care le ocupară prea nonșalant în jurul meu.

— Ce ar putea fi mai important decât să ne asiști? La urma urmei, ești obligată să-l asiști pe regele nostru.

Trăgeau de timp – până când Tamlin avea să se întoarcă de la vânătoare împreună cu Jurian.

Lucien se îndepărtă de copac, dar nu veni lângă mine. Ceva asemănător agoniei îi traversă chipul când observă, în sfârșit, centura furată și desaga de pe umerii mei.

— Nu am încheiat nicio alianță cu voi, i-am spus lui Brannagh, când Dagdan tocmai ieșise din raza mea vizuală. Sunt o persoană liberă; pot să plec oriunde și oricând îmi doresc.

— Da? spuse gânditoare Brannagh, strecurându-și o mână spre sabia de la șold.

M-am întors ușor ca să nu îl pierd din vedere pe Dagdan.

— În ultimele săptămâni, ai pus la cale niște planuri și intrigi destul de pricepute. Nu părea să te îngrijoreze faptul că poate și noi am făcut același lucru.

Nu aveau de gând să-l lase pe Lucien să plece viu din poiana asta sau cel puțin nu întreg la minte.

El păru să-și dea seama odată cu mine, înțelegând că era imposibil ca ei să dezvăluie așa ceva fără să știe că ar fi scăpat nepedepsiți.

— Cuceriți Regatul Verii, am spus eu și am vorbit serios.

Oricum o să cadă, intr-un fel sau altul.

Lucien mârâi. L-am ignorat.

— O, asta intenționăm să facem, spuse Brannagh, scoțând un pic sabia din teaca neagră. Dar, pe de altă parte, și tu ești o problemă.

Am scos două cuțite dintre cuțitele de luptă illyriene.

— Durerile de cap nu te-au făcut să-ți pui întrebări? Nu ai observat cum lucrurile par un pic mai înăbușite în anumite legături mentale?

În ultimele săptămâni, puterile mi se sleiseră atât de repede și slăbiseră atât de mult...

Dagdan pufni și, în sfârșit, i se adresă surorii lui:

— Cred că mai durează aproximativ zece minute până ca mărul să-și facă efectul.

Brannagh chicoti, atingând cu vârful piciorului cătușele din piatră albastră.

— La început, i-am dat preotesei pudra. E făcută din piatră fae pisată și otrăvită, măcinată atât de fin, încât să nu o vezi și să nu îi simți mirosul sau gustul în mâncare. Ea a adăugat-o câte puțin, nimic suspect – nu prea mult, ca să nu îți înăbușe toate puterile deodată.

Stomacul începu să mi se strângă din cauza neliniștii.

— Suntem daemati de o mie de ani, fato, spuse cu dispreț Dagdan. Dar nici măcar nu am fost nevoiți să ne strecurăm în mintea ei ca să o obligăm să ne facă voia. Iar tu... ce efort curajos ai depus, în încercarea de a-i proteja pe toți de noi!

Mintea lui Dagdan se îndreptă spre cea a lui Lucien, ca o săgeată neagră. Am aruncat un scut între ei. Capul și până și oasele *m-au durut...*

— Ce *măr?* am întrebat eu.

— Cel pe care l-am înfulecat acum o oră, spuse Brannagh. Crescut și îngrijit în grădina personală a regelui, udat constant cu apă de piatră fae otrăvită. Suficient cât să îți anuleze puterile câteva zile la rând, fără să fie nevoie de cătușe. Și, iată-te, crezând că nimeni nu a

observat că plănuiești să dispari azi. Ea țâțâi din nou. Unchiul nostru ar fi fost foarte indignat dacă am fi permis să se întâmple așa ceva.

Îmi expira timpul câștigat. Aș fi putut să mă teleportez, dar, pe de altă parte, l-aș fi lăsat pe Lucien în seama lor dacă nu ar fi reușit cumva să o facă și el, cu mâncarea otrăvită din tabără…

Să îl las. Ar fi trebuit și *aș fi putut* să-l las.

Dar unei sorți poate mai rele ca moartea…

Ochiul lui roșiatic licări.

— Pleacă!

Am ales.

Am explodat în noapte, fum și umbră.

Și nici măcar o mie de ani nu fură de ajuns pentru Dagdan să se pregătească așa cum trebuia când m-am teleportat în fața lui și-am lovit.

l-am tăiat partea din față a armurii din piele, nu suficient de adânc încât să-l ucid, iar când lama se prinse în plăcile ei, el se răsuci cu pricepere, forțându-mă ori să-mi expun partea dreaptă, ori să pierd cuțitul…

M-am teleportat din nou. De data asta, Dagdan veni cu mine.

Nu luptam cu acoliții Hybernului, spălați pe creier, în pădure. Nu luptam cu Attorul și neamul lui pe străzile din Velaris. Dagdan vi .1 prințul Hybernului – un comandant.

I upta ca unul.

Se tot teleporta și tot lovea.

Eram un vârtej negru de oțel și umbre prin poiană, iar lunile în care Cassian mă antrenase cu brutalitate îmi fură de folos ca să nu cad.

Mi s-a părut că Lucien se uita cu gura căscată și că până și Brannagh era surprinsă de cum luptam împotriva fratelui ei.

însă loviturile lui Dagdan nu erau puternice – nu, erau precise și rapide, dar el nu își dădea toată silința.

Trăgea de timp, încerca să mă obosească până ce mărul

și-ar fi făcut efectul, iar puterea lui m-ar fi transformat într-o ființă aproape muritoare.

Așadar, l-am lovit în cel mai slab punct.

Brannagh țipă în timp ce un val de flăcări se izbi în ea.

Dagdan își pierdu concentrarea pentru o clipă. Când i-am tăiat adânc abdomenul, strigătul său alungă păsările din copaci.

— Ticăloasă mică! spuse el, retrăgându-se din fața următoarei mele lovituri când focul dispăru, dezvăluind-o pe Brannagh în genunchi.

își neglijase scutul fizic, așteptându-se să îi atac mintea.

Acum tremura, gâfâind agonizant. Mirosul urât al pielii arse pluti spre noi, direct din brațul ei drept, coaste și coapsă.

Dagdan se avântă din nou către mine, iar eu mi-am ridicat ambele cuțite ca să-i parez sabia.

El nu își retrase lovitura de data asta și i-am simțit reverberația ei în tot corpul.

Am simțit și liniștea sufocantă. O mai simțisem o dată – în ziua aceea din Hybern.

Brannagh sări în picioare cu un țipăt ascuțit, dar Lucien era acolo.

Concentrată asupra mea, ca să-mi răpească frumusețea pe care i-o arsesem, Brannagh nu îl văzuse teleportându-se decât atunci când fu prea târziu, iar sabia lui Lucien refractă lumina soarelui care pătrundea prin coroana copacilor, întâlnind apoi carnea și osul.

Un tremur străbătu poiana ca și când firul dintre gemeni s-ar fi rupt în clipa în care capul brunet al lui Brannagh căzu cu un zgomot surd pe iarbă.

Dagdan țipă și se aruncă spre Lucien, teleportându-se cei cinci metri dintre noi.

Lucien abia își scosese sabia din gâtul tăiat al lui Brannagh când Dagdan ajunse în fața lui, cu sabia întinsă ca să-i străpungă gâtul.

Lucien avu timp suficient doar cât să se retragă

clătinându-se din lovitura mortală a lui Dagdan.

Aveam destul timp ca să pun capăt luptei.

I-am parat sabia lui Dagdan cu un cuțit, masculul făcând ochii mari când m-am teleportat între ei și i l-am înfipt pe celălalt în ochi. Chiar în țeasta din spatele lui.

Osul, sângele și țesutul moale scârțâiră și alunecară de-a lungul lamei, Dagdan căscând încă surprins gura când am smuls cuțitul.

L-am lăsat să cadă peste sora lui, zgomotul surd al cărnii peste carne fiind singurul sunet.

Cu puterile sleite și cu o durere groaznică de stomac, m-am uitat la Ianthe și i-am dat un ultim ordin, în completarea celor de mai il evreme.

— Spune-le că i-am ucis. În legitimă apărare. După ce m-au rănit atât de grav, în timp ce tu și Tamlin nu ați făcut *nimic.* Chiar și atunci când au să te tortureze ca să zici adevărul, ai să le spui că am fugit după ce i-am ucis – ca să salvez regatul acesta de ororile lor.

Privirea goală și inexpresivă fu singurul răspuns primit.

— Feyre!

Lucien era răgușit.

Mi-am șters cele două cuțite de spatele lui Dagdan, înainte de a nu duce să-mi iau desaga căzută.

— Te întorci. În Regatul Nopții.

Mi-am pus pe umăr desaga grea și, în cele din urmă, m-am uitat la el.

— Da.

Chipul bronzat îi albise. Se uită cu atenție la Ianthe și la cei doi nobili morți.

— Merg cu tine!

— Nu, fu tot ce am spus, îndreptându-mă spre copaci.

Am simțit o crampă dureroasă în pântece. Trebuia să fug – trebuia să-mi folosesc ultimele puteri ca să mă teleportez spre dealuri.

— Nu ai să reușești fără magie, mă avertiză el.

N-am făcut decât să scrâșnesc din dinți din cauza durerii

groaznice din abdomen când mi-am adunat puterea ca să mă teleportez spre dealurile îndepărtate, dar Lucien mă prinse de braț și mă opri.

— Vin cu tine, îmi spuse el din nou, cu fața stropită de un sânge la fel de strălucitor ca părul lui. Vreau să-mi recuperez partenera.

Nu aveam timp pentru discuția asta. Pentru adevărul, polemicile și răspunsurile pe care vedeam că și le dorea cu disperare.

Între timp, probabil că Tamlin și ceilalți auziseră strigătele.

— Nu mă face să regret, i-am spus eu.

*

După câteva ore, când am ajuns la poalele dealurilor, gura îmi era plină de sânge.

Gâfâiam, capul îmi zvâcnea, iar stomacul îmi era un nod de durere.

Lucien nu se simțea mai bine, teleportându-se la fel de slăbit ca mine înainte de a ne opri printre dealuri și aplecându-se cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— S-a terminat magia mea, spuse el, gâfâind. Nu mai am niciun strop. Probabil că ne-au drogat pe toți azi.

Și îmi dăduseră un măr otrăvit doar ca să se asigure că mă potoleam.

Puterile mi se îndepărtară ca un val care părăsea malul, fără să se mai întoarcă, retrăgându-se tot mai mult într-o mare abisală.

M-am uitat la soare, acum la un lat de palmă deasupra orizontului, umbrele fiind deja dense între dealuri. M-am orientat, gândindu-mă la informațiile pe care le adunasem în ultimele săptămâni.

Am pășit spre nord, legănându-mă. Lucien mă prinse de braț.

— Folosești o ușă?

Mi-am îndreptat ochii dureroși spre el.

— Da.

Peșterile – ușile, cum le spuneau ei – din caverne conduceau spre alte locuri din Prythian. Trecând printr-una, ajunsesem la Poalele Muntelui. Acum urma să apelez la alta care să mă ducă acasă. Sau cât mai aproape posibil. Nu exista nicio ușă spre Regatul Nopții, aici sau oriunde altundeva.

Și nu mi-aș fi pus prietenii în pericol aducându-i aici ca să mă recupereze. Indiferent de faptul că legătura dintre mine și Rhys… Acum nici măcar nu o mai simțeam.

Mă cuprinsese o amorțeală. Trebuia să plec – acum.

— Poarta spre Regatul Toamnei este pe aici.

Era o avertizare și un reproș.

— Nu pot să mă duc în Regatul Verii. Aș fi ucisă pe loc.

Se lăsă liniștea. El îmi eliberă brațul, iar eu am înghițit în sec, gâtul fiindu-mi atât de uscat, încât abia am reușit să o fac.

— Cealaltă ușă de aici, singura, duce la Poalele Muntelui. Am sigilat toate celelalte intrări. Dacă am merge acolo, s-ar putea să fim prinși sau să fim nevoiți să ne întoarcem.

— Atunci, haideți în Regatul Toamnei! Iar de acolo…

Am tăcut înainte de a termina. *Acasă.* Lucien înțelese oricum. Și păru atunci să-și dea seama că Regatul Nopții era *acasă.*

Aproape am zărit cuvântul în ochiul lui roșiatic atunci când scutură din cap. *Mai târziu.*

I-am făcut în liniște semn din cap. Da – mai târziu aveam să lămurim totul.

— În Regatul Toamnei, situația va fi la fel de periculoasă ca în cel al Verii, mă avertiză el.

— Am nevoie doar de un loc în care să mă ascund – să mă feresc până ce… vom putea să ne teleportăm din nou.

Un bâzâit slab îmi umplu urechile și mi-am simțit magia dispărând complet.

— Știu un loc, spuse Lucien, mergând către peștera care avea să ne conducă spre casa lui, spre tărâmul familiei care îl trădase la fel de mult cum și acest regat mă trădase pe mine.

Ne-am grăbit pe dealuri, repede și tăcuți ca niște umbre.

Peștera spre Regatul Toamnei fusese lăsată fără pază. Lucien se uită la mine peste umăr ca și când m-ar fi întrebat dacă și eu fusesem responsabilă pentru lipsa gărzilor care erau mereu postate aici.

Eu am dat din nou din cap. Mă strecurasem în mințile lor înainte de a pleca, asigurându-mă că ușa urma să fie lăsată deschisă. Cassian mă învățase să am mereu o a doua cale de scăpare. Mereu.

Lucien se opri în fața beznei învolburate din gura peșterii, întunericul fiind ca un wyrm pregătit să ne devoreze pe amândoi, ca pe un mușchi împănat.

— Rămâi, dacă vrei, am spus eu. Faptul este consumat.

Deoarece Hybernul venea – era deja aici. Mă gândisem câteva săptămâni dacă era mai bine să revendicăm Regatul Primăverii pentru noi sau să îl lăsăm să cadă pe mâna inamicilor noștri.

Însă nu putea rămâne imparțial – o barieră între armatele noastre din Nord și oamenii din Sud. Ar fi fost ușor să îi chem pe Rhys și pe Cassian, să îl rog pe cel din urmă să aducă o legiune de illyrieni ca să revendice teritoriul slăbit în urma intrigilor mele, în funcție de cât de mobil era Cassian – dacă încă se vindeca.

Totuși, atunci am fi controlat un teritoriu – cu alte cinci regate între noi. Regatul Primăverii ar fi putut atrage simpatia; alții poate că s-ar fi alăturat Hybernului, având în vedere cucerirea – dovada vicleniei noastre. Dar dacă Hybernul ar fi pus mâna pe Regatul Primăverii… Am fi putut să ne regrupăm cu celelalte regate și să atacăm la unison din Nord, atrăgând Hybernul.

— Aveai dreptate, declară în cele din urmă Lucien. Fata pe care o cunoșteam chiar a murit la Poalele Muntelui.

Nu știam dacă era o insultă, dar am încuviințat oricum dând din cap.

— Măcar în privința asta suntem de acord.

Am pășit în întunericul rece care ne aștepta.

Lucien veni după mine când am trecut pe sub bolta cioplită din piatră brută, cu săbiile scoase în timp ce am lăsat în urmă căldura și verdeața primăverii eterne.

Și, în depărtare, atât de slab, încât m-am gândit dacă nu cumva îmi imaginasem doar, urletul unei bestii spintecă tărâmul.

PARTEA A DOUA

DISTRUGĂTOAREA BLESTEMULUI

CAPITOLUL 11

Frigul mă lovi primul.

Un frig aspru, care purta un iz de humă și resturi în putrefacție.

În amurg, lumea de dincolo de peștera îngustă era o țesătură de roșu, auriu, maro și verde, copaci groși și bătrâni, pământ acoperit cu mușchi și împestrițat cu pietre și bolovani care aruncau umbre lungi.

Am ieșit cu săbiile scoase, abia respirând, însă nicio santinelă din Regatul Toamnei nu păzea intrarea spre tărâmul lui Beron – niciuna pe care să o vedem sau să o mirosim.

Fără magie, eram din nou oarbă, incapabilă să arunc o plasă de veghe printre copacii vechi și vibranți ca să dau de urma minților creaturilor Fae din apropiere.

Complet neajutorată. Mai fusesem așa. Cum de supraviețuisem atât de mult fără magie… Nu voiam să mă gândesc la asta.

Ne-am furișat printre mușchi, pietre și copaci, respirația transformându-se în aburi în fața noastră..

Am continuat să mergem spre nord. Până acum, Rhys și-ar fi dat seama că legătura noastră se întunecase și, foarte probabil, încerca sa afle dacă plănuisem asta. Dacă merita să riște să ne dezvăluie planurile ca să mă găsească.

Dar până ar fi făcut-o… până m-ar fi putut auzi, găsi… Trebuia să merg în continuare.

Așa că l-am lăsat pe Lucien să meargă în față, dorindu-mi să fi fost cel puțin capabilă să pot pătrunde cu privirea întunericul pădurii. Dar magia mea era încă înghețată. O cârjă pe care ajunsesem să mă bazez prea mult.

Am mers prin pădure, frigul întețindu-se cu fiecare rază de soare care dispărea.

Nu vorbisem de când intrasem în peștera dintre regate. După rigiditatea umerilor lui, a încordării maxilarului când se mișca tăcut și calm, mi-am dat seama că doar nevoia de a rămâne ascunși îl împiedica să-mi pună întrebările arzătoare.

Întunericul se lăsă complet și luna încă nu răsărise atunci când ne conduse într-o altă peșteră.

Am ezitat la intrare.

— Nu duce nicăieri, spuse Lucien pe un ton egal și rece ca aerul. Cotește în spate – putem să ne ascundem aici.

Cu toate acestea, l-am lăsat să intre primul.

Am început să mă mișc lent și dureros, dar l-am urmat în peșteră, după cotitura pe care mi-o arătase.

Cremenea scoase scântei și m-am trezit uitându-mă la un fel de tabără improvizată.

Lumânarea pe care o aprinsese Lucien stătea pe o margine din piatră naturală, iar pe podeaua din apropiere erau trei saltele și pături vechi, acoperite cu frunze și pânze de păianjen. O mică groapă de foc se afla în centrul înclinat al spațiului, tavanul de deasupra fiind înnegrit.

Nimeni nu mai fusese aici de câteva luni. Sau poate chiar de câțiva ani.

— Obișnuiam să stau aici când vânam. Înainte să plec, spuse el, studiind o carte prăfuită, legată în piele, lăsată pe marginea de piatră de lângă lumânare și lăsând-o jos cu un zgomot surd. Rămânem doar în noaptea asta. Vom mai găsi ceva de mâncare mâine-dimineață.

Am ridicat salteaua cea mai apropiată de mine și am scuturat-o de câteva ori, frunzele și norii de praf înălțându-se în aer înainte de a o întinde pe pământ.

— Chiar ai plănuit totul, spuse el în cele din urmă.

M-am așezat pe saltea și am început să caut prin desagă, scoțând hainele mai călduroase, mâncarea și proviziile pe care mi le împachetase chiar Alis.

— Da.

— Asta e tot ce ai de spus?

Am mirosit mâncarea, întrebându-mă dacă era otrăvită. Era posibil ca toate alimentele să fie otrăvite.

— Este prea riscant să mâncăm, am recunoscut eu, evitându-i întrebarea.

Lucien insistă.

— Știam eu. Știam că minți din clipa în care ai dezlănțuit lumina în Hybern. Prietena mea din Regatul Dimineții are aceeași putere – lumina ei este identică. Și nu face ce ai mințit tu că face.

Mi-am împins desaga de pe saltea.

— Atunci, de ce nu i-ai spus? Mereu i-ai fost credincios.

Privirea părea să-i clocotească de parcă faptul că era pe tărâmul lui făcea minereul topit din interior să iasă la suprafață, în ciuda puterilor slăbite.

— Cel puțin mă bucur că nu te mai prefaci.

Într-adevăr, l-am lăsat să vadă totul – pe chipul meu nu se citea decât răceala.

Lucien pufni.

— Nu i-am spus din două motive. În primul rând, mi s-a părut că lovesc un mascul deja căzut. Nu puteam să-i iau speranța.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În al doilea rând, izbucni el, știam că, dacă aș fi avut dreptate n-aș fi apelat la tine, ai fi găsit o cale să te asiguri că n-am s-o mai vad niciodată.

Mi-am înfipt unghiile în palmă destul de puternic încât să mă doară, dar nu m-am ridicat de pe salteaua mea când mi-am dezgolit dinții.

— Și de aia ești aici. Nu pentru că este corect și el nu a avut niciodată dreptate, ci doar ca să obții ceea ce crezi că *ți* se datorează.

— Ea este *partenera* mea și este în mâinile inamicului…

— Am spus de la bun început că Elain este în siguranță și îngrijită.

— Iar eu ar trebui să te cred.

— Da, am spus printre dinți. Ar trebui. Pentru că, dacă

aș fi crezut pentru o clipă că surorile mele sunt în pericol, niciun Mare Lord sau rege nu m-ar fi împiedicat să mă duc să le salvez.

El scutură din cap, lumina lumânării dansându-i pe plete.

— Ai îndrăzneala să-mi judeci prioritățile în privința lui Elain – totuși, ce motiv ai avut *tu* în ceea ce mă privește? Ai plănuit să mă dai la o parte din calea dezastrelor tale datorită vreunei prietenii adevărate sau doar pentru că te-ai temut de ce ar fi putut să pățească?

Nu am răspuns.

— Ei bine? Ce plan măreț *ai avut* pentru mine înainte să intervină Ianthe?

Am tras de un fir rebel din saltea.

— Te-ai fi descurcat, fu tot ce am spus.

— Și cum rămâne cu Tamlin? Plănuiai să-l spinteci înainte să pleci și pur și simplu nu ai avut șansa?

Am smuls firul din saltea.

— M-am gândit la asta.

— Dar?

— Dar cred că este o pedeapsă mai bună să las regatul să se prăbușească în jurul lui. Cu siguranță, îl va face să sufere mai mult decât o moarte fulgerătoare.

Am aruncat centura cu cuțite a lui Tamlin, producând un zgomot hârșâit pe podeaua aspră din piatră.

— Ești emisarul lui – cu siguranță îți dai seama că, oricât de satisfăcător ar fi să-i tai gâtul, gestul nu ne-ar câștiga mulți aliați în război.

Nu, i-ar fi oferit Hybernului prea multe ocazii ca să ne submineze.

El își încrucișă brațele, căutând să se certe mult și bine. Înainte să o facă, am intervenit:

— Sunt obosită și vocile noastre răsună. Hai să discutăm când nu o să existe șansa să fim prinși și uciși.

Privirea îi era aprinsă, dar i-am ignorat-o când m-am culcușit pe salteaua al cărei material mirosea urât a praf și

putregai. Mi-am tras mantia peste mine, dar nu am închis ochii.

Nu am îndrăznit să dorm – nu când ar fi putut foarte bine să se răzgândească. Totuși simplul fapt de a sta întinsă, fără să mă mișc, fară să gândesc… Trupul încordat mi se mai relaxă un pic.

Lucien stinse lumânarea, iar eu am ascultat sunetele pe care le tăcu atunci când se pregăti de culcare.

— Dacă află, tatăl meu te va vâna pentru că i-ai luat puterea, spuse el în întunericul rece. Și te va ucide pentru că ai aflat cum să o folosești.

— Poate să stea la rând, fu tot ce i-am spus.

*

Extenuarea îmi acoperea simțurile ca o pătură când lumina gri pătă pereții peșterii.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a nopții tremurând și tresărind la fiecare pocnet și sunet care se auzea din pădure, perfect conștientă de mișcările lui Lucien pe salteaua sa.

Când se ridică și i-am văzut chipul obosit, mi-am dat seama că nici el nu dormise, probabil întrebându-se dacă aveam să-l abandonez sau dacă familia lui urma să ne găsească mai întâi. Sau a mea.

Ne-am măsurat din priviri.

— Ce facem acum? întrebă el răgușit, frecându-și fața cu o mână lată.

Rhys nu venise – nu-mi șoptise nimic prin legătură.

Am bâjbâit după magie, dar mă întâmpină numai cenușa.

— Ne îndreptăm, spre nord, am spus eu. Până când otrava o să ne iasă din corp și o să ne putem teleporta.

Sau aș fi putut să-i contactez pe Rhys și pe ceilalți.

— Regatul tatălui meu este în nord. Va trebui să mergem spre est sau vest ca să-l evităm.

— Nu. Estul ne duce prea aproape de granița Regatului

Verii. Și nu am de gând să pierd timpul mergând prea departe spre vest. Mergem direct spre nord.

— Santinelele tatălui meu ne vor repera cu ușurință.

— Atunci, va trebui să rămânem nevăzuți, am spus eu, ridicându-mă.

Am aruncat ce mai rămăsese din mâncarea contaminată din desagă. Să o mănânce animalele care se hrăneau cu hoituri.

*

Mersul prin pădurea Regatului Toamnei semăna cu o plimbare într-o cutie cu bijuterii.

Cu toate că acum probabil eram căutați… dar culorile erau atât de vii, încât trebuia să faci un efort să nu te uiți cu gura căscată.

Până la jumătatea dimineții, bruma se topise sub soarele untos, ca să dezvăluie ce era bun de mâncat. Stomacul îmi chiorăia la fiecare pas, iar părul roșcat al lui Lucien licări ca frunzele de deasupra noastră când scrută pădurea după orice ar fi putut să ne umple burțile.

Era pădurea lui, după descendență și lege. Era un fiu al pădurii, iar aici… Părea născut din ea. Pentru ea. Până și ochiul auriu.

Lucien se opri în cele din urmă în dreptul unui râu străveziu care curgea încet printr-o viroagă flancată de granit, un loc despre care spunea că, odată, fusese plin de păstrăvi.

Începusem să-mi construiesc o undiță rudimentară când el intră în apă, desculț și cu pantalonii suflecați până la genunchi, și prinse unul cu mâinile goale. Își legase părul, câteva șuvițe căzându-i pe față când se aplecă din nou și aruncă un al doilea păstrăv pe malul nisipos, unde mă aflam eu încercând să găsesc un înlocuitor pentru firul undiței.

Am tăcut până când peștii încetară să se mai zbată,

înotătoarele lor strălucind în toate culorile atât de vii de deasupra noastră.

Lucien îi apucă de cozi, ca și când ar fi făcut asta de o mie de ori. Probabil că o făcuse, chiar aici, în râul acesta.

— Am să-i curăț cât aprinzi focul.

La lumina zilei, strălucirea flăcărilor nu ar fi fost observată. Deși fumul… era un risc necesar.

Am gătit și apoi am mâncat în liniște, pârâitul focului fiind singurul sunet ce se făcea auzit.

*

Am mers spre nord timp de cinci zile, abia schimbând un cuvânt.

Teritoriul lui Beron era atât de vast, încât ne luă trei zile să intrăm, să îl traversăm și să ieșim. Lucien ne conduse spre margine, încordat la fiecare strigăt și foșnet.

Casa Pădurii era un complex întins, mă informă Lucien în cele câteva minute în care am riscat sau ne-am deranjat să vorbim, fusese construit în jurul copacilor și al pietrelor și doar etajele superioare erau vizibile deasupra pământului. Dedesubt, câteva etaje erau săpate în piatră, întinzându-se pe o suprafață considerabilă. Puteai să mergi dintr-un capăt al casei în celălalt și ar fi durat o jumătate de dimineață. Era înconjurată de cercuri de santinele, poziționate pe diverse niveluri: în copaci, pe pământ, pe țiglele acoperite cu mușchi și pe pietrele casei.

Niciun inamic nu se apropia de casa lui Beron fără știrea lui. Niciunul nu pleca fără permisiunea lui.

Mi-am dat seama că trecusem dincolo de rutele de patrulare și de posturile cunoscute de Lucien când umerii i se lăsară.

Ai mei erau deja lăsați.

Nu prea dormisem, permițându-mi să o fac doar când Lucien respira altfel, mai profund. Știam că nu puteam să rezist mult timp, dar fără abilitatea de a mă proteja, de a

simți pericolele…

M-am întrebat dacă Rhys mă căuta. Dacă simțise tăcerea.

Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj. Să-i fi spus că plecam și cum să mă găsească.

Otrava – din cauza ei mi se păruse atât de înăbușită legătura. Poate că ar fi trebuit să o ucid pe loc pe Ianthe.

Dar faptul era consumat.

Îmi frecam ochii dureroși, odihnindu-mă o clipă sub noul nostru dar: un măr, plin cu fructe mari și zemoase.

Îmi umplusem desaga. Două cotoare zăceau deja aruncate lângă mine, mirosul dulce al descompunerii fiind la fel de liniștitor ca bâzâitul albinelor care se înfruptau din merele căzute. Pe picioarele-mi întinse, un treilea măr era deja pregătit pentru a fi mâncat.

După ce făcuseră nobilii din Hybern, ar fi trebuit să renunț la mere pentru totdeauna, dar foamea îmi întunecase mereu rațiunea.

Lucien, care stătea la câțiva pași distanță, își aruncă al patrulea măr în tufe când am mușcat din al meu.

— Fermele și câmpurile sunt aproape, mă anunță el. Va trebui să ne străduim să ne facem nevăzuți. Tatăl meu nu plătește bine pentru recoltele lui, iar muncitorii câmpului vor stoarce orice monedă în plus, dacă e posibil.

— Dezvăluind locația unuia dintre fiii Marelui Lord?

— *Mai ales* așa.

— Nu te plăceau?

Maxilarul i se încordă.

— Ca fiul cel mai mic dintre cei șapte, nu eram necesar sau dorit în mod deosebit. Poate că a fost un lucru bun. Am reușit să studiez mai mult timp decât le-a permis tata fraților mei înainte de a-i alunga să conducă vreun teritoriu de pe pământurile noastre și am putut să mă antrenez cât de mult am vrut, de vreme ce nimeni nu credea că aș fi suficient de prost încât să îmi fac loc printre nenumărații moșternitori, ucigându-i. Și când m-am

plictisit de studiat și de luptat… am învățat ce am putut despre pământ de la oamenii lui. Și despre oameni.

El se ridică în picioare gemând, părul liber sclipindu-i când soarele de la amiază îi făcu nuanțele de culoarea sângelui și vinului să strălucească.

— Aș spune că seamănă mai mult cu viața unui Mare Lord, și nu cu a unui fiu inutil și nedorit.

El îmi aruncă o privire tăioasă.

— Credeai că numai ura i-a împins pe frații mei să-și dea silința să mă distrugă și să mă ucidă?

Fără să vreau, am simțit un fior pe șira spinării. Mi-am terminat mărul și m-am ridicat în picioare, luând încă unul de pe o creangă joasă.

— Ai vrea coroana tatălui tău?

— Nimeni nu m-a întrebat asta niciodată, spuse gânditor Lucien când am plecat, ocolind merele căzute și în descompunere. Aerul era grețos de dulce. Nu ar merita să vărs sânge ca să câștig coroana. Nici regatul ăsta putrezit. Aș câștiga o coroană doar ca să conduc un popor viclean, cu două fețe.

— Lordul Vulpilor, am spus eu, pufnind când mi-am amintit de masca pe care o purtase odată. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare – nu mi-ai spus motivul pentru care te-ar trăda oamenii de aici.

Aerul din față se lumină, iar un câmp auriu de orz se legănă spre pădurea îndepărtată.

— După ce s-a întâmplat cu Jesminda, ar face-o.

Jesminda. Nu îi rostise niciodată numele.

Lucien se strecură printre spicele care se legănau.

— Ea era una dintre ei. Cuvintele abia se auzeau în foșnetul orzului. Și pentru că nu am protejat-o… Le-am trădat și lor încrederea. Când am fugit de frații mei, am alergat la unele dintre casele lor. M-au alungat pentru ce am permis să i se întâmple.

Valuri aurii și ivorii se unduia în jurul nostru, sub cerul albastru și senin.

— Nu pot să-i învinovățesc, spuse el.

*

Am ieșit din valea fertilă la sfârșitul după-amiezii. Când Lucien îmi propuse să înnoptăm, am insistat să mergem în continuare – chiar spre poalele abrupte ale dealurilor care se continuau cu munți gri înzăpeziți și marcau începutul domeniului comun cu Regatul Iernii. Dacă am fi putut trece granița într-o zi sau două, probabil că puterile mi-ar fi revenit suficient încât să-l contactez pe Rhys sau să mă teleportez pentru restul drumului spre casă.

Călătoria nu fu una ușoară.

Panta era alcătuiră din bolovani abrupți și imenși, împestrițați cu mușchi și ierburi lungi și albe care șuierau ca viperele. Vântul ne sufla prin păr, temperatura scăzând cu cât urcam.

Probabil că în noaptea asta trebuia să riscăm să facem un foc. Doar ca să supraviețuim.

Lucien gâfâia când am urcat pe un bolovan imens, valea întinzându-se în depărtare dedesubt, iar pădurea fiind un râu încâlcit de culoare dincolo de ea. Undeva, trebuia să existe o trecătoare *în* munți – nevăzută.

— Cum de nu ești obosită? gâfâi el, urcând pe creștetul neted.

Mi-am dat pe spate părul care mi se despletise ca să-mi biciuiască fața.

— M-am antrenat.

— Asta am înțeles și eu după ce te-ai luptat cu Dagdan și ai scăpat cu viață.

— Am avut avantajul elementului-surpriză.

— Nu, spuse încet Lucien când m-am întins să pășesc pe bolovanul alăturat. A fost doar meritul tău.

Unghiile m-au durut când m-am prins de stâncă și m-am ridicat.

— M-ai apărat de ei, de Ianthe. Mulțumesc, adăugă

Lucien.

Cuvintele mă loviră profund în stomac, iar eu m-am bucurat că vântul continua să șuiere în jurul nostru, ascunzând faptul că mă usturau ochii.

*

Am dormit – în sfârșit.

Cu focul care pârâia în ultima peșteră pe care-o găsisem, căldura și izolarea relativă fură suficiente încât să mă adoarmă în cele din urmă..

Și, în visele mele, cred că am înotat prin mintea lui Lucien, ca și când o fărâmă a puterii mele se întorcea în sfârșit.

Am visat focul nostru liniștit și pereții stâncoși, spațiul fiind abia suficient de mare ca să ne găzduiască pe noi și focul. Am visat noaplea lugubră de dincolo, toate sunetele pe care Lucien le identifica atât de atent, cât stătea de pază.

La un moment dat, își îndreptă atenția spre mine și mă privi.

Niciodată nu știusem cât de tânără și de umană păream când dormeam. Cosița îmi era o sfoară peste umăr, gura ușor întredeschisă și, din cauza zilelor în care mă odihnisem și mâncasem puțin, eram trasă la față.

Am. Visat că mi-a acoperit pătura cu mantia lui.

Apoi m-am retras, ieșind din mintea lui când visele mi se schimbară și am plutit în altă parte. Am lăsat o mare de stele să mă adoarmă.

*

O mână mă apucă de față atât de tare, încât durerea din oase mă trezi.

— Uite pe cine am găsit! spuse rece și tărăgănat un mascul.

Cunoșteam fața aia – părul roșcat, pielea palidă, rânjetul superior. Cunoșteam fețele celorlalți doi masculi din peșteră, ce-l țintuiau sub ei pe Lucien care mârâia.

Erau frații lui.

CAPITOLUL 12

— Tata este cam supărat că nu te-ai oprit să-l saluți, îi spuse lui Lucien cel care îmi ținea acum un cuțit la gât.

— Suntem într-o misiune și nu putem să întârziem, răspunse calm Lucien, stăpânindu-se.

Cuțitul îmi apăsă un pic mai mult pielea când el râse fără să se amuze.

— Corect. Se zvonește că voi doi ați fugit împreună, că i-ați pus coarne lui Tamlin. Rânjetul i se lărgi. Nu te credeam în stare de asta, frățioare!

— A fost în stare, pentru ea, chicoti un altul.

Mi-am îndreptat privirea spre masculul de deasupra mea.

— O să ne dați drumul.

— Stimatul nostru tată vrea să te vadă, spuse el cu un zâmbet de șarpe. Cuțitul nu tremură. Deci ne vei însoți acasă.

— Eris! îl avertiză Lucien.

Numele răsună prin mine. Deasupra mea, la doar câțiva centimetri distanță… Era fostul logodnic al lui Mor. Masculul care o abandonase când îi găsise corpul torturat la graniță. Moștenitorul Marelui Lord.

Aș fi putut jura că ghearele-fantomă îmi intrau în palme.

Încă o zi sau două și probabil aș fi putut să-i tai gâtul.

Dar nu aveam atâta timp la dispoziție, ci doar momentul prezent. Trebuia să profit.

— Ridică-te! îmi spuse Eris rece și plictisit.

Atunci am simțit-o trezindu-se, ca și când ar fi împuns-o un băț, ca și cum prezența mea pe teritoriul lui, printre rudele lui nobile, o trezise cumva la viață, fierbând peste acea otravă, transformând-o în aburi.

Cu cuțitul încă înclinat pe gâtul meu, l-am lăsat pe Eris

să mă ridice, ceilalți doi târându-l pe Lucien înainte să poată sta singur în picioare.

Trebuia să profit de timpul pe carel aveam. Să mă folosesc de ce îmi ofereau împrejurimile.

I-am surprins privirea lui Lucien, iar el văzu transpirația care mi se aduna pe tâmplă și pe buza superioară în timp ce sângele mi se încălzea.

O ușoară mișcare a bărbiei fu singurul semn că înțelegea.

Eris urma să ne ducă lui Beron, iar Marele Lord fie ne-ar fi ucis de plăcere și ne-ar fi vândut celui care oferea mai mult, fie ne-ar fi reținut pe termen nelimitat. Și după ce îi făcuseră ei iubitei lui Lucien, după ce îi făcuseră lui Mor…

— După tine, spuse calm Eris, coborând în cele din urmă cuțitul și împingându-mă un pas.

Așteptasem. Echilibrul, mă învățase Cassian, era decisiv în câștigarea unei lupte.

Și când ghiontul lui Eris îl făcu să se dezechilibreze, mi-am întors piciorul spre el.

Răsucindu-mă atât de repede încât nu mă văzu atacându-l, i-am băgat cotul în nas.

Eris se clătină înapoi.

Flăcările se izbiră în ceilalți doi, iar Lucien se dădu la o parte când ei țipară și căzură mai adânc în peșteră.

Am dezlănțuit fiecare picătură de foc din mine, un zid de foc inălțându-se între noi și ei, închizându-i pe frații lui în peșteră.

— *Fugi!* am spus gâfâind, dar Lucien era deja lângă mine, susținându-mi brațul cu o mână când am făcut flacăra să ardă tot mai fierbinte. Nu avea să-i țină închiși mult timp, iar eu chiar simțeam puterea cuiva ridicându-se ca să o provoace pe a mea.

Însă mai aveam o altă forță pe care să o folosesc.

Lucien înțelese odată cu mine.

Transpirația clocoti pe fruntea lui Lucien când un puls de putere cu urme de foc se izbi chiar în pietrele de

deasupra noastră. Praful și resturile căzură.

Am aruncat orice strop de magie în următoarea lovitură a lui Lucien.

Și în următoarea.

Când fața palidă a lui Eris se zări din plasa mea de foc, strălucind ca un zeu al furiei nou creat, Lucien și cu mine am distrus tavanul peșterii.

Focul țâșni prin crăpăturile mici ca limbile a o mie de șerpi de foc, dar surparea nu produse nici măcar un tremur.

— Grăbește-te! gâfâi Lucien, iar eu nu m-am deranjat să-i confirm când am fugit clătinându-ne în noapte.

Sacii noștri, armele, mâncarea… toate erau în peșteră.

Aveam cu mine două pumnale, iar Lucien unul. Deși îmi luasem cu mine mantia… el mi-o dăduse și pe a lui. Lucien tremură în frig cât ne-am târât și ne-am cățărat pe panta muntelui, fără să îndrăznim să ne oprim.

*

Dacă aș fi fost om, aș fi murit.

Frigul îți intra în oase, iar vuietul vântului parcă ne biciuia cu foc. Dinții îmi clănțăneau și degetele îmi erau atât de rigide, încât abia dacă mă țineam de granitul înghețat cu fiecare kilometru pe care îl parcurgeam, clătinându-ne prin munți. Poate că amândoi fuseserăm cruțați de o moarte înghețată de sâmburele de foc ce abia ni se aprinsese în vene.

Nu ne-am oprit deloc, temându-ne să recunoaștem cu voce tare că, dacă am fi făcut-o, frigul ar fi anihilat orice urmă de căldură rămasă și nu ne-am mai fi mișcat vreodată. Sau că frații lui Lucien ne-ar fi ajuns din urmă.

Am încercat de nenumărate ori să strig în legătura mea cu Rhys. Să mă teleportez. Să fac să-mi apară aripi și să încerc să ne scot în zbor din trecătoarea muntelui prin care ne-am chinuit să trecem, zăpada ajungându-ne până

la brâu și fiind atât de îndesată pe alocuri, încât am fost nevoiți să ne târâm peste ea, gheața zgâriindu-ne pielea.

Dar otrava înăbușitoare încă-mi controla o mare parte din putere.

Trebuia să fim aproape de granița Regatului Iernii, mi-am spus când am mijit ochii în vântul înghețat prin celălalt capăt al trecătorii montane înguste. Eram aproape și, de îndată ce am fi traversat-o, Eris și ceilalți nu ar fi îndrăznit să intre pe teritoriul altui regat.

Mușchii mă dureau la fiecare pas, cizmele îmi erau ude de zăpadă, iar picioarele periculos de amorțite. Ca om, îmi petrecusem destule ierni în pădure ca să cunosc pericolele expunerii la frig – amenințarea frigului și a umezelii.

Lucien, la un pas în urma mea, gâfâi puternic în timp ce zidurile stâncoase și zăpada se dădură la o parte ca să dezvăluie o noapte înstelată și amară și alți munți dincolo. Aproape am scâncit.

— Trebuie să mergem în continuare, spuse el, zăpada acoperindu-i șuvițele rebele, iar eu m-am întrebat dacă intr-adevăr nu mai auzeam.

Gheața îmi gâdilă nările înghețate.

— Nu putem rezista mult timp – trebuie să ne încălzim și să ne odihnim.

— Frații mei…

— O să murim dacă mai mergem mult.

Sau, în cel mai bun caz, să ne pierdem degetele de la mâini și de la picioare. I-am arătat panta muntelui din față, o prăpastie periculoasă.

— Nu putem să ne asumăm un astfel de risc noaptea. Trebuie să găsim o peșteră și să încercăm să facem un foc.

— Cu *ce?* izbucni el. Vezi vreun lemn?

Eu am continuat să merg. Cearta era doar o risipă de energie și de timp și oricum nu aveam un răspuns.

M-am întrebat dacă aveam să rezistăm până dimineață.

*

Am găsit o peșteră adâncă, protejată de vânt și ferită vederii. Lucien și cu mine ne-am acoperit urmele cu grijă, asigurându-ne că vântul sufla în favoarea noastră, tăinuindu-ne mirosul.

Acolo ni se termină norocul. Nu am găsit niciun lemn și niciunul din noi n-avea foc în vene.

Așa că am recurs la singura variantă: căldura trupurilor. Înghesuiți în cel mai îndepărtat loc al peșterii, ne-am lipit coapsele și brațele pe sub mantia mea, tremurând de frig și de umezeală.

Abia auzeam vuietul gol al vântului din cauză că ne clănțăneau dinții.

„Găsește-mă, găsește-mă, găsește-mă“, am încercat să strig prin legătură, dar vocea crispată a partenerului meu nu se auzi, ci doar polul zgomotos.

— Povestește-mi despre Elain, spuse încet Lucien de parcă moartea care stătea pe vine în întunericul de lângă noi îl făcuse și pe el să se gândească la partenera lui.

M-am gândit dacă să-i spun ceva deoarece tremuram prea tare ca să pot vorbi, dar…

— Își iubește grădina. Mereu i-a plăcut să cultive plante. Chiar și atunci când nu aveam bani, a reușit să îngrijească o mică grădină în lunile mai călduroase. Și când am devenit din nou bogate, a început să îngrijească și să planteze cele mai frumoase grădini pe care le-ai văzut vreodată. Chiar și în Prythian. Îi înnebunea pe servitori, pentru că ei trebuiau să lucreze, iar doamnele doar să taie din loc în loc un trandafir, dar Elain își punea o pălărie și mănuși și îngenunchea în praf, smulgând buruienile. Se purta ca o aristocrată în toate situațiile, mai puțin în ceea ce privea grădinăritul.

Lucien tăcu un moment îndelungat.

— Se purta, șopti el. Vorbești despre ea ca și când ar fi moartă.

— Nu știu cum a transformat-o Cazanul. Nu cred că este

o opțiune să se ducă acasă, indiferent de cât de mult și-ar dori să o facă.

— Cu siguranță, Prythianul este o alternativă mai bună, cu sau fără război.

M-am pregătit înainte să-i spun:

— Este logodită, Lucien.

L-am simțit cum se încordează lângă mine.

— Cu cine?

Amenințarea violenței clocotea sub cuvintele monotone și reci.

— Cu fiul unui lord uman. Lordul urăște spiridușii – și-a dedicat viața și bogăția ca să-i vâneze pe ei. Pe noi. Mi s-a spus că, deși se iubesc, tatăl logodnicului și-a dorit să aibă acces la zestrea ei considerabilă ca să-și continue cruciada împotriva spiridușilor.

— Elain îl iubește pe fiul acestui lord.

Nu era chiar o întrebare.

— Ea spune că da. Nestei i s-a părut că obsesia tatălui să omoare spiriduși este destul de gravă ca să ridice niște semne de întrebare. Nu i-a spus niciodată asta lui Elain. Nici eu.

— Partenera mea este logodită cu un bărbat uman, spuse el mai mult ca pentru sine.

— Îmi pare rău dacă…

— Vreau să o văd. Doar o dată. Doar… ca să știu.

— Ce să știi?

El ridică mai sus mantia-mi udă care ne acoperea.

— Dacă merită să lupt pentru ea.

Nu am fost în stare să spun că merita, să-l fac să spere de vreme ce Elain ar fi putut la fel de bine să facă tot ce îi stătea în putere ca să își respecte logodna, chiar dacă era deja imposibilă din cauza nemuririi.

Lucien își rezemă din nou capul de zidul de piatră din spatele nostru.

— Și apoi am să-l întreb pe partenerul tău cum a supraviețuit știind că erai logodită cu altcineva. Că

împărțeai patul cu un alt mascul.

Mi-am ascuns mâinile înghețate sub brațe, privind spre întunericul din față.

— Spune-mi când ți-ai dat seama, îmi zise el și își lipi genunchiul de al meu. Că Rhysand este partenerul tău. Spune-mi când ai încetat să-l iubești pe Tamlin și ai început să-l iubești pe *el.*

Am ales să nu răspund..

— S-a întâmplat înainte să pleci?

Am întors capul spre el, chiar dacă abia îi zăream trăsăturile în Întuneric.

— Nu l-am atins pe Rhysand așa decât după câteva luni.

— V-ați sărutat la Poalele Muntelui.

— Nu am avut de ales, ca și atunci când am dansat.

— Și totuși, el este masculul pe care îl iubești acum.

Nu știa – habar nu avea de trecutul personal, de secretele care îmi deschiseseră inima spre Marele Lord al Regatului Nopții. Nu erau poveștile mele ca să i le pot spune.

— Lucien, credeam că te-ai bucurat că m-am îndrăgostit de partenerul meu, având în vedere că ești în aceeași situație în care s-a aflat și Rhys în urmă cu șase luni.

— Ne-ai *părăsit.*

Pe noi. Nu pe Tamlin. Pe *noi.* Cuvintele răsunară în întuneric, spre vântul șuierător și zăpada care biciuia dincolo de cotitură.

— Ți-am povestit despre ziua din pădure: m-ai abandonat cu mult timp înainte să plec fizic. Am tremurat din nou, urând fiecare punct în care ne atingeam și că aveam atât de disperată nevoie de căldura lui. Lucien, ca și mine, nici tu nu îți găsești locul în Regatul Primăverii. Te-ai bucurat de plăcerile și diversiunile de acolo. Dar nu pretinde că nu ești făcut pentru *mai mult.*

Ochiul lui metalic se roti.

— Și unde, mai exact, crezi că mi-aș găsi locul? în Regatul Nopții?

Am tăcut. Sincer, nu aveam un răspuns. Ca Mare Lady, probabil aș fi putut să-i ofer o poziție, dacă am fi supraviețuit destul de mult încât să ajungem acasă. Aș fi facut-o mai mult ca să o împiedic pe Elain să se ducă vreodată în Regatul Primăverii, dar mă îndoiam că Lucien ar fi putut să se stăpânească împotriva prietenilor mei. Și o parte mică și îngrozită din mine se bucură la gândul de a-i mai lua ceva lui Tamlin, ceva vital, esențial.

— Ar trebui să plecăm la răsărit, fu singurul meu răspuns, într-un târziu.

*

Am supraviețuit nopții.

Eram țeapănă și mă dureau toate când am început să coborâm atent panta muntelui. Frații lui Lucien nu se vedeau pe nicăieri. Nici alte ființe vii.

Nu-mi păsa; nu când traversasem în sfârșit granița spre tărâmurile din Regatul Iernii.

Dincolo de munte, un câmp mare și înghețat scânteia la distanță. Ar fi durat câteva zile să-l traversăm, dar nu conta: mă trezisem cu destulă putere în vene încât să ne încălzim cu un mic foc. Încet – atât de încet dispăreau efectele otrăvii.

Eram dispusă să pariez că am fi ajuns la jumătatea gheții înainte să ne putem teleporta de aici. Asta dacă am fi avut noroc și nu ne-ar fi găsit nimeni.

M-am gândit la tot ce mă învățase Rhys despre Regatul Iernii și Marele lui Lord, Kallias.

Palatele erau înalte și splendide, pline de șeminee aprinse și împodobite cu plante mereu verzi. Săniile sculptate erau mijlocul preferat de transport din regat, trase de reni cu coarne catifelate și ale căror copite despicate erau ideale pentru mersul pe gheață și zăpadă. Armata era bine instruită, dar deseori se bazau pe urși mari și albi care să se plimbe prin ținut în căutarea

vizitatorilor nedoriți.

M-am rugat să nu ne aștepte niciunul pe gheață, perfect camuflat de blană.

Relația Regatului Nopții cu cel al Iernii era destul de bună, dar încă fragilă, așa cum erau toate legăturile noastre, după Amarantha, după ce-i măcelărise pe atât de mulți dintre ei – inclusiv zeci de copii ai Regatului Iernii. Mi-am amintit toate astea cu greață.

Nu puteam să-mi imaginez pierderea, furia și suferința. Nu avusesem niciodată curaj să-l întreb pe Rhys, în lunile de antrenament, ai cui fuseseră copiii. Care fuseseră consecințele. Dacă era considerată cea mai gravă crimă a Amaranthei sau doar una dintre multe altele.

Dar, în ciuda tuturor încercărilor de a crea legături, Regatul Iernii era unul dintre Regatele Sezoniere. Ar fi putut să i se alăture lui Tamlin, lui Tarquin. Cei mai buni aliați ai noștri rămâneau Regatele Solare: al Dimineții și al Zilei, însă erau departe în nord – peste linia de demarcație dintre Regatele Solare și cele Sezoniere. Bucata de pământ sacru, nerevendicat care se afla la Poalele Muntelui și pe care era coliba Țesătoarei.

Urma să plecăm înainte să fim nevoiți să intrăm în străvechea pădure, unde amenințarea morții pândea la tot pasul.

Mai trecură o zi și o noapte până am traversat munții și am pășit pe gheața groasă. Nu creștea nimic pe aici și mi-am dat seama că eram pe teren solid doar după zăpada îndesată de dedesubt. Altminteri, în prea multe locuri, gheața era transparentă ca sticla – dezvăluind lacurile întunecate și adânci de dedesubt.

Cel puțin nu ne-am întâlnit cu niciun urs alb. Dar adevărata amenințare, ne-am dat repede seama amândoi, era faptul că nu găseam adăpost: pe gheață, nu aveam unde să ne adăpostim de vânt și de frig și, dacă am fi aprins un foc cu magia noastră slabă, chiar dacă nu era practic să aprinzi unul pe un lac înghețat, oricine din

apropiere ne-ar fi reperat.

Soarele abia se strecura deasupra liniei orizontului, pătând câmpia cu auriu, umbrele fiind încă de un albastru-închis când Lucien spuse:

— În seara asta, vom topi niște gheață suficient cât să o înmuiem și să ne construim un adăpost.

M-am gândit la vorbele lui. Abia facuserăm o sută de pași pe ceea ce părea a fi un lac nesfârșit. Era imposibil să-ți dai seama unde se termina.

— Crezi că vom rămâne atât de mult timp pe gheață?

Lucien se încruntă spre orizontul pătat de zori.

— Probabil, dar cine știe cât e de întins lacul?

Într-adevăr, troienele ascundeau o mare parte din gheața de dedesubt.

— Poate că există o altă soluție… am spus eu gânditoare, privind în urmă spre mica noastră tabără abandonată.

Ne-am uitat în același timp și amândoi am văzut cele trei siluete care stăteau acum pe marginea lacului. Zâmbind.

Eris ridică o mână încununată de flăcări.

Flăcări – ca să topească gheața pe care stăteam.

CAPITOLUL 13

— Fugi! șopti Lucien.

Nu am îndrăznit să îmi mut privirea de la frații lui. Nu când Eris își coborî acea mână spre marginea înghețată a lacului.

— Unde, mai exact?

Mâna lui întâlni gheața, iar aburul se undui. Gheața deveni opacă, topindu-se într-o linie care se îndrepta spre noi…

Am alergat. Gheața alunecoasă îmi îngreuna mișcările, gleznele durându-mă din cauza efortului de a nu mă cocoșa.

În față, lacul se întindea la nesfârșit, iar cu soarele care abia răsărea, pericolele aveau să fie și mai greu de reperat…

— Mai repede! îmi ordonă Lucien. Nu te uita! îmi strigă când am dat să îmi întorc privirea ca să văd dacă ne urmăriseră.

Își întinse o mână ca să mă prindă de cot, echilibrându-mă înainte să-mi dau măcar seama că mă împiedicasem.

„Unde să ne ducem, unde să ne ducem, unde să ne ducem. “

Apa plescăia sub cizmele noastre – era gheața topită. Eris fie își folosea toată puterea ca s-o trimită prin gheața milenară, fie o elibera lent, doar ca să ne tortureze…

— Schimbă direcția! gâfâi Lucien. Trebuie să…

El mă împinse într-o parte, iar eu m-am clătinat, dând din brațe tocmai când o săgeată ricoșă din gheață în locul în care mă aflasem.

— *Mai repede!* izbucni Lucien, și eu nu am ezitat.

Am început să alerg repede, Lucien și cu mine deplasându-ne în zigzag prin ploaia de săgeți. Gheața se

așchia acolo unde aterizau și, indiferent de cât de repede alergam, solul de sub noi se topea în continuare…

Gheață. Aveam gheața în vene și, acum că eram dincolo de granița Regatului Iernii…

Nu-mi păsa dacă îmi vedeau puterea. Puterea lui Kallias. Nu când alternativele erau mult mai rele.

Am întins o mână în fața noastră când o bucată topită începu să se îndepărteze, gheața scârțâind.

Un jet de gheață îmi țâșni din palmă, înghețând din nou lacul.

Alergând, cu fiecare mișcare a brațelor mele am aruncat gheața din palme, solidificând ceea ce Eris voia să topească înaintea noastră. Poate – poate am fi reușit să ieșim de pe suprafața lacului, iar dacă ei erau destul de proști să mai rămână în condițiile date… Dacă puteam crea gheață, cu siguranță aș fi putut să o și topesc.

M-am întâlnit din nou cu Lucien și, văzându-i ochii mari, am vrut să-i spun planul meu, când apăru Eris.

Nu în spate, ci în față.

Însă celălalt frate de lângă el, care ținti săgeata și o trase spre mine, mă făcu să strig.

Am fandat într-o parte, rostogolindu-mă.

Nu suficient de repede.

Săgeata îmi zgârie pavilionul urechii și obrazul, lăsând o urmă usturătoare. Lucien strigă, dar o altă săgeată îmi trecu de data asta prin antebrațul drept.

Gheața îmi zgârie fața și mâinile când am căzut – genunchii și brațul scârțâindu-mi în agonie din cauza impactului…

În spate, pașii se auziră pe gheață când cel de-al treilea frate se apropie.

Mi-am mușcat buza atât de tare, încât îmi sângeră când am smuls o bucată de pânză din jachetă și din cămașă de pe antebraț, am rupt săgeata în două și am scos bucățile din carne. Strigătul meu vui și ricoșă pe gheață.

Când m-am ridicat din nou, cu ultimele două cuțite

illyriene în mâini și cu o durere atât de puternică în brațul drept, Eris făcuse un pas spre mine, zâmbind ca un lup…

În jurul meu, gheața începu să se topească.

— Ai putea să ajungi să te scufunzi și să mă implori să te scot când gheața se va reface imediat, spuse tărăgănat Eris. În spatele lui, izolat de frații lui, Lucien își scosese cuțitul, iar acum îi măsura din priviri pe ceilalți doi. Sau ai putea să accepți să mă iei de mână. Dar, în orice caz, vei veni cu mine.

Deja, carnea brațului începuse să se prindă. Se vindeca datorită puterii Răsăritului care mi se trezea din nou în vene…

Și, dacă funcționa…

Nu i-am dat timp lui Eris să îmi anticipeze mișcarea.

Am inspirat brusc.

O lumină de un alb orbitor țâșni din mine. Eris înjură, iar eu am fugit.

Nu spre el, nu când eram încă prea rănită ca să-mi folosesc cuțitele, ci departe, spre malul îndepărtat. Pe jumătate orbită, m-am împiedicat și m-am clătinat până ce am trecut de suprafețele care se topeau, apoi am fugit.

Am parcurs cei șase metri înainte ca Eris să se teleporteze în fața mea și să-mi dea peste față un dos de palmă atât de puternic, încât dinții îmi ieșiră prin buză.

Înainte să cad, pumnul pe care mi-l dădu în stomac îmi scoase aerul din plămâni. Dincolo de mine, Lucien se dezlănțuise asupra celor doi frați ai lui. Metalul și flăcările explodară și se ciocniră,. Gheața pulverizându-se.

De îndată ce-am căzut pe gheață, Eris mă apucă de păr, atât de brutal, chiar de la rădăcină, că am lăcrimat și mă târî înapoi spre acel mal, de partea cealaltă a gheții…

Am rezistat loviturii din stomac și m-am chinuit să inspir ceva aer. Cizmele zgâriară gheața când am dat fără putere din picioare și totuși, Eris mă ținu ferm…

Apoi mi s-a părut că Lucien mi-a strigat numele.

Am deschis gura, dar un căluș de foc își făcu loc printre

buzele mele. Nu ardea, dar era suficient de fierbinte cât să-mi spună că, dacă Eris ar fi vrut, ar fi făcut-o. Benzi identice de foc îmi cuprinseră încheieturile mâinilor, gleznele și gâtul.

Nu știam ce să fac și cum să mă mișc – cum să-l *opresc…*

Eram tot mai aproape de mal, de santinelele care se teleportaseră din neant și așteptau. „Nu, nu, nu…“

O umbră se izbi de pământ în fața noastră, crăpând gheața în toate direcțiile.

Nu era o umbră, ci un războinic illyrian.

Șapte pietre roșii Siphon scânteiară peste armura lui solzoasă și neagră când Cassian își strânse aripile și mârâi la Eris cu o furie de cinci secole.

Nu era mort. Nu era rănit. Era întreg.

Aripile i se vindecaseră și erau puternice.

Am suspinat tremurând cu călușul arzător în gură. Pietrele Siphon ale lui Cassian licăriră ca răspuns, de parcă faptul că mă vedea la mâna lui Eris…

Un alt impact lovi gheața din spatele nostru, urmat de niște umbre.

Azriel.

Am început să plâng, lesa pe care mi-o pusesem rupându-se când prietenii mei aterizară și când l-am văzut și pe Azriel teafăr și nevătămat. Cassian scoase cele două săbii illyriene familiare și îi spuse lui Eris cu un calm mortal:

— Îți sugerez să o eliberezi pe doamna mea.

Eris mă strânse și mai puternic de păr, făcându-mă să scâncesc.

Furia care îi schimonosea chipul lui Cassian era apocaliptică, însă își îndreptă ochii căprui spre mine, într-un ordin tăcut.

Luni de zile mă antrenase – nu doar să atac, ci și să mă apăr. Mă învățase, de nenumărate ori, cum să mă eliberez din prinsoarea cuiva, cum să îmi controlez nu doar trupul, ci și mintea, de parcă ar fi știut că era posibil ca lucrul

acesta să se întâmple într-o zi.

Eris mă legase de mâini și de picioare. Cu toate astea, puteam încă să mă mișc, puteam să-mi folosesc parțial magia și să-l dezechilibrez suficient de mult timp, încât să mă elibereze, să-l las pe Cassian să sară între noi și să îl atace pe fiul Marelui Lord…

Înălțându-se deasupra mea, Eris nici măcar nu își coborî privirea când m-am răsucit, învârtindu-mă pe gheață, și l-am lovit cu picioarele legate în vintre.

El se clătină, aplecându-se cu un mormăit chiar în mâinile mele legate, strânse în pumnii cu care l-am lovit în nas. Osul trosni, iar *mâna lui îmi eliberă* părul.

M-am rostogolit, îndepărtându-mă. Cassian era deja acolo.

Eris abia avu timp să își scoată sabia când Cassian și-o coborî pe a lui spre el.

Sunetul oțelului pe oțel răsună pe gheață. Santinelele de pe mal dezlănțuiră săgeți de lemn și magie – doar ca să ricoșeze dintr-un scut albastru.

Azriel. De partea cealaltă a gheții, el și Lucien se luptau cu ceilalți doi frați. Faptul că frații lui Lucien rezistau împotriva illyrienilor era o dovadă a instruirii lor, dar…

Mi-am concentrat gheața din vene asupra călușului din gură, a legăturilor din jurul mâinilor și al picioarelor. Gheață ca să înăbușe focul, ca să îl stingă…

Cassian și Eris se ciocniră, se retraseră și se loviră din nou.

Funiile de foc se rupseră, dizolvându-se cu un șuierat de aburi, și m-am ridicat din nou în picioare, întinzându-mă după arma pe care nu o aveam. Pumnalele mi le pierdusem la zece metri distanță.

Cassian trecu de garda lui Eris cu o eficiență brutală, iar Eris țipă când lama illyriană îi intră în stomac.

Sângele, roșu ca rubinele, pătă gheața și zăpada.

Pentru o clipă, am văzut cum avea să se termine, cu trei dintre fiii lui Beron uciși de noi. O mulțumire temporară

pentru mine, cinci secole de satisfacție pentru Cassian, Azriel și Mor, dar, dacă Beron încă se gândea pe cine să sprijine în acest război…

Aveam alte arme de folosit.

— Opriți-vă! am spus eu.

Cuvântul fu un ordin încet și rece, iar Azriel și Cassian mă ascultară.

Ceilalți doi frați ai lui Lucien erau spate în spate, însângerați și cu gurile căscate. Și Lucien gâfâia, cu sabia încă ridicată, când Azriel își scutură sabia de sânge și veni spre mine.

Am întâlnit ochii căprui ai îmblânzitorului Umbrelor. Chipul rece care ascundea o durere imensă și la fel de multă bunătate. El venise. Cassian venise.

Illyrienii veniră mai aproape de mine. Eris, cu o mână pe abdomen, respira umed, încruntându-se la noi, gânditor, privindu-ne pe toți trei când i-am spus lui Eris, celor doi frați ai lui și santinelelor de pe mal:

— Meritați cu toții să muriți pentru asta. Și pentru mult mai multe. Dar am să vă cruț viețile jalnice.

În ciuda rănii din abdomen, Eris zâmbi.

Cassian mârâi în semn de avertisment.

Eu am îndepărtat strălucirea în care mă învăluisem în ultimele săptămâni. Fără mâneca jachetei și a cămășii, doar pielea netedă se vedea în locul în care fusese rana. Pielea netedă care, acum, era împodobită cu spirale de cerneală – semnele noului meu titlu și al legăturii mele de împerechere.

Lucien se albi la față când veni spre noi, oprindu-se la o distanță sigură de Azriel.

— Sunt Marea Doamnă a Regatului Nopții, le-am spus eu încet tuturor.

Până și Eris încetă să rânjească. Ochii de culoarea chihlimbarului i se măriră, ceva asemănător fricii strecurându-se în ei.

— Nu există titlul de Mare Doamnă, spuse unul dintre

frații lui Lucien.

Eu am schițat un zâmbet.

— Există acum.

Și era timpul ca lumea să știe asta.

I-am surprins privirea lui Cassian, în care licăreau mândria și ușurarea.

— Du-mă acasă! i-am ordonat, cu fruntea sus și fermă. Du-ne pe amândoi acasă! i-am zis lui Azriel și apoi m-am adresat urmașilor Regatului Toamnei: Ne vedem pe câmpul de luptă.

Să decidă ei dacă era mai bine să lupte alături de noi sau împotriva noastră.

M-am întors spre Cassian, care își deschise brațele și mă strânse inainte de a ne ridica spre cer într-o explozie de aripi și putere. Lângă noi, Azriel și Lucien făcură la fel.

Când Eris și ceilalți nu rămaseră decât niște puncte negre pe albul de dedesubt, când zburam repede la înălțime, Cassian observă:

— Nu știu cine pare mai jenat: Az sau Lucien Vanserra.

Am chicotit și m-am uitat peste umăr la îmblânzitorul Umbrelor care îl purta pe prietenul meu, ambii având grijă să nu se uite unul la celălalt sau să-și vorbească.

— Vanserra?

— Nu îi știai numele de familie?

I-am întâlnit ochii căprui, amuzați și feroce.

Cassian încetă să mai zâmbească.

— Bună, Feyre!

Gâtul mi se uscă până mă duru, iar eu i-am cuprins gâtul cu brațele, îmbrățișându-l strâns.

— Și tu mi-ai lipsit, șopti Cassian și mă strânse puternic.

*

Am zburat până ce am ajuns la granița sacră a celui de-al optulea teritoriu și când Cassian ne lăsă pe câmpul înzăpezit din fața pădurii antice, am aruncat o privire spre

femela blondă în haine de piele illyriene care se plimba printre copacii cioturoși și am început să alerg.

Mor și cu mine ne-am îmbrățișat strâns.

— Unde este? am întrebat eu, refuzând să slăbesc strânsoarea și să-mi iau capul de pe umărul ei.

— Ei… este o poveste lungă. E departe, dar se grăbește acasă. Chiar acum.

Mor se retrase suficient cât să-mi studieze chipul. Gura i se încordă la rănile persistente și-mi șterse cu blândețe sângele uscat de pe ureche.

— El te-a detectat – a simțit legătura – în urmă cu câteva minute. Noi trei am fost cel mai aproape. L-am teleportat pe Cassian, dar cu Eris și ceilalți acolo… Vina îi întunecă privirea. Relațiile cu Regatul Iernii sunt încordate – credeam că, dacă sunt acolo, la graniță, asta i-ar fi împiedicat pe soldații lui Kallias să caute în sud. Cel puțin cât să te aducem.

Și să evite o interacțiune cu Eris pentru care Mor poate nu era pregătită.

Am scuturat din cap la rușinea care încă îi umbrea trăsăturile de obicei strălucitoare.

— Înțeleg. Am îmbrățișat-o din nou. Înțeleg.

Răspunsul lui Mor fu o îmbrățișare zdrobitoare.

Azriel și Lucien aterizară, fuioare de zăpadă țâșnind în spatele celui din urmă. Mor și cu mine ne-am despărțit în sfârșit, chipul prietenei mele devenind serios când îl măsură din priviri pe Lucien. El era plin de zăpadă, sânge și murdărie – amândoi eram.

— A luptat împotriva lui Eris și a celorlalți doi, o lămuri Cassian.

Mor înghiți în sec, observând sângele care-i păta mâinile lui Cassian și dându-și seama că nu era al lui. Îl mirosise, fără îndoială, când spuse fără să gândească:

— Eris, l-ai…

— Trăiește, îi răspunse Azriel, umbrele învăluindu-i vârfurile cu gheare ale aripilor, atât de contrastante cu

zăpada de sub cizmele noastre. Și ceilalți trăiesc.

Lucien se uita la toți, circumspect și tăcut. Nu îl întrebasem ce știa despre trecutul lui Mor cu fratele lui mai mare… Nu îmi dorisem să o fac.

Mor își aruncă părul auriu peste umăr.

— Atunci, să mergem acasă.

— Unde? am întrebat eu precaută.

Mor își îndreptă din nou atenția asupra lui Lucien, pe care aproape-l compătimeam din cauza greutății privirii ei, a judecății. A privirii lui Morrigan, al cărei dar era purul adevăr.

Orice ar fi văzut la Lucien fu suficient încât să spună:

— La casa din oraș. Cineva te așteaptă acolo.

CAPITOLUL 14

Nu îmi permisesem să îmi imaginez clipa în care aveam să mă aflu din nou în foaierul cu lambriuri de lemn al casei din oraș, să aud cântecul pescărușilor care zburau deasupra Velarisului, să simt mirosul sărat al râului Sidra care șerpuia prin inima orașului și pe spate căldura soarelui care intra pe ferestre.

Mor ne teleportase pe toți, iar acum stătea în spatele meu, gâfâind încet, când l-am urmărit pe Lucien studiind împrejurimile.

Ochiul metalic se roti, iar cu celălalt studie precaut încăperile care flancau holul: camera de zi și salonul care dădeau spre stradă și curtea mică din față, scările de la etajul doi și holul de alături, care conducea spre bucătărie și grădină.

Apoi, în cele din urmă, ușa închisă de la intrare și orașul care aștepta dincolo de ea.

Cassian se așeză pe balustradă încrucișându-și arogant brațele, gest de care știam că aducea probleme, iar Azriel rămase lângă mine, umbrele acoperindu-i monturile, de parcă luptele cu fiii Marelui Lord erau modul în care își petreceau de obicei timpul.

M-am întrebat dacă Lucien știa că primele lui cuvinte de aici aveau să-l condamne sau să-l salveze și ce rol aș fi jucat eu în asta.

Nu – era decizia mea.

Eram Marea Doamnă. Titlul meu era superior celor al prietenilor mei. Eu trebuia să decid dacă lui Lucien îi era permis să-și păstreze libertatea.

Însă tăcerea lor vigilentă îmi spuse să-l las pe el să-și hotărască soarta.

În cele din urmă, Lucien se uită la mine. La noi.

— Pe stradă sunt copii care râd, zise el.

Am clipit. Vorbise atât de… surprins. Ca și când nu ar mai fi auzit sunetul acela de foarte mult timp.

Am vrut să-i răspund, dar altcineva vorbi în locul meu.

— Faptul că mai râd după atacul Hybernului este dovada efortului asiduu pe care oamenii din Velaris l-au depus ca să-l reconstruiască.

M-am întors și am văzut-o pe Amren ieșind din cealaltă cameră, mobila somptuoasă ascunzându-i trupul firav.

Ea își făcu apariția întocmai ca ultima dată când o văzusem: stând chiar în foaierul acesta, avertizându-ne să fim precauți în Hybern. Părul negru, până la bărbie, lucea în lumina soarelui, iar ochii argintii și nepământești licăriră cu o strălucire neobișnuită când îi întâlniră pe ai mei.

Femela delicată își înclină capul. Era singurul gest de obediență pe care l-ar fi făcut o creatură de cincisprezece mii de ani în fața unei Mari Doamne nou create. Și a unei prietene.

— Văd că ai adus acasă un nou animal de companie, spuse ea, strâmbând din nas dezgustată.

Un soi de frică pătrunse în ochiul lui Lucien de parcă și el ar fi zărit monstrul care pândea sub chipul frumos.

Întradevăr, părea că auzise de ea. Înainte să i-l prezint, Lucien făcu o plecăciune adâncă. Cassian mormăi amuzat, iar eu l-am avertizat aruncându-i o privire încruntată.

Amren schiță un zâmbet.

— Văd că e deja dresat.

Lucien se îndreptă lent, ca și când s-ar fi aflat în fața botului deschis al unei pantere imense pe care nu voia să o sperie cu mișcări bruște.

— Amren, el este Lucien… Vanserra.

Lucien înțepeni.

— Nu-mi folosesc numele de familie. Lucien este suficient, o lămuri el pe Amren înclinându-și încă o dată capul.

Am presupus că încetase să mai folosească numele din clipa în care inima iubitei lui încetase să mai bată.

Amren îi studia ochiul metalic.

— Inteligentă lucrare, spuse ea și apoi se uită cu atenție la mine. Se pare că cineva te-a zgâriat, fato!

Măcar rana de pe braț se vindecase, chiar dacă îmi rămăsese un semn urât și roșu. Am presupus că nici fața nu-mi arăta mai bine. Înainte să îi pot răspunde, Lucien întrebă:

— Ce este locul ăsta?

Ne-am uitat cu toții la el.

— Acasă, am spus eu. E… casa mea.

Am văzut cum începea să pună detaliile cap la cap. Lipsa întunericului. Lipsa țipetelor. Mirosul mării și al citricelor, nu al sângelui și al descompunerii. Copiii care râdeau fără oprire.

Cel mai mare secret din istoria Prythianului.

— Acesta este Velaris, i-am explicat eu. Orașul Luminii Stelelor.

El înghiți.

— Iar tu ești Marea Doamnă a Regatului Nopții.

— Așa este.

Vocea care se auzi tărăgănat în spatele meu îmi opri sângele în vene și mirosul care mă lovi mă trezi. Prietenii mei începură să zâmbească.

M-am întors.

Rhysand se rezemă de bolta care dădea spre salon, cu brațele încrucișate și aripi invizibile, îmbrăcat cu obișnuita-i jachetă și pantaloni negri impecabili.

Și când ochii violeți îi întâlniră pe ai mei, când zâmbetul schițat dispăru…

Fața mi se încreți și un mic sunet mi se rostogoli de pe buze.

Rhys se mișcă imediat, dar picioarele deja îmi cedaseră. Covorul din foaier amortiză impactul când am căzut în genunchi.

Mi-am acoperit fața cu mâinile când mi-am amintit tot ce se întâmplase în ultima lună.

Rhys îngenunche în fața mea, lipindu-și genunchii de ai mei.

Ușor, îmi îndepărtă mâinile de pe față. Cu blândețe, îmi cuprinse obrajii în mâini și îmi șterse lacrimile.

Nu-mi păsa că eram priviți când mi-am ridicat capul și am văzut cum bucuria, grija și dragostea străluciră în ochii remarcabili.

Nici lui Rhys nu-i păsa când îmi șopti „Dragostea mea“ și mă sărută.

De îndată ce mi-am strecurat degetele în părul lui, el mă luă în brațe și se ridică dintr-o singură mișcare lină. Mi-am îndepărtat buzele de ale lui și m-am uitat la Lucien, care era palid, dar Rhysand le spuse tovarășilor noștri fără să se uite la ei:

— Găsiți-vă un alt loc în care să stați pentru o vreme!

El nu așteptă să vadă dacă îl ascultară.

Rhys ne teleportă pe scări și începu să meargă repede și hotărât pe hol. M-am uitat în jos, către foaier, la timp ca să o văd pe Mor apucându-l de braț pe Lucien și dând din cap spre ceilalți înainte de-a dispărea cu toții.

— Vrei să-ți povestesc ce s-a întâmplat în Regatul Primăverii? am întrebat cu o voce răgușită, studiindu-i partenerului meu chipul.

Nu era deloc amuzat; nu-i vedeam decât hotărârea de prădător, concentrat asupra fiecărei respirații ale mele.

— Sunt alte lucruri pe care mi-aș dori să le fac mai întâi.

El mă duse în dormitorul nostru – cândva *al lui,* acum plin cu lucrurile noastre. Arăta la fel ca ultima dată: patul imens spre care se îndrepta acum, cele două dulapuri, biroul de lângă fereastra ce dădea către grădina care exploda de flori mov, roz și albastre în mijlocul ierburilor luxuriante.

M-am pregătit să fiu întinsă pe pat, dar Rhys se opri la jumătatea camerei, un vânt atins de stele închizând ușa.

Încet, mă lăsă pe covorul somptuos, coborându-mă ostentativ pe corpul lui ca și cum ar fi fost incapabil să reziste atingerii mele, ezitând tot la fel de mult ca mine să se îndepărteze.

Și în toate locurile în care ni se atingeau corpurile el era atât de cald, de puternic și de *real…* Bucurându-mă de moment, am simțit un nod în gât când i-am atins pieptul sculptat cu o mână, inima care-i bătea cu putere pe sub jacheta neagră răsunându-mi în palmă. Fu singurul semn al torentului care îl străbatea când îmi mângâie lent brațele și mă apucă de umeri.

Cu degetele mari de la mână, îmi bătu ușor hainele murdare când îmi studie chipul.

Chipeș. Era chiar mai chipeș decât îmi amintisem sau îl visasem în ultimele săptămâni din Regatul Primăverii.

Pentru o clipă prelungă, am respirat doar aerul dintre noi. Pentru o clipă prelungă, nu am putut decât să-i inhalez profund mirosul, lăsându-l să se așeze în mine. I-am strâns jacheta cu degetele.

Partener. Era partenerul meu.

Ca și când ar fi auzit asta prin legătură, Rhys șopti în cele din urmă:

— Când legătura s-a întunecat, am crezut…

Teama – o teamă adevărată îi întunecă privirea, deși continuă să îmi mângâie umerii cu degetele mari, blând și constant..

— Erai dispărută când am ajuns în Regatul Primăverii. Tamlin umbla furios prin pădure, căutându-te, dar ți-ai mascat mirosul și nici măcar eu nu am putut să te găsesc…

Pauza dintre cuvintele lui am simțit-o ca pe un cuțit în stomac.

— Am intrat în Regatul Toamnei printr-una dintre uși, am spus eu, punându-mi cealaltă mână pe brațul lui. Mușchii încordați de dedesubt zvâcniră la atingerea mea. Nu ai putut să mă găsești deoarece doi comandanți din Hybern mi-au pus otravă în mâncare și băutura – destulă

cât să-mi anuleze puterile. Eu… încă nu le pot folosi pe deplin.

Furia rece îi traversă chipul frumos când degetele i se opriră pe umerii mei.

— I-ai ucis.

Nu era chiar o întrebare, dar am dat aprobator din cap.

— Bun.

Am înghițit în sec.

— Hybernul a prădat Regatul Primăverii?

— Încă nu. Orice ai făcut… a funcționat. Santinelele lui Tamlin l-au abandonat. Mai bine de jumătate dintre oamenii lui au refuzat să apară la Tithe acum două zile. Unii pleacă spre alte regate. Alții șușotesc despre răscoală. Se pare că te-ai făcut plăcută. Sfântă chiar.

Amuzamentul îi îndulci în cele din urmă trăsăturile.

— Mai degrabă s-au supărat când au crezut că el i-a permis Hybernului să te facă să fugi de frică.

Am conturat spirala ușor argintie a broderiei de pe reverele jachetei lui și aș fi putut jura că atingerea îl făcu să tremure.

— Presupun că vor afla curând că sunt destul de bine îngrijită.

Rhys îmi strânse umerii în semn de încuviințare, ca și când ar fi urmat să-mi arate cât de bine eram îngrijită, dar mi-am înclinat capul.

— Cum a rămas cu Ianthe… și cu Jurian?

Pieptul puternic al lui Rhysand se mișca sub mâinile mele când respira.

— Rapoartele sunt neclare în privința amândurora. Se pare că Jurian s-a întors la mâna care îl hrănește. Ianthe… Rhys ridică din sprâncene. Presupun că tu i-ai nenorocit mâna, nu comandanții.

— A căzut, am spus eu dulce.

— Trebuie să fi fost o căzătură serioasă, spuse el gânditor, un zâmbet întunecat dansându-i pe buze când se apropie și mai mult, căldura corpului său strecurându-se în

mine când își retrase mâinile de pe umerii mei ca să mă mângâie încet pe spate.

Mi-am mușcat buza, concentrându-mă la cuvintele sale și nu la dorința de a mă arcui spre atingerea lui, de a-mi cufunda fața în pieptul lui și să-l explorez și eu.

— Se pare că se reface după chinurile prin care-a trecut. Nu vrea să iasă din templu.

Fu rândul meu să șoptesc „bun“. Poate că una dintre slujitoarele ei drăguțe avea să se sature de porcăriile ei religioase și să o sufoce pe Ianthe în somn.

Mi-am sprijinit mâinile pe șoldurile lui, pe deplin pregătită să mă strecor sub jacheta lui, *trebuind* să-i ating pielea goală, dar Rhys se îndreptă și se retrase, însă nu suficient de mult deoarece o mână îi rămase pe talia mea, iar cealaltă…

El se întinse spre brațul meu, studiind cu blândețe rana unde pielea fusese străpunsă de săgeată. Întunericul vui în colțul camerei.

— Cassian tocmai m-a lăsat în mintea lui ca să-mi arate ce s-a întâmplat pe gheață. El își trecu un deget peste rană, atingerea fiind ușoară ca o pană. Eris a fost dintotdeauna un mascul cu zilele numărate. Acum Lucien s-ar putea trezi mai aproape de moștenirea tronului tatălui său decât s-ar fi așteptat vreodată.

Șira spinării îmi înțepeni.

— Eris este la fel de oribil cum mi l-ai înfățișat.

Degetul lui Rhys îmi alunecă din nou peste antebraț, lăsându-mi în urmă pielea ca de găină. O promisiune – nu a răzbunării la care se gândea, ci a lucrurilor care ne așteptau în camera asta. Patul era la câțiva pași distanță. Până când șopti:

— Te-ai declarat Mare Doamnă.

— Nu trebuia să o fac?

El îmi eliberă brațul ca să-mi atingă ușor obrazul cu monturile.

— Am vrut să strig asta de pe acoperișurile din Velaris

din clipa în care te-a uns preoteasa. E tipic pentru tine să-mi strici planurile mari.

Am schițat un zâmbet.

— S-a întâmplat în urmă cu mai puțin de o oră. Sunt sigură că ai putea să te duci și să strigi de pe horn chiar acum și toți ar crede că tu le-ai dat vestea.

El își trecu degetele prin părul meu, ridicându-mi chipul. Îmi zâmbi și mai larg, vicleneşte, iar eu mi-am strâns degetele în cizme.

— Iat-o pe draga mea Feyre!

Își înclină capul cu privirea ațintită asupra gurii mele, lăcomia luminându-i ochii violeți…

— Unde sunt surorile mele?

Gândul răsună prin mine, vibrând ca un clopot.

Rhys se opri și-și retrase mâna din părul meu, în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe chip.

— În Casa Vântului. El se îndreptă și înghiți în sec de parcă asta l-ar fi ajutat cumva să se controleze. Te pot… duce la ele. Fiecare cuvânt părea să fie un efort.

Dar ar fi făcut-o, mi-am dat eu seama. Și-ar fi ignorat dorința de a mă avea și m-ar fi dus la ele, dacă mi-aș fi dorit. Alegerea mea. Pentru el, mereu contase hotărârea mea.

Am scuturat din cap. Nu voiam să le văd – nu încă. Nu înainte să fiu suficient de sigură pe mine ca să le confrunt..

— Totuși sunt bine?

Ezitarea lui îmi spuse destul.

— Sunt în siguranță.

Nu era chiar un răspuns, dar nu aveam de gând să mă păcălesc singură crezând că surorilor mele le mergea foarte bine. Mi-am rezemat fruntea de pieptul lui.

— Cassian și Azriel s-au vindecat, am șoptit în jacheta lui, inhalâdu-i, de nenumărate ori, înfiorată, mirosul. Mi-ai spus-o și totuși… nu am conștientizat faptul. Până acum.

Rhys își trecu o mână pe spatele meu, cealaltă alunecându-i ca să mă apuce de șold.

Azriel s-a vindecat în câteva zile. Cu aripile lui Cassian… a fost complicat. Acum se antrenează în fiecare zi ca să-și recapete puterea. Vindecătoarea a trebuit să-i refacă o mare parte din aripi, dar va fi bine.

Am înghițit nodul din gât și i-am cuprins talia cu brațele, lipindu-mi fața de pieptul lui. Drept răspuns, mă apucă mai strâns de șold și, cu cealaltă mână la ceafa mea, mă îmbrățișă în timp ce-i șopteam:

— Mor a spus că erai departe, că de aceea nu erai acolo.

— Îmi pare rău că nu am fost.

— Nu, am spus și mi-am ridicat ochii ca să-i studiez privirea domolită de vină. Nu am vrut să sune așa. Eu doar… Am savurat senzația atingerii lui sub palme. Unde ai fost?

Rhys încremeni și m-am pregătit când îmi spuse nonșalant:

— Nu puteam să te las să faci *toată* treaba ca să ne subminezi inamicii, nu-i așa?

Nu i-am zâmbit.

— Unde ai fost?

— De vreme ce Az abia și-a revenit, i-am preluat o parte din îndatoriri.

Mi-am încleștat maxilarul.

— Cum ar fi?

El se aplecă, atingându-mi gâtul cu nasul.

— Nu vrei să-ți alini partenerul căruia i-ai lipsit groaznic în ultimele săptămâni?

I-am împins fața cu mâna și m-am încruntat:.

— Vreau ca partenerul meu să-mi spună unde naiba a fost și *apoi* am să-l *alin.*

Rhys se prefăcu a-mi mușca degetele, dinții clănțănindu-i jucăuș.

— Femelă frumoasă și crudă!

L-am privit pe sub sprâncenele încruntate.

Rhys își dădu ochii peste cap, oftând.

— Am fost pe continent. La palatul reginelor umane.

M-am înecat.

— *Unde* ai fost?

— Tehnic vorbind, am zburat deasupra lui, dar…

— Ai fost *singur?*

El se uită uimit la mine.

— În ciuda a ceea ce ar fi putut să sugereze greșelile noastre din Hybern, *sunt* capabil să…

— Te-ai dus *singur* pe tărâmul oamenilor, în tabăra inamicilor noștri?

— Prefer să mă duc eu, nu alții.

Asta fusese problema lui de la început – se sacrifica mereu…

— De ce? am întrebat eu. De ce să riști? S-a întâmplat ceva?

Rhys privi spre fereastră, ca și când ar fi putut vedea tocmai până în tărâmul muritorilor. Gura i se încordă.

— Liniștea de cealaltă parte a mării mă neliniștește. Nu se știe nimic despre armatele adunate, despre alți aliați umani chemați. De când cu Hybernul, nu am aflat nimic. Așa că m-am gândit să văd personal ce se întâmplă.

El îmi atinse nasul, trăgându-mă din nou mai aproape.

— Abia m-am apropiat de marginea teritoriului lor când am simțit cum legătura se activează din nou. Știam că ceilalți sunt aproape, deci i-am trimis.

— Nu trebuie să-mi explici.

Rhys își sprijini bărbia de creștetul capului meu.

— Voiam să fiu acolo – să te iau. Să te găsesc. Să te aduc acasă.

— Chiar îți place să-ți faci o intrare dramatică.

El chicoti, respirația lui încălzindu-mi părul când am ascultat sunetul care îi hurui prin trup.

Bineînțeles că lucrase împotriva Hybernului cât eram plecată. Mă așteptasem oare ca toți să stea degeaba mai mult de o lună? Iar Rhys făcea mereu planuri, fiind mereu cu un pas în față… Folosise timpul în avantajul lui. M-am gândit dacă să-i pun întrebări, chiar acum, inspirându-i

mirosul și simțindu-i căldura… Puteam să mai aștept.

Rhys îmi sărută părul.

— Ești acasă.

Eu am scos un sunet slab și tremurat când am dat din cap, strângându-l mai puternic. Acasă. Familia noastră nu era doar în Velaris, ci oriunde s-ar fi aflat el.

Ghearele de abanos îmi mângâiară bariera din minte – în semn de dragoste și ca o rugăminte.

Mi-am coborât scuturile pentru el chiar în clipa în care și Rhys renunță la ale lui. Mintea i se înfășură în jurul minții mele, la fel de hotărât pe cât mă ținea în brațe.

— Tot timpul mi-a fost dor de tine, spuse Rhys, aplecându-se ca să-mi sărute colțul gurii. De zâmbetul tău. Buzele lui îmi atinseră pavilionul urechii, iar eu mi-am arcuit ușor spatele. De râsul tău. El mă sărută pe gât, chiar sub ureche și mi-am înclinat capul ca să-l las, alungându-mi impulsul de a-l implora să facă mai multe și mai repede când îmi șopti: De mirosul tău.

Am închis ochii și, cu mâinile, el îmi mângâie șoldurile ca să-mi cuprindă fundul, strângându-l când se apleacă să mă sărute pe gât.

— De sunetele pe care le scoți când sunt în tine.

Își trecu limba peste locul pe care îl sărutase, iar unul dintre acele sunete chiar îmi scăpă de pe buze. Rhys mă sărută sub claviculă, iar inima mi se topi.

— Partenera mea curajoasă și inteligentă.

EI își înălță capul și eu am făcut un efort ca să deschid ochii, să îi întâlnesc privirea când mâinile îi rătăciră în linii lente pe spatele meu, pe fund, apoi din nou în sus.

— Te iubesc! spuse Rhys.

Și, de parcă nu l-aș fi crezut deja, i-am simțit până în măduva oaselor lumina de pe chip când rosti cuvintele…

Ochii mă usturară din nou din cauza lacrimilor care-mi curseră înainte să mă pot controla.

Rhys se aplecă să le lingă. Una după alta, așa cum făcuse cândva la Poalele Muntelui.

— Ai de ales, îmi șopti pe obraz. Ori te curăț eu cu limba... Mâna lui îmi atinse vârful sânului, încercuindu-l lent, ca și când am fi avut zile în șir la dispoziție să facem asta. Sau poți să intri în cada care ar trebui să fie deja pregătită.

M-am retras, ridicând o sprânceană.

— Insinuezi că miros?

Rhys rânji, iar eu aș fi putut jura că inima mea îi răspunse bătând puternic.

— Niciodată, dar... Ochii i se întunecară, dorința și amuzamentul dispărând când îmi studie hainele. Ești murdară de sânge. De-al tău și de-al altora. Credeam că aș fi un partener bun dacă ți-aș oferi o baie înainte să te seduc.

Am râs și i-am dat părul pe spate, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dădea faptul că-i țineam pletele negre și mătăsoase între degete.

— Cât ești de atent! Deși nu pot să cred că i-ai alungat pe toți ca să poți să te culci cu mine.

— E unul dintre multele avantaje de a fi Mare Lord.

— Ce abuz îngrozitor de putere!

El schiță un zâmbet.

— Ei bine?

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te văd cum încerci să lingi murdăria, transpirația și sângele dintr-o săptămână... Provocarea îi făcu ochii să strălucească, iar eu am râs din nou. O baie obișnuită, te rog!

El avu neobrăzarea să pară un pic dezamăgit. L-am împuns în piept și l-am dat la o parte, îndreptându-mă spre baia imensă, lipită de dormitor. Cada mare din porțelan era deja plină cu apă fierbinte și...

Bule?

— Ai vreo obiecție morală împotriva lor?

Am zâmbit, descheindu-mi jacheta. Degetele îmi erau aproape negre de murdărie și sânge uscat. M-am rușinat.

— S-ar putea să fiu nevoită să fac baie de mai multe ori

ca să mă curăț.

El pocni din degete, iar eu m-am trezit din nou curată. Am clipit.

— Dacă poți să faci asta, atunci ce rost are baia?

Mă mai curățase prin magie de câteva ori la Poalele Muntelui. Dar nu-l întrebasem niciodată de ce.

El se rezemă de tocul ușii și mă privi scoțându-mi jacheta uzată și pătată, ca și când ar fi fost cea mai importantă sarcină care i se dăduse vreodată.

— Esența murdăriei rămâne. Vocea i se înăspri când îmi urmări fiecare mișcare a degetelor în timp ce mi-am desfăcut șireturile de la cizme. Ca un strat de ulei.

Într-adevăr – chiar dacă pielea mea părea curată… mă simțeam nespălată. Mi-am scos cizmele, lăsându-le să cadă pe jacheta murdară.

— Deci scopul e mai mult unul estetic.

— Te lungești prea mult, spuse el făcând semn din bărbie spre baie.

Sânii mi se încordară la vorbele ușor mârâite. El văzu și asta, iar eu am zâmbit în sinea mea, arcuindu-mi spatele un pic mai mult decât era necesar când mi-am scos cămașa și am aruncat-o pe podeaua de marmură. Lumina soarelui pătrundea prin aburul care se ridica din cadă, colorând spațiul dintre noi în alb și auriu. Rhys scoase un sunet slab care semăna vag cu un scâncet când îmi studie trunchiul gol și se uită la sânii mei, acum grei și destul de dureroși, încât a trebuit să-mi înghit rugămintea de a nu mai face baie.

Însă m-am prefăcut că nu observ când mi-am descheiat pantalonii și i-am lăsat să cadă pe podea, odată cu lenjeria intimă.

Focul mocnea în privirea lui Rhys.

Am zâmbit, îndrăznind să mă uit la pantalonii lui, la dovada a ceea ce îi făcea asta mai exact, împingând materialul negru cu o nevoie urgentă.

— Păcat că nu este o cadă pentru doi! am spus eu

simplu.

— A fost greșit concepută, dar am să mă ocup mâine de asta.

Vocea dură și liniștită mă făcu să simt mâini invizibile pe sâni și între picioare.

Mama să mă salveze! Cumva, am reușit cumva să merg, să intru în cadă și să-mi aduc aminte cum să mă spăl.

Rhys rămase rezemat de tocul ușii în tot acest timp și mă urmări în liniște, extrem de concentrat.

Poate că am insistat cu spălatul în anumite zone și poate m-am asigurat că mă vedea.

El apucă pragul destul de puternic încât lemnul scârțâi sub mâna lui.

Dar Rhys nu făcu nicio mișcare bruscă, nici măcar când mi-am uscat și pieptănat părul încâlcit, ca și când cumpătarea… ar fi avut un rol.

Mi-am strâns degetele de la picioarele goale pe podeaua de marmură când am lăsat peria pe masa de toaletă a chiuvetei, fiind pe deplin conștientă de locul în care stătea în prag și de cum îmi privea reflexia în oglindă.

— Sunt curată, am declarat cu o voce răgușită când i-am întâlnit privirea în oglindă. Aș fi putut jura că doar întunericul și stelele se rotiră numai o clipă în spatele umerilor lui, dar apetitul de prădător pe care-l afișa…

M-am întors, degetele tremurându-mi ușor când m-am înlușurat în prosop.

Rhys întinse o mână, degetele tremurându-i și lui. Deși eram înfășurată într-un prosop prea aspru pentru pielea mea sensibilă, voiam ca el să mă zgârie peste tot.

Mă conduse însă în dormitor, pas cu pas, mușchii spatelui său lat mișcându-se pe sub jachetă. Iar mai jos, mușchii netezi și puternici ai coapselor și fundului…

Aveam de gând să-l devorez, din cap până în picioare. Intenționam să-l *devorez…*

Dar Rhys se opri în fața patului, îmi dădu drumul mâinii și se întoarse către mine la un pas distanță. Expresia de pe

chipul lui când îmi contură locul încă sensibil de pe pomete fu cea care se împotrivi căldurii care amenința să-mi distrugă simțurile.

Am înghițit, din părul meu curgând picături pe covor.

— Este o vânătaie urâtă?

— Aproape a dispărut.

Întunericul licări din nou în cameră.

I-am studiat chipul perfect, fiecare linie și unghi. Apoi, frica, furia și dragostea – și înțelepciunea, viclenia și puterea.

Mi-am lăsat prosopul să cadă pe covor.

L-am lăsat să se uite atent la mine când i-am pus o mână pe piept, inima lui bătând cu putere sub palma mea.

— Sunt gata să fiu sedusă, am rostit cu mai puțină îndrăzneală decât intenționasem.

Răspunsul lui Rhys, zâmbetul, fu întunecat și crud.

— Nu prea știu cum să încep. Am atât de multe posibilități.

El ridică un deget, iar eu am început să respir mai greoi și mai intens când îmi încercui unul din sâni, apoi pe celălalt. Cercurile erau din ce în ce mai mici.

— Aș putea începe de aici, murmură el.

Mi-am strâns coapsele. El observă mișcarea, zâmbind și mai larg. Și chiar înainte să-mi atingă sfârcul cu degetul, să-mi dea ce voiam să-i cer, degetul îi alunecă în sus – spre pieptul meu, spre gât și bărbie. Spre gura mea.

Îmi contură forma buzelor, abia atingându-le.

— Sau aș putea începe de aici, șopti el, strecurându-și vârful degetului în gura mea.

Nu m-am putut abține să nu i-l cuprind cu buzele și să îi ling buricul degetului.

Însă Rhys își retrase degetul cu un geamăt ușor, coborându-l pe gâtul meu, pe piept și chiar peste un sfârc. Se opri acolo, atingându-l o dată, apoi își trecu degetul peste mica rană.

Acum tremuram, abia reușind să rămân în picioare când

continuă să-și miște degetul dincolo de sân.

Îmi desenă modele pe stomac, studiindu-mi chipul când spuse:

— Sau…

Nu mă puteam gândi decât la degetul acela, la punctul de contact când alunecă tot mai jos, spre locul în care mi-l doream.

— Sau? am reușit să șoptesc.

El se aplecă, părul alunecându-i pe frunte când își urmări, odată cu mine, degetul aventurându-se în jos.

— Sau aș putea începe de aici, spuse gutural și răgușit.

Nu mi-a păsat – nu când își coborî degetul spre mijlocul meu și încercui acel loc, ușor și chinuitor.

— De aici ar fi frumos, observă respirând sacadat. Sau poate chiar de aici, termină de zis și își înfipse degetul în mine.

Am gemut și l-am apucat de braț, înfigându-mi unghiile în mușchii de dedesubt – în mușchii care se mișcară când mă împunse cu degetul de două ori, îl scoase și spuse tărăgănat, ridicând din sprâncene.

— Ei bine? De unde să încep, dragă Feyre?

Abia puteam să vorbesc, să gândesc, dar mă săturasem de jocuri, așa că i-am luat mâna blestemată, i-am condus-o spre inima mea și i-am oprit-o peste o parte a sânului meu. I-am întâlnit privirea mijită când am rostit cuvintele care știam că aveau să-i strice micul ioc, vorbele care se ridicau în mine cu fiecare respirație.

— Ești al meu!

Autocontrolul pe care și-l impusese se spulberă.

Hainele îi dispărură – toate – și își apăsă buzele de ale mele.

Nu era un sărut blând, lent sau minuțios.

Era revendicator, sălbatic, nestăpânit – dezlănțuit cu totul. Iar gustul lui… căldura sa, mișcarea provocatoare a limbii lui pe a mea… Acasă. Eram *acasă.*

Mi-am băgat mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape

când i-am răspuns tuturor săruturilor fierbinți, incapabilă să mă satur, incapabilă să-l ating și să-l simt îndeajuns.

Dezbrăcați, Rhys mă înghionti spre pat, frământându-mi fundul cu mâinile când mi le-am trecut pe ale mele peste pielea sa catifelată, peste fiecare mușchi încordat. Aripile frumoase și puternice îi ieșiră din spate, întinzându-se larg înainte de a se strânge.

Coapsele mi se atinseră de patul din spatele nostru, iar Rhys se opri, tremurând. Îmi dădea timp să mă răzgândesc, chiar și acum. Inima mi se opinti, dar m-am retras din sărutare. L-am privit în ochi când m-am lăsat pe cearșafurile albe și m-am îndepărtat un pic și apoi din ce în ce mai mult, până ce mă văzu goală în fața lui. Până ce i-am studiat organul mândru și considerabil de mare, iar inima mi se încordă drept răspuns.

— Rhys, i-am șoptit numele ca pe o rugăminte.

Își întinse aripile și pieptul i se înălță când stelele îi scânteiară în ochi. Și dorul din ei – dincolo de dorință, de nevoie – dorul din acei ochi frumoși mă făcu să mă uit la munții tatuați pe genunchii lui.

Blazonul acestui regat – al regatului nostru. Promisiunea că nu avea să se supună decât regelui lui.

Și mie.

Al meu – era *al meu.* Am trimis gândul prin legătură.

Fără joacă, fără întârziere – îl voiam pentru mine, în mine. *Aveam nevoie* să-l simt, să-l țin, să respirăm același aer. El auzi limita disperării, o simți prin legătura care ne unea.

Nu își luă privirea din ochii mei când trecu deasupra mea, cu mișcările grațioase ale unei pantere. Împletindu-ne degetele, cu respirația sacadată, Rhys se folosi de un genunchi ca să îmi desfacă picioarele și să se așeze între ele.

Cu grijă și afecțiune, își ridică mâinile împreunate cu ale mele deasupra capului, găsindu-și calea spre mine și șoptindu-mi la ureche:

— Și tu ești a mea.

La prima împingere, m-am întins să-l sărut.

Mi-am trecut limba peste dinții lui, înghițindu-i geamătul de plăcere când își mișcă șoldurile cu blândețe și se împinse în mine.

Acasă. Aici era *acasă.*

Și după ce Rhys mă pătrunse pe deplin, când se opri ca să mă acomodez cu el, mi s-a părut că aș fi putut să explodez în lumina lunii și în flăcări, deși aș fi putut să mor din cauza forței brute care mă străbătea.

Respiram sacadat și-am suspinat când mi-am înfipt degetele în spatele lui, iar Rhys se retrase ușor ca să-mi studieze chipul, să mi-l citească.

— Pentru totdeauna, îmi promise când ieși, apoi mă pătrunse iar cu o lentoare chinuitoare. Îmi sărută fruntea și tâmpla. Draga mea Feyre!

Dincolo de cuvinte, mi-am mișcat șoldurile, îndemnându-l să mă pătrundă mai adânc, mai puternic. Rhys îmi făcu pe plac.

Cu fiecare mișcare, cu fiecare respirație, cu fiecare alint și geamăt, legătura de împerechere pe care o ascunsesem atât de adânc în mine deveni mai strălucitoare. Mai clară.

Și în clipa în care străluci din nou la fel de intens ca diamantele, orgasmul mă străbătu, facându-mi pielea să strălucească precum o stea nou-născută în urma lui.

Când mi-a întâlnit privirea, tocmai în momentul în care i-am atins partea sensibilă din interiorul aripii cu degetele, Rhys îmi strigă numele și avu orgasm.

L-am îmbrățișat cu putere cât respiră sacadat și până ce se opri în cele din urmă, zăbovind în mine, și m-am bucurat să-i simt pielea pe a mea.

Am rămas împreunați minute în șir, ascultând cum ni se domolea respirația, sunetul fiind mai frumos decât orice melodie.

După un timp, Rhys își ridică pieptul suficient cât să-mi ia mâna dreaptă și să se uite cu atenție la tatuajele

desenate acolo. Sărută una dintre spiralele de un albastru închis și înghiți în sec.

— Mi-a fost dor de tine. În fiecare secundă, cu fiecare respirație. Nu doar de asta, spuse el, mișcându-și coapsele ca să mă facă să înțeleg și să gem… Mi-a fost dor să stăm de vorbă și să râdem împreună. Mi-a lipsit să te am în patul meu, dar prietenia ta mi-a lipsit și mai mult.

Ochii mă usturau.

— Știu, am reușit să spun, trecându-mi o mână peste aripile și peste spatele lui. Știu.

I-am sărutat umărul gol, chiar peste o spirală din tatuajul lui illyrian. Pentru totdeauna – i-am promis și eu și i-am șoptit, repetând de nenumărate ori când lumina soarelui alunecă pe podea.

CAPITOLUL 15

Surorile mele locuiau în Casa Vântului de când sosiseră în Velaris. Ele nu părăseau locul construit în partea superioară a platoului unui munte de unde se vedea orașul. Nu cereau nimic și nu se interesau de nimeni.

Așa că aveam să mă duc eu la ele.

Lucien aștepta în salon când Rhys și cu mine am coborât în cele din urmă, partenerul meu ordonându-le în tăcere să se întoarcă.

Deloc surprinzător, Cassian și Azriel stăteau *nonșalant* în camera de zi din partea opusă holului, luând prânzul și supraveghind fiecare respirație a lui Lucien. Cassian rânji la mine, ridicând din sprâncene.

Privirea mea încruntată, de avertisment, îl provocă să comenteze. Azriel, din fericire, îl lovi pe Cassian cu piciorul pe sub masă.

Cassian se uită uimit la Azriel, ca și când i-ar fi zis: „Nu voiam să spun nimic“, când m-am apropiat de bolta deschisă dinspre salon, iar Lucien se ridică în picioare.

Mi-am reprimat rușinea când m-am oprit în prag. Lucien era încă îmbrăcat cu hainele ponosite și murdare din călătorie. Cel puțin, fața și mâinile îi erau curate, dar... Ar fi trebuit să-i fac rost de alte veșminte, ar fi trebuit să-mi aduc aminte să-i ofer...

Gândul se îndepărtă în neant când Rhys apăru lângă mine.

Lucien nu se deranjă să-și ascundă micul zâmbet, ca și când și el ar fi văzut legătura de împerechere strălucind între mine și Rhys.

Ochii lui – și cel roșiatic și cel auriu – îmi măsurară trupul și mâinile, inelul pe care îl purtam acum pe deget, la steaua de safir precum cerul. Rhysand purta un inel

simplu din argint pe același deget.

Ni le puseserăm unul celuilalt pe degete înainte de a coborî scările – un gest mai intim și mai mistuitor decât orice jurământ făcut în public.

Înainte de asta, îi spusesem că mă gândeam să-i duc inelul Țesătoarei, ca mai apoi să îl conving să îl recupereze.

El râsese și-mi zisese că, dacă mi se părea cu adevărat necesar să ne reglăm conturile, poate aș fi reușit să găsesc o altă creatură cu care să se lupte – una căreia să nu-i fi făcut plăcere să-l lipsească de partea trupului pe care o preferam. Eu îl sărutasem, șoptind despre cineva care avea o părere prea bună despre el, și îi strecurasem pe deget inelul pe care și-l cumpărase din Velaris cât fusesem plecată.

Toată bucuria, amuzamentul din acel moment și jurămintele tăcute... fremătară ca frunzele în foc atunci când Lucien rânji la inelele noastre. La cât de aproape stăteam.

Am înghițit în sec. Și Rhys observă asta. Era imposibil să nu vadă.

Partenerul meu se rezemă de bolta sculptată și îi spuse tărăgănat lui Lucien:

— Presupun că Azriel sau Cassian ți-au explicat că, dacă ameninți pe cineva din casa asta și din teritoriul acesta, îți vom arăta că poți să mori în moduri pe care nu ți le-ai imaginat vreodată.

Într-adevăr, illyrienii rânjiră din locul în care zăboveau în pragul camerei de zi. Azriel era de departe cel mai amenințător din cei doi.

Auzind amenințarea, agresiunea fină, ceva mi se răsuci în stomac.

Lucien era – fusese – prietenul meu. Nu era inamicul meu, nu cu desăvârșire...

— Dar, continuă Rhys, băgându-și mâinile în buzunare, înțeleg cât de dificil ți-a fost în ultima lună. Știu că Feyre

ți-a explicat că nu suntem chiar așa cum sugerează zvonurile…

Îl lăsasem în mintea mea înainte să coborâm – îi arătasem tot ce se întâmplase în Regatul Primăverii.

— Dar una e să auzi, și alta să vezi. El ridică un umăr. Cineva a avut grijă de Elain. A fost alegerea ei să se implice în viața de aici. Doar noi și câțiva servitori de încredere am intrat în Casa Vântului.

Lucien rămase tăcut.

— M-am îndrăgostit de Feyre cu mult înainte ca ea să simtă același lucru, spuse încet Rhys.

Lucien își încrucișă brațele.

— Ce noroc ai avut că, până la urmă, ai obținut ce-ai vrut!

Am închis ochii pentru o clipă.

Cassian și Azriel rămaseră nemișcați, așteptând ordinul.

— N-am s-o spun decât o dată, îl avertiză Marele Lord al Regatului Nopții. Până și Lucien tresări. Am bănuit că Feyre este partenera mea înainte să știu măcar că are o relație cu Tamlin. Și, când am aflat de ea… Dacă era fericită, eram dispus să mă retrag.

— Ai venit acasă la noi și ai răpit-o în ziua nunții.

— Aveam de gând să anulez nunta, am intervenit eu, făcând un pas spre Lucien. Știai asta.

Rhysand continuă înainte ca Lucien să răspundă:

— Eram dispus să îmi pierd partenera în fața altui mascul. Eram dispus să îi las să se căsătorească, dacă asta o făcea fericită, dar nu să o las să sufere, să o las să devină o umbră. Și în clipa în care nenorocitul i-a distrus atelierul, în clipa în care *a încuiat-o în casă…*

El își desfăcu aripile, iar Lucien tresări.

Rhys își dezgoli dinții. Mi-am simțit membrele ușoare, tremurând din cauza puterii întunecate care se răsucea în colțurile camerei. Nu de frică – niciodată nu îmi fusese frică de el, ci de faptul că își pierdu controlul când mârâi la Lucien.

— Poate că, într-o zi, partenera mea va putea să vă ierte pe amândoi, dar eu nu voi uita cum a fost să îi simt *groaza* în clipele acelea.

Obrajii mi se încălziră, mai ales când Cassian și Azriel se apropiară, un amestec de compasiune și furie citindu-se acum în ochii căprui.

Nu vorbisem niciodată cu ei despre ce se întâmplase în ziua în care Tamlin își distrusese biroul sau în care mă închisese în conac. Nu îl întrebasem pe Rhys dacă îi informase. După mânia pe care o emana Cassian și furia rece a lui Azriel… nu credeam că o făcuse.

Lucien, spre meritul lui, nu se retrase niciun pas din fața lui Rhys, a mea sau a illyrienilor.

„Vulpea isteață se uită la Moartea înaripată.” Tabloul îmi apăru în minte.

— Deci, repet, am să spun asta o singură dată, continuă Rhys, expresia lui îmblânzindu-se într-un calm ucigător, scoțându-mă din culorile, lumina și umbrele care se adunau în mintea mea. Feyre nu l-a dezonorat sau trădat pe Tamlin. I-am dezvăluit legătura după câteva luni și m-a chinuit pentru asta, nu-ți face griji. Dar, acum că ți-ai găsit partenera într-o situație asemănătoare, poate vei încerca să înțelegi cum m-am simțit. Și, dacă nu te deranjează, atunci sper că ești destul de înțelept cât să-ți ții gura, pentru că data viitoare, când ai să te mai uiți la partenera mea cu dispreț și dezgust, n-am să mă sinchisesc să îți mai explic o dată și am să-ți rup gâtul.

Rhys rosti atât de blând amenințarea, încât dură o secundă să înțeleg, să-și găsească locul în mine ca o piatră aruncată într-o baltă.

Lucien se mișcă pe loc. Prudent. Gândindu-se. Am numărat clipele, gândindu-mă cât aș fi intervenit dacă ar fi spus ceva cu adevărat stupid, când el șopti în cele din urmă:

— Se pare că povestea e mai lungă.

Inteligent răspuns. Furia de pe chipul lui Rhys se

domoli, iar umerii lui Cassian și ai lui Azriel se relaxară un pic.

„Doar o dată”, îmi spusese Lucien în zilele în care eram pe fugă. Asta era tot ce-și dorea – să o vadă pe Elain doar o dată.

Iar apoi… trebuia să-mi dau seama ce să fac cu el, dacă nu cumva partenerul meu avea vreun plan.

O privire către Rhys, care ridică din sprâncene ca și când mi-ar fi spus: „Este numai al tău“, îmi dădu de înțeles că era decizia mea. Dar până atunci… mi-am dres vocea.

— Mă duc să-mi vizitez surorile în casa de la munte, i-am spus lui Lucien, a cărui privire se îndreptă spre mine, ochiul metalic mijind și rotindu-se. M-am forțat să zâmbesc. Ai vrea să mă însoțești?

Lucien îmi cântări oferta – și pe cei trei masculi care îi monitorizau fiecare respirație și clipire.

El dădu aprobator din cap. Altă decizie înțeleaptă.

Am plecat în câteva minute, mersul rapid spre acoperișul casei din oraș servind drept tur al casei mele pentru Lucien. Nu m-am deranjat să îi arăt dormitoarele. Lucien, cu siguranță, nu întrebă.

Azriel ne părăsi când ne-am înălțat spre cer, murmurând că avea niște treburi importante de făcut. După privirea încruntată pe care Cassian i-o aruncă, m-am întrebat dacă îmblânzitorul Umbrelor nu inventase o scuză ca să evite să-l poarte pe Lucien spre Casa Vântului, dar semnul subtil pe care Rhys îl făcu din cap spre Azriel îmi spuse destule.

Chiar aveau treburi de făcut și planuri de pus în mișcare, ca de obicei. Și după vizita făcută surorilor mele… urma să primesc răspunsuri.

Deci Cassian îl purtă spre cer pe Lucien, al cărui chip era împietrit, iar Rhys mă luă în brațe, ridicându-mă grațios în văzduhul senin și albastru.

Cu fiecare bătaie de aripi, cu fiecare inhalare profundă a parfumului de citrice și briză sărată… încordarea din trupul meu se mai domoli, chiar dacă fiecare bătaie a

aripilor ne aducea mai aproape de Casa care se ivea deasupra Velarisului. La surorile mele.

*

Casa Vântului fusese cioplită în pietrele roșii încălzite de soare pe platoul munților ce se înălțau deasupra unei margini a orașului, cu nenumărate balcoane și terase care dădeau în prăpastia de sute de metri din vale. Străzile întortocheate ale Velarisului duceau chiar spre zidul abrupt al muntelui, iar Sidra șerpuia prin oraș ca o bandă strălucitoare în soarele amiezii.

Când am aterizat pe veranda care ne mărginea sufrageria obișnuită, Cassian și Lucien coborând în spatele nostru, m-am uitat cu atenție la oraș, la râu, la marea îndepărtată, la munții abrupți din cealaltă parte a Velarisului și la cerul de un albastru-deschis. Și la Casa Vântului, celălalt cămin al meu. Casa imensă și de protocol, echivalenta celei din oraș – cea *publică,* am presupus. Unde țineam întrunirile și primeam invitații care nu făceau parte din familie.

O alternativă mult mai plăcută decât cealaltă reședință – Regatul Coșmarurilor. Cel puțin aici puteam rămâne în palatul din piatra lunii din vârful muntelui sub care fusese construit Orașul Cioplit. Deși oamenii peste care aș fi domnit… I-am alungat din gândurile mele când mi-am aranjat coada împletită, ascunzându-mi șuvițele eliberate de vântul blând pe care Rhys îl lăsase să pătrundă prin scutul lui în timpul zborului.

Lucien merse către balustrada balconului și privi în zare. Nu îl puteam condamna.

I-am privit peste umăr pe Rhys și pe Cassian. Rhys ridică o sprânceană.

„Așteaptă înăuntru!”

Rhys zâmbi brusc. „Ca să nu te vadă nimeni când îl împingi peste balustradă?”

I-am aruncat o privire neîncrezătoare și m-am îndreptat spre Lucien, șoaptele lui Rhys care îi sugerară lui Cassian să bea ceva în sufragerie fiind singurul semn al plecării lor. Asta și deschiderea și închiderea aproape tăcută a ușilor din sticlă care conduceau în sufrageria de dincolo de ele. Aceeași cameră în care îi întâlnisem pe cei mai mulți dintre ei – noua mea familie.

Am venit lângă Lucien, vântul fluturându-i șuvițe din părul roșcat pe care și-l legase la spate.

— La asta nu mă așteptam, spuse el, studiind întinderea Velarisului.

— Încă se lucrează la reconstrucția orașului după atacul Hybernului. Se uită în jos, la balustrada sculptată a balconului.

— Chiar dacă noi nu am avut niciun rol… îmi pare rău. Dar nu la asta mă refeream.

Privi în spatele nostru, spre locul în care Rhys și Cassian așteptau în sufragerie, acum cu băuturi în mâini, rezemându-se prea dezinvolt de masa imensă din stejar din centrul încăperii și interesați de o pată sau de un punct de pe suprafața dintre ei.

M-am încruntat la cei doi, înghițind în sec. Și, chiar dacă surorile mele așteptau înăuntru, chiar dacă impulsul de a le vedea era atât de puternic, încât nu aș fi fost surprinsă să găsesc o funie care să mă tragă în casă, i-am spus lui Lucien:

— Rhys mi-a salvat viața de Calanmai.

Așa că i-am zis toată povestea care, probabil, l-ar fi ajutat să înțeleagă și să-și dea seama cât de în siguranță era Elain – și *el,* acum. În cele din urmă, l-am chemat pe Rhys să-și explice propriul trecut, iar el îi dădu lui Lucien puține detalii, niciunul dintre amănuntele vulnerabile și triste care mă făcuseră să plâng în cabana de la munte, dar îi înfățișă o imagine destul de clară.

Lucien nu spuse nimic în timp ce Rhys vorbi sau când eu am continuat cu povestea mea, Cassian intervenind

deseori ca să-i spună cum fusese să locuiască cu doi oameni care erau și nu erau parteneri, să pretindă că Rhys nu mă curta, să mă primească în cercul lor intim.

Nu știam câtă vreme trecuse când am terminat, deși Rhys și Cassian profitară de timpul acesta ca să-și expună netulburați aripile la soare, pe balconul deschis. Ne-am încheiat povestea cu Hybernul, cu ziua în care revenisem în Regatul Primăverii.

Se lăsă tăcerea, iar Rhys și Cassian plecară din nou, înțelegând emoția care îl cuprinse pe Lucien – însemnătatea oftatului prelung.

Când am rămas singuri, Lucien își frecă ochii.

— L-am văzut pe Rhysand făcând niște lucruri atât de… oribile, l-am văzut jucând rolul prințului întunecat de nenumărate ori. Și totuși, îmi spui că totul a fost o minciună. O mască. Doar ca să protejeze locul acesta și pe oamenii de aici. Aș fi râs de tine pentru că l-ai crezut și cu toate acestea… orașul există. Neatins – cel puțin până de curând, presupun. Nici măcar orașele din Regatul Dimineții nu sunt la fel de minunate.

— Lucien…

— Iar tu îl iubești și el te iubește cu adevărat. Lucien își trecu o mână prin părul roșcat. Și toți oamenii pe care i-am urât timp de secole și de care chiar m-am temut… sunt familia ta.

— Cred că Amren ar nega faptul că simte ceva pentru noi…

— Amren este o poveste de noapte bună pe care ne-o spuneau când eram mici ca să ne facă să fim cuminți. Amren era cea care îmi bea sângele și mă ducea în iad dacă mă purtam urât. Și totuși, iat-o acum purtându-se mai mult ca o mătușă bătrână și țâfnoasă.

— Aici… noi nu impunem protocolul și rangul.

— Evident. Rhys locuiește într-o *casă din oraș,* pentru numele Cazanului! El flutură un braț ca să cuprindă orașul.

Nu am știut ce să-i spun, așa că am tăcut.

— Nu mi-am dat seama că sunt un personaj negativ în povestea ta, șopti Lucien.

— Nu ești.

Nu pe deplin.

Soarele dansa pe marea îndepărtată, făcând orizontul să se transforme într-o imensitate strălucitoare.

— Ea nu știe nimic despre tine. Doar lucrurile de bază pe care i le-a spus Rhys: că ești fiul unui Mare Lord, supus Regatului Primăverii. Și că m-ai ajutat la Poalele Muntelui. Nimic altceva.

Nu am adăugat că Rhys îmi spusese că sora mea nu întrebase nimic de el.

Mi-am îndreptat spatele.

— Mi-ar plăcea să le văd mai întâi. Știu că ești nerăbdător…

— Fă-o, atunci! spuse Lucien, sprijinindu-și antebrațele pe balustrada din piatră a verandei. Vino să mă iei când este pregătită!

L-am mângâiat ușor pe umăr și am încercat să-i spun ceva liniștitor.

Dar nu mi-am găsit cuvintele când m-am îndreptat spre interiorul clarobscur al casei.

*

Rhys le dăduse Nestei și lui Elain un apartament în care intrai dintr-o cameră în alta, toate cu priveliști asupra orașului, a râului și a munților din depărtare, de dincolo de ele.

Însă Rhys o găsi pe Nesta în biblioteca familiei.

Cassian era extrem de încordat când noi trei am coborât scările spre casă, holurile din piatră roșie fiind slab luminate și răsunând de foșnetul aripilor lui Cassian și șuieratul slab al vântului care bătea în toate ferestrele. Era o încordare tot mai intensă, la fiecare pas spre ușile duble ale bibliotecii. Nu întrebasem dacă ei se văzuseră sau dacă

vorbiseră din ziua aceea din Hybern.

Cassian nu dădu de bunăvoie nicio informație.

Și poate că l-aș fi întrebat pe Rhys prin legătură, dacă nu ar fi deschis una dintre uși.

Dacă nu aș fi văzut-o pe Nesta ghemuită intr-un fotoliu și cu o carte pe genunchi, părând – pentru prima dată – altfel decât era. Nepăsătoare. Sau poate doar relaxată.

Pe deplin mulțumită să fie singură.

În clipa în care pantofii îmi scârțâiră pe podeaua din piatră, ea se ridică în picioare, spatele înțepenindu-i, și închise cartea cu un zgomot surd. Totuși, ochii gri-albaștri nici măcar nu se măriră când mă privi în timp ce eu o măsuram din cap până-n picioare.

Nesta fusese frumoasă ca femeie umană.

Ca Mare Spiriduș, era devastatoare.

După cât de neclintit stătea Cassian lângă mine, m-am întrebat dacă i se părea la fel.

Ea purta o rochie argintie, simplu croită, dar dintr-un material fin. Părul îi era împletit în creștetul capului, scoțându-i în evidență gâtul lung și alb – un gât spre care Cassian se uită rapid când ea ne măsură din priviri și îmi spuse:

— Te-ai întors.

Părul coafat astfel îi ascundea urechile ascuțite, dar nu și grația diafană când făcu un pas, concentrându-se din nou asupra lui Cassian și adăugând:

— Ce vrei?

Am simțit lovitura ca pe un pumn în stomac.

— Cel puțin nemurirea nu te-a schimbat de tot.

Privirea Nestei era de gheață.

— Vizita asta are vreun scop sau pot să mă întorc la cartea mea?

Rhys îmi atinse ușor și tăcut mâna în semn de consolare. Dar chipul lui era dur ca piatra. Și chiar mai puțin amuzat.

Însă Cassian se îndreptă spre Nesta, schițând un zâmbet. Ea rămase rigidă când el luă cartea, citi titlul și

chicoti.

— Nu aș fi crezut că citești romane de dragoste.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

Cassian dădu paginile și îmi spuse tărăgănat:

— Nu ai pierdut prea multe cât ai fost plecată să ne distrugi inamicii, Feyre! în mare parte, asta a făcut.

Nesta se întoarse spre mine.

— Tu ai făcut-o?

Mi-am încordat maxilarul.

— Vom vedea cum se vor desfășura lucrurile. M-am asigurat că Ianthe a suferit. Urma de furie și de frică din ochii Nestei mă făcu să completez: Totuși nu suficient.

M-am uitat la mâna ei – la cea cu care arătase spre Regele Hybernului. Rhys nu-mi spusese că surorile mele ar fi avut vreo putere deosebită. Totuși, în ziua aceea din Hybern, când Nesta deschisese ochii… văzusem ceva măreț și îngrozitor în privirea ei.

— Și, repet, ce cauți aici?

Înșfacă volumul de la Cassian, care îi permise să facă asta, dar rămase lângă ea, urmărindu-i fiecare respirație, fiecare clipit.

— Am vrut să te văd, am spus eu încet. Să văd ce mai faci.

— Să vezi dacă mi-am acceptat grupul și dacă sunt recunoscătoare pentru că am devenit una dintre *ei?*

Mi-am încordat spatele.

— Ești sora mea. I-am urmărit cum ți-au făcut rău. Voiam să văd dacă ești bine.

Ea râse încet și amar, dar se întoarse spre Cassian și îl măsură din priviri ca și când ar fi fost o regină pe tron, iar apoi ni se adresă tuturor:

— Ce-mi pasă? Am să fiu tânără și frumoasă pentru totdeauna și nu am să mai fiu nevoită să mă întorc la proștii lingușitori de dincolo de zid. Pot să fac ce vreau, de vreme ce se pare că nimeni de aici nu ne respectă regulile, manierele sau tradițiile. Poate că *ar trebui* să-ți mulțumesc

pentru că m-ai băgat în asta.

Rhys îmi atinse partea de jos a spatelui înainte ca vorbele să mă afecteze.

Nesta pufni.

— Dar nu pe mine ar trebui să mă verifici. Aveam la fel de puține de pierdut dincolo de zid ca și aici.

Ura îi traversă chipul – era atât de multă ură că mi s-a făcut rău. Nesta spuse printre dinți.

— Nu vrea să iasă din camera ei. Plânge tot timpul. Nu mănâncă, nu bea și nu doarme.

Rhys își încordă maxilarul.

— Te-am întrebat de nenumărate ori dacă ai nevoie…

— De ce i-aș permite vreunuia dintre *voi* – ultimul cuvânt îi fu adresat lui Cassian cu veninul unei vipere – să se apropie de ea? Nu ne privește decât pe noi.

— Partenerul lui Elain este aici, am spus eu.

Și am greșit spunând asta în fața Nestei, care se albi de furie.

— Nu este partenerul ei, spuse ea și se apropie suficient de mine, încât Rhys strecură un scut între noi, ca și când și el ar fi văzut puterea din ochii ei, de atunci din Hybern, și nu voia să afle cum s-ar fi manifestat.

— Dacă aduci *masculul* acela în apropierea ei, am…

— Ce-ai să faci? întrebă Cassian, urmărind-o relaxat când ea se opri cam la cinci pași de mine și ridică o sprânceană când Nesta se întoarse spre el. Nu vrei să te antrenezi cu mine, deci cu siguranță nu ai să reziști de una singură într-o luptă. Nu vrei să vorbești despre puterile tale, deci în mod sigur nu ai să poți să le folosești. Iar tu…

— Taci! izbucni ea, cu o atitudine de împărătească cuceritoare. Ți-am spus să stai naibii departe de mine, iar dacă tu…

— Dacă intervii între un mascul și partenera lui, Nesta Archeron, vei afla consecințele pe pielea ta.

Nesta inspiră adânc. Cassian rânji strâmb.

Am intervenit:

— Dacă Elain nu este pregătită pentru asta, atunci nu îl va vedea, am intervenit eu. Nu o voi forța să facă asta. Dar el dorește să o vadă, Nesta. O voi întreba eu în numele lui, iar decizia îi va aparține.

— Masculul care ne-a vândut Hybernului.

— Este mult mai complicat decât atât.

— Ei bine, cu siguranță va fi și mai complicat când tata nu ne va găsi la întoarcere. Ce plănuiești să-i spui despre toate astea?

— Având în vedere că au trecut câteva luni de când nu ne-a mai dat de veste de pe continent, am să-mi fac mai târziu griji în privința asta, am răspuns eu.

Și i-am mulțumit Cazanului că era plecat să facă negoț într-un teritoriu profitabil.

Nesta scutură din cap, întorcându-se spre scaun și spre cartea ei.

— Nu-mi pasă! Fă ce vrei!

O respingere usturătoare sau, poate, o recunoaștere a faptului că mai avea suficientă încredere în mine, încât să se gândească mai întâi la nevoile lui Elain. În tăcere, Rhys îi ordonă cu un semn din bărbie lui Cassian să plece, iar când i-am urmat, am spus încet:

— Îmi pare rău, Nesta.

Ea nu răspunse când se așeză rigidă pe scaun, își luă cartea și ne ignoră respectuos. O lovitură în față ar fi fost de preferat.

Când m-am uitat înainte, l-am văzut și pe Cassian fixând-o cu privirea pe Nesta.

M-am întrebat de ce nimeni nu spusese încă nimic despre ce strălucea acum în ochii lui Cassian când se uită la sora mea.

Tristețea. Și dorul.

*

Apartamentul era inundat de lumina soarelui.

Toate draperiile erau trase pentru ca soarele să intre cât mai mult posibil, ca și când orice strop de întuneric ar fi fost respingător și trebuia alungat.

Și, așezată pe scăunel în fața celei mai însorite ferestre, cu spatele la noi, era Elain.

Dacă pe Nesta o găsisem într-o liniște mulțumitoare, liniștea lui Elain era… goală.

Pustie.

Părul îi era desfăcut – nici măcar împletit. Nu-mi aminteam ultima dată când îl văzusem desfăcut. Purta o rochie din mătase albă ca luna.

Ea nu se uită, nu vorbi și nici măcar nu tresări când am intrat.

Își sprijinea brațele prea firave pe scaun. Încă purta inelul de logodnă din fier.

Pielea îi era atât de palidă încât semăna cu zăpada proaspătă în lumina puternică.

Atunci mi-am dat seama că albul era culoarea morții, a tristeții.

Lipsa culorii. A vibrației.

I-am lăsat pe Cassian și pe Rhys lângă ușă.

Furia Nestei era mai bună decât această… carapace.

Decât vidul acesta.

Respirația mi se opri când i-am ocolit scaunul și am văzut priveliștea orașului la care se holba cu atâta indiferență.

Apoi i-am văzut obrajii supți, buzele palide, ochii căprui care cândva fuseseră strălucitori și blânzi, iar acum păreau lipsiți de viață, ca pământul de pe mormânt.

Ea nici măcar nu se uită la mine când am spus încet:

— Elain?

Nu am îndrăznit să mă întind spre mâna ei.

Nu am îndrăznit să mă apropii.

Eu făcusem asta. Din cauza mea erau așa…

— M-am întors, am adăugat cam fără vlagă și inutil.

— Vreau să merg acasă, fu tot ce spuse ea.

Am închis ochii, iar pieptul mi se strânse insuportabil.
— Știu.
— Mă va căuta, șopti ea.
— Știu, am spus din nou.
Nu la Lucien se referea.
— Trebuia să ne căsătorim săptămâna viitoare.
Mi-am pus o mână pe piept, ca și când gestul l-ar fi împiedicat să se mai crape.
— Îmi pare rău.
Nimic. Nici măcar un licăr de emoție.
— Toată lumea repetă cuvintele astea. Ea își atinse inelul cu degetul mare. Dar asta nu rezolvă nimic, nu-i așa?
Nu puteam să respir normal. Nu puteam – nu puteam să respir când mă uitam la creatura distrusă și scobită în care se transformase sora mea, la ceea ce îi luasem…
Rhys își strecură un braț în jurul taliei mele.
— Putem să-ți aducem ceva, Elain? zise el cu o asemenea blândețe, încât abia o suportam.
— Vreau să merg acasă, repetă ea.
Nu puteam să o întreb… dacă voia să-l vadă pe Lucien. Nu acum. Nu încă.
M-am întors, pregătită să fug și să mă nărui în cealaltă cameră, în altă secțiune a Casei. Dar Lucien stătea în pragul ușii.
Și, după devastarea de pe chipul său, mi-am dat seama că auzise fiecare cuvânt, că văzuse, auzise și simțise goliciunea și disperarea care emanau din ea.
Elain fusese mereu blândă și drăguță și felul ei de a fi mi se păruse un alt soi de putere. Una mai bună. Să vezi duritatea lumii și să alegi, de nenumărate ori, să iubești, să fii bună. Fusese mereu atât de plină de lumină.
Poate că de aceea toate draperiile erau trase – ca să umple golul care înlocuise lumina de odinioară.

CAPITOLUL 16

Rhysand îl conduse pe Lucien în tăcere spre apartamentul pe care avea să-l ocupe în celălalt capăt al Casei Vântului. Cassian și cu mine am venit din urmă, fără ca vreunul din noi să vorbească înainte ca partenerul meu să deschidă un rând de uși negre ca să dezvăluie salonul însorit, sculptat în piatră roșie. Dincolo de zidul de ferestre, orașul era mult dedesubt, priveliștea întinzându-se spre munții abrupți din depărtare și marea strălucitoare.

Rhys se opri în mijlocul covorului albastru-închis, țesut manual, și gesticulă spre ușile închise din stânga lui.

— Dormitorul. El flutură lent o mână spre singura ușă din direcția opusă. Baia.

Lucien studie totul cu o indiferență rece. Nu voiam să-l întreb ce simțea pentru Elain, ce plănuise să facă…

— Presupun că vei avea nevoie de haine, continuă Rhys, dând din cap spre jacheta și pantalonii murdari ai lui Lucien, pe care îi purtase în ultima săptămână când călătorise prin teritorii. Într-adevăr, erau… pătate de sânge în unele locuri. Preferi vreo ținută anume?

Asta îi atrase atenția lui Lucien, masculul mișcându-se suficient, încât să îl studieze pe Rhys – să ne observe pe Cassian și pe mine stând în pragul ușii.

— Mă costă ceva?

— Dacă încerci să spui că nu ai bani, nu-ți face griji! Hainele sunt gratis. Rhys schiță un zâmbet la el. Dacă încerci să întrebi dacă sunt vreun fel de mită… El ridică din umeri. Ești fiul unui Mare Lord. Aș fi prost crescut să nu te adăpostesc sau să nu te îmbrac atunci când ai nevoie.

Lucien se enervă.

„Nu-l mai încolți!” am spus eu prin legătură.

„Dar este atât de amuzant!” veni răspunsul mieros.

Ceva îl enervase pe Rhys suficient de mult încât tachinarea lui Lucien era o metodă mai ușoară de a se calma. M-am apropiat, Cassian rămânând în spatele meu când i-am spus lui Lucien:

Ne întoarcem pentru cină în câteva ore. Odihnește-te o vreme!

Fă o baie! Dacă ai nevoie de ceva, trage de funia de lângă ușă.

Lucien înțepeni – nu din cauza vorbelor mele, mi-am dat eu seama, ci a tonului de gazdă. Dar el întrebă:

— Cum rămâne cu… Elain?

„Tu decizi”, îi spuse Rhys.

Trebuie să mă gândesc la asta, am răspuns eu sincer. Până îmi dau seama ce să fac cu ea, cu Nesta, ferește-te din calea lor. Am adăugat poate prea ferm: Casa este protejată împotriva teleportării, din ambele sensuri. Există o singură cale de ieșire – scările spre oraș. Și ele sunt protejate și păzite. Te rog, nu face nimic prostesc.

— Deci sunt prizonier?

Simțeam răspunsul clocotind în Rhys, dar am scuturat din cap. Nu. Dar înțelege că, deși ești partenerul ei, Elain este sora *mea.* Am să fac ce este necesar ca să o protejez de alte pericole.

— Nu i-aș face rău niciodată, spuse el cu o sinceritate tristă.

Am dat aprobator din cap și am oftat, întâlnindu-i privirea lui Rhys, care mă îndemna în tăcere.

Partenerul meu nu-mi dezvălui rugămintea tăcută când spuse:

— Ești liber să te plimbi pe unde vrei, chiar și în oraș dacă ai chef să înfrunți scările, dar cu două condiții: să nu iei pe niciuna din surori și să nu intri în apartamentul lor. Dacă ai nevoie de o carte din bibliotecă, ai să le-o ceri servitorilor. Dacă vrei să vorbești cu Elain sau Nesta, ai să

le spui tot servitorilor, care au să ne întrebe pe noi. Dacă ignori regulile, am să te închid într-o cameră cu Amren.

Apoi Rhys se întoarse și-și băgă mâinile în buzunare când îmi oferi brațul pe care l-am luat și i-am spus lui Lucien:

— Ne vedem peste câteva ore.

Eram aproape la ușă, iar Cassian era deja pe hol când Lucien îmi spuse:

— Mulțumesc.

Nu am îndrăznit să-l întreb pentru ce.

*

Am zburat direct către etajul superior unde stătea Amren, mai mulți oameni facându-ne cu mâna când am plutit deasupra acoperișurilor din Velaris. Nu m-am prefăcut când am zâmbit și le-am făcut și eu semn din mână oamenilor mei, în timp ce Rhys mă ținea un pic mai strâns, zâmbetul fiindu-i la fel de strălucitor ca soarele pe Sidra.

Mor și Azriel așteptau deja în apartamentul lui Amren, stând ca niște copii dojeniți pe divanul jerpelit de lângă perete în vreme ce femeia brunetă răsfoia paginile unei cărți de lângă ea, de pe podea.

Ușurată, Mor îmi aruncă o privire recunoscătoare când am intrat, iar Azriel nu afișă nicio emoție când se ridică, păstrând față de ea o distanță sigură și mulțumitoare. Însă Amren fu cea care spuse de pe podea:

— Ar trebui să-i ucizi pe Beron și pe fiii lui și să-l institui pe cel chipeș ca Mare Lord al Toamnei, chiar dacă și-a impus sau nu exilul. Viața ar fi mai ușoară.

— Mă voi gândi la asta, spuse Rhys și merse către ea în timp ce eu am rămas cu ceilalți.

Dacă ei rămâneau în urmă… probabil că Amren avea toane.

Am oftat.

— Cine mai crede că este o idee rea să îi lăsăm pe cei trei în Casa Vântului?

Cassian ridică mâna când Rhys și Mor chicotiră. Generalul Marelui Lord spuse:

— Îi dau o oră înainte să încerce să o vadă.

— Trei minute, replică Mor, așezându-se din nou pe divan și încrucisându-și picioarele.

M-am crispat.

— Îți garantez că Nesta o păzește pe Elain. Sincer, cred că ar putea să-I ucidă dacă ar încerca măcar să o atingă.

— Nu fără antrenament, mormăi Casian, strângându-și aripile când se așeză pe locul de lângă Mor, eliberat de Azriel. Îmblânzitorul Umbrelor nici măcar nu se uită. Nu, Azriel se îndreptă spre peretele de lângă Cassian și se rezemă de lambriul de lemn.

Dar Rhys și ceilalți rămaseră destul de tăcuți, așa că mi-am dat seama că trebuia să fiu precaută când l-am întrebat pe Cassian:

— Nesta a vorbit ca și când te-ai fi dus des pe acasă. Te-ai oferit să o antrenezi?

Cassian își miji ochii căprui când își încrucișă gleznele, întinzându-și picioarele musculoase în față.

— Zbor într-acolo la fiecare două zile. Este un exercițiu bun pentru aripile mele.

Își mișcă aripile fără nicio zgârietură.

— Și?

— Și dialogul din bibliotecă este o versiune mai plăcută a conversației pe care o avem mereu.

Buzele lui Mor descriseră o linie subțire, ca și când ar fi încercat din răsputeri să *nu* spună nimic. Azriel se străduia să o avertizeze pe Mor din priviri, ca să-i amintească să își țină gura, de parcă ar fi discutat despre asta de multe ori.

— Nu o condamn, spuse Cassian, ridicând din umeri în ciuda cuvintelor lui. Ea a fost… violată. Corpul ei nu îi mai aparține în totalitate.

Maxilarul i se încordă. Nici măcar Amren nu îndrăzni să

spună nimic.

— Și când am să-l văd data viitoare pe Regele Hybernului, am să-i jupoi pielea de pe oase.

Pietrele lui Siphon licăriră în semn de răspuns.

— Sunt sigur că regele se va bucura pe deplin de această experiență, spuse Rhys calm.

Cassian se încruntă.

— Vorbesc serios.

— O, nici nu mă îndoiesc. Ochii violeți ai lui Rhys erau orbitori în întunericul din apartament. Dar înainte să te pierzi în planuri de răzbunare, amintește-ți că mai întâi avem de pus la cale un război.

— Ticălosule!

Partenerul meu rânji. Rhys îl întărâta, enervându-l pe Cassian, ca să nu se lase mistuit de ușoara urmă de vinovăție. Ceilalți îl lăsau să o facă pentru că, probabil, și ei o făcuseră de câteva ori în ultimele săptămâni.

— Ai perfectă dreptate să-mi spui așa, zise Rhys, dar tot câștigarea războiului este pe primul loc, nu răzbunarea.

Cassian deschise gura ca și când ar fi vrut să-l contrazică, dar Rhys se uită la cărțile împrăștiate pe covorul luxos.

— Nimic? o întrebă el pe Amren.

— Nu înțeleg de ce i-ai trimis pe clovnii ăștia doi – se uită cu ochii mijiți spre Mor și Azriel – să mă supravegheze.

Deci aici venise Azriel – direct la apartament. Fără îndoială, ca să o cruțe pe Mor de a îndeplini singură sarcina aceasta. Dar tonul lui Amren… era țâfnos, da, dar poate și un pic prefăcut, ca să alunge strălucirea prea fragilă din ochii lui Cassian.

— Nu te supraveghem, spuse Mor, bătând cu piciorul pe covor. Supraveghem Cartea.

Și, când spuse asta… Am simțit-o. Am auzit-o.

Amren lăsase Cartea Respirațiilor pe noptiera ei, peste care pusese un pahar cu sânge vechi.

Nu știam dacă să râd sau să mă crispez. Cea din urmă senzație câștigă atunci când Cartea șopti: „Bună, mincinoasă cu chip drăguț! Bună, prințesă cu…“

— O, taci, îi spuse printre dinți Amren Cărții care… tăcu. Ce lucru odios! mormăi ea.

Rhys îmi zâmbi strâmb.

— De când am unit cele două jumătăți ale Cărții, am aflat… că mai vorbește din când în când.

— Ce spune?

— Prostii, rosti Amren cu năduf, încruntându-se la Carte. Îi place sa se audă vorbind. Ca majoritatea oamenilor care îmi aglomerează apartamentul.

Cassian rânji.

— Iar a uitat cineva să-i dea lui Amren de mâncare?

Ea îi arătă degetul în semn de avertisment, fără să-și ridice privirea.

— Rhysand, ți-ai adus cu vreun motiv haita vorbăreață în casa mea?

Casă ei nu era decât un pod imens, dar niciunul dintre noi nu îndrăzni să o contrazică în timp ce Mor, Cassian și Azriel se apropiară în cele din urmă, formând un mic cerc în jurul lui Amren,

care stătea tolănită în mijlocul camerei.

— Informațiile pe care le-ai obținut de la Dagdan și Brannagh confirmară ce am aflat noi cât timp ai fost plecată, îmi spuse Rhys. Mai ales în ceea ce privește posibilii aliații ai Hybernului din alte teritorii – de pe continent.

—Niște vulturi, mormăi Mor, iar Cassian păru înclinat să confirme.

Dar Rhys… Rhys chiar spionase cât Azriel fusese acolo.

Rhys pufni.

— *Pot* să rămân ascuns, draga mea parteneră..

M-am încruntat la el, dar Azriel interveni.

— Feyre, faptul că ne-ai confirmat mișcările Hybernului e tot ce aveam nevoie.

— De ce?

Cassian își încrucișă brațele.

— Șansele de a rezista singuri în fața armatei Hybernului sunt slabe. Dacă armatele din Vallahan, Montesere și Rask li se alătura…

Își trasă o linie pe gâtul bronzat.

Mor îi dădu un cot în coaste. Cassian o înghionti și el în timp ce Azriel scutură din cap spre amândoi, umbrele răsucindu-se în jurul vârfurilor aripilor lui.

— Cele trei teritorii sunt atât de… puternice? Poate că era o întrebare prostească, una care arăta cât de puține lucruri știam despre teritoriile Fae de pe continent…

— Da, spuse Azriel, fără urmă de judecată în ochii lui căprui. Vallahan are soldați, Montesere are bani, iar Rask… este destul de mare să aibă și bani, și soldați.

— Și noi nu avem posibili aliați prin celelalte teritorii de peste mări?

Rhys trase un fir rebel de pe mâneca jachetei lui negre.

— Nu unii care să navigheze până aici ca să ne ajute.

Stomacul mi se întoarse.

— Dar Miryam și Drakon? Cândva, refuzase să se gândească, dar… Ai luptat pentru Miryam și Drakon în urmă cu câteva secole, i-am spus lui Rhys. El făcuse mai mult decât atât, dacă era să-i dai crezare lui Jurian. Poate că este timpul să le ceri un favor.

Dar Rhys scutură din cap.

— Am încercat. Azriel s-a dus în Cretea.

Era insula pe care Miryam, Drakon și popoarele lor umane și Fae unite trăiseră în secret în ultimele cinci secole.

— Era abandonată, spuse Azriel. Devastată. N-am găsit nimic care să mă facă să înțeleg ce s-a întâmplat sau unde au plecat.

— Crezi că Hybernul…

— Nici urmă de Hybern sau de violență, interveni Mor, cu fața încordată.

Aceștia fuseseră și prietenii ei – în timpul Războiului. Miryam, Drakon și reginele umane care făcuseră ca Tratatul să fie semnat. În ochii ei căprui – și ai tuturor – se citea o îngrijorare adevărată și profundă.

— Atunci, crezi că au aflat despre Hybern și au fugit? am întrebat eu.

Drakon avea o legiune înaripată, îmi spusese Rhys cândva. Dacă am fi avut vreo șansă să o găsim…

— Drakon și Miryam pe care îi cunoșteam nu ar fi fugit – nu de asta, spuse Rhys.

Mor se aplecă înainte, părul auriu revărsându-i-se peste umeri.

— Dar acum, că Jurian e implicat în acest conflict… Miryam și Drakon, fie că le place, fie că nu, au fost mereu legați de el. Nu îi condamn pentru că au fugit, dacă el chiar îi vânează.

Chipul lui Rhys se relaxă o clipă.

— Cu asta îl are la mână Regele Hybernului pe Jurian, șopti el. Acesta este motivul pentru care Jurian îl slujește.

M-am încruntat:.

— Miryam a murit – cu o suliță în piept în timpul ultimei bătălii pe mare, explică Rhys. A sângerat până să ajungă într-un loc sigur. Dar Drakon știa o insulă sacră și ascunsă, unde un obiect de o putere teribilă era ascuns. Un obiect creat chiar de Cazan, spune legenda. El a dus-o acolo, în Cretea – a folosit obiectul ca să o învie, și să o facă nemuritoare. Așa cum și tu ai fost Creată, Feyre.

În urmă cu câteva luni, Amren spusese că Miryam fusese *Creată* la fel ca mine.

Şi Amren păru să-și aducă aminte când spuse:

— Cred că Regele Hybernului i-a promis lui Jurian că va folosi Cazanul ca să dea de urma obiectului, spre locul în care locuiesc acum Miryam și Drakon. Poate că și-au dat seama și au plecat cât de repede au putut.

Ca să se răzbune, deoarece furia nebună care îl bântuia pe Jurian… ar fi făcut orice i-ar fi cerut Regele Hybernului,

ca să o poată ucide chiar el pe Miryam.

— Dar unde au plecat? M-am uitat la Azriel, îmblânzitorul Umbrelor care încă stătea rezemat de zid, nefiresc de nemișcat. Nu ai găsit nicio urmă care să-ți spună unde ar fi putut să dispară?

— Niciuna, răspunse Rhys în locul lui. De atunci, tot trimitem mesagerii înapoi – inutil.

Mi-am frecat fața, alungându-mi speranța.

— Atunci, dacă ei nu sunt *posibili* aliați… Cum împiedicăm celelalte teritorii de pe continent să se alăture Hybernului – să își trimită armatele aici? Am tresărit. Ăsta e planul nostru, nu-i așa?

Rhys zâmbi înfiorător.

— Da. Unul la care am lucrat cât timp ai fost plecată.

Am așteptat, încercând să nu mă plimb când ochii argintii ai lui Amren părură să strălucească de amuzament.

— Mai întâi am cercetat Hybernul și oamenii lui. Cât de bine posibil.

El *fusese* în Hybern…

Rhys zâmbi la îngrijorarea de pe chipul meu.

— Speram ca Hybernul să aibă vreun conflict intern pe care să-l exploatez – să îl fac să se prăbușească din interior. Ca populația să nu-și dorească războiul, să-l considere costisitor, periculos și inutil. Dar cinci sute de ani pe acea insulă, cu puține șanse de comerț și posibilități… Oamenii din Hybern sunt dornici de schimbare. Sau mai degrabă… de o revenire la vremurile de demult, când aveau sclavi umani care să le facă munca, când nu erau bariere care să-i împiedice să aibă ce percep acum, a fi dreptul lor.

Amren închise cartea pe care o studia.

— Sunt proști.

Ea scutură din cap și părul negru se legănă când își ridică privirea încruntată la mine.

— Bogăția Hybernului se tot împuținează de câteva secole încoace.. Multe dintre rutele lor comerciale

dinaintea războiului duceau spre sud – spre Tărâmul întunecat. Dar de îndată ce s-au orientat către oameni... Nu știm dacă Regele Hybernului a eșuat în mod voit să stabilească noi rute comerciale și să creeze oportunități pentru poporul lui pentru ca, într-o zi, să încurajeze acest război sau dacă nu a fost prevăzător și a lăsat totul să se distrugă. Dar, de câteva secole, oamenii din Hybern s-au înrăit. Hybernul *a permis* ca indignarea din cauza stagnării permanente și a sărăciei să îi chinuiască.

— Sunt mulți Mari Spiriduși care, acum și înainte de război, credeau că oamenii... sunt proprietatea lor, spuse Mor cu precauție. Erau mulți Mari Spiriduși care aveau doar privilegii mulțumită acelor sclavi. Și când privilegiile le-au fost luate, când au fost forțați să își părăsească patria sau să le facă loc altor Mari Spiriduși și teritoriilor reformate – să creeze altele noi – deasupra zidului... Ei n-au uitat mânia aceea, nici măcar după câteva secole. Mai ales nu în locuri ca Hybernul unde, în mare parte, teritoriul și oamenii nu au lost afectați de schimbare. Au fost unii dintre puținii care n-au trebuit să cedeze niciun teritoriu dinspre zid și nu au cedat niciun teren teritoriilor Fae, care-și caută acum o nouă casă. Izolat, din ce în ce mai sărac și fără sclavi care să muncească... Hybernul consideră de mult perioada de dinaintea războiului o epocă de aur. Și secolele de după aceea ca pe un ev întunecat.

Mi-am frecat pieptul.

— Sunt nebuni să creadă asta.

Rhys dădu din cap.

— Da, cu siguranță sunt. Dar nu uita că regele lor a încurajat viziunile acestea limitate asupra lumii. Nu și-a extins rutele comerciale și nu le-a permis altor teritorii să îi ia vreun teren și să-și impună cultura lor. S-a gândit unde le-a mers prost Loialiștilor în timpul războiului. Cum au cedat în cele din urmă, nu pentru că au fost copleșiți, ci pentru că au început să se certe între ei. Hybernul a avut destulă vreme să se gândească la greșelile acelea și la cum

să le evite cu orice preț. Deci el s-a asigurat că poporul său favorizează Războiul și ideea de a distruge zidul pentru că ei cred că așa vor reinstaura acest… trecut glorios. Oamenii Hybernului nu își văd regele și armata ca pe niște cuceritori, ci ca pe eliberatorii Marilor Spiriduși și ai celor care le sunt alături.

Greața îmi făcu stomacul să se agite.

— Cum poate *să creadă* cineva asta?

Azriel își trecu o mână acoperită de cicatrice prin păr.

— Asta am aflat. Ce am auzit în Hybern și în teritorii ca Rask, Montesere și Vallahan.

— Fato, noi vom fi dați exemplu, explică Amren. Prythianul. Am fost printre cei mai înverșunați apărători și negociatori ai Tratatului. Hybernul vrea să revendice Prythianul nu doar ca să croiască o cale spre continent, ci ca să arate ce o să se întâmple cu teritoriile Marilor Spiriduși care apără Tratatul.

— Dar alte teritorii îl vor proteja cu siguranță, am spus eu, studiindu-le chipurile.

— Nu atât de multe pe cât am sperat, recunoscu Rhys, crispându-se. Sunt mulți – prea mulți – cei care s-au simțit striviți și sufocați în ultimele secole. Vor să-și recupereze vechile teritorii de la poalele zidului și puterea și prosperitatea odată cu ele. Cele cinci secole în care s-au luptat să se adapteze și să prospere le-au înfrumusețat viziunea despre trecut.

— Poate că le-am făcut un deserviciu când nu le-am dat suficient din bogăția și teritoriile noastre, spuse gânditoare Mor. Poate că este vina noastră că am permis ca situația să se înrăutățească.

— Asta rămâne de discutat, spuse Amren, fluturând o mână delicată. Ideea este că nu înfruntăm o armată hotărâtă să distrugă. Ei sunt ferm convinși că este *eliberarea.* Pentru Marii Spiriduși sufocați de zid și lucrurile despre care cred că încă le aparțin.

Am înghițit în sec.

— Deci ce rol au celelalte teritorii – cele trei cu care Hybernul pretinde că se va alia? M-am uitat printre Rhys și Azriel. Ai spus că… ai fost acolo?

Rhys ridică din umeri.

— Acolo, în Hybern, în celelalte teritorii… El îmi făcu semn cu ochiul. A trebuit să îmi găsesc o ocupație ca să nu îți simt lipsa.

Mor își dădu ochii peste cap, dar Cassian fu cel care spuse:

— Nu putem să ne permitem să lăsăm cele trei teritorii să se alălure Hybernului. În cazul în care cei de acolo își trimit armatele în Prythian, suntem terminați.

— Deci ce facem?

Rhys se rezemă de stâlpul sculptat al patului lui Amren.

— Îi ținem ocupați. El făcu semn din bărbie spre Azriel. Am "plantat" informații – adevăruri, minciuni și semi-adevăruri – ca să Ie afle. Și o parte le-am răspândit printre vechii noștri aliați, care nu ezită să ne sprijine.

Zâmbetul lui Azriel era un licăr alb. Minciuni și adevăr – îmbânzitorul umbrelor și spionii lui le împrăștiaseră în regatele străine.

M-am încruntat.

— Ai manipulat teritoriile de pe continent să se răzvrătească unele împotriva celorlalte?

— M-am asigurat că au o ocupație, spuse Cassian, o urmă de amuzament viclean licărind în ochii lui căprui. Că vechii inamici și națiunile rivale din Rask, Vallahan și Montesere au primit brusc informații, care le-au făcut să se îngrijoreze că vor fi atacate și să-și întărească apărarea. Fapt care, la rândul lui, a determinat ținuturile Rask, Vallahan și Montesere să înceapă să se uite la propriile granițe, și nu la ale noastre.

— Dacă aliații noștri din Război sunt prea ocupați să vină să lupte, atunci nu ne pasă cât îi țin pe ceilalți ocupați și îi împiedică să navigheze până *aici*… spuse Mor, încrucișându-și brațele la piept.

Am clipit uitându-mă la ei. La Rhys.

Genial. Era de-a dreptul genial să îi facă să se concentreze și să se teamă de ceilalți și, astfel, să păstreze distanța.

— Deci… ei nu vor veni?

— Putem doar să ne rugăm să nu o facă și să ne ocupăm de asta destul de repede încât să nu-și dea seama că i-am manipulat pe toți, spuse Amren.

— Și cum rămâne totuși cu reginele umane? Mi-am mușcat buricul degetului mare. Cred că sunt conștiente că, până la urmă, niciun târg cu Hybernul nu le-ar avantaja.

Mor își sprijini antebrațele de coapse.

— Cine știe ce le-a promis Hybernul și ce minciuni le-a spus? El le-a oferit deja nemurirea cu ajutorul Cazanului în schimbul cooperării lor. Dacă au fost destul de proaste încât să accepte, atunci nu mă îndoiesc de faptul că i-au și deschis larg ușile.

— Dar nu știm cu siguranță, replică Amren. Și nimic din toate astea nu explică de ce sunt atât de tăcute și de ce s-au închis în palat.

Rhys și Azriel scuturară din cap, confirmând în tăcere.

M-am uitat cu atenție la ei și la amuzamentul care începea să dispară.

— Te înnebunește că nimeni nu a reușit să intre în palat, nu-i așa?

Amândoi mârâiră încet înainte ca Azriel să mormăie:

— N-ai idee.

Amren țâțâi, privirea ei ridicată oprindu-se asupra mea.

— Comandanții din Hybern au fost proști să-și dezvăluie planurile în legătură cu distrugerea zidului. Sau poate că știau că informațiile vor ajunge la noi, iar stăpânul lor vrea să fierbem.

Mi-am înclinat capul.

— Te referi la distrugerea zidului prin găurile deja existente?

Ea făcu semn din bărbia ascuțită când gesticulă spre

cărțile din jurul ei.
— Este o vrajă complexă – o portiță prin magia care susține zidul.
— Și asta presupune că ceva ar putea fi în neregulă cu Cazanul, spuse Mor încruntându-se.
Am ridicat din sprâncene, gândindu-mă.
— Deoarece Cazanul ar trebui să poată distruge zidul de unul singur, nu?
— Corect, spuse Rhysand, mergând spre Cartea de pe noptieră. Nu îndrăzni să o atingă. De ce s-ar deranja să caute găurile ca să ajute Cazanul, când el ar putea să-i dezlănțuie puterea și să termine treaba?
— Poate că i-a folosit prea mult din putere ca să le transforme pe surorile mele și pe regine.
— Este foarte probabil, spuse Rhys, întorcându-se lângă mine. Dar dacă are de gând să exploateze găurile din zid, trebuie să găsim o cale să le *reparăm* înainte să poată acționa.
— Există vrăji cu ajutorul cărora să-l peticim? am întrebat-o pe Amren.
— Caut, spuse ea printre dinți. Mi-ar fi de mare ajutor dacă cineva și-ar târî fundul la bibliotecă să facă mai multe cercetări.
— Suntem la dispoziția ta, se oferi Cassian și făcu o plecăciune în bătaie de joc.
— Nu știam că ești în stare să citești, spuse dulce Amren.
— S-ar putea să fie în zadar, interveni Azriel înainte să poată Cassian rosti cu voce tare răspunsul care i se citea. Ca să ne momească să ne concentrăm asupra zidului – în timp ce el atacă din altă parte.
M-am strâmbat la Carte.
De ce să nu încercăm să anulăm din nou puterile Cazanului?
— Pentru că era să mori ultima dată, rosti Rhys cu o voce calmă și egală care îmi spuse suficient: era imposibil

să mă lase să risc să fac asta din nou.

M-am îndreptat:.

— Nu eram pregătită în Hybern. Niciunul dintre noi nu era. Dacă aș încerca din nou:..

Mor interveni.

— Dacă ai încerca din nou, ar putea foarte bine să te ucidă. Ca să nu mai spun că noi *chiar* ar trebui să ajungem la Cazan, ceea ce nu este o opțiune.

— Regele nu ar scăpa Cazanul din vedere, mă lămuri Azriel văzându-mă încruntată. Și îl păzește cu și mai multe vrăji și capcane decât ultima dată. Am vrut să obiectez, dar îmblânzitorul Umbrelor adăugă: Ne-am gândit la asta. Nu este o opțiune viabilă.

L-am crezut, iar sinceritatea desăvârșită din ochii căprui îmi confirmă faptul că se gândiseră în detaliu la asta.

— Ei bine, dacă este prea riscant să anulăm puterile Cazanului, am spus eu gânditoare, atunci oare pot să repar cumva zidul? Dacă zidul a fost înălțat de spiriduși uniți, iar magia mea este un amestec atât de complex de…

Amren se gândi în liniștea care se lăsă.

— Probabil. Relația ar fi fragilă, dar… da, poate că ai reuși să-l repari, deși surorile tale, create chiar de Cazan, ar putea avea un fel de magie pe care noi…

— Surorile mele nu au niciun amestec în asta.

Urmă încă un moment de liniște, întreruptă doar de foșnetul aripilor lui Azriel.

— Le-am cerut să ne ajute o dată și uite ce s-a întâmplat. Nu am de gând să le supun riscului din nou.

Amren pufni.

— Parcă ești Tamlin.

Am simțit cuvintele ca pe o lovitură.

Rhys își strecură o mână pe spatele meu, apărând atât de repede încât nu l-am văzut mișcându-se. Dar, înainte să răspundă, Mor spuse încet:

— Să nu mai spui niciodată asemenea prostii, Amren.

Pe chipul lui Mor nu se citeau decât un calm rece și

furie.

Nu o mai văzusem atât de… înfricoșătoare. Se înfuriase pe reginele muritoare, dar asta… Asta era fața locțiitoarei Marelui Lord.

— Dacă ești țâfnoasă pentru că ți-e foame, atunci spune-ne, continuă încet Mor cu răceală. Dar, dacă mai spui așa ceva, am să te arunc în nenorocitul de Sidra.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând.

Singurul răspuns al lui Mor fu un mic zâmbet.

Amren își îndreptă atenția asupra mea.

— Avem nevoie de surorile tale – dacă nu pentru asta, atunci ca să îi convingem pe ceilalți de riscuri și să ni se alăture. De vreme ce oricărui posibil aliat i-ar putea fi… greu să ne creadă după atâția ani de minciuni.

— Cere-ți scuze! spuse Mor.

— Mor, am șoptit eu.

— *Cere-ți scuze!* îi spuse ea printre dinți lui Amren.

Amren nu spuse nimic.

Mor făcu un pas spre ea, iar eu am zis:

— Are dreptate.

Amândouă se uitară la mine cu sprâncenele ridicate.

Am înghițit în sec și am spus din nou:

— Amren are dreptate.

M-am îndepărtat de atingerea lui Rhys când am constatat că tăcuse ca să mă lase să-mi dau seama cum să mă ocup de amândouă, ca în familie, dar în mare parte ca Marea lor Doamnă.

Chipul lui Mor se încordă, dar am scuturat din cap.

— Pot… să le întreb pe surorile mele, să văd dacă au vreun fel de putere, dacă ar fi dispuse să… discute cu ceilalți despre suferința lor.

Dar nu le voi forța să ajute, dacă nu vor să participe. Alegerea va fi a lor.

M-am uitat la partenerul meu – la masculul care îmi oferise opțiunea nu ca pe un dar, ci ca pe un *drept.* Ochii violeți ai lui Rhys licăriră în semn de înțelegere.

— Dar le voi transmite clar… că suntem disperați.

Amren pufni, ca o pasăre de pradă care își umflă penele.

— Compromis, Amren! zise mieros Rhys. Se cheamă „compromis"!

Ea îl ignoră.

— Dacă vrei să începi să-ți convingi surorile, scoate-le din casă! A sta închis nu a ajutat pe nimeni niciodată.

— Nu sunt sigur că Velarisul este pregătit pentru Nesta Archeron, spuse Rhys lin.

— Sora mea nu este un animal feroce, am izbucnit eu.

Rhys se retrase ușor, ceilalți trezindu-se brusc fascinați de covor, de divan și de cărți.

— Nu asta am vrut să spun.

Nu i-am răspuns.

Mor se încruntă dezaprobator la Rhys, pe care l-am simțit privindu-mă atent, dar care mă întrebă:

— Și Elain?

M-am mișcat un pic, alungând cuvintele care încă pluteau între mine și Rhys.

— Pot să o întreb, dar… s-ar putea să nu fie pregătită să se afle în preajma atâtor oameni. Trebuia să se căsătorească săptămâna viitoare, i-am lămurit eu.

— Tot repetă asta, la infinit, mormăi Amren.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Ai grijă!

Amren clipi surprinsă la mine, dar am continuat:

— Deci trebuie să găsim o cale de a repara zidul înainte ca Hybernul să îl distrugă folosind Cazanul. Și să purtăm acest război înainte ca oricare dintre celelalte teritorii să se alăture atacului Hybernului și, în cele din urmă, să punem mâna pe Cazan. Altceva?

— Asta e tot, spuse Rhys cu grijă. De îndată ce putem aduna o armată, atacăm Hybernul.

— Legiunile illyriene sunt aproape gata, spuse Cassian.

— Nu, spuse Rhys. Mă refer la o armată mai mare, nu doar din Regatul Nopții, ci din tot Prythianul. Singura

noastră șansă potrivită să găsim aliați în acest război.

Niciunul dintre noi nu vorbi și niciunul nu se mișcă.

— Mâine, spuse Rhys simplu, invitațiile vor fi trimise fiecărui Mare Lord din Prythian, pentru a ne întâlni peste două săptămâni. Este timpul să vedem câți ne sunt alături și să ne asigurăm că înțeleg consecințele refuzului.

CAPITOLUL 17

L-am lăsat pe Cassian să mă ducă spre casă două ore mai târziu, doar pentru că recunoscuse că încă se antrena să-și întărească aripile și trebuia să-și forțeze limitele.

Căldura emana de pe acoperișurile cu țiglă și pietrele roșii când ne-am înălțat mult deasupra lor, briza rece a mării atingându-mi fața.

Terminaserăm discuția cu o jumătate de oră în urmă, oprindu-ne doar când chiorăitul stomacului lui Mor se auzise la fel de tare ca un tunet. Ne petrecuserăm timpul hotărând unde să ne întâlnim, pe cine să aducem la întâlnirea cu Marii Lorzi.

Invitațiile urmau să fie trimise a doua zi, dar fără a specifica locul întâlnirii. Rhys spunea că era inutil să alegem unul, de vreme ce Marii Lorzi ne-ar fi respins fără îndoială alegerea inițială și ar fi propus ei o alta. Nu alesesem decât ziua și ora – cele două săptămâni fiind perioada-tampon împotriva ciondănelilor care s-ar fi iscat cu siguranță. Restul… Trebuie să ne pregătim pentru toate posibilitățile.

Ne-am întors repede la casa din oraș ca să ne schimbăm înainte de a ne îndrepta din nou spre Casă – iar eu le-am găsit pe Nuala și pe Cerridwen așteptând în camera mea, cu zâmbetul pe chipurile umbrite.

Le-am îmbrățișat pe amândouă, chiar dacă salutul lui Rhys fusese mai puțin… entuziasmat. Nu pentru că le-ar fi displăcut pe fantome, ci… pentru că mă răstisem la el în apartamentul lui Amren. Nu păruse supărat și totuși… îi simțisem privirea atentă în ultimele câteva ore și fusese ciudat… să mă uit la el. Atât de ciudat, că foamea exagerată mă făcuse să-mi fie un pic greață. Îl mai provocasem și înainte, dar… nu ca Mare Doamnă. Nu pe…

tonul acela.

Așa că nu am apucat să-l întreb despre asta când Nuala și Cerridwen m-au ajutat să mă îmbrac, iar el intră în baie ca să se spele.

Nu că aș fi avut cine știe ce haine elegante la dispoziție. Am ales pantalonii illyrieni din piele, o cămașă albă și largă și o pereche de papuci brodați, care-l tot făcură pe Cassian să pufnească în timpul zborului.

Când o făcu pentru a treia oară în două minute, l-am ciupit de braț și i-am spus:

— Este cald. Cizmele alea sunt sufocante.

El ridică din sprâncene, cu un aer nevinovat.

— Nu am spus nimic.

— Ai mormăit. *Din nou.*

— Locuiesc cu Mor de cinci sute de ani. Am învățat pe pielea mea să nu mă îndoiesc de gusturile ei în ceea ce privește încălțările. El rânji. Oricât de stupide ar fi.

— Este vremea cinei. Doar dacă nu plănuiești să te lupți după aceea.

— Surorile tale vor fi acolo. Aș spune că prezența lor e o luptă în sine.

I-am studiat nonșalant chipul, observând cât de mult se chinuia sa nu afișeze nicio emoție, să se uite oriunde altundeva, numai în ochii mei nu. Rhys zbura în apropiere, destul de departe ca să nu audă când l-am întrebat:

— Ai folosi-o ca să vezi dacă poate cumva să repare zidul?

Ochii căprui se îndreptară spre mine.

— Da. Nu doar de dragul nostru, dar… trebuie să iasă din casă. Trebuie să…

Cassian bătea zgomotos din aripi, părțile noi fiind observabile doar după lipsa cicatricelor.

— Se distruge singură dacă stă închisă acolo.

Pieptul mi se strânse și m-am gândit la cuvintele mele.

— În ziua în care s-a schimbat, ea… Am simțit că este altfel.

M-am luptat cu încordarea mușchilor când mi-am amintit momentele acelea. Țipetele și sângele și greața când le-am văzut pe surorile mele luate împotriva voinței lor în timp ce nu puteam face nimic, când noi...

Mi-am înghițit frica, vinovăția.

— De parcă... tot ce o alcătuia, oțelul și focul... S-au amplificat. Cataclismic. Ca atunci când... te uiți la o pisică și, brusc, vezi o panteră. Am scuturat din cap, ca și când gestul ar fi alungat amintirea prădătorului, furia care fierbea în ochii gri-albaștri.

— Nu am să uit niciodată momentele acelea, câtă vreme am să trăiesc, spuse încet Cassian, mirosind sau simțind că amintirile mă distrugeau.

— Ai mai văzut-o așa de atunci?

— Nu.

Casa se ivea, luminile aurii de la zidurile ferestrelor și ale pragurilor ușilor chemându-ne mai aproape.

— Dar uneori o simt. De obicei, când este supărată pe mine, adăugă el cam trist. Ceea ce se întâmplă... în cea mai mare parte a timpului.

— De ce?

Ei se certau mereu, dar asta... da, dinamica dintre ei fusese altfel înainte. Mai intensă.

Cassian își dădu părul din ochi, care era un pic mai lung decât îl văzusem ultima dată.

— Nu cred că Nesta mă va ierta vreodată pentru ce s-a întâmplat în Hybern. Pentru ce i s-a întâmplat ei, dar mai ales lui Elain.

— Aveai aripile sfâșiate. Abia dacă mai trăiai.

Vinovăția distrugătoare și otrăvitoare, împotriva căreia luptaseră ceilalți în mansardă, se simțea în toate vorbele lui Cassian.

— Nu erai în poziția de a salva pe cineva.

— I-am făcut o promisiune. Vântul îi zburli părul lui Cassian când miji ochii spre cer. Iar când a contat, nu mi-am respectat-o.

Încă îl visam încercând să se târască spre ea, întinzându-se după ea chiar și în starea de semiconștiență în care îl aruncaseră durerea şi sângele pierdut. Așa cum făcuse cândva Rhysand pentru mine în ultimele clipe cu Amarantha.

Probabil că doar câteva bătăi de aripi ne separau de locul de aterizare, dar l-am întrebat:

— De ce te deranjezi, Cassian?

Închise ochii căprui când am aterizat lin, iar eu am crezut că nu avea să-mi răspundă, mai ales când îi auzeam deja pe ceilalți în salonul de dincolo de verandă; mai ales când Rhys ateriză grațios lângă noi și merse înainte, făcându-mi semn cu ochiul.

Dar Cassian spuse încet când ne-am îndreptat spre salon:

— Pentru că nu pot să stau deoparte.

*

În mod nesurprinzător, Elain nu ieși din cameră.

Nesta, în mod surprinzător, o făcu.

Nu era o cină oficială – deși Lucien, care stătea în apropierea ferestrelor și urmărea cum soarele apunea peste Velaris, purta o jachetă verde elegantă și brodată cu aur, pantalonii lui crem etalându-i coapsele musculoase, iar cizmele înalte până la genunchi fiind destul de lustruite, încât lumina fae din candelabre să se reflecte în ele.

El afișase mereu o grație dezinvoltă, dar aici, în seara asta, cu părul legat la spate și jacheta încheiată până la gât, semăna într-adevăr cu fiul unui Mare Lord. Frumos, puternic, un pic prea degajat, dar politicos și elegant.

M-am îndreptat spre el când ceilalți se serviră cu vinul din carafele de pe masa veche din lemn, perfect conștientă că, în timp ce prietenii mei discutau, ne supravegheau. Lucien mă măsură din priviri cu *singurul* său ochi – se uită

la veșmintele mele obișnuite, apoi la illyrienii în hainele lor din piele, la Amren îmbrăcată în gri, ca de obicei, și la Mor în rochia lungă roșie și spuse:

— *Cum* trebuie să mă îmbrac?

Am ridicat din umeri, dându-i un pahar cu vin.

— Cum… ai chef.

Acel ochi auriu țăcăni și miji, apoi se întoarse la orașul din față.

— Ce ai făcut în după-amiaza asta?

— Am dormit, spuse el. M-am spălat, am stat degeaba.

— Ți-aș putea arăta orașul mâine-dimineață, am spus eu. Dacă vrei.

Nu conta că aveam o întâlnire de programat. Un zid de reparat. Un război de purtat. Puteam amâna o jumătate de zi. Să-i arăt *de ce* locul acesta devenise casa mea, de ce mă îndrăgostisem de conducătorul lui.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Lucien spuse:

— Nu trebuie să-ți pierzi timpul convingându-mă. Înțeleg. Înțeleg că… noi nu eram ceea ce voiai. Sau ce îți trebuia. Cât de mică și izolată trebuie să fi fost casa noastră pentru tine, odată ce ai văzut asta. El făcu semn din bărbie spre oraș, unde luminile scânteiau acum în amurgul târziu. Cine ar putea să facă o comparație?

Aproape i-am spus „Adică nu ai cu ce compara?” dar am tăcut.

Își aținti privirea peste umărul meu înainte să răspundă – iar Lucien amuți. Ochiul lui metalic se roti ușor.

I-am urmărit privirea și am încercat să nu mă încordez când Nesta intră în cameră.

Da, *devastatoare* era un cuvânt potrivit pentru cât de minunată devenise ca Mare Spiriduș. Și în rochia cu mâneci lungi de un albastru-închis, mulată pe corp înainte să se reverse grațios spre pământ.

Cassian arăta de parcă ar fi primit o lovitură în abdomen.

Dar Nesta mă fixă cu privirea, lumina fae strălucind de-a

lungul pieptenilor argintii din părul aranjat în sus. Pe ceilalți îi ignoră respectuos, înălțându-și capul când se îndreptă spre noi. M-am rugat ca Mor și Amren, cu sprâncenele lor ridicate, să nu spună nicio…

— *De unde* a apărut rochia aia? zise Mor, rochia roșie unduindu-se în urma ei când veni spre Nesta. Sora mea se opri brusc, încordându-și umerii, pregătindu-se să…

Dar Mor era deja acolo, pipăind materialul greu și albastru, studiind fiecare cusătură.

— Vreau și eu una, spuse ea îmbufnată.

Fără îndoială, era încercarea ei de a mă invita la cumpărături ca să își mărească garderoba. Ca Mare Doamnă, aveam nevoie de haine – de unele mai elegante. Mai ales pentru întâlnirea asta. Și surorile mele aveau nevoie.

Mor își îndreptă ochii căprui spre mine și eu am fost nevoită să-mi reprim recunoștința sufocantă care amenința să mă facă să plâng când m-am apropiat de ele.

— Presupun că partenerul meu a scos-o de undeva, am spus eu, uitându-mă peste umăr la Rhys, care era cocoțat pe marginea mesei, flancat de Az și Cassian, cei trei illyrieni prefăcându-se că nu ascultau fiecare cuvânt în timp ce își turnau vin unul celuilalt.

Băgăcioși. Am trimis gândul prin legătură, iar râsul întunecat al lui Rhys răsună drept răspuns.

— El primește toate laudele pentru haine, spuse Mor, studiind materialul din care era făcută fusta Nestei în timp ce sora mea era atentă ca un uliu, și niciodată nu îmi spune unde le găsește. Tot nu vrea să-mi spună unde a găsit rochia lui Feyre pentru Căderea Stelelor. Ea aruncă o privire încruntată peste umăr. Ticălosul!

Rhys chicoti. Cu toate acestea, Cassian nu zâmbi, părând extrem de concentrat asupra Nestei și a lui Mor.

Asupra a ceea ce avea să facă sora mea.

Mor se uită cu atenție la pieptenii argintii din părul Nestei.

— Este bine că nu purtăm aceeași mărime – altfel aș fi tentată să fur rochia asta.

— Cel mai probabil direct de pe ea, mormăi Cassian.

Rânjetul de răspuns al lui Mor nu era liniștitor.

Dar chipul Nestei rămase inexpresiv. Rece. Ea o măsură din priviri pe Mor – observând rochia care-i expunea mare parte din abdomen, spate și piept, apoi fustele lungi cu pliuri care îi dezvăluiau picioarele. Era scandaloasă, după moda oamenilor.

— Din fericire pentru tine, spuse Nesta categoric, nu îți împărtășesc sentimentul.

Azriel tuși în vinul lui, dar Nesta se îndreptă pur și simplu spre masă și se așeză pe un scaun.

Mor clipi, dar mi se destăinui crispându-se:

— Cred că o să avem nevoie de mai mult vin.

Nesta înțepeni, dar nu spuse nimic.

— Voi căuta prin colecție, se oferi Cassian și dispăru pe ușile holului interior prea repede ca să nu pară preocupat cu adevărat.

Nesta se mai încordă un pic.

O tachinau pe sora mea și făceau glume pe seama ei… Am ocupat un loc lângă Nesta și i-am șoptit:

— Au intenții bune.

Nesta își trecu un deget peste aranjamentul ivoriu și negru, studiind argintăria cu nervuri de iasomie nocturnă gravate în jurul mânerelor.

— Nu-mi pasă!

Amren se așeză pe scaunul din fața mea tocmai când Cassian se întoarse cu o sticlă în fiecare mână și se crispă. Amren îi spuse surorii mele:

— Ești o figură.

Nesta își dădu ochii peste cap. Amren roti leneș un pahar cu sânge, urmărind-o ca o pisică ce avea o jucărie nouă și interesantă.

— De ce îți strălucesc ochii? fu tot ce spuse Nesta.

Era un pic curioasă și avea sincer nevoie de o explicație.

Și nu îi era frică. Deloc.

Amren își înclină capul.

— Știi, niciunul dintre băgăcioșii ăștia nu m-a întrebat niciodată asta.

Băgăcioșii încercau să nu pară prea îngrijorați, ca și mine.

Nesta așteptă.

Amren oftă, părul ei negru legănându-se.

— Strălucesc doar pentru că sunt singura parte din mine asupra căreia vraja de izolare nu a avut efectul dorit. Singurul licăr spre ceea ce pândește dedesubt.

— Și ce se află dedesubt?

Niciunul dintre ceilalți nu vorbi și nu se mișcă. Lucien, tot lângă fereastră, se albise ca hârtia.

Amren își trecu un deget de-a lungul marginii paharului ei, unghiile vopsite cu roșu strălucind la fel de intens ca sângele dinăuntru..

— Nici asta nu au îndrăznit să mă întrebe.

— De ce?

— Deoarece nu este politicos să întrebi și pentru că se tem.

Amren se uită în ochii Nestei, iar sora mea *nu ezită. Nu* tresări.

— Noi două suntem la fel, spuse Amren.

Nu eram sigură că respiram. Prin legătură, nu eram sigură nici de faptul că Rhys respira.

— Nu în ceea ce privește carnea, creatura care pândește sub pielea și oasele noastre… Amren își miji ochii remarcabili. Ci… Văd esența, fato. Amren dădu din cap, mai mult în sinea ei. Nu te-ai potrivit tiparului în care te-au îndesat. Căii prin care te-ai născut și pe care ai fost forțată să mergi. Ai încercat și totuși nu ai reușit, nu ai *putut* să te integrezi. Iar apoi, calea s-a schimbat. Ea dădu ușor din cap. Știu cum este să fii așa. Îmi amintesc asta, chiar dacă s-a întâmplat demult.

Nesta desprinsese cu calmul supranatural al creaturii

Fae mult mai repede decât mine. Rămase acolo câteva clipe, fixând-o pur și simplu cu privirea pe femela ciudată și delicată din fața ei, cântărind cuvintele, puterea care emana din Amren… Iar apoi Nesta spuse:

— Nu știu despre ce vorbești.

Buzele roșii ale lui Amren se despărțiră într-un zâmbet larg, diabolic.

— Fato, când ai să izbucnești, să te asiguri că o să se simtă în toată lumea.

Un fior mi se strecură pe sub piele.

— Se pare că Amren a luat lecții de actorie la teatrul de pe strada noastră, spuse Rhys tărăgănat.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Vorbesc serios, Rhysand…

— Sunt sigur de asta, spuse el, așezându-se în dreapta mea. Dar aș prefera să mănânc *ceva* înainte să ne faci să ne pierdem pofta.

Mâna lui lată îmi încălzi genunchiul când mi-l cuprinse pe sub masă, strângându-l liniștitor.

Cassian se așeză în stânga lui Amren, Azriel lângă el, iar Mor în fața lui, lăsându-l pe Lucien…

Lucien privi încruntat la locul rămas liber în capul mesei, apoi la locul gol din fața Nestei.

— Eu… Nu ar trebui să stai tu în capul mesei?

Rhys ridică o sprânceană.

— Nu-mi pasă unde stau! îmi pasă doar să mănânc ceva bun – și pocni din degete – acum.

Bucătarii pe care i-am întâlnit pregătind mâncarea în subsolul Casei apărură în partea cealaltă a mesei cu platouri, tăvi și boluri. Cărnuri prăjite, diverse sosuri, orez și pâine, legume fierte în aburi, aduse de la fermele din apropiere… Aproape am oftat la mirosurile care se unduiau ademenitor în jurul meu.

Lucien se așeză, arătând de parcă ar fi stat pe o pernă de ace.

M-am întins peste Nesta ca să-i explic lui Lucien:

— Te vei obișnui cu lipsa de etichetă.

— Dragă Feyre, o spui de parcă ar fi un lucru rău, zise Rhys servindu-se dintr-o farfurie cu somon prăjit înainte să mi-o dea mie.

Mi-am dat ochii peste cap, luând câteva bucăți crocante pe farfuria mea.

— Ca să știi, prima cină la care am fost toți prezenți m-a luat prin surprindere.

— O, știu, spuse Rhys zâmbind.

Cassian chicoti.

— Sincer, Azriel este singurul politicos, i-am spus lui Lucien, care îşi punea în tăcere o grămadă de fasole verde cu unt pe farfurie, dar de care nu se atinse, minunându-se poate de mâncarea simplă și atât de diferită de meniurile dichisite din Regatul Primăverii.

Mor și Cassian oftară indignați, dar îmblânzitorul Umbrelor schiță un zâmbet când își înclină capul și trase către sine o tavă cu sfeclă prăjită, presărată cu brânză de capră.

— Nici măcar să nu pretinzi că nu e adevărat.

— Bineînțeles că este adevărat, spuse Mor, oftând zgomotos, dar nu trebuia să ne faci să părem *grobieni.*

— Mor, mă așteptam s-o iei ca pe un compliment, spuse cu blândețe Rhys.

Nesta urmărea schimbul de replici ca și când s-ar fi aflat la un meci, atentă la noi. Ea nu se întinse spre nicio mâncare, așa că mi-am permis să-i pun câteva linguri din diverse feluri de mâncare pe farfurie.

Ea urmări și asta.

Și când m-am oprit, continuând să-mi umplu farfuria, Nesta spuse:

— Înțeleg ce ai vrut să spui despre mâncare.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc conversația din casa tatălui nostru, când ne certaserăm din cauza diferențelor dintre mâncarea oamenilor și cea Fae. Felurile de mâncare erau aceleași, dar… aveau un *gust mai bun* de cealaltă

parte a zidului.

— Este un compliment?

Nesta nu îmi zâmbi când desfăcu niște sparanghel cu furculița și începu să mănânce, iar eu mi-am dat seama că era un moment potrivit să-l întreb pe Cassian:

— La ce oră ne întoarcem mâine în ringul de antrenament?

Spre meritul lui, Cassian nici măcar nu aruncă o privire la Nesta când răspunse, zâmbind leneș:

— Aș spune la răsărit, dar, de vreme ce sunt mai degrabă recunoscător că te-ai întors întreagă, te voi lăsa să dormi mai mult. Hai să ne întâlnim la șapte!

— N-aș spune că dorm mai mult, am spus eu.

— Pentru un illyrian, este o oră târzie, mormăi Mor.

Aripile lui Cassian foșniră.

— Lumina zilei este o resursă prețioasă.

— Trăim în *Regatul Nopții,* replică Mor.

Cassian se strâmbă la Rhys și la Azriel.

— Ți-am spus că din clipa în care vom începe să lăsăm femelele să intre în grupul nostru, acestea ne vor crea numai probleme.

— Din câte îmi amintesc, Cassian, spuse sec Rhys, chiar tu ai spus că n-ai mai vrea să te uiți la fețele noastre urâte și că prezența unor *doamne* ți-ar oferi frumusețea atât de necesară la care să te uiți toată ziua.

— Porcule! spuse Amren.

Cassian îi făcu un gest vulgar, la vederea căruia Lucien se înecă cu mâncarea.

— Eram un tânăr illyrian naiv, spuse el, apoi arătă cu furculița spre Azriel. Nu încerca să te ascunzi. Ai spus același lucru.

— Nu-i adevărat, zise Mor, iar umbrele în care Azriel chiar se învăluise subtil dispărură. Azriel nu a spus niciodată ceva atât de îngrozitor. Doar tu, Cassian. Doar tu.

Generalul armatelor Marelui Lord scoase limba. Mor

răspunse la fel.

Amren se încruntă la Rhys.

— Ar fi înțelept să îi lași pe *amândoi* acasă la întâlnirea cu ceilalți, Rhysand. Ne vor face numai probleme.

Am îndrăznit să arunc o privire spre Lucien – doar ca să-i văd reacția.

Își controla chipul, dar o oarecare surprindere licărea acolo. Şi precauție, dar, mai ales… surprindere. Am riscat să mă mai uit o dată la Nesta, însă ea își privea farfuria, ignorându-i respectuos pe ceilalți.

— Rămâne de văzut dacă ni se vor alătura, spuse Rhys.

Lucien se uită atunci la el, curiozitatea din singurul ochi fiind neconfundabilă. Rhys observă asta și ridică din umeri.

— Veți afla destul de curând, presupun. Invitațiile trimise mâine îi vor chema pe toți Marii Lorzi să se adune ca să discutăm despre Război.

Lucien strânse tare furculița.

— Pe toți?

Nu eram sigură dacă se referea la Tamlin sau la tatăl său, dar Rhys dădu oricum din cap.

Lucien se gândi.

— Pot să-ți ofer un sfat nesolicitat?

Rhys rânji.

— Cred că este prima dată când cineva de la masa asta mă întreabă așa ceva.

Mor și Cassian scoaseră acum limba la el, dar Rhys flutură leneș o mână spre Lucien.

— Te rog, sfătuiește-mă!

Lucien se uită cu atenție la partenerul meu, apoi la mine.

— Presupun că Feyre va participa la întâlnire.

— Da.

Amren sorbi din paharul ei cu sânge – singurul sunet din cameră când Lucien reflectă din nou.

— Ai de gând să-i ascunzi puterile?

Liniște.

Rhys spuse în cele din urmă:

— Asta plănuiam să discut cu partenera mea. Tu ce părere ai, Lucien?

Tonul său continua să fie tăios, chiar un pic răutăcios.

Lucien mă studie din nou, iar eu am făcut un efort să rămân nemișcată.

— Este foarte probabil ca tatăl meu să se alăture Hybernului dacă el crede că are o șansă să își recupereze puterea ucigându-te.

Rhys mârâi.

— Totuși frații tăi m-au văzut, am spus eu, lăsând jos furculița. Poate că ar putea să creadă că flăcările erau ale tale, dar gheața…

Lucien făcu un semn din bărbie spre Lucien.

— Asta e informația pe care trebuie să o afli. Ce știe tatăl meu – dacă frații mei și-au dat seama ce făcea ea. Trebuie să începi de acolo și să-ți faci planul pentru întâlnire în funcție de asta.

— Eris ar putea să nu dezvăluie informația și să-i convingă pe ceilalți să facă la fel, dacă el crede că asta l-ar ajuta mai mult, zise Mor.

M-am întrebat dacă Mor tot îl vedea pe Eris când se uita la părul roșcat, la pielea arămie cu câteva nuanțe mai închisă decât a fraților lui.

Lucien spuse monoton:

— Poate. Dar trebuie să aflăm. Dacă Beron sau Eris dețin informația, o vor folosi în avantajul lor la întâlnire – ca să o controleze. Sau ca să te controleze pe tine. Sau ar putea să nu apară deloc și, în schimb, să se ducă direct în Hybern.

Cassian înjură încet și am fost înclinată să îi împărtășesc sentimentul.

Rhys își roti o dată paharul cu vin, îl lăsă jos și îi spuse lui Lucien:

— Tu și Azriel ar trebui să vorbiți. Mâine.

Lucien se uită spre îmblânzitorul Umbrelor, care dădu

din cap spre el.

— Sunt la dispoziția ta.

Niciunul dintre noi nu era destul de prost să întrebe dacă ar fi fost dispus să dezvăluie detalii despre Regatul Primăverii. Dacă el credea că ar fi venit și Tamlin. Că poate era mai bine să amâne conversația, să discutăm doar noi doi.

Rhys se rezemă de spătar și se gândi la ceva. Maxilarul i se încorda, apoi expiră aproape silențions. Se pregătea pentru orice era pe cale să dezvăluie, chiar și pentru planurile pe care hotărâse să nu le dezvăluie până acum. Și, deși stomacul mi se strânsese, un fel de fior mă străbătu văzând acea minte isteață la lucru.

Până când Rhys spuse hotărât:

— Trebuie să organizăm o altă întâlnire… și asta, cât mai curând.

CAPITOLUL 18

— Te rog să nu spui că trebuie să mergem în Regatul Coșmarurilor, mormăi Cassian cu gura plină.

Rhys ridică o sprânceană.

— Nu ai chef să-i terorizezi pe prietenii noștri de acolo?

Chipul auriu al lui Mor se albi.

— Vrei să îi ceri tatălui meu să lupte în acest război? îl întrebă ea pe Rhys.

M-am abținut să inspir brusc.

— Ce este Regatul Coșmarurilor? întrebă Nesta.

Lucien îi răspunse în locul nostru..

— Locul în care restul lumii crede că se află cea mai mare parte din Regatul Nopții. El făcu semn din bărbie înspre Rhys. Tronul puterii lui. Sau unde era.

— O, încă este, spuse Rhys. Pentru toată lumea din afara Velarisului. El o fixă cu privirea pe Mor. Și, da. Legiunea Aducătoare de întuneric a lui Keir este destul de mare, așa încât o întâlnire este necesară.

La ultima întâlnire, Keir își fracturase brațul în atât de multe locuri, că i se înmuiase. Mă îndoiam că masculul ar fi fost dispus să ne ajute curând – poate că acesta era motivul pentru care Rhys își dorea întâlnirea.

Nesta se încruntă.

— De ce nu le ordoni? Nu sunt supușii tăi?

Cassian lăsă furculița jos, uitând de mâncare.

— Din nefericire, în ceea ce privește genul acesta de lucruri, există protocoale care trebuie urmate de cele două subregate. În mare parte, se conduc singure – administrate de tatăl lui Mor.

Administratorul Orașului Cioplit este îndreptățit legal să refuze să-mi ajute armata, ne explică Rhys mie și Nestei. A fost o parte din înțelegerea pe care înaintașii mei au făcut-

o cu Regatul Coșmarurilor cu mii de ani în urmă. Ei vor rămâne pe muntele acela, nu ne vor provoca sau tulbura dincolo de granițele sale… și își vor păstra dreptul de a decide să *nu* ne sprijine în război.

— Și au… refuzat? am întrebat eu.

Mor dădu serios din cap.

— De doua ori. Nu tatăl meu. Ea aproape se înecă rostind cuvânlul. Dar… au avut loc două războaie. Au ales să nu lupte. Am câștigai, dar… la limită. Cu mari pierderi.

Și cu Războiul care ne aștepta… aveam nevoie de orice aliat pe care îl puteam chema. De orice armată.

— Plecăm în două zile, spuse Rhys.

— Va refuza, replică Mor. Nu îți pierde timpul.

— Atunci, va trebui să găsesc o cale să-l conving să se răzgândească.

Ochii lui Mor licăriră.

— Ce?

Azriel și Cassian se mișcară pe scaune, iar Amren țâțâi la Rhys, dezaprobator.

— El a luptat în Război, spuse calm Rhys. Poate că vom avea noroc și de data asta.

— Îți reamintesc faptul că Legiunea Aducătoare de întuneric era aproape la fel de rea ca inamicul când venea vorba de comportament, spuse Mor, îndepărtând farfuria.

— Vor fi reguli noi.

— Tu nu o să faci niciodată regulile și știi asta, izbucni Mor.

Rhys își roti din nou paharul cu vin.

— Mai vedem.

M-am uitat la Cassian. Generalul scutură subtil din cap. *„Nu te băga. Deocamdată. “*

Am înghițit, dând la fel de subtil din cap.

Mor se întoarse cu fața la Azriel.

— *Tu* ce crezi?

Îmblânzitorul Umbrelor se uită în ochii ei, cu fața inexpresivă. Gândindu-se dacă să o apere pe femela pe

care o iubea sau să-i țină partea Marelui său Lord… Am încercat să respir normal.

— Nu pot lua eu decizia asta.

— Ăsta e un răspuns de rahat, îl provocă Mor.

Aș fi putut jura că suferința licări în ochii lui Azriel, dar el nu făcut decât să ridice din umeri, chipul lui purtând din nou o mască rece a indiferenței. Mor își țuguie buzele.

— Nu trebuie să vii, Mor, spuse Rhys cu acea voce calmă și monotonă..

— Bineînțeles că vin. Va fi mai rău dacă nu voi fi acolo. Ea își bău vinul cu o înclinare rapidă a capului. Presupun că de data asta am două zile ca să găsesc o rochie potrivită ca să-mi îngrozesc tatăl.

Amren, cel puțin, chicoti când o auzi, Cassian râzând și el.

Însă Rhys o privi pe Mor un minut lung, câteva stele din ochii lui stingându-se. M-am gândit să întreb dacă era vreo altă cale să evităm *grozăvia* dintre noi, dar… Mai devreme, mă răstisem la el. Iar cu Lucien și sora mea aici… Mi-am ținut gura.

Ei bine, în ceea ce privea acea chestiune… în liniștea care se lăsă, am căutat orice urmă de normalitate și, întorcându-mă din nou spre Cassian, am spus:

— Începem să ne antrenăm mâine la ora *opt.* Ne vedem în ring.

— Șapte și jumătate, spuse el cu un zâmbet dezarmant – unul de care majoritatea inamicilor lui probabil că ar fi fugit.

Lucien se întoarse la mâncarea lui. Mor își umplu din nou paharul cu vin, iar Azriel îi urmări fiecare mișcare, strângând furculița în mâna lui acoperită de cicatrice.

— Opt, i-am spus cu expresie hotărâtă. M-am întors spre Nesta, tăcută și atentă la tot. Vrei să vii?

— Nu.

Ritmul liniștii era prea clar ca să fie ignorat, dar am ridicat nonșalant din umeri spre sora mea, întinzându-mă

spre carafa cu vin. Apoi am spus, mai mult pentru mine:

— Vreau să învăț să zbor.

Mor își vărsă vinul pe masă, împroșcându-l direct pe Azriel pe piept și gât. Îmblânzitorul Umbrelor era prea ocupat să se holbeze la mine ca să observe.

Cassian nu era sigur dacă să țipe la Azriel sau să se holbeze.

Magia mea era încă prea slabă ca să îmi crească aripile illyriene, dar am gesticulat spre illyrieni și am spus:

— Vreau să mă învățați voi.

— Serios? spuse Mor fără să gândească, în timp ce Lucien – *Lucien* – spuse:

— Ei bine, asta explică aripile.

Nesta se aplecă în față ca să mă evalueze.

— Ce aripi?

— Pot să mă… transform, am recunoscut eu. Și cu conflictul care ne așteaptă, le-am declarat tuturor, ar putea fi util… să știu să zbor. Am făcut un semn din bărbie spre Cassian, care mă studia acum cu o intensitate descurajantă – măsurându-mă din priviri. Presupun că lupta împotriva Hybernului îi va include și pe illyrieni. Generalul dădu ușor din cap. Atunci, plănuiesc să lupt împreună cu voi. Pe cer.

Am așteptat obiecțiile lor și ca Rhys să mă refuze, însă doar șuieiaiul vântului se auzi dincolo de ferestrele salonului.

Cassian expiră zgomotos.

— Nu știu nici măcar dacă este posibil – în scurt timp. Ar trebui să înveți nu doar să zbori, ci și cum să suporți greutatea scutului și a armelor tale și cum să lucrezi într-o unitate illyriană. Nouă ne ia zeci de ani să stăpânim doar ultima parte. În cel mai bun caz, avem câteva luni la dispoziție – în cel mai rău, câteva săptămâni.

Pieptul mi se relaxă un pic.

— Deci o vom învăța ce știm până atunci, spuse Rhys. Dar stelele din ochii lui se răciră când adăugă: îi voi da

orice șansă să fie în avantaj – să scape dacă lucrurile decurg prost. Chiar și o zi de antrenament ar putea face diferența.

Azriel își strânse aripile, trăsăturile lui frumoase fiind neobișnuit de blânde. Era gânditor.

— Te voi învăța eu.

— Ești… sigur? am întrebat eu.

Azriel afișă din nou masca inexpresivă.

— Rhys și Cass au fost învățați să zboare la o vârstă atât de fragedă, încât abia își mai aduc aminte de asta.

Dar Azriel, închis în temnița odiosului său tată ca un criminal până la vârsta de unsprezece ani, și căruia i se interzisese să zboare, să lupte, să facă orice îi strigau instinctele lui illyriene…

Întunericul vui prin legătură. Nu era supărat pe mine, dar… și Rhys își amintea ce suferise prietenul său. El nu uitase. Niciunul dintre ei nu uitase asta. Am făcut un efort să nu ne uităm la cicatricele urâte care îi acopereau mâinile lui Azriel. M-am rugat ca Nesta să nu pună întrebări în privința asta.

— O mulțime de copii au învățat de la noi lucrurile de bază, zise Cassian.

Azriel scutură din cap, umbrele înfășurându-se în jurul încheieturilor mâinilor lui.

— Nu este același lucru. Când ești mai mare, fricile, blocajele mentale… sunt altceva.

Niciunul dintre ei, nici măcar Amren, nu spuse nimic.

— Te voi învăța eu, îmi zise Azriel. Antrenează-te cu Cass câteva ore și ne vom întâlni după ce termini. După prânz, ne întâlnim, i se adresă lui Lucien, care nu se feri de umbrele mișcătoare.

Am încuviințat din cap.

— Mulțumesc. Și poate că bunătatea lui Azriel învinse o parte din mine, dar m-am întors spre Nesta. Regele Hybernului încearcă să dărâme zidul cu ajutorul Cazanului ca să mărească găurile deja existente. Ochii ei gri-albaștri

nu dezvăluiră nimic – doar o furie, clocotitoare la auzul numelui regelui. Probabil că aș fi în stare să peticesc găurile, dar tu… creată chiar de Cazan… în cazul în care Cazanul poate lărgi găurile, poate că și tu le poți închide. Cu antrenament – în timpul pe care-l mai avem.

— Pot să-ți arăt, o lămuri Amren pe sora mea. Sau cel puțin teoretic. Dacă începem curând – mâine-dimineață. Ea se gândi, apoi îi spuse lui Rhys: Când ai să te duci în Regatul Coșmarurilor, o să mergem cu tine.

Am întors capul spre Amren.

— Ce?

Gândul la Nesta în locul acela…

— Orașul Cioplit este un cufăr cu obiecte puternice, explică Amren. Ar putea să ne ofere ocazii să ne antrenăm. Lasă fata să-și dea seama, cum ar fi zidul sau Cazanul. În secret, adăugă când Azriel paru înclinat să obiecteze.

Nesla nu spuse nimic.

I-am așteptat refuzul categoric, anularea rece a oricărei speranțe.

Dar Nesta întrebă pur și simplu:

— De ce nu îl ucideți pe Regele Hybernului înainte să poată acționa?

Liniște totală.

Amren spuse cam încet:

— Fato, dacă vrei să-i dai lovitura mortală, așa să fie.

Nesta își îndreptă privirea spre ușile interioare deschise ale salonului, ca și când ar fi putut să o vadă direct pe Elain.

— Ce s-a întâmplat cu reginele umane?

Am clipit.

— La ce te referi?

— Au fost făcute nemuritoare?

Întrebarea i se adresa lui Azriel.

Pietrele Siphon ale lui Azriel se întunecară.

— Rapoartele sunt neclare și neconsistente. Unii spun că da, alții că nu.

Nesta își studie paharul cu vin.
Cassian își sprijini antebrațele de masă.
— De ce?
Nesta se uită la fața lui și ne vorbi încet tuturor, chiar dacă se uită în ochii lui Cassian ca și când ar fi fost singuri în cameră.
— Până la sfârșitul războiului, îi vreau morți. Pe rege, pe regine – pe toți. Promiteți-mi că-i veți ucide pe toți și am să vă ajut să peticiți zidul. Am să mă antrenez cu ea – făcu un semn din bărbie spre Amren – am să merg în Orașul Cioplit sau orice ar fi el… Am s-o fac, dar doar dacă îmi promiteți asta.
— S-a făcut! am spus eu. Și s-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău în timpul întâlnirii cu Marii Lorzi – ca să le mărturisești celorlalte regate și aliaților de ce este capabil Hybernul. Ce ți s-a întâmplat.
— Nu.
— Ești dispus să repari zidul sau să mergi în Regatul Coșmarurilor, dar nu vrei să vorbești cu oamenii?
Nesta strânse din buze.
— Nu.
Mare Doamnă sau soră; soră sau Mare Doamnă…
— E posibil ca viețile oamenilor și succesul întâlnirii cu Marii Lorzi să depindă de relatarea asta.
Ea apucă strâns cotiera scaunului, ca și când s-ar fi controlat.
— Nu-mi vorbi de sus. Răspunsul meu este nu.
Mi-am înclinat capul.
— Înțeleg că e oribil ce ți s-a întâmplat…
— Habar n-ai ce a fost sau nu a fost. Nimic. Și nu am de gând să mă umilesc precum unul dintre Copiii celor Binecuvântați și să-i implor pe Marii Spiriduși, care m-ar fi ucis cu bucurie când eram muritoare, să ne ajute. Nu le voi spune povestea *aceea* – povestea *mea.*
— Marii Lorzi s-ar putea să nu ne creadă, ceea ce te face să fii un martor important…

Nesta împinse scaunul înapoi, aruncând șervețelul în farfurie, sosul udând pânza fină.

Atunci, nu este problema mea dacă nu sunteți demni de încredere. Am să vă ajut cu zidul, dar nu am să le spun tuturor povestea mea. De dragul tău.

Ea se ridică în picioare, culoarea aprinzându-i chipul de obicei palid și spuse printre dinți:

— Şi dacă ai să *îndrăznești* să îi sugerezi lui Elain să facă așa ceva, am să-ți rup *gâtul!*

Îşi ridică privirea de la mine ca să se uite la toți ceilalți – extinzând amenințarea.

Niciunul dintre noi nu rosti vreun cuvânt când ea plecă din salon și trânti ușa în urma ei.

M-am lăsat pe scaun, sprijinindu-mi capul de spătar.

Ceva se auzi în fața mea. O sticlă de vin.

—Este în regulă dacă nu folosești paharul, fu tot ce spuse Mor.

*

— Aș spune că Nesta îi face concurență lui Amren în ceea ce privește setea de sânge, spuse gânditor Rhys câteva ore mai târziu când el și cu mine ne-am plimbat singuri pe străzile Velarisului.

Singura diterență este că Amren chiar îl bea.

Am pufnit, scuturând din cap când am cotit pe strada lată de lângă Sidra și am rătăcit de-a lungul râului presărat cu stele.

Atât de multe urme încă stricau frumoasele clădiri ale Velarisului, străzile fiind găurite din cauza ghearelor și a resturilor căzute. Mare parte din oraș fusese reparată, dar unele vitrine fuseseră acoperite cu scânduri, câteva case din lungul râului fiind doar niște grămezi de moloz. Am zburat de acasă imediat ce am terminat cina – ei bine vinul, presupun. Mor luase încă o sticlă cu ea când

dispăruse în Casă, Azriel încruntându-se în urma ei.

Rhys și cu mine nu mai invitaserăm pe nimeni cu noi. El mă întrebase prin legătură: „Mergi cu mine?“ Iar eu dădusem subtil din cap.

Și iată-ne! Ne plimbam deja de peste o oră, în mare parte tăcuți… gândindu-ne la cuvintele, informațiile și amenințările împărtășite azi. Niciunul din noi nu încetini pasul înainte să ajungem la micu restaurant unde cinaserăm cu toții sub stele, într-o seară.

Ceva încordat din pieptul meu se relaxă când am văzut clădirea neatinsă, plantele citrice din ghivece șuierând în briza râului. Și în briza aceea… am simțit aroma mirodeniilor pătrunzătoare, al cârnii cu usturoi și al roșiilor fierte… M-am rezemat de balustrada trotuarului din lungul râului, urmărind cum lucrătorii restaurantului serveau la mesele aglomerate.

— Cine știe, am șoptit eu, răspunzându-i în cele din urmă. Poate că și Nesta își va însuși obiceiul de a bea sânge. Cred că amenințarea de a-mi rupe gâtul e adevărată. Poate îi va da de gust.

Rhys chicoti, sunetul răsunându-mi în oase când se așeză lângă mine, cu coatele sprijinite de balustradă și aripile strânse. Am inspirat profund, inhalându-i parfumul de citrice și mare în plămâni ajungând în sânge. El îmi atinse gâtul cu gura.

— Ai să mă urăști dacă-ți spun că Nesta este… dificilă?

Am râs încet.

— Aș spune că situația a decurs destul de bine, luând totul în considerare. Măcar a fost de acord în privința unui lucru. Mi-am mușcat buza de jos. Nu ar fi trebuit să o descos în public. Am făcut o greșeală.

El rămase tăcut, ascultând.

— Cu ceilalți, am întrebat eu, cum găsești echilibrul – între Marele Lord și familie?

Rhys se gândi.

— Nu este ușor. Am luat destule decizii greșite de-a

lungul secolelor. Deci nu-mi place să-ți spun că seara asta ar putea fi doar începutul.

Am oftat prelung.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la faptul că s-ar putea să nu se simtă confortabil povestindu-le unor străini ce i s-a întâmplat în Hybern. Sora mea a fost o persoană retrasă toată viața ei, chiar și față de noi.

Rhys se aplecă să-mi sărute din nou gâtul.

— Mai devreme, azi – acasă, spuse el retrăgându-se ca să mă privească în ochi. Fără să tresară. Deschis. Nu am vrut să o insult.

— Îmi pare rău că am izbucnit la tine.

El ridică o sprânceană neagră.

— De ce naiba ți-ar părea rău? Ți-am insultat sora; tu i-ai luat apărarea. Aveai tot dreptul să mă bați pentru asta.

— Nu am vrut să... te subminez.

Umbrele licăriră în ochii lui.

— A!

El se roti spre Sidra, iar eu l-am urmat. Apa șerpuia pe lângă noi, suprafața întunecată unduindu-se cu luminile aurii de la stâlpii de iluminat și cu giuvaierele strălucitoare ale Curcubeului.

— De aceea... lucrurile au fost ciudate între noi în seara asta. El se crispă și se întoarse către mine. Pe toți zeii, Feyre!

Obrajii mi se încălziră, iar eu l-am întrerupt înainte să poată continua.

— Înțeleg totuși de ce. Un front solid, unit este important. Am zgâriat lemnul neted al balustradei cu un deget. Mai ales pentru noi.

— Nu în familia noastră.

Căldura se răspândi prin mine când am auzit cuvintele – familia *noastră.*

El mă luă de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Putem să facem ce reguli ne dorim. Ai tot dreptul să mă chestionezi, să-mi dai idei – și în particular, și în public.

El pufni. Bineînțeles, dacă hotărăști să mă iei cu adevărat la bătaie, aș putea să-ți cer să o faci în spatele ușilor închise, ca să nu îndur secole de tachinări, dar…

— Nu te voi submina în public. Și nici tu nu mă vei submina pe mine.

El rămase tăcut, lăsându-mă să gândesc, să vorbesc.

— Ne putem adresa întrebări unul celuilalt prin legătură, dacă ne aflăm *în* preajma unora care nu ne sunt prieteni, am spus eu. Dar, pentru moment, în primii ani, aș vrea să arăt lumii un front unificat… Asta dacă supraviețuim.

— Vom supraviețui. O hotărâre intransigentă se simțea în acele cuvinte și i se citea pe chip. Dar vreau să te simți în largul tău când mă încurajezi, când îmi spui unde greșesc…

— Când *nu* am făcut asta?

El zâmbi, dar eu am adăugat:

— Vreau să faci și tu același lucru – pentru mine.

— S-a făcut! Dar în familia noastră… să-mi spui când greșesc, ori de câte ori vrei. De fapt, insist.

— De ce?

— Pentru că e amuzant.

L-am înghiontit cu cotul.

— Deoarece ești egala mea, spuse el. Și asta înseamnă să ne apărăm în public, dar și să fim sinceri unul cu celălalt, să ne spunem adevărul.

M-am uitat cu atenție la orașul aglomerat din jurul nostru.

— Atunci, pot să-ți spun un mic adevăr?

El rămase nemișcat, dar spuse:

— Întotdeauna..

Am respirat adânc.

— Cred că ar trebui să ai grijă în colaborarea ta cu Keir. Nu din cauza josniciei lui, ci pentru că… eu cred că ai putea să o rănești pe Mor cu adevărat dacă nu faci ce trebuie.

Rhys își trecu o mână prin păr.
— Știu, știu...
— Merită trupele pe care ni le poate oferi? Dacă asta înseamnă să *o* rănești pe ea?
— Lucrăm cu Keir de câteva secole. Ea ar fi trebuit să se obișnuiască până acum. Și, da – soldații lui merită asta. Aducătorii de întuneric sunt bine antrenați, puternici și inactivi de prea mult timp.
M-am gândit.
— Ultima dată când ne-am dus în Regatul Coșmarurilor, am jucat rolul curvei tale.
Cuvântul îl făcu să tresară.
Dar acum sunt Marea ta Doamnă, am continuat eu, trecându-mi un deget peste dosul mâinii lui. El îmi urmări mișcarea. Am vorbit mai încet. Ca să-l faci pe Keir să fie de acord să ne ajute... Ai putea să-mi spui ce mască ar trebui să port în Orașul Cioplit?
— Tu decizi, spuse el, încă urmărind cum îi trasam lent cercuri pe piele cu degetul. Ai văzut cum sunt acolo – cum suntem. Tu decizi cum să îți joci rolul.
— Presupun că aș face bine să decid curând – nu doar pentru asta, ci și pentru întâlnirea cu ceilalți Mari Lorzi de peste două săptămâni.
Rhys îmi aruncă o privire piezișă.
Toate regatele sunt invitate.
Mă îndoiesc de faptul că va veni, având în vedere că este aliatul Hybernului, iar el știe că l-am ucide.
Briza râului îi agită părul negru-albăstrui.
— La întâlnire se va face o vrajă de legare, care ne va forța pe toți să încetăm ostilitățile. Dacă cineva o va încălca în timpul întâlnirii, magia va cere un preț scump. Probabil viața respectivului. Tamlin nu este destul de prost să atace – nici noi pe el.
— De ce l-ai invitat?
— Excluderea lui nu ar fi făcut decât să-l ațâțe mai mult împotriva noastră. Crede-mă, nu vreau să-l văd. Sau pe

Beron, pe care acum îmi doresc probabil să-l ucid mai mult decât pe Tamlin.

— Tarquin va fi acolo. Iar *noi* suntem aproape de capul listei sale cu indivizi pe care vrea să-i omoare.

— Chiar și cu rubinele de sânge, nu ar fi destul de prost să atace în timpul întâlnirii.

Rhys oftă pe nas.

— Pe câți aliați putem conta? în afară de Keir și de Orașul Cioplit, vreau să spun.

M-am uitat de-a lungul trotuarului de lângă râu.

Mesenii și petrecăreții erau prea ocupați să se distreze ca să ne observe măcar prezența, în ciuda aripilor ușor de recunoscut ale lui Rhys. Totuși – poate că nu era cel mai bun loc pentru o conversație.

— Nu știu, recunoscu Rhys. Helion și Regatul Zilei, probabil. Kallias… poate. Cu Regatul Iernii, situația e încordată de la evenimentele petrecute la Poalele Muntelui.

— Presupun că Azriel va afla mai multe.

— Deja a plecat să afle.

Am dat aprobator din cap.

— Amren a pretins că ea și Nesta au nevoie de ajutor ca să cerceteze căile prin care să repare zidul. Am gesticulat înspre oraș. Îndreaptă-mă spre cea mai bună bibliotecă de unde pot să aflu ceva în legătură cu asta.

Rhys ridică din sprâncene.

— Chiar acum? Etica muncii tale o face de rușine pe a mea.

— *Mâine,* deșteptule! am șuierat eu.

El chicoti, aripile umflându-se și strângându-se. Aripile… aripile pe care îi permisese lui Lucien să le vadă.

— Ai încredere în Lucien?

Întrebarea-nu-prea-întrebare îl făcu să-și încline capul.

— Cred în faptul că acum ne aflăm în posesia singurului lucru pe care și-l dorește mai mult decât orice. Și câtă vreme situația nu se schimbă, va încerca să ne facă pe

plac. Dar, dacă se schimbă... Talentul i-a fost risipit în Regatul Primăverii. Știi, avea un motiv pentru care purta masca de vulpe. Gura i se strâmbă într-o parte. Dacă ar lua-o pe Elain înapoi în Regatul Primăverii sau oriunde altundeva... în sinea ta, nu crezi că ar vinde tot ce știe? Ori pentru câștig, ori ca să îi garanteze ei siguranța?

— Totuși l-ai lăsat să audă totul în seara asta.

— Niciuna dintre informații nu i-ar permite Hybernului să ne distrugă. Este foarte probabil ca regele să știe deja că vom căuta să ne aliem cu Keir – că vom încerca să găsim o cale de a-l opri să distrugă zidul. Nu a fost deloc subtil cu căutările lui Dagdan și ale Im Brannagh. Și se va aștepta ca noi să încercăm să-i adunăm pe Marii Lorzi. Tocmai de aceea locația întâlnirii nu se va decide decât mai târziu. Îi voi spune lui Lucien? Îl voi aduce și pe el?

M-am gândit la întrebarea lui: Aveam *eu* încredere în Lucien?

— Nici eu nu știu, am recunoscut și am oftat. Nu îmi place că Elain este un pion.

— Ştiu. Niciodată nu este ușor.

Se confruntase cu asemenea lucruri secole la rând.

Vreau să aștept – să văd ce face Lucien în următoarele două săptămâni. Cum se poartă cu noi și cu Elain. Ce crede Azriel despre el.

M-am încruntat.

Nu este o persoană rea – nu este malefic.

— Cu siguranță, nu este.

— Eu doar... I-am întâlnit privirea calmă și fermă. Riscăm dacă avem încredere oarbă în el.

— A discutat ce sentimente are față de Tamlin?

— Nu. Nu am vrut să insist. Lui îi... părea rău pentru ce mi s-a întâmplat, ce s-a petrecut în Hybern și ce a pățit Elain. S-ar fi simțit la fel dacă Elain nu ar fi fost implicată? Nu știu – poate. Nu cred că ar fi plecat totuși.

Rhys îmi dădu la o parte părul de pe față.

— Totul face parte din joc, dragă Feyre. În cine să ai

încredere, când să ai încredere – ce informații să schimbi.

— Îți place?

— Uneori, da. Acum nu. Nu când riscurile sunt atât de mari. Degetele lui îmi atinseră fruntea. Când am atât de multe de pierdut.

Mi-am pus palma pe pieptul lui, chiar peste tatuajele illyriene de sub hainele lui, chiar peste inima lui și i-am simțit bătăile puternice răsunându-mi în piele și-n oase.

Am uitat de orașul din jurul nostru când îmi întâlni privirea, cu buzele deasupra pielii mele și-mi șopti:

— Vom continua să ne facem planuri de viitor, cu sau fără război. *Eu* voi continua să fac planuri pentru viitorul nostru.

Gâtul îmi ardea și am dat din cap.

— Merităm să fim fericiți, spuse el, ochii scânteindu-i suficient încât să-mi spună că își amintea cuvintele pe care i le spusesem pe acoperișul casei din oraș, după atac. Și voi lupta din răsputeri ca să ni-l asigur.

— *Noi* vom lupta, am spus eu răgușită. Nu doar tu.

Prea multe. Îmi dăruise deja prea multe și tot nu i se părea că era suficient.

Dar Rhys se uită la restaurantul vesel din spatele nostru, peste umărul lui lat.

— În prima seară în care am venit cu toții aici, spuse el și i-am urmărit privirea, uitându-mă la lucrătorii care aranjau cu pricepere și cu pasiune mesele. Când i-ai spus Sevendei că te-ai simțit trează după ce ai mâncat mâncarea pregătită de ea… El scutură din cap. A fost prima dată când ai părut… liniștită. De parcă erai într-adevăr trează, *vie* din nou. Am fost atât de ușurat, încât am crezut că am să vomit direct pe masă.

Mi-am amintit privirea lungă și ciudată pe care mi-o aruncase când vorbisem în cele din urmă. Apoi, plimbarea lungă spre casă, când auzisem muzica pe care mi-o trimisese în celula mea de la Poalele Muntelui.

M-am îndepărtat de balustradă și l-am tras spre podul

care se întindea peste Sidra – podul care ne ducea acasă. Trebuia să lăsăm altă dată discuția despre cine se implicase mai mult în război.

— Vino cu mine – prin Curcubeu, giuvaierul colorat și scânteietor al orașului, inima care găzduia cartierul artiștilor, vibrant și zgomotos la ora aceea din noapte.

L-am luat de braț înainte să spun:

— Tu și orașul m-ați ajutat să mă trezesc, m-ați ajutat să revin la viață. Ochii îi licăriră când i-am zâmbit. Și eu voi lupta din răsputeri Rhys.

El mă sărută pe creștet, trăgându-mă mai aproape când am tranversat Sidra pe sub cerul înstelat.

CAPITOLUL 19

Fu un lucru bun că insistasem să mă întâlnesc cu Cassian la ora opt deoarece, chiar dacă m-am trezit la răsărit, când m-am uitat la chipul adormit al lui Rhysand, am hotărât să-mi petrec dimineața trezindu-l încet și dulce.

Încă eram îmbujorată când Rhys mă lăsă la ringul de antrenament de pe acoperișul Casa Vântului, spațiul liber fiind înconjurat de un zid de piatră roșie. Îmi promise că urma să ne întâlnim după prânz ca să-mi arate biblioteca pentru cercetările mele și apoi îmi făcu poznaș semn cu ochiul și mă sărută pe obraz înainte de a se înălța din nou în aer, cu o bătaie puternică a aripilor.

Rezemându-se de zidul de lângă rastel, Cassian spuse doar atât:

— Sper că nu te-ai extenuat prea mult, pentru că asta *chiar* o să doară.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar și când am încercat să-mi alung din minte imaginea lui Rhysand care mă întinsese pe burtă și apoi mă sărutase pe spate. Mai jos. Am încercat să alung senzația mâinilor lui puternice care mă apucaseră de șolduri și mă ridicaseră tot mai sus, până ce ajunsese sub ele și se înfruptase din mine, până ce îl implorasem tăcută, iar el se ridicase în spatele meu, iar eu fusesem nevoită să mușc din pernă ca să nu trezesc toată casa cu gemetele mele.

Dimineața, Rhysand era… Nu aveam cuvinte să descriu cum era când nu se grăbea și era leneș și păcătos, cu părul încă zburlit de somn, iar în ochi avea acea strălucire pur masculină. Licărul leneș și satisfăcut din urmă cu o clipă încă se zărea, iar sărutul așa-zis nevinovat pe obraz mă făcuse să roșesc.

Mai târziu. Urma să-l torturez mai târziu.

Pentru moment… m-am îndreptat spre locul în care stătea Cassian, rotindu-mi umerii.

— Doi masculi illyrieni mă fac să transpir într-o singură dimineață. Ce să facă o femelă?

Cassian râse.

— Cel puțin ai venit binedispusă.

Am rânjit, punându-mi mâinile în șolduri când am studiat rastelul cu arme.

Pe care s-o aleg?

Pe niciuna. El făcu semn din bărbie spre ringul din cretă albă din spatele nostru. A trecut ceva timp de la ultimul antrenament. Astăzi vom recapitula lucrurile de bază.

— Nu a trecut chiar atât de mult, am rostit eu cu o oarecare încordare.

— A trecut o lună și jumătate.

M-am uitat la el, la aripile strânse, la părul negru până la umeri.

— *Ce* nu este în regulă?

— Nimic.

El trecu pe lângă mine spre ring.

Nesta?

— Nu toate lucrurile din viața mea au legătură cu sora ta, știi asta.

Vorbele lui mă făcură să tac.

Vizita de mâine din Regatul Coșmarurilor?

Cassian își scoase cămașa, dezvăluindu-și mușchii acoperiți cu tatuaje complicate și frumoase. Simboluri illyriene pentru noroc și glorie.

— Nu este nimic. Ocupă-ți poziția!

M-am supus, chiar dacă l-am privit atentă.

— Ești… nervos.

El refuză să vorbească înainte să-mi încep exercițiile de încălzire: diverse fandări, lovituri cu piciorul și întinderi gândite să-mi relaxeze mușchii. Și abia când am început să ne luptăm, când îmi pară loviturile de pumn, îmi spuse:

— Tu și Rhys ne-ați ascuns adevărul. Și ne-am dus în

Hybern fără să știm asta.

— Ce anume?

— Că ești Mare Doamnă.

M-am împins spre mâinile lui ridicate într-o combinație de două lovituri, respirând sacadat.

— Ce diferență ar fi fost?

— Ar fi schimbat *totul.* Nimic nu s-ar fi desfășurat așa.

— Poate de aceea a hotărât Rhys să păstreze secretul.

— Hybernul a fost un *dezastru..*

Am încetat să mai lovesc.

— Știai că sunt partenera lui când am plecat. Nu văd cum ar schimba ceva faptul că sunt Mare Doamnă.

— Totul se schimbă.

Mi-am pus mâinile în șolduri, ignorându-i semnul de a continua.

— Cum așa?

Cassian își trecu o mână prin păr.

— Deoarece, ca parteneră a lui, încă erai sub protecția sa. O, nu te uita așa! Și tu trebuie să-l protejezi pe el. Mi-aș fi dat viața pentru tine, ca parteneră a lui – și ca prieten al tău. Dar tu tot erai… a lui.

— Și ca Mare Doamnă?

Cassian expiră zgomotos.

— Ca Mare Doamnă, ești a mea. Și a lui Azriel, și a lui Mor, și a lui Amren. Ne aparții tuturor, iar noi îți aparținem. Nu te-am fi pus… intr-un pericol atât de mare.

— Poate că de aceea a vrut Rhys să păstreze secretul. V-ar fi făcut să vă concentrați la altceva.

— Asta are legătură cu noi doi. Și, crede-mă, Rhys și cu mine am… *discutat* despre asta.

Am ridicat o sprânceană.

— Ești supărat pe mine?

Închizând ochii, el scutură din cap.

— Cassian!

El își ridică mâinile intr-un ordin tăcut de a continua.

Am oftat și am început din nou. Abia după cincisprezece

repetări și când gâfâiam greoi Cassian îmi spuse:
— Nu credeai că ești esențială. Ne-ai salvat pielea, da, dar… nu credeai că ești esențială aici.
Unu-doi, unu-doi, unu-doi.
— Nu sunt. El deschise gura, dar ’ eu am înaintat, vorbind gâfâind.
— Cu toții aveți o… datorie – voi toți sunteți vitali. Da, am abilități, dar… tu și Azriel erați răniți, surorile mele erau… știi ce li s-a întâmplat. Am făcut ce am putut ca să ieșim de acolo. Aș fi preferat să fi fost eu decât oricare dintre voi. Nu aș fi suportat alternativa.
Își ținu ferm mâinile ridicate când i le-am lovit.
— Ar fi putut să ți se întâmple orice în Regatul Primăverii.
M-am oprit din nou.
— Dacă Rhys nu mă stresează cu prostiile exagerat de protectoare, atunci nu înțeleg de ce tu…
— Să nu crezi nicio clipă că Rhys nu a fost foarte îngrijorat. O, pare că se controlează bine, Feyre, dar eu îl cunosc. Și a fost *panicat tot timpul* cât ai lipsit. Da, el știa – noi știam – că te puteai descurca singură. Dar asta nu ne face să fim mai puțin îngrijorați.
Mi-am scuturat mâinile umflate, apoi mi-am frecat brațele care mă dureau deja.
— Erai supărat și pe el.
— Dacă nu m-aș fi vindecat, l-aș fi luat la șuturi dintr-un capăt al Velarisului până în celălalt.
Eu nu am răspuns.
— Am fost cu toții îngrijorați pentru tine.
— M-am descurcat foarte bine.
— Bineînțeles. Știam că o vei face. Dar… Cassian își încrucișă brațele. Rhys a procedat la fel în urmă cu cincizeci de ani. Atunci când s-a dus la blestemata de petrecere organizată de Amaratha.
O! „Ooo!“
— Nu voi uita, știi, spuse el expirând. Când ne-a vorbit

tuturor, telepatic. Când mi-am dat seama de ceea ce se întâmpla și că… ne-a salvat. Ne-a închis aici și ne-a legat mâinile, dar… își scărpină tâmpla. În capul meu s-a făcut liniște, ca niciodată. Ca atunci când… Cassian se uită cu ochii mijiți la cerul senin. În ciuda iadului dezlănțuit aici, pe teritoriul nostru, eu am… tăcut. El își atinse ușor tâmpla cu un deget și se încruntă. După cele întâmplate în Hybern, vindecătoarea m-a ținut adormit cât mi-a îngrijit aripile. Abia când m-am trezit după două săptămâni… am aflat. Iar când Mor mi-a spus ce ți s-a întâmplat… Am tăcut din nou.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— M-ai găsit când aveam cea mai mare nevoie de tine, Cassian.

— Mă bucur că te-am ajutat. El îmi zâmbi autoritar. Te poți baza pe noi, știi. Pe amândoi. El este înclinat să facă personal totul – *să dea* totul din el. Nu suportă să lase pe oricine altcineva să ofere ceva. Acel zâmbet dispăru. Nici tu nu poți.

— Dar tu poți?

— Nu îmi este ușor, dar, da. Sunt generalul armatei lui și, parțial, asta include să știu cum să deleg. Sunt cu Rhys de peste cinci sute de ani, iar el tot încearcă să facă totul singur și continuă să creadă că nu este suficient.

Știam asta – prea bine. Iar gândul că în războiul acesta Rhys încerca să se ocupe de tot ce ne aștepta… Greața îmi dădu stomacul peste cap.

— El dă ordine tot timpul.

— Da. Și știe la ce excelăm. Dar, când trebuie să acționăm… Cassian își aranjă bandajele de pe mâini. Dacă Marii Lorzi și Keir nu intervin, el tot va înfrunta Hybernul și va face ce e mai greu, ca sa ne scutească pe noi.

Un fel de încordare grețoasă și inconfundabilă mă cuprinse. Rhys avea să supraviețuiască – nu ar fi îndrăznit să sacrifice totul ca să se asigure că noi…

Rhys ar fi făcut-o. O făcuse cu Amarantha și ar fi repetat

gestul fără ezitare.

Am alungat senzația. Am reprimat-o. M-am concentrat la respirație.

Ceva îi atrase atenția lui. Cassian în spatele meu și, chiar dacă chipul îi rămase calm, o strălucire de prădător licări în ochii lui.

Nu trebuia să mă întorc pentru a ști cine stătea acolo.

— Vrei să ni te alături? spuse mieros Cassian.

— Mi se pare că nu faceți decât să pălăvrăgiți, zise Nesta.

M-am uitat peste umăr. Sora mea purta o rochie de un albastru deschis care îi făcea pielea aurie, părul îi era prins sus, iar spatele rigid. M-am chinuit să spun ceva, să îmi cer scuze, dar... nu în fața Iui. Ea nu și-ar fi dorit să poarte conversația asta în fața lui Cassian.

Cassian îi întinse o mână bandajată și-i făcu semn să se apropie indoindu-și degetele.

—Ești speriată?

Am tăcut cu înțelepciune când Nesta păși din pragul deschis al ușii, în lumina orbitoare a curții.

— De ce m-ar speria un liliac imens, căruia îi place să facă crize de nervi?

M-am înecat, iar Cassian mă avertiză cu o privire încruntată, provocându-mă să râd, însă mi-am căutat legătura în minte, coborându-mi scuturile suficient, încât să-i spun lui Rhysand, oriunde ar fi fost în oraș: „Te rog, vino să mă cruți de cearta dintre Cassian și Nesta!“

O clipă mai târziu, Rhys îmi răspunse: „Regreți că ai devenit Mare Doamnă?”

I-am savurat vocea și umorul, dar am alungat panica atunci când i-am dat replica: „Asta face parte din îndatoririle mele?”

El râse senzual și malefic. „De ce crezi că eram atât de disperat să am o parteneră? De aproape cinci sute de ani mă ocup de asta de unul singur. Acum e corect să înduri și tu.”

— Mi se pare că ești cam încordată, Nesta, îi spuse Cassian. Și aseară ai plecat atât de brusc… Pot să te ajut cumva să scapi de încordare?

„Te rog”, l-am implorat pe Rhys.

„Ce îmi vei da?”

Nu eram sigură dacă puteam să *șuier* prin legătură, dar după chicotul care îmi răsună în minte o clipă mai târziu, mi-am dat seama că mă simțise. „Sunt la o întâlnire cu guvernatorii Palatelor. S-ar putea să se supere dacă dispar.” Am încercat să nu oftez.

Nesta își curăță unghiile.

— Amren vine să mă instruiască în câteva…

Umbra se undui prin curte, întrerupând-o. Și nu Rhysand fu cel care ateriză între noi, ci…

„Ți-am trimis un alt chip frumos pe care să-l admiri, spuse Rhys. Nu la fel de frumos ca al meu, bineînțeles, dar pe aproape.”

Când umbrele care îl înconjurau se împrăștiară, Azriel îi măsură din priviri pe Nesta și pe Cassian, apoi îmi aruncă o privire vag compătimitoare.

— Trebuie să începem lecția mai devreme.

— Corect. Nicio problemă, am zis eu, mințind cu dezinvoltură.

Cassian se încruntă la mine, apoi la Azriel. Amândoi l-am ignorat când ne-am îndreptat spre îmblânzitorul Umbrelor, scoțându-mi bandajele de pe mâini între timp.

„Mulțumesc”, am spus eu prin legătură.

„Poți să te revanșezi în seara asta.”

Am încercat să nu roșesc la imaginea pe care Rhys mi-o trimise în minte, detaliindu-mi exact cum să-l răsplătesc, și mi-am coborât scuturile mentale. De cealaltă parte a lor, aș fi putut jura că degetele cu gheare coborâseră pe diamantul negru într-o promisiune tăcută și senzuală. Am înghițit cu greu.

Azriel își întinse aripile, roșul închis și auriul lucind în soarele strălucitor, și își deschise brațele spre mine.

— Pădurea de pini e în regulă – cea de lângă lac.

— De ce?

— Deoarece este mai bine să cazi în apă decât pe piatră dură, răspunse Cassian, încrucișându-și brațele.

Stomacul mi se strânse, dar l-am lăsat pe Azriel să mă ridice, mirosul lui de ceață rece nocturnă și cedru învăluindu-mă când bătu din aripi o dată, agitând praful din curte.

I-am surprins privirea mijită a lui Cassian și am zâmbit larg.

— Noroc! am spus eu, iar Azriel, Cazanul să-l binecuvânteze, țâșni pe cerul senin.

Niciunul din noi nu rată înjurătura obscenă strigată de Cassian, deși nu am catadicsit să comentăm.

Cassian era general – *generalul* Regatului Nopții.

Cu siguranță putea să-i facă față Nestei.

*

—Am lăsat-o pe Amren acasă când am venit, îmi spuse Azriel în timp ce aterizam pe malul unui lac turcoaz de munte, flancat de pini și granit. I-am spus să se ducă imediat la antrenament. El schiță un zâmbet. Adică după câteva minute.

Am pufnit și mi-am întins brațele.

— Bietul Cassian!

Azriel pufni amuzat.

— Într-adevăr.

M-am mișcat pe loc, micile roci gri de-a lungul malului alunecând sub cizmele mele.

— Deci…

Părul negru al lui Azriel părea să absoarbă lumina orbitoare a soarelui.

— Ca să zbori, spuse el sec, ai nevoie de aripi.

Corect.

Fața mi se încălzi. Mi-am rotit și pocnit încheieturile

mâinilor.
— A trecut ceva vreme de când nu le-am mai invocat.
El nu-și mută privirea pătrunzătoare de la chipul și postura mea. La fel de neclintită și stabilă ca granitul cioplit în care se formase acest lac. Prin comparație, aș fi putut fi un fluture în zbor.
— Vrei să mă întorc? își accentua el cuvintele, ridicând o sprânceană neagră.
M-am crispat.
— Nu. Dar… s-ar putea să am nevoie de câteva încercări.
— Ne-am început lecția mai devreme – avem destul timp.
— Apreciez că faci efortul să pretinzi că nu din cauza disperării mele de a evita ciondăneala de dimineață dintre Cassian și Nesta.
— Nu aș lăsa-o niciodată pe Marea mea Doamnă să suporte asta, zise el cu chipul împietrit:.
Am chicotit, frecând locul dureros de pe umăr,
— Ești… gata să te întâlnești cu Lucien în după-amiaza asta?
Azriel își înclină capul.
— *Ar trebui* să mă pregătesc?
— Nu. Eu doar… Am ridicat din umeri. Când pleci să aduni informații despre Marii Lorzi?
— După ce discut cu el. Ochii îi străluceau – luminați de amuzament. Ca și când ar fi știut că trăgeam de timp.
Am expirat.
— Corect. Începem.
Atingându-mi acea parte din mine, partea pe care mi-o dăduse Tamlin… Ceva vital din inima mea se retrase, în ciuda faptului că ceva ascuțit și agresiv din instinctele mele se mândrea cu tot ce luasem.
Mi-am alungat gândurile, concentrându-mă la aripile illyriene. Le invocasem în ziua aceea din Stepe din memorie și teamă. Ca să le creez acum… mi-am lăsat mintea să alunece în amintirile mele despre aripile lui

Rhys – cum se simțeau, cum se mișcau și cât cântăreau…

— Scheletul trebuie să fie un pic mai gros, se oferi Azriel să mă ajute. Greutatea începu să-mi apese spatele. Întărește mușchii dinspre ele.

M-am supus, magia mea ascultând la rândul ei. El îmi mai dădu și alte informații: unde să adaug și unde să reduc, unde să netezesc și unde să întăresc.

Gâfâiam, transpirația alunecându-mi pe spate când îmi spuse:

— Bun. Își drese vocea. Știu că nu ești illyriană, dar… printre ei, se consideră… că e nepotrivit să atingi aripile cuiva fără permisiune. Mai ales pe ale femelelor.

Printre ai *lor*. Nu ai lui.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce îmi cerea.

— O… ooo. Continuă.

— Trebuie să mă conving că *par* în regulă.

— Corect.

M-am *întors cu* spatele la el, iar mușchii m-au durut când m-am incordat ca să întind aripile. Totul – de la gât până la umeri, spre coaste, spate și fund – părea acum să le controleze și protesta dureros din cauza greutății și a mișcării.

Le avusesem doar câteva secunde cu Lucien în Stepe – nu îmi dădusem seama cât de grele erau, cât de complecși erau mușchii.

În ciuda cicatricelor, i-am simțit mâinile lui Azriel ușoare ca pe niște pene când apucă și atinse unele zone, iar pe altele le lovi ușor. Am scrâșnit din dinți, de parcă… m-ar fi gâdilat și m-ar fi împuns în talpa piciorului. Dar el lucră rapid, iar eu mi-am rotit din nou umerii când mă înconjură și șopti:

— Este… uimitor. Sunt la fel ca ale mele.

— Cred că, în mare, e meritul magiei.

El scutură din cap.

— Ești o artistă – a fost atenția ta la detalii.

Complimentul mă făcu să roșesc ușor și mi-am pus

mâinile în șolduri.

— Ei bine? Ne ridicăm spre cer?

— Prima lecție: nu le lăsa să se târască pe pământ.

Am clipit. Aripile mi se sprijineau intr-adevăr pe roci.

— De ce?

— Illyrienii cred că este un semn de lene și de slăbiciune. Și din punct de vedere practic, pământul este plin de lucruri care ți-ar putea răni aripile. Așchii, cioburi de piatră… care nu doar că pot să le pătrundă și să cauzeze o infecție, ci și să afecteze felul în care aripa prinde vântul. Deci să le ții în aer.

O durere ascuțită îmi străbătu spatele când am încercat să le ridic. Am reușit să o îndrept pe cea stângă. Cea dreaptă tocmai căzu ca o pânză dezlegată.

— Trebuie să-ți întărești mușchii spatelui și ai coapselor. Și ai brațelor. Și ai mijlocului.

— Așadar, pe toți.

El zâmbi din nou sec.

— De ce crezi că illyrienii sunt atât de în formă?

— De ce nu m-a avertizat nimeni că ești cam încrezut?

Azriel zâmbi.

— Ridică ambele aripi!

O cerere calmă, dar fermă.

Am tresărit, contorsionându-mi corpul în toate direcțiile când m-am luptat să o ridic pe cea dreaptă. Fără succes.

— Încearcă să le întinzi și apoi să le strângi, dacă nu o poți ridica așa.

M-am supus și am șuierat când am simțit durerea ascuțită în toți mușchii spatelui în clipa în care mi-am întins aripile. Chiar și cea mai mică briză de pe lac mă gâdila și mă smucea, iar eu mi-am îndepărtat picioarele pe malul stâncos, căutând un fel de echilibru…

— Acum, strânge-le!

Le-am strâns atât de rapid, încât m-am aplecat în față.

Azriel mă prinse înainte să dau cu nasul în pietre, apucându-mă ştrâns de sub umeri și ridicându-mă.

— Dezvoltarea mușchilor mijlocului te va ajuta și cu echilibrul.

— Așadar, mă întorc la Cassian.

El dădu din cap.

— Mâine. Azi concentrează-te ca să nu le lași să se târâie, să le strângi, să le întinzi și să le ridici în aer.

Aripile lui Azriel străluciră roșu și auriu când lumina soarelui Ie polei.

— Așa.

El îmi demonstră, întinzându-și larg aripile, strângându-le, întizându-le, înclinându-le și strângându-le de nenumărate ori.

Oftând, i-am urmărit mișcările, cu spatele zvâcnindu-mi de durere. Poate că lecțiile de zbor erau o pierdere de timp.

CAPITOLUL 20

— Nu am mai fost niciodată într-o bibliotecă, i-am recunoscut lui Rhys după prânz, când am coborât nivel după nivel sub Casa Vântului, cuvintele mele răsunând între pereții din piatră roșie sculptată.

M-am crispat la fiecare pas, frecându-mi spatele.

Azriel îmi dăduse un tonic pentru ameliorarea durerii, dar știam că, până la înserat, aveam să scâncesc, dacă nu chiar încă de la orele de căutare a metodei prin care să acoperim găurile din zid nu m-ar fi făcut primele să tresar.

— Adică fără să socotesc bibliotecile particulare de aici și din Regatul Primăverii; și familia mea avea una, dar nu… nu una adevărată, l-am lămurit eu.

Rhys se uită pieziș la mine.

— Am auzit că oamenii au biblioteci gratuite pe continent – deschise tuturor.

Nu eram sigură dacă era sau nu o întrebare, dar am dat aprobator din cap.

— Într-unul dintre teritorii, li se permite tuturor să intre, indiferent de poziția lor sau de descendență..

M-am gândit la cuvintele lui.

— Erau… biblioteci înainte de război?

Bineînțeles că fuseseră, dar voiam să spun…

— Da. Biblioteci mari, pline de învățați țâfnoși care îți puteau găsi volume din urmă cu o mie de ani. Dar oamenilor nu li se permitea să intre – decât dacă erau sclavii cuiva, trimiși cu o treabă, și chiar și *atunci* erau atent supravegheați.

— De ce?

— Deoarece cărțile erau pline de magie și lucruri pe care nu voiau ca oamenii să le cunoască.

Rhys își băgă mâinile în buzunare, conducându-mă pe

coridorul aprins doar de *holurile cu lumină* fae ridicate în mâinile frumoaselor statui feminine, cu siluete de Mari Spiriduși și zâne.

— Învățații și bibliotecarii refuzau să aibă sclavi – unii din motive personale, dar în principal din cauză că nu voiau ca ei să aibă acces la cărți și arhive.

Rhys gesticula spre altă scară curbată. Probabil era*m* mult în adâncul muntelui, pentru că aerul era rece, uscat și greu, ca și când ar fi fost închis de secole.

Ce s-a întâmplat cu bibliotecile după construirea zidului?

Rhys își strânse aripile când scările deveniră mai înguste, iar tavanul coborî.

— Majoritatea învățaților au avut timp să le evacueze și au reușit să teleporteze cărțile. Cei care nu au avut timp sau au fost lipsiți de puterile elementare… Un mușchi îi zvâcni pe maxilar. Au ars bibliotecile, ca să nu-i lase pe oameni să le acceseze informațiile prețioase.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Au preferat să piardă pentru totdeauna informațiile?

El dădu din cap, lumina slabă poleindu-i părul negru-albăstrui.

— Lăsând deoparte prejudecățile, se temeau că oamenii ar găsi vrăji periculoase și le-ar folosi împotriva noastră.

— Dar noi… adică *ei* nu au magie. Oamenii nu au puteri magice.

— Unii au. De obicei, cei care pot pretinde că se trag dintr-un vechi neam Fae, dar pentru o parte din acele vrăji nu e necesar ca persoana care le folosește să aibă puteri magice – doar să spună cuvintele potrivite, folosind anumite ingrediente.

Cuvintele lui mă făcură să-mi aduc aminte de ceva.

— Puteau… adică în mod evident puteau, dar… oamenii și Fae s-au încrucișat cândva. Ce s-a întâmplat cu urmașii? Dacă erai pe jumătate Fae și pe jumătate om, unde te duceai după înălțarea zidului?

Rhys păși pe holul de la picioarele scărilor care

dezvăluiau un culoar lat, din piatră roșie sculptată și un rând de uși negre încuiate, cu nervuri argintii pe ele. Frumoase – înfricoșătoare. Ca și când o bestie imensă ar fi fost ținută în spatele lor.

— Nu a fost bine pentru hibrizi, spuse el după o clipă. Mulți erau urmașii unei uniuni nedorite. Cei mai mulți alegeau, de obicei, să rămână cu mamele lor umane – cu familiile lor umane. Dar, imediat după ridicarea zidului, printre oameni, ei erau o… amintire a celor făcute, a inamicilor care pândeau dincolo de zid. În cel mai bun caz, erau proscriși și paria, și copiii lor – dacă le moșteneau trăsăturile fizice. În cel mai rău caz… Oamenii și cei din generația următoare au fost supărați în primii ani. Voiau ca să plătească cineva pentru robia și crimele împotriva lor. Chiar dacă hibrizii nu au făcut nimic rău… Nu s-a terminat bine.

El se apropie de ușile care fură deschise de un vânt-fantomă, ca și când însuși muntele ar fi trăit ca să-l servească.

— Și cei de dincolo de zid?

— Erau considerați chiar mai prejos decât spiridușii de rang inferior. Ori erau nedoriți pe oriunde mergeau, ori… mulți își găseau de lucru pe străzi. Se vindeau.

— Aici în Velaris? Cuvintele mele erau o șoaptă.

— Tatăl meu încă era Mare Lord atunci, spuse Rhys, cu spatele înțepenit. De secole, nu am mai permis niciunui om, sclav sau liber, să intre pe teritoriul nostru. El nu le-a permis să intre, să se vândă sau să găsească adăpost.

— Și după ce ai devenit Mare Lord?

Rhys se opri în fața obscurității care se întindea înaintea noastră.

— Atunci a fost prea târziu pentru majoritatea. Este greu să… oferi refugiu cuiva, fără să îi poți explica *unde* îi oferi un loc sigur. Să vestești asta în timp ce menții iluzia cruzimii nemiloase. Lumina stelelor îi brăzda ochii. De-a lungul anilor, am întâlnit câțiva. Unii erau capabili să se

descurce aici. Alții… nu puteau fi ajutați.

Ceva se mișcă în întunericul de după uși, dar m-am concentrat în continuare la chipul lui, la umerii săi încordați.

— Dacă zidul va fi distrus, vei…?

Nu am putut termina propoziția.

Rhys își împleti degetele cu ale mele.

— Da. Dacă sunt oameni sau spiriduși care au nevoie de un loc sigur… orașul va fi deschis pentru ei. Velarisul este închis de atât de mult timp – poate de prea mult timp. Nu văd cum ar putea fi asta un lucru rău… prezența unor oameni noi, din locuri și cu trecuturi și culturi diferite. Tranziția ar putea fi mai complexă decât anticipăm, dar… da. Porțile spre orașul acesta vor fi deschise celor care au nevoie de protecția lui. Oricui poate ajunge aici.

I-am strâns mâna, admirându-i bătăturile câștigate din greu. Nu, nu aveam să-l las să îndure povara și prețul războiului de unul singur.

Rhys se uită la ușile deschise – spre silueta cu mantie și glugă care aștepta răbdătoare în umbra de dincolo de ele. Toți mușchii care mă dureau și oasele îmi înțepeniră când i-am văzut veșmintele. Galbene, gluga încoronată cu o piatră transparentă albastră, care putea fi coborâtă peste ochi…

Era o preoteasă.

— Ea este Clotho, spuse calm Rhys, eliberându-mi mâna ca să mă conducă spre femela care aștepta.

Greutatea mâinii lui pe spatele meu îmi dădu de înțeles că știa cât de mult mă șocase să o văd.

— Ea este una dintre zecile de preotese care lucrează aici.

Clotho își plecă privirea, dar nu spuse nimic.

— Eu… eu nu știam că preotesele își părăsesc templele.

— O bibliotecă este un fel de templu, spuse Rhys cu un zâmbet strâmb. Dar preoteasa de aici… Când am intrat în bibliotecă, luminile aurii se aprinseră, ca și când Clotho ar

fi stat în întuneric până când am intrat. Ele sunt speciale. Unice.

Ea înclină capul de parcă ar fi fost amuzată. Chipul îi rămase în umbră, corpul zvelt fiind ascuns în veșmintele grele și galbene. Era liniște și totuși viața dansa în jurul ei.

Rhys îi zâmbi cald preotesei.

— Ai găsit testele?

Și doar când își înclină capul intr-un fel de mișcare care spunea „așa și așa“ mi-am dat seama că ori nu putea, ori nu voia să vorbească. Clotho gesticulă spre stânga ei – către biblioteca propriu-zisă.

Iar eu mi-am mutat privirea de la preoteasa mută destul de mult timp, încât să pot să studiez biblioteca.

Nu era o cameră cavernoasă dintr-un conac. Nici pe departe. Asta era…

Era ca și când baza muntelui ar fi fost săpată de vreo bestie masivă, care lăsase un puț ce cobora în inima întunecată a lumii. În jurul găurii care se căsca, săpate chiar în munte, se spiralau nenumărate etaje cu rafturi și cărți și zone de citit, care conduceau în beznă. Din ce am observat la diferite niveluri când m-am îndreptat spre balustrada sculptată în piatră în fața prăpastiei, rândurile se continuau departe în munte, ca spițele unei roți gigantice.

Și, prin toate, foșnetul hârtiilor și al pergamentelor se auzea precum foșnetul aripilor unor molii.

Tăcute și totuși active. Treze, bâzâind și agitându-se, atât de multe bestii cu brațe munceau constant. M-am uitat în sus și am văzut mai multe niveluri ridicându-se spre casa de deasupra. Și ascuns departe, în jos… Era întunericul.

— Ce este pe fundul puțului? am întrebat când Rhys veni lângă mine, umărul său atingându-l pe al meu.

— Cândva, l-am provocat pe Cassian să coboare în zbor și să vadă. Rhys își sprijini mâinile de balustradă, uitându-se în întuneric.

— Și?

— Și s-a întors mai repede decât l-am văzut zburând vreodată, alb ca moartea. Nu mi-a spus niciodată ce a văzut. În primele câteva săptămâni, am crezut că este o glumă – doar ca să-mi stârnească curiozitatea. Dar când am decis, în sfârșit, să văd cu ochii mei după o lună, m-a amenințat că o să mă lege de un scaun. A spus că unele lucruri trebuie să rămână nevăzute și nederanjate. Au trecut două sute de ani și tot nu vrea să-mi spună ce a văzut. Dacă îi spui ceva despre asta, se albește, tremură și nu vorbește câteva ore.

Sângele mi se răci.

— Este… vreun monstru?

— Nu știu. Rhys făcu semn din bărbie spre Clotho, preoteasa așteptând răbdătoare la câțiva pași în spatele nostru, cu chipul încă în umbră. Ele nu vorbesc și nici nu scriu despre asta, deci dacă știu… cu siguranță, nu îmi vor spune. Așadar, dacă nu ne deranjează, atunci nici eu nu o voi face. Asta în cazul în care chiar există *așa ceva*. Cassian nu mi-a spus niciodată dacă a văzut vreo vietate acolo jos. Poate că este cu totul altceva.

Având în vedere lucrurile la care fusesem martoră… Nu voiam să mă gândesc la ce zăcea la nivelul cel mai de jos al bibliotecii sau la ce ar fi putut să-l îngrozească atât de mult pe Cassian, care văzuse părți din lume mai îngrozitoare și mai mortale decât mi-aș fi putut imaginat.

Cu veșmintele foșnind, Clotho se îndreptă spre aleea înclinată din bibliotecă, iar noi am urmat-o. Podeaua era din piatră roșie, ca şi restul locului, dar netedă și lustruită. M-am întrebat dacă vreo preoteasă coborâse vreodată pe poteca spiralată.

„Din câte știu eu, nu, îmi spuse Rhys telepatic. Dar Mor și cu mine un încercat odată, când eram copii. Ne-a prins mama la al treilea nivel de jos și am fost trimiși la culcare, fără să mai fi luat cină.”

Mi-am reprimat un zâmbet. „Chiar a fost atât de grav?”

„Când am uns podeaua cu ulei, iar cărturarii au căzut pe burtă, da.“ Am tușit ca să-mi acopăr râsul, plecându-mi capul, deși Clotho era la câțiva pași în față.

Am trecut pe lângă teancuri de cărți și pergamente, rafturile fiind construite în piatră sau făcute din lemn solid de culoare neagră. Pereții holurilor plini cu ambele tipuri de rafturi dispăreau în munte și, la fiecare câteva minute, apărea o mică zonă de lectură, plină de mese ordonate, lămpi din sticlă cu lumină slabă, scaune tapițate și canapele. Covoarele antice țesute împodobeau podelele de sub ele, de obicei în fața șemineelor cioplite în piatră și departe de orice raft, grătarele având o plasă destul de fină, încât să rețină orice tăciune rătăcit.

Era un loc confortabil, în ciuda mărimii spațiului, a căldurii și a groazei neștiute care pândea dedesubt.

„Dacă ceilalți mă supără prea mult, mi-ar plăcea să cobor aici ca să mă liniștesc.“

I-am schițat un zâmbet lui Rhys, care continua să privească înainte, când i-am vorbit telepatic.

„N-au aflat până acum că te pot găsi aici?“

„Bineînțeles. Dar nu merg niciodată în același loc de două ori la rând; așadar, de obicei le ia atât de mult timp să mă găsească, încât nu se deranjează. În plus, ei știu că, dacă sunt aici, este din cauză că vreau să fiu singur.“

„Bietul Mare Lord! mi-am spus eu. Să fie nevoit să fugă, ca să găsească singurătatea perfectă în care să plănuiască.“

Rhys mă ciupi de fund, iar eu mi-am mușcat buza ca să nu țip.

Aș fi putut jura că lui Clotho îi tremurară umerii de râs.

Dar înainte să îl acuz pe Rhys pentru durerea care mi se undui prin mușchii spatelui în urma mișcării bruște, Clotho ne conduse într-o zonă de citit la trei niveluri mai jos, masiva masă de lucru fiind plină cu cărți groase și vechi, legate în diverse piei negre.

Un teanc ordonat de hârtii era într-o parte, împreună cu

o mulțime de creioane, iar lămpile de citit străluceau la maximum, vesele și scânteind în obscuritate. Un serviciu de ceai din argint licărea pe masa joasă dintre cele două canapele din piele, din fața șemineului sfârâitor, aburul unduindu-se din ciocul arcuit al ceainicului. Biscuiți şi mici sendvișuri umpleau tava alături de o grămadă de șervețele, care ne indicau subtil să le folosim înainte să atingem cărțile.

— Mulțumesc, îi spuse Rhys preotesei, care scoase din teancul pe care, fără îndoială, îl adunase, o carte și o deschise la o pagină însemnată. Panglica veche din catifea era de culoarea sângelui uscat – dar mâna ei mă uimi când întâlni lumina aurie a lămpilor.

Degetele îi erau încovoiate, strâmbe și răsucite în niște unghiuri, încât aș fi crezut că se născuse așa, dacă nu aș fi văzut cicatricele.

Pentru o clipă, m-am aflat într-o pădure primăvăratică. Pentru o clipă, am auzit pocnetul pietrei pe piele și os când am obligat altă preoteasă să-și lovească mâna, de nenumărate ori.

Rhys îmi puse o mână pe spate. Ce efort trebuie să fi făcut Clothe ca să pună totul la loc cu mâinile noduroase!

Dar Clotho se uită după altă carte – sau, cel puțin, întoarse capul în acea direcție – iar aceasta alunecă spre ea.

Magie. Corect.

Ea gesticulă vehement, cu un deget îndoit spre pagina pe care o selectase, apoi spre altă carte.

— Mă voi uita, spuse Rhys, apoi își înclină capul. Te chemăm dacă avem nevoie de ceva.

Clothe făcu din nou o plecăciune și începu să se îndepărteze cu grijă și în liniște.

— Mulțumesc, i-am spus eu.

Preoteasa se opri, se uită în urmă și făcu o plecăciune, gluga legănându-i-se.

În câteva secunde, dispăru.

M-am uitat după ea, chiar dacă Rhys se așeză pe unul din cele două scaune din fața grămezii de cărți.

— În urmă cu mult timp, Clotho a fost rănită foarte grav de un grup de masculi, spuse încet Rhys.

Nu am avut nevoie de detalii ca să știu ce se întâmplase. Tonul din vocea lui Rhys îmi sugera destule.

— I-au tăiat limba ca să nu poată spune nimănui cine a rănit-o. Și i-au zdrobit mâinile ca să nu poată scrie. Fiecare cuvânt fu mai scurt decât ultimul, iar întunericul se undui în spațiul mic.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— De ce nu au ucis-o?

— Pentru că așa era mai amuzat pentru ei. Adică, până ce a găsit-o Mor și a adus-o la mine.

Când, fără îndoială, se uitase în mintea ei și le văzuse chipurile.

— Am lăsat-o pe Mor să-i vâneze. El își strânse aripile. Și după ce a terminat, a rămas aici timp de o lună. A ajutat-o pe Clotho să se vindece cât de bine se putea, dar i-a șters și amintirile…

Mor suferise o altă traumă, dar… am înțeles de ce o făcuse, de ce voia să fie aici. M-am întrebat dacă așa se împăcase cu sine.

— Cassian și Azriel au fost vindecați pe deplin după cele întâmplate în Hybern. Nu s-a putut face nimic pentru Clotho?

— Masculii o… vindecau în timp ce o răneau, făcând rănile permanente. Când a găsit-o Mor, răul era deja făcut. Încă nu terminaseră cu mâinile ei, deci am reușit să i le salvăm, ca să le poată folosi parțial, dar… Ca să o vindecăm, a trebuit să-i deschidem din nou rănile. M-am oferit să-i iau durerea între timp, dar… Nu a putut suporta amintirile pe care i le-ar fi declanșat, ce ar fi simțit. De atunci locuiește aici – cu altele ca ea. Magia ei o ajută să se miște.

Știam că trebuia să începem munca, dar am întrebat:

— Toate… preotesele din biblioteca asta sunt așa?
— Da.
Răspunsul îngloba secole de furie și durere.
— Am transformat biblioteca asta intr-un refugiu pentru ele. Unele vin ca să se vindece, să lucreze ca slujitoare, iar apoi pleacă; altele depun jurăminte în fața Cazanului și a Mamei ca să devină preotese și rămân aici pentru totdeauna. Decizia este a lor, fie că rămân o săptămână, fie o viață. Străinilor li se permite să folosească biblioteca pentru cercetare, dar numai dacă preotesele sunt de acord și dacă aceștia jură să nu facă niciun rău în timpul vizitei. Această bibliotecă le aparține.
— Cine a fost aici înaintea lor?
— Câțiva învățați bătrâni și țâfnoși, care m-au înjurat zdravăn când i-am mutat în celelalte biblioteci din oraș. Încă au acces, dar locul și timpul sunt mereu aprobate de preotese.
Era o alegere. El mereu îmi dăduse de ales. Și altora. Cu mult înainte să fi aflat pe pielea lui ce însemna asta. Întrebarea trebuie să mi se fi citit în privire, deoarece Rhys adăugă:
— Am venit des aici, în săptămânile de după Poalele Muntelui. Gâtul mi se încordă când m-am aplecat să îl sărut pe obraz.
Mulțumesc pentru că împărți locul ăsta cu mine.
— Acum îți aparține și ție. Iar eu știam că nu o spunea doar pentru că eram parteneri, ci… pentru că le aparținea și celorlalte femele de aici, care suferiseră și supraviețuiseră.
Am schițat un zâmbet.
— Presupun că este un miracol că pot măcar suporta să mă aflu în subsol.
Însă trăsăturile îi rămaseră serioase, gânditoare.
— Este. Sunt foarte mândru de tine, adăugă el încet.
Ochii mă usturară, iar eu am clipit când m-am întors spre cărți.

— Și presupun, am spus eu făcând un efort să mă adaptez la lumină, că este un miracol că pot *citi* lucrurile asta.

Zâmbetul cu care îmi răspunse Rhys fu încântător și un pic șiret. Cred că micile mele lecții te-au ajutat.

— Da. „Rhys este cel mai grozav amant la care poate spera o femelă” sunt cu siguranță cuvintele care m-au învățat să citesc.

— Încercam doar să-ți spun ce știi acum.

Sângele mi se încălzi ușor.

— Hmm! fu tot ce am spus, trăgând o carte spre mine.

— Am să-ți consider răspunsul o provocare.

Își coborî mâna pe coapsa mea, apoi îmi cuprinse genunchiul, atingându-l într-o parte cu degetul mare. Chiar și prin hainele de piele, căldura lui mi se strecură în oase.

— Poate am să te trag între teancuri și-am să văd cât de tăcută poți fi.

— Hmm! Am răsfoit paginile, fără să văd textele.

Cu mâna, a început să-mi exploreze coapsa provocându-mi dureri insuportabile atunci când îmi atingeam cu degetele partea sensibilă dinăuntru. Tot mai sus. Se înclină ca să tragă o carte spre el, dar îmi șopti la ureche:

— Sau poate că am să te întind pe birou și-am să te ling până ai să țipi destul de tare, încât să trezești orice ar zăcea la subsolul bibliotecii.

Am întors capul spre el. Ochii îi erau lucioși – aproape somnoroși.

— Eram pe deplin dedicată planului, am spus eu tocmai când mâna lui se opri *foarte* aproape de partea de sus a coapselor mele, până ai pomenit de *creatura* de dedesubt.

El zâmbi ca o felină și se uită în ochii mei când îmi atinse buza de jos cu limba.

Sânii mi se întăriră pe sub cămașă, iar el se uită în jos – urmărindu-i.

— Credeam că partida de dimineață ți-a fost de ajuns,

spuse el gânditor.
Își strecură mâna între picioarele mele, cuprinzându-mă obraznic, apăsându-mi un loc sensibil cu degetul lui mare. Mie îmi scăpă un mic geamăt, iar apoi obrajii mi se încălziră.
— Se pare că nu m-am priceput să te satisfac, dacă pot să te stârnesc atât de ușor după câteva ore.
— Ticălosule! am șoptit eu, dar cuvântul se auzi răgușit.
Mă apăsă mai tare cu degetul, încercuind zona cu duritate.
Rhys se aplecă din nou, sărutându-mă pe gât – chiar în locul de sub ureche – și-mi spuse pe piele:
— Să te văd cum ai să-mi spui când am să fiu cu capul între picioarele tale, dragă Feyre!
Iar apoi, dispăru.
Se teleportase, luând cu el jumătate din cărți. Am tresărit, simțindu-mi corpul străin și rece, amețit și dezorientat:.
„Unde naiba ești?” M-am uitat în jurul meu și nu am văzut decât umbrele, flăcările vesele și cărțile.
„La două niveluri mai jos.”
„Și de ce ești la două niveluri mai jos?” M-am ridicat de pe scaun, spatele durându-mă când m-am repezit spre aleea și balustrada de dincolo și m-am uitat în întuneric.
Destul de sigur, în zona de citit de la două niveluri mai jos, i-am zărit părul negru și aripile – l-am văzut rezemându-se de spătarul scaunului din fața unui birou identic, cu o gleznă peste genunchi. Rânjind la mine. „Pentru că nu pot să lucrez când tu mă distragi.”
M-am încruntat la el. „Te distrag?”
„Dacă stai lângă mine, ultimul lucru la care mă gândesc este să citesc niște cărți vechi și prăfuite. Mai ales când ești îmbrăcată cu hainele alea de piele, mulate.”
„Porcule!”
Chicotul lui răsună prin bibliotecă, printre hârtiile foșnitoare și creioanele scârțâind ale preoteselor care

lucrau.
„Cum te poți teleporta în Casă? Credeam că există protecții.”
„Se pare că biblioteca își face propriile reguli.”
Am pufnit.
„Două ore de lucru”, îmi promise el, întorcându-se din nou spre masă și întinzându-și aripile – un adevărat ecran ca să nu-l văd și să nu mă vadă. „Apoi ne putem juca.”
I-am făcut un gest vulgar.
„Te-am văzut.”
Am făcut-o din nou, iar râsetul lui pluti spre mine când m-am întors spre cărțile adunate în fața mea și am început să citesc.
Am găsit o mulțime de informații despre zid și formarea lui. Când ne-am comparat notițele două ore mai târziu, multe dintre texte erau contradictorii, toate pretinzând că dețineau toate informațiile despre subiect. Dar erau puține detalii similare, pe care Rhys nu le știuse.
El se vindecase la cabana din munți când ei ridicaseră zidul, când semnaseră Tratatul. Detaliile care reieșeau fuseseră în cel mai bun caz neclare, dar diversele texte pe care le găsise Clotho despre formarea zidului și regulile confirmau un lucru: nu fusese menit să dureze.
Nu, inițial, zidul fusese o soluție temporară ca să separe oamenii și spiridușii, până ce pacea ar fi durat suficient de mult timp ca ei să se întâlnească mai târziu și să decidă cum să trăiască împreună – ca un singur popor.
Dar zidul rămăsese. Oamenii îmbătrâniseră și muriseră, iar copiii lor uitaseră promisiunile părinților, ale bunicilor și ale înaintașilor. Iar Marii Spiriduși care supraviețuiseră... Era o nouă lume, fără sclavi. Spiridușii de rang inferior interveniseră ca să înlocuiască lipsa mâinii de lucru gratuite; granițele teritoriului fuseseră refăcute ca să-i găzduiască pe cei strămutați. Era o schimbare atât de mare în lume, în secolele de început; atât de mulți se străduiau să treacă peste război și să se vindece, încât

zidul… zidul devenise permanent și se transformase în legendă.

— Chiar dacă toate cele șapte regate se aliază, am spus eu când am luat strugurii din bolul argintiu dintr-un salon liniștit din Casa Vântului, părăsind biblioteca slab luminată pentru soarele atât de necesar, chiar dacă ni se alătură și Keir, și Regatul Coșmarurilor… Vom avea, oare, vreo șansă în acest război?

Rhys se rezemă de scaunul acoperit de broderii din fața ferestrei din tavan și până-n podea. Velarisul era o întindere scânteietoare dedesubt și dincolo de ea – calm și minunat, în ciuda urmelor războiului care-l presărau acum.

— Cu o armată împotriva alteia, probabilitatea de a câștiga este mică.

Rostise niște cuvinte deschise și sincere.

M-am mișcat pe scaunul meu identic din partea cealaltă a mesei joase dintre noi.

— Ai putea… Dacă tu și Regele Hybernului v-ați înfrunta…

— Dacă aș câștiga? Rhys ridică o sprânceană și studie orașul. Nu știu. Este destul de deștept să își ascundă puterea. Dar a fost nevoit să recurgă la trucuri și amenințări ca să ne învingă în Hybern. Are mii de ani de studiu și de antrenament. Dacă ne-am lupta… Mă îndoiesc de faptul că va permite să se ajungă la asta. Are o șansă mai bună la o victorie sigură dacă ne copleșește numeric, dacă ne decimează. Dacă am lupta noi doi, dacă ar accepta o provocare deschisă din partea mea… pagubele ar fi catastrofice. Și asta fără ca el să se folosească de Cazan.

Inima mi se poticni. Rhys continuă:

— Sunt dispus să suport eu ce-i mai rău, dacă asta înseamnă că ceilalți măcar au să ne *sprijine* împotriva lui.

Am apucat cotierele cu ciucuri ale scaunului.

— Nu ar trebui să o faci.

— S-ar putea să fie singura opțiune.

— Nu accept varianta asta.

El clipi la mine.

— Prythianul ar putea avea nevoie să mă aleagă pe mine. Deoarece, cu puterea lui… L-ar fi atacat pe rege și pe toată armata lui. S-ar fi epuizat până ce ar fi fost…

— *Eu* am nevoie de tine. Să te aleg. În viitorul *meu.*

Liniște. Și, în ciuda soarelui care îmi încălzea picioarele, un frig groaznic mă străbătu.

Gâtul i se înălță.

— Dacă asta înseamnă să-ți ofer un viitor, atunci sunt dispus să o fac…

— Nu vei face *așa ceva.* Am gâfâit dezgolindu-mi dinții, aplecându-mă înainte pe scaun.

Rhys mă privi, cu ochii mijiți.

— Cum poți să-mi ceri să nu ofer tot ce am ca să mă asigur că tu, familia și poporul meu veți supraviețui?

— Ai oferit *destul.*

— Nu destul. Nu încă.

Îmi fu greu să respir, să văd dincolo de usturimea din ochi.

— De ce? De unde vine *asta,* Rhys?

Pentru prima dată, el nu răspunse.

Și ceva destul de fragil din expresia lui, o rană nevindecată, care licărea acolo, mă făcu să oftez, să-mi frec fața și să-i spun:

— Doar… lucrează cu mine. Cu toți. *Împreună.* Asta nu este doar povara ta.

El luă altă boabă de strugure de pe ciorchine și-o mestecă. Buzele i se mișcară, schițând un zâmbet.

— Așadar, ce propui?

Încă vedeam vulnerabilitatea din ochii lui, încă o simțeam în legătura dintre noi, dar mi-am înclinat capul. M-am gândit la tot ce știam, la tot ce se întâmplase. M-am gândit la cărțile pe care le citisem în biblioteca din subsol. O bibliotecă ce găzduia…

— Amren ne-a avertizat să nu unim cele două jumătăți ale Cărții, am spus gânditoare. Dar noi am făcut-o – *eu* am

făcut-o. Ea a spus că ar putea trezi niște creaturi mai bătrâne, care să vină în căutarea ei.

Rhys își coborî piciorul mai jos, peste genunchi.

— Poate că Hybernul are mai mulți soldați, am spus eu, dar dacă noi am avea monștri? Ai spus că Hybernul va prevedea o alianță cu toate regatele participante, dar poate că nu una cu creaturi care nu au nicio legătura cu asta. M-am aplecat în față. Și nu mă refer la monștrii care hoinăresc prin lume, ci la unul anume, care nu are nimic de pierdut, ci doar de câștigat.

Unul pe care aș fi făcut tot ce-mi stătea în putere ca să-l folosesc, decât să îl las pe Rhys să suporte singur asta.

El ridică din sprâncene.

— O?

— Cioplitorul de Oase, l-am lămurit eu. El și Amren au căutat o cale de întoarcere în lumile lor.

Cioplitorul fusese insistent și neînduplecat, când în acea zi din închisoare mă întrebasem unde fusesem când murisem. Aș fi putut jura că pielea bronzată a lui Rhys se albi, dar am adăugat:

— Nu știu dacă este timpul să-l întreb ce ar da ca să se întoarcă acasă.

CAPITOLUL 21

Mușchii dureroși ai spatelui, mijlocului și ai coapselor se revoltaseră complet înainte ca eu și Rhys să ne despărțim, partenerul meu plecând ca să-i dea de urmă lui Cassian – care avea să mă însoțească a doua zi dimineață la închisoare. Dacă am fi plecat amândoi, ar fi părut un gest poate prea… disperat, prea vital. Dar dacă Marea Doamnă și generalul ei i-ar fi făcut o vizită Cioplitorului ca să-i adreseze niște întrebări ipotetice…

Tot ne-ar fi dat de gol, dar poate că nu chiar pe cât de mult aveam nevoie de un sprijin în plus. Iar Cassian, în mod deloc surprinzător, știa mai multe despre Cioplitor decât oricine altcineva, mulțumită unei fascinații morbide pentru toți deținuții închisorii. Mai ales de vreme ce el era responsabil cu întemnițarea unora dintre ei.

Dar, cât Rhys îl căuta pe Cassian, aveam și eu o sarcină.

Mă crispam și șuieram mergând pe holurile întunecate și roșii ale Casei ca să le găsesc pe sora mea și pe Amren și să văd care din ele mai rezista după prima lecție. Printre altele.

Le-am găsit într-o cameră de lucru uitată și liniștită, privindu-se cu răceală una pe cealaltă.

Cărțile erau împrăștiate pe masa dintre ele. Singurul sunet care se auzea era ticăitul unui ceas de lângă dulapurile prăfuite.

— Îmi pare rău că vă întrerup concursul de holbat, am spus eu, zăbovind în pragul ușii, și mi-am frecat un loc din zona lombară. Voiam să văd cum a decurs prima lecție.

— Bine. Amren nu își lua privirea de la sora mea, un mic zâmbet născându-se pe buzele-i roșii.

Am studiat-o pe Nesta, care se uita la Amren cu un chip împietrit..

— Ce faceți?
— Așteptăm, spuse Amren.
— Ce?
— Ca băgăcioșii să ne lase în pace.
M-am îndreptat de spate, dregându-mi vocea.
— Face parte din antrenamentul ei?
Amren întoarse capul spre mine cu o lentoare exagerată, părul drept și scurt până la bărbie mișcându-se.
— Rhys are metodele lui de a te antrena. Eu le am pe ale mele. Dinții albi îi licăriră cu fiecare cuvânt. Mâine-seară vizităm Regatul Coșmarurilor – ea are nevoie de un antrenament de bază înainte să o facem.
— Cum ar fi?
Amren oftă spre tavan.
— Trebuie să învețe cum să se protejeze de mințile și de puterile curioase.
Am clipit. Ar fi trebuit să mă gândesc că, dacă Nesta ni se alătura în Orașul Cioplit… trebuia să cunoască niște metode de apărare, altele decât cele pe care aș fi putut să o învăț personal.
— Ești bine? am întrebat-o eu.
Amren țâțâi.
— Este bine. Încăpățânată ca un măgar, dar, de vreme ce sunteți rude, nu sunt surprinsă.
M-am încruntat.
— De unde să am habar care sunt metodele tale? Din câte știu, ai învățat o tehnică îngrozitoare în închisoare.
Atentă. Era atât de atentă.
Amren spuse printre dinți:
— Am învățat destule acolo, dar cu siguranță nu asta.
Mi-am înclinat capul, părând curioasă.
— Ai interacționat vreodată cu ceilalți?
Cu cât mai puțini știau despre călătoria mea de a doua zi ca să îl vizitez pe Cioplitor, cu atât era mai sigur și cu atât mai mică șansa ca Hybernul să afle de asta. Nu de frica trădării, dar… riscuri existau mereu.

Lui Azriel, acum plecat să culeagă informații despre Regatul Toamnei, avea să i se spună când urma să se întoarcă în seara asta. Lui Mor… i-aș fi spus în cele din urmă. Dar în ceea ce-o privea pe Amren… Rhys și cu mine hotărâserăm să așteptăm ca să-i spunem lui Amren. Ultima dată când fuseserăm la închisoare, ea fusese… iritată. Trebuia să-i spunem că intenționam să-i asmuțim unul dintre tovarășii de închisoare? Poate că nu era cel mai bun lucru pe care să-l menționăm cel puțin cât așteptam să găsească un mod de a repara zidul și să o antreneze pe sora mea.

Nerăbdarea se undui pe chipul lui Amren, ochii argintii aprinzându-i-se.

— N-am vorbit cu ei decât în șoaptă și prin ecourile din piatră, fato. Și m-am bucurat.

— Ce este închisoarea? întrebă în cele din urmă Nesta.

— Un iad îngropat în piatră, spuse Amren. Plin de creaturi pentru care ar trebui să-i mulțumești Mamei că nu mai umblă libere pe pământ.

Nesta se încruntă, dar tăcu.

— Cum ar fi? am întrebat eu. Orice informație suplimentară pe care ar fi putut s-o dețină…

Amren își dezgoli dinții.

— Predau o lecție despre magie, nu una de istorie. Ea flutură o mână. Dacă vrei să bârfești cu cineva, du-te și caută unul dintre câini. Sunt sigură că la etaj Cassian încă mai adulmecă.

Nestei buzele îi zvâcniră în sus.

Amren arătă spre ea cu un deget subțire, desăvârșit cu o unghie ascuțită și îngrijită.

— *Concentrează-te!* Organele vitale *trebuie* protejate tot timpul.

Am bătut ușor cu mâna pragul ușii deschise.

— Am să caut mai multe informații pentru tine la bibliotecă, Amren! i-am spus, fără ca ea să-mi răspundă, în schimb. Noroc! am adăugat eu.

— Nu are nevoie de noroc, spuse Amren.
Nesta pufni în râs.
M-am gândit că era singurul rămas-bun pe care l-aș fi primit. Poate că era… o alegere greșită să le las pe Amren și pe Nesta să se antreneze împreună. Chiar dacă perspectiva de a le dezlănțui asupra Regatului Coșmarurilor… Gândul mă făcu să zâmbesc un pic.
Înainte ca Mor, Rhys, Cassian și cu mine să ne adunăm pentru cină la casa din oraș – Azriel fiind încă plecat să spioneze – mușchii mă dureau atât de mult, că abia am reușit să urc scările de la intrare. Destul de mult, încât am renunțat la planul de a-l mai vizita pe Lucien acasă, după masă. Mor fu țâfnoasă și tăcută cât am mâncat, anticipând vizita de a doua zi.
De-a lungul secolelor, fusese nevoită să lucreze destul cu Keir și totuși, ziua de mâine… în timpul mesei îl avertizase doar o dată pe Rhys că trebuia să se gândească bine la oferta pe care ar fi putut Keir să i-o facă în schimbul armatei lui. Rhys ridicase din umeri, spunând că avea să se gândească la asta la momentul potrivit. Nu era un răspuns, iar asta o făcuse pe Mor să scrâșnească din dinți.
Nu o condamnam. Cu mult înainte de Război, familia ei o chinuise în moduri la care nici nu am îndrăznit să mă gândesc, nu cu mai puțin de o zi înainte de a-i întâlni din nou ca să le cerem *ajutorul.* Să lucrăm cu ei.
Rhys, Mama să-l binecuvânteze, avea o baie care mă aștepta după masă.
Aveam nevoie de toată puterea a doua zi, pentru monștrii pe care trebuia să-i înfrunt în străfundurile a doi munți foarte diferiți.
Nu mai fusesem aici de câteva luni, dar zidurile din piatră sculptată erau la fel cum le văzusem ultima dată, torțele fixate cu scoabe încă mai luminând din loc în loc.
Nu în închisoare, ci la Poalele Muntelui.
Dar în locul trupului mutilat al lui Clare, țintuit pe zidul de deasupra mea…

Ochii ei albaștri erau încă mari de groază. Răceala arogantă dispăruse și nu-și mai ținea bărbia sus, ca o regină.

Pe Nesta o răniseră la fel ca pe Clare.

Iar în spatele meu, țipând și implorând…

M-am întors și am văzut-o pe Elain, goală și suspinând, legată de stâlpul imens, așa cum fusesem cândva amenințată că aveam să sufăr și eu. Spiriduși cu mâini noduroase și măști roteau mânerele de fier, întorcând-o…

Am încercat să mă mișc și să înaintez rapid.

Dar eram înțepenită, legată de podea, cu lanțuri invizibile.

Râsete feminine pluteau din celălalt capăt al sălii tronului, de pe podiumul acum gol.

Gol, pentru că Amarantha era cea care înainta în întuneric, pe vreun hol care nu existase înainte, dar care acum se întindea în neant.

Rhysand o urma, plecând împreună cu ea spre dormitor.

El se uită doar o dată la mine, peste umăr.

Peste aripile lui întinse, pe care Amarantha avea să le vadă și să le distrugă chiar după ce ea…

Țipam după el să se oprească, zbătându-mă în legături. Rugămințile lui Elain se auzeau tot mai stridente. Rhys continua să meargă cu Amarantha, permițându-i să îl ia de mână și să-l tragă după ea.

Nu puteam să mă mișc și nici să opresc nimic din toate astea…

*

Am ieșit din vis ca un pește care se zbătea într-o plasă aruncată în adâncul mării.

Și, când am ajuns la suprafață… am rămas pe jumătate acolo. Eram pe jumătate în corpul meu, la Poalele Muntelui, urmărind cum…

— Respiră!

Cuvântul fu un ordin, rostit cu acea autoritate primară la care, rareori, apela.

Însă privirea mi se limpezi, iar pieptul mi se umflă. Am alunecat un pic mai mult înapoi în corpul meu.

— Din nou.

Așa am făcut. Chipul lui îmi apăru în fața ochilor, luminile fae aprinzându-se în lămpile și holurile din dormitorul nostru. Aripile îi erau strânse, încadrându-i părul zburlit, și era tras la față.

Rhys.

— Din nou, spuse el. M-am supus.

Oasele îmi deveniseră fragile, iar stomacul mi se agita. Am închis ochii, luptându-mă cu greața. Groaza unduitoare își ținea ghearele înfipte adânc. Încă vedeam cum. Ea îl condusese pe acel hol. Spre…

M-am ridicat și m-am rostogolit spre marginea saltelei, strângând-o cu putere câtă vreme am încercat să vomit pe covor. El îmi atinse imediat spatele, masându-mă în cercuri liniștitoare, dar eu m-am concentrat asupra respirației, încercând totodată să alung amintirile din nou zugrăvite, rând pe rând.

Pe jumătate întinsă peste margine, am zăcut câteva minute lungi, timp în care el tot îmi masă spatele.

Când în cele din urmă am reușit să mă mișc, după ce greața dispăruse… m-am întors din nou și, când i-am văzut chipul… i-am cuprins talia cu brațele și l-am ținut strâns când mă sărută tăcut pe păr, amintindu-mi de nenumărate ori că ieșisem, că supraviețuisem. Niciodată și nimănui nu aveam să mai permit să-l rănească așa. Să le mai rănească așa pe surorile mele.

Niciodată.

CAPITOLUL 22

În dimineața următoare, am simțit că Rhys era atent la mine câtă vreme ne-am îmbrăcat și în timpul micului dejun consistent. Totuși el nu insistă; nu-mi ceru să îi spun ce mă târâse în iadul țipetelor.

Trecuse mult timp de când coșmarurile ne treziseră din somn, creând confuzie.

Abia când ne-am aflat pe hol, așteptându-l pe Cassian înainte să ne teleportăm la închisoare, Rhys, stând rezemat de balustrada scărilor, mă întrebă:

— Simți nevoia să vorbești despre asta?

Hainele mele illyriene din piele scârțâiră când m-am întors spre el.

— Cu mine… sau cu oricine altcineva, mă lămuri Rhys.

I-am răspuns sincer, trăgând de capătul cosiței împletite.

— Cu toate lucrurile care ne așteptă, cu ce este în joc… Mi-am lăsat cosița să cadă. Nu știu. Cred că a sfâșiat o… parte din mine care, mulțumită amândurora, se refăcea încet.

El dădu din cap, fără teamă sau reproș în privire.

Așadar, i-am povestit tot, poticnindu-mă la părțile care încă mă îmbolnăveau. El nu făcu decât să mă asculte.

Tot tremuram când am terminat, dar… când mi-am exprimat teama cu voce tare, prinsoarea feroce a terorilor se domoli, evaporându-se ca roua la soare. Am expirat prelung, ca și când aș fi suflat fricile din mine, lăsându-mi corpul să se relaxeze.

Rhys se îndepărtă tăcut de balustradă și mă sărută de două ori.

După o clipă, Cassian intră pe ușa din față și mormăi că era prea devreme ca să suporte să ne vadă sărutându-ne.

Partenerul meu mârâi la el înainte să ne ia pe amândoi de mână și să ne teleporteze la închisoare.

Rhys îmi strânse degetele mai mult decât de obicei, când vântul suflă în jurul nostru, Cassian alegând cu înțelepciune să tacă. Când am ieșit din vântul întunecat și rotitor, Rhys se aplecă să mă sărute pentru a treia oară, dulce și ușor, înainte ca lumina gri și șuieratul vântului să ne întâmpine.

Aparent, închisoarea era rece și cețoasă, indiferent de anotimp.

Stând la baza muntelui stâncos și acoperit de mușchi sub care era construită închisoarea, Cassian și cu mine ne-am uitat încruntați spre pantă.

În ciuda hainelor din piele illyriene, frigul îmi intra în oase. Mi-am frecat brațele și am ridicat din sprâncene spre Rhys, care nu se schimbase de hainele obișnuite, atât de nepotrivite în insulița verde – unde era umed și bătea vântul – din mijlocul unei mări cenușii.

Vântul îi zburli părul negru în timp ce ne studie, Cassian măsurând deja din priviri muntele ca pe un oponent. Două săbii illyriene erau încrucișate pe spatele musculos al generalului.

— Când vei fi înăuntru, nu vei putea să mă contactezi, spuse Rhys, cuvintele abia auzindu-i-se în vânt și fuioarele argintii care coborau de pe versant.

— De ce?

Mi-am frecat mâinile deja înghețate, înainte de a-mi încălzi din nou palmele cu o răsuflare caldă.

— Din cauza protecțiilor și a vrăjilor mult mai vechi decât Prythianul, fu tot ce spuse Rhys și făcu semn din bărbie spre Cassian. Să nu vă pierdeți din ochi unul pe celălalt.

Seriozitatea cu care vorbi Rhys mă făcu să nu îi răspund..

Într-adevăr, privirea partenerului meu era dură, fermă. Cât noi eram aici, el și Azriel aveau să discute despre ce

aflase cel din urmă despre poziția Regatului Toamnei în ceea ce privea războiul, iar apoi să-și modifice strategia pentru întâlnirea cu Marii Lorzi, dar eu simțeam impulsul de a-i cere să ni se alăture. Să ne protejeze.

— Să-mi strigi prin legătură când ieși din nou, spuse Rhys cu o blândețe care nu i se citi și în privire.

Cassian se uită peste umăr.

— Întoarce-te în Velaris, cloșcă! Ne vom descurca.

Rhys îl fixă din nou cu o privire serioasă, care nu îl caracteriza deloc.

— Amintește-ți pe cine ai închis aici, Cassian.

Cassian își strânse aripile, ca și când toți mușchii s-ar fi încordat pentru luptă, arătându-se stabil și solid ca muntele pe care urma să-l escaladăm.

Făcându-mi semn din ochi, Rhys dispăru.

Cassian își controlă cataramele săbiilor și îmi făcu semn să încep lunga drumeție spre vârf. Stomacul mi se încordă când m-am uitat la panta din față, la goliciunea șuierătoare a locului.

— Pe cine ai închis aici?

Pământul acoperit de mușchi îmi amortiza pașii.

Cassian își duse un deget cu cicatrice la buze.

— Mai bine îți povestesc altă dată.

Corect. L-am urmat, coapsele arzându-mi la fiecare pas pe panta abruptă. Ceața îmi răci fața. Cassian își conserva puterea, nu-și risipea nicio picătură de energie ca să ne protejeze de elementele naturii.

— Chiar crezi că eliberarea Cioplitorului ne va ajuta împotriva Hybernului?

— Tu ești generalul, am spus eu gâfâind, tu să-mi spui.

El se gândi, vântul răvășindu-i părul negru peste fața bronzată.

— Chiar dacă promiți că ai să găsești o cale de a-l trimite înapoi în lumea lui cu Cartea sau să-i dai ce lucru păcătos își dorește, spuse gânditor Cassian, cred că ar fi mai bine să găsești o cale de a-l controla în lumea *asta*,

altfel, vom lupta cu inamici pe toate fronturile. Și știu cine ne va distruge.

— Cioplitorul este atât de rău?

— Mă întrebi chiar înainte să ne întâlnim cu el?

— Presupun că Rhys ar fi refuzat dacă ar fi fost chiar *atât* de riscant, am spus printre dinți.

— Se știe că Rhys urzește planuri care îmi fac inima să-mi stea în loc, mormăi Cassian. Deci nu aș conta pe rațiunea lui.

M-am încruntat la Cassian, iar el îmi rânji ca un lup și scrută cerul înnorat, ca și când ar fi vrut să vadă dacă eram spionați, apoi mușchii, iarba și pietrele de sub cizmele noastre, în căutarea urechilor care ascultau de dedesubt.

— Înainte ca Marii Lorzi să pună mâna pe Prythian, era viață aici, spuse el, răspunzându-mi în sfârșit la întrebare. Vechii zei, cum le spunem noi. Ei dominau pădurile, râurile și munții – unii *erau* creaturile alea. Apoi magia s-a orientat spre Marii Spiriduși, care i-au adus cu ei pe Cazan și pe Mamă și, chiar dacă vechii zei mai sunt venerați de câțiva, cei mai mulți i-au uitat.

M-am ținut de o piatră mare și gri când m-am cățărat pe ea.

— Cioplitorul de Oase era un zeu vechi?

El își trecu o mână prin păr, pietrele Siphon strălucind în lumina apoasă.

— Asta spune legenda și se zvonea că era în stare să ucidă sute de soldați dintr-o singură suflare.

Un fior care nu avea nicio legătură cu vântul rece îmi coborî pe șira spinării.

— Este util pe câmpul de luptă.

Pielea bronzată a lui Cassian se albi când se gândi la asta.

— Nu fără măsurile de precauție corespunzătoare. Nu fără ca el să fie obligat să ne asculte cu prețul vieții lui.

Am presupus că trebuia să mă gândesc și la chestiunea

aceasta.

— Cum a ajuns aici, la închisoare?

— Nu știu. Nimeni nu știe.

Cassian mă ajută să urc peste un bolovan, apucându-mă strâns de mâini.

— Dar *cum* plănuiești să-l eliberezi din închisoare?

Am tresărit:.

— Presupun că prietena noastră știe, de vreme ce a ieșit.

Atenți – trebuia să fim atenți când îi menționam numele lui Amren aici.

Solemnitatea se citi pe chipul lui Cassian.

— Ea nu vorbește despre cum a reușit, Feyre. În locul tău, aș avea grijă cu ea.

De vreme ce încă nu-i spusesem lui Amren unde eram azi și ce făceam, m-am gândit dacă să spun mai multe, dar în față, sus pe pantă, porțile masive din os se deschiseră.

*

Uitasem greutatea aerului din închisoare; era de parcă înaintam cu greu prin aerul stătut al unui mormânt, ca și când am fi inspirat suflarea din gura deschisă a unui craniu.

Amândoi țineam o sabie illyriană într-o mână, lumina fae înălțându-se înainte ca să ne arate calea, dansând pe alocuri și alunecând de-a lungul metalului strălucitor. Celelalte mâini ale noastre… Cassian mă apucă de mână la fel de strâns cum l-am apucat și eu când am coborât în bezna eternă a închisorii, pașii noștri scârțâind pe pământul uscat. Nu erau uși – niciuna pe care să o vedem.

Dar, în spatele rocii negre și solide, încă îi simțeam. Aș fi putut jura că un scârțâit slab umplu coridorul, din partea cealaltă, ca și când cineva ar fi zgâriat-o cu unghiile. Ceva imens, vechi și liniștit ca vântul într-un câmp de grâu.

Cassian tăcu, urmărind ceva – numărând ceva.

— S-ar putea să fie… o idee foarte proastă, am recunoscut eu și l-am strâns mai puternic de mână.

— O, cu siguranță este, spuse Cassian schițând un

zâmbet când am continuat să coborâm în bezna și liniștea asurzitoare. Dar ăsta e războiul. Nu ne permitem luxul unor idei bune – le alegem doar pe cele mai puțin rele.

Ușa spre celula Cioplitorului de Oase se deschise în clipa în care am atins-o cu palma.

— Merită suferința de a fi partenera lui Rhys, zise Cassian când ușa din os alb se deschise în întuneric.

Înăuntru se auzi un chicot slab.

Amuzamentul nu se mai citi pe chipul lui Cassian când îl auzi și am intrat în celulă, ținându-ne încă de mână..

Sfera de lumină fae se înălță în față, luminând celula cioplită în piatră.

Cassian mârâi la ce și pe cine îi dezvălui aceasta.

Total diferit, fără îndoială, de același băiat care îmi zâmbea acum.

Cu părul negru și ochi albaștri.

Am tresărit la chipul copilului, la ce nu observasem prima dată. La ce nu înțelesesem.

Era chipul lui Rhysand. Culoarea, ochii… era chipul partenerului meu.

Dar buzele pline și mari ale Cioplitorului se strâmbară în zâmbetul acela hidos… Era gura mea. Gura tatălui meu.

Părul de pe brațe mi se ridică. Cioplitorul își înclină capul în semn de salut – salut, și confirmare, ca și când ar fi știut exact de ce anume îmi dădusem seama. Pe cine văzusem și încă vedeam.

Pe fiul Marelui Lord. Pe fiul meu. Fiul *nostru.* Dacă supraviețuiam suficient de mult încât să-l port în pântece.

Dacă nu eșuam în sarcina mea de a-l recruta pe Cioplitor. Dacă nu eșuam în unirea Marilor Lorzi și a Regatului Coșmarurilor și a păstrării zidului intact.

Am făcut eforturi să nu îmi tremure genunchii. Chipul lui Cassian era destul de palid încât să-mi dau seama că orice vedea el… nu era un băiat frumos.

— Mă întrebam când te vei întoarce, spuse Cioplitorul, vocea băiatului fiind dulce și totuși îngrozitoare din cauza

creaturii antice ce pândea din sinea lui. Mare Doamnă, adăugă el, te rog să-mi accepți felicitările pentru unirea voastră! El aruncă o privire spre Cassian. Simt mirosul vântului asupra ta. Mai schiță un zâmbet. Mi-ai adus un dar?

Am băgat mâna în buzunarul jachetei și am aruncat la picioarele Cioplitorului o mică bucată de os, nu mai mare decât mâna mea.

— Asta e tot ce a mai rămas din Attor după ce l-am spulberat pe străzile Velarisului.

Ochii albaștri se măriră cu o încântare păcătoasă. Nici măcar nu știusem unde păstrasem bucata asta. Fusese păstrată până acum – tocmai pentru așa ceva.

— Ce setoasă de sânge este noua mea Mare Doamnă! spuse mieros Cioplitorul, ridicând osul crăpat și întorcându-l în mâinile mici și delicate. Simt mirosul surorii mele pe pielea ta, Distrugătoarea Blestemului, adăugă Cioplitorul.

Gura mi se uscă. Sora lui…

— Ai furat de la ea? A țesut un fir din viața ta în războiul ei de țesut?

Țesătoarea din Pădure. Inima îmi bătu cu putere. Nici măcar respirând adânc nu am reușit să o domolesc. Cassian mă strânse de mână.

— Dacă îți spun un secret, inimă de războinic, ce îmi vei da? îi zise Cioplitorul, mieros, lui Cassian.

Niciunul din noi nu vorbi. Cu atenție… trebuia să ne alegem cuvintele și să acționăm cu foarte mare atenție.

Cioplitorul mângâie bucata de os din palmă, cu atenția fixată asupra chipului împietrit al lui Cassian.

— Dacă ți-aș spune ce mi-au șoptit întunericul și marea de dincolo, Lord al Măcelului? Cum s-au cutremurat de frică pe insula de peste mare. Cum au tremurat când a ieșit *ea.* Ea a luat ceva – ceva prețios. A smuls-o cu dinții.

Chipul bronzat al lui Cassian se albise, iar el își strânsese aripile.

— Ce ai trezit în ziua aceea în Hybern, Prinț al Bastarzilor?
Sângele mi se răci.
— Ce a ieșit nu era ce a intrat. Cioplitorul râse răgușit când lăsă bucata de os pe pământul de lângă el. Cât de minunată este – tânără ca un pui de cerb și totuși veche ca marea. Cum te cheamă la ea. O regină, așa cum a fost cândva sora mea. Îngrozitoare și mândră; frumoasă ca un răsărit de soare iernatic.
Rhys mă avertizase de capacitatea prizonerilor de a minți, de a vinde orice, ca să scape.
— Nesta, șopti Cioplitorul de Oase. *Nes-ta!*
L-am strâns pe Cassian de mână. Destul. Destul cu tachinarea și chinul. Dar el nu se uită la mine.
— Cum îi strigă vântul numele. Îl auzi și tu? Nesta. *Nesta. Nesta.*
Oare Cassian mai respira?
— Ce a făcut când s-a înecat în bezna eternă? Ce a *luat?*
Tonul pe care fu rostit ultimul cuvânt mă făcu să nu mă mai abțin.
— Dacă vrei să afli, poate că ar trebui să-ți ții gura suficient cât să-ți explicăm.
Vocea mea păru să îl scoată pe Cassian din transă. Respiră sacadat și repede și îmi studie chipul – cu regret în privire.
Cioplitorul chicoti.
— Se întâmplă atât de rar să am companie. Iartă-mi vorbăria! zise el în timp ce își sprijinea un picior peste celălalt. Și de ce mi-ai căutat serviciile?
— Am obținut Cartea Respirațiilor, am spus eu nonșalant. Conține niște… vrăji interesante. Totul este codat. Cineva cunoscut le-a decodat pe cele mai multe. Încă le studiază pe celelalte. Sunt vrăji care ar putea… trimite pe cineva ca ea acasă. Și pe alții ca ea.
Ochii violeți ai Cioplitorului se aprinseră ca o flacără.
— Ascult.

CAPITOLUL 23

— Războiul se apropie, i-am spus Cioplitorului. Se zvonește că ai… daruri care ar putea fi de folos pe câmpul de luptă.

El îi zâmbi lui Cassian, ca și când ar fi înțeles de ce mă însoțise.

— Totul are un preț, spuse gânditor Cioplitorul.

— În limite rezonabile, îi răspunse Cassian.

Cioplitorul își studie celula.

— Și crezi că vreau să mă… întorc?

— Nu vrei?

Cioplitorul își îndoi picioarele sub corpul fragil.

— Locul din care am venit… Cred că acum este doar pulberea care plutește pe câmp. Nu mai am o casă la care să mă întorc. Nu una pe care mi-o doresc.

Pentru că, dacă fusese aici înainte ca Amren să fi sosit… De zeci de mii de ani – poate mai mult. Nu m-am gândit la senzația de gol din stomacul meu.

— Atunci, poate îmbunătățirea… condițiilor de trai te-ar putea atrage, dacă în lumea asta îți dorești să fii.

— Celula asta, Distrugătoare a Blestemului, este locul în care vreau să fiu. Cioplitorul atinse murdăria de lângă el. Crezi că i-am lăsat să mă prindă fără să am un motiv bun?

Cassian păru să se miște – păru să devină conștient și concentrat. Gata să ne scoată de aici.

Cioplitorul trasă trei cercuri suprapuse și întretăiate în praf.

— Ai cunoscut-o pe sora mea – pe geamăna mea. Pe Țesătoarea, cum îi spuneți voi acum. O chemă Stryga. Ea și fratele nostru mai mare, Koschei, cum s-au mai bucurat de lumea asta când am intrat în ea! Ce s-au mai temut de ei Spiridușii antici și cum i-au venerat! Dacă aș fi fost mai

curajos, poate că nu m-aș fi grăbit – poate aș fi așteptat ca puterea lor să scadă, ca războinica Fae de demult să o păcălească pe Stryga să își limiteze puterile și să rămână închisă la Mijloc; și Koschei – limitat și legat de micul lui lac de pe continent:. Totul s-a întâmplat înainte de Prythian, înainte ca pământul să fie săpat și vreun Mare Lord încoronat.

Cassian și cu mine am așteptat, neîndrăznind să-l întrerupem.

— Războinica Fae a fost isteață. Urmașii ei au dispărut demult – deși câțiva se mai trag din familia ei. El zâmbi, poate un pic cam trist. Nimeni în afară de mine nu își amintește numele ei. Ar fi fost salvarea mea, dacă nu aș fi ales cu mult înainte ca ea să umble pe pământ..

Am așteptat și am tot așteptat, analizând frânturile din povestea lui.

— La sfârșit, nu a putut să îi ucidă – erau prea puternici. Puteau fi doar ținuți sub control. Cioplitorul își trecu mâna peste cercurile pe care le desenase, ștergându-le complet. Știam asta cu mult înainte ca ea să îi prindă – mi-am asumat sarcina de a-mi găsi calea spre aici.

— Ca să cruți lumea de tine? întrebă Cassian, încruntându-se.

Ochii Cioplitorului scânteiau precum cea mai puternică flacără.

— Ca să mă *ascund* de frații mei.

Am clipit.

— De ce?

— Ei sunt zei ai morții, fato, spuse printre dinți Cioplitorul. Tu ești nemuritoare – sau ai trăit destul cât să pari astfel. Dar frații mei și cu mine… Suntem diferiți. Iar ei doi… Sunt mai puternici. Cu mult mai puternici decât am fost eu vreodată. Sora mea… ea a găsit o cale să *mănânce* însăși viața. Ca să rămână tânără și frumoasă pentru totdeauna, mulțumită vieților pe care le curmă.

Țesutul – firele din casă, acoperișul făcut din păr… Mi-

am notat să-l arunc pe Rhys în Sidra pentru că mă trimisese în coliba aia.

Dar Cioplitorul…

— Dacă ei sunt zeii morții, atunci tu ce ești? am întrebat eu.

Moarte. El mă întrebase de nenumărate ori despre moarte. Despre ce aștepta dincolo de ea, despre cum era. Unde fusesem. Aș fi spus că era doar curios, dar…

Chipul băiatului se încreți amuzat – chipul fiului meu, viziunea viitorului pe care o avusesem o dată, în urmă cu multe luni, ca un fel de chin sau întrupare a ceea ce nu îndrăznisem încă să recunosc în sinea mea. Lucrul de care eram sigură. Iar acum… băiatul acela… Era un altfel de chin, pentru viitorul pe care eram pe cale să-l pierd.

— Sunt uitat, asta sunt. Și așa prefer să fiu. Cioplitorul își rezemă capul de zidul de piatră din spatele lui. Deci află că nu vreau să plec de aici. Că nu vreau să le amintesc surorii și fratelui meu că sunt viu și în această lume. Așa limitați și cu puterile slăbite, influența lor rămâne… considerabilă.

— Dacă Hybernul câștigă războiul, spuse răgușit Cassian, s-ar putea să găsești porțile locului acesta larg deschise, iar pe sora și pe fratele tău dezlănțuiți din teritoriile lor… și interesați să-ți facă o vizită.

— Nici măcar Hybernul nu este atât de nesăbuit. El pufni satisfăcut. Sunt sigur că sunt alți deținuți cărora oferta ta li se va părea… tentantă.

Sângele îmi vui în trup.

— Nici măcar nu te gândești să ne ajuți! Am fluturat o mână în celula lui. Asta preferi – pentru eternitate?

— Dacă i-ai cunoaște pe fratele și pe sora mea, Distrugătoarea Blestemului, ți s-ar părea o alternativă mai înțeleaptă și mult mai comodă.

Am deschis gura, dar Cassian îmi strânse mâna în semn de avertisment. Destul. Spusesem destule, dezvăluisem destule. Nu ne-ar fi fost de niciun folos să ne arătăm atât

de disperați…

— Ar trebui să plecăm, îmi spuse Cassian, afișând un calm netulburat. Ne așteaptă bucuriile Orașului Cioplit.

Chiar am fi întârziat, dacă nu plecam acum. I-am aruncat o privire încruntată Cioplitorului în loc de rămas-bun, lăsându-l pe Cassian să mă conducă spre ușa deschisă a celulei.

— Vă duceți în Orașul Cioplit, spuse Cioplitorul. Nu era tocmai o întrebare.

— Nu văd de ce te privește asta, i-am spus peste umăr.

Ritmul tăcut al Cioplitorului răsună în jurul nostru și ne făcu să ne oprim în prag.

— Presupun că e ultima încercare, spuse gânditor Cioplitorul, măsurându-ne din priviri, de a aduna tot Regatul Nopții.

— Repet, nu te privește, am spus eu calmă.

Cioplitorul zâmbi.

— Te vei târgui cu el, zise și aruncă o privire la tatuajul de pe mâna mea dreaptă. Mă întreb care va fi prețul cerut de Keir. Râse încet. Interesant!

Cassian oftă prelung.

— Spune-o!

Cioplitorul de Oase tăcu din nou, jucându-se cu bucata din osul Attorului în praful de lângă el.

— Spiralele Cazanului se rotesc în moduri ciudate, șopti mai mult pentru el.

— Plecăm, am spus și am vrut să mă întorc din nou, trăgându-l pe Cassian după mine.

— Sora mea are o colecție de oglinzi în castelul ei negru, spuse Cioplitorul.

Ne-am oprit din nou.

— Ea se admira zi și noapte în oglinzile alea, bucurându-se de tinerețea și de frumusețea ei. Era o singură oglindă – îi spunea Ouroboros. Era veche, chiar și când eram noi tineri. O fereastră spre lume. Totul putea fi văzut și spus prin suprafața ei întunecată.. E în posesia lui Keir – o

moștenire de familie a casei lui. Adu-mi-o! Ăsta e prețul meu. Ouroboros, și sunt al tău! Dacă găsești o cale să mă eliberezi. El zâmbi urât.

Cassian și cu mine ne-am privit reciproc și amândoi am ridicat din umeri la Cioplitor.

— Vom vedea, fu tot ce am spus înainte să ieșim.

Ne-am așezat pe un bolovan de unde se vedea un râu argintiu, inhalând răceala ceții. Închisoarea se ivea în spatele nostru, o greutate îngrozitoare care ne bloca orizontul.

— Ai spus că știai că Cioplitorul este un vechi zeu, am spus eu gânditoare. Știai că e un zeu al morții?

Chipul lui Cassian era încordat.

— Am presupus.

Când am ridicat o sprânceană, el mă lămuri:

— El ciopleşte moartea în oase. Le vede. Se bucură de ele. N-a fost greu să-mi dau seama.

M-am gândit.

— A fost sugestia ta sau a lui Rhys să mă însoțești aici?

— Am vrut să vin. Dar Rhys… și el a presupus asta.

Din cauza a ceea ce văzusem în privirea Nestei în acea zi…

— Cine se aseamănă se adună, am șoptit eu.

Cassian dădu scurt din cap.

— Cred că nici măcar Cioplitorul nu știe ce este Nesta. Dar voiam să văd – preventiv.

— De ce?

— Vreau să ajut.

Răspunsul fu suficient.

Am rămas tăcuți, râul susurând în timp ce curgea repede pe lângă noi.

— Te-ai teme de ea, dacă Nesta *ar fi…* Moartea? Sau dacă ar fi sursa puterii ei?

Cassian tăcu un moment lung.

— Sunt un războinic, spuse în cele din urmă. Am mers pe lângă Moarte toată viața. M-aș teme mai mult *pentru*

ea, dacă ar avea acea putere. Dar nu *de* ea.

El se gândi și adăugă după o clipă:

— Nesta nu ar putea să mă sperie cu nimic.

Am înghițit și i-am strâns mâna.

— Mulțumesc.

Nu eram sigură de ce spusesem asta, dar el dădu oricum din cap.

L-am simțit înainte să apară, o scânteie de bucurie atinsă de stele aprinzându-se în dreapta mea când Rhys se ivi din aer.

— Ei bine?

Cassian sări de pe bolovan, întinzându-mi o mână ca să mă ajute să cobor.

— Nu îți va plăcea prețul pe care l-a cerut.

Rhys ne apucă pe amândoi de mâini ca să ne teleporteze înapoi în Velaris.

— Dacă vrea farfuriile elegante de cină, poate să le aibă.

Nici Cassian și nici eu nu am putut să râdem când amândoi ne-am întins spre mâinile lui Rhys.

— Ai face bine să apelezi la talentele de negociator în seara asta, fu tot ce îi mormăi Cassian partenerului meu, înainte să dispărem în umbră.

CAPITOLUL *24*

Când ne-am întors în casa din oraș în toiul caniculei după-amiezii de vară, Cassian și Azriel traseră la sorți ca să vadă cine avea să rămână în Velaris, în acea seară.

Amândoi voiau să ni se alăture în Orașul Cioplit, dar cineva trebuia să păzească orașul – era o parte din vechiul lor protocol. Și cineva trebuia să o păzească pe Elain, deși cu siguranță nu aveam de gând să-i spun asta lui Lucien. Cassian, înjurând și țâfnos, alese bățul mai scurt, iar Azriel îl bătu ușor pe umăr înainte să se îndrepte spre Casă pentru a se pregăti.

L-am urmat după câteva minute, lăsându-l pe Cassian să-i spună lui Rhys restul poveștii Cioplitorului și ce anume își dorea.

Acasă, erau două persoane pe care voiam să le văd înainte de a pleca. Ar fi trebuit să o verific mai devreme pe Elain, să-mi fi amintit că așa-zisa ei nuntă trebuia să aibă loc peste câteva zile, dar… m-am înjurat singură pentru că uitasem. Iar în ceea îl privea pe Lucien… nu ar fi stricat, mi-am spus eu, să știu unde era. Cum decursese conversația cu Azriel din ziua precedentă. Să mă asigur că își amintea regulile stabilite.

Dar, după cincisprezece minute, încercam să nu mă crispez mergând pe holurile Casei Vântului, recunoscătoare că Azriel mi-o luase înainte. Mă teleportasem pe cer, deasupra celui mai înalt balcon – și, de vreme ce mă gândeam că acum era un moment potrivit să practic zborul, îmi invocasem aripile.

Și căzusem de la șase metri pe piatră dură.

Un vânt puternic mă împiedică să-mi rup vreun os, dar și genunchii și mândria îmi erau destul de rănite după tumba lipsită de grație prin aer.

Măcar nu mă văzuse nimeni.

Pașii mei rigizi și șchiopătatul, cel puțin, se relaxaseră într-un mers mai lin înainte să o găsesc pe Elain în biblioteca familiei. Aceasta continua să se holbeze către fereastră, chiar și după ce ieșise din cameră.

Nesta citea pe scaunul ei obișnuit, cu un ochi atentă Ia Elain și cu celălalt la cartea deschisă din poală. Doar Nesta se uită spre mine când m-am strecurat prin ușile sculptate din lemn.

— Bună! am șoptit eu și am închis ușile în urma mea.

Elain nu se întoarse. Era încă îmbrăcată cu rochia de un roz pal, care nu prea îi avantaja pielea pământie, părul șaten-auriu atârnându-i în bucle grele pe spatele-i firav.

— Este o zi frumoasa, le-am spus eu.

Nesta ridică o sprânceană.

— Unde ți-e menajeria de prieteni?

I-am aruncat o privire rece.

— Acei prieteni ți-au oferit adăpost și alinare. Și antrenament – sau orice făcea Amren. Ești pregătită pentru seara asta?

— Da. Nesta se întoarse pur și simplu la cartea ei, ignorându-mă.

Am pufnit încet pentru că știam că aveam să o enervez și m-am îndreptat spre Elain. Nesta îmi supraveghe fiecare pas, ca o panteră care se pregătea să atace la cel mai mic semn de pericol.

— La ce te uiți? am întrebat-o pe Elain cu o voce blândă, familiară.

Fața îi era palidă și abia își mișcă buzele vineții când spuse:

— Acum pot să văd atât de departe, până la mare!

Într-adevăr, marea de dincolo de Sidra era o scânteie îndepărtată.

— Durează o vreme până te obișnuiești cu asta.

— Îți aud bătăile inimii – dacă ascult cu atenție. Aud și bătăile inimii ei.

— Poți să înveți să ignori sunetele care te deranjează.

Eu învățasem de una singură. Mă întrebam dacă și Nesta o făcuse sau dacă amândouă sufereau, auzindu-și reciproc bătăile inimii, zi și noapte. Nu m-am uitat la cealaltă soră a mea ca să îmi confirme.

În cele din urmă, Elain se uită în ochii mei pentru prima dată.

Chiar și distrusă de suferință și disperare, frumusețea lui Elain continua să fie remarcabilă. Chipul ei ar fi putut îngenunchea regi. Și totuși, nu afișa nicio bucurie, nicio lumină. Era lipsit de viață.

— Aud marea, spuse ea. Chiar și noaptea. Chiar și în visele mele. Marea agitată și țipetele unei păsări de foc.

Am făcut un efort să nu mă uit la Nesta. Până și casa din oraș era prea departe de cea mai apropiată coastă ca să auzi ceva, cât despre pasărea de foc…

— La cealaltă casă a mea am o grădină, am spus eu. Mi-ar plăcea să vii să o îngrijești, dacă vrei.

Elain se întoarse din nou spre ferestrele însorite, lumina dansând în părul ei.

— Am să aud cum se mișcă viermii prin pământ? Sau cum cresc rădăcinile? O să mă privească pasărea din copaci?

Nu eram sigură dacă trebuia să-i răspund. M-am străduit să nu tremur..

Însă i-am surprins privirea Nestei, observând licărul de durere care-i traversă chipul surorii mele mai mari înainte să se ascundă sub acea mască rece.

— Trebuie să mă ajuți să găsesc o carte, Nesta, am spus eu, aruncând o privire tăioasă spre teancul din stânga mea.

Destul de departe ca să avem intimitate, dar suficient de aproape ca să rămână în apropierea lui Elain în caz că ar fi avut nevoie de ceva. Să facă ceva.

Ceva mi se rupse în piept când și Nesta își îndreptă privirea spre ferestrele din fața lui Elain ca să verifice, așa

cum o făcusem și eu, dacă puteau fi deschise cu ușurință.

Din fericire, erau permanent închise, probabil ca să împiedice vreun prost neglijent să uite să le închidă și să strice cărțile. Cel mai probabil pe Cassian.

Nesta lăsă cartea jos fără să spună nimic și mă urmă în micul labirint de teancuri, amândouă fiind atente la zona principală de ședere.

Când ne-am îndepărtat destul de mult, am ridicat un scut de vânt dur în jurul nostru, ca să nu fim auzite,

— Cum ai convins-o să iasă din cameră?

— Nu am făcut-o, spuse Nesta, rezemându-se de raft și încruvișându-și brațele. Am găsit-o aici. Nu era în pat când m-am trezit.

Probabil că Nesta intrase în panică atunci când găsise camera goală…

— A mâncat ceva?

— Nu. Am reușit să o fac să mănânce niște supă aseară. A refuzat orice altceva. Vorbește în dodii toată ziua.

Mi-am trecut o mână prin păr, eliberându-mi șuvițele din cosiță.

— S-a întâmplat ceva care să declanșeze…

— Nu știu. O tot verific la câteva ore. Nesta își încordă maxilarul, totuși ieri am fost plecată mai mult timp.

De fapt, fusese plecată ca să se antreneze cu Amren. Rhys mă informase că, până la sfârșitul antrenamentului, scuturile rudimentare ale Nestei erau destul de solide ca Amren să o considere pe sora mea pregătită pentru seara asta.

Dar acolo, dincolo de comportamentul rece, se ascundea vinovăția. Panica.

— Mă îndoiesc de faptul că s-a întâmplat ceva, am spus eu repede. Poate e doar… o etapă din procesul de refacere – poate se obișnuiește să fie Fae.

Nesta nu părea convinsă.

— Are puteri? Ca ale mele?

„Și care sunt mai exact puterile acelea, Nesta?“

— Eu nu știu. Nu cred. Doar dacă nu cumva e primul semn că se manifestă ceva.

Am făcut un efort să nu adaug: „Dacă ai vorbi despre ce s-a întâmplat în Cazan, poate că am înțelege mai bine“.

— Hai să îi acordăm o zi sau două – să vedem ce se întâmplă. Dacă se simte mai bine.

— De ce să nu vedem acum?

— Pentru că plecăm în Orașul Cioplit peste câteva ore, iar tu nu pari dispusă să ne lași să ne băgăm în treburile tale, i-am spus eu cât de monoton am putut. Am îndoielile mele că Elain ne-ar lăsa să o facem.

Nesta mă fixă cu privirea, fără să afișeze vreo emoție, și dădu politicos din cap.

— Ei bine, măcar a ieșit din cameră.

— Și s-a ridicat de pe scaun.

Calm, ne-am privit reciproc.

— De ce nu vrei să te antrenezi cu Cassian? am întrebat-o eu apoi.

Nesta înțepeni de spate.

— De ce trebuie să mă antrenez doar cu Cassian? De ce nu o pot face cu celălalt?

— Cu Azriel?

— Da, cu el, sau cu blonda care nu tace.

— Dacă te referi la Mor…

— Și de ce este nevoie să mă antrenez? Nu sunt o războinică și nici nu vreau să fiu.

— Dar ai putea să devii mai puternică…

— Sunt și alte puteri, nu doar abilitatea de a folosi o sabie și de a curma vieți. Amren mi-a spus asta ieri.

— Ziceai că-i vrei morți pe inamicii noștri. De ce nu-i ucizi chiar tu? Ea își studie unghiile.

— De ce să mă deranjez, când altcineva poate să o facă în locul meu?

Am evitat impulsul de a-mi masa tâmplele.

— Suntem…

Dar ușile bibliotecii se deschiseră, iar eu am spulberat

bariera de aer dur la zgomotul surd al pașilor, apoi la oprirea lor bruscă.

Am apucat-o pe Nesta de braț ca să o țin nemișcată când Lucien spuse deodată:

— Ai… ai ieșit din camera ta.

Nesta se enervă, dezgolindu-și dinții. Am apucat-o mai strâns, și am ridicat un alt zid de aer în jurul nostru, ținând-o acolo.

Săptămânile de izolare nu o ajutaseră pe Elain să se simtă mai bine. Poate că jumătățile de ghicitori erau dovada acestui fapt. Și, chiar dacă Lucien încălca acum regulile pe care le stabiliserăm…

Alți pași se auziră, fără îndoială mai aproape de locul în care stătea Elain la fereastră.

— Pot… să îți aduc ceva?

Nu-l mai auzisem niciodată pe prietenul meu atât de blând, atât de nesigur și de îngrijorat.

Poate că asta mă făcu să fiu cea mai josnică ticăloasă, dar mi-am trimis mintea spre ei, spre el.

Apoi m-am trezit în trupul și în mintea lui.

Este prea slabă.

Probabil că nu mănâncă deloc.

Cum poate să stea în picioare?

Gândurile îi pluteau prin minte unul după altul. Inima îi bătea cu putere, iar el nu îndrăznea să se miște din poziția lui, de la doar cinci pași distanță. Ea încă nu se întorsese spre el, dar efectele postului erau destul de evidente.

Atinge-o, miroase-o, gust-o…

Instinctele erau ca un râu. El își strânse pumnii pe lângă corp.

Nu se așteptase ca ea să fie aici. Cealaltă soră – vipera – era o posibilitate, dar una pentru care era dispus să riște. În afară de faptul că în ziua precedentă vorbise cu îmblânzitorul Umbrelor — fapt care-l descurajase pe atât de mult pe cât se aștepta, deși Azriel părea un mascul destul de cumsecade – rămăsese închis în casa bătută de

vânt timp de două zile. Gândul la încă una fusese suficient să îl facă să riște să-l mânie pe Rhysand.

Voia doar să se plimbe și să ia câteva cărți. Trecuse un veac de când avusese timp liber să citească, și cu atât mai puțin să citească de plăcere.

Dar iat-o pe ea.

Partenera lui..

Nu semăna deloc cu Jesminda.

Jesminda fusese toată un zâmbet și neastâmpărată, prea sălbatică și liberă ca să fie mulțumită de viața de la țară, unde se născuse. Îl tachinase, îl chinuise – îl sedusese atât de profund, încât nu și-o mai dorise decât pe ea, care nu îl văzuse ca pe cel de-al șaptelea fiu al Marelui Lord, ci ca pe un mascul. Îl iubise fără îndoială, fără ezitări. Ea îl alesese.

Elain fusese… aruncată spre el.

El se uită spre serviciul de ceai de pe masa joasă din apropiere.

— Presupun că una dintre ceștile astea este a surorii tale.

Într-adevăr, pe scaunul pe care stătea vipera de obicei se afla o carte. Cazanul să-l ajute pe masculul care ar fi ajuns să fie legat de ea.

— Te superi dacă mă servesc din cealaltă?

El încerca să pară nonșalant – liniștit, chiar dacă pulsul îi creștea atât de repede încât credea că ar fi putut să vomite pe covorul foarte vechi și foarte scump. Din Sangravah, dacă tiparele și culorile bogate erau vreun indiciu..

Rhysand era în multe feluri, dar cu siguranță avea gusturi bune.

Tot locul fusese decorat cu atenție și eleganță, cu o înclinație pentru confort, în defavoarea aglomerării.

El nu voia să recunoască faptul că îi plăcea, că orașul i se părea frumos.

Că cercul de persoane care pretindeau acum a fi noua familie a lui Feyre… era ceea ce, cu mult timp în urmă,

crezuse că ar fi fost viața la curtea lui Tamlin.

O durere ca o lovitură spre piept îl străbătu, dar el traversă covorul. Își forță mâinile să nu îi tremure când își turnă o ceașcă de ceai și se așeză pe scaunul din fața celui gol al Nestei.

— Sunt biscuiți pe farfurie. Vrei unul?

El nu se așteptă ca ea să răspundă și își acordă doar un minut înainte să se ridice de pe scaun și să plece, sperând să evite întoarcerea Nestei.

Dar lumina soarelui pe auriu îi captă atenția, iar Elain se întoarse încet de la ce urmărea pe fereastră.

Din ziua aceea din Hybern, nu îi văzuse chipul.

Apoi fusese tras și îngrozit, complet pustiu și amorțit, cu părul lipit de cap și buzele albastre de frig și șoc.

Uitându-se acum la ea…

Da, era palidă. Vidul încă îi învăluia trăsăturile.

Dar lui i se tăie respirația când ea se întoarse cu totul spre el.

Era cea mai frumoasă femelă pe care o văzuse vreodată..

Trădarea, grețoasă și uleioasă, îi alunecă prin vene. Cândva, el spusese același lucru despre Jesminda.

Dar chiar dacă rușinea îl copleși, cuvintele și simțurile îi cântară: „A mea.. Ești a mea, iar eu sunt al tău. Partenerul tău“

Ochii ei erau cafenii ca blana unui pui de cerb, iar el ar fi putut jura că în ei scânteie ceva când îi întâlni privirea.

— Cine ești?

Își dădu seama fără să mai ceară lămuriri că era conștientă de ce era el pentru ea.

— Sunt Lucien. Cel de-al șaptelea fiu al Marelui Lord al Regatului Toamnei.

Și multe alte lucruri de nimic. Îi spusese îmblânzitorului Umbrelor tot ce știa – despre frații lui care supraviețuiseră, despre tatăl său. În ceea ce-o privea pe mama lui… păstrase unele detalii, irelevante și personale, pentru el. În rest, îl informase despre cei mai apropiați

aliați ai tatalului său și cei mai vicleni curteni și lorzi. Evident, tot ce știa era din urmă cu câteva secole, dar când fusese emisar, din informațiile pe care le adunase, nu se schimbaseră multe. Oricum, ei toți se purtaseră la fel la Poalele Muntelui. Și, după ce se întâmplase cu frații lui în urmă cu câteva zile… Nu se arătase deloc vinovat când îi spusese lui Azriel ce știa. Nu afișase nimic din ce simțea când se uitase spre sud – spre ambele regate cărora le spunea acasă.

Timp de o clipă ce părea că nu se mai termină, chipul lui Elain nu se schimbă, dar se concentrăm, în mod vizibil, un pic mai mult.

— Lucien, spuse ea în sfârșit.

Iar el își luă ceașca de ceai, ca să nu tremure la auzul numelui său pe buzele ei. Din poveștile surorilor mele. Prietenul ei.

— Da.

Dar Elain clipi încet:.

— Tu ai fost în Hybern.

— Da, fu tot ce putu spune el.

— Ne-ai trădat..

El își dori ca ea să-l fi aruncat pe fereastra din spatele ei.

— A fost… o greșeală..

În ochii ei se citiră sinceritatea și răceala..

— Trebuia să mă căsătoresc peste câteva zile.

El se luptă cu furia, cu impulsul irațional de a-l găsi pe bărbatul care o revendicase și de a-l sfâșia. În schimb, rosti răgușit:

— Știu. Îmi pare rău..

Ea nu îl iubea, nu îl dorea și nu avea nevoie de el. Era mireasa altui mascul.

Soția unui om muritor. Sau ar fi fost.

Ea se uită în altă parte – spre fereastră.

— Îți aud inima, spuse Elain încet.

El nu știa cum să-i răspundă, așa că nu spuse nimic și își

bău ceaiul, chiar dacă îi arse gura.

— Când dorm, îți aud inima prin piatră, șopti ea și își înclină capul, ca și când priveliștea orașului ar fi avut vreun răspuns. Tu o auzi pe a mea?

El nu era sigur dacă ea chiar voia să i se adreseze, dar spuse:

— Nu, lady, nu pot.

Ea păru să-și adune umerii prea fragili.

— Nimeni nu poate. Nimeni nu a încercat vreodată – nu cu adevărat.

Cuvinte spuse fără rost.

— El a făcut-o, se chinui ea să șoptească. M-a văzut. Acum nu o să mai vadă.

Cu degetul mare, își atinse inelul de fier.

Inelul altui bărbat, încă un semn că era promisă altcuiva…

Era suficient. Auzisem și aflasem destule. M-am retras din mintea lui Lucien.

Nesta se holba la mine, chiar dacă se albise la față auzind cuvintele rostite între ei.

— Ai intrat vreodată în…

— Nu, am spus eu răgușită.

Nu am vrut să o întreb cum de știuse ce făcusem. Nici când am coborât scutul din jurul nostru și ne-am îndreptat spre zona de ședere.

Lucien, auzindu-ne, fără îndoială, pașii, roșise când se uită la mine și la Nesta. Nu bănuia că intrasem în mintea lui și că scotocisem pe acolo ca un bandit noaptea. Mi-am reprimat greața ușoară.

— Ieși afară! îi zise simplu sora mea mai mare.

M-am uitat urât la Nesta, dar Lucien se ridică.

— Am venit după o carte.

— Ei bine, găsește una și pleacă.

Elain se holba pe fereastră, neatentă – sau nepăsătoare.

Lucien nu se îndreptă spre teancuri, ci spre ușile deschise. Se opri chiar între ele și ne spuse mie și Nestei:

— Are nevoie de aer proaspăt.
— Știm noi de ce are nevoie.
Aș fi putut jura că părul lui roșcat străluci ca metalul topit când se enervă. Dar el se domoli, fixându-și ochiul roșiatic asupra mea.
— Du-o la mare! Du-o într-o grădină! Scoate-o cumva din casa asta pentru o oră sau două.
Apoi plecă.
M-am uitat la cele două surori ale mele închise aici sus, deasupra lumii.
— Vă mutați în casa de la oraș chiar acum, i-am spus eu lui Lucien, care se oprise în holul obscur de afară.
Nesta, spre uimirea mea, nu obiectă.
Nici Rhys, când mi-am trimis ordinul prin legătură, cerându-i să mă ajute să le mutăm, împreună cu Cassian și Azriel. Nu, partenerul meu îmi promise pur și simplu că avea să le ofere două dormitoare surorilor mele pe același hol, în cealaltă parte a scărilor. Și un al treilea pentru Lucien – pe partea noastră de hol. Departe de cel al lui Elain.
După treizeci de minute, Azriel o aduse în brațe pe Elain, tăcută și apatică.
Nesta păruse gata să se arunce de la balcon decât să-l lase pe Cassian – deja îmbrăcat și înarmat ca să păzească în seara asta casa din oraș – să o țină, așa că am înghiontit-o spre Rhys, l-am împins pe Lucien spre Cassian și m-am întors în zbor.
Sau am încercat – din nou. Am plutit cam o jumătate de minut, savurând șuierul revigorant al vântului înainte ca aripile să mi se clatine, să îmi forțez spatele și căderea să devină cumplit de dureroasă. M-am teleportat restul drumului spre casa din oraș și am aranjat vazele și bibelourile din salon cât i-am așteptat.
Azriel sosi primul, cu sora mea palidă în brațe, fără să fie însoțit de umbre. Și el purta armura illyriană, părul blond-șaten al lui Elain agățându-se în câțiva solzi negri de

pe pieptul și umerii lui.

El o lăsă cu blândețe pe covorul din hol după ce o purtase în brațe pe ușa de la intrare.

Elain se uită la chipul lui răbdător și serios.

Azriel schiță un zâmbet.

— Vrei să-ți arăt grădina?

Ea părea atât de mică în fața lui, atât de fragilă în comparație cu solzii hainelor de luptă din piele, cu lățimea umerilor și a aripilor care se vedeau deasupra lor.

Însă Elain nu se feri de el și nu se ascunse când acesta dădu din cap – doar o dată.

Azriel, politicos ca orice curtean, îi oferi un braț. Nu mi-am dat seama dacă ea se uita la piatra lui Siphon de culoare albastră sau la pielea cu cicatrice de dedesubt când șopti:

— Frumos.

Obrajii bronzați ai lui Azriel prinseră culoare, iar el își înclină ca

pul în semn de mulțumire și o conduse pe sora mea spre ușile din spate care dădeau spre grădină, lumina soarelui învăluindu-i.

O clipă mai târziu, Nesta intra pe ușa din față, cam verde la chip.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

I-am întâlnit privirea lui Rhys care mergea în spatele ei, cu mâinile în buzunare.

„Ce ai făcut?“

El ridică din sprâncene, dar i-am indicat Nestei în liniște toaleta de sub scări, care dispăru trântind ușa în urma ei.

„Eu?“ Rhys se rezemă de stâlpul de jos al balustradei. „S-a plâns că zbor încet intenționat. Așa că am mărit viteza.”

Cassian și Lucien apărură, fără să se privească reciproc, dar Lucien își îndreptă atenția chiar spre holul care conducea în spate, nările umflându-i-se când mirosi unde și cu cine plecase Elain.

El mârâi încet…

— Relaxează-te! îi spuse Rhys. Azriel nu este genul fermecător.

Lucien îi aruncă o privire încruntată.

Din fericire sau poate nu, râgâitul Nestei umplu liniștea. Cassian se uită uimit la Rhys.

— Ce ai *făcut?*

— L-am întrebat același lucru, am spus eu, încrucișându-mi brațele. A spus că a zburat *cu viteză.*

Nesta vomită din nou și apoi se lăsă liniștea.

Cassian oftă spre tavan.

— Ea nu o să mai zboare niciodată.

Mânerul ușii se roti, iar noi am încercat – sau, cel puțin, Cassian și cu mine – să nu pară că o ascultam. Nesta încă era verzuie la față, dar… Ochii îi ardeau.

Nu puteam să îi descriu expresia și poate că nici să o pictez nu aș fi reușit.

Ochii îi erau la fel de albaștri-gri ca ai mei. Și totuși… Nu mă puteam gândi decât la minereul topit. La mercurul aprins.

Ea făcu un pas spre noi, atentă la Rhys.

Cassian păși calm în fața ei, cu aripile strânse. Cu picioarele depărtate pe covor. Era o poziție de luptă – obișnuită, dar… pietrele Siphon îi licăreau.

— Știi, îi spuse tărăgănat Cassian, că ultima dată când m-am implicat într-o luptă în casa asta am fost alungat pentru o lună?

Nesta își îndreptă privirea spre el, încă indignată, dar ușor neîncrezătoare.

— A fost vina lui Amren, bineînțeles, dar nimeni nu m-a crezut, a continuat el. Și nimeni nu a îndrăznit să o alunge pe *ea.*

Ea clipi încet, dar privirea arzătoare deveni mortală. Sau pe cât de mortală putea fi pentru unul din noi.

— Ce *ești* tu? șopti Lucien.

Cassian nu-și putea lua privirea de la Nesta, dar sora

mea își întoarse ușor privirea către Lucien.

— Am obligat Cazanul să-mi dea ceva înapoi, spuse ea incredibil de încet.

Părul de pe brațe mi se ridică. Nesta se uită la covor, apoi într-un loc de pe perete.

— Vreau să mă duc în camera mea.

Îmi luă o clipă să-mi dau seama că vorbise cu mine. Mi-am dres vocea.

— Pe scări, în dreapta. A doua ușă. Sau a treia, oricare îți convine. Cealaltă este pentru Elain. Trebuie să plecăm peste… Am mijit ochii la ceasul din salon. Două ore.

O mișcare ușoară a capului fu singurul ei semn de mulțumire și confirmare.

Am urmărit-o când urcă scările ținându-se cu o mână subțire de balustradă, rochia ei de culoarea lavandei plutind în urma sa.

— Îmi pare rău, îi strigă Rhys.

Ea apucă strâns balustrada, monturile albe ieșindu-i prin pielea palidă, dar nu spuse nimic în timp ce continuă să urce.

— Este posibil așa ceva? șopti Cassian când ușa camerei ei se închise. Să *ia* cineva din esența Cazanului?

— Așa s-ar părea, spuse gânditor Rhys, apoi i se adresă lui Lucien: să înțeleg că focul din ochii ei nu ți se pare obișnuit.

Lucien scutură din cap.

— Nu. Nu seamănă cu nimic din arsenalul meu.

Asta era… O gheață atât de rece, încât ardea. Era gheață și totuși… fluidă ca o flacără. Sau ca o flacără înghețată.

— Cred că este moartea, am spus eu încet.

M-am uitat în ochii lui Rhys, ca și când ar fi fost din nou firul care mă ținuse în lumea asta.

— Cred că puterea ei este moartea – moartea încarnată. Sau ce putere are Cazanul asupra unor astfel de lucruri. De asta a auzit-o Cioplitorul.

— Pe toți zeii! spuse Lucien, trecându-și o mână prin păr.

Cassian dădu solemn din cap, dar Rhys își frecă maxilarul, cântărind, gândindu-se. Apoi spuse categoric:

— Doar că Nesta nu ar fi cucerit Moartea, ci ar fi prădat-o.

Nu era de mirare că ea nu voia să vorbească cu nimeni despre asta și ca noi să fim martori. Nouă ni se păruse că se scufundase doar câteva secunde.

Nu le-am întrebat niciodată pe surorile mele cât timp fuseseră în Cazan.

*

— Azriel știe că te uiți, spuse tărăgănat Rhys din locul în care stătea în fața oglinzii din dormitor, aranjându-și reverele jachetei negre.

Deoarece ne pregăteam să plecăm, în casa din oraș toți ne agitam în liniște. Mor și Amren sosiseră în urmă cu o jumătate de oră, prima îndreptându-se spre salon, cea din urmă ducând o rochie pentru sora mea. Nu am îndrăznit să îi cer lui Amren să văd ce alesese pentru Nesta.

„Ceva pentru antrenament”, spusese Amren în urmă cu câteva zile. În Regatul Coșmarurilor existau obiecte magice pe care sora mea le putea studia în seara asta, cât noi eram ocupați cu Keir. M-am întrebat dacă Ouroboros era una dintre ele și mi-am notat să o întreb pe Amren ce știa despre oglinda pe care Cioplitorul și-o dorea atât de mult. De care trebuia cumva să-l conving pe Keir să se despartă în seara asta.

Lucien se oferise să se facă util cât eram plecați, citind o parte din textele adunate acum pe mesele din salon. Amren nu făcuse decât să mormăie când auzise de ofertă, iar eu îi spusesem lui Lucien că însemna că era de acord.

Cassian era deja pe acoperiș, ascuțindu-și relaxat săbiile. Îl întrebasem dacă cele *nouă* săbii chiar erau necesare, iar el îmi spusese doar că nu strica să fie pregătit și că, dacă aveam timp să-l chestionez, atunci ar fi

trebuit să am destul timp pentru un alt antrenament. Plecasem repede, arătându-i un gest obscen.

Cu părul încă ud de la baia pe care o făcusem, mi-am pus cerceii grei și m-am uitat pe fereastra dormitorului, supraveghind grădina de dedesubt.

Elain stătea la una dintre mesele din fier forjat, cu o ceașcă de ceai în față. Azriel era întins pe șezlongul din partea cealaltă a pietrelor gri, expunându-și aripile la soare și citind ceea ce părea a fi un teanc de rapoarte – probabil informații despre Regatul Toamnei, pe care plănuia să i le prezinte lui Rhys de îndată ce le-ar fi ordonat pe toate. Era deja îmbrăcat pentru Orașul Cioplit – armura excepțională și frumoasă nu se potrivea câtuși de puțin cu grădina minunată și cu sora mea.

— De ce nu i-a făcut pe *ei* parteneri? am spus eu gânditoare. De ce Lucien?

— Nu m-aș întreba asta față de Lucien.

— Vorbesc serios. M-am întors spre el și mi-am încrucișat brațele.
Ce decide asta? *Cine* decide?

Rhys își îndreptă reverele înainte de a lua o scamă invizibilă de pe ele.

— Soarta, Mama, fuioarele Cazanului…

— Rhys.

El mă urmări în reflexia oglinzii când m-am îndreptat spre dulap, deschizând ușile ca să-mi scot rochia pe care o alesesem. Era făcută din fâșii de un negru strălucitor – o versiune un pic mai modestă a celei pe care o purtasem în Regatul Coșmarurilor, în urmă cu câteva luni.

— Ai spus că părinții tăi nu se potriveau; *Tamlin* a spus că părinții lui nu se potriveau. Mi-am scos halatul. Deci nu e vorba despre un sistem perfect de împerechere. Dar dacă – am făcut semn din bărbie spre fereastră, spre sora mea și îmblânzitorul Umbrelor din grădină – *de asta* are ea nevoie? Liberul arbitru nu există? Dacă Lucien își dorește unirea, dar ea nu?

— O legătură de împerechere poate fi respinsă, spuse cu blândețe Rhys, ochii licărindu-i în oglindă când se delectă cu trupul meu gol. Se poate alege. Și, uneori, da – legătura alege prost. Câteodată, legătura nu este decât o… presupunere prestabilită privindu-i pe cei care ar putea oferi cel mai puternic urmaș. La nivelul cel mai de bază, probabil că este doar atât. Vreo funcție naturală, nu ceva care să indice adevăratele suflete pereche.

El îmi zâmbi, probabil datorită situației noastre rare.

— Chiar și așa, continuă Rhys, întotdeauna va fi o… atracție. De obicei, femelelor le este mai ușor să o ignore, dar pe masculi… îi poate înnebuni. Este povara cu care trebuie să se lupte ei, însă unii cred că femela li se cuvine. Chiar și după ce legătura este respinsă, consideră că le aparține. Uneori, revin pentru a-l provoca pe masculul pe care ea și-l alege singură. Câteodată, se termină mortal. Este ceva sălbatic și urât și, din fericire, nu se întâmplă des, dar… Multe perechi vor încerca să facă relația să funcționeze, crezând că i-a ales Cazanul dintr-un motiv. Abia după câțiva ani își vor da seama că, poate, sufletele lor nu au fost bine alese.

Am luat cureaua neagră cu nestemate din sertarul dulapului și mi-am aranjat-o pe coapse.

— Deci spui că ar putea refuza, iar Lucien ar putea să-l ucidă pe masculul ales de ea.

Rhys se întoarse în cele din urmă de la oglindă, hainele lui negre fiind impecabile – croite perfect pentru corpul său. În seara asta nu-și arăta aripile.

— Nu pe tărâmurile mele. Pe teritoriul nostru este de mult timp ilegal ca masculii să facă așa ceva. Chiar și înainte să mă nasc. În alte regate, nu. Pe continent, sunt teritorii care consideră că femelele le *aparțin* intr-adevăr partenerilor. Dar nu aici. Elain va beneficia de toată protecția noastră dacă respinge legătura. Dar tot va rămâne o legătură, oricât de slăbită, care o va urmări tot restul vieții sale.

— Crezi că ea și Lucien se potrivesc?

Am scos o pereche de sandale ale căror șnururi îmi ajungeau până la coapsele goale și le-am încălțat înainte să încep să le leg.

— Îi cunoști mai bine decât mine, dar Lucien este de o loialitate înverșunată.

— La fel și Azriel.

— Azriel este interesat de aceeași femelă de cinci sute de ani, zise Rhys.

— Legătura de împerechere nu s-ar fi stabilit, dacă exista?

Rhys închise ochii.

— Cred că asta se întreabă Azriel în fiecare zi de când a cunoscut-o pe Mor.

El oftă când am terminat cu șnururile unei sandale și am început să mă ocup de cealaltă.

— Îmi permiți să-ți cer să *nu* o faci pe pețitoarea? Lasă-i să se descurce singuri.

M-am ridicat și mi-am pus mâinile în șolduri.

— Nu m-aș amesteca niciodată în treburile altora!

El ridică o sprânceană, provocându-mă în tăcere, iar eu mi-am dat seama la ce se referea.

Stomacul mi se strânse când m-am așezat la masa de toaletă și am început să-mi împletesc părul într-o cunună în vârful capului. Poate că eram o lașă pentru că nu am putut să întreb cu voce tare, dar am spus prin legătură:

„Oare i-am violat intimitatea lui Lucien când i-am intrat în minte?“

„Nu pot să răspund în locul tău.“ Rhys se apropie și îmi dădu o agrafă, pe care mi-am strecurat-o într-o parte a cosiței.

„Trebuia să mă asigur că nu avea de gând să o răpească, să ne trădeze.“

El îmi dădu încă una. „Și ai aflat?“

Rhys mă ajută să-mi fixez coafura. „Cred că da. Nu am făcut-o doar din cauza gândurilor lui, ci din cauza...

sentimentelor sale. Nu am simțit nicio rea voință, niciun gând viclean. Doar îngrijorare pentru ea. Și... tristețe. Năzuință. Am scuturat din cap. Să-i spun ce am făcut?”

Rhys îmi fixă coafura într-o parte în care-mi era greu să ajung... „Trebuie să vezi dacă merită să te simți vinovată."

Costul fiind încercarea lui Lucien de a avea încredere în mine, aici. „Am depășit o limită.”

„Dar ai făcut-o pentru siguranța oamenilor pe care îi iubești.”

„Nu mi-am dat seama...” M-am oprit, scuturând din nou din cap. El mă strânse de umăr. „De ce anume nu ți-ai dat seama?”

Am ridicat din umeri, încovoindu-mă pe taburetul tapițat. „Că ar fi atât de complicat. Fața mi se încălzi. Știu că par cam prea naivă...”

„Mereu este complicat și niciodată nu devine ușor, indiferent de câte secole o fac.”

Am împins agrafele în plus pe masa de toaletă. „Este a doua oară când am intrat în mintea lui.”

„Atunci spune că este ultima dată și termină cu asta.”

Am clipit, ridicând capul. Mi-am dat pe buze cu o nuanță de roșu atât de închis, încât era aproape negru și apoi le-am strâns.

„Faptul e consumat, mă lămuri el. Nu schimbi nimic dacă te torturezi. Ți-ai dat seama că este o limită pe care nu-ți place să o depășești și că nu ai să mai repeți greșeala. “

M-am ridicat de pe scaun. „Tu ai fi făcut-o?”

Rhys se gândi. „Da. Și m-aș fi simțit la fel de vinovat după aceea.” Auzind asta, m-am mai liniștit și am dat din cap de două ori.

„Dacă vrei să te simți un pic mai bine, adăugă el, Lucien a încălcat regulile pe care le-am stabilit. Deci ești îndreptățită să-i pătrunzi în minte, chiar dacă doar să te asiguri de siguranța surorii tale. El a întrecut primul limita.”

M-am mai relaxat un pic în sinea mea. „Ai dreptate.”

Și nu am mai vorbit despre asta.

L-am privit pe Rhys în oglindă când o coroană neagră îi apăru în mâini. Cea din pene de corb pe care îl văzusem purtând-o – sau cea identică, feminină. O diademă pe care mi-o fixă cu blândețe în fața cosiței din vârful capului. Coroana originală... îi apăru lui Rhys pe cap după o clipă.

Împreună, ne-am uitat la reflexia noastră. Lordul și Doamna Nopții.

— Ești gata să fii rea? îmi spuse mieros la ureche.

Mângâierea din vocea lui mă făcu să-mi strâng degetele de la picioare – când mi-am amintit ultima dată când plecasem în Regatul Coșmarurilor. Cum stătusem în poala lui și unde îi alunecaseră degetele.

M-am ridicat de pe bancă, întorcându-mă spre el. Rhys îmi atinse pielea goală din zona coastelor, spațiul dintre sâni și exteriorul coapselor. O, și el își amintea.

— De data asta, am șoptit și i-am sărutat fuiorul tatuat care se ivea chiar deasupra gulerului jachetei negre, eu am să-l fac pe Keir să implore.

CAPITOLUL 25

Amren nu o îmbrăcase pe Nesta în pânze de păianjen și praf de stele, așa cum eram îmbrăcate Mor și cu mine. Și nu o îmbrăcase pe Nesta în stilul ei propriu, cu pantaloni largi și o bluză decoltată.

Apelase la un stil simplu și feroce totodată.

O rochie de un negru de nepătruns, cu un corsaj și mâneci mulate, flutura spre podeaua din marmură neagră a sălii tronului din Orașul Cioplit, decolteul atingându-i baza gâtului ei palid. Părul Nestei fusese pieptănat simplu ca să-i dezvăluie chipul, claritatea sălbatică a ochilor când studie mulțimea adunată, stâlpii înalți sculptați și bestiile solzoase încolăcite în jurul lor, podiumul mare și tronul… și nu ezită.

Într-adevăr, Nesta își ridică bărbia doar când urcă spre podium.

Era un singur tron, din ce mi-am dat eu seama – tronul impresionant al bestiilor solzoase.

Și Rhys își dădu seama. Plănuise asta.

Sora mea și ceilalți se îndepărtară la baza podiumului, flancându-l, fără să afișeze frică, bucurie sau încântare. Lângă Mor, Azriel păru ucigător de calm când îi studie pe cei adunați și îl văzu pe Keir, care aștepta lângă femeia cu părul auriu care trebuia să fie mama lui Mor, rânjindu-ne disprețuitor. „Să nu le promiți nimic“ mă avertizase Mor.

Rhys îmi întinse o mână ca să urc treptele podiumului. Mi-am ținut fruntea sus și spatele drept când l-am apucat de mână și am urcat cele câteva trepte spre singurul tron.

Rhys doar îmi făcu semn cu ochiul când mă escortă grațios direct către tron, cu o mișcare la fel de lină și ușoară ca un dans.

Mulțimea șopti când m-am așezat și am simțit piatra

neagră mușcător de rece pe coapsele mele goale.

Ei suspinară fățiș când Rhys se cocoță pur și simplu pe cotiera tronului, îmi rânji și se adresă celor din Regatul Coșmarurilor:

— Închinați-vă!

Asta pentru că nu o făcuseră încă. Și, cu mine așezată pe tron…

Pe fețele lor se mai putea citi un amestec de șoc și dispreț când căzură în genunchi.

Am evitat să mă uit la Nesta, de vreme ce nu avea de ales decât să le urmeze exemplul.

Dar m-am uitat la Keir, la femela de lângă el, la oricine îndrăznea să îmi întâlnească privirea. M-am forțat să-mi amintesc ce îi făcuseră lui Mor, care acum se ploconea rânjind, când era doar un copil. O parte din curteni își feriră privirea.

— Voi considera că motivul pentru care cel de-al doilea tron lipsește este vizita pe care v-o facem înainte de vreme, spuse Rhys cu un calm mortal. Și darul *meu* de împerechere pentru *voi* este că veți scăpa toți fără să fiți biciuiți până la os. Supușii noștri loiali, adăugă el, schițând un zâmbet.

Mi-am trecut un deget peste spirala uneia dintre bestiile care formau cotiera tronului. Era curtea noastră. O parte din ea.

Iar noi aveam nevoie ca ei să ni se alăture în luptă. Să îi facem să fie de acord în seara asta.

Pe buzele pe care mi le vopsisem cu roșu-închis apăru un zâmbet indolent. Fuioare de putere șerpuiră spre podium, dar nu îndrăzniră să se aventureze dincolo de prima treaptă. Încercau să vadă ce putere aș fi avut, dar fără să se apropie suficient cât să-l ofenseze pe Rhysand.

Le-am lăsat să se strecoare mai aproape și să adulmece, iar eu m-am adresat lui Rhys și celor din sala tronului:

— Iubitule, cred că acum și-ar dori să se ridice în picioare.

Rhys zâmbi la mine, apoi la mulțime.

— Ridicați-vă!

Curtenii se supuseră și câteva fuioare de putere îndrăzniră să urce prima treaptă.

Am atacat.

Trei suspine se auziră gâtuit printre cei care șopteau în sală când am lovit cu magia ascuțită ca o gheară puterile prea curioase. Am lovit adânc și puternic. Eram ca o pisică având o pasăre sub labă. Cu câteva.

— O vrei înapoi? am întrebat încet mai mult pentru mine.

Lângă baza podiumului, Keir se încrunta peste umăr, coroana argintie licărindu-i pe părul auriu. Cineva scânci în spatele sălii.

— Nu știți, spuse mieros Rhys mulțimii, că nu este politicos să atingeți o doamnă fără permisiunea ei?

Drept răspuns, mi-am înfipt mai adânc ghearele negre, magia oricui îndrăznise să mă încerce zbătându-se și agitându-se.

— Fiți cuminți! le-am spus curtenilor.

Și mi le-am retras.

Mișcările a trei dintre ei îmi atraseră atenția. Cineva se teleportase de-a dreptul, fugind. Altcineva leșinase, iar o a treia persoană se agăța de cea de alături, tremurând. Le-am reținut chipurile.

Amren și Nesta se apropiară de baza podiumului. Sora mea se holba ca și când nu m-ar fi văzut niciodată. Nu am îndrăznit să îmi stric masca de amuzament calm. Nu am îndrăznit să întreb dacă scuturile Nestei rezistau – dacă cineva tocmai încercase să o testeze și pe ea. Chipul poruncitor al Nestei nu exprima nimic.

Amren făcu o plecăciune spre Rhys și apoi spre mine.

— Cu voia ta, Mare Lord!

Rhys flutură leneș o mână.

— Mergeți! Bucurați-vă! El făcu semn din bărbie spre mulțimea care privea. Mâncare și muzică. Acum!

Toți îl ascultară.

Sora mea și Amren dispărură înainte ca mulțimea să înceapă să se agite, îndreptându-se direct spre ușile înalte, în întuneric, ca să se joace cu una dintre comorile magice păstrate acolo – ca Nesta să exerseze pentru momentul în care Amren ar fi înțeles cum să repare zidul.

Câțiva se întoarseră spre ele, apoi își mutară privirea când Amren îi observă și le permise să vadă o parte din monstrul care era.

Încă nu îi spusesem despre Cioplitorul de Oase – despre vizita la închisoare. Ceva asemănător vinovăției mi se răsuci în stomac, deși am presupus că trebuia să mă obișnuiesc cu asta când Rhys îndoi un deget spre Keir și spuse:

— Sala de consiliu. Zece minute.

Keir miji ochii când auzi ordinul, femela de lângă el ținându-și capul plecat și fiind întruchiparea slugărniciei, cum trebuia să fi fost Mor.

Prietena mea își urmărea părinții, cu o indiferență rece. Azriel rămase la o distanță de un pas, monitorizând totul.

Nu mi-am permis să par prea interesată și nici prea îngrijorată când Rhys îmi oferi o mână. Ne-am ridicat de pe tron și am plecat să discutăm despre război.

Sala de consiliu a Orașului Cioplit era aproape la fel de mare ca sala tronului. Era cioplită din aceeași rocă neagră, stâlpii fiind ridicați după modelul bestiilor încolăcite.

Mult sub tavanul înalt și boltit, o masă imensă din sticlă neagră împărțea camera în două ca un fulger, colțurile lungi și zimțate fiind ascuțite ca o lamă.

Rhys se așeză pe un scaun din capul mesei, iar eu pe unul din capătul opus. Azriel și Mor își găsiră locuri pe o parte a mesei, iar Keir se așeză pe scaunul din partea cealaltă.

Un scaun de lângă el era gol.

Rhys se rezemă pe scaunul negru, rotind paharul cu vin care fusese turnat cu o clipă mai devreme, de un servitor

cu chipul împietrit. Am făcut un efort să nu-i mulțumesc masculului care îmi umpluse cupa.

Pentru că aici nu mulțumeam nimănui.

Aici, luam ce îmi aparținea, nu mă scuzam și nici nu mă arătam recunoscătoare pentru asta.

— Știu de ce ai venit, spuse Keir fără niciun fel de introducere.

— O?

Sprâncenele lui Rhys se arcuiră frumos.

Keir ne studie, dezgustul zăbovind pe chipul său frumos.

— Hybernul roiește. Legiunile tale… rânji zeflemitor la Azriel, la illyrienii pe care îi reprezenta – se adună. Keir își împleti degetele lungi pe sticla neagră. Vrei să-mi ceri ca Aducătorii de întuneric să se alăture armatei tale.

Rhys sorbi din vin.

— Ei bine, cel puțin m-ai scutit de efortul de a ocoli subiectul.

Keir se uită în ochii lui fără să clipească.

— Recunosc faptul că… înțeleg cauza Hybernului.

Mor se mișcă ușor pe scaun. Azriel îl țintui pe Keir cu privire atotvăzătoare și rece.

— Nu ai fi singurul, îi răspunse Rhys calm.

Keir își ridică privirea încruntată spre candelabrul negru, conceput ca o cunună de flori nocturne, în mijlocul fiecăreia dintre ele strălucind o lumină fae argintie.

— Sunt multe asemănări între oamenii Hybernului și ai mei. Amândouă popoarele au fost captive – au stagnat.

— Din câte știu, interveni Mor, sunteți liberi să faceți ce vreți de câteva secole. Chiar mai mult.

Keir nici măcar nu se uită la ea, ignorarea făcându-l pe Azriel să se înfurie un pic.

— Ah, dar *suntem* noi liberi? Nici măcar muntele nu ne aparține – nu cu palatul tău deasupra lui.

— Îți amintesc că *tot* ce e aici îmi aparține mie, spuse crispat Rhys.

— Mentalitatea asta îmi permite să cred că poporul

sufocat din Hybern ne este… apropiat.

— Keir, dacă vrei palatul de deasupra, atunci este al tău. Rhys își încrucișă picioarele. Nu știam că tânjești după el de atât de mult timp.

Keir îi răspunse cu un zâmbet perfid.

— Mi se pare că ai disperată nevoie de armata mea, Rhysand, spuse el și îi aruncă din nou o privire urâcioasă lui Azriel. Liliecii tăi imenși nu mai sunt în stare să ucidă?

— Vino să te antrenezi cu ei și vei afla singur! spuse încet Azriel.

În secolele lui de existență jalnică, Keir ajunsese cu siguranță să stăpânească arta disprețului.

Iar felul în care rânji disprețuitor la Azriel… Dinții lui Mor licăriră în lumina slabă. Am făcut un efort să nu-i urmez exemplul.

— Sunt sigur că deja ai hotărât ce vrei în schimb, rosti Rhys, cu o expresie plictisită.

Peste masă, Keir se uită la mine. Se uită prelung cât l-am privit în ochi.

— Așa este.

Cuvintele și privirea lui îmi făcură stomacul să mi se întoarcă pe dos.

Puterea întunecată vui prin sală, făcând candelabrele negre să zornăie.

— Ai grijă, Keir!

Keir nu făcu decât să ne zâmbească mie și lui Rhys. Mor înțepenise de-a binelea.

— Ce mi-ai da ca să ai o șansă în Război, Rhysand? Te-ai prostituat pentru Amarantha – dar ce zici de partenera ta?

El nu uitase cum îl tratasem, cum îl umilisem în urmă cu câteva luni.

Iar Rhys… Numai moartea eternă și neiertătoare i se citea pe chip, în întunericul care se aduna în spatele scaunului său.

— Keir, înțelegerea pe care au făcut-o înaintașii noștri îți dă dreptul să alegi cum și când armata ta o va sprijini pe a

mea, dar nu și pe cel de a rămâne în viață, când mă satur de existența ta.

Ca și când ar fi răspuns, ghearele invizibile lăsară semne adânci în masă, sticla scârțâind. Am tresărit. Keir se albi când liniile erau acum la câțiva centimetri de el.

— Mă gândeam totuși că poate vei... ezita să mă ajuți, continuă Rhys.

Nu îl mai văzusem niciodată atât de calm. Nu calm, ci plin de o furie de gheață, ca aceea pe care o zăream uneori în ochii lui Azriel.

Rhys pocni din degete și spuse fără să se adreseze cuiva în mod special:

— Să fie adus înăuntru!

Un vânt fantomă deschise ușile.

Nu am știut la cine să mă uit când un servitor conduse înăuntru un mascul înalt: la Mor, al cărei chip se albise de groază; la Azriel, care își căuta pumnalul – Povestitorul-Adevărului – respirând atent și concentrat, dar deloc surprins sau șocat; sau la Eris, moștenitorul Regatului Toamnei, când intra în cameră.

CAPITOLUL 26

Pentru el era acel ultim scaun gol.

Iar Rhys… rămase tolănit pe scaun, sorbindu-și vinul.

— Bine ai revenit, Eris! spuse el tărăgănat. Cât timp a trecut de când n-ai mai fost pe aici, cinci secole?

Mor își îndreptă privirea spre Rhys. Trădare și… suferință. Suferința licări pe fața ei.

Pentru că nu ne avertizase. Din cauza acestei… surprize.

M-am întrebat dacă îmi stăpâneam mimica mai bine decât prietena mea când Eris se așeză pe scaunul gol de la masă, fără să se deranjeze măcar să dea din cap spre Keir, în ochii căruia se citea îngrijorarea.

— Într-adevăr, a trecut o vreme.

El se vindecase din ziua aceea petrecută pe gheață – rana pe stomac pe care i-o făcuse Cassian nu se vedea deloc. Părul roșcat îi era liber, ca o perdea mătăsoasă peste jacheta bine croită de culoarea cobaltului.

„Ce caută aici?“ am rostit prin legătură, fără să mă deranjez să ascund ce simțeam.

„Mă asigur de ajutorul lui Keir“ fu tot ce spuse Rhys, scurt și la obiect, ca și când încă și-ar fi stăpânit toată furia.

Umbrele se unduiră în jurul umerilor lui Azriel, șoptindu-i la ureche când el îl fixă cu privirea pe Eris.

— Cândva, voiai să creezi legături cu Regatul Toamnei, Keir, spuse Rhys și lăsă pe masă cupa cu vin. Ei bine, iată-ți șansa. Eris este dispus să îți ofere o alianță oficială – în schimbul serviciilor tale în acest război.

„Cum naiba l-ai făcut să fie de acord cu asta?“

Rhys nu-mi răspunse.

„Rhysand!“

Keir se rezemă de spătar.

— Nu este suficient.

Eris pufni, turnându-și o cupă de vin din carafa așezată în centrul mesei.

— Am uitat de ce am fost atât de ușurat când înțelegerea noastră s-a destrămat ultima dată.

Rhys îi aruncă o privire de atenționare, dar Eris nu făcu decât să ia o sorbitură lungă.

— Atunci, ce vrei, Keir? spuse mieros Rhys.

Am avut sentimentul că, în cazul în care Keir s-ar fi referit din nou la mine, ar fi sfârșit strivit de perete.

Dar probabil că și Keir știa asta, așa că îi zise simplu lui Rhysand:

— Vreau să mă retrag. Vreau spațiu. Vreau ca poporul meu să nu mai depindă de muntele acesta.

— Ai tot confortul, am spus eu în cele din urmă. Tot nu-ți e de ajuns?

Keir mă ignoră și pe mine, așa cum eram sigură că le ignora pe majoritatea femeilor din viața lui.

— Ai secrete, Mare Lord, spuse Keir zâmbind disprețuitor, împreunându-și mâinile și sprijinindu-le pe masa ciobită, chiar deasupra celei mai apropiate scobituri. Mereu m-am întrebat unde *plecați* cu toții când nu erați aici. Hybernul a răspuns în sfârșit la întrebare – mulțumită atacului din… cum îi spune? Velaris. Da. Din Velaris. Orașul Luminii Stelelor.

Mor încremeni.

— Vreau acces la oraș, spuse Keir. Pentru mine și curtea mea.

— Nu, zise Mor. Cuvântul răsună din stâlpi, din sticlă și din piatră.

Eram înclinată să fiu de acord. Gândul la acești oameni și Keir în Velaris… stricându-l cu prezența, cu ura și prostia lor, cu disprețul și cruzimea…

Rhys nu refuză. Nu respinse sugestia.

„Doar nu ești serios.”

Rhys îl privi pe Keir când îmi răspunse prin legătură:

„Am anticipat asta și am luat măsuri de precauție.”
M-am gândit la vorbele lui.
„întâlnirea cu cârmuitorii de la Palat… Avea legătură cu asta?”
„Da.”
— Am condițiile mele, îi spuse Rhysand lui Keir.
Mor deschise gura, dar Azriel îi acoperi mâna cu a lui, plină de cicatrice.
Ea își smuci mâna ca și când i-ar fi fost arsă, așa cum fusese a lui.
Respingerea nu-i alungă calmul rece, deși Eris chicoti încet, suficient încât ochii lui Azriel să se umple de mânie când îl fixă cu privirea pe fiul Marelui Lord. Eris își înclină capul spre îmblânzitorul Umbrelor.
— Vreau acces nerestricționat, îi spuse Keir lui Rhys.
— Nu îl vei primi, rosti Rhys. Numărul de persoane, care va fi decis mai târziu, va fi limitat.
Mor se întoarse cu ochi rugători spre Rhys. Orașul ei – locul pe care îl iubea atât de mult…
Aproape am auzit pocnetul pe cale să răsune în cercul nostru.
Keir se uită în sfârșit la Mor – observă disperarea și furia și zâmbi.
El nu își dorea cu adevărat să plece de aici, ci doar să o lipsească pe fiica lui de ceva drag ei.
I-aș fi sfâșiat bucuroasă gâtul când Keir spuse:
— S-a făcut!
Rhys nici măcar nu zâmbi, iar Mor se holba în continuare la el, expresia rugătoare schimonosindu-i fața.
— Mai este ceva, am adăugat eu, îndreptându-mi umerii. Încă o cerere.
Keir catadicsi să mă bage în seamă.
— O?
— Am nevoie de oglinda Ouroboros, am spus eu, impunându-mi ca gheața să-mi răcească venele. Imediat.
Interesul și surprinderea licăriră în ochii căprui ai lui

Keir și în ochii lui Mor.

— Cine ți-a spus că o am? întrebă el încet.

— Contează? O vreau.

— Măcar știi ce este Ouroboros?

— Ai grijă la ton, Keir! îl avertiză Rhys.

Keir se aplecă înainte, sprijinindu-și antebrațele pe masă.

— Oglinda… el râse încet. Consider-o darul meu de împerechere. Dacă poți să o iei, adăugă cu venin.

Nu era o amenințare prin care să-l înfrunt, ci…

— Ce vrei să spui?

Keir se ridică în picioare, rânjind ca o pisică cu un canar în gură.

— Ca să iei Ouroboros, ca să o revendici, trebuie mai întâi să te uiți în oglindă. El se îndreptă spre ușă, fără să aștepte să i se spună că putea să plece. Și toți cei care au încercat să o facă ori au înnebunit, ori au fost distruși iremediabil. Chiar și unul sau doi Mari Lorzi, dacă legenda este adevărată. El ridică din umeri. Deci este a ta, dacă îndrăznești să o înfrunți.

Keir se opri în prag, în timp ce un vânt fantomatic deschise ușile. El îi spuse lui Rhys, în cea mai apropiată încercare de a cere permisiunea să se retragă:

— Lordul Thanatos are din nou… probleme cu fiica lui. Îmi cere sprijinul.

Rhys flutură o mână în semn de lehamite ca și cum nu i-ar fi cedat orașul nostru bărbatului cu foarte puțin timp în urmă. Keir îi făcu semn din bărbie lui Eris.

— Vreau să discut cu tine cât mai curând.

Asta după ce ar fi terminat să se laude cu victoria lui din seara asta, cu ceea ce îi oferisem.

Și pierdusem.

Dacă nu puteam să pun mâna pe Ouroboros fără riscuri îngrozitoare… Mi-am alungat gândul, păstrându-l pentru mai târziu, când Keir plecă și ne lăsă singuri cu Eris.

Moștenitorul Regatului Toamnei sorbi din vinul lui.

Și am avut sentimentul îngrozitor că Mor plecase undeva foarte departe când Eris lăsă pocalul pe masă și spuse:

— Arăți bine, Mor.

— Nu-i vorbi, zise Azriel încet.

Eris râse amar.

— Văd că tot îmi porți pică.

— Înțelegerea asta, Eris, spuse Rhys, se bazează doar pe faptul că poți să-ți ții gura.

Eris râse.

— Și nu m-am descurcat excelent? Nici măcar tatăl meu nu a bănuit că am plecat în seara asta.

M-am uitat între partenerul meu și Eris.

— Cum de s-a întâmplat asta?

Eris mă măsură din priviri, uitându se la coroana și rochia mea.

— Credeai că nu știu că îmblânzitorul Umbrelor va veni să afle dacă i-am spus tatălui meu despre… puterile tale? Mai ales după ce și frații mei *au uitat* în mod misterios de ele. Știam că e doar o chestiune de timp înainte ca unul din voi doi să vină și să-mi șteargă și mie memoria. Eris își atinse tâmpla cu un deget lung. Din nefericire pentru tine, am învățat un lucru sau două despre daemati. Păcat că nu m-am deranjat niciodată să-i învăț și pe frații mei.

Pieptul mi se strânse.

„Rhys."

Ca să mă ferească de furia lui Beron, ca să împiedice posibila alianță cu Marii Lorzi să se destrame înainte să înceapă…

„Rhys."

Am făcut un efort să nu mă usture ochii.

O mângâiere blândă de-a lungul legăturii fu singurul răspuns.

— Bineînțeles că nu i-am spus tatălui meu, continuă Eris, bând din nou din vinul lui. De ce să risipesc o astfel de informație despre bastard? Răspunsul lui ar fi să te vâneze

și să te ucidă – fără să-și dea seama cât de gravă e situația cu Hybernul și că tu ai putea fi soluția salvatoare.

— Deci plănuiește să ni se alăture, spuse Rhys.

— Nu și dacă-ți află micul secret.

Eris rânji.

Mor clipi ca și când și-ar fi dat seama că legătura lui Rhys cu Eris, faptul că fusese invitat aici… Privirea clară și fermă pe care mi-o aruncă ea îmi spuse destule. În ochii ei tot se mai citeau suferința și mânia, dar și înțelegerea.

— Deci care este prețul tău, Eris? întrebă Mor, rezemându-și brațele goale de sticla neagră. O altă miresică pe care să o torturezi?

Ceva licări în ochii lui Eris.

— În primul rând, nu știu cine ți-a spus minciunile astea, Morrigan, rosti el cu un calm răutăcios. Probabil bastarzii cu care te-ai înconjurat.

El rânji la Azriel.

Mor mârâi, făcând paharele să zornăie.

— Niciodată nu ai demonstrat altceva. Cu siguranță nu când m-ai lăsat în pădurea aia.

— Atunci acționau niște forțe la care nu te-ai gândit vreodată, spuse cu răceală Eris. Și nu am de gând să-mi răcesc gura de pomană ca să ți le explic. Crezi ce vrei despre mine.

— M-ai vânat ca pe un animal, am intervenit eu. Cred că vom alege să credem ce e mai rău.

Chipul palid al lui Eris roși.

— Aveam de îndeplinit un ordin. Și am fost trimis să o fac împreună cu doi dintre… frații mei.

— Și cum rămâne cu fratele pe care l-ai vânat odată cu mine? A cărei iubită a fost executată în fața ochilor lui, cu ajutorul tău?

Eris puse o mână pe masă.

— Nu știi *nimic* despre ce s-a întâmplat în ziua aceea. *Nimic.*

Se lăsă liniștea.

— Fă-mi pe plac! fu tot ce am spus.
Eris mă fixă cu privirea. L-am privit în ochi.
— Cum crezi că a ajuns la granița cu Regatul Primăverii, spuse el încet? Eu nu eram acolo când ei au făcut-o. Întreabă-l. Am refuzat. A fost prima și singura dată când i-am refuzat ceva tatălui meu. El m-a pedepsit și până să mă eliberez… Ei voiau să-l ucidă și pe el. M-am asigurat că nu au făcut-o. M-am asigurat că Tamlin a primit de veste – anonim – să se ducă naibii la granița lui.
Unde doi dintre frații lui Eris fuseseră uciși de Lucien și de Tamlin.
Eris luă un fir răzleț de pe jacheta lui.
— Rhysand, nu toți am fost atât de norocoși ca tine – cu prietenii și familia.
Plictiseala se citea pe fața lui Rhys.
— Așa s-ar părea.
Și nimic din toate astea nu ștergea ce se făcuse, dar…
— Ce vrei? am repetat eu.
— Același lucru pe care i l-am spus ieri lui Azriel, când l-am găsit spionând în pădurea tatălui meu.
Suferința licări în ochii lui Mor când își întoarse capul spre Îmblânzitorul Umbrelor, dar Azriel nici măcar nu o băgă în seamă când spuse:
— Când va sosi clipa… va trebui să-l sprijinim pe Eris la preluarea tronului.
În timp ce Azriel vorbi, furia înghețată îi întunecă chipul, iar Eris fu destul de înțelept să albească, în sfârșit, când îl văzu. Poate că acesta era motivul pentru care Eris ținuse secretă informația despre puterile mele. Nu doar pentru a purta o astfel de negociere, ci și ca să evite furia îmblânzitorului Umbrelor. Sabia, de lângă el.
— Cererea de a-l ucide pe tatăl meu și de a termina odată cu asta rămâne încă valabilă, Rhysand, spuse Eris, stăpânindu-se. Pot să îți dau soldații chiar acum.
Pe toți zeii! Nici măcar nu încerca să ascundă ce voia – să pară că măcar avea remușcări. Am făcut un efort să nu

rămân cu gura căscată la intenția lui, la nonșalanța cu care vorbea despre asta.

— Este tentant, dar presupune prea multă murdărie, răspunse Rhys. Beron ni s-a alăturat în război. Să sperăm că o va face din nou. Îi aruncă o privire tăioasă lui Eris.

— O va face, promise Eris, trecând un deget peste unul dintre semnele scobite de gheare în masă. Și va rămâne în mod fericit surprins de… darurile lui Feyre.

Un tron – în schimbul tăcerii lui. Și a puterii.

— Promite-i lui Keir ceva de care nu-ți pasă, spuse Rhys, lăcându-i semn cu mâna să plece.

Eris se ridică în picioare.

— Vom vedea. Se încruntă la Mor când își bău vinul și lăsă pocalul pe masă. Sunt surprins că încă nu poți să te controlezi în preajma lui. Toate emoțiile ți s-au citit pe chipul frumos.

— Ai grijă! îl avertiză Azriel.

Eris se uită la ei, schițând un zâmbet în mod secret, ca și când ar fi știut ceva ce Azriel nu știa.

— Nu te-aș fi atins, îi spuse el lui Mor, care albi din nou. Dar când te-ai culcat cu celălalt ticălos…

Un mârâit ieși din gâtul lui Rhys când îl auzi. Și din al meu.

— Știu de ce ai făcut-o. El afișă încă o dată zâmbetul secretos care o făcu *pe* Mor să se micșoreze. *Să se micșoreze.* Deci ți-am dat libertatea și am rupt logodna în termeni clari.

— *Și ce s-a întâmplat după aceea?* mârâi Azriel.

O umbră îi străbătu chipul lui Eris.

— Sunt câteva lucruri pe care le regret. Acesta este unul dintre ele. Dar… poate că într-o zi, acum că suntem aliați, îți voi spune de ce și ce anume m-a costat.

— Nu-mi pasă! spuse încet Mor și îi arătă ușa. Pleacă!

Eris se prefăcu a se închina spre ea și noi toți.

— Ne vedem la întrunire, peste douăsprezece zile.

CAPITOLUL 27

Le-am găsit pe Nesta și pe Amren așteptând în fața sălii tronului, amândouă părând nervoase și obosite.

De altfel, așa eram toți șase.

Nu mă îndoiam de ce spusese Keir despre oglindă – și a risca să mă uit în ea… Niciunul dintre noi nu își putea permite să fie distrus, să înnebunească. Niciunul dintre noi – nu chiar acum. Poate că Cioplitorul de Oase știuse asta. Mă trimisese degeaba, doar ca să se amuze.

Nu ne-am deranjat să ne luăm rămas-bun de la curtenii pe care i-am lăsat șușotind când ne-am teleportat spre casa din oraș. Spre Velaris, unde pacea și frumusețea păreau acum infinit mai vulnerabile.

Cassian coborâse de pe acoperiș la un moment dat ca să i se alăture lui Lucien în salon, cărțile din rafturile de pe pereți fiind deschise pe măsuța joasă dintre ei. Amândoi se ridicară în picioare când ne văzură fețele.

Cassian era la jumătatea distanței spre Mor când ea se întoarse spre Rhys și spuse:

— *De ce?*

Vocea îi era spartă.

Și ceva se rupse și în pieptul meu când am văzut-o plângând.

Rhys rămase pe loc și o fixă cu privirea, fără să afișeze nicio emoție, urmărind când îl lovi cu mâinile în piept și strigă:

— *De ce?*

El se retrase un pic.

— Eris l-a găsit pe Azriel, iar eu aveam mâinile legate. Am făcut tot ce s-a putut, spuse și înghiți în sec. Îmi pare rău.

Cassian îi măsura din priviri, rămas încremenit în

mijlocul camerei, iar eu am presupus că Rhys comunica deja cu ei în mod telepatic; am presupus că îi vorbea lui Amren și, probabil, chiar și lui Lucien și Nestei, judecând după figurile lor surprinse.

Mor se întoarse spre Azriel.

— De ce nu ai spus nimic?

Azriel o privi ferm în ochi și nici măcar nu-și foșni aripile.

— Pentru că ai fi încercat să ne oprești, iar noi nu permitem să pierdem alianța cu Keir și să înfruntăm amenințarea lui Eris.

— Lucrezi cu ticălosul ăla, interveni Cassian după ce, aparent, Azriel termină ce avea de spus. El se mișcă lângă Mor, punându-i o mână pe spate, și scutură din cap spre Azriel și Rhys, dezgustul făcându-l să strâmbe din buze. Ar fi trebuit să-i înfigi capul lui Eris mtr-o țeapă, la porțile din față.

Azriel îi urmări cu o indiferență rece, dar Lucien își încrucișă brațele, rezemându-se de spătarul canapelei.

— Trebuie să fiu de acord cu Cassian. Eris este un prefăcut.

Atunci, poate că Rhys nu îi spusese totul despre faptul că Eris pretindea că făcuse tot posibilul să-și salveze fratele mai mic și nici despre sfidarea lui.

— Toți din familia ta sunt mârșavi, îi spuse Amren lui Lucien de sub bolta unde ea și Nesta zăboveau. Eris ar putea totuși să se dovedească a fi o alternativă mai bună, în cazul în care ar găsi o cale să îl ucidă pe Beron și să se asigure că puterea îi revine lui.

— Sunt sigur că o va face, spuse Lucien.

Mor continua să îl fixeze cu privirea pe Rhys, lacrimile tăcute curgându-i pe obrajii roșii.

— Nu are legătură cu Eris, spuse ea cu o voce tremurată, ci cu locul *ăsta.* Ea flutură o mână spre casa din oraș, spre oraș. Asta e *casa* mea, iar tu ai de gând să-l lași pe Keir *să o distrugă.*

— Mi-am luat măsuri de precauție, spuse Rhys cu un ton pe care nu-l mai auzisem de ceva timp. Multe, începând cu faptul că m-am întâlnit cu conducătorii Palatelor și i-am convins să nu-l servească, să nu-i adăpostească și să nu-l primească pe Keir sau pe oricine altcineva din Regatul Coșmarurilor.

Mor clipi și Cassian îi strânse umărul.

— Ei au trimis vorbă tuturor patronilor din oraș, continuă Rhys, tuturor restaurantelor, magazinelor și locurilor de întâlnire. Deci Keir și oamenii lui pot veni aici… dar nu li se va părea un loc primitor sau unul în care să-și poată închiria măcar o cameră.

Mor scutură din cap și șopti:

— El îl va distruge.

Cassian o cuprinse de după umeri, afișând o duritate pe care nu o mai văzusem niciodată când îl studie pe Rhys, apoi pe Azriel.

— Ar fi trebuit să ne avertizezi.

— Ar fi trebuit, spuse Rhys – deși nu părea să regrete asta. Azriel rămase la un pas distanță, cu aripile strânse și pietrele Siphon strălucind.

Am intervenit în cele din urmă.

— Vom impune limite privind momentul și frecvența sosirii lor.

Mor scutură din cap, încă uitându-se doar la Rhys.

— Dacă Amarantha ar fi trăit… Cuvântul șerpui prin cameră, întunecând colțurile. Dacă ar fi trăit și m-aș fi oferit să *lucrez* pentru ea – chiar dacă aș fi făcut-o numai ca să ne salvez pe toți – cum te-ai fi simțit?

Niciodată – niciodată nu ajunseseră atât de aproape să discute ce i se întâmplase.

M-am apropiat de Rhys, atingându-i degetele cu ale mele. El mă luă de mână.

— Dacă Amarantha ne-ar fi oferit o mică șansă să supraviețuim, spuse Rhys cu o privire fermă, atunci nu mi-ar fi păsat că m-a obligat să mă culc cu ea în toți acei ani.

Cassian tresări. Toată *camera* tresări.

— Dacă Amarantha ar apărea acum la ușă, spuse Rhys arătând spre intrarea în hol, și ne-ar spune că poate să ne dea o șansă să înfrângem Hybernul, să ne țină pe *toți* în viață, *i-aș mulțumi nenorocitului de Cazan.*

Mor scutură din cap, lacrimile curgându-i din nou.

— Nu vorbești serios.

— Ba da.

„Rhys."

Dar legătura, puntea dintre noi… devenise un vid șuierător. O furtună întunecată.

Prea mult – situația asta îi forța pe amândoi prea mult. Am încercat să-i surprind privirea lui Cassian, dar el îi supraveghea atent, pielea sa bronzată fiind nefiresc de albă. Umbrele lui Azriel se strânseră, învăluindu-l pe jumătate. Iar Amren…

Amren păși între Rhys și Mor. Amândoi erau mai înalți decât ea.

— Am împiedicat unitatea asta să se destrame timp de patruzeci și nouă de ani, spuse Amren, ochii strălucindu-i ca fulgerul. Nu vă voi lăsa să o distrugeți acum. Ea se întoarse spre Mor. Dacă lucrezi cu Keir și Eris nu înseamnă că-i ierți. Și după terminarea războiului, îi vom vâna și îi vom ucide împreună, dacă asta vrei.

Mor nu spuse nimic – deși, în sfârșit, își întorsese privirea de la Rhys.

— Tatăl meu va otrăvi orașul.

— Nu îi voi permite, spuse Amren.

O credeam.

Și credeam și că Mor avea încredere în ea, deoarece lacrimile care continuau să curgă… părură să se transforme cumva.

Amren se întoarse spre Rhys, pe al cărui chip se citea acum devastarea.

Mi-am strecurat mâna în a lui. „Te văd", i-am spus cuvintele pe care i le șoptisem o dată în urmă cu câteva

luni. „Și nu mă înspăimântă.”

— Ești un ticălos viclean, îi zise Amren. Mereu ai fost și vei rămâne așa. Dar, băiete, asta nu este o scuză ca să nu ne avertizezi.

Să nu o avertizeze pe ea, nu în ceea ce-i privea pe cei doi monștri implicați.

— Da, ai luat decizia corectă – i-ai manipulat bine. Dar ai și greșit.

Ceva asemănător rușinii îi întunecă privirea.

— Îmi pare rău.

Cuvintele le erau adresate lui Mor și lui Amren.

Părul negru al lui Amren se legănă când ea îi studie. Mor doar scutură din cap în cele din urmă – mai mult în semn de acceptare, decât de negare.

Am înghițit și am spus răgușit:

— Acesta este războiul. Aliații noștri sunt puțini și deja nu mai au încredere în noi. I-am privit pe toți în ochi – pe sora mea, pe Lucien, pe Mor, pe Azriel și pe Cassian. Apoi, pe Amren și pe partenerul meu. I-am strâns mâna la vinovăția care își înfigea acum ghearele adânc în el. Cu toții ați fost la război și v-ați întors – în timp ce eu nu am fost niciodată pe un câmp de luptă. Îmi imaginez totuși că nu vom rezista mult timp dacă… ne lăsăm dezbinați. Din interior.

Mă bâlbâiam și eram aproape incoerentă, dar Azriel spuse în sfârșit:

— Are dreptate.

Mor nici măcar nu se uită spre el. Aș fi putut jura că vinovăția îi întunecă privirea lui Azriel și apoi dispăru într-o clipă.

Amren se întoarse lângă Nesta când Cassian mă întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu oglinda?

Am scuturat din cap.

— Keir spune că este a mea, dacă îndrăznesc să o iau. Se pare că ceea ce vezi în ea te distruge sau te înnebunește. Nimeni nu a scăpat nevătămat din fața ei.

Cassian înjură.

— Așa este, am spus-o și eu. Era un risc pe care probabil niciunul dintre noi nu era pe deplin pregătit să-l înfrunte. Nu când fiecare dintre noi era bun la ceva.

Mor adăugă un pic răgușită, netezindu-și pliurile și aplicațiile negre ale rochiei de borangic:

— Tatăl meu a spus adevărul în privința asta. Am fost crescută cu legendele oglinzii și niciuna nu era plăcută și nu avea un final fericit.

Cassian se încruntă la mine, la Rhys.

— Deci ce…

— Vorbești despre Ouroboros, spuse Amren.

Am clipit. Rahat! *Rahat!*

— De ce vrei oglinda aia? întrebă ea pe un ton mai potolit:.

Rhys își băgă mâna liberă în buzunar.

— Dacă sinceritatea este tema serii… Pentru că Cioplitorul de Oase a cerut-o.

Amren își umflă nările.

— Ai fost la închisoare.

— Vechiul tău prieten te salută, spuse tărăgănat Cassian, rezemându–și un umăr de bolta salonului.

Chipul lui Amren se încordă, Nesta uitându-se la ei – atentă. Citindu-ne, mai ales când ochii lui Amren, de culoarea mercurului, se învolburară.

— De ce te-ai dus?

Am deschis gura, dar ochiul auriu al lui Lucien îmi atrase atenția. Probabil că ezitarea mea fu un indiciu suficient în ceea ce privea precauția.

Cu maxilarul încordat și o urmă de frustrare, Lucien se scuză și merse în camera lui. Frustrare și poate dezamăgire, asta se putea citi pe chipul lui. Am ignorat ceea ce vedeam și ce mă făcea să simt în stomac.

— Am avut câteva întrebări pentru Cioplitor. Cassian îi zâmbi lui Amren în timp ce Lucien se făcu dispărut. Și avem câteva și pentru tine.

Ochii plini de fum ai lui Amren se aprinseră.
— Ai de gând să-l dezlănțui pe Cioplitor?
— Da, am spus eu ferm. O armată formată dintr-un singur monstru.
— Este imposibil.
— Îți amintesc, dragă Amren, că tu ai evadat, îi răspunse calm Rhys. Și că nu ți-ai pierdut libertatea. Deci se poate face. Poate că vrei să ne spui tu cum ai reușit.
Cassian se postase lângă tocul ușii, mi-am dat eu seama, ca să fie mai aproape de Nesta. Ca să o susțină dacă Amren ar fi hotărât că nu-i păsa încotro se îndrepta conversația asta la fel de mult ca de mobila din cameră.
Tocmai de aceea Rhys se poziționă acum de cealaltă parte a lui Amren – ca să îi distragă atenția de la mine și de la Mor, care era în spatele nostru – când toți mușchii trupului său suplu se încordară.
Cassian se holba la Nesta – destul de intens încât sora mea se întoarse, în sfârșit, spre el și îi întâlni privirea. Cassian își înclină ușor capul. Era un ordin tăcut.
Nesta, spre uimirea mea, se supuse și se mișcă lângă Cassian când Amren îi răspunse lui Rhys:
— Nu!
— Nu era o cerere, zise Rhys.
Cândva, el recunoscuse că a o chestiona pe Amren era un lucru pe care i-l permisese doar în ultimii ani. Dar să îi dea un ordin, să o forțeze astfel…
— Feyre și Cassian au vorbit cu Cioplitorul de Oase. O vrea pe Ouroboros ca să ne servească – să lupte împotriva Hybernului pentru noi. Dar avem nevoie să ne explici cum să-l scoatem.
Târgul pe care urma să-l fac eu sau Rhys ar fi fost de ajuns ca să-l stăpânim.
— Altceva?
Vocea ei era prea calmă, prea dulce.
— Promisiunea mea de acum câteva luni rămâne valabilă: după ce terminăm cu toate astea, poți să folosești

Cartea ca să ajungi acasă, dacă vrei, spuse Rhys.

Amren îl privea stăruitor. Era atâta liniște, încât se auzea ceasul de pe polița șemineului din salon. Și, în plus, fântâna din grădină…

— Alungă-ți câinele! spuse Amren pe un ton amenințător.

Umbra din colț, din spatele lui Amren… se dovedi a fi cea a lui Azriel, care mișcase mânerul negru al Povestitorului-Adevărului din mâna cu cicatrice fără ca eu să-mi dau seama – deși nu mă îndoiam că, probabil, ceilalți știuseră.

Amren îi arătă dinții, dar chipul frumos al lui Azriel nici măcar nu tresări la rânjetul acestuia.

Rhys rămase unde era când o întrebă pe Amren:

— De ce nu vrei să ne spui?

Cassian o strecură nonșalant pe Nesta în spatele lui, prinzându-și degetele în fusta rochiei ei negre, ca și când ar fi vrut să se asigure că ea nu-i stătea în cale lui Amren. Nesta se ridică pe vârfuri ca să privească peste umărul lui.

— Deoarece piatra de sub casa asta are urechi, vântul are urechi… totul ascultă, spuse Amren. Și dacă raportează… Rhysand, își vor aminti ei că nu m-au prins, iar eu nu îi voi lăsa să mă arunce din nou în acel puț întunecat.

În acel moment, se ridică un scut și nu am mai auzit nimic.

— Nimic nu va fi auzit dincolo de încăperea asta.

Amren își concentră atenția asupra cărților care stăteau uitate pe masa joasă din salon și se încruntă.

— A trebuit să renunț la ceva. A trebuit să renunț la *mine.* Ca să ies, a trebuit să devin cu totul altceva, o ființă pe care închisoarea nu ar fi recunoscut-o. Așa că… m-am legat de trupul acesta.

Nu o mai auzisem niciodată bâlbâindu-se.

— Ai spus că altcineva te-a legat, o iscodi prudent Rhys.

— Am mințit – ca să ascund ce am făcut. Ca nimeni să nu

știe. Ca să evadez din închisoare, m-am făcut muritoare. Nemuritoare ca tine, dar… muritoare în comparație cu… ce eram. Și nu am simțit ce eram… la fel ca tine. Așa cum o fac acum. Unele lucruri – loialitatea, furia și curiozitatea – dar nu toate.

Ea afișă din nou acea expresie pierdută.

— Eram perfectă, potrivit unora. Nu am regretat, nu am suferit și, în plus, nu am simțit durerea. Cu toate acestea, am ajuns totuși *aici,* pentru că nu eram asemenea celorlalți. Eram diferită, chiar fiind așa cum eram. Prea curioasă. Puneam prea multe întrebări. În ziua în care a apărut acea falie pe cer… curiozitatea a fost cea care m-a mânat. Frații și surorile mele au fugit. La ordinele conducătorului nostru, am distrus două orașe, le-am lăsat în ruine pe câmp și totuși, ei *au fugit* de acea falie de deasupra lumii. Dar eu am vrut să văd. Mi-am *dorit asta.* Nu am fost creată sau crescută să nutresc niște sentimente atât de egoiste precum *dorința.* Am văzut ce s-a întâmplat cu cei ca mine care s-au îndepărtat, care au învățat să își pună pe primul loc nevoile. Care și-au arătat… emoțiile. Dar eu am trecut prin falia căscată pe cer. Și iată-mă!

— Și ai renunțat la toate astea ca să ieși din închisoare? întrebă încet Mor.

— Mi-am cedat grația – nemurirea perfectă. Știam că, odată ce aș fi făcut-o… aș fi simțit durere. Și regret. Și că aș fi avut dorințe arzătoare. Că aș fi… căzut. Dar eram – cât am fost închisă acolo jos… nu mi-a păsat. Nu am mai simțit nici vântul în față, nu am mai mirosit nici ploaia… Nu-mi mai aminteam nici măcar cum era să simt așa ceva. Nu îmi aminteam de lumina soarelui.

Ea își îndreptă atenția spre Azriel, întunericul îmblânzitorului Umbrelor retrăgându-se ca să-i dezvăluie înțelegerea din privire. Fusese *întemnițată.*

— Așa că m-am legat de trupul acesta. Mi-am reprimat grația arzătoare adânc în mine. Am renunțat la tot ce eram. Iar ușa de la celulă, pur și simplu, s-a descuiat. Și

am ieșit.

O grație arzătoare… care încă mocnea adânc în sinea sa, vizibilă doar prin fumul din ochii ei cenușii.

— Acesta va fi prețul eliberării Cioplitorului, spuse Amren. Va trebui să-l legați de un corp. Să-l faceți… Fae. Și mă îndoiesc de faptul că va fi de acord cu asta. Mai ales fără Ouroboros.

Noi tăceam.

— Ar fi trebuit să mă întrebați înainte să vă duceți, spuse ea pe un ton din nou tăios. V-aș fi scutit de vizită.

Rhysand înghiți în sec.

— Poți fi… dezlegată?

— Da, dar nu pot s-o fac de una singură.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai fi?

Pentru multă vreme, Amren îl fixă cu privirea. Apoi se uită la mine, la Cassian, la Azriel, la Mor, la Nesta și în cele din urmă, din nou la partenerul meu.

— Nu mi-aș aminti de voi. Nu mi-ar mai păsa de niciunul dintre voi. Ori v-aș distruge, ori v-aș abandona. Ce simt acum… mi-ar fi străin – nu ar mai conta. Tot ce sunt, acest corp… ar înceta să mai existe.

— Ce *erai?* șopti Nesta, venind de după Cassian ca să stea lângă el.

Amren se juca absent cu unul din cerceii ei cu perle negre.

— Am fost mesager, soldat asasin pentru un zeu furios care conducea o lume tânără.

Simțeam cum se nășteau întrebările celorlalți. Ochii lui Rhys aproape străluceau întrebători.

— Numele tău era și atunci Amren? întrebă Nesta.

— Nu. Fumul i se învolbură în ochi. Nu-mi amintesc numele care mi s-a dat. Am ales să mi se spună Amren, deoarece… Este o poveste lungă.

Aproape am implorat-o să ne-o spună, dar se auziră niște pași ușori, iar apoi…

— O!

Elain tresări – suficient cât să-mi dau seama că nu ne auzea. Nu știa că eram aici, mulțumită scutului care izola sunetele.

Acesta dispăru imediat, dar sora mea rămase lângă scări. Ea își acoperise cămașa de noapte cu un șal de mătase de un albastru-deschis, apucând materialul când se îmbrățișă.

M-am îndreptat imediat spre ea.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Eu… dormeam, dar am auzit… Ea scutură din cap și clipi la veșmintele noastre ceremonioase, la coroana neagră de pe capul meu – și al lui Rhysand. Nu v-am auzit.

Azriel înaintă.

— Ceva tot ai auzit…

Elain păru pe cale să dea din cap, dar se retrase.

— Cred că visam, șopti ea. Mi se întâmplă să visez întruna zilele astea.

— Lasă-mă să-ți aduc niște lapte cald, i-am spus și am apucat-o de cot ca să o conduc în salon.

Dar Elain se smuci, îndreptându-se înapoi spre scări și spuse când urcă primele trepte:

— O aud… cum plânge.

Am apucat stâlpul de jos al balustradei.

— Pe cine?

— Toată lumea crede că este moartă. Elain continuă să meargă. Dar nu este. Este doar… altfel. Schimbată. Așa ca mine.

— Cine? am insistat eu.

Dar Elain continuă să urce treptele, șalul atârnându-i pe spate. Nesta plecă de lângă Cassian ca să se apropie de mine. Amândouă am inspirat ca să spunem ceva – nu știam ce, dar…

— Ce ai văzut? spuse Azriel, iar eu am încercat să nu tresar când l-am găsit lângă mine, fără să-l văd mișcându-se. Din nou.

Elain se opri la jumătatea scărilor. Încet, se întoarse ca

să se uite înapoi la el.

— Am văzut mâini tinere care s-au zbârcit de bătrânețe. Am văzut o cutie din piatră neagră. Am văzut cum o pană de foc a aterizat pe zăpadă și a topit-o.

Mi-am simțit stomacul ca de plumb. O privire spre Nesta îmi confirmă că și ea simțea asta, că vedea.

Era nebună. Era foarte probabil ca Elain să fi înnebunit…

— Era furioasă, spuse încet Elain. Era atât de furioasă pentru ceva ce-i fusese luat. Așadar, drept răzbunare, a luat ceva de la ei.

Noi nu am spus nimic. Nu știam *ce* să spun – ce să o întreb măcar sau să-i cer. Dacă și *ei* îi făcuse Cazanul ceva…

M-am întors la Azriel, cu palmele spre el.

— Ce *înseamnă* asta?

Ochii căprui ai lui Azriel clocotiră când se uită cu atenție la sora mea, la corpul ei prea slab și, fără să spună vreun cuvânt, masculul se teleportă. Mor privi îndelung la locul din care acesta dispăruse.

*

Am așteptat plecarea celorlalți – Cassian și Rhys retrăgându-se ca să cântărească posibilitățile sau lipsa lor în ceea ce-i privea pe potențialii noștri aliați: Amren ieșind furioasă ca să scape de noi, Mor, plecând în oraș ca să se bucure de ce considera ea că erau ultimele câteva zile de pace în oraș, cu o voce încă fragilă – înainte de a o încolți pe Nesta în salon.

— Ce s-a întâmplat în Orașul Cioplit – cu tine și Amren? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— A fost bine.

Mi-am încleștat maxilarul.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a dus într-o cameră plină de comori, de obiecte ciudate. Și… Eu trase de mâneca strâmtă a rochiei. Unele au vrut să ne rănească, de parcă erau vii – conștiente. Ca…

în toate poveștile și minciunile care ni s-au spus dincolo de zid.

— Ești bine? Nu vedeam ca vreuna din ele să aibă vreo rană și niciuna nu spusese ceva care să sugereze…

— A fost un exercițiu de antrenament. Cu o formă de magie concepută să respingă intrușii. Cuvintele erau spuse pe de rost. Așa cum probabil va fi zidul. A vrut să rup apărarea – să-i aflu vulnerabilitățile.

— Și să le repari?

— Doar să le găsesc. Reparatul este altă treabă, spuse Nesta, ochii ei devenind distanți când se încruntă la cărțile încă deschise de pe masa joasă din fața șemineului.

Am oftat.

— Deci… măcar asta a decurs bine.

Ochii îi deveniră din nou tăioși.

— Am dat-o în bară. De fiecare dată. Deci nu. Nu a decurs bine.

Nu știam ce să spun. Probabil m-ar fi mustrat dacă mi-aș fi arătat compasiunea. Așa că am ales o altă abordare.

— Trebuie să facem ceva cu Elain.

Nesta înțepeni..

— Și ce soluție propui, mai exact? Să-l lași pe partenerul tău să intre în mintea ei ca să umble pe acolo?

— Nu aș face niciodată așa ceva. Nu cred că Rhys poate măcar… să repare lucruri din astea.

Nesta făcu pași în fața șemineului înnegrit.

— Totul are un preț. Poate prețul tinereții și al nemuririi ei a fost să-și piardă o parte din sănătatea mintală.

Genunchii mi se înmuiară suficient cât să mă așez pe canapeaua tapițată.

— Care a fost prețul tău?

Nesta se opri.

— Poate să o văd pe Elain cum suferă – în timp ce eu am scăpat nevătămată.

M-am ridicat în picioare.

— Nesta…

— Nu te deranja.

Însă eu am urmat-o când se îndreptă spre scări, spre locul în care Lucien cobora acum treptele și tresări când o văzu apropiindu-se.

Lucien îi făcu loc atunci când ea trecu repede pe lângă el. O singură privire la chipul său încordat mă făcu să mă pregătesc și să mă întorc în salon.

M-am așezat pe cel mai apropiat fotoliu, surprinsă să mă văd încă îmbrăcată cu rochia neagră al cărei material îmi zgârie pielea goală. De cât timp mă întorsesem din Orașul Cioplit? De treizeci de minute? Mai puțin? Iar la închisoare fusesem abia dimineață?

Mi se părea că trecuseră câteva zile. Mi-am sprijinit capul de spătarul brodat al fotoliului și l-am privit pe Lucien așezându-se pe cotiera canapelei din apropiere.

— A fost o zi lungă?

I-am răspuns mormăind.

El își miji ochiul metalic.

— Credeam că închisoarea este doar un alt mit.

— Ei bine, nu este.

El îmi cântări tonul și își încrucișă brațele.

— Lasă-mă să fac ceva pentru Elain. Am auzit din camera mea tot ce s-a întâmplat, chiar acum. Nu ar strica să o examineze o vindecătoare. Extern și intern.

Eram atât de obosită, încât abia am reușit să-l întreb:

— Crezi că a înnebunit din cauza Cazanului?

— Cred că a trăit ceva îngrozitor, răspunse Lucien prudent. Și nu ar strica să o chemați pe cea mai bună vindecătoare a voastră să o examineze complet.

Mi-am frecat fața cu mâna.

Bine, am rostit eu greoi. Mâine-dimineață.

Am reușit să-mi înghit nodul din gât, adunându-mi puterile ca să mă ridic de pe fotoliu. Greutate – simțeam o greutate veche în mine. Ca și când aș fi putut dormi câteva sute de ani și tot nu mi-ar li fost de ajuns.

— Te rog să-mi spui, zise Lucien când am traversat

pragul în hol, ce spune vindecătoarea. Și dacă ai nevoie de mine.

Am dat pentru ultima dată din cap, brusc nefiind în stare să vorbesc.

Știam că Nesta era încă trează când am trecut pe lângă camera ei și că auzise fiecare cuvânt al conversației noastre, mulțumită auzului său Fae. Și știam că auzise când, ascultând la ușa lui Elain, am bătut o dată și mi-am băgat capul înăuntru, găsind-o dormind… respirând.

I-am trimis o cerere lui Madja, vindecătoarea preferată a lui Rhysand, ca să vină a doua zi la ora unsprezece. Nu i-am explicat de ce sau pentru cine sau ce. Apoi am intrat în dormitor, m-am târât până pe saltea și am plâns.

Nu știam cu adevărat de ce.

Mâini puternice și late îmi masau spatele, iar eu am deschis ochii ca să văd camera complet întunecată și pe Rhysand stând pe saltea, lângă mine.

— Vrei să mănânci ceva?

Vocea lui era blândă, ispititoare.

Nu mi-am ridicat capul de pe pernă.

— Mă simt… din nou copleșită, am șoptit eu, cu vocea spartă.

Rhys nu vorbi când mă luă în brațe. Era încă îmbrăcat cu jacheta, ca și când tocmai ar fi venit de oriunde fusese ca să discute cu Cassian.

În întuneric, i-am inhalat parfumul, i-am savurat căldura.

— Ești bine?

Rhys tăcu un minut lung.

— Nu.

Mi-am strecurat un braț în jurul lui, îmbrățișându-l strâns.

— Ar fi trebuit să găsesc o altă cale.

Mi-am trecut degetele prin părul lui mătăsos.

— Dacă ea… șopti Rhys. L-am auzit înghițind. Dacă ar apărea în casa asta… Știam la cine se referea. Aș ucide-o! Aș ucide-o fără să o las să vorbească!

— Știu.

Și eu aș fi făcut la fel.

— M-ai întrebat în bibliotecă, șopti el. De ce eu… De ce aș prefera să-mi asum toate astea. Seara asta este răspunsul. Faptul că am văzut-o pe Mor *plângând* este motivul. Am luat o hotărâre greșită. Am încercat să găsesc o altă cale ca să evit rahatul în care suntem.

Și pierduse ceva – *Mor* pierduse ceva – între timp.

Ne-am îmbrățișat în liniște câteva minute. Câteva ore. Două siluete împreunate în întuneric. Mi-am coborât scuturile și l-am lăsat să intre complet. Mintea i se încolăci în jurul minții mele.

— Ai risca să te uiți în ea… în Ouroboros? am întrebat eu.

— Încă nu, fu tot ce spuse Rhys, ținându-mă mai strâns. Încă nu.

CAPITOLUL 28

În dimineața următoare, numai voința mă ajută să mă dau jos din pat.

Amren spusese că Cioplitorul *afirmase* că nu s-ar fi întrupat niciodată într-un corp Fae.

Dar nu ar fi stricat să încerc. Dacă ne-ar fi acordat cea mai mică șansă de a rezista, de a-l împiedica pe Rhys să renunțe la tot...

El era deja plecat când m-am trezit. Am scrâșnit din dinți când m-am îmbrăcat cu hainele din piele și m-am teleportat în Casa Vântului.

Îmi pregătisem aripile în clipa în care am atins protecțiile casei și am reușit să plutesc destul de bine spre ringul de antrenament în aer liber de pe acoperișul plat.

Cassian mă aștepta deja cu mâinile în șolduri. Mă urmări cum am coborât...

Prea repede. Picioarele îmi alunecară pe praf, ridicându-mă tot mai sus...

— *Fă o tumbă pe spate!*

Mă avertiză însă prea târziu.

M-am izbit de zidul stacojiu înainte să intru cu fața în piatra roșiatică, dar am înjurat, mândria fiindu-mi la fel de rănită ca palmele când m-am retras clătinându-mă, cu aripile greoaie în urma mea. Umerii lui Cassian îi tremurară când râse, iar eu i-am arătat un gest obscen.

— Dacă vrei să aterizezi așa, asigură-te că ai loc!

M-am încruntat.

— Mi-am învățat lecția.

— Sau spațiu ca să te înclini și să ocolești până când încetinești..:

— Am înțeles.

Cassian își ridică mâinile, dar amuzamentul dispăru

când mă văzu renunțând la aripi și mergând spre el.

— Azi vrei un antrenament feroce sau unul mai ușor?

Nu mi se părea că ceilalți îi apreciau pentru că observa schimbările emoționale. Ca să comande legiuni, am presupus eu, trebuia să poată să-și dea seama de astfel de lucruri, să judece când soldații sau inamicii lui erau puternici sau pe cale să fie distruși.

M-am uitat în interior, spre locul care acum părea a fi un nisip mișcător și i-am spus:

— Feroce. Vreau să plec de aici șchiopătând.

Mi-am scos jacheta din piele și mi-am suflecat mânecile cămășii albe.

Cassian mă studie din priviri și îmi șopti:

— Activitatea fizică, antrenamentul mă ajută și pe mine. Își roti umerii, în timp ce eu am început să mă întind. Mereu m-a ajutat să mă concentrez și să mă echilibrez. Și după seara trecută… El își legă la spate părul negru. Cu siguranță am nevoie de… asta.

Mi-am îndoit piciorul în spate, întinderea făcându-mi mușchii sa se tensioneze.

— Presupun că sunt și metode mai rele de a face față situației.

El rânji strâmb.

— Într-adevăr.

După aceea, Azriel mă învăță să stau în briză, iar eu am încercat să-i memorez instrucțiunile despre curenții de aer și curenți descendenți, despre modul în care căldura și frigul puteau influența vântul și viteza. În timpul lecției, el fu tăcut și distras, chiar și după standardele lui.

Am făcut greșeala de a-l întreba dacă vorbise cu Mor încă de când plecase aseară.

Nu, nu o făcuse. Și asta fu toată conversația.

Își flexa încontinuu mâna cu cicatrice pe lângă corp, ca și când și-ar fi amintit cum îi respinsese ea atingerea în timpul întâlnirii. De nenumărate ori. Nu am îndrăznit să-i spun că luase decizia corectă – că poate trebuia să discute

cu Mor, decât să se lase consumat de vinovăție. Ei aveau destule probleme și fără să mai intervin și eu.

Începusem deja să șchiopătez când m-am întors la casa din oraș, după câteva ore, și am găsit-o pe Mor la masa din sufragerie, mâncând o plăcintă imensă pe care și-o cumpărase de la brutărie pe drum încoace.

— Arăți de parcă te-a călcat o herghelie de cai, spuse ea mâncând.

— Asta e! am spus eu, luându-i plăcinta și terminând-o.

Ea țipă indignată, dar pocni din degete și o farfurie cu pepene tăiat din bucătăria de pe hol apăru pe masa lustruită din fața ei, chiar deasupra a ceea ce părea o grămadă de scrisori pe diverse bucăți de hârtie.

— Ce e aia? am întrebat eu, ștergându-mi firimiturile de la gură.

— Primele răspunsuri de la Marii Lorzi, spuse ea dulce, luând o felie din fructul verde și mușcând o bucată. Nicio urmă din furia și frica de aseară.

— Ce plăcut, nu?

— Cel al lui Helion a sosit primul în dimineața asta. Printre rânduri, cred că a spus că este dispus să… ni se alăture.

Am ridicat din sprâncene.

— Asta e bine, nu-i așa?

Ea dădu din umeri.

— Nu pentru Helion ne făceam griji, ci pentru ceilalți doi… Ea termină pepenele, mestecând bucățile zemoase. Thesan spune că va veni, dar numai dacă locația este cu adevărat neutră și sigură. Kallias… nu are încredere în niciunul dintre noi după… Poalele Muntelui. Vrea să-și aducă gărzi înarmate.

Regatul Zilei, al Dimineții și al Iernii. Cei mai apropiați aliați ai noștri.

— Nicio veste de nicăieri?

Stomacul mi se strânse.

— Nu. Regatul Primăverii, al Toamnei și al Verii nu au

trimis niciun răspuns.

— Nu mai avem mult timp până la întâlnire. Dacă refuză să răspundă? Nu am avut curajul să întreb cu voce tare dacă Eris urma să se țină de cuvânt și să se asigure că tatăl său avea să participe și să se alăture cauzei noastre. Nu când chipul îi era din nou luminos.

Mor luă altă felie de pepene.

— Atunci va trebui să decidem dacă Rhys și cu mine îi vom târî de gâturi la această întâlnire sau dacă o vom organiza fără ei.

— Aș sugera a doua opțiune. Mor se încruntă. Prima nu pare să ducă la formarea unei alianțe viabile, am lămurit-o eu.

Deși eram surprinsă că Tarquin nu răspunsese. În ciuda conflictului dintre noi... Masculul pe care îl cunoscusem, pe care încă îl admiram atât de mult... Cu siguranță ar fi vrut să se alieze împotriva Hybernului, dacă nu cumva acum voia să se alieze *cu* ei ca să se asigure că Rhys și cu mine am fi fost șterși de pe hartă pentru totdeauna..

— Vom vedea, fu tot ce spuse Mor.

Am expirat pe nas.

— În legătură cu seara trecută...

— Este în regulă. Sunt bine. Rigiditatea din vocea ei sugera totuși contrariul.

— Ba nu, nu ești. Și ai *voie* să te simți așa cum ești.

Mor își înfoie părul.

— Ei bine, asta nu o să ne ajute să câștigăm războiul.

— Nu. Dar... nu știu ce să spun.

Mor se holbă îndelung spre fereastră.

— Înțeleg de ce a facut-o Rhys. Are legătură cu poziția în care eram. Eris este... Știi cum este el și în cazul în care amenințarea de a-i vinde tatălui său informația despre darurile tale... Pe toți zeii! *Eu* aș fi făcut același târg cu Eris ca să îl împiedic pe Beron să te vâneze.

Ceva din pieptul meu se relaxă la vorbele ei.

— Doar că... Din clipa în care a aflat despre locul ăsta,

probabil că tata și-a dat seama ce înseamnă pentru mine. Nu ar fi cerut altceva în schimbul ajutorului său. Nimic altceva. Rhys o știa prea bine și a încercat să-l implice pe Eris ca să-i prezinte tatălui meu târgul într-o lumină mai favorabilă – ca să poată evita implicarea Velarisului.

Am ridicat întrebător din sprâncene.

— În dimineața asta, Rhys și cu mine am discutat, în timp ce Cassian îți tăbăcea fundul.

Am pufnit.

— Și Azriel?

Cam atât dură decizia mea de a nu mă implica.

Mor se întoarse la a ciuguli din pepene.

— Az… A trebuit să ia o hotărâre dificilă când Eris l-a găsit. El… Ea își mușcă buza. Nu știu de ce m-am așteptat să-mi țină partea, de ce m-a luat atât de mult prin surprindere.

M-am abținut să-i sugerez să-i spună asta. Mor ridică din umeri.

— Doar că… totul m-a luat prin surprindere și termenii aceștia nu au să mă mulțumească niciodată, dar… Tatăl meu câștigă, Eris câștigă, toți masculii ca ei *câștigă* dacă mă las afectată și dacă las ca problema asta să-mi afecteze bucuria, viața, relațiile mele cu voi toți. Ea oftă privind spre tavan. Urăsc războiul.

— Și eu.

— Nu doar din cauza morții și a grozăviilor, continuă Mor, ci și a lucrurilor pe care ni le face; din cauza unor astfel de hotărâri.

Am dat din cap, chiar dacă abia începeam să înțeleg alegerile și costurile lor.

Am deschis gura, dar se auzi o bătaie în ușă. M-am uitat la ceasul din celălalt capăt al holului. Corect. Vindecătoarea.

În dimineața asta, îi spusesem lui Elain că Madja venea să o vadă la ora unsprezece și că primisem un răspuns neutru. Am presupus că era mai bun decât un refuz direct.

— Ai de gând să deschizi ușa sau mă duc eu?

Am făcut un gest vulgar la impertinența din întrebarea lui Mor, dar prietena mea mă apucă de mână când m-am ridicat de pe scaun.

— Dacă ai nevoie de ceva… sunt aici.

I-am schițat lui Mor un zâmbet recunoscător.

— Și eu.

Încă îmi zâmbea când am inspirat adânc, înainte să mă îndrept spre ușă.

Vindecătoarea nu-i găsi nicio boală.

O credeam fie și numai pentru că Madja era unul dintre cei câțiva Mari Spiriduși care aveau riduri și părul alb din pricina vârstei. Ochii ei căprui erau încă limpezi și aprinși de o căldură interioară, iar mâinile noduroase nu îi tremurară când și le trecu peste corpul lui Elain în timp ce sora mea rămase întinsă pe pat, răbdătoare și tăcută.

Magia, dulce și răcoroasă, vibrase din femelă, umplând dormitorul lui Elain, iar când îi cuprinsese tâmplele lui Elain și eu tresărisem, Madja zâmbise strâmb peste un umăr subțire și îmi spusese să mă relaxez.

Nesta tăcuse cât urmărise totul cu atenție dintr-un colț.

După un minut lung, Madja ne ceru să-i aducem lui Elain o ceașcă de ceai – cu o privire ațintită spre ușă. Amândouă am acceptat invitația și am lăsat-o pe sora noastră în camera luminată de soare.

— La ce te referi când spui că nu este *nimic* în neregulă cu ea? șopti Nesta când bătrâna se sprijini de balustrada scărilor ca să coboare. Am rămas lângă vindecătoare, cu o mână aproape de cotul ei, în caz că ar fi avut nevoie de ajutor.

Madja, mi-am amintit eu, îi vindecase pe Cassian și pe Azriel, dar și nenumărate alte răni. Îi vindecase aripile lui Rhys în timpul războiului. Părea bătrână, dar nu mă îndoiam de energia ei sau de dorința de a-și ajuta pacienții.

Madja nu catadicsi să îi răspundă Nestei înainte să ajungem la baza scărilor. Lucien aștepta deja în salon, Mor

zăbovind încă în sufragerie. Amândoi se ridicară în picioare, dar rămaseră în camerele care flancau holul.

— Ce vreau să spun, zise în cele din urmă Madja măsurându-ne din priviri pe Nesta și pe mine, este că nu găsesc nimic în neregulă cu ea. Corpul ei este bine – prea slab și are nevoie de multă mâncare și aer proaspăt, dar nu am găsit nimic nelalocul lui. Iar în ceea ce privește mintea ei… Nu pot să intru.

Am clipit.

— Are un scut?

— Ea este Creată de Cazan, spuse vindecătoarea, măsurând-o din nou din priviri pe Nesta. Tu nu ești ca noi, ceilalți. Nu pot pătrunde în locurile care au marcat-o cel mai profund. În mintea și sufletul ei. Îmi aruncă o privire în semn de avertisment. Și nu aș încerca dacă aș fi în locul tău, Lady.

— Dar crezi că ar fi ceva în neregulă, chiar dacă nu se văd semne? insistă Nesta.

— Am mai văzut victime traumatizate. Simptomele ei se potrivesc cu multe din rănile invizibile. Pe de altă parte însă, și ea a fost Creată de ceva ce eu nu pot să pricep. Este ceva în neregulă cu ea?

Madja cântări vorbele. Nu-mi place cuvântul „neregulă”. Diferit, mai degrabă. Schimbat.

— Mai are nevoie de ajutor? spuse Nesta printre dinți.

Vindecătoarea bătrână făcu semn din bărbie spre Lucien.

— Vezi ce poate să facă el. Doar un partener poate simți ceva nelalocul lui.

— Cum?!

Cuvântul era aproape un ordin.

M-am pregătit să o avertizez pe Nesta să fie politicoasă, dar Madja îi spuse surorii mele ca și când ar fi fost un copil mic:

— Prin legătura de împerechere. Este o punte între suflete.

Tonul vindecătoarei o făcu pe sora mea să înțepenească, dar Madja, care se îndrepta deja șchiopătând spre ușa de la intrare, geslicul spre Lucien când ieși afară.
— Încearcă să stai cu ea. Doar să vorbiți – să simți. Vezi ce detectezi. Dar să nu insiști.
Apoi ea plecă.
M-am întors spre Nesta.
— Fii un pic mai *respectuoasă,* Nesta!
— Cheamă o altă vindecătoare!
— Nu și dacă ai să o alungi din casă.
— Cheamă o altă vindecătoare!
Mor se îndreptă spre noi cu un calm înșelător, iar Nesta se uită urât la ea.
I-am surprins privirea lui Lucien.
— Vrei să încerci?
— Nici să nu te gândești, mârâi Nesta.
— Taci! am izbucnit.
Nesta clipi, iar eu mi-am dezgolit dinții în fața ei.
— Va *încerca.* Și, dacă nu găsește nimic nelalocul lui, ne vom gândi să aducem o altă vindecătoare.
— Ai de gând s-o târăști până aici?
— Am s-o invit.
Nesta se întoarse spre Mor, care încă urmărea de sub arcadă.
— Iar *tu* ce ai să faci?
Mor îi schiță un zâmbet surorii mele.
— Eu voi sta cu Feyre, ca să supraveghez lucrurile.
Lucien mormăi cum că nu trebuia supravegheat, iar noi ne-am uitat la el ridicând sprâncenele.
El își ridică pur și simplu mâinile, afirmând că voia să se spele, și plecă pe hol.

CAPITOLUL 29

Fură cele mai insuportabile treizeci de minute din câte îmi aminteam.

Mor și cu mine am băut ceai rece de mentă lângă fereastra care dădea spre golf, cu răspunsurile celor trei Mari Lorzi adunate pe măsuța dintre scaunele noastre, pretinzând că ne uitam la strada însorită de sub noi, la copiii Marilor Spiriduși și ai celor de rang inferior, care se jucau cu zmeie, steaguri și tot felul de jucării.

Pretinzând, în timp ce Lucien și Elain stăteau în liniște lângă șemineul slab luminat, cu ceștile de ceai neatinse între ei. Nu am îndrăznit să întreb dacă încerca să intre în mintea ei sau dacă simțea o legătură asemănătoare punții din diamant negru dintre mintea lui Rhys și a mea. Dacă o legătură normală de împerechere se simțea cu totul altfel.

O ceașcă de ceai zăngăni pe o farfurie, iar Mor și cu mine ne-am uitat într-acolo.

Elain luase ceașca de ceai, sorbind din ea fără ca măcar să se uite Ia el.

În camera slab luminată de dincolo de hol, știam că Nesta își întindea gâtul ca să vadă ceva.

Știam, pentru că Amren se răsti la sora mea cerându-i să fie atentă.

Amren îmi spusese că ele obișnuiau să ridice ziduri în mințile lor, când îi ordonase Nestei să stea la masa din sufragerie, chiar în fața ei.

Ziduri pe care Amren o învăța să le simtă – să găsească golurile lăsate de ea și să le repare. Dacă obiectele malefice din Regatul Coșmarurilor nu îi permiseseră surorii mele să înțeleagă ce trebuia făcut, atunci asta era următoarea lor încercare – o cale diferită și invizibilă. Nu toată magia era scânteietoare, declarase Amren, iar apoi

mă alungase.

Dar nu am auzit, văzut sau simțit nicio urmă a acelei puteri în sora mea. Și niciuna din ele nu îmi explicase ce anume, mai exact, încercau să obțină din interiorul ei.

În afara casei, mișcarea ne captă din nou atenția și i-am văzut pe Rhys și pe Cassian intrând pe poarta joasă de la intrare, întorcându-se de la prima lor întâlnire cu comandanții armatei Aducătorii de întuneric ai lui Keir – care deja se adunau și se pregăteau. Măcar atât decursese bine în ziua precedentă.

Amândoi ne zăriră la fereastră și se opriră.

„Nu intra! l-am avertizat mental. Lucien încearcă să simtă ce este în neregulă cu Elain. Prin legătură."

Rhys îi șopti lui Cassian ce îi spusesem, iar el își înclină capul așa cum, fără îndoială, procedase și Nesta, ca să se uite dincolo de noi.

„Elain știe asta?" întrebă Rhys confuz.

„A fost invitată la parter pentru un ceai. Deci asta facem."

Rhys îi șopti din nou lui Cassian, care se înecă râzând și se întoarse, îndreptându-se către stradă. Rhys zăbovi, băgându-și mâinile în buzunare.

„S-a dus să bea ceva. Sunt tentat să îl însoțesc. Când pot să mă întorc acasă fără să mă tem pentru viața mea?"

I-am făcut un gest vulgar pe fereastră.

„Ce războinic illyrian mare și puternic!"

„Războinicii illyrieni știu să își aleagă luptele. Și, cu Nesta care supraveghează totul ca un uliu și voi două care dați târcoale ca niște vulturi… știu cine va evita lupta."

Am făcut din nou gestul, iar Mor înțelese destule din ce se spunea incât îmi imită mișcarea. Rhys râse încet și mimă o plecăciune.

„Marii Lorzi au trimis răspunsuri, am spus eu când el se îndepărtă. Regatul Zilei, cel al Răsăritului, și cel al Iernii vor fi aici."

„Știu, spuse el. Și Cresseida tocmai mi-a transmis că

Tarquin se gândește la asta."
Era mai bine decât nimic. Mai multe nu am zis.
Rhys îmi zâmbi peste umăr.
„Savurează-ți ceaiul, însoțitoare arogantă!"
„Îți dai seama că mi-ar fi prins bine o însoțitoare cât am fost în preajma ta.
„Ai avut patru în casa asta."
Am zâmbit când el ajunse în cele din urmă la poarta joasă unde aștepta Cassian care, aparent, profita de întârzierea de moment ca să își întindă aripile spre încântarea celor șase copii care se uitau cu gura căscată la ele.
Amren șuieră din cealaltă cameră:
— *Concentrează-te!*
Masa din sufragerie zăngăni. Sunetul păru să o sperie pe Elain, care lăsă repede ceașca de ceai și se ridică în picioare, urmată de Lucien.
— Îmi pare rău, zise el brusc.
— Ce… ce-a fost aia?
Mor îmi puse o mână pe genunchi ca să mă împiedice să mă ridic și eu.
— A fost o smucitură. A legăturii.
— Să nu cumva… fată netrebnică, se răsti Amren.
Apoi, Nesta apăru în prag.
— Ce ai făcut?
Cuvintele erau la fel de tăioase ca o lamă.
Lucien se uită la ea, apoi la mine. Un mușchi al maxilarului i se incordă.
— Nimic, spuse el și se întoarse din nou spre partenera lui. Îmi pare rău dacă te-am tulburat.
Elain se strecură spre Nesta, care părea să clocotească.
— Mi s-a părut… ciudat, șopti Elain. Ca și când ai fi tras de un fir legat de o coastă.
Lucien îi arătă palmele.
— Îmi pare rău.
Elain nu făcu decât să se holbeze îndelung la el și orice

fărâmă de luciditate dispăru când scutură din cap, clipi de două ori și îi spuse Nestei:

— Vin doi corbi, unul alb și unul negru.

Nesta își mască bine devastarea. Și frustrarea.

— Ce să-ți aduc, Elain?

Doar cu Elain vorbea pe tonul acela.

Dar Elain scutură din nou din cap.

— Lumina soarelui.

Nesta îmi aruncă o privire furioasă înainte de a o conduce pe sora noastră pe hol, spre grădina însorită din spate.

Lucien așteptă până ce ușa de sticlă se deschise și se închise înainte să răsufle profund..

— Există o legătură – un fir adevărat, spuse el mai mult ca pentru sine.

— Și? întrebă Mor...

Lucien își trecu ambele mâini prin părul lung și roșcat. Pielea îi era mai bronzată – de un auriu închis, în comparație cu paloarea lui Eris.

— Am alergat după Elain până ce i-am pierdut urma.

— Ai simțit un miros, ceva?

— Nu, nu am avut timp. Am *simțit-o,* dar…

El roși. Orice ar fi simțit, nu asta căutam. Chiar dacă nu știam exact ce era.

— Putem încerca din nou, poate în altă zi, am propus eu.

Lucien dădu din cap, dar neîncrezător.

Amren izbucni din sufragerie:

— Cineva să o aducă pe sora ta. Lecția ei nu s-a terminat.

Am oftat.

— Da, Amren.

Diversele scrisori pe hârtie și în stiluri diferite aflate în spatele meu îi atraseră atenția lui Lucien. Ochiul auriu miji. Ca emisar al lui Tamlin, le recunoscu fără îndoială.

— Lasă-mă să ghicesc: au acceptat, dar acum alegerea locației va fi o problemă.

Mor se încruntă.

— Ai vreo sugestie?

Lucien își legă la spate părul cu o bucată de piele maro.

— Ai o hartă?

Am presupus că asta mă lăsa pe mine să o recuperez pe Nesta.

*

— Pinul acela nu era acolo acum o clipă.

Azriel râse încet de unde stătea pe un bolovan și mă urmărea cum îmi scoteam ace de pin din păr și din jachetă, două zile mai târziu.

— Judecând după mărime, aș spune că e acolo de cel puțin două sute de ani.

M-am încruntat, scăpând de fragmentele de coajă și, renunțând să mă mai gândesc la mândria mea rănită..

Răceala cauzată de furia și respingerea din partea lui Mor… Se îmblânzise. Ori datorită lui Mor, care alesese să stea lângă el la cină, seara trecută – semn tăcut al iertării ei – ori fiindcă pur și simplu avusese nevoie de timp ca să-și revină. Chiar dacă aș fi putut jura că o urmă de vinovăție licărise de fiecare dată când Azriel se uitase la Mor. Orice părere ar fi avut Cassian despre asta, despre mânia lui față de Azriel… El fusese numai un zâmbet și făcuse comentarii obscene, bucuros că toate reveniseră la normal – cel puțin pentru moment.

Obrajii îmi ardeau când am urcat pe bolovanul pe care era cocoțat, la o înălțime de cel puțin cinci metri de poalele pădurii de dedesubt, lacul fiind o întindere scânteietoare ce se ivea printre pini, inclusiv copacul de care mă lovisem cu fața, în cea mai recentă încercare de a sări de pe bolovan și de *a pluti* pur și simplu spre lac.

Mi-am pus mâinile în șolduri, studiind prăpastia, copacii și lacul de dincolo.

— Cu ce am greșit?

Azriel, care își ascuțise Povestitorul-Adevărului în poală, își ridică privirea spre mine.

— În afară de faptul că te-ai izbit de copac?

Îmblânzitorul Umbrelor avea simțul umorului. Sec și liniștit, dar… când eram numai noi, se manifesta mult mai des decât atunci când eram printre ai noștri.

Ultimele două zile mi le petrecusem fie citind cărți vechi, în căutarea unui indiciu privind repararea zidului ca să le informez pe Amren și pe Nesta, care continuau, în tăcere, să construiască și să repare ziduri în mintea lor, fie discutând cu Rhys și cu ceilalți despre modul în care să răspundem scrisorilor pe care le schimbam cu toți Marii Lorzi cu privire la locul întâlnirii. Lucien ne dăduse într-adevăr o locație inițială și alte câteva când acelea fuseseră refuzate. Dar asta era de așteptat, spusese Lucien, ca și când ar fi aranjat astfel de lucruri de nenumărate ori, în timp ce Rhys nu făcuse decât să aprobe și să confirme dând din cap.

Și, când nu făceam asta… răsfoiam și mai multe cărți, citind tot ce-mi putea găsi Clotho despre Ouroboros, despre cum să ajung să o stăpânesc.

Oglinda era celebră. Toți filosofii cunoscuți meditaseră intens asupra ei. Unii îndrăzniseră să o înfrunte și înnebuniseră. Alții se apropiaseră și fugiseră îngroziți.

Nu am găsit o poveste despre cineva care să o fi stăpânit, să fi înfruntat ce pândea înăuntru și să fi plecat cu oglinda.

În afară de Țesătoarea din Pădure – care cu siguranță părea destul de nebună, și asta poate tocmai mulțumită oglinzii pe care o îndrăgise atât de mult. Sau poate că răutatea din ea afectase și oglinda. Câțiva filosofi chiar sugeraseră asta, deși nu îi știuseră numele – doar că o regină întunecată o avusese și o prețuise cândva, spionând lumea cu ea și folosind-o ca să vâneze fecioare frumoase pentru a fi mereu tânără.

Am presupus că faptul că Ouroboros se afla în posesia familiei lui Keir de câteva milenii sugera o șansă redusă de a o lua, ceea ce, de altfel, nu era încurajator. Nu când

toate textele confirmau un singur lucru, și anume că nu era o altă cale. Nicio portiță de scăpare.

Înfruntarea groazei interioare… era singura metodă de a o revendica, iar asta însemna că poate trebuia să mă gândesc la alternative, la alte căi de a-l momi pe Cioplitorul de Oase să ni se alăture, când aș fi avut un moment liber.

Azriel își puse în teacă sabia legendară de luptă și se uită cu atenție la aripile pe care mi le întinsesem.

— Încerci să virezi cu brațele. Mușchii sunt în aripi și pe spatele tău. Brațele nu-ți sunt de folos – te ajută mai mult să îți păstrezi echilibrul. Și, în mare parte, doar pentru liniștea ta mentală.

Niciodată nu-mi mai vorbise atât de mult.

Mirarea mea îl făcu să ridice o sprânceană, iar eu am tăcut. M-am încruntat la prăpastia din față.

— Din nou? am mormăit eu.

El râse încet.

— Putem să găsim o margine mai joasă de pe care să sari, dacă vrei.

M-am crispat.

— Ai spus că *asta* este joasă.

Azriel se rezemă pe spate în mâini și așteptă, răbdător și calm.

Chiar în acel moment am simțit coaja rupându-mi-se în palme, și m-am izbit cu genunchii de trunchiul brut…

— Ești nemuritor. Ești greu de distrus, zise el încet, apoi făcu o pauză. Asta mi-am spus eu.

— Greu de distrus, am zis încruntată, dar tot mă *doare.*

— Spune-i asta copacului!

Am râs.

— Știu că prăpastia nu este adâncă și știu că nu am să mor. Nu ai putea… să mă *împingi?*

Pentru că primul salt de credință, acea mișcare inițială era cea care îmi înțepenea membrele.

— Nu, răspunse simplu.

Am ezitat.

Frica era inutilă. Înfruntasem Attorul, căzusem din cer de la trei sute de metri.

Și furia declanșată de amintire, de ceea ce făcuse cu viața lui jalnică și probabil că ar fi făcut din nou, mă provocă să scrâșnesc din dinți și să sar de pe bolovan.

Mi-am întins larg aripile, spatele meu protestând când am prins curentul de aer, dar jumătatea inferioară a trupului începu să coboare și mi-am simțit picioarele grele când mijlocul îmi cedă…

Copacul infernal apăru în fața mea, iar eu am virat brusc spre dreapta, direct într-un alt copac.

Cu aripile înainte.

Înainte să simt durerea, am auzit sunetul osului și al mușchiului lovindu-se de lemn și apoi pe pământ. La fel și înjurătura șoptită de Azriel.

Am scos un mic zgomot. Prima dată am simțit usturimea din palme, după aceea pe cea din genunchi și din spate…

— Rahat! fu tot ce am reușit să spun când Azriel îngenunche în fața mea.

— Ești bine. Doar șocată.

Lumea încă se reordona.

— Ai virat bine, rosti el.

— Direct într-un alt copac.

— A fi conștientă de împrejurimi e primul pas în a zbura.

— Mi-ai spus deja, am izbucnit eu.

O făcuse. De zece ori, doar în dimineața asta.

Azriel se sprijini pe călcâie și îmi oferi o mână ca să mă ridic. Carnea mă usturǎ când l-am apucat de mână, un număr îngrozitor de ace de pin și așchii căzând de pe mine. Spatele îmi zvâcni atât de puternic, încât mi-am coborât aripile, fără să-mi pese dacă le târâm prin praf, când Azriel mă conduse spre marginea lacului.

În soarele orbitor care se reflecta din apa turcoaz, umbrele lui dispărură, chipul fiindu-i curat și clar. Mai… uman decât îl văzusem vreodată.

— Nu am nicio șansă să zbor în legiuni, nu-i așa? am întrebat eu și m-am lăsat în genunchi lângă el cât îmi îngriji palmele julite cu grija și blândețea unui expert.

Soarele îi scotea în evidență cicatricele, fără să ascundă vreo pată ciuată și unduitoare.

— E puțin probabil, spuse el. Pieptul mi se goli când l-am auzit. Dar nu strică să te antrenezi până în ultimul ceas. Nu știi niciodată la ce îți poate fi util antrenamentul.

Am tresărit când îmi scoase o așchie mare din palmă și apoi îmi curăță rana.

— Mi-a fost foarte greu să învăț să zbor, spuse el.

Nu am îndrăznit să-i răspund.

— Majoritatea illyrienilor învață de mici. Dar... presupun că Rhysand ți-a spus multe despre copilăria mea.

Am dat aprobator din cap. El termină de îngrijit o mână și se apucă de cealaltă.

— Pentru că eram atât de mare, mă temeam de zbor și nu aveam încredere în instinctele mele. Era o... rușine să învăț atât de târziu.

Îmi era rușine de toți cei din tabăra de război, imediat ce am sosit. Dar am învățat, adesea de unul singur. Bineînțeles, Cassian m-a găsit primul. M-a ridiculizat, m-a snopit în bătaie și după aceea s-a oferit să mă instruiască. Rhys a sosit a doua zi. Ei m-au învățat să zbor.

Azriel termină de îngrijit și cealaltă mână și se așeză pe mal, pietrele scârțâind când se mișcară sub el. M-am așezat alături, sprijinindu-mi mâinile umflate cu palmele în sus pe genunchi, lăsându-mi aripile să-mi atârne pe spate.

— Pentru că a fost un efort imens... La câțiva ani de la război, Rhys mi-a spus o poveste. A fost un dar pentru mine. El s-a dus să îi vadă pe Miryam și pe Drakon în noua lor casă, iar vizita a fost atât de secretă că nici măcar noi n-am știut că se petrecea până când nu s-a întors. Noi știam că poporul lor nu s-a înecat în mare, așa cum credeau toți, așa cum voiau ei să creadă lumea. Vezi tu, când Miryam și-a eliberat poporul de regina Ținutului

Negru, i-a condus pe toți – aproape cincizeci de mii – prin deșert, tocmai până pe malurile mării Erythrian, sub protecția legiunii aeriane a lui Drakon. Dar au ajuns la mare și au găsit distruse navele care trebuiau să îi transporte peste canalul îngust spre următorul regat. Distruse de regină, care și-a trimis armata să îi aducă foștii sclavi înapoi. Oamenii lui Drakon – Serafimii – sunt înaripați. La fel ca noi, numai că aripile lor au pene. Și, spre deosebire de noi, armata și societatea lor le permit femeilor să conducă, să lupte și să domnească. Toți sunt înzestrați cu magia puternică a vântului și aerului. Și când au văzut armata care venea după ei, și-au dat seama că a lor este prea mică pentru a o înfrunta. Așa că au despărțit marea – au făcut o cale prin apă, până la canal și le-au ordonat oamenilor să fugă. Ei s-au supus, dar Miryam a insistat să rămână în urmă, până când ar fi traversat și cel din urmă om. Nu ar fi lăsat pe nimeni în urmă. Pe nimeni. Ei erau cam pe la jumătatea drumului când armata i-a ajuns. Serafimii erau epuizați – magia lor abia putea să susțină culoarul prin mare. Și Drakon știa că, dacă l-ar mai fi susținut, armata ar fi reușit să traverseze și să-i măcelărească pe oameni de partea cealaltă. Lupta Serafimilor cu avangarda pe fundul mării a fost sângeroasă, brutală și haotică… Și, în timpul încăierării, nu au văzut cum regina a înjunghiat-o pe Miryam. Nici Drakon nu a văzut; a crezut că ea a reușit să iasă, dusă de unul dintre soldații ei. El i-a ordonat mării despărțite să înece armata inamică.

Dar o tânără Serafim, o cartografă pe nume Nephelle, a văzut-o pe Miryam cum a căzut. Iubita lui Nephelle era unul dintre generalii lui Drakon și ea a fost cea care și-a dat seama că Miryam și Nephelle lipsesc. Drakon era înnebunit, dar magia lor era epuizată şi nicio forță din lume nu a putut să împiedice marea când apa s-a revărsat și nimeni nu a reușit să ajungă la partenera lui la timp. Dar Nephelle a reușit.

Vezi tu, Nephelle era cartografă, deoarece a fost respinsă din rândurile legiunii de luptă. Avea aripile prea mici, iar dreapta era cumva diformă. Și era destul de scundă, încât să reprezinte un gol periculos în prima linie, când luptau cu scuturile lipite. Drakon a lăsat-o să încerce să intre în legiune ca favoare pentru iubita ei, dar Nephelle a eșuat. Abia putea să care scutul Serafic, iar aripile ei mici nu erau suficient de puternice, încât să țină pasul cu ceilalți. Așa că s-a făcut neprețuită drept cartografă în timpul războiului, ajutându-i pe Drakon și pe iubita ei să găsească avantajele geografice în luptele lor. Și a devenit cea mai apropiată prietenă a lui Miryam în lunile acelea lungi.

Și în ziua petrecută pe fundul mării, Nephelle și-a amintit că prietena ei s-a aflat în linia din spate. S-a întors după ea, chiar dacă toți ceilalți au fugit spre malul îndepărtat. A găsit-o pe Miryam străpunsă de sulița reginei, sângerând. Pe malul opus, zidul de apă începea să coboare, ucigând mai întâi armata care se apropia – grăbindu-se spre ele.

Miryam i-a spus lui Nephelle să se salveze, dar Nephelle nu și-ar fi abandonat prietena. Ea a ridicat-o și a zburat.

În vocea lui Azriel se simțea venerația.

— Când Rhys i-a vorbit lui Drakon despre asta după câțiva ani, tot nu și-a găsit cuvintele să-i descrie cele întâmplate. Totul sfida logica și antrenamentele. Nephelle, care nu a fost niciodată destul de puternică să țină scutul Serafic, a cărat-o pe Miryam, care era de trei ori mai grea decât ea. Și, în plus… *a zburat.* Marea cădea peste ele, dar Nephelle a zburat precum cei mai buni războinici Serafim. Fundul mării era un labirint de pietre zimțate, prea îngust pentru ca un Serafim să zboare printre ele. Ei au încercat în timpul evadării lor și s-au izbit în ele. Dar Nephelle, având aripile mai mici… Dacă ar fi fost cu *doi centimetri* mai late, nu ar fi încăput. Și, mai mult decât atât… Nephelle a plutit printre ele, cu Miryam pe moarte în

brațele ei, la fel de repede și de bine precum cel mai grozav Serafim. Nephelle, cea ignorată, cea uitată… Ea a depășit chiar și moartea. Nici treizeci de centimetri nu o despărțeau de apa din ambele părți când a țâșnit în sus de pe fundul mării; apa ridicându-se la mai puțin de jumătate spre picioarele ei. Și totuși, anvergura prea mică a aripilor, aripa deformată… nu au dezamăgit-o. Nici măcar o dată. Nici la o singură bătaie de aripi.

Ochii mă usturau.

— A reușit. Este suficient să spun că iubita ei a luat-o de soție pe Nephelle în acea seară, iar Miryam… ei bine, ea este astăzi în viață datorită lui Nephelle. Azriel luă o piatră albă și plată și o învârtea în mâini. Rhys mi-a spus povestea când s-a întors. Și, de atunci, adaptăm în particular filosofia lui Nephelle la armata noastră.

Am ridicat o sprânceană. Azriel dădu din umeri.

— Noi – Rhys, Cass și cu mine – ne amintim unul altuia că ceea ce ni se pare a fi cea mai mare slăbiciune a noastră poate fi uneori cea mai mare putere. Și că persoana cu cele mai puține șanse de reușită poate schimba cursul istoriei.

— Filosofia lui Nephelle…

El dădu din cap.

— Se pare că în regatul lor se organizează anual Cursa Nephelle în onoarea zborului ei. Pe uscat, dar… Ea și soția ei încoronează un nou câștigător în fiecare an, în amintirea a ce s-a întâmplat în acea zi. El aruncă piatra înapoi printre celelalte de pe mal, sunetul zăngănind deasupra apei. Așadar, Feyre, ne vom antrena până în ultimul ceas. Pentru că nu știm niciodată dacă o oră în plus va face diferența.

I-am cântărit cuvintele, povestea lui Nephelle. M-am ridicat în picioare și mi-am întins aripile.

— Atunci, să încercăm din nou!

Am gemut când am intrat șchiopătând în dormitor în acea seară și l-am găsit pe Rhys stând la birou, studiind cu

atenție alte cărți.

— Te-am avertizat că Azriel este un ticălos dur, spuse el fără să se uite la mine și ridică o mână, pe fundal auzindu-se apa susurând în baia alăturată.

I-am mormăit o mulțumire și m-am îndreptat cu greu într-acolo, scrâșnindu-mi dinții din cauza durerii pe care o simțeam în spate, coapse și oase. Mă *durea* tot și de vreme ce mușchii trebuiau să se reformeze în jurul aripilor, am fost nevoită să le suport și pe ele. Târșâitul lor pe lemn, pe covor și apoi din nou pe lemn fu singurul sunet, în afară de cel al picioarelor mele obosite. M-am uitat la cada din care ieșeau aburi, pentru care ar fi trebuit să mă echilibrez ca să intru și am scâncit.

Până și dezbrăcatul ar fi implicat folosirea mușchilor care aproape îmi cedaseră.

În cameră se auzi scârțâitul unui scaun, urmat de pași ușori ca ai unei pisici, apoi…

— Sunt sigur că deja știi. În plus, cred că ar trebui să urci în cadă ca să te speli – nu să te holbezi la ea.

Nu am avut nici măcar puterea să mă încrunt la el și am reușit doar să fac un pas șchiopătând rigid spre apă, când el mă prinse.

Hainele îmi dispărură, probabil în spălătoria de la parter, iar Rhys mă luă în brațe, coborându-mi corpul gol în apă. Cu aripile, abia am încăput și…

Căldura minunată mă făcu să gem gutural și nu m-am deranjat să fac altceva în afară de a-mi rezema capul de partea din spate a căzii.

— Revin imediat, spuse el și ieși din baie și din dormitor.

Când se întoarse, mi-am dat seama că adormisem doar mulțumită faptului că mă atinse pe umăr.

— Ieși, îmi zise, dar mă ridică el, mă șterse cu prosopul și mă conduse spre pat.

Mă întinse pe burtă, iar eu am observat uleiurile și alifiile pe care le pusese acolo, mirosul slab al rozmarinului și al unei alte plante pe care eram prea obosită ca să o

identific, dar care mirosea minunat. Mâinile îi străluciră când își turnă o cantitate generoasă în palme, iar apoi mă atinse.

Geamătul meu fu aproape la fel de nedemn precum se auzi când îmi masă mușchii dureroși ai spatelui. Zonele mai umflate mă făcură să scâncesc mai degrabă jalnic, dar el le masă cu blândețe până ce încordarea se transformă într-o durere slabă.

Iar apoi, începu să-mi maseze aripile.

M-am simțit ușurată și extaziată când mușchii mi se relaxară, iar zonele sensibile fură atinse cu blândețe.

Mi-am strâns degetele de la picioare și, chiar în momentul în care îmi atinse punctul sensibil care îmi făcu abdomenul să se încordeze, mâinile îi alunecară spre gambe. Încet, își mișcă mâinile tot mai sus, spre coapse, iar eu am respirat greoi la atingerile care mă tachinau. Când ajunse în zona spatelui – și apoi în cea lombară, spre aripi – mă masă la fel de profesionist și de păcătos.

Atingerea lui se schimbă, devenind una exploratoare, cu mișcări ample și unele ușoare, cercuri, spirale și linii drepte.

Mijlocul mi se încălzi, topindu-se, iar eu mi-am mușcat buza când își trecu ușor o unghie atât de aproape de locul sensibil din interior.

— Păcat că antrenamentul te-a epuizat! spuse gânditor Rhys, trasând cercuri lente.

N-am reușit decât să rostesc un șir de cuvinte, rugându-l și insultându-l în același timp.

El se aplecă, respirația lui încălzindu-mi zona de piele dintre aripi.

— Ți-am spus vreodată că ai cea mai spurcată gură din câte am auzit?

Am mormăit cuvinte care nu ofereau decât o dovadă în plus la acea afirmație.

El chicoti și atinse marginea acelui loc sensibil, strecurându-și mâna cealaltă între picioarele mele.

Cu neobrăzare, mi-am ridicat șoldurile într-o cerere tăcută, dar el doar descrise cercuri cu un deget, la fel de lent cum îmi atinsese aripile și mă sărută pe spate.

— Cum să fac dragoste cu tine în seara asta, dragă Feyre?

M-am zvârcolit, frecându-mă de pliurile păturii de sub mine, disperată după orice soi de frecare când mă incită peste măsură.

— Ce nerăbdătoare ești! spuse el mieros, iar degetul îi alunecă în mine.

Am gemut, senzația fiind prea intensă și istovitoare cu mâna lui între picioarele mele și cu cealaltă mângâindu-mă tot mai aproape de locul acela de pe aripa mea, ca un prădător care dădea târcoale prăzii.

— Mă voi opri vreodată din a te dori tot timpul, cu fiecare respirație? spuse gânditor mai mult pentru el decât pentru mine, când un alt deget se alătură celui care aluneca înainte și înapoi în mine, cu mișcări indolente și chinuitoare. Nu cred că pot să îndur o mie de ani astfel. Mi-am mișcat șoldurile odată cu el, făcându-l să alunece mai adânc. Gândește-te la ce randament scăzut voi avea.

I-am mormăit ceva care, probabil, *nu* era foarte romantic, iar el chicoti, scoțându-și ambele degete. Eu am scâncit ușor, protestând pană ce își înlocui degetele cu gura și Rhys îmi apucă și își ridică șoldurile ca să se poată înfrupta mai bine din mine. Am gemut, sunetul fiind înăbușit de pernă, iar el pur și simplu mă devoră cu nesaț, chinuindu-mă și tachinându-mă cu fiecare mișcare.

Am suspinat încet, iar Rhys mă apucă și mai strâns, ținându-mă nemișcată.

— Nu am apucat să te am în bibliotecă, spuse el, trecându-și limba chiar prin mijlocul meu. Trebuie să îndreptăm situația.

— Rhys!

Numele lui era o rugăminte pe buzele mele.

— Hmm! fu tot ce spuse el, scoțând un sunet puternic pe

pielea mea…

Am gâfâit și am strâns în pumni cearșafurile.

Mâinile îi alunecară de pe șoldurile mele în cele din urmă, iar eu i-am șoptit din nou numele în semn de mulțumire, ușurată și anticipând că voia să-mi dea, în sfârșit, ce-mi doream…

Dar îmi cuprinse cu buzele nervii din partea de sus a coapselor în timp ce… își îndreptă mâna chiar spre locul nenorocit de pe marginea interioară a aripii mele stângi și mă atinse ușor.

Orgasmul mă făcu să strig răgușit și să plutesc, iar când valurile cutremurătoare și lumina stelelor se estompară…

O oboseală covârșitoare mă cuprinse, permanentă și nesfârșită ca legătura de împerechere dintre noi. Rhys se ghemui în pat lângă mine, strângându-mi aripile ca să mă poată ține lipită de el.

— A fost un experiment amuzant, îmi șopti la ureche.

Îl simțeam lipit de spatele meu, rigid și pregătit, dar când am vrut să mă întind spre el, Rhys mă strânse mai puternic în brațe.

— Culcă-te, Feyre! îmi spuse el.

Așa că mi-am întins o mână pe antebrațul lui, savurând puterea încordată de dedesubt, și mi-am sprijinit capul pe pieptul său.

— Așa mi-aș dori să-mi petrec toate zilele cu tine, am reușit să spun când ochii mi se închiseră. Numai noi doi.

— Așa vom face, spuse el, sărutându-mi părul.

CAPITOLUL 30

A doua zi, încă mai aveam dureri și am fost nevoită să-i dau de veste lui Cassian că nu puteam să mă antrenez cu el sau cu Azriel.

Poate era o greșeală, având în vedere că amândoi apărură la ușa casei din oraș în câteva minute, primul întrebând ce naiba era în neregulă cu mine, cel din urmă aducând o cutie cu balsam, care să-mi aline durerile de spate.

I-am mulțumit lui Azriel pentru balsam și i-am spus lui Cassian să-și vadă de treaba lui, iar apoi i-am cerut să o ducă în zbor pe Nesta la Casa Vântului în locul meu, de vreme ce eu cu siguranță n-aș fi fost în stare – nici măcar câțiva metri după ce m-aș fi teleportat.

Părea că sora mea nu găsise nimic în cărțile ei despre repararea zidului și, de vreme ce nimeni nu îi arătase încă biblioteca... mă oferisem voluntară. Mai ales pentru că Lucien plecase după micul dejun la o bibliotecă din partea cealaltă a orașului, ca să caute orice în legătură cu repararea zidului, o sarcină pe care fusesem mai mult decât doritoare să i-o pasez. Poate că m-aș fi simțit vinovată pentru că nu îi oferisem un tur corespunzător al Velarisului, dar... el părea nerăbdător. Și, mai mult decât nerăbdător, părea să-și dorească să meargă singur în oraș.

Cei doi illyrieni încetară să mă studieze destul de mult timp încât să observe că surorile mele terminau micul dejun, Nesta purtând o rochie de un gri-deschis care îi scotea în evidență privirea tăioasă, iar Elain una de un roz prăfuit.

Ambii masculi încremeniră pentru o clipă, dar Azriel făcu o plecăciune – în timp ce Cassian se îndreptă spre masa din sufragerie, întinzându-se direct peste umărul

Nestei, și luă o brioșă din coșuleț.

— Bună dimineața, Nesta! spuse el mâncând brioșa cu coacăze și lămâie. Bună dimineața, Elain!

Nesta își umflă nările, dar Elain își ridică privirea spre Cassian, clipind de două ori.

— El ți-a rupt aripile și oasele.

Am încercat să ignor sunetul strigătului lui Cassian – amintirea sângelui țâșnind.

Nesta se holbă la farfuria ei. Elain, cel puțin, ieșise din camera ei, dar…

— Este nevoie de mult mai mult ca să mă ucizi, spuse Cassian zâmbind fără să se amuze.

— Ba nu, îi zise simplu Elain lui Cassian.

Sprâncenele negre ale lui Cassian se apropiară. Mi-am trecut o mână peste față înainte să mă duc la Elain și să îi ating umărul prea osos.

— Să te duc în grădină? Ierburile pe care le-ai plantat cresc frumos.

— Pot eu să o ajut, spuse Azriel, venind spre masă când Elain se ridică tăcută. Nicio umbră nu-i apăru lângă ureche și niciun întuneric nu-i răsări în jurul degetelor când îi întinse o mână.

Nesta îl urmări ca un uliu, dar tăcu atunci când Elain îl luă de mână și ieșiră împreună..

Cassian își termină brioșa, lingându-se pe degete. Aș fi putut jura că Nesta se uita pieziș la toată scena. El îi rânji ca și când ar fi știut asta.

— Ești gata să zbori, Nes?

— Nu-mi spune așa!

Judecând după felul în care îi scânteiară ochii lui Cassian, nu ar fi trebuit să i se adreseze astfel.

Am ales momentul acela să mă teleportez pe cerul de deasupra casei, chicotind când vântul mă purtă prin lume. Am presupus că era o răzbunare între surori, din cauza atitudinii Nestei, în general.

Din fericire, nimeni nu îmi observă aterizarea forțată,

dar destul de bună pe verandă. Mi-am scuturat praful de pe hainele din piele înainte ca silueta întunecată a lui Cassian să apară pe cer, părul Nestei strălucind ca bronzul în soarele dimineții.

Chipul surorii mele era îmbujorat din cauza vântului, când Cassian o lăsă încet jos. Apoi, ea se îndreptă către ușile din sticlă fără să se uite înapoi.

— Cu plăcere! îi strigă Cassian pe un ton tăios și își încleștă și relaxă pumnii pe lângă corp, ca și când ar fi încercat să nu-i mai simtă atingerea pe palme.

— Mulțumesc, i-am spus eu, dar Cassian nu se deranjă să-și ia rămas-bun când se înălță către cer și dispăru în nori.

Biblioteca de sub casă era umbrită, liniștită. Ușile se deschiseră pentru noi, așa cum se deschiseseră când Rhys și cu mine veniserăm prima dată.

Nesta nu spuse nimic, studiind toate vrafurile, firidele și candelabrele atârnate când am condus-o spre nivelul unde Clotho găsise cărțile acelea. I-am arătat mica zonă de citit unde fusesem postată și i-am arătat biroul.

— Știu că te enervează Cassian, *dar* și eu sunt curioasă. *De unde știi* ce să cauți în legătură cu zidul?

Nesta își trecu un deget peste biroul vechi din lemn.

— Știu, pur și simplu.

— Cum?

— Nu știu cum. Amren mi-a spus doar să… văd dacă informația este utilă.

Și poate că asta o speria. O intriga și o speria, în același timp. Iar ea nu de ciudă nu îi spusese lui Cassian, ci pentru că nu voia să-și dezvăluie slăbiciunea aceea. Lipsa de control.

Nu am insistat, chiar dacă m-am holbat lung la ea. Nu știam cum să abordez subiectul, cum să întreb dacă era bine, dacă o puteam ajuta. Nu fusesem niciodată afectuoasă cu ea – nu o îmbrățișasem niciodată. Nu o sărutasem pe obraz. Nu știam de unde să încep, așa că i-

am spus direct:

— Rhys mi-a dat un plan al vrafurilor. Cred că ar putea fi mai multe cărți despre Cazan și zid la câteva niveluri mai jos. Poți să aștepți aici sau…

— Te voi ajuta să cauți.

Am urmat în liniște culoarul înclinat, foșnetul hârtiei și cel ocazional al veșmintelor preoteselor pe podeaua din piatră fiind singurele sunete. I-am explicat șoptit cine erau preotesele și de ce erau aici. I-am explicat faptul că Rhys și cu mine plănuiam să oferim adăpost tuturor oamenilor care puteau ajunge în Velaris.

Ea nu spuse nimic, fiind tot mai tăcută în timp ce coboram, puțul întunecat din dreapta mea părând să se întunece.

Însă am ajuns pe o alee cu vrafuri care cotea în munte pe un hol lung, luminile fae aprinzându-se pâlpâind în globurile de sticlă de-a lungul zidului în timp ce mergeam. Nesta studie rafturile din mers, iar eu am citit titlurile – cam greoi, pentru că mai aveam nevoie de puțin timp să mă gândesc la ce însemnau instinctele pentru sora mea.

— Nu știam, că știi să citești, spuse Nesta când ne-am oprit în fața unei secțiuni nedefinite, observând felul în care rosteam încet cuvintele dintr-un titlu. Nu știam cât ai învățat – când s-a întâmplat totul. Am presupus că poți să citești la fel de ușor ca noi.

— Ei bine, nu puteam.

— De ce nu ne-ai rugat să te învățăm?

Mi-am trecut un deget peste rândul ordonat de cotoare.

— Deoarece mă îndoiam că ați fi fost de acord să mă ajutați.

Nesta înțepeni ca și când aș fi lovit-o, răceala înflorind în privirea ei. Ea trase o carte din raft.

— Amren a spus că Rhysand te-a învățat să citești.

Obrajii mi se încălziră.

— Da.

Și acolo, în adâncul lumii, doar în compania

întunericului, am întrebat-o:

— De ce îi respingi pe toți, în afară de Elain? „De ce m-ai respins mereu?“

O emoție îi apăru în privire. Nesta închise ochii pentru o clipă, inhalând brusc.

— Deoarece…

Sora mea tăcu.

Am simțit amândouă unduirea și tremurul. Ca și când o bucată de lume s-ar fi mișcat, ca și când o coardă dezacordată ar fi fost ciupită.

Ne-am întors spre aleea luminată pe care tocmai mersesem printre vrafuri, apoi către întunericul din depărtare.

Luminile din tavan începură să pâlpâie și să se stingă. Una câte una.

Tot mai aproape de noi.

La șold, nu aveam decât un cuțit illyrian.

— Ce e aia? șopti Nesta.

— Fugi! fu tot ce i-am putut spune.

Nu i-am dat șansa să obiecteze când am apucat-o de cot și am fugit printre vrafurile din față. Luminile fae se aprinseră pâlpâind când am trecut pe lângă ele, doar ca să fie devorate de întunericul care se grăbea spre noi.

Sora mea se mișca atât de încet din cauza rochiei și a lipsei de antrenament…

„Rhys.“

Nimic.

Dacă protecțiile din jurul închisorii erau suficient de puternice ca să împiedice comunicarea… Poate că erau și aici.

Ne-am apropiat de un hol în fața căruia era un zid. O a doua pantă: în stânga urca, în dreapta cobora…

Întunericul șerpuia deasupra noastră, însă bezna care conducea înainte era altfel și fără obstacole.

Am cotit la dreapta.

— Mai repede! i-am spus eu. Dacă puteam să conduc pe

oricine în adâncuri, atunci poate că aș fi reușit să-l direcționez și spre puț. Puteam să mă teleportez…

Să mă teleportez. Mă puteam teleporta *acum…*

Am luat-o pe Nesta de braț tocmai când întunericul din spatele nostru se opri, iar doi Mari Spiriduși ieșiră din el. Ambii masculi.

Unul brunet, celălalt blond. Amândoi cu jachete gri, brodate cu fir alb.

Le cunoșteam blazonul de pe umărul drept. Le cunoșteam ochii lipsiți de viață.

Erau din Hybern. Hybernul era *aici…*

Nu m-am mișcat suficient de repede când unul din ei suflă spre noi.

Când praful albastru otrăvitor mă împroșcă în ochi și în gură, magia mea dispăru..

Suspinul Nestei îmi spuse că și ea simțea ceva asemănător.

În schimb, cei doi se concentrară asupra surorii mele când m-am retras clătinându-mă, lacrimile scoțându-mi praful din ochi și eliminând otrava. Am apucat-o de braț, încercând să mă teleportez. Nimic.

În spatele lor, o preoteasă cu glugă căzu la pământ.

— Ne este atât de ușor să intrăm în mintea lor de îndată ce stăpânul nostru ne lasă să trecem prin protecții, spuse masculul brunet. Să le facem să credem că suntem cărturari. Plănuiam să venim după tine… Dar se pare că tu ne-ai găsit înainte.

Toate cuvintele erau adresate surorii mele. Chipul Nestei era aproape alb, deși în privirea ei nu se citea teama.

— Cine sunteți?

Cel blond zâmbi larg în timp ce se apropiară.

— Suntem Corbii regelui. Ochii lui ageri și ghearele. Și am venit să te recuperăm.

Regele – stăpânul lor. El… Pe toți zeii!

Era regele aici… în Velaris?

„Rhys!“
În minte, am lovit cu mâna de nenumărate ori în legătură. „Rhys!“ Nimic.

Nesta începu să respire repede. La șold, le atârnau câte două săbii. Aveau umerii lați și brațele suficient de mari încât să dea de gol mușchii care umpleau hainele elegante.

— Nu o duceți nicăieri, am spus eu, apucând cuțitul.

Cum de sosise regele neobservat și ne rupsese protecțiile? Iar dacă el era în Velaris… Mi-am reprimat groaza la gândul acela. La ce ar fi putut face dincolo de biblioteca asta, nevăzut și ascuns…

— Și tu ești un premiu neașteptat, îmi spuse cel brunet. Dar sora ta… Zâmbetul larg îi dezgoli toți dinții mult prea albi. Ai luat ceva de la Cazan, fato! Regele vrea să-și recupereze paguba.

De aceea Cazanul nu putea distruge zidul. Nu pentru că ar fi rămas fără putere, ci din cauză că Nesta furase prea multă.

CAPITOLUL 31

Mi-am evaluat opțiunile.

Mă îndoiam că erau destul de proști Corbii regelui ca să fie ținuți de vorbă atât de mult, încât să îmi recapăt puterile. Iar dacă regele era într-adevăr aici… Trebuia să-i avertizez pe toți. *Imediat.*

Îmi rămâneau trei opțiuni.

Să mă lupt cu ei corp la corp doar cu un cuțit, în timp ce masculii aveau câte două săbii și erau destul de musculoși, încât să știe cum să le folosească.

Să fug și să încerc să ies din bibliotecă – apoi să risc viețile și să provoc traumele ulterioare ale preoteselor de la nivelurile de deasupra.

Sau…

— Dacă vrea ce am luat, nu are decât să vină personal să revendice, le spunea Nesta.

— Este prea ocupat ca să se deranjeze, spuse mieros masculul blond, avansând încă un pas.

— Se pare că tu nu ești.

Am apucat-o pe Nesta de degete cu mâna liberă și ea se uită la mine.

„Trebuie să ai încredere în mine“, am încercat să-i transmit eu.

Nesta îmi citi emoția din privire și dădu foarte ușor din cap.

— Ați făcut o greșeală foarte mare venind aici, le-am spus eu. În casa *mea.*

Ei chicotiră.

— Și sper să te facă bucăți, le-am răspuns cu un rânjet.

Apoi am alergat, trăgând-o pe Nesta după mine. Nu spre nivelurile superioare, ci în jos.

În jos, spre întunericul etern al puțului din mijlocul

bibliotecii.
Și în brațele creaturii care pândea înăuntru..
Am tot ocolit și coborât printre rafturi, hârtii, mobilă și întuneric, mirosul devenind umed și mucegăit, aerul încinzându-se, întunericul fiind ca roua pe pielea mea…
Nesta respira sacadat, fusta foșnindu-i la fiecare pas alergat.
Era doar o chestiune de timp până când una dintre preotese avea să-l contacteze pe Rhys.
Dar chiar și un minut ar fi putut să fie prea mult.
Nu aveam de ales.
Luminile încetară să mai apară înainte.
Un rânjet hidos și abject se auzi în spatele nostru..
— Nu este atât de ușor să îți găsești drumul prin întuneric, nu-i așa?
— Nu te opri, i-am spus eu gâfâind Nestei, avântându-ne mai departe în beznă.
Se auzi un scârțâit ascuțit, ca al unor gheare pe piatră. Unul din Corbi spuse:
— Știi ce s-a întâmplat cu reginele?
— Continuă să mergi, am șoptit eu cu o mână pe zid ca să mă sprijin.
Curând, urma să ajungem jos, iar apoi… să înfruntăm oroarea suficient de îngrozitoare despre care Cassian nu voia să vorbească.
Era, poate, răul cel mai mic sau, dimpotrivă, cel mai mare.
— Cea mai tânără – cățeaua cu fața ciupită – a intrat prima în Cazan. Practic, a călcat peste celelalte ca să intre după ce a văzut ce v-a făcut ție și surorii tale.
— Nu te opri! am repetat când Nesta se clătină. Dacă mă doboară, să fugi.
Aceea era o alegere la care nu trebuia să mă gândesc și care nu mă înspăimânta. Nici măcar o clipă.
Pietrele scârțiră sub două rânduri de gheare.
— Dar Cazanul… O, *știa* că i-a fost luat ceva. Nu

conștient, dar… știa. Era furios. Iar când tânăra regină a intrat…

Corbii râseră. Râseră când panta se domoli și ne-am trezit pe fundul bibliotecii.

— O, i-a dat nemurire. A facut-o Fae. Dar, de vreme ce i-a fost luat ceva… Cazanul a lipsit-o de ce prețuia mai mult. Tinerețea. Ei chicotiră din nou. A intrat tânără… dar a ieșit o cotoroanță zbârcită.

Și din profunzimile memoriei, am auzit vocea lui Elain: „Am văzut mâini tinere ridate de bătrânețe”.

— Celelalte regine nu au vrut să intre în Cazan de groază să nu li se întâmple același lucru. Și cea mai tânără… O, ar trebui să o auzi cum vorbește, Nesta Archeron. Lucrurile pe care vrea să ți le facă după ce termină Hybernul…

„Vin doi corbi.”

Elain știuse. O *simțise.* Încercase să ne avertizeze.

Aici jos erau niște vrafuri antice. Sau cel puțin le-am simțit când ne-am lovit de nenumărate margini dure în cursa noastră oarbă. Unde era, unde era…

Am alergat mai departe în întuneric.

— Începem să ne plictisim de fuga asta, spuse unul din ei. Stăpânul nostru așteaptă să te recuperăm.

Am pufnit destul de zgomotos încât să mă audă.

— Sunt șocată că a reușit măcar să-și adune puterea ca să rupă protecțiile – pare că are nevoie de un cufăr cu obiecte magice care să facă treaba în locul lui.

Celălalt spuse printre dinți, ghearele scârțâind mai zgomotos:

— Cui crezi că i-a furat Amarantha cartea de vrăji, cu multe decenii în urmă? Cine v-a dat ideea să vă distrați lipind măștile pe chipurile celor din Regatul Primăverii, drept pedeapsă? Astăzi a mai făcut o mică vrajă ca să treacă prin protecțiile voastre de aici, una care, din păcate, a putut fi folosită o singură dată.

Am studiat micul licăr de lumină pe care l-am zărit sus,

în depărtare.

— Aleargă spre lumină, i-am șoptit Nestei. Îi voi reține eu.

— Nu.

— Nu încerca să fii nobilă, dacă asta șoptești, spuse unul din Corbii din spate. Oricum vă vom prinde pe amândouă.

Nu aveam timp pentru ce urma să ne găsească aici jos. Nu aveam timp…

— *Fugi!* am șoptit eu. Te rog!

Ea ezită.

— *Te rog,* am implorat-o cu vocea spartă.

Nesta îmi strânse mâna o dată.

Și, într-o clipă, ea fugi într-o parte, spre mijlocul puțului, către lumina de deasupra.

— Ce… izbucni unul din ei, în timp ce eu m-am prăbușit.

Toate oasele mă durură când m-am izbit într-unul dintre vrafuri și apoi în altele.

Până ce se clătină și căzu, prăbușindu-se pe cele de lângă el, blocând calea pe care plecase Nesta și spulberând orice șansă de a ieși și eu. Lemnul scârțâi și se rupse, iar cărțile căzură cu un zgomot surd pe piatră.

Dar în față…

Am zgâriat și atins zidul când am plonjat mai departe spre podeaua puțului. În vene, magia mea era firavă.

— Tot o vom prinde, nu-ți face griji! spuse unul din ei. Nu am vrea ca surorile dragi să fie separate.

„Unde eşti, unde eşti, unde eşti.“

Nu am văzut zidul din fața mea.

Dinții îmi scârțâiră când m-am izbit cu fața. Am pipăit orbește, încercând să simt orice spărtură, un colț…

Zidul continua. O fundătură. Dacă era o fundătura…

— Nu ai unde să pleci, Lady, spuse unul dintre ei.

Am continuat să mă mișc, scrâșnind din dinți și măsurându-mi puterea înghețată. Nu aveam nici măcar un tăciune pe care să-l invoc pentru a-mi lumina calea, pentru a-mi arăta unde eram… și găurile din față…

Groaza cauzată de lucrul acesta mă făcu să înțepenesc. Nu. Nu, trebuia să merg în continuare, să mă mișc...

Am întins mâna, disperată să apuc un raft. Cu siguranță nu ar fi pus un raft în apropierea unei găuri în pământ...

Întunericul gol îmi întâlni degetele și alunecă printre ele de nenumărate ori.

M-am clătinat un pas.

Am dat peste o piele solidă. Am bâjbâit, cotoarele dure ale cărților întâlnindu-mi palmele și mi-am reprimat un suspin de ușurare. Un colac de salvare pe o mare învolburată; mi-am pipăit calea de-a lungul raftului, acum alergând. Aceasta se termină prea curând. Am înaintat orbește încă un pas, pipăind după colțul altui raft, tocmai când Corbii șuierară indignați.

Sunetul spuse suficient.

Ei mă pierduseră – pentru o clipă.

Am înaintat stând cu spatele lipit de un raft, calmându-mi respirația sacadată până ce aproape se liniști.

— Te rog, am șoptit eu în întuneric, cu o voce stinsă. Te rog, ajută-mă!

La distanță, un *bubuit* făcu să tremure podeaua antică.

— Mare Doamnă a Regatului Nopții, spuse unul din Corbi. Ce fel de cușcă să-ți construiască regele?

Îmi era atât de frică, încât credeam că voi muri...

O voce slabă îmi șopti la ureche:

— Tu ești Marea Doamnă?

Vocea era, deopotrivă, tânără și bătrână, hidoasă și frumoasă.

— D-da, am șoptit eu.

Nu simțeam nicio căldură trupească, nu detectam nicio prezență fizică, dar... o simțeam în spatele meu. Chiar și cu spatele lipit de raft, am simțit masa creaturii ce se ascundea în spatele meu. În jurul meu. Ca o pânză.

— Îți simțim mirosul, spuse celălalt Corb. Ce se va mai înfuria partenerul tău când va afla că te-am luat.

— Te rog, i-am șoptit creaturii care se ghemuia în

spatele meu, deasupra mea.

— Ce îmi vei da, în schimb?

Era o întrebare atât de periculoasă. Cândva, înainte de cele întâmplate la Poalele Muntelui, Alis mă avertizase să nu fac niciun larg. Chiar dacă târgurile pe care le făcusem ne salvaseră. Și mă aduseseră la Rhys.

— Ce vrei?

— Cu cine vorbești? izbucni unul din Corbi.

„Pietrele și vântul aud tot, vorbesc tot. Mi-au șoptit dorința ta de a-I folosi pe Cioplitor. De a face un schimb.”

Respirația îmi era sacadată.

— Ce-i cu asta?

— L-am cunoscut cândva – cu mult timp în urmă. Înainte ca atât de multe lucruri să împânzească pământul.

Corbii erau aproape – mult prea aproape, când unul din ei șopti:

— Ce mormăie acolo?

— Știe o vrajă, la fel ca stăpânul?

— Care este prețul tău? i-am șoptit întunericului care pândea în spatele meu.

Pașii Corbilor se auziră atât de aproape, încât era imposibil să fi fost la o distanță mai mare de șase metri.

— Cu cine vorbești? întrebă unul dintre ei.

— Companie. Trimite-mi companie.

Am deschis gura, dar apoi am spus:

— Ca să... mănânci?

Se auzi un râs care îmi făcu pielea de găină.

— Ca să-mi povestească despre viață.

Aerul din față se mișcă atunci când Corbii Hybernului se apropiară.

— Iată-te! spuse mânios unul din ei.

— S-a făcut, am șoptit eu. Pielea de pe antebraț mă furnică. Creatura din spatele meu... Aș fi putut jura că am simțit-o zâmbind.

— Să-i ucid?

— T-te rog să o faci.

Lumina pâlpâi în fața mea, iar eu am clipit la sfera orbitoare de lumină.

I-am văzut mai întâi pe cei doi Corbi și apoi lumina fae din dreptul umerilor lor, cu ajutorul căreia mă căutau.

Ei își îndreptară atenția spre mine, apoi peste umărul meu. Peste capul meu.

O groază absolută, brută, li se citi pe chip când văzură ce era în spatele meu.

— Închide ochii! îmi spuse mieros creatura.

M-am supus, tremurând.

Apoi nu am auzit decât țipete ascuțite și rugătoare. Oase rupându-se, sânge împroșcând ca ploaia, haine rupându-se și țipete, țipete, țipete…

Am închis ochii atât de strâns încât mă dururară. I-am strâns atât de mult încât tremuram.

După aceea, două mâini calde mă târâră, iar Cassian îmi spuse la ureche:

— Nu te uita! *Nu te uita!*

Nu am făcut-o. L-am lăsat să mă conducă, tocmai când l-am simțit pe Rhys sosind. L-am simțit aterizând atât de dur pe fundul puțului, încât tot muntele se cutremură:.

Atunci am deschis ochii și l-am văzut grăbindu-se spre noi atât de furios, noaptea unduindu-se din el…

Scoate-i afară!

Ordinul era pentru Cassian.

țipetele tot se mai auzeau din spatele nostru.

M-am înclinat spre Rhys, dar deja dispăruse, un fuior de întuneric răspândindu-se din el ca să ascundă priveliștea în care intrase, știind că m-aș fi uitat.

Țipetele încetară.

În liniștea îngrozitoare, Cassian mă târî spre centrul slab luminat al puțului, unde Nesta se ghemuise cu brațele strânse pe lângă corp, cu ochii mari.

Cassian nu făcu decât să-i întindă un braț. Ca și când ar fi fost în transă, ea merse direct lângă el. Cassian ne strânse în brațe, pietrele Siphon luminând și poleind

întunericul cu o lumină roșie ca sângele.

Apoi ne-am ridicat spre cer, chiar în clipa în care țipetele începuseră să se audă din nou.

CAPITOLUL 32

Casian ne dădu amândurora câte un pahar mare de coniac.

Așezată pe fotoliul din biblioteca familiei de la etaj, Nesta îl goli pe al ei dintr-o înghițitură.

M-am așezat pe scaunul din fața ei, am luat o sorbitură, cutremurându-mă din cauza gustului, și am vrut să las paharul pe masa joasă dintre noi.

— Continuă să bei! îmi ordonă Cassian.

Nu era furios pe mine, ci pe orice era dedesubt – din cauza celor întâmplate.

— Ești rănită? mă întrebă Cassian.

Fiecare cuvânt era scurt – brutal.

Am scuturat din cap.

Faptul că nu o întrebă pe Nesta… însemna că, probabil, o găsise pe ea prima, evaluând-o singur.

— Regele este… orașul… am început eu.

— Nici urmă de el.

Un mușchi al maxilarului îi zvâcni.

Am stat în liniște până ce Rhys apăru între ușile deschise, urmat de umbre.

Sângele îi acoperea mâinile – dar nimic altceva.

Atât de mult sânge de un roșu strălucitor în soarele dimineții, ca și când i-ar fi sfâșiat cu mâinile goale.

Ochii îi erau înghețați de furie, dar se uită la brațul meu stâng și la mâneca murdară, dar încă suflecată…

Ca o bandă subțire de fier negru în jurul antebrațului, aveam acum acolo un nou tatuaj.

„În regatul meu, se obișnuiește ca înțelegerile să fie însemnate permanent în carne“, îmi spusese Rhys la Poalele Muntelui.

— Ce i-ai dat?

Nu mai auzisem acea voce de la vizita în Regatul Coșmarurilor.

— A… spus că vrea companie. Pe cineva care să-i povestească despre viață. Am acceptat.

— Te-ai oferit *voluntară?*

— Nu. Tonul și chipul încremenit mă făcură să-mi termin coniacuI. A spus doar că-și dorește pe *cineva.* Nu a specificat *când.*

M-am strâmbat la banda lată și neagră, groasă de un deget, întreruptă doar de două mici spații în apropierea părții laterale a antebrațului. Am încercat să mă ridic, să mă duc la el și să-i apuc mâinile însângerate. Dar genunchii încă îmi tremurau atât de rău, că nu mă puteam mișca.

— Corbii regelui sunt morți?

— Aproape erau când am sosit. Nu le-a nenorocit mințile destul cât să nu arunc o privire și să-i ucid după ce am terminal.

Cu chipul împietrit, Cassian se uita, când la mâinile însângerate ale lui Rhys, când la ochii lui de gheață.

Partenerul meu se întoarse spre sora mea.

— Hybernul te vânează din cauza lucrului pe care i l-ai luat Cazanului. Reginele te vor moartă ca să se răzbune pentru că le-ai luat nemurirea.

— Știu.

Vocea Nestei era răgușită.

— Ce ai luat?

— Nu știu. Cuvintele erau aproape șoptite. Nici măcar Amren nu poate să-și dea seama.

Rhys o privi de sus, dar Nesta se uită la mine – iar eu aș fi putut jura că frica, vinovăția și… un alt sentiment licăreau în ochii ei.

— Mi-ai spus să fug.

— Ești sora mea, fu tot ce am spus. Cândva, încercase să traverseze zidul ca să mă salveze.

— Elain… începu ea.

— Elain este bine, spuse Rhys. Azriel era la casa din oraș. Lucien se întoarce, iar Mor mai are un pic și ajunge. Au aflat de amenințare.

Nesta își rezemă capul de spătarul fotoliului, moleșindu-se un pic.

— Hybernul a pătruns în orașul nostru, i-am spus lui Rhys. Din nou.

— Ticălosul a păstrat vraja de scăpare până când i-a fost cu adevărat de folos.

— Ce vrajă de scăpare?

— E o vrajă teribilă, care poate să fie folosită doar o dată – cu un efect puternic. Una capabilă să spulbere protecțiile… Probabil că trage de timp.

— Protecțiile de aici sunt…

— Amren le adaptează acum împotriva unor astfel de lucruri. După aceea, va începe să cutreiere orașul ca să afle dacă regele a lăsat și alți acoliți înainte să dispară.

Sub furia rece se ascundea un ton tăios – destul de intens, încât am întrebat: „Ce este în neregulă?”

— Ce nu este în regulă? răspunse el – verbal, ca și când nu ar mai fi putut face deosebire între cele două. Faptul că *ticăloșii* au intrat în casa mea și mi-au atacat partenera, că protecțiile mele nenorocite au lucrat împotriva mea, iar tu a trebuit să faci un târg cu creatura aia ca să nu fii luată. În neregulă…

— Calmează-te! am spus eu încet, și totuși cu forță.

Ochii îi străluciră, ca și când un fulger ar fi lovit un ocean, dar el inhală profund, expirând pe nas și umerii i se relaxară un pic.

— Ai văzut ce este creatura de acolo?

Am avut atâtea gânduri în legătură cu ea încât am preferat să închid ochii, spuse el. I-am deschis doar după ce s-a îndepărtat de corpurile lor.

Pielea lui Cassian devenise gri. O văzuse. O văzuse din nou. Însă nu spuse nimic.

— Da, regele a trecut de apărarea noastră, i-am spus lui

Rhys. Da, lucrurile au mers prost, dar nu am fost răniți, iar Corbii ne-au dezvăluit niște informații importante.

Neglijent, după câte mi-am dat seama. Rhys fusese neglijent ucigându-i. În mod normal, i-ar fi ținut în viață ca să-i interogheze Azriel. Dar el luase ce îi trebuia, repede și brutal, și își terminase treaba. Față de Attor ezitase mai mult…

— Acum știm de ce Cazanul nu funcționează la capacitatea maximă, am continuat eu. Știm că, pentru rege, Nesta este mai importantă decât mine.

Rhys se gândi la asta.

— Aducându-i aici, Hybernul și-a arătat parțial intențiile. Probabil că se îndoiește un pic de cucerirea lui dacă a riscat asta.

Nesta arăta de parcă i se făcea rău. Cassian îi umplu paharul fără să spună nimic, dar eu am întrebat:

— Cum… cum de ai știu că aveam probleme?

— Clotho, spuse Rhys. În bibliotecă există un clopot vrăjit. Ea l-a făcut să sune și l-am auzit toți. Cassian a ajuns primul acolo.

M-am întrebat ce se întâmplase în primele momente, când o găsise pe sora mea.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Rhys îmi trimise o imagine, fără îndoială datorită amabilității lui Cassian.

„Panică și furie. Doar atât simțise când țâșnise în inima puțului, îndreptându-se spre întunericul vechi care îl tulburase profund cândva.

Nesta și Feyre erau acolo.

Pe prima o văzuse mai întâi, ieșind din benză clătinându-se și cu ochi mari, frica ei având un iz care îi transformase furia în ceva atât de acut încât abia reușise să gândească, să respire…

Ea scosese un sunet răgușit, ca un cerb rănit, când îl văzuse, când aterizase atât de dur, încât îi striviseră.

Tăcuse când Nesta se aruncase spre el, cu rochia murdară și boțită, cu brațele întinse spre el. Cassian își

întinsese brațele, incapabil să se abțină…
În schimb, ea îl apucase de haina de piele.
„Feyre!” spusese ea răgușită, arătând în spatele ei cu mâna liberă și scuturându-l puternic cu cealaltă. Ce putere neexploatată sălășluia în corpul zvelt și frumos! Hybernul.
Asta fusese tot ce trebuia, să audă. El își scosese sabia – apoi Rhys se îndrepta spre ei, puterea lui fiind ca a unei erupții vulcanice. Cassian atacase înainte în întuneric, urmărind țipetele…"
M-am retras, nedorindu-mi să văd mai multe; ce văzuse Cassian acolo jos.
Rhys veni către mine și ridică o mână ca să-mi mângâie părul, dar se opri văzând sângele care îi acoperea degetele. Îmi cercetă, în schimb, cu atenție tatuajul care îmi păta brațul stâng.
— Atâta vreme cât nu trebuie s-o invităm la cina de Solstițiu, mă împac cu gândul ăsta.
— Te poți împăca tu cu asta? am întrebat ridicând din sprâncene.
El schiță un zâmbet în ciuda celor întâmplate și a lucrurilor la care ne așteptam.
— Măcar acum știu pedeapsa perfectă dacă vreunul dintre voi se poartă urât. Să coboare acolo și să-i vorbească timp de o oră creaturii.
Nesta se încruntă dezgustată, dar Cassian râse întunecat.
— Eu voi alege să spăl toaletele, mulțumesc.
— A doua ta întâlnire a părut mai puțin chinuitoare decât prima.
— De data asta, nu încerca să mă *mănânce* pe mine. Dar umbrele mea îi întunecau privirea.
Și Rhys le văzuse. Le văzuse și spuse încet, din nou cu vocea de Mare Lord:
— Avertizați pe oricine este vizat să rămână în casă în seara asta. Copiii să nu mai fie pe străzi la apus; niciun Palat nu va rămâne deschis după răsăritul lunii. Cine va

ieși pe stradă va suporta consecințele.

— Care anume? am întrebat eu, alcoolul arzându-mi acum stomacul.

Rhys își încordă maxilarul și studie orașul scânteietor de dincolo de ferestre.

— Va fi vânat de Amren.

*

Pe canapeaua din salon, Elain stătea culcușită lângă Mor, care era foarte relaxată, când am ajuns la casa din oraș. Nesta trecu pe lângă mine, direct spre Elain, și se așeză pe un scaun de cealaltă parte a ei, înainte de a-și îndrepta atenția spre locul în care noi am rămas pe hol. Așteptând – simțind cumva întâlnirea pe cale să se desfășoare.

Lucien, postat lângă fereastra din față, renunță să se mai uite la stradă, să o supravegheze. O sabie și un pumnal îi atârnau la centură. Niciun amuzament și nicio căldură nu îi înfrumusețau chipul – doar hotărârea feroce și severă.

— Azriel coboară de pe acoperiș, spuse Rhys, rezemându-se de bolta dinspre salon și încrucișându-și brațele.

Și ca și când l-ar fi chemat, Azriel ieși dintr-un con de umbră de lângă scări și ne studie din cap până în picioare, uitându-se insistent la sângele de pe mâinile lui Rhys.

Am ocupat un loc lângă stâlpul ușii, în timp ce Cassian și Azriel rămaseră între noi.

Rhys fu tăcut pentru o clipă înainte să spună:

— Preotesele nu vor spune nimic despre ce s-a întâmplat azi, iar oamenii din oraș nu vor afla *de ce* Amren se pregătește acum să vâneze. Nu ne putem permite să îi lăsăm pe ceilalți Mari Lorzi să afle. Asta i-ar descuraja și ne-ar strica imaginea pe care ne-am străduit atât de mult să o creăm.

— Atacul asupra Velarisului, replică Mor din locul ei de

pe canapea, a demonstrat deja că suntem vulnerabili.

— Acela a fost un atac-surpriză de care ne-am ocupat cât de repede am putut, spuse Cassian, pietrele Siphon pâlpâind. Az s-a asigurat că informația s-a răspândit înfațișându-ne victorioși, capabili să înfrângem orice provocare din partea Hybernului.

— Asta am și făcut azi, am spus eu.

— Este diferit, spuse Rhys. Prima dată, am avut elementul surprizei drept scuză. A doua oară… ne face să părem nepregătiți. Vulnerabili. Nu putem risca să se afle înainte de întâlnirea de peste zece zile. Deci, pentru a păstra aparențele, ne vom păstra calmul cât ne vom pregăti de război.

Mor se rezemă de pernele canapelei.

— Un război în care nu avem niciun aliat în afară de Keir, nici în Prythian, nici în afara lui.

Rhys îi aruncă o privire tăioasă, dar Elain spuse repede:

— S-ar putea ca regina să-și facă apariția.

Liniște.

Elain fixa cu privirea șemineul neaprins, cu privirea pierdută în bezna slabă.

— Ce regină? spuse Nesta mai ferm decât vorbea de obicei cu sora noastră.

— Cea care a fost blestemată.

— Blestemată de Cazan, am lămurit-o eu pe Nesta, dezlipindu-mă de boltă. Când s-a enervat după ce… ai plecat.

— Nu. Elain se uită cu atenție la mine, apoi la ea. Nu aia. Cealaltă.

Nesta inspiră, deschizând gura fie ca să o ducă pe Elain la etaj, fie să continue, dar Azriel întrebă încet, pășind peste prag și intrând *în* salon:

— Care cealaltă?

Elain se încruntă.

— Regina cu pene de foc.

Îmblânzitorul Umbrelor își înclină capul.

Lucien îmi șopti, cu privirea ațintită asupra lui Elain:

— Ar trebui să… ea are nevoie…?

— Nu are nevoie de nimic, răspunse Azriel fără să se uite măcar la Lucien.

Elain îl fixă cu privirea pe spion, fără să clipească.

— Noi suntem cei care avem nevoie… se opri Azriel. Clarvăzătoare, spuse el mai mult în sinea lui decât nouă. Cazanul te-a făcut Clarvăzătoare.

CAPITOLUL 33

Clarvăzătoare.

Cuvântul răsună prin mine.

Ea știuse. O *avertizase* pe Nesta în privința Corbilor. Și, în haosul atacului, asta îmi scăpase. Îmi scăpase în timp ce realitatea și visul se împleteau pentru Elain. *Clarvăzătoare.*

Elain se întoarse spre Mor, care se holba acum de pe canapea la sora mea.

— Asta este?

Iar cuvintele, tonul... părură atât de *normale,* încât am simțit o strângere în piept.

Mor se uită la fața surorii mele, ca și când ar fi cântărit cuvintele – întrebarea, adevărul sau minciuna din ele.

Mor clipi în cele din urmă, deschizând gura, ca și când magia ei ar fi deslușit dilema. Încet, clar, ea dădu din cap. Lucien se așeză în tăcere pe un scaun din fața ferestrei, ochiul metalic rotindu-se când se îndreptă spre sora mea.

Am presupus că avea sens faptul că doar Azriel o ascultase. Masculul, care auzea lucruri pe care ceilalți nu le puteau auzi... Poate că și el, suferise la fel ca Elain, înainte să înțeleagă ce dar poseda.

— Mai este o regină? o întrebă el pe Elain.

Elain miji ochii ca și când întrebarea ar fi presupus o clarificare interioară, o... cale de a înțelege ce o zăpăcise și o chinuise.

— Da.

— A șasea regină, șopti Mor. Regina despre care cea blondă a spus că nu era bolnavă...

— A zis să nu avem încredere în celelalte regine din cauza asta, am adăugat eu.

Și, de îndată ce am rostit cuvintele... Era ca și când m-aș fi îndepărtat de un tablou ca să văd toată imaginea. De

aproape, cuvintele fuseseră confuze și amestecate, dar de la distanță…

— Ai furat de la Cazan, i-am spus Nestei, care părea pregătită să sară între noi toți și Elain. Dar dacă lui Elain Cazanul i-a *dat* ceva?

Nesta se albi la față.

— Ce?

La fel de palid, Lucien păru înclinat să repete întrebarea pusă de Nesta, dar Azriel dădu din cap.

— Ai știut despre tânăra regină transformată în cotoroanță, îi spuse lui Elain.

Elain clipi în mod repetat, ochii limpezindu-i-se din nou, ca și când înțelegerea *noastră* ar fi eliberat-o din ținutul întunecos în care se aflase.

— A șasea regină este în viață? întrebă Azriel calm și ferm, cu vocea spionului Marelui Lord, care distrusese inamici și fermecase aliați.

Elain își înclină capul, ca și când asculta o voce interioară.

— Da.

Lucien continuă să se holbeze la sora mea, de parcă nu ar fi vazut-o niciodată.

Am întors capul spre Rhys.

„Un posibil aliat?“

„Nu știu, răspunse el. Dacă celelalte au blestemat-o…“

— Despre ce blestem este vorba? întrebă partenerul meu înainte să termine măcar de vorbit cu mine.

Elain își întoarse fața spre el și clipi din nou.

— Ele au vândut-o unui… lord-vrăjitor… întunecat… Ea scutură din cap. Nu-l văd. Nu văd ce este. Are o cutie neagră, mai importantă decât orice altceva… în afară de ele. De fete. Ține și alte fete ca ea, dar ea… Ziua are o formă, iar noaptea este din nou om.

— O pasăre cu pene de foc, am spus eu.

— Pasăre de foc ziua, spuse gânditor Rhys, femeie noaptea… Deci este prizoniera acestui lord-vrăjitor?

Elain scutură din cap.

— Nu știu. O aud țipând. De furie. Este foarte furioasă…

Ea se cutremură.

Mor se aplecă în față.

— Știi de ce au blestemat-o celelalte regine, de ce i-au vândut-o lui? Elain studie masa.

— Nu-mi este clar.

Rhys expiră.

— Poți simți unde este?

— Este… un lac. În inima continentului, cred. Ascuns printre munți și păduri antice. El le ține pe toate la lac.

— Pe alte femei ca ea?

— Da și nu. Penele lor sunt albe ca zăpada. Ele plutesc peste apă, în timp ce ea se dezlănțuie în aer.

— Ce informații avem despre această a șasea regină? îl întrebă Mor pe Rhys.

— Puține, răspunse Azriel în locul lui. Nu știm multe. Este tânără, are vreo douăzeci de ani. Scythia se află de-a lungul zidului, spre est. Este cel mai mic dintre ținuturile reginelor umane, dar plin de arme și cu un comerț înfloritor. Ea folosește numele de Vassa, dar nu am primit niciodată vreun raport cu numele ei complet.

Rhys se gândi.

— Înseamnă că a fost o amenințare importantă pentru regine, dacă s-au întors împotriva ei. Și, având în vedere planul lor…

— Dacă o putem găsi pe Vassa, am intervenit eu, ar putea fi importantă în a convinge armatele umane să lupte. Și ne-ar oferi un aliat pe continent.

— *Dacă* o găsim, răspunse Cassian venind lângă Azriel, cu aripile ușor înfoiate. Ar putea dura câteva luni. Ca să nu mai spun că înfruntarea masculului care o ține captivă ar putea fi mai dificilă decât ne așteptăm. Nu ne permitem toate posibilele riscuri și nici nu am avea timpul necesar pentru asta. Ar trebui să ne concentrăm mai mult la întâlnirea cu ceilalți Mari Lorzi.

— Dar am putea câștiga mai mult, spuse Mor. Poate că ea are o armată...

— Poate că are, o întrerupse Cassian. Dar dacă este blestemată, cine o va conduce? Și dacă regatul ei este atât de departe... trebuie să călătorească precum muritorii. Îți amintești cât de încet se mișcau, cât de repede mureau...

— Merită să încercăm, spuse Mor.

— Ești utilă aici, spuse Cassian. Azriel păru înclinat să confirme, chiar dacă nu zise nimic. Am nevoie de tine pe câmpul de luptă, nu pe continent, pe jumătatea *oamenilor.* Dacă reginele au adunat armate ca să i le ofere Hybernului, fără îndoială că au hotărât să stea între tine și regina Vassa.

— Nu-mi dai tu ordine...

— Nu, dar eu îmi permit să o fac, spuse Rhys. Nu te uita așa! Are dreptate – avem nevoie de tine aici, Mor.

— Scythia, spuse Mor, scuturând din cap. Îmi amintesc de ei. Sunt oameni duri. Călare, ar putea călători mai repede...

— Nu.

Hotărârea îi aprinse ochii lui Rhys. Ordinul era irevocabil.

Dar Mor continuă cu încăpățânare:

— Există un motiv pentru care Elain vede aceste lucruri. A avut dreptate în privința celeilalte regine, care a îmbătrânit, și a atacului Corbilor – *de ce* primește imaginea asta? *De ce* o aude pe regina asta? Trebuie să fie important. Dacă ignorăm faptul, poate că merităm să eșuăm.

Se lăsă liniștea. I-am studiat pe toți. Toți erau importanți *aici.* Dar eu...

Am inspirat profund..

— Mă duc eu.

Lucien se holba la Elain când vorbi.

Ne-am uitat cu toții la el.

Lucien se concentră acum la Rhys și la mine.

— Mă duc eu, repetă el, ridicându-se în picioare. Să o găsesc pe cea de-a șasea regină.

Mor deschise și închise gura.

— Ce te face să crezi că ai putea să o găsești? întrebă Rhys. Nu lipsit de politețe, ci din perpectiva comandantului, cântărind aptitudinile pe care le oferea Lucien în comparație cu riscurile și posibilele beneficii.

— Ochiul acesta… gesticulă Lucien spre dispozitivul metalic. Vede lucruri pe care alții… nu le pot vedea. Vrăji, farmece… Probabil că mă poate ajuta să o găsesc și să-i rup blestemul. El se uită la Elain, care își studia din nou poala. Eu nu sunt necesar aici. Voi lupta dacă aveți nevoie să o fac, dar… îmi zâmbi cu răceală. Locul meu nu este în Regatului Toamnei. Sunt dispus chiar să pariez că nu mai sunt bine-venit aca… în Regatul Primăverii. Aproape spusese *acasă.* Dar nici nu pot să rămân aici, *cu mâinile în sân.* Reginele și armatele lor sunt și ele o amenințare. Așadar, folosiți-mă! Trimiteți-mă! O voi găsi pe Vessa, voi vedea dacă poate… aduce ajutoare.

— Te vei duce pe teritoriul oamenilor, îl avertiză Rhys. Nu mă pot lipsi de o armată ca să te păzească…

— Nu-mi trebuie una. Călătoresc mai repede de unul singur. El își ridică bărbia. O voi găsi. Iar dacă există o armată pe care să o aduc înapoi sau cel puțin un mod prin care povestea ei să convingă armatele umane… Voi găsi o cale să o fac și asta.

Prietenii mei se priviră reciproc.

— Va fi… foarte periculos, zise Mor.

Lucien schiță un zâmbet.

— E în regulă. Altfel, ar fi plictisitor.

Doar Cassian îi zâmbi.

— Îți voi da niște arme illyriene.

Elain îl urmărea acum precaută pe Lucien, clipind din când în când. Ea nu dădu niciun indiciu despre ce vedea… simțea. Niciunul.

Rhys se îndepărtă de arcadă.

— Te voi teleporta cât de aproape putem ajunge – spre locul din care să-ți începi căutarea.

Într-adevăr, Lucien studiase toate hărțile în ultima vreme, poate la porunca tăcută a forței care ne ghida pe toți.

— Mulțumesc, adăugă partenerul meu.

Lucien ridică din umeri și doar gestul mă făcu să spun în cele din urmă:

— Ești sigur?

El se uită pur și simplu la Elain, pe al cărui chip se citea din nou un vid calm în timp ce își trecu un deget peste broderia de pe perna canapelei.

— Da. Lasă-mă să ajut cum pot!

Chiar și Nesta părea oarecum îngrijorată. Fără îndoială că nu din cauza lui, ci a faptului că dacă ar fi fost rănit sau ucis… Ce i-ar fi făcut asta lui Elain? Ruperea legăturii de împerechere… Nu m-am mai gândit la ce mi-ar fi făcut mie.

— Când vrei să pleci? l-am întrebat pe Lucien.

— Mâine.

Nu îl mai auzisem atât de hotărât… de mult timp.

— Mă voi pregăti restul zilei de azi și voi pleca mâine-dimineață, după micul dejun. Dacă îți convine, i se adresă lui Rhys.

Partenerul meu flutură leneș o mână.

— Având în vedere ce urmează să faci, Lucien, vom avea grijă să funcționeze.

Se lăsă din nou tăcerea. Dacă ar fi putut s-o găsească pe regina dispărută și poate să aducă un fel de armată umană sau cel puțin să convingă armatele umane să nu se lase subjugate de Hybern… Dacă aș fi găsit o cale să îl fac pe Cioplitor să lupte pentru noi, dar care **să** nu presupună folosirea oglinzii îngrozitoare… Ar fi fost suficient?

Părea că întâlnirea cu Marii Lorzi avea să decidă asta.

Azriel consideră un ordin semnul din bărbie făcut de Rhys **și** dispăru – fără îndoială, ca să o verifice pe Amren.

— Află dacă Keir și Aducătorii de întuneric au fost

atacați! le ordonă partenerul meu lui Mor și lui Cassian, care dădură din cap și plecară.

Singuri cu surorile mele și cu Lucien, Rhys și cu mine i-am surprins privirea Nestei.

Și pentru prima dată, sora mea se ridică în picioare și veni spre noi, toți trei îndreptându-ne spre etaj, lăsându-i singuri pe Lucien **și** pe Elain.

Am făcut un efort să nu zăbovesc pe palierul de sus, să nu ascult ce se spunea.

Dacă se spunea măcar ceva.

Dar mi-am impus să-l iau de mână pe Rhys, tresărind la sângele care îi acoperea încă pielea, și l-am condus spre baia noastră. Pe hol, ușa dormitorului Nestei se închise cu un țăcănit.

Rhys mă urmări în tăcere când am deschis robinetul de la cadă și am luat o cârpă din dulapul de lângă perete. M-am așezat pe marginea căzii, încercând temperatura apei cu încheietura mâinii și am atins ușor marginea de porțelan de lângă mine.

— Ia loc!

El mă ascultă, plecându-și capul când se așeză.

I-am luat o mână, i-am condus-o spre șuvoiul gâlgâitor de apă **și** i-am ținut-o dedesubt..

Sângele i se scurse de pe piele, învolburându-se în apa de dedesubt. Am luat cârpa și am frecat ușor, curățând mai mult sânge, apa plescăind pe mânecile încă imaculate ale jachetei lui.

— De ce nu ți-ai protejat mâinile?

— Am vrut să simt cum își dădeau duhul.

Cuvinte reci, monotone.

l-am frecat unghiile, sângele din crăpăturile din piele și de pe sub unghii.

— De ce este diferit de data asta?

Diferit de ambuscada Attorului, de atacul Hybernului din pădure, de atacul asupra Velarisului… de toate. Îl văzusem de nenumărate ori înfuriindu-se, dar niciodată… atât de

detașat. Ca și când moralitatea și bunătatea ar fi fost niște lucruri care zăboveau pe o suprafață mult deasupra adâncului înghețat în care plonjase.

l-am întors palmele în jet, ajungând la spațiile dintre degetele lui.

— Ce rost are toată puterea asta... dacă nu îi pot proteja pe cei mai vulnerabili din orașul meu? zise el. Dacă nu pot detecta un atac iminent?

— Nici măcar Azriel nu a știut de el...

— Regele a folosit o vrajă veche și a intrat pe *ușa din față.* Dacă eu nu pot...

Rhys scutură din cap și își coborî mâna acum curată și mi-o întinse pe cealaltă. Și mai mult sânge pătă apa.

— Dacă nu îi pot proteja aici... Cum pot...

El înghiți în sec. I-am ridicat bărbia cu o mână. Furia rece se transformase într-o expresie distrusă și dureroasă.

— Preotesele au suferit destul. Le-am dezamăgit astăzi. Biblioleca... nu le va mai părea sigură. Singurul loc pe care îl aveau pentru ele, unde știau că sunt protejate... Hybernul le-a luat asta.

I-o luase și lui. Se dusese în bibliotecă din nevoia personală de a se vindeca – pentru siguranță.

— Poate că este o pedeapsă pentru faptul că, oferindu-i acces aici lui Keir, i-am luat Velarisul lui Mor, spuse el.

— Nu poți să gândești așa – nu se va sfârși bine.

I-am spălat și cealaltă mână, am clătit cârpa, apoi am început să i-o trec de-a lungul gâtului și a tâmplelor... Atingeri liniștitoare menite nu să curețe, ci să relaxeze.

— Nu mă supără târgul tău, spuse el, închizând ochii când i-am trecut cârpa peste frunte. În caz că erai... îngrijorată.

— Nu eram.

Rhys deschise ochii, ca și când mi-ar fi sesizat zâmbetul din voce, și mă studie când am aruncat cârpa în cadă cu un plescăit umed și am închis robinetul.

El încă se uita cu atenție la mine când i-am cuprins fața

cu mâinile ude.

— Ce s-a întâmplat astăzi nu a fost din vina ta, am spus eu, cuvintele umplând baia scăldată în soare. Nimic din toate astea. E doar vina Hybernului, iar când îl vom înfrunta din nou pe rege, ne vom aminti de atacurile astea, de cum ne-au rănit oamenii. Am uitat cartea de vrăji a Amaranthei – spre paguba noastră. Dar avem o Carte a noastră și sperăm că are vraja de care avem nevoie. Iar pentru moment... pentru moment, ne vom pregăti și vom înfrunta consecințele. Pentru moment, mergem înainte.

El întoarse capul ca să-mi sărute palma.

— Amintește-mi să-ți măresc solda.

M-am înecat tușind.

— Pentru ce?

— Pentru sfatul înțelept și pentru celelalte servicii importante pe care mi le oferi.

El îmi făcu semn cu ochiul.

Am râs și i-am strâns fața între palme când l-am sărutat repede pe gură.

— Flirtezi cu nerușinare!

Căldura îi reveni în privire în cele din urmă.

Așa că m-am întins spre prosopul ivoriu și i-am strâns mâinile acum curate și calde în pliurile materialului moale.

CAPITOLUL *34*

Amren nu mai găsi niciun asasin sau spion al Hybernului în timpul nopții lungi de căutări prin Velaris. Cum îi căuta, cum deosebea prietenii de dușmani… Unii oameni, îmi spuse Mor în dimineața următoare, după o noapte nedormită, își vopseau pragurile cu sânge de miel. Era un fel de ofrandă adusă ei. Și o plată, ca să nu se apropie. Alții lăsau pahare cu sânge pe prag.

Ca și când toată lumea din oraș știa că Locțiitoarea Marelui Lord, că femela cu oase mici… era monstrul care îi apăra de celelalte orori ale lumii.

Rhys își petrecuse o mare parte din ziua și din noaptea precedentă convingându-le pe preotese că erau în siguranță și prezentându-le noile măsuri de protecție. Pe preoteasa care le dăduse voie să intre… dintr-un motiv oarecare, Hybernul o lăsase în viață. Ea îi permisese lui Rhys să intre în mintea ei ca să vadă ce se întâmplase: imediat ce regele spulberase protecțiile cu o vrajă de scăpare, Corbii lui apăruseră ca doi cărturari bătrâni, ca să o facă pe preotească să deschidă ușa, apoi pătrunseră forțat în mintea ei, astfel încât să îi accepte fără să fie verificați. Doar intrarea asta agresivă… Cu o zi în urmă, Rhys își petrecuse ore bune cu preotesele și cu Mor, vorbind, ascultându-le pe cele car*e puteau* vorbi, ținându-le de mână pe cele care nu puteau.

Apoi, după ce plecară în cele din urmă… între partenerul meu și vara sa se așternu armonia. Tensiunea care persistase până atunci, cumva, fusese domolită…

Nu aveam mult timp. Știam asta. O simțeam cu fiecare respirație. Hybernul nu venea. Hybernul era *aici.*

Întâlnirea noastră cu Marii Lorzi era acum la distanță de o săptămână, iar Nesta încă refuza să ni se alăture.

Dar era în regulă. Ne-am fi descurcat. M-aș fi descurcat.

Nici nu aveam o altă opțiune.

De aceea, m-am trezit stând pe hol în dimineața următoare, urmărindu-l pe Lucien cum își punea sacul greu pe umăr. El purta costumul de piele illyrian pe sub o jachetă mai groasă și alte rânduri de haine ca să-l ajute să supraviețuiască diverselor schimbări de climat. Își împletise la spate părul roșcat, lungimea acestuia șerpuindu-i pe spate, peste săbiile illyriene prinse pe spinare.

În după-amiaza precedentă, Cassian îi dăduse mână liberă să caute în rezerva personală de arme, deși prietenul meu fusese rezervat în privința celor alese. Spada, o sabie scurtă și o varietate de pumnale. O tolbă cu săgeți și un arc fără coardă erau legate de sacul lui.

— Știi exact unde vrei să te ducă Rhys? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Lucien dădu aprobator din cap, aruncând o privire spre locul în care partenerul meu aștepta acum lângă ușa de la intrare. El urma să-l ducă pe Lucien către marginea continentului uman – oriunde hotărâse Lucien că ar fi fost cel mai bun loc de aterizare. Nu mai departe, insistase Azriel. Rapoartele lui indicau că era prea supravegheat, prea periculos. Chiar și pentru unul dintre noi. Chiar și pentru cel mai puternic Mare Lord din istorie.

Am înaintat și nu i-am dat timp lui Lucien să se retragă atunci când l-am îmbrățișat strâns.

— Mulțumesc, am spus eu, încercând să nu mă gândesc la toate armele lui – dacă avea să fie nevoit să le folosească..

Regatul aripilor și al pieirii

— Era timpul să fac ceva, spuse încet Lucien, îmbrățișându-mă. M-am retras și m-am uitat cu atenție la chipul lui cu cicatrice.

— Mulțumesc, am zis din nou.

Era tot ce puteam spune.

Rhys îi întinse o mână lui Lucien.

Lucien o studie și apoi se uită la chipul partenerului meu. Aproape vedeam cum toate cuvintele urâte pe care și le spuseseră atârnau între ei, între mâna întinsă și cea a lui Lucien.

Dar Lucien acceptă oferta tăcută – nu doar de a-l transporta – apucându-l pe Rhys de mână.

Înainte ca vântul întunecat să bată, Lucien se uită înapoi.

Nu la mine, mi-am dat eu seama, ci la cineva din spatele meu.

Palidă și slabă, Elain stătea în capul scărilor.

Privirile lor se întâlniră, dar Elain nu spuse nimic. Nici măcar nu coborî o treaptă.

Lucien își înclină capul într-o plecăciune, mișcarea ascunzând strălucirea din ochii lui – dorul și tristețea.

Iar când Lucien se întoarse ca să-i facă semn lui Rhys să plece… nu privi deloc înapoi, la Elain.

Nu văzu jumătatea de pas pe care îl făcu spre scări, ca și când ar fi vrut să-i vorbească. Să-l oprească.

Apoi, Rhys și Lucien dispărură.

Când m-am întors ca să-i ofer micul dejun lui Elain, ea deja plecase.

*

Am așteptat în foaier întoarcerea lui Rhys.

În salonul din stânga mea, Nesta exersa în tăcere ridicarea zidurilor invizibile în mintea ei, iar Amren nu se vedea pe nicăieri după partida de vânătoare din noaptea trecută. Când am întrebat-o dacă progresa, sora mea îmi spusese simplu:

— Amren crede că mă apropii destul de mult de o încercare reală.

Și asta fu tot. Am lăsat-o în pace, fără să mă deranjez să întreb dacă și Amren găsise în Carte vreo vrajă ca să repare zidul.

În liniște, am numărat minutele, unul câte unul.

Apoi, vântul întunecat și cunoscut se roti prin foaier, iar eu am răsuflat ușurată când Rhys apăru în mijlocul covorului de pe hol. Nu părea să aibă vreo problemă sau rană, dar i-am cuprins talia cu brațele, simțind nevoia să îl simt, să îl miros.

— Totul a decurs bine?

Rhys mă sărută în creștetul capului.

— Atât cât a fost posibil, da. Acum este pe continent și se îndreaptă spre est.

El o observă pe Nesta studiind la masa din camera de zi.

— Cum rezistă noua noastră clarvăzătoare?

M-am retras ca să-i explic faptul că o lăsasem pe Elain cu gândurile ei, dar Nesta spuse:

— Nu îi spune așa!

Rhys îmi aruncă o privire neîncrezătoare, dar Nesta se întoarse la datul paginilor, chipul ei devenind inexpresiv când reluă exercițiile de construire a zidurilor pe care Amren îi ordonase să le facă. L-am împuns în coaste. „Nu o provoca.”

Un colț al gurii i se ridică, expresia fiind plină de o încântare șireată. „Pot, în schimb, să te provoc pe tine?“

Am strâns din buze ca să nu zâmbesc…

Ușa de la intrare se deschise, iar Amren dădu buzna înăuntru.

Rhys se întoarse imediat spre ea.

— Ce?

Amuzamentul și postura relaxată dispărură.

Chipul palid al lui Amren rămase calm, dar ochii i se roteau de furie.

— Hybernul a atacat Regatul Verii și acum asediază Adriata.

CAPITOLUL 35

Hybernul făcuse, în sfârșit, marea mutare, iar noi nu o anticipasem.

Știam că Azriel avea să își asume vina. O privire spre îmblânzitorul Umbrelor, când intră pe ușa din față a casei din oraș, după câteva minute, urmat de Cassian, îmi spuse că deja o făcuse.

Noi eram în foaier, Nesta zăbovind la masa din sufragerie din spatele meu.

— Tarquin a cerut ajutor? o întrebă Cassian pe Amren.

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să întrebe de unde aflase ea.

Amren își încordă maxilarul.

— Nu știu. Am primit mesajul și… nimic altceva.

Cassian dădu o dată din cap și se întoarse spre Rhys.

— Avea Regatul Verii pregătită o armată mobilă când erai acolo?

— Nu, spuse Rhys. Flota era împrăștiată de-a lungul coastei.

Aruncă o privire spre Azriel.

— Jumătate este în Adriata – cealaltă, împrăștiată, adăugă îmblânzitorul Umbrelor. Armata lui terestră a fost mutată spre granița Regatului Verii… după Feyre. Cea mai apropiată legiune se află, probabil, la o distanță de trei zile de marș. Foarte puțini se pot teleporta.

— Câte nave? întrebă Rhys.

— Douăzeci în Adriata, complet înarmate.

Se uită evaluator la Amren.

— Câți sunt în Hybern?

— Nu știu. Mulți. Cred că sunt copleșiți.

— Care era mesajul exact? Un ordin clar și sever însoți cuvintele.

Ochii lui Amren străluciră ca argintul.
— Era un avertisment din partea lui Varian. Ca să ne pregătim apărarea.
Tăcere absolută.
— Prințul Varian ți-a trimis un avertisment? întrebă Cassian puțin cam încet.
Amren se încruntă la el.
— Asta fac prietenii.
Din nou liniște.
I-am întâlnit privirea lui Rhys și am simțit greutatea, groaza și furia clocotind dincolo de înfățișarea calmă.
— Nu îl putem lăsa pe Tarquin să îi înfrunte singur, am spus eu. Poate că Hybernul și-a trimis ieri Corbii ca să ne distragă de la căutările de dincolo de granițele noastre. Ca să ne concentrăm asupra Hybernului, nu a țărmurilor noastre.
Rhys își îndreptă atenția către Cassian.
— Keir și armata Aducătoare de întuneric nu sunt nici pe departe gata să mărșăluiască. Cât de curând pot zbura legiunile illyriene?

*

Rhys îl teleportă imediat pe Cassian în tabăra de război, ca să dea personal ordinele. Azriel dispăruse împreună cu ei, mergând înainte ca să cerceteze Adriata, luându-i pe cei mai de încredere spioni cu el.
Greața îmi agitase stomacul în timp ce Cassian și Azriel își atinseră pietrele Siphon de pe mâini, iar armura solzoasă le învălui trupurile când șapte pietre Siphon apărură pe fiecare. Când, cu mâinile pline de cicatrice, îmblânzitorul Umbrelor își controlă cataramele centurilor cu cuțite și tolba, în vreme ce Rhys invocă mai multe săbii illyriene pentru Cassian – două pe spate și câte una de fiecare parte a corpului.
Apoi, fermi și cu fețele împietrite, ei dispărură. Gata de măcel.
Mor sosi după câteva clipe complet înarmată, cu părul

împletit la spate și zvâcnind de nerăbdare.

Dar Mor și cu mine am așteptat ordinul să plecăm, să ne alăturăm lor. Cassian postase legiunile illyriene mai aproape de granița sudică în săptămânile cât fusesem plecată, dar chiar și așa, nu ar fi putut să zboare fără câteva ore de pregătire. Și ar fi trebuit ca Rhys să-i teleporteze înăuntru. *Pe toți.* În Adriata.

— Vei lupta?

Nesta stătea acum la câțiva pași pe scările casei din oraș, urmărind cum Mor și cu mine ne pregăteam. Curând, urma să fim contactate de Azriel sau de Rhys în vederea teleportării spre Adriata.

— Vom lupta dacă va trebui, am spus eu, verificând încă o dată dacă centura pentru cuțite îmi stătea bine pe șolduri.

Și Mor purta haine de piele illyriene, dar săbiile ei erau diferite: mai subțiri, mai ușoare, iar unele aveau vârfurile puțin curbate, ca niște fulgere. Îmi spuse că erau săbii Serafice, primite chiar de la prințul Drakon în timpul Războiului.

— Ce știi despre luptă?

Nu îmi dădeam seama dacă tonul surorii mele era insultător sau doar indiscret.

— Știm destule, spuse ferm Mor, aranjându-și cosița lungă între săbiile de pe spate.

Elain și Nesta urmau să rămână aici, sub supravegherea lui Amren, și să monitorizeze Velarisul împreună cu o mică legiune de illyrieni, cărora Cassian le ordonase să campeze în munții de deasupra orașului. Mor trecuse pe lângă Amren când intrase, mica fe' nelă părând să se îndrepte spre măcelar ca să-și facă provizii înainte de a se întoarce și de a rămâne aici, oricât de mult timp aveam să fim în Adriata. Dacă ne-am mai fi întors.

I-am întâlnit din nou privirea Nestei care păstra o distanță de siguranță.

— Vă vom da de veste când vom putea.

Vuietul unui tunet întunecat îmi atinse zidurile minții. Un semnal tăcut, răspândit peste pământ și munți, ca și când Rhys s-ar fi concentrat acum pe deplin în altă parte și nu ar fi îndrăznit să se oprească.

Inima mi se poticni. Am prins-o pe Mor de braț, solzii din piele intrându-mi în palmă.

— Au sosit. Să mergem!

Mor se întoarse către sora mea, iar eu nu o mai văzusem niciodată atât de... războinică. Știusem că asta se ascundea sub suprafață, dar iat-o pe Morrigan, femela care *luptase* în război și care știa cum să pună capăt vieților cu sabia și cu magia.

— Putem să facem față oricărei situații, îi spuse Mor Nestei zâmbind trufaș, iar apoi am dispărut:.

Vântul întunecat vui și suflă spre mine, iar eu m-am prins de Mor când ne teleportă peste regate, suflându-mi sacadat în ureche...

Apoi am dat peste o lumină orbitoare și peste o căldură sufocantă, cu țipete, bubuituri asurzitoare și zgomotul metalelor care se ciocneau...

M-am legănat, depărtându-mi picioarele când am clipit și am studiat împrejurimile.

Rhys și illyrienii deja se alăturaseră încăierării.

Mor ne teleportase pe vârful unui deal golaș care flanca golful în formă de semilună al Adriatei și de unde vedeam perfect orașul-insulă din centru și orașul de pe continentul de dedesubt.

Apa din golf era roșie.

Fumul se ridica în coloane noduroase și negre, din clădiri și nave scufundate.

Oamenii țipau, soldații strigau...

Erau atât de mulți.

Nu anticipasem numărul soldaților de aici, din ambele tabere.

Crezusem că aveau să fie rânduri ordonate, nu haos peste tot. Nu illyrieni deasupra orașului și portului,

aruncându-și puterea și săgețile în armata Hybernului care dezlănțuia iadul asupra orașului. Navele apăreau la orizont rând pe rând, înconjurând intrările în golf. Iar în golf…

— Acelea sunt navele lui Tarquin, spuse Mor cu chipul încordat când îmi arătă navele albe care se izbeau cu o forță îngrozitoare în cele gri ale flotei Hybernului. Erau copleșite numeric și, totuși, dârele de magie – apa, vântul și fuioarele – continuau să atace toate bărcile care se apropiau. Și cele care treceau prin magie înfruntau soldații înarmați cu sulițe, arcuri și săbii.

Iar în fața lor, împingând flota… erau liniile illyriene.

Erau atât de mulți. Rhys îi teleportase pe toți. Câtă putere își consumase…

Mor înghiți în sec.

— Nu a mai venit nimeni altcineva, șopti ea. Niciun alt regat.

Nici urmă de Tamlin și Regatul Primăverii de partea Hybernului.

Un bubuit asurzitor de putere întunecată lovi flota Hybernului, împrăștiind navele, dar nu multe. Ca și când…

— Puterea lui Rhys ori este aproape epuizată, ori… au ceva care lucrează împotriva ei, am spus eu. Mai multă otravă?

— Hybernul ar fi prost să nu o folosească.

Ea își îndoi și relaxă degetele pe lângă corp. Transpirația îi curgea pe tâmple.

— Mor?

— Știam că asta urmează, șopti ea. Alt război, la un moment dat. Știam că se vor da lupte în *acest* război. Dar… am uitat cât de îngrozitor este. Sunetele. Mirosurile.

Într-adevăr, chiar și de pe aflorimentul stâncos atât de înalt, era… copleșitor. Mirosul sângelui, rugămințile și țipetele… Intrând în mijlocul lor…

Alis. Alis plecase din Regatul Primăverii, temându-se de iadul pe care l-aș fi dezlănțuit acolo – doar ca să vină aici. Pentru *asta.*

M-am rugat să nu fie în oraș; m-am rugat ca ea și nepoții ei să fie în siguranță.

— Trebuie să ne ducem la palat, spuse Mor, îndreptându-și umerii.

Nu îndrăznisem să-i întrerup concentrarea lui Rhysand deschizând un canal în legătura noastră, dar părea că era capabil încă să dea ordine.

— Soldații au ajuns în partea nordică, iar apărarea este înconjurată.

Am dat din cap o dată, iar Mor își scoase sabia subțire și curbată. Oțelul Serafic străluci la fel de intens ca ochii lui Amren.

Mi-am scos sabia illyriană din spate, metalul fiind negru și vechi în comparație cu flacăra ca de argint viu din mâna ei.

— Rămânem aproape. Nu ieși din raza vizuală! spuse Mor lin și precis. Nu mergem pe niciun hol sau pe vreo scară fără să evaluăm mai întâi situația.

Am dat din nou aprobator din cap, rămasă fără cuvinte. Inima îmi bătea cu putere, palmele îmi transpirau. Îmi doream să fi avut niște apă. Gura mi se uscase.

— Dacă nu ești în stare să ucizi, adăugă ea fără urmă de judecată, atunci apără-mi spatele.

— Pot… să ucid, am spus eu răgușită. O făcusem din plin în ziua aceea, în Velaris.

Mor evaluă modul în care țineam, sabia și poziția umerilor mei.

— Nu te opri și nu zăbovi! înaintăm până ce spun să ne retragem. Lasă răniții pe seama vindecătoarei!

Niciunuia dintre ei nu îi făcea plăcere, mi-am spus eu. Prietenii mei fuseseră la război; se întorseseră și nu îl consideraseră demn de glorificare, iar amintirea acestuia nu devenise mai plăcută în secolele următoare. Dar ei erau dispuși să plonjeze din nou în iadul său, de dragul Prythianului.

— Să mergem! am spus eu. Fiecare clipă pe care o

pierdeam putea însemna condamnarea cuiva în palatul strălucitor din golf.

Mor înghiți o dată și ne teleportă în palat.

*

De-a lungul secolelor, probabil că îl vizitase de câteva ori, deoarece știu unde să sosească.

Nivelurile de mijloc ale palatului lui Tarquin fuseseră un spațiu comun între etajele inferioare unde erau înghesuiți servitorii și spiridușii de rang inferior și apartamentele strălucitoare rezidențiale ale Marilor Spiriduși de deasupra. Când văzusem ultima dată sala mare de întâmpinare, lumina fusese albă și transparentă, reflectându-se din zidurile incrustate cu scoici și dansând de-a lungul râurilor curgătoare încastrate în podea. Marea de dincolo de ferestrele înalte fusese de un turcoaz pătat cu albastru vibrant.

Acum, marea era sufocată de nave robuste și sânge, iar cerul senin era plin de războinici illyrieni care plonjau asupra lor în rânduri hotărâte și ferme. Scuturi groase de metal licăreau când illyrienii plonjau, și se ridicau, ieșind de fiecare dată acoperiți de sânge. Asta dacă reușeau să se mai înalțe la cer.

Dar sarcina mea era aici. În această clădire.

Am scrutat etajul, ascultând.

Șoapte frenetice răsunau din casa scărilor care conducea la etaj, împreună cu niște zgomote surde.

— Se baricadează la etajele superioare, observă Mor când m-am încruntat.

Îi lăsau pe spiridușii de rang inferior captivi, dedesubt. Fără ajutor.

— Ticăloșii! am șoptit eu.

Spiridușii inferiori nu aveau la fel de multă magie – nu ca Marii Spiriduși.

— Pe aici! spuse Mor, făcând semn din bărbie spre scările care coborau. Sunt la trei etaje mai jos și urcă. Sunt cincizeci.

Cât echipajul unei nave.

CAPITOLUL 36

Primele valuri de crime fură cele mai dificile. Nu mi-am risipit puterea fizică pe grupul de cinci soldați ai Hybernului – Mari Spiriduși, nu pui de Attor – care își faceau loc în camera baricadată, plină de servitori îngroziți.

Nu, chiar dacă trupul meu ezită să ucidă, magia mea nu o făcu.

Cei doi soldați din apropierea mea aveau scuturi slabe, prin care am trecut cu un zid de foc sfârâitor. Flăcările își croiră apoi calea pe gâturile lor și le arseră, după care trecură sfârâind prin piele, tendoane și oase și îi decapitară.

Mor îl ucise pe soldatul din apropierea ei, pur și simplu retezându-i capul.

Ea se roti, capul soldatului fiind încă în cădere, și tăie capul celui care tocmai se apropia de noi.

Al cincilea și ultimul soldat își opri atacul asupra ușii lovite și se uită la noi cu ochi strălucind de ură.

— Fă-o! spuse el, cu un accent atât de asemănător cu al Corbilor.

Sabia lui groasă se ridică, sângele alunecând în canal.

Cineva suspina îngrozit de partea cealaltă a ușii.

Soldatul fandă spre noi, iar sabia lui Mor licări.

Dar eu am atacat prima, un jet de apă pură lovindu-i fața și năucindu-l. Apoi îi inundă gura, gâtul și nasul, lăsându-l fără aer.

El căzu Ia pământ, apucându-se de gât ca și când ar fi eliberat o cale pentru apa care îl îneca acum.

L-am părăsit fără să ne uităm înapoi, mormăitul sufocării lui încetând curând.

Mor se uită pieziș la mine.

— Amintește-mi să nu te supăr!

Am apreciat că încerca să fie amuzantă, dar… râsul îmi era străin. Nu existau decât respirația mea sacadată, magia care-mi clocotea prin vene și claritatea vederii mele ferme, care evalua totul.

Am mai găsit opt în mijlocul măcelului, un dormitor transformat în sala de plăceri bolnave a Hybernului. Nu voiam să mă gândesc la ce făceau și l-am observat doar ca să știu cât de repede și ușor să ucid.

Cei care doar ucideau muriră repede.

Ceilalți… Mor și cu mine am zăbovit. Nu mult, dar morțile acelea fură mai lente.

Pe doi dintre ei i-am lăsat în viață – răniți și dezarmați, dar vii – ca spiridușii supraviețuitori să-i ucidă.

Le-am dat două cuțite illyriene ca să o facă.

Soldații Hybernului începură să țipe înainte să plecăm de la etaj.

Holul etajului inferior era stropit cu sânge. Vuietul era asurzitor. Doisprezece soldați în armurile argintii cu albastru ale regatului lui Tarquin se luptau cu mulțimea armatei Hybernului, ocupând coridorul.

Ei aproape că fură împinși înapoi pe scările pe care tocmai ieșisem, copleșiți constant de numărul mare împotriva lor, soldații Hybernului pășind peste – pășind *pe* – cadavrele războinicilor căzuți din Regatul Verii.

Soldații lui Tarquin se moleșeau, chiar dacă ei continuau să lovească, să lupte. Cel mai apropiat ne zări și deschise gura ca să ne ordone să fugim. Dar atunci el observă armura și sângele de pe noi și de pe săbiile noastre.

— Nu te teme, spuse Mor când am întins o mână și întunericul se lăsă.

Soldații din ambele tabere strigară și se retraseră, armurile zăngănind.

Însă eu mi-am transformat ochii, ca să văd pe timp de noapte, așa cum o făcusem în pădurea illyriană, când ucisesem prima dată pe cineva din Hybern.

Mor, cred, se născuse cu abilitatea de a vedea pe întuneric.

Ne-am teleportat prin coridorul întunecat, pe distanțe scurte.

Le-am văzut groaza când i-am ucis, dar fără să fiu văzută.

Cu fiecare apariție în fața soldaților Hybernului, înnebuniți în întunericul de nepătruns, capetele le cădeau. Unul după altul. Ne-am tot teleportat și i-am sfâșiat și lovit până ce nu mai rămase niciunul, ci doar grămezi de cadavre și bălți de sânge.

Am alungat întunericul de pe coridor, găsindu-i pe soldații Regatului Verii gâfâind și uitându-se uimiți la noi și la ce făcusem în câteva minute.

Nu m-am uitat prea mult la măcel. Și nici Mor.

— Încotro acum? fu tot ce am întrebat.

*

Am curățat palatul spre nivelurile inferioare. Apoi am mers pe străzile orașului, dealul abrupt conducând spre apa în care înotau soldații Hybernului.

Soarele dimineții se ridică mai sus, încălzindu-ne și făcându-ne să transpirăm pe sub hainele de piele. Nu mai făceam diferența între transpirația de pe palme și sângele care mi le acoperea.

Am încetat să simt mai multe lucruri când am ucis și am tot ucis, câteodată implicându-ne în luptă, uneori apelând la magie și alteori alegându-ne cu vânătăi și răni superficiale.

Dar soarele se tot înălța pe cer, iar lupta continua în golf, liniile illvriene lovind flota Hybernului de deasupra, în timp ce flota lui Tarquin făcea presiuni din spate.

Încet, am curățat străzile de soldații Hybernului. Nu știam decât că soarele usca sângele care îmi acoperea pielea, mirosul de cupru al acestuia persistându-mi în nări.

Tocmai eliberaserăm o stradă îngustă, Mor mergând printre soldații căzuți ai Hybernului ca să se asigure că

supraviețuitorii… mureau. M-am rezemat de un zid de piatră scăldat în sânge, chiar din fața vitrinei sparte a unui negustor de haine, urmărind cum Mor își ridica și cobora sabia argintie cu străluciri de fulger.

Dincolo de noi, peste tot în jurul nostru, țipetele muribunzilor se auzeau ca sunetul nesfârșit al clopotelor de alarmă din oraș.

Apă – îmi trebuia apă. Măcar să îmi clătesc sângele de la gură.

Nu era sângele meu, ci cel al soldaților pe care îi doborâsem și care îmi stropise gura, nasul și ochii când îi ucisesem.

Mor ajunse la ultimul mort, iar spiridușii și Marii Spiriduși îngroziți își scoseseră în sfârșit capetele pe ușile și ferestrele care flancau strada pietruită. Nici urmă de Alis, nepoții sau verii ei – sau de oricine le semăna printre cei vii sau doborâți. O mică binecuvântare.

Trebuia să mergem mai departe. Mai erau atât de mulți.

Când Mor începu să se întoarcă spre mine, cizmele pleoscăind prin bălțile de sânge, în mintea mea am întins o mână spre legătură. Spre Rhys și orice era solid și familiar.

Îmi răspunseseră vântul și întunericul.

Am observat cu coada ochiului strada îngustă, sângele și soarele când mi-am coborât privirea spre puntea dintre noi. „Rhys.“

Nimic.

Am țâșnit de-a lungul ei, clătinându-mă orbește prin furtuna de întuneric și umbră. Dacă legătura aducea uneori cu o bandă de lumină, acum se transformase într-o punte de obsidian înghețat.

Și, din celălalt capăt… se înălța mintea lui. Zidurile… scuturile sale se transformaseră într-o fortăreață.

Mental, am atins diamantul negru, inima bătându-mi cu putere. Ce înfrunta el – ce *vedea* de își făcuse scuturile atât de impenetrabile?

Nu l-am simțit de partea cealaltă.

Am simțit doar pietrele, întunericul și vântul.
„Rhys."
Mor aproape ajunsese la mine când i-am primit răspunsul.
O crăpătură în scut – atât de rapidă, încât nu am avut timp decât să mă arunc spre ea înainte să se închidă în urma mea, blocându-mă cu el înăuntru.
Străzile, soarele și orașul dispărură.
Nu existau decât spațiul acesta și el. Și bătălia.
Vedeam cu ochii lui Rhysand, așa cum o făcusem cândva în ziua de la Poalele Muntelui… Am simțit căldura soarelui, transpirația și sângele care-i alunecau pe față, pe sub gulerul armurii illyriene – am mirosit sarea de mare și izul sângelui din jurul meu. I-am simțit extenuarea din mușchi și magie.
Am simțit cum nava de război a Hybernului se cutremură sub el când ateriză pe puntea principală, ținând o sabie illyriană în ambele mâini.
Șase soldați muriră pe loc, armura și corpurile lor transformându-se într-o ceață roșie și argintie.
Ceilalți se opriră, dându-și seama cine aterizase printre ei, în mijlocul flotei lor.
Încet, Rhys studie capetele apărate de coifuri din fața lui și numără armele. Nu că ar fi contat. Curând, toți aveau să se transforme într-o ceață roșie sau în mâncare pentru animalele care dădeau târcoale în apele ce înconjurau flota în luptă. Iar apoi, nava ar fi fost spulberată în așchii, pe valuri.
De îndată ce ar fi terminat. Nu pe soldații de rând îi căuta el.
Deoarece acolo unde puterea ar fi trebuit să zvâcnească din el, ucigându-i… era un vuiet înăbușit, înfundat.
El îi dăduse de urmă aici lucrului ciudat care îi atenua puterea personală și a pietrelor Siphon. Ca și când un fel de vrajă l-ar fi făcut să-și scape puterea de sub control, facând-o mai greu de folosit.

Era motivul pentru care lupta durase atât de mult. Lovitura clară și precisă pe care intenționase să o dea la sosire – singura care ar fi salvat atât de multe vieți… îi scăpase de sub control.

Așadar, căutase atenuatorul. Își făcuse loc luptând prin Adriata ca să ajungă la această navă. Iar acum, extenuarea începea să îl cuprindă… Soldații înarmați din jurul lui Rhysand se dădură la o parte, iar el apăru.

Închisă în mintea lui Rhysand, cu puterile înăbușite și cu trupul extenuat, nu am putut decât să urmăresc cum Regele Hybernului ieși de sub punte și îi zâmbi partenerului meu.

CAPITOLUL 37

De pe vârfurile săbiilor lui Rhys, sângele curse pe punte. O picătură, două, trei.

Pe toți zeii! Regele…

Regele Hybernului era îmbrăcat în culorile proprii: gri cenușiu, brodat cu fir de culoarea oaselor Nu avea nicio armă și nu era pătat de sânge.

În mintea lui Rhys, nu puteam respira sacadat, iar inima îmi bătea din ce în ce mai slab. Nu puteam decât să privesc – să privesc și să tac pentru a nu-l distrage și pentru a nu risca să îi stric pentru o clipă concentrarea…

Rhys întâlni privirea întunecată a regelui, strălucitoare sub sprâncenele groase, și zâmbi.

— Mă bucur să văd că tot nu lupți.

Drept răspuns, regele își dezgoli dinții albi într-un rânjet.

— Mă așteptam să găsesc o pradă mai interesantă.

Vocea îi era mai rece decât cel mai înalt pisc al munților illyrieni.

Rhys nu îndrăzni să își mute privirea de la el. Nu când magia lui se desfășură, adulmecând fiecare unghi pentru a-l ucide pe rege. O capcană – fusese o capcană ca să descopere care Mare Lord căutase mai întâi sursa domolirii puterii.

Rhys știuse că unul dintre ei – regele, acoliții lui – avea să-l aștepte aici.

El știuse și venise. Știuse și nu ne ceruse să îl *ajutăm…*

„Dacă aș fi fost deștept, îmi spuse Rhys cu o voce calmă și monotonă, aș fi găsit o cale să-l prind viu, să îl pun pe Azriel să-l disttugă – să-l fac să ne dea Cazanul. Și să-l dau drept exemplu celorlalți ticăloși care se gândesc să dărâme zidul.”

„Nu o face! l-am implorat eu. „Ucide-l… ucide-l și termină odată, Rhis! Pune capăt războiului înainte să înceapă cu adevărat!"

Făcu o pauză să se gândească. „Dar o moarte aici, rapidă și brutala… Adepții lui s-ar întoarce, fără îndoială, împotriva mea.“

Dacă ar fi reușit. Regele nu luptase. Nu își epuizase rezervele de putere. Dar Rhys…

L-am simțit pe Rhys evaluând șansele împreună cu mine. „Lasă-l pe unul din noi să vină la tine! Nu-l înfrunta singur…”

Deoarece încercarea de a-l prinde viu pe rege fără să aibă acces deplin la puterea lui…

Informația se undui în mine, debordând cu tot ce văzuse și învățase Rhys. Prinderea în viață a regelui depindea de Azriel, asta dacă era într-o formă destul de bună ca să ajute. El și Cassian încasaseră câteva lovituri, dar le făcuseră față. Nimic nu îi speria pe illyirienii care încă luptau sub comanda lor. Încă.

— Se pare că șansele sunt în favoarea noastră, observă Rhys, când flota din jurul lor respinse armata Hybernului în larg.

El nu îi văzuse pe Tarquin, pe Varian sau pe Cresseida. Dar Regatul Verii încă lupta și încă îndepărtau Hybernul tot mai mult de port.

Timp. Rhys avea nevoie de *timp…*

Rhys se întinse spre mintea regelui și nu întâlni *nimic.* Nicio urmă, nicio șoaptă, ca și când el n-ar fi nutrit decât gânduri viclene și o răutate antică…

Regele țâțâi.

— Am auzit că ești fermecător, Rhysand. Totuși, iată-te încercând sa mă prinzi ca un tânăr fără experiență.

Un colț al gurii lui Rhys zvâcni în sus.

— Sunt mereu încântat să dezamăgesc Hybernul.

— O, din contră, spuse regele, încrucișându-și brațele, mușchii mișcându-se dedesubt. Mereu ai fost o sursă

strașnică de distracție, în special pentru draga mea Amarantha.

Am simțit gândul care îi scăpă lui Rhys.

El își dorea să șteargă numele acela din istorie. Poate că într-o zi avea să reușească. Într-o zi, avea să-l șteargă din mințile tuturor, până ce ea ar fi ajuns un nimeni și-un nimic.

Dar regele știa asta. După zâmbetul lui, știa.

Și tot ce făcuse… Totul…

„Ucide-l, Rhys! Ucide-l și termină odată!”

„Nu este atât de ușor”, fu răspunsul lui monoton. „Nu fără să caut pe nava asta sursa vrăjii împotriva puterii noastre și să o distrug.”

Dar, dacă mai zăbovea mult timp… Nu mă îndoiam că regele avea vreo surpriză neplăcută pentru el, menită să se declanșeze în orice clipă. Știam că și Rhys era conștient de asta.

Știam, pentru că l-am văzut cum își adună magia, evaluând și cântărind lucrurile ca o viperă gata să atace.

— În ultimul raport pe care l-am primit de la Amarantha, continuă regele, băgându-și mâinile în buzunare, încă se desfăta cu tine.

Soldații râseră.

Partenerul meu era obișnuit cu râsetul acela, chiar dacă pe mine mă făcea să vreau să urlu la ei, să îi fac bucăți. Dar Rhys nici măcar nu scrâșni din dinți, cu toate că regele îi zâmbi într-un fel în care îmi spuse că era perfect conștient de cicatricele permanente, de ceea ce făcuse partenerul meu ca să o distragă pe Amarantha. De motivul pentru care o făcuse.

Rhys rânji.

— Păcat că nu s-a terminat atât de plăcut pentru ea. Magia lui șerpui prin navă, căutând firul de putere care ne reținea armata…

„Ucide-l… ucide-l acum!” Cuvântul era un referen în sângele și în mintea mea.

Și în mintea lui. Îl auzeam la fel de clar ca pe gândurile mele.

Ce fată remarcabilă este partenera ta! spuse gânditor regele. Nu afișă nicio emoție, nici măcar un strop de mânie dincolo de amuzamentul rece. Mai întâi Amarantha, apoi animalul meu de companie, Attorul... Iar apoi, ea a trecut de toate protecțiile din jurul palatului meu ca să te ajute să evadezi. Ca să nu mai spun... El râse încet. De nepoata și de nepotul meu. Furie – furia era cea care începea să-i întunece privirea. I-a atacat pe Dagdan și pe Brannagh – și pentru ce?

— Poate ar trebui să-l întrebi pe Tamlin. Rhys ridică o sprânceană. Apropo, unde este?

Tamlin. Hybernul savură sunetul numelui. El are planuri pentru tine, după ceea ce i-ați făcut tu și partenera ta regatului său. Ce multe a avut de îndreptat – deși, cu siguranță, ea a făcut să-mi fie mai ușor să-mi mai aduc niște sodați în teritoriul lui.

Pe toți zeii! Pe toți zeii, eu *făcusem* asta...

— Ea se va bucura să audă asta.

Prea mult timp. Rhys zăbovise prea mult timp și, înfruntându-l acum... Trebuia să lupte sau să fugă. Să fugă sau să lupte.

— De unde și-a primit darurile, mă întreb? Sau de la cine?

Regele știa ce eram și ce puteri aveam.

— Sunt mascul norocos să o am ca parteneră.

Regele zâmbi din nou.

— Pentru puținul timp care ți-a rămas.

Aș fi putut jura că Rhys ignoră cuvintele.

Regele continuă nonșalant!:

— Știi, va fi nevoie de tot ca să încerci să mă oprești. De tot ce ai. Și tot nu va fi destul. Și după ce vei da totul și vei muri, Rhysand, când partenera ta va jeli deasupra cadavrului tău, eu o voi lua.

Rhys nu afișă niciun licăr de emoție, invocându-și o

mască amuzată și calmă peste furia care mă înconjura la gândul și amenințarea lui și care rămase în fața mea ca o bestie gata de atac, de apărare.

— Ea i-a învins și pe Amarantha, și pe Attor, îi răspunse Rhys. Mă îndoiesc de faptul că tu vei fi mai greu de învins.

— Vom vedea. Poate că i-o voi da lui Tamlin după ce termin.

Furia ne încălzi sângele amândurora.

„Atacă sau fugi, Rhys! l-am implorat eu. Dar fă-o acum!“

Rhys își adună puterea, iar eu am simțit-o ridicându-se în el, l-am simțit apucând-o ca să își mențină controlul asupra ei.

— Vraja va dispărea, spuse regele, fluturând o mână. Alt mic truc pe care l-am învățat cât am putrezit în Hybern.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse cu blândețe Rhys.

Ei își zâmbiră reciproc, iar apoi Rhys întrebă:

— De ce?

Regele știa la ce se referea el.

— Tu și neamul tău ați pretins că toți au un loc la masă. Regele pufni. Oamenii, spiridușii de rang inferior și hibrizii. În lumea asta nouă a ta, era loc la masă pentru toți, cât timp gândeau ca tine. Dar pentru Loialiști... Ce încântat ai fost să ne excluzi, să ne privești de sus! El gesticulă spre soldații care îi supravegheau pe ei și lupta din golf. Vrei să știi de ce? Deoarece am suferit când tu ne-ai sufocat, când ne-ai exclus. Unii dintre soldații lui confirmară mormăind. Nu mă interesează să-mi petrec încă o jumătate de mileniu văzându-mi poporul cum se pleacă în fața porcilor umani – cum își câștigă din greu existența, în timp ce tu îi protejezi și îi menajezi pe muritori, oferindu-le resursele și bogățiile noastre *pe degeaba.* El își înclină capul. Deci vom revendica ce ne aparține. Ce ne-a aparținut și ne va aparține mereu.

Rhys îi zâmbi șiret.

— Cu siguranță poți încerca.

Partenerul meu nu se deranjă să mai spună ceva,

aruncând cu putere o suliță subțire spre el, lovitura fiind la fel de precisă ca o săgeată.

Iar când aceasta ajunse la rege… trecu direct prin el.

El se undui, apoi își căpătă echilibrul.

Era o iluzie, o umbră.

Regele râse zgomotos.

— Credeai că m-aș înfățișa în carne și oase în lupta asta? El flutură o mână spre soldații care încă priveau. Lupta este doar o demonstrație pentru tine, ca să îți trezesc apetitul.

Apoi el dispăru.

Magia care se prelingea din navă, strălucirea uleioasă care îi acoperise puterea lui Rhys… dispăru și ea.

Rhys le lăsă soldaților Hybernului de la bordul navei și de la bordul celorlalte din jurul său onoarea de a-și ridica măcar săbiile.

Apoi îi transformă pe toți în ceață roșie și așchii plutind pe valuri.

CAPITOLUL 38

Mor mă scutura. Mi-am dat seama doar pentru că Rhys mă scoase din mintea lui în clipa în care se dezlănțui asupra soldaților.

„Ai stat aici prea mult timp” fu tot ce spuse el, mângâindu-mi fața cu o gheară neagră. Apoi ieșisem, clătinându-mă prin legătură, scutul său închizându-se în urma mea.

— Feyre! spunea Mor, degetele intrându-i în umerii mei prin haina de piele. *Feyre!*

Am clipit și am văzut clar soarele, sângele și strada îngustă.

Am clipit, iar apoi am vomitat pe caldarâmul dintre noi.

Oamenii, tulburați și împietriți, se holbau.

— Pe aici, spuse Mor și mă cuprinse de talie când mă conduse pe o alee prăfuită și goală, departe de privirile indiscrete.

Abia am văzut orașul și golful și marea de dincolo de ele – abia am observat că un vârtej întunecat de apă și vânt împingea acum flota Hybernului peste orizont, ca și când puterile lui Tarquin și ale lui Rhys ar fi fost dezlănțuite de dispariția regelui.

Am ajuns la o grămadă de pietre căzute din clădirile aproape distruse de lângă noi când am vomitat din nou. Și din nou.

Mor îmi puse o mână pe spate și trasă cercuri liniștitoare cât am vomitat.

— Și eu am făcut la fel după prima mea luptă. Cu toții am făcut-o.

Nici măcar nu era o luptă – nu așa cum îmi imaginasem: o armată împotriva alteia pe un câmp de luptă obișnuit, haotic și noroios. Chiar dacă lupta adevărată de azi se

dăduse pe mare, unde illyrienii navigau acum spre țărm.

Nu mă înduram să încep să număr câți reușiră să se întoarcă.

Nu știam cum Mor, Rhys, Cassian sau Azriel puteau să suporte.

Și ceea ce văzusem…

— Regele a fost aici, am șoptit eu.

Mâna lui Mor înțepeni pe spatele meu.

— Ce?

Mi-am rezemat fruntea de cărămida încălzită de soare a clădirii din fața mea și i-am spus ce văzusem în mintea lui Rhys.

Regele fusese, și totuși nu fusese aici. Alt truc, altă vrajă. Nu era de mirare că Rhys nu reușise să îi atace mintea: regele nu fusese prezent ca să o facă.

Am închis ochii când am terminat, apăsându-mi și mai puternic fruntea de cărămidă.

Încă eram plină de sânge și transpirație. Am încercat să-mi aduc aminte cum să fiu eu o prioritate pentru mine însămi, în felul în care priveam lumea. Ce să fac cu membrele în tăcere. Cum îmi țineam de obicei mâinile, fără să mânuiesc o sabie? Cum mă *opream* din a mă mișca?

Mor mă strânse de umăr ca și când mi-ar fi înțeles mintea agitată, înstrăinarea corpului. Războiul făcuse ravagii șapte ani. Ani. Cât ar fi durat acesta?

— Ar trebui să-i găsim pe ceilalți, spuse ea și mă ajută să stau dreaptă înainte să ne teleporteze înapoi la palatul care se înălța deasupra.

Nu am reușit să trimit un alt gând prin legătură, să văd unde era Rhys. Nu voiam să mă vadă – să mă *simtă* – așa, chiar dacă știam că nu m-ar fi judecat.

Și el ucisese azi pe câmpul de luptă. Și de multe ori înainte. Toți prietenii mei o făcuseră.

Doar pentru o clipă, în timp ce vântul sufla în jurul nostru, **am** înțeles de ce unii conducători, oameni și Fae,

se plecaseră în **faţa** Hybernului; de ce se închinaseră în loc să înfrunte așa ceva.

Nu era vorba doar despre prețul devastator al vieților, ci de transformarea unui suflet odată cu înțelegerea faptului că poate aș fi putut să mă întorc în Velaris, să văd pacea obținută și orașele reconstruite… dar lupta asta, războiul… *Eu* aș fi fost cea schimbată pentru totdeauna.

Războiul m-ar fi însoțit mult după ce s-ar fi terminat, ca o cicatrice invizibilă care probabil s-ar fi estompat, dar nu ar fi dispărut niciodată.

Dar pentru casa mea, pentru Prythian și teritoriile umane **și** pentru atâția alții…

Aveam să-mi curăț săbiile și să-mi spăl pielea de sânge.

Și să lupt de nenumărate ori.

*

La etajul din mijloc al palatului era agitație: soldații uzi de sânge ai Regatului Verii șchiopătau în jurul vindecătoarelor și al servitorilor ce se grăbeau spre răniții care erau întinși pe podea.

Râul care curgea prin mijlocul sălii era roșu.

Tot mai mulți soseau teleportați, aduși de Mari Spiriduși cu ochi căscați.

Câțiva illyrieni – la fel de însângerați, dar cu privirea limpede – își aduceau propriii răniți prin ferestrele deschise și ușile balcoanelor.

Mor și cu mine am studiat locul, grupurile de oameni, duhoarea morții și țipetele celor răniți.

Am încercat să înghit, dar gura îmi era prea uscată.

— Unde sunt…

L-am recunoscut pe războinic în același moment în care mă văzu.

Varian, îngenunchind deasupra unui soldat rănit cu coapsa sfâșiată, încremeni când ni se întâlniră privirile. Pielea bronzată îi era pătată cu sânge la fel de strălucitor ca rubinele pe care ni le trimiseseră, iar părul alb îi era lipit de cap, ca și când tocmai și-ar fi scos coiful.

Fluieră printre dinți și un soldat care apăru lângă el îi luă locul, legând coapsa masculului rănit cu un garou. Prințul din Adriata se ridică în picioare.

Nu mai avea magie ca să mă protejez. După ce îl văzusem pe Rhys cu regele, în mine era doar un puț gol, unde frica fusese o mare agitată. Dar am simțit puterea lui Mor strecurându-se între noi.

Ei amenințaseră să mă ucidă.

Varian se apropie încet, rigid, ca și când l-ar fi durut tot corpul. Deși chipul lui frumos nu dezvăluia nimic, doar o extenuare copleșitoare. El deschise și apoi închise gura. Nici eu nu îmi găseam cuvintele... Așa că Varian spuse cu o voce destul de răgușită, încât mi-am dat seama că strigase mult timp:

— Este în salonul de stejar.

Cel în care luasem prima dată cina cu ei.

Eu am dat pur și simplu din cap spre prinț și am început să îmi fac loc prin mulțime, Mor rămânând lângă mine.

Crezusem că Varian se referea la Rhysand, dar Tarquin era cel care stătea la masă în armura argintie pătată de sânge, cu hărțile în față, curtenii Fae ai Regatului Verii – murdari de sânge sau în haine impecabile – ocupând sala însorită.

Marele Lord al Regatului Verii își ridică privirea de la masă când ne-am oprit în prag și ne studie pe mine și pe Mor.

Blândețea și respectul pe care Marele Lord le afișase ultima dată dispăruseră, fiind înlocuite de ceva sever și rece care îmi făcu stomacul să se întoarcă pe dos.

Sângele dintr-o tăietură lată de pe gât se închegase, bucățile uscate căzând când Tarquin se uită la oamenii din sală și spuse: Plecați!

La ieșire, niciunul nu îndrăzni măcar să se uite de două ori la el.

Făcusem un lucru îngrozitor ultima dată când fusesem aici. Mințisem și furasem. Pătrunsesem în mintea lui și îl

făcusem să creadă că eram nevinovată, inofensivă. Nu îl condamnam pentru rubinul de sânge pe care mi-l trimisese. Dar, dacă el voia să se răzbune acum…

— Am auzit că voi două ați eliberat Palatul și ați ajutat la eliberarea insulei.

Cuvintele îi erau grave, lipsite de viață.

Mor își înclină capul.

— Soldații tăi au luptat vitejește alături de noi.

Tarquin o ignoră, privindu-mă cu ochii lui nimicitori de culoarea turcoazului, atent la sângele, la rănile și la hainele mele de piele. Apoi la inelul de împerechere de pe degetul meu, steaua de safir fiind mată, sângele uscându-se între îndoiturile delicate și monturile de metal.

— Credeam că ai venit să termini treaba, îmi spuse Tarquin.

Nu am îndrăznit să mă mișc.

— Am auzit că te-a luat Tamlin. Apoi, am auzit că Regatul Primăverii a căzut, că s-a prăbușit din interior din cauza poporului revoltat și că tu ai dispărut. Iar când am văzut venind legiunile illyriene… M-am gândit că și tu ai venit după mine, ca să ajuți Hybernul să ne lichideze.

Varian nu îi spusese de mesajul pe care i-l transmisese în secret lui Amren. Nu îi cerea ajutor, ci o avertiza înnebunit pe Amren să se salveze. Tarquin nu știuse că urma să venim.

— Nu ne-am alia niciodată cu Hybernul! spuse Mor.

— Vorbesc cu Feyre Archeron.

Nu îl mai auzisem niciodată pe Tarquin folosind tonul acela. Mor se enervă, dar nu spuse nimic.

— De ce? întrebă Tarquin, lumina soarelui strălucind pe armura ai cărei solzi delicați și suprapuși semănau cu ai unui pește.

Nu știam la ce se referea. De ce îl înșelasem și furasem de la el? De ce venisem să ajutăm? Sau ambele?

— Visurile noastre sunt aceleași, fu singurul lucru care-mi veni în minte.

Un ținut unit, în care spiridușii de rang inferior nu mai erau asupriți. O lume mai bună.

Opusul celei pentru care luptau Hybernul și aliații lui.

— Așa ai justificat faptul că m-ai furat?

Inima mi se poticni.

Rhysand spuse din spatele meu, după ce, fără îndoială, se teleportase înăuntru:

— Partenera mea și cu mine am avut motivele noastre, Tarquin.

Genunchii aproape îmi cedară la monotonia din vocea lui, la chipul pătat de sânge pe care însă nu se vedea nicio rană gravă, la armura neagră – asemănătoare cu cea a lui Azriel și a lui Cassian – și intactă, în ciuda câtorva zgârieturi adânci pe care abia le observam. „Cassian și Azriel?“

„Sunt bine. Supraveghează illyrienii răniți și ridică o tabără pe dealuri.“

Tarquin privi între noi.

— Parteneră.

— Nu era evident? întrebă Rhys, făcând un semn cu ochiul. Dar în privirea lui se zărea ceva tăios și bântuit.

Pieptul mi se strânse.

„A lăsat regele vreun fel de capcană ca să…“

El își strecură o mână pe spatele meu.

„Nu. Nu, sunt bine. Chiar dacă sunt supărat că nu mi-am dat seama că era doar o iluzie… Sunt bine.“

Tarquin nu-și ascunse mânia rece.

— Când te-ai dus în Regatul Primăverii și l-ai înșelat și pe Tamlin cu privire la adevărata ta natură, când i-ai distrus teritoriul… Ai lăsat ușa deschisă pentru Hybern. Ei au acostat în porturile lui, fără îndoială ca să aștepte căderea zidului și să navigheze spre sud.

— A fost o călătorie ușoară până la ușa mea, mârâi Tarquin. Tu ai făcut asta.

Aș fi putut jura că l-am simțit pe Rhys tresărind prin legătură, dar partenerul meu spuse calm:

— Noi nu am făcut nimic. Hybernul alege cum să acționeze, nu noi. El făcu semn din bărbie spre Tarquin. Armata mea va rămâne campată pe dealuri până ce vei considera că orașul este în siguranță. Apoi vom pleca.

— Și plănuiești să mai furi și altceva înainte să faci asta?

Rhys încremeni. Mi-am dat seama că se gândea dacă să-și ceară scuze sau să-i dea explicații.

L-am scutit să aleagă.

— Îngrijește-ți răniții, Tarquin!

— Nu-mi da mie ordine!

Era chipul fostului amiral al Regatului Verii – prințul care comandase în port până ce i se dăduse titlul. M-am uitat cu atenție la epuizarea care îi încețoșa privirea, la mânia și la suferința lui.

Oamenii muriseră. Mulți oameni. Orașul pentru care luptase atât de mult ca să-l reconstruiască, oamenii care încercaseră să uite de cicatricele lăsate de Amarantha...

— Suntem la dispoziția ta, i-am spus eu și am plecat.

Mor rămase aproape, iar noi am ieșit pe hol ca să vedem cum un grup de sfetnici și soldați de-ai lui ne urmăreau atent. În spatele nostru, Rhys îi spuse lui Tarquin:

— Nu am avut de ales. Am făcut-o ca să încerc să *evit* asta, Tarquin. Ca să opresc Hybernul înainte să ajungă până aici.

Vocea îi era încordată.

— Ieși afară! fu tot ce spuse Tarquin. Și ia-ți armata cu tine. Acum că nu mai au avantajul surprizei, putem apăra golful.

Liniște. Mor și cu mine am zăbovit chiar în fața ușilor deschise, fără să ne întoarcem, dar ascultând amândouă când Rhysand spuse:

— Am cunoscut suficient Hybernul în război ca să-ți spun că atacul acesta este doar o parte din ce plănuiește regele să dezlănțuie. El făcu o pauză. Vino la întâlnire, Tarquin! Avem nevoie de tine – Prythianul are nevoie de tine.

Alt moment de liniște. Apoi, Tarquin spuse:

— Ieși afară!

— Oferta lui Feyre rămâne valabilă: suntem la dispoziția ta.

— Ia-ți partenera și pleacă! Și ți-aș sugera să o avertizezi să nu mai dea ordine Marilor Lorzi.

Am înțepenit, fiind pe cale să mă întorc atunci când Rhys spuse:

— Ea este Marea Doamnă a Regatului Nopții. Poate să facă ce dorește.

Mulțimea de Fae care stătea în fața noastră se retrase ușor, studiindu-mă acum – unii cu gura căscată. Ei începură să șușotească. Tarquin râse încet și amar.

— Chiar îți place să încalci tradiția.

Rhys nu mai spuse nimic, pașii lui auzindu-se pe podeaua de gresie până ce mâna lui îmi încălzi umărul. Mi-am ridicat privirea spre el, conștientă de toți cei care se holbau la noi. La mine.

Rhys îmi sărută tâmpla transpirată și murdară de sânge și am dispărut.

CAPITOLUL 39

Tabăra illyriană rămase pe dealurile de deasupra Adriatei, deoarece erau atât de mulți răniți, încât nu îi puteam muta până când nu se vindecau suficient cât să supraviețuiască.

Cu aripile sfâșiate, cu mațele atârnându-le pe afară, cu fețele zdrobite…

Nu știu cum de prietenii mei încă mai stăteau în picioare când îngrijeau răniții pe cât de mult posibil. Nu prea îl vedeam pe Azriel, care ridicase un cort ca să organizeze informațiile pe care i le dădeau iscoadele lui: flota Hybernului se retrăsese. Nu spre Regatul Primăverii, ci dincolo de mare. Nu se vedea nicio altă armată gata să atace. Nu se auzea nimic despre Tamlin sau Jurian.

Cassian totuși… șchiopătă printre răniții întinși pe pământul stâncos și uscat, oferindu-le mici laude sau încurajări soldaților care nu fuseseră încă îngrijiți. Cu pietrele Siphon, putea să îi îngrijească rapid pe câmpul de luptă, dar… nu mai mult. Nimic complicat.

Ori de câte ori ne intersectam drumurile când luam provizii pentru vindecătoarele care lucrau necontenit, chipul îi era serios. Era tras la față. Încă purta armura și, chiar dacă își spălase pielea de sânge, acesta îi rămânea lipit aproape de gulerul platoșei. Tristețea din ochii lui căprui era aceeași din ochii mei și ai lui Mor.

Dar Rhys… Ochii lui erau limpezi. Expresia îi era severă, dar… La el se uitau soldații. Iar el era tot ce trebuia să fie: un Mare Lord sigur de victoria lui și a cărui armată zdrobise flota Hybernului și salvase un oraș de nevinovați. Prețul plătit de soldații lui era mare, dar unul *demn de victorie. El mergea prin tabără* – supraveghind răniții și verificând informațiile primite de la Azriel cu comandanții

lui – încă în armura illyriană. Dar aripile îi dispăruseră, înainte de a-și face apariția în camera lui Tarquin.

Soarele apuse, lăsând o pătură de întuneric peste orașul care se întindea dedesubt, mult mai întunecat decât *îl văzusem ultima* dată, viu și licărind de lumini. Dar noul întuneric… îl văzusem în Velaris după atac și acum îl cunoșteam prea bine.

Luminile fae se înălțau deasupra taberei noastre, poleind ghearele tuturor aripilor illyrienilor, în timp ce lucrau sau întindeau răniții. Știam că mulți se uitau la mine, la Marea lor *Doamnă.*

Dar eu nu înțelegeam calmul și triumful tăcut al lui Rhys.

Așadar, am continuat să aduc boluri cu apă proaspătă și să le duc pe cele însângerate. Am ajutat să-i țintuiesc pe soldații care țipau până ce dinții îmi clănțăniră din cauza forței cu care se zbăteau.

M-am așezat doar când nu am mai putut să mă țin pe picioare, pe o găleată răsturnată din fața cortului vindecătoarelor. Aveam de gând să stau doar câteva minute.

M-am trezit într-un alt cort, întinsă pe o grămadă de blănuri, într-o lumină fae slabă și blândă.

Rhys stătea lângă mine, cu picioarele încrucișate și părul neobișnuit de zburlit, stropit cu sânge, ca și când i-ar fi pătat mâinile când se târâse înăuntru.

— Cât timp am dormit? am întrebat răgușită.

El își înălță capul de unde studiase un rând de hârtii întinse pe blana din fața lui.

— Trei ore. Mai este mult până la răsărit – ar trebui să dormi. Însă eu m-am sprijinit pe coate.

— Tu nu dormi.

El ridică din umeri, sorbind din pocalul cu apă de alături.

— Nu eu sunt cel care a căzut cu fața în noroi de pe găleată. Zâmbetul lui strâmb dispăru. Cum te simți?

Era să spun „bine”, dar…
— Încă încerc să îmi dau seama ce ar trebui să simt.
El dădu precaut din cap.
— Așa este războiul… îți ia ceva timp până înțelegi cum să gestionezi tot ce aduce el, inclusiv costurile.
M-am ridicat de tot, studiind hârtiile pe care le întinsese – listele cu răniți. Erau trecute doar vreo sută de nume, dar…
— Îi cunoșteai pe cei care au murit?
Ochii violeți i se cutremurară.
— Pe câțiva. Tarquin a pierdut mai mulți decât noi.
— Cine le anunță familiile?
— Cassian. El va trimite listele după răsărit, când vom vedea cine a supraviețuit nopții. Le va vizita familiile, dacă îi cunoștea.
Mi-am amintit că Rhys îmi spusese cândva că își căutase prietenii pe listele cu victime în Război – de groaza pe care o simțiseră toți, așteptând să vadă dacă găseau vreun nume cunoscut.
Atât de multe umbre îi întunecau ochii violeți. Mi-am pus o mână peste a lui. El îmi studie degetele, mizeria de sub unghii.
— Regele a venit azi doar ca să mă chinuie, spuse în cele din urmei. Atacul asupra bibliotecii, lupta asta… Pur și simplu s-a jucat cu mine și cu voi.
I-am atins maxilarul. Rece – pielea îi era rece, în ciuda nopții călduroase de vară.
— Tu nu vei muri în războiul acesta, Rhysand.
Atenția i se îndreptă la mine.
I-am cuprins acum fața cu ambele mâini.
— Să nu asculți ce spune. El știe…
— Știe despre noi. Ne știe trecutul.
Iar asta îl speria de moarte pe Rhys.
— Cunoștea biblioteca… A ales-o din cauza a ceea ce înseamnă pentru *mine,* nu doar ca să o ia pe Nesta.
— Deci vom afla unde să-l lovim și-l vom lovi puternic.

Mai bine, îl vom ucidem înainte să mai facă vreun rău.

Rhys scutură ușor din cap, retrăgându-și fața din mâinile mele.

— Dacă trebuia să ne luptăm doar cu regele… Dar cu Cazanul în arsenalul lui…

Și felul în care umerii începură să i se lase și în care își plecă ușor bărbia… mă făcu să-l iau din nou de mână.

— Avem nevoie de aliați, am spus eu, cu usturimi în ochi. Nu puteam înfrunta singuri războiul.

— Știu, rosti el greoi și obosit.

— Devansează întâlnirea, cu Marii Lorzi. Peste trei zile.

— O voi face.

Nu îl mai auzisem niciodată vorbind atât de încet și tocmai din cauza tonului său i-am spus:

— Te iubesc!

El își înălță capul, ochii clocotindu-i.

— A fost o vreme când visam să aud asta, șopti el. Când nu mai credeam că mi-o vei spune vreodată, zise și gesticulă spre cort – spre Adriata de dincolo de el. Călătoria noastră aici a fost prima ocazie în care mi-am permis să… sper.

„Stelelor care ascultă și visurilor care se împlinesc.”

Și totuși azi, cu Tarquin…

— Lumea ar trebui să știe, am spus eu. Lumea ar trebui să știe cât de bun ești, Rhysand – cât de minunați sunteți toți.

— Nu-mi dau seama dacă ar trebui să mă îngrijorez că spui lucruri atât de drăguțe despre mine. Poate că tachinarea regelui *chiar* te-a afectat.

L-am ciupit de braț, iar el râse încet, înainte să-mi ridice bărbia ca să îmi cerceteze privirea. Apoi își înclină capul.

— *Ar trebui* să mă îngrijorez?

l-am atins din nou obrazul cu mâna, pielea mătăsoasă fiind acum caldă.

— Ești altruist, curajos și bun. Ești mai mult decât am visat vreodată pentru mine, mai mult decât…

Cuvintele mi se gâtuiră, iar eu am înghițit, inspirând adânc. Nu eram sigură dacă trebuia să audă asta după ce îi spusese regele, dar trebuia să o spun. Lumina stelelor îi dansa acum în ochi, dar am continuat:

— La întâlnirea asta cu ceilalți Mari Lorzi, ce rol vei juca?

— Pe cel obișnuit.

Am dat aprobator din cap, anticipându-i răspunsul.

— Și ceilalți își vor juca rolurile lor.

— Și?

Mi-am luat mâna de pe fața lui și i-am atins pieptul în dreptul inimii.

— Cred că este timpul să renunțăm la măști. Să nu mai jucăm un rol.

El așteptă, ascultându-mă.

— Velarisul nu mai este un secret. Regele știe prea multe despre noi – cine suntem. Ce suntem. Și dacă vrem să ne aliem cu ceilalți Mari Lorzi… Cred că ei trebuie să știe adevărul. Vor trebui să știe adevărul ca să aibă încredere în noi. Adevărul despre cine suntem cu adevărat – cine sunt Mor, Cassian și Azriel. Uite cât de rău au decurs lucrurile azi cu Tarquin. Nu putem… nu putem lăsa situația să continue așa. Deci, fără măști și roluri de jucat. Ne asumăm cine suntem. Ca o familie.

La drept vorbind, sarcasmul regelui îmi spusese că jocurile se sfârșiseră. De acum înainte, trebuia să renunțăm la deghizări și minciuni. Poate că el credea că asta ne-ar fi îndemnat să continuăm cu astfel de lucruri. Dar, ca să avem o șansă… poate că victoria urma un alt drum, al sincerității, în care noi eram uniți.

Am așteptat ca Rhys să-mi spună că eram tânără și lipsită de experiență, că nu știam nimic despre politică și război.

Totuși Rhys doar își trecu degetul mare peste obrazul meu.

— Poate că sunt supărați că i-am mințit de-a lungul

secolelor.

— Atunci, le vom spune clar că le înțelegem sentimentele și că nu am avut cum altfel să ne protejăm poporul.

— Le vom arăta Regatul Visurilor, spuse el încet.

Am dat din cap. Lor și lui Keir, lui Eris și lui Beron, aliaților și inamicilor noștri, aveam să le arătăm cine eram.

Stelele pâlpâiră și se stinseră în ochii lui frumoși.

— Și puterile tale? Regele știuse sau presupusese ce puteri aveam. Din tonul curios, mi-am dat seama că își făcuse deja o părere.

Dar alegerea era a mea și el ar fi înfruntat situația alături de mine, indiferent ce aș fi hotărât.

Și, cât m-am gândit la asta…

— Cred că vor percepe dezvăluirea părților noastre bune ca pe o manipulare dacă se află și faptul că partenera ta a furat puteri de la ei toți. Dacă regele plănuiește să folosească acea informație împotriva noastră… ne vom ocupa mai târziu de asta.

— Tehnic vorbind, puterea ți-a fost *dăruită,* dar… ai dreptate. Va trebui să avem grijă cum ne dezvăluim – să folosim corect informația ca să nu creadă că este o capcană sau o escrocherie. Dar, când vine vorba despre tine… întunericul îi acoperi stelele din ochi. Întunericul asasinilor și al hoților, întunericul morții intransigente. Ai putea înclina balanța în favoarea Hybernului dacă vreunul dintre ei se gândește la o alianță. Doar Beron ar putea încerca să te ucidă, cu sau fără acest război. Mă îndoiesc și că Eris ar putea să-l oprească.

Aș fi putut jura că tabăra de război se cutremură din cauza puterii care se trezi, a furiei. Vocile din fața cortului se transformară în șoapte sau amuțiră..

Dar m-am aplecat și l-am sărutat ușor.

— Ne vom ocupa de asta, i-am șoptit pe buze.

El își depărtă gura de a mea, cu o expresie serioasă.

— Îți păstrăm secrete toate puterile, în afară de cele pe

care ți le-am dat eu. Ca Marea mea Doamnă, se vor aștepta să fi primit unele puteri.

Am înghițit cu greu, am dat aprobator din cap și am sorbit cu nesaț din cupa cu apă. Fără minciuni, fără înșelătorii – în afară de magia mea. Să fie Tarquin prima și ultima victimă a înșelătoriei noastre.

Mi-am mușcat buza.

— Cum rămâne cu Miryam și cu Drakon? Ai aflat ceva despre locul în care ar fi putut să plece? „împreună cu legiunea aeriană de războinici?”

Întrebarea păru să îl scoată din starea pe care o avea cât se gândi la ce ne aștepta acum.

Rhys oftă, studiind din nou listele cu răniți. Cerneala neagră părea să absoarbă lumina fae slabă.

— Nu. Spionii lui Az nu le-a dat de urmă în niciun teritoriu din apropiere. El își frecă tâmplele. Cum faci să dispară un întreg popor?

M-am încruntat.

— Presupun că tactica lui Jurian de a-i scoate la lumină s-a întors împotriva lui. În bătălia de astăzi, nu se auzise nimic despre el.

— Așa s-ar părea. El scutură din cap, lumina dansând în șuvițele negre ca pana corbului. Ar fi trebuit să stabilesc niște protocoale cu ei de câteva secole. Căi de a ne contacta reciproc, dacă am fi avut vreodată nevoie de ajutor.

— De ce nu ai făcut-o?

— Au vrut ca lumea să îi uite, iar când am văzut cât de pașnică a devenit Cretea… Nu am vrut ca lumea să îi deranjeze și pe ei.

Un mușchi al maxilarului îi zvâcni.

— Dacă i-am găsi cumva… ar fi totuși suficient? Să împiedicăm mai întâi spargerea zidului, vreau să spun. Armata noastră și a lui Drakon, poate chiar și a reginei Vassa dacă Lucien o găsește, împotriva întregului Hybern? împotriva acțiunilor sau a vrăjilor pe care regele încă

plănuia să le dezlănțuie?

Rhys rămase tăcut pentru o clipă.

— Va trebui să fie!

Felul în care vocea i se aspri și ochii i se stinseră mă făcu să îl sărut pe gură când i-am pus o mână pe piept și l-am împins pe blănuri.

El ridică din sprâncene, dar schiță un zâmbet.

— Nu prea ai intimitate într-o tabără de război, mă avertiză el, ochii scânteindu-i ușor.

Eu l-am călărit, descheind nasturele de sus al jachetei și pe cel de dedesubt.

— Atunci, presupun că va trebui să tac, am spus și am continuat să deschei nasturii până ce jacheta dezvălui cămașa de dedesubt.. Mi-am trecut un deget peste spiralele tatuajului care se vedea aproape de gâtul lui. Când te-am văzut azi înfruntându-l pe rege…

El îmi atinse ușor coapsele cu degetele.

— Știu. Te-am simțit.

l-am tras cămașa de tiv, iar el se ridică pe coate, ajutându-mă să îi scot jacheta și cămașa. O vânătaie îi păta urât coastele…

— Este în regulă, îmi spuse înainte de a apuca să vorbesc. Am avut noroc.

— Cu ce?

El îmi schiță din nou un zâmbet.

— O suliță?

Inima mi se opri.

— O…

l-am atins delicat vânătaia, înghițind cu greu.

— Înmuiată în otravă. În mare, scutul meu a blocat-o, dar nu suficient cât să evite impactul.

Groaza mi se instală în stomac, dar m-am aplecat și i-am sărutat vânătaia.

Rhys expiră prelung, trupul său părând să se liniștească, să se calmeze.

Așa că i-am sărutat din nou vânătaia. M-am mișcat mai

jos. El îmi trasă cercuri lente pe umeri și pe spate.

l-am simțit scutul ridicându-se în jurul cortului nostru când i-am descheiat pantalonii, sărutându-l pe abdomenul musculos.

Mai jos. Rhys își strecură mâinile în părul meu când restul hainelor îi dispărură..

L-am mângâiat de două ori, bucuroasă să-l simt, că era aici, că *amândoi* eram aici. În siguranță.

Apoi am repetat mișcările cu gura.

Gemetele lui de plăcere umplură cortul, acoperind strigătele îndepărtate ale răniților și ale muribunzilor. Viața și moartea pluteau atât de aproape, șoptindu-ne la ureche.

Dar eu l-am gustat pe Rhys; l-am venerat cu mâinile și cu gura, iar apoi cu trupul meu și am sperat că fărâma de viață pe care o ofeream, lumina strălucitoare dintre noi, avea să alunge moartea un pic mai departe. Măcar pentru încă o zi.

*

Doar alți câțiva illyrieni muriseră în timpul nopții. Sus pe dealuri însă, țipetele și vaietele oamenilor lui Tarquin se ridicau spre noi pe fuioare de fum de la incendiile pornite de Hybern, care încă ardeau când am pornit la primele ore de după răsărit, teleportându-ne înapoi în Velaris.

Cassian și Azriel rămaseră ca să conducă legiunile illyriene spre noua lor tabără de la granița noastră sudică, iar primul plecă de acolo ca să zboare în Stepe și să le transmită condoleanțele sale câtorva familii.

Nesta ne aștepta în foaierul casei din oraș, Amren clocotind pe un scaun în fața șemineului neaprins din salon.

Nici urmă de Elain, dar, înainte să spun ceva, Nesta întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Rhys se uită la mine și apoi la Amren, care se ridică în picioare și ne urmări acum cu aceeași expresie ca a Nestei.

Partenerul meu îi spuse surorii mele:
— S-a dat o luptă și am câștigat.
— Știm asta, spuse Amren și traversă covorul spre noi fără ca picioarele ei delicate să scoată vreun sunet. Ce s-a întâmplat cu Tarquin?
Mor inspiră ca să spună ceva despre Varian care, probabil, nu s-ar li terminat bine pentru niciunul dintre noi, așadar am intervenit:
— Ei bine, nu a încercat să ne ucidă pe loc, deci… lucrurile au decurs bine.
Rhys îmi aruncă o privire amuzată.
— Familia regală este în viață și sănătoasă. Flota lui Tarquin a suferit pierderi, dar Cresseida și Varian nu au fost vătămați.
Chipul încordat al lui Amren păru să se relaxeze la auzul vorbelor lui, atent alese și diplomatice.
Dar Nesta privea între noi toți, cu spatele rigid și gura încordată.
— Unde este el?
— Cine? spuse Rhys.
— Cassian.
Nu credeam că aveam să o aud vreodată rostindu-i numele. Pentru ea, Cassian fusese mereu „el“ sau „acela”. Iar Nesta… se plimbase pe hol, ca și când ar fi fost îngrijorată.
Am deschis gura, dar Mor mi-o luă înainte.
— Este ocupat.
Nu o mai auzisem niciodată vorbind atât de rece… de tăios.
Nesta se uită în ochii lui Mor. Ea își încordă și relaxă maxilarul de câteva ori, ca și când s-ar fi luptat să nu pună întrebări. Mor nu își plecă privirea.
Menționarea fostelor iubite ale lui Cassian nu păruse niciodată să o tulbure pe Mor. Poate din cauză că nu însemnaseră mult – nu în privințele importante. Dar dacă războinicul illyrian nu mai era un tampon fizic și emoțional

între ea și Azriel… Și mai rău, dacă motivul stării ei era Nesta…

— Când se întoarce, ține-ți vorbele veninoase pentru tine, spuse Mor categoric.

Inima începu să-mi bată cu putere, iar brațele mi se înmuiară pe lângă corp la insulta rostită, la amenințare, dar Rhys spuse:

— Mor!

Ea se uită încet, atât de încet, la el.

Doar hotărârea se citea pe chipul lui Rhys.

— Vom pleca la întâlnire peste trei zile. Trimite scrisori celorlalți Mari Lorzi ca să îi informezi. Și nu mai vreau să mă gândesc unde să ne întâlnim. Alege un loc și gata.

Ea se holbă la el pentru o clipă, apoi se uită din nou la sora mea.

Răceala tot îi contura fața Nestei, a cărei expresie nu se schimbase. Era atât de nemișcată, încât părea că nu prea respira. Însă nu dădu înapoi, nu își feri privirea de Morrigan.

Mor dispăru abia clipind.

Nesta se întoarse pur și simplu și se îndreptă spre salon, unde am observat cărțile întinse pe masa joasă din fața șemineului.

Amren o urmă, aruncând o privire înapoi, peste umăr, la Rhys. Mișcarea îi făcu bluza gri să se miște suficient, cât să zăresc un licăr roșu pe sub material.

Era colierul cu rubine pe care îl purta ascuns sub cămașă. Dăruit de Varian.

Dar Rhys dădu din cap spre Amren, iar femela o întrebă pe sora mea:

— Unde am rămas?

Nesta se așeză pe fotoliu, ținându-se atât de strâns, încât monturile i se albiră.

— Îmi explicai cum s-au format granițele între regate.

Ea părea distantă, tensionată. „S-au apucat și de lecții de istorie?”

„Sunt la fel de surprins ca și tine că mai stă casa în picioare.”

Mi-am înghițit râsul, luându-l de braț și trăgându-l pe hol. Trecuse o vreme de când nu îl mai văzusem atât de… murdar. Amândoi aveam nevoie de o baie, dar mai întâi trebuia să fac ceva.

În spatele nostru, Amren îi șopti Nestei:

— Cassian a luptat de multe ori în război, fato! Nu degeaba este generalul armatei lui Rhys. Lupta asta a fost o încăierare, în comparație cu ce urmează. Probabil că vizitează familiile celor căzuți. Se va întoarce înainte de întâlnire.

— Nu-mi pasă! spuse Nesta.

Măcar vorbea din nou.

L-am oprit pe Rhys la jumătatea holului.

Cu atât de multe urechi indiscrete în casă, am ales să-i spun prin legătură: „Du-mă la închisoare. Chiar acum”.

Rhys nu-mi puse nicio întrebare.

CAPITOLUL 40

Nu aveam ce os să-i aduc. Și chiar dacă urcatul dealului și coborâtul în întuneric mă epuizau, am continuat să merg, să pun un picior în fața celuilalt.

Aveam sentimentul ca Rhys făcea la fel.

După două ore, în fața Cioplitorului de Oase, i-am spus vechiului zeu al morții, care încă mi se înfățișa ca viitorul meu fiu:

— Gândește-te la un alt obiect pe care îl vrei!

Ochii violeți ai Cioplitorului se măriră.

— De ce zăbovește Marele Lord pe hol?

— Nu este interesat să te vadă.

În parte, era adevărat. Rhys se întrebase dacă lovitura adusă mândriei lui ne-ar fi favorizat.

— Miroși a sânge și a moarte. Cioplitorul inhală prelung. A mine.

— Alege alt obiect în afară de Ouroboros! fu tot ce am spus.

Hybernul ne cunoștea trecutul și posibilii aliați. Mai speram că nu avea să se gândească la Cioplitor.

— Nu vreau nimic altceva în afară de fereastra mea spre lume.

Am rezistat impulsului de a-mi strânge pumnii..

— Ți-aș putea oferi multe alte lucruri, i-am spus eu pe un ton calm și dulce.

— Îți e frică să iei oglinda. Cioplitorul de Oase își înclină capul. De ce?

— Ție nu ți-e teamă de ea?

— Nu. El schiță un zâmbet și se aplecă într-o parte. Și ție ți-e frică de ea, Rhysand?

Partenerul meu nu se deranjă să-i răspundă de pe hol, deși venise să se rezeme de pragul ușii, încrucișându-și

brațele. Cioplitorul oftă când îl văzu, când zări murdăria, sângele și hainele șifonate și spuse:

— O, îmi placi mai mult plin de sânge!

— Alege altceva, i-am răspuns eu. „Și nu mă trimite degeaba de data asta.“

— Ce ai fi dispus să-mi dai? Bogățiile nu îmi sunt de niciun folos aici. Puterea nu are influență asupra pietrei. El chicoti. Ce zici de primul tău copil născut?

Zâmbi mai mult pentru sine, în timp ce făcu un semn cu mâna ca de băiețel.

Atenția lui Rhys se îndreptă spre mine, și surprinderea și ceva mai profund, mai tandru licăriră pe chipul său. „Așadar, nu e orice băiat.”

Obrajii mi se încălziră. „Nu. Nu e orice băiat.”

— Este nepoliticos, Maiestățile Voastre, să vorbiți când nimeni nu vă aude.

M-am uitat urât la Cioplitor.

— Așadar, nu vrei nimic altceva. „Niciun alt lucru care să mă distrugă dacă mă uit la el?“

— Adu-mi Ouroboros și sunt al tău. Ai cuvântul meu!

Am cântărit expresia fericită de pe chipul Cioplitorului înainte să ies afară.

— Unde este osul meu?

Cererea spintecă obscuritatea.

Am continuat să merg, dar Rhys aruncă ceva spre el.

— De la prânz.

Șuieratul indignat al Cioplitorului, când osul de pui alunecă pe podea, ne urmă afară.

În liniște, am început să urcăm prin închisoare. Oglinda – trebuia să găsesc o cale să o obțin. După întâlnire. Preventiv, în caz că într-adevăr… m-ar fi distrus.

„Cum arată?”

întrebarea era blândă, de tatonare. Știam la cine se referea.

Mi-am împletit degetele cu ale lui Rhysand și am strâns puternic. „Lasă-mă să-ți arăt.”

Și, în timp ce am mers prin întuneric, spre lumina îndepărtată și încă ascunsă, am facut-o.

Eram înfometați când ne-am întors la casa din oraș. Și, de vreme ce niciunul din noi nu avea chef să aștepte ca mâncarea să fie pregătită, Rhys și cu mine ne-am îndreptat direct spre bucătărie, trecând pe lângă Amren și Nesta, care abia flutură o mână.

Deja salivam când Rhys deschise cu umărul ușa batantă spre bucătărie, dar ne-am oprit când am văzut ce ne aștepta.

Elain stătea între Nuala și Cerridwen la masa lungă de lucru. Toate trei erau pline de faină și un fel de aluat se afla pe suprafața din fața lor.

Cele două slujnice-spion făcură imediat o plecăciune spre Rhys, iar Elain…

Ochii căprui îi scânteiau ușor, ca și când s-ar fi simțit bine cu ele. Nuala înghiți cu greu.

— Doamna a spus că îi este foame, așa că ne-am dus să îi gătim ceva. Dar a spus că vrea să învețe, deci… Mâini încununate cu umbre se ridicară într-un gest neajutorat, făina căzând de pe ele ca zăpada. Facem pâine.

Elain se uita la noi toți și, când dădu să închidă ochii, i-am zâmbit larg și am spus:

— Sper că va fi gata curând; sunt lihnită de foame.

Elain schiță un zâmbet și dădu din cap.

Ea era flămândă. Făcea ceva. *Învăța* ceva.

— Noi vom face o baie, am anunțat tocmai când stomacul îmi chiorăi. Vă lăsăm să coaceți.

L-am tras pe Rhys pe hol înainte să termine să-și ia rămas-bun, ușa bucătăriei închizându-se în urma noastră.

Mi-am pus o mână pe piept și m-am rezemat de lambriul de lemn ce îmbrăca zidul de lângă scară, iar Rhys mi-o acoperi cu a lui după o clipă.

— Asta am simțit, când te-am văzut zâmbind în noaptea în care-am cinat lângă Sidra, spuse el.

M-am înclinat în față, sprijinindu-mi fruntea de pieptul

lui, chiar deasupra inimii.
— Mai are multe de făcut.
— Cu toții avem.
El mă mângâie pe spate și eu m-am aplecat spre atingerea lui, savurându-i căldura și puterea.
Am rămas acolo mult timp, până ce am spus:
— Hai să mergem și să mâncăm undeva în oraș.
— Hmm.
El nu părea să vrea să-mi dea drumul.
Mi-am ridicat în cele din urmă privirea și i-am văzut ochii strălucind cu acea lumină familiară, șireată.
— Cred că mi-e foame de altceva, spuse el mieros.
Mi-am strâns degetele în cizme, dar am ridicat din sprâncene și am spus calmă:
— O?
Rhys îmi mușcă lobul urechii, apoi în timp ce ne teleportă în baia noastră de la etaj, unde două farfurii cu mâncare așteptau acum pe birou, îmi șopti:
— Îți sunt dator pentru aseară, draga mea parteneră!
Măcar îmi făcu favoarea de a-l lăsa eu să aleagă ce să mănânce mai întâi: pe mine sau mâncarea.
Am ales cu înțelepciune.
Nesta aștepta la masă în dimineața următoare.
Nu pe mine, mi-am dat seama când mă măsură din priviri ca și când aș fi fost doar o servitoare. Ci pe altcineva.
Am tăcut, fără să mă deranjez să-i spun despre Cassian că era încă în tabăra de război. Dacă nu avea de gând să întrebe… nu intenționam să mă bag în asta.
Nu când Amren pretindea că sora mea era aproape – atât de aproape – să înțeleagă ce abilitate era necesară într-o posibilă peticire a zidului. Dacă *s-ar fi dezlănțuit* pur și simplu, spunea Amren. Nu am îndrăznit să sugerez că poate lumea nu era pregătită pentru așa ceva.
Am luat micul dejun în liniște, furculița scârțâind pe farfurie. Amren spuse că era pe cale să găsească în Carte

și ce aveam noi nevoie – vraja pe care ar fi facut-o sora mea. Cum de știa Amren asta, habar nu aveam. Nu mi s-a părut înțelept să întreb.

Nesta îmi vorbi doar când m-am ridicat în picioare.

— Te duci la întâlnire peste două zile.

— Da.

M-am pregătit pentru orice voia să spună.

Nesta se uită la ferestrele din față ca și când încă ar fi așteptat, ca și când încă ar fi urmărit.

— Ai plecat la luptă. Fără să te gândești de două ori. De ce?

— Pentru că a trebuit să o fac. Deoarece oamenii aveau nevoie de ajutor.

Ochii gri-albaștri îi erau aproape argintii în lumina dimineții. Dar Nesta nu mai spuse nimic și, după ce am mai așteptat o clipă, am plecat, teleportându-mă spre casă pentru lecția de zbor cu Azriel.

CAPITOLUL *41*

Următoarele două zile fură atât de pline, încât lecția cu Azriel fu singura ocazie în care m-am antrenat cu el. Spionul se întorsese de la trimiterea mesajelor scrise de Mor privind schimbarea datei întâlnirii. Ei măcar fuseseră de acord cu data. Dar declarația lui în legătură cu locul, în ciuda limbajului său ferm, fusese respinsă de toți. Astfel, corespondența nesfârșită dintre regate continuă.

La Poalele Muntelui fusese cândva locul lor neutru de întâlnire.

Chiar dacă nimeni nu fusese privilegiat, niciunul nu era înclinat sa se întâlnească acum acolo, așadar discuția referitoare la gazda întâlnirii tuturor Marilor Lorzi nu se încheie.

Ei bine, a șase dintre ei. Beron, în sfârșit, catadicsise să se alăture, insă nu primiserăm nicio veste din Regatul Primăverii, deși știam să mesajele fuseseră trimise.

Urma să mergem toți – mai puțin Amren și Nesta, deoarece prima insistase că a doua avea nevoie de mai mult antrenament. Mai ales când, în seara precedentă, Amren găsise în Carte un pasaj care *ur fi putut* fi ce ne trebuia ca să reparăm zidul.

Cu doar câteva ore la dispoziție în seara trecută, se hotărî irevocabil ca întâlnirea să aibă loc în Regatul Dimineții. Era destul de aproape de mijlocul ținutului și, de vreme ce Kallias, Marele Lord al Iernii, nu permitea nimănui să intre pe teritoriul lui după ororile la care îi supusese Amarantha poporul, era singura zonă care flanca tărâmul neutru de mijloc.

Rhys și Thesan, Marele Lord al Regatului Dimineții, erau în relații bune. Regatul Dimineții era în mare parte neutru în orice conflict, dar, ca unul dintre cele trei Regate

Solare, era mereu înclinat să le fie loial. Nu era un aliat la fel de puternic precum Helion, Spintecătorul de Vrăji din Regatul Zilei, dar destul de puternic.

Asta nu îi opri pe Rhys, Mor și Azriel să se adune în jurul mesei din sufragerie din casa de la oraș, în seara precedentă, ca să revizuiască toate micile informații pe care le aflaseră vreodată despre palatul lui Thesan – despre posibilele capcane și căile de scăpare.

Am făcut un efort să nu mă agit, să nu întreb dacă nu cumva riscurile erau mai mari decât avantajele. Atât de multe lucruri merseseră prost în Hybern. Atât de multe lucruri mergeau prost în lume. De fiecare dată când vorbea Azriel, îl auzeam cum striga de durere când țărușul îi trecuse prin piept. De fiecare dată când Mor îi răspundea, îi vedeam chipul palid și retrăgându-se din fața regelui. De fiecare dată când îmi cerea Rhys părerea, îl vedeam îngenunchind în sângele prietenilor săi, implorându-l pe rege să nu ne taie legătura.

Din când în când, Nesta și Amren se opreau din antrenament în salon, astfel încât cea din urmă să-i poată da primei câte un mic sfat sau să o avertizeze în privința întâlnirii. Sau ca Amren să se poată răsti la Nesta să se concentreze, să-și dea mai mult silința, în timp ce ea frunzărea Cartea.

Alte câteva zile, spuse Amren când Nesta plecă la etaj în cele din urmă, plângându-se de o migrenă. Alte câteva zile și sora mea, cu ajutorul vreunei puteri misterioase, ar fi putut *face* ceva. Adică, adăugă Amren, dacă ar fi putut descifra la timp secțiunea promițătoare a Cărții. Și, cu asta, femela brunetă ne spuse noapte bună, ca să se ducă și să citească până ce i-ar fi sângerat ochii.

Având în vedere cât de îngrozitoare era Cartea, nu eram sigură dacă glumea.

Nici ceilalți.

Abia m-am atins de cină. Și abia dacă am dormit în

noaptea aceea, i. Isudridu-rnă în cearșafuri până ce Rhys se trezi și mă ascultă răbdător șoptindu-mi fricile, până ce ajunseră să fie doar niște umbre.

Se crăpă de ziuă și, cât m-am îmbrăcat, dimineața se transformă intr-o zi însorită și uscată.

Deși urma să participăm la întâlnire așa cum eram cu adevărat, ținutele noastre obișnuite erau aceleași: Rhys în jacheta lui neagră preferată și pantaloni, Azriel și Cassian în armurile lor illyriene, cu loate cele șapte pietre Siphon lustruite și strălucind. Mor se lipsi de obișnuita rochie roșie pentru una de un albastru-închis. Avea un decolteu asemănător și aceleași fuste lungi și transparente, dar părea oarecum… sobră. Regală, ca pentru o prințesă a ținutului.

Toți aveau o ținută obișnuită, în afară de mine.

Nu găsisem o rochie nouă pentru că nu exista nicio altă rochie mai spectaculoasă decât cea pe care o purtam acum în foaier, când ceasul de pe șemineul din salon bătu ora unsprezece.

Rhys încă nu coborâse și Amren și Nesta nu se zăreau pe nicăieri ca să ne conducă. Ne adunaserăm cu câteva minute mai devreme, dar… m-am măsurat din nou din priviri. Chiar în lumina caldă a holului, rochia strălucea și licărea ca o nestemată nou tăiată.

Luasem rochia de la Căderea Stelelor și o modificasem, adăugând aplicații din mătase pe umerii negri, materialul strălucitor semănând cu lumina stelară când îmi cobora pe spate în chip de văl sau de mantie. Dacă Rhysand era Noaptea Triumfătoare, eu eram steaua care strălucea doar mulțumită întunericului său, lumina vizibilă doar datorită lui.

M-am încruntat pe scări, în ideea în care s-ar fi deranjat să apară la timp.

Nuala îmi aranjase părul într-o cunună prețioasă și elegantă peste cap și în fața ei…

L-am surprins pe Cassian uitându-se la mine pentru a

treia oară în mai puțin de un minut și l-am întrebat:

— Ce este?

Colțurile gurii îi zvâcniră.

— Arăți atât de…

— Iar începem, mormăi Mor din locul în care își curăța unghiile date cu roșu, rezemată de balustrada scării. Avea inele pe toate degetele și rânduri de brățări îi zăngăneau la ambele încheieturi ale mâinilor.

— Oficial, spuse Cassian privind neîncrezător spre ea și flutură o mână plină de pietre către mine. *Extravagant.*

— Are mai bine de cinci sute de ani, e un războinic și un general priceput, cunoscut în toate teritoriile și tot are probleme în a le face complimente doamnelor, spuse Mor, scuturând tristă din cap. Poți să-mi amintești de ce te luăm cu noi la întâlnirile diplomatice?

Azriel, învăluit în umbre lângă ușa de la intrare, chicoti încet. Cassian îi aruncă o privire încruntată.

— Las' că nici *tu* nu ești un poet, frate!

Azriel își încrucișa brațele, încă zâmbind ușor.

— Nu am nevoie să recurg la așa ceva.

Mor râse, iar eu am pufnit, lucru care-l făcu pe Cassian să-mi dea una în coaste. I-am alungat mâna, dar m-am abținut să-l împing așa cum voiam, doar pentru că era prima dată când îl vedeam de la Adriata, iar umbrele încă îi întunecau ochii… și din cauza greutății coroanei.

Rhys mă încoronase la fiecare întâlnire și reuniune organizată, cu mult înainte să fiu partenera lui, cu mult înainte să fiu Marea lui Doamnă. Chiar și la Poalele Muntelui.

Nu pusesem niciodată întrebări despre diademele și coroanele pe care Nuala sau Cerridwen mi le împleteau în păr. Niciodată nu avusesem vreo obiecție în privința lor – nici măcar înainte ca relația dintre noi să fi fost așa. Dar asta… Mi-am ridicat privirea spre scări, când pașii lenți ai lui Rhysand se auziră pe covor.

Coroana era mai grea. Nu nedorită, ci… ciudata. Iar

când Rhys apăru în capul scărilor, splendid în jacheta neagră, cu aripile vizibile și strălucind ca și când le-ar fi lustruit, m-am trezit din nou în

Regatul aripilor și al pieirii 443 camera în care mă dusese târziu seara trecută, după ce îl trezisem cu agitația mea din pat.

Aceasta se afla la un nivel deasupra bibliotecii *din Casa Vântului* și era protejată cu atât de multe vrăji, încât avusese nevoie de câteva clipe să le anuleze. Doar noi doi – și orice viitor urmaș, adăugase el schițând un zâmbet – puteam să intrăm. Asta dacă nu aveam musafiri.

Camera era rece și întunecată – ca și când am fi pătruns în mintea anei bestii adormite. Și în spațiul rotund licăreau insule strălucitoare de lumină. De nestemate.

O comoară strânsă în zece mii de ani, ordonată pe podiumuri, în certare deschise, pe busturi și rafturi.

— Sunt bijuteriile familiei, spuse Rhys zâmbind înșelător. Pe cele care nu ne plac le păstrăm în Regatul Coșmarurilor, doar ca să nu se supere pentru că uneori le împrumutăm familiei lui Mor, dar acestea... sunt pentru familie.

Mă condusese dincolo de vitrinele care scânteiau ca niște mici constelații, fiecare valorând... Chiar dacă eram fiica unui negustor, nu le puteam calcula valoarea..

I

ar spre partea din spate a camerei, învăluite și mai mult în întuneric...

Auzisem de catacombele de pe continent, unde craniile oamenilor iubiți sau ale infamilor erau păstrate în mici firide – zeci și sute pe un perete.

Aici, conceptul era același: un întreg zid de coroane era cioplit în piatră. Fiecare se afla pe un postament căptușit cu catifea neagră, toate luminate de...

— Licurici, îmi spusese Rhys când sferele minuscule și albăstrui din bolțile tuturor nișelor păruseră să licărească precum un cer înstelat:.

Ceea ce mi se păruseră a fi mici lumini fae pe tavanul înalt... erau licurici. De un albastru-deschis și turcoaz, lumina lor era la fel de mătăsoasă ca a lunii, luminând nestematele cu focul lor vechi și tăcut.

— Alege unul, îmi șoptise Rhys la ureche.

— Un licurici?

El mă mușcase de lobul urechii.

— Deșteapto! Mă întorsese din nou spre zidul de coroane diferite, precum craniile. Alege-o pe care vrei!

— Nu pot să iau una pur și simplu.

— Cu siguranță, poți. Îți aparțin.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu... nu cu adevărat.

— Conform legii și tradiției, toate sunt ale tale. Vinde-le, topește-le, poartă-le – fă ce vrei!

— Nu îți pasă de el?

Am gesticulat spre cufărul care valora mai mult decât majoritatea regatelor.

— O, am câteva bijuterii preferate la care m-am gândit că aș putea să te conving să le cruți, dar... acesta îți aparține. Întru totul.

Privirile ni se întâlniseră și îmi dădusem seama că și el își amintea cuvintele pe care i le șoptisem în urmă cu câteva luni. Că fiecare bucată din inima mea care încă se vindeca îi aparținea. Zâmbisem și îmi trecusem o mână pe brațul lui înainte să mă apropii de zidul cu coroane.

Cândva, în regatul lui Tamlin, mă îngrozise ideea de a mi se oferi o coroană. Mă temusem de așa ceva. Și am presupus că nu mă agitasem niciodată în privința asta când era vorba de Rhys. Ca și când o mică parte din mine ar fi știut că aici trebuia să fiu: lângă el, ca egala lui. Regina lui.

Rhys își înclinase capul ca și când mi-ar fi confimat – el văzuse, înțelesese și știuse dintotdeauna.

Coborând acum scările casei din oraș, Rhys își îndreptă atenția direct spre coroana de pe capul meu, iar emoția

care i se undui pe chip fu suficientă ca să-i determine până și pe Mor și pe Cassian să își mute privirea.

Lăsasem coroana să mă cheme. Nu o alesesem din cauza stilului sau a faptului că voiam să mă simt confortabil, ci pentru că mă atrăsese ca și când ar fi fost inelul din coliba Țesătoarei.

Coroana mea era făcută din argint și diamante, în formă de spirale de stele și diverse faze ale lunii. În vârf avea o semilună din diamant, flancată de două stele care explodau. Și cu rochia strălucitoare de la Căderea Stelelor…

Rhys coborî de pe scări și mă luă de mână.

Noaptea Triumfătoare și Stelele Eterne.

Dacă el era întunericul dulce și îngrozitor, eu eram lumina strălucitoare pe care doar umbrele lui o puteau arăta.

— Credeam că plecați, interveni Nesta din capul scărilor.

M-am pregătit, nemafiind atentă la Rhys.

Într-o rochie de un albastru foarte închis, Nesta nu purta bijuterii și părul fără podoabe îi era pieptănat pe spate. Am presupus că nu avea nevoie de accesorii, ținând cont de frumusețea ei uluitoare. Ar fi fost ca și când ai fi împodobit un leu cu bijuterii. Dar să se îmbrace așa…

Ea coborî scările, iar când ceilalți tăcură, mi-am dat seama…

Am încercat să nu ies prea mult în evidență când m-am uitat la Cassian.

Ei nu se văzuseră din Adriata.

Dar războinicul nu făcu decât să-i arunce o privire superficială şi se întoarse spre Azriel ca să-i spună ceva. Mor îi urmărea atentă pe amândoi – avertismentul pe care i-l dăduse surorii mele răsunând tăcut între ele. Iar Nesta, la naiba, păru să-și amintească. Păru să-și înghită cuvintele pe care intenționase să le spună și mă abordă.

Aproape îmi făcu inima să se oprească din cauza șocului

când îmi spuse:

— Ești frumoasă.

Am clipit la ea.

— Asta încercai tu să spui, Cassian? întrebă Mor.

Noi am ales să nu auzim ce zise el și i-am răspuns Nestei:

— Mulțumesc. Și tu.

Nesta doar ridică din umeri.

— De ce te-ai îmbrăcat atât de frumos? am insistat eu. Nu ar trebui să te antrenezi cu Amren?

Am simțit cum Cassian își îndreptă atenția spre noi; i-am simțit pe toți privind când Nesta spuse hotărât:

— Vin cu voi!

CAPITOLUL
42

Nimeni nu spuse nimic.

Nesta își ridică bărbia.

— Eu… Nu o mai văzusem niciodată bâlbâindu-se. Nu vreau ca toți să își aducă aminte de mine ca de o lașă.

— Nimeni nu ar spune asta, am rostit eu încet.

— Eu aș face-o.

Nesta ne studie pe toți, mai puțin pe Cassian. Nu ca să-l desconsidere, ci… ca să-i evite răspunsul din privire. Aprobarea.

— Era ceva distant, spuse ea. Războiul. Lupta. Nu… mai este. Voi. Iupta, dacă pot. Dacă asta înseamnă să… le spun ce s-a întâmplat.

— Ne-ai ajutat destul, am spus eu, rochia mea foșnind când am făcut un singur pas spre ea. Amren a spus că mai ai foarte puțin pană să ajungi să stăpânești talentul de care ai nevoie. Ar trebui să rămâi și să te concentrezi la asta.

— Nu. Nu contează dacă îmi amân antrenamentul cu o zi sau două.

Cuvintele erau ferme, clare. Poate până la întoarcerea noastră, Amren va decoda vraja din Carte. Ea ridică un umăr. Ai plecat la luptă pentru un regat pe care abia îl cunoști – care abia vă consideră prieteni. Amren mi-a arătat rubinul de sânge. Și când te-am întrebat de ce ai făcut-o… mi-ai spus că așa era corect. Că oamenii aveau nevoie de ajutor. Ea înghiți în sec. Nimeni nu va lupta ca să-i salveze pe oamenii de sub zid. Nimănui nu-i pasă. Dar mie îmi pasă, spuse în timp ce se juca absent cu un pliu al rochiei. Mie îmi pasă.

Rhys veni lângă mine și spuse:

— Ca Mare Doamnă, Feyre nu mai este emisarul meu în lumea oamenilor. El îi schiță un zâmbet Nestei. Vrei

slujba?

Nesta nu afișă nicio emoție, dar aș fi putut jura că o scânteie se aprinse.

— Gândește-te la întâlnirea asta ca la o încercare. Și te voi face să plătești din plin pentru serviciile mele.

Rhys schiță o plecăciune.

— Nu m-aș aștepta la mai puțin de la o soră Archeron. L-am împuns în coaste, iar el râse. Bine ai venit în regat! îi spuse el. Urmează să ai o primă zi pe cinste.

Și, spre șocul meu etern, Nesta zâmbi ușor.

— Acum nu mai poți da înapoi, îi spuse Cassian lui Rhys, gesticulând spre aripile lui.

Rhys își băgă mâinile în buzunare.

— Cred că este timpul ca lumea să afle cine-și întinde cel mai mult aripile.

Cassian râse și chiar și Azriel zâmbi. Mor îmi aruncă o privire care mă făcu să-mi mușc buza ca să nu strig.

— Pariez pe douăzeci de mărci de aur că se va da o luptă în prima oră, spuse Cassian, care încă nu se uita la Nesta.

— Eu pariez pe treizeci, că în patruzeci și cinci de minute, zise Mor, încrucișându-și brațele.

— Nu uita că sunt jurăminte și protecții de neutralitate, spuse cu blândețe Rhys.

— Voi nu aveți nevoie de pumni sau de magie ca să luptați, rosti Mor.

— Cincizeci și spun că în treizeci de minute! se auzi Azriel de lângă ușă. Începută de Regatul Toamnei.

Rhys își dădu ochii peste cap.

— Încercați să *nu* dați impresia că pariați cu toții pe ei. Și nu trișați provocând lupte. Rânjetele cu care răspunseră fură oricum, numai nu liniștitoare. Rhys oftă. O sută de mărci pe o luptă în cincisprezece minute.

Nesta pufni încet, dar toți se uitară la mine, așteptând.

Eu am ridicat din umeri.

— Rhys și cu mine suntem o echipă. Poate să parieze toți banii noștri pe prostia asta.

Toți păreau foarte ofensați.

Rhys mă luă de braț.

— O regină în aparență…

— Să nu îndrăznești! am spus eu.

El râse.

— Mergem?

El avea să mă teleporteze pe mine, Mor să îi aducă acum pe Cassian și *pe* Nesta, iar Azriel să vină de unul singur. Rhys aruncă o privire spre ceasul din salon și făcu semn din cap către îmblânzitorul Umbrelor.

Azriel dispăru instantaneu. Primul care sosea trebuia să vadă dacă ne aștepta vreo capcană.

Am așteptat în tăcere un minut, două. Apoi, Rhys expiră și spuse:

— Liber!

Apoi mă apucă de mână și mă ținu strâns.

Mor se cocoșă ușor, bijuteriile strălucind odată cu mișcarea și se duse să-l ia de braț pe Cassian.

Dar, în cele din urmă, el se apropiase de Nesta. Și când lumea începu să se transforme în umbre și vânt, l-am văzut pe Cassian inâlțându-se peste sora mea și pe ea ridicându-și sfidător bărbia când el spuse:

— Bună, Nesta!

Rhys păru să își oprească teleportarea când sora mea îi răspunse:

— Deci ești în viață.

Cassian își dezgoli feroce dinții, înfoindu-și ușor aripile.

— Sperai să nu fiu?

Mor urmărea atât de atent, cu toți mușchii încordați. Ea se întinse din nou spre brațul lui, dar Cassian se feri, fără să-și ia privirea de la ochii arzători ai Nestei.

— Nu ai venit să… spuse Nesta fără să gândească, apoi se opri.

Lumea păru să încremenească odată cu propoziția întreruptă, inclusiv Cassian. El îi studie chipul, ca și când ar fi citit furios raportul unei lupte.

Mor urmări pur și simplu cum Cassian luă mâna subțire a Nestei, împletindu-și degetele cu ale ei. Cum își strânse aripile și întinse orbește mâna cealaltă înapoi spre Mor, ordonându-i, în tăcere, să îi transporte.

Cassian și Nesta se priviră reciproc. Pe fețele lor nu se citea nici căldură, nici tandrețe, ci doar intensitate aceea, amestecul de sfidare, înțelegere și foc.

Rhys începu din nou să ne teleporteze și tocmai în clipa în care vântul întunecat suflă, l-am auzit pe Cassian spunându-i Nestei, încet și răgușit:

— Data viitoare, emisarule, voi veni să te salut!

*

Rhys îmi spusese destule în privința lucrurilor la care să mă aștept în Regatul Dimineții, dar nici măcar priveliștile pe care mi le redase nu se comparau cu realitatea.

Prima dată am văzut norii; nori imenși care pluteau pe cerul de cobalt, moi și generoși, încă pătați de ultimele raze roz ale răsăritului și ale căror contururi rotunjite erau poleite cu lumină aurie. Prospețimea înrourată a dimineții zăbovea în aerul umed când ne-am ridicat privirea spre palatul montan, ce se înălța în spirală spre cer.

Dacă palatul de deasupra Regatului Coșmarurilor fusese construit din piatra lunii, acesta era făcut din... pietre solare. Nu aveam cuvinte să descriu piatra aurie și aproape opalescentă care părea să rețină în interiorul ei strălucirea a o mie de răsărituri.

Treptele, balcoanele, bolțile, verandele și podurile făceau legătura între turnurile și cupolele poleite ale palatului, florile de brebenoc albastre cățărându-se pe stâlpii și blocurile de piatră frumos taiate ca să absoarbă ceața poleită ce plutea în aer.

Plutea în aer deoarece muntele pe care era palatul... Era un motiv pentru care văzusem norii prima dată.

Pe veranda pe care nu era nimeni în afară de Azriel și de un însoțitor zvelt în uniforma cu roșu și auriu a Regatului Dimineții. Erau niște veșminte ușoare și largi – stratificate

și totuși măgulitoare.

Masculul făcu o plecăciune, tinerețea și frumusețea văzându-se pe pielea lui bronzată și netedă.

— Pe aici, Mare Lord!

Până și vocea îi era la fel de minunată ca prima strălucire aurie la orizont. Rhys dădu ușor din cap și îmi oferi brațul.

Mor îngăimă în spatele nostru, venind din urmă cu Nesta lângă ea:

— Rhys, dacă ai să vrei să construiești vreodată o casă nouă, s-o folosești pe asta drept model.

Rhys îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr. Cassian și Azriel pufniră încet.

M-am uitat la Nesta, când însoțitorul ne conduse nu spre bolta de după verandă, ci spre scara spiralată care urca de-a lungul fațadei simple a unui turn.

Nesta părea la fel de dezorientată ca noi toți – în afară de Mor – dar…

Pe chipul surorii mele se citea uimirea.

O uimea castelul din nori, provincia înverzită care se unduia departe dedesubt, împresurată cu mici sate cu acoperișuri roșii și râuri late și strălucitoare. O provincie mereu luxuriantă, plină de bogățiile verii.

Și m-am întrebat dacă și eu arătasem așa în ziua în care văzusem prima dată Velarisul. Dacă și eu afișasem amestecul de uimire, mânie și înțelegere a faptului că lumea era mare și frumoasă și, uneori, atât de copleșitoare cu minunile ei, încât era imposibil să te bucuri de tot într-o clipă.

Mai erau și alte palate pe teritoriul Dimineții – așezate în mici orașe specializate în tinichigerie, ceasornicărie și alte lucruri inteligente. Aici… dincolo de satele culcușite pe dealurile țării, nu era industrie. Nu exista nimic în afară de palat, cer și nori.

Am urcat pe scările spiralate, prăpastia de lângă marginea prea îngustă pierzându-se în stânca de culoare

caldă, presărată cu tufe de trandafiri galbeni și bujori pufoși și purpurii. O moarte frumoasă și colorată.

Fiecare pas mă făcu să-mi adun puterile când am urcat în turn, Rhys ținându-mă ferm de mână.

Aripile încă i se vedeau. El nu ezită niciun pas.

Amuzat și curios, își îndreptă privirea spre mine și-mi spuse prin legătură: „Și tu crezi că ar trebui să ne redecorăm casa?”

Am trecut prin camere în aer liber, pline de perne mari din mătase și covoare somptuoase, pe lângă ferestrele ale căror geamuri erau aranjate în mozaicuri colorate, pe lângă urne din care se revărsa lavandă și fântâni în care, sub razele blânde ale soarelui, susura cea mai limpede apă.

„Nu este un concurs” i-am spus eu.

El mă strânse de mână. „Ei bine, dacă Thesan are un palat mai frumos, eu sunt singurul binecuvântat să am o Mare Doamnă lângă mine.”

Nu m-am putut abține să roșesc, mai ales când Rhys adăugă: „în seara asta, vreau să porți coroana aia în pat. Doar coroana.”

„Ticălosule!”

„Întotdeauna.”

Am zâmbit, iar el se aplecă lin ca să mă sărute pe obraz.

Mor bolborosi să o scutească.

Voci în surdină ajunseră la noi din sala în aer liber din vârful turnului de piatră solară – unele profunde, altele ascuțite și altele vioaie – înainte să terminăm, de urcat, ferestrele arcuite și fără geamuri permițând să se audă conversația dinăuntru.

„Trei sunt deja aici“, mă avertiză Rhys, iar eu am avut sentimentul că asta le șoptea acum Azriel lui Mor și Cassian. „Helion, Kallias şi Thesan.“

Marii Lorzi ai Regatului Zilei, cel al Iernii și gazda noastră din Regatul Dimineții.

Ceea ce însemna că Regatul Toamnei și cel al Verii –

Beron și Tarquin – nu sosiseră încă. Sau al Primăverii.

Încă mă îndoiam că Tamlin avea să vină, dar Beron și Tarquin… Poate că lupta îl făcuse pe Tarquin să se răzgândească. Iar Beron era destul de îngrozitor, încât probabil să se fi alăturat deja Hybernului, indiferent de manevrele lui Eris.

Am văzut cum Rhys înghiți în sec când am urcat ultimele trepte spre ușa deschisă. Un pod lung lega cealaltă jumătate a turnului de interiorul palatului, de balustradele acestuia atârnând flori galbene de glicină. M-am întrebat dacă ceilalți fuseseră conduși pe scările acestea sau dacă asta se voia cumva a fi o insultă.

„Îți ridici scuturile?” întrebă Rhys, dar eu știam că era conștient de faptul că mi le ridicasem din Velaris.

Tot așa cum și eu eram conștientă că el ridicase un scut mental şi fizic în jurul nostru, cu sau fără termeni de pace.

Și, chiar dacă fața îi era calmă și umerii trași înapoi, i-am spus: „Te văd, Rhys. Și nu există nicio parte din tine pe care să nu o iubesc cu toată ființa mea”.

El îmi strânse mâna în semn de răspuns înainte să îmi pună degetele pe brațul lui, ridicându-l suficient cât să fi înfățișat, probabil, o imagine destul de curtenească atunci când am intrat în sală.

„Să nu te ploconești în fața nimănui!” fu tot ce îmi spuse.

CAPITOLUL 43

Sala era și nu era cum mă așteptam. Scaune joase din lemn de stejar și tapițate fuseseră aranjate într-un cerc mare în mijlocul camerei – suficiente pentru toți Marii Lorzi și delegații lor. Unele, mi-am dat eu seama, fuseseră concepute să aibă loc și pentru aripi.

Părea că nu era ceva neobișnuit, deoarece în jurul unui mascul zvelt de care mi-am amintit imediat de la Poalele Muntelui, stăteau adunați Fae înaripați. Dacă illyrienii aveau aripi ca de liliac, acestea erau… ca de pasăre.

„Peregrynii sunt rude îndepărtate ale Serafimilor lui Drakon și îi oferă lui Thesan o mica legiune aeriană” îmi spuse Rhys despre femelele și masculii musculoși cu armuri aurii. „Masculul din stânga lui este căpitanul și iubitul lui.” într-adevăr, masculul chipeș stătea un pic mai aproape de Marele său Lord, cu o mână pe sabia elegantă de lângă corp. „Încă nu au o legătură de împerechere, continuă Rhys, dar cred că Thesan nu a îndrăznit să o recunoască în timpul domniei Amaranthei. Ei îi plăcea să le smulgă penele – una câte una. Odată, și-a făcut o rochie din ele.”

Am încercat să nu tresar când am pășit pe podeaua din marmură lustruită, piatra fiind încălzită de soarele care intra prin bolțile deschise. Ceilalți se uitaseră spre noi, unii șoptind la vederea aripilor lui Rhys, dar eu mi-am îndreptat atenția spre adevăratul giuvaier din cameră: reflexia bazinului.

În locul unei mese care să ocupe spațiul dintre cercul de scaune se zărea reflexia unui bazin rotund și puțin adânc, cioplit în podea. Apa întunecată era plină cu nuferi roz și aurii, cu frunze late ca mâna unui mascul, iar dedesubt, pești portocalii și ivorii înotau leneș.

„Mi-aș dori și eu așa ceva”, i-am recunoscut lui Rhys.

Prin legătură l-am simțit amuzându-se. „Am să-mi notez pentru aniversarea ta."

Mai multe flori de glicină se răsuceau pe stâlpii care înconjurau spațiul și, de-a lungul meselor lipite de cei câțiva pereți, nenumărate tufe de bujori de culoarea vinului își desfăceau petalele mătăsoase. Între vaze fuseseră așezate tăvi și coșuri cu mâncare – produse de patiserie, cărnuri preparate – și ghirlandele de fructe ne făceau semn din fața cănilor din cositor cu băuturi răcoritoare.

Apoi erau cei trei Mari Lorzi.

Nu eram singurii care se îmbrăcaseră elegant.

Rhys și cu mine ne-am oprit la jumătatea distanței.

Îi cunoșteam pe toți – mi-i aminteam din lunile petrecute la Poalele Muntelui. Rhys îmi povestise trecutul lor în timpul antrenamentelor M-am întrebat dacă își simțiră puterea în mine când își îndreptară atenția spre noi.

Thesan înaintă, încălțările lui splendide, cu broderii, nescoțând niciun zgomot pe podea. Tunica îi era mulată pe pieptul zvelt, dar pantalonii largi – asemănători celor preferați de Amren – foșniră când se apropie. Pielea bronzată și părul îi erau aurii, ca și când răsăritul le-ar polei permanent, dar ochii oblici, de un căprui închis, erau cea mai minunată trăsătură a lui. El se opri la câțiva pași distanță, atent la mine și la Rhys, la anturajul nostru, la aripile pe care Rhys și le ținea strânse la spate.

— Bine ați venit! spuse Thesan, cu o voce la fel de profundă și de intensă ca privirea sa. Iubitul lui ne monitoriza fiecare respirație de la câțiva pași distanță, dându-și, fără îndoială, seama că la fel făceau și însoțitorii noștri, aflați în urma noastră. Sau, de vreme ce tu ai stabilit întâlnirea asta, poate că ar trebui să ne și întâmpini, spuse gânditor Thesan.

Un zâmbet slab traversă chipul perfect al lui Rhys, umbrele răsucindu-i-se printre șuvițele de păr. El

renunțase la a-și mai controla puterea – fie și un pic. Toți o făcuseră.

— Poate că eu am solicitat să ne întâlnim, Thesan, dar tu ai fost destul de amabil, încât să ne pui la dispoziție reședința ta frumoasă.

Thesan dădu din cap în semn de mulțumire, considerând poate nepoliticos să întrebe de aripile nou dezvăluite ale lui Rhysand, și apoi se întoarse spre mine.

Ne-am uitat unul la celălalt, în timp ce însoțitorii mei făcură o plecăciune în spatele meu, la fel cum și eu ar fi trebuit să fac, în calitate de soție a unui Mare Lord.

Totuși n-am făcut decât să stau și să mă holbez.

Rhys nu interveni – nu în cazul acestui prim test.

Regatul Răsăritului – darul vindecării, cel care îmi permisese să-i salvez viața lui Rhysand, care mă trimisese la Suriei în ziua în care aflasem adevărul ce avea să-mi schimbe nemurirea.

I-am zâmbit reținut lui Thesan.

— Casa ta este minunată!

Dar Thesan își îndreptase atenția spre tatuajul meu. Știam că îl observase din clipa în care își dăduse seama că nu era pe mâna potrivită. Apoi, spre coroana de pe capul meu și ridică din sprâncene.

Rhys ridică pur și simplu din umeri.

Ceilalți doi Mari Lorzi se apropiaseră și ei, între timp.

— Kallias, îi zise Rhys celui cu păr alb, a cărui piele era atât de palidă, încât părea înghețată.

Până și ochii de un albastru răvășitor semănau cu niște bucăți cioplite dintr-un ghețar, când se uită cu atenție la aripile lui Rhys și păru să le ignore imediat. El purta o jachetă tot de culoare albastră, brodată cu fir de argint, gulerul și mânecile fiind mărginite cu blană albă de iepure. Aș fi considerat că haina și, mai ales, cizmele maro, înalte până la genunchi și căptușite cu blană erau prea călduroase pentru ziua frumoasă, dar, *având în vedere* expresia lui rece, poate că avea sângele înghețat. Trei

Mari Spiriduși îmbrăcați în culori asemănătoare rămaseră pe scaunele lor, iar unul dintre ei – o tânără femelă splendidă – se uită direct la Mor și zâmbi.
Mor zâmbi, la rândul ei, sărind de pe un picior pe altul când Kallias deschise gura…
Apoi prietena mea țipă.
Țipă.
Femelele se grăbiră una spre cealaltă, iar țipătul lui Mor se transformă într-un plânset ușor când își aruncă brațele în jurul străinei zvelte și o îmbrățișă strâns. Și brațele femelei tremurau când o apucă pe Mor.
Apoi râseră, plânseră și dansară una în jurul celeilalte, oprindu-se ca să-și studieze chipurile, ca să-și șteargă lacrimile și să se îmbrățișeze din nou.
— Ești neschimbată, spunea străina cu zâmbetul până la urechi. Cred că este aceeași rochie în care te-am văzut în…
— *Tu* ești neschimbată! Porți blană în mijlocul verii – cât de tipic…
— Se pare că i-ai adus pe suspecții obișnuiți…
— Din fericire, compania s-a îmbunătățit cu niște nou-sosiți… Mor îmi făcu semn să vin. Trecuse o veșnicie de când o văzusem strălucind atât de puternic. Viviane, ea este Feyre! Feyre, ți-o prezint pe Viviane, soția lui Kallias!
M-am uitat la Thesan și la Kallias, cel din urmă privindu-și soția şi pe Mor cu sprâncenele ridicate.
— Am încercat să-i sugerez să rămână acasă, spuse sec Kallias, dar m-a amenințat că-mi îngheață vintrele.
Rhys chicoti întunecat.
— Îmi sună cunoscut.
I-am aruncat o privire încruntată peste un umăr strălucitor – chiar la timp ca să văd rânjetul dispărând de pe chipul lui Kallias când, de data asta, se uită cu atenție la Rhys, nu doar la aripile lui.
Partenerului meu îi pieri zâmbetul, o oarecare încordare intensificându-se între el și Kallias…
Dar eu ajunsesem lângă Mor și Viviane și nu m-am mai

arătat curioasă când i-am strâns mâna femelei, surprinsă să o simt caldă.

Părul ei argintiu licărea în soare ca zăpada proaspătă.

— Soție, spuse Viviane, țâțâind. Știi, încă mi se pare ciudat. De fiecare dată când cineva rostește cuvântul, mă tot uit peste umăr, ca și când ar vorbi despre altcineva.

Kallias nu se adresă nimănui în mod special, din locul în care rămase cu fața la Rhys și cu spatele încordat, când zise:

— Trebuie să decid dacă mi se pare o insultă, de vreme ce o spune în fiecare zi.

Viviane scoase limba la el, dar Mor o strânse ușor de umăr.

— Era și timpul.

Chipul palid al lui Viviane se îmbujoră.

— Da, ei bine… totul a fost altfel după cele întâmplate la Poalele Muntelui. Ea își îndreptă privirea de safir spre mine și făcu o plecăciune. Mulțumesc pentru că mi-ai redat partenerul.

— Parteneri? spuse Mor voioasă, uitându-se între ei. Și căsătoriți, *și* parteneri?

— Voi două vă dați seama că asta este o întâlnire serioasă, zise Rhys.

— Și că peștii din bazin sunt foarte sensibili la sunetele ascuțite, adăugă Kallias.

Viviane le făcu amândurora un gest vulgar care mă determină imediat să o plac.

Rhys se uită la Kallias cu ceea ce presupuneam a fi un fel de expresie a unui mascul care suferea de multă vreme, dar Marele Lord nu îi oglindi gestul.

Fără să mai fie amuzat și afișând din nou răceala aceea, îl fixă cu privirea pe Rhys.

Mor îmi explicase că relația cu Regatul Iernii se… tensionase când ei ne salvaseră pe mine și pe Lucien de pe gheață. Era o mânie care nu mai dispăruse după ceea ce se întâmplase la Poalele Muntelui…

Dar al treilea Mare Lord se apropiase, în sfârșit, din partea cealaltă a bazinului.

Cândva, tatăl meu făcuse negoț cu aur și pandantive cu lapis lazuli care proveneau din ruinele unui regat arid sud-estic, unde creaturile Fae domniseră precum zeii printre curmalii bătuți de vânt și palatele măturate de nisip. Culorile și măiestria mă fermecaseră, dar mă arătasem mai interesată de încărcătura de smirnă și smochine – tatăl meu îmi dăduse pe furiș câteva, în timp ce zăboveam prin biroul lui. Chiar și acum le simțeam dulceața pe limbă și parfumul pământiu și nu îmi puteam, explica de ce, dar… Mi-am amintit de colierul vechi și de delicatesele rafinate când el veni spre noi.

Ținuta îi fusese croită dintr-un singur val de material alb – nu era robă sau costum, ci mai degrabă o combinație între cele două, cu pliuri, și care-i atârna pe corpul musculos. Brățara de aur, cu un șarpe în poziție verticală, care îi încercuia bicepsul puternic, compensa nuanța de un negru aproape strălucitor a pielii neagră, iar coroana lucitoare din spini aurii – erau razele soarelui, mi-am dat eu seama – îi strălucea pe părul negru.

Era întruparea soarelui. Influent, cu o eleganță leneșă, în stare să-și afișeze bunătatea și mânia. Aproape la fel de frumos ca Rhysand. Și, cumva, mai rece decât Kallias.

Cei din anturajul Marelui Spiriduș erau aproape la fel de numeroși ca ai noștri, îmbrăcați cu veșminte asemănătoare, de diverse culori strălucitoare – cobalt, roșu și ametist – unii erau fardați cu pricepere și toți erau în formă, strălucind de sănătate.

Dar poate că puterea lor fizică… *a lui* era o înșelătorie.

Deoarece celălalt titlu al lui Helion era Spintecătorul de Vrăji și se zvonea că, în, cele o mie de biblioteci ale lui, s-ar fi aflat toate cunoștințele lumii. Poate că toată cunoașterea îl făcuse prea conștient, prea rece în spatele ochilor strălucitori.

Sau poate devenise așa după ce Amarantha prădase

bibliotecile. M-am întrebat dacă revendicase ceea ce îi luase sau dacă jelise lucrurile incendiate.

Până și Mor și Viviane puseseră capăt conversației când Helion se opri la o distanță sigură.

Puterea lui îi scosese pe prietenii mei din Hybern. Puterea lui mă făcea să strălucesc ori de câte ori făceam dragoste cu Rhys și inima-mi bătea cu veselie.

Helion făcu semn din bărbia-i pătrată spre Rhys, singurul dintre ei deloc surprins de aripile partenerului meu, dar își aținti privirea de un galben intens asupra mea.

— Tamlin știe ce este ea?

Vocea îi era într-adevăr mai rece decât a lui Kallias, iar întrebarea… atât de atent formulată.

— Dacă te referi la faptul că este frumoasă și inteligentă, atunci, da… cred că știe, zise Rhys tărăgănat.

Helion se uită direct la el.

— Știe că este partenera ta și Mare Doamnă?

— *Mare Doamnă?* strigă Viviane, dar Mor îi făcu semn să tacă, îndepărtând-o ca să-i șoptească.

Thesan și Kallias mă studiară fără să se grăbească.

Cassian și Azriel se apropiară ușor, ca o briză nocturnă.

— Dacă va sosi, spuse Rhys calm, presupun că va afla.

Helion râse întunecat. Periculos – acest Mare Lord bronzat era mortal.

— Mereu mi-a plăcut de tine, Rhysand.

Thesan înaintă, ca o gazda bună. Pentru că râsetul acela promitea, într-adevăr, violență. Iubitul lui și ceilalți peregryni părură să ia poziții defensive – ori ca să-l protejeze pe Marele lor Lord, ori doar ca să ne aducă aminte că eram invitați în casa lor.

Dar Helion își îndreptă atenția spre Nesta și o privi insistent.

Ea îl fixă cu privirea, calmă și indiferentă.

— Cine este invitata ta? întrebă Marele Lord al Zilei un pic prea încet pentru gustul meu.

Cassian nu lăsă deloc să se înțeleagă că el o *cunoștea* pe

Nesta, însă nu se mișcă niciun pic din poziția sa defensivă. Nici Azriel.

— Este sora mea și emisarul nostru în tărâmurile oamenilor, i-am spus eu în cele din urmă, venind lângă ea. Și ne va spune povestea ei când vor sosi și ceilalți.

— Este Fae.

— Serios, spuse Viviane în șoaptă.

Horcăitul lui Mor fu întrerupt când Kallias ridică o sprânceană la ele. Helion le ignoră.

— Cine a facut-o? întrebă politicos Thesan, înclinându-și capul.

Nesta îl studie pe Thesan, apoi pe Helion și pe Kallias.

— Hybernul, spuse ea simplu, fără un licăr de teamă în privire și capul ridicat.

Ei rămaseră tăcuți de uimire.

Dar mă săturasem să se holbeze la sora mea. Am luat-o de braț, îndreptându-mă spre scaunele cu spătar jos, despre care am presupus că ne erau rezervate.

— Au aruncat-o în Cazan, am spus eu. Împreună cu cealaltă soră a mea, Elain. M-am așezat lângă Nesta și i-am privit pe cei trei Mari Lorzi fără pic de educație, respect sau politețe. După ce Marea Preoteasă, Ianthe și Tamlin le-au vândut lor Prythianu! și familia mea.

Nesta confirmă dând din cap în tăcere.

Ochii lui Helion ardeau ca o forjă.

— Asta e o acuzație serioasă, mai ales la adresa fostului tău iubit.

— Nu este o acuzație, am spus eu, împreunându-mi mâinile în poală. Suntem cu toții aici, iar acum vom face ceva în privința asta.

Mândria licări prin legătură.

Iar atunci Viviane îi mormăi lui Kallias, împungându-l în coaste:

— De ce nu pot fi și *eu* o Mare Doamnă?

Ceilalți întârziară.

Ne-am așezat pe scaunele din jurul bazinului, însoțitorii

foarte manierați ai lui Thesan aducându-ne farfurii cu mâncare și pocaluri cu sucuri exotice, de pe mesele lipite de perete. Conversația se opri pentru câteva momente, apoi fu reluată, Mor și Viviane stând una lângă cealaltă, ca să recupereze ceea ce păreau a fi cincizeci de ani de bârfe.

Viviane nu mai fusese la Poalele Muntelui. Ca și prietena ei din copilărie, Kallias fusese excesiv de protector cu ea de-a lungul anilor – o pusese pe femela inteligentă să patruleze granița zeci de ani ca să evite intrigile de la curte. Nu o lăsase nici în preajma Amaranthei. Nu lăsase pe nimeni să miroasă ce simțea pentru prietena lui cu păr alb, care nu știa că el o iubise toată viața lui. Iar în ultimele clipe, când puterea îi fusese luată de vraja aceea… Kallias își trimisese rămășițele ca să o avertizeze. Ca să-i spună lui Viviane că o iubea. Iar apoi o implorase să-i protejeze poporul, iar ea îl ascultase.

Când Mor și prietenii mei protejaseră Velarisul, Viviane își ascunsese și protejase micul oraș pe care-l avea în pază, oferindu-le siguranță celor care ajungeau acolo.

Fără să uite vreodată de Marele Lord și prieten prins la Poalele Muntelui, neîncetând să caute o cale de a-l elibera. Mai ales când Amarantha își dezlănțuise ororile asupra regatului său ca să-l distrugă și să-l pedepsească. Totuși, Viviane îi ținuse uniți. Și în domnia terorii – în toți acei ani – ea își dăduse seama ce însemna Kallias pentru ea, ce simțea pentru el.

În ziua întoarcerii acasă, se teleportase direct la ea.

Ea îl sărutase înainte să poată spune ceva. El îngenunchease atunci și îi ceruse să fie soția lui.

După o oră, își depuseseră jurămintele intr-un templu. Iar în noaptea aceea – *când, știi tu ce,* îi zâmbi Viviane lui Mor – legătura de parteneriat se stabilise în sfârșit.

Povestea ne ocupă tot timpul cât am așteptat, de vreme ce Mor voia detalii. Multe. Unele indecente, care îl făcură pe Thesan să se înece cu vinul de soc. Dar Kallias îi zâmbi soției și partenerei sale, destul de strălucitor și cald, încât,

în ciuda coloritului rece, *el* ar fi trebuit să fie Marele Lord al Zilei.

Nu brutalul Helion cu limba ascuțită, care ne urmărea pe mine și pe sora mea ca un vultur. Unul mare și auriu, cu gheare foarte ascuțite.

M-am întrebat în ce bestie se transforma; dacă îi creșteau aripi, ca lui Rhysand. Și gheare.

Dacă și Thesan o făcea – cu aripi albe ca ale vigilenților peregryni care rămaseră tăcuți, iubitul lui cu privire feroce neadresând niciun cuvânt nimănui. Poate că Marii Lorzi ai Regatelor Solare aveau aripi pe sub piele, un dar din cerurile pe care regatele lor pretindeau că le stăpâneau.

Trecu o oră înainte ca Thesan să anunțe:

— A sosit Tarquin!

Gura mi se uscă și o liniște stânjenitoare puse stăpânire peste toată încăperea.

— Am auzit de rubinele de sânge. Helion rânji la Rhys, jucându-se cu brățara de aur de pe bicepsul său. *Asta* e o poveste pe care vreau sa mi-o spui.

Rhys flutură indiferent o mână.

— Toate la timpul lor. „Ticălosul”, îmi spuse el făcându-mi semn din ochi.

Imediat după aceea, însă, Tarquin își făcu apariția în sală, pe cea mai înaltă treaptă, flancat de Varian și de Cresseida.

Varian se uită printre noi după cineva care nu era acolo și se încruntă când îl văzu pe Cassian, așezat în stânga Nestei. Cassian doar îi rânji încrezut.

„Am distrus o clădire”, spusese Cassian cândva despre ultima vizită în Regatul Verii, ținut în care accesul îi era acum *interzis.* Aparent, nici măcar faptul că îi ajutase în luptă nu anulase interdicția.

Tarquin ne ignoră pe Rhysand și pe mine – ne ignoră pe toți, inclusiv aripile lui Rhys – în timp ce își cerea, formal, scuze pentru întârziere, dând vina pe atac. Și probabil că era adevărat. Sau poate că se gândise până în ultimul

minut dacă să vină, în ciuda acceptării invitației.

El și Helion erau aproape la fel de încordați și doar Thesan părea să fie în relații bune cu el. Mai bine spus, neutre. Kallias devenise și mai rece… mai distant.

Prezentările fură făcute, iar apoi…

Un însoțitor îi șopti lui Thesan că Beron și *toți* fiii săi sosiseră. Zâmbetul dispăru imediat de pe buzele și din privirea lui Mor.

Și din a mea.

Violența care clocotea în prietenii mei era suficientă cât să ne facă apa de la degetele de la picioare să fiarbă atunci când Marele Lord al Toamnei trecu pe sub boltă urmat de fiii lui și având-o pe soția sa – pe mama lui Lucien – alături. Ochii ei roșiatici scrutară camera, ca și când și-ar fi căutat fiul pierdut. În schimb, privirea i se opri asupra lui Helion, care simulă o plecăciune. Ea se uită rapid în altă parte.

Cândva, îmi salvase viața… la Poalele Muntelui, pentru ca, la rândul meu, să-i cruț viața lui Lucien.

Se întreba unde era acum fiul ei pierdut? Auzise zvonurile pe care le răspândisem, minciunile pe care le născocisem? Nu puteam să-i spun că Lucien căuta o regină fermecată pe continent, ferindu-se de armate, ca să găsească o urmă de salvare.

Beron – tras la față și cu barba cafenie – nu se uită decât la Marii Lorzi adunați, dar fiii lui rămași ne rânjiră superior, suficient cât peregrynii să-și zburlească penele. Până și Varian își dezgoli dinții în semn de avertisment la privirea urâtă a lui Cresseida. Tatăl lor nu se deranja să îi controleze.

Dar Eris o făcu.

La un pas în urma tatălui său, Eris șopti: „Destul“, iar frații lui mai mici se supuseră. Toți trei.

Beron nu lăsă să se observe dacă îi păsa ori nu. Nu, el se opri în mijlocul camerei, cu mâinile împreunate în față și se încruntă ca și când am fi fost o haită de corcituri.

Beron, cel mai bătrân dintre noi și, cel mai îngrozitor.

Rhys îl salută calm, deși puterea lui era un munte întunecat care se cutremura sub noi.

— Nu mă surprinde că ai întârziat, având în vedere că fiii tăi au fost prea lenți ca să-mi prindă partenera. Presupun că este o trăsătură de familie.

Beron strâmbă un pic din buze când se uită la mine și la coroana mea.

— Parteneră… și Mare Doamnă.

M-am uitat plictisită în ochii lui și la detestabilii săi fii, la Eris.

Eris îmi zâmbi, amuzat și disprețuitor, totodată. Ar fi purtat masca aceea când i-ar fi pus capăt vieții tatălui său și i-ar fi furat tronul?

Cassian îl urmărea pe viitorul Mare Lord ca un uliu care își studiază următoarea masă. Eris catadicsi să arunce o privire la generalul illyrian și își înclină capul în semn de invitație, atingându-și subtil stomacul. Pregătit pentru runda a doua.

Apoi, Eris își îndreptă atenția spre Mor, măsurând-o din priviri cu un dispreț care mă făcu să văd roșu în fața ochilor. Mor îl fixă nepăsătoare cu o privire plictisită.

Chiar și Viviane își mușca buza. Așadar, știa și ea ce pățise Mor – ceea ce determina prezența lui Eris.

Neștiind de întâlnirea care se organizase deja, de impactul alianței păcătoase, Azriel rămăsese încremenit, de parcă nici nu mai respira. Dacă Mor observa sau nu, dacă știa sau nu că, deși încercase să treacă peste înțelegerea pe care o făcusem, vinovăția încă îl bântuia pe Azriel, chipul ei nu exprima nimic.

Se așezară pe ultimele scaune.

Nu mai rămase niciun scaun liber, iar asta spunea multe despre planurile lui Tamlin.

Am încercat să mă țin tare în scaunul meu când însoțitorii se îngrijiră de Regatul Toamnei, așa cum am stabilit cu toții.

Thesan, ca gazdă, începu.

— Rhysand, tu ai stabilit întâlnirea aceasta. Ai insistat să ne întâlnim mai devreme decât intenționam să o facem. Acum ar fi timpul să ne explici ce este atât de urgent.

Rhys clipi încet.

— Cu siguranță, armatele invadatoare care acostează pe țărmurile noastre explică multe.

— Deci ne-ai chemat ca să facem ce, mai exact? îl provocă Helion, rezemându-și antebrațele de coapsele musculoase și sclipitoare. Să aduni o armată unită?

— Printre altele, spuse cu blândețe Rhys. Noi…

Intrarea fu aproape aceeași.

Aproape aceeași ca în noaptea din vechea căsuță a familiei, când ușa se sfărâmase și o bestie dăduse buzna înăuntru, odată cu gerul, și urlase la noi.

El nu se deranjă să aterizeze pe balcon sau cu escortele. Nu avea un anturaj.

Ca un fulger, urât ca o furtună de primăvară, el se teleportă chiar în cameră.

Sângele mi se răci mai mult decât gheața lui Kallias când Tamlin apăru și zâmbi ca un lup.

CAPITOLUL 44

Tăcere absolută. Liniște absolută.

Am simțit tremurul magiei alunecând prin cameră când scuturile se ridicară rând pe rând în jurul tuturor Marilor Lorzi și al suitei lor. Cel pe care Rhysand îl ridicase deja în jurul nostru, acum întărindu-se… Furia îi contura esența. Furia și supărarea, chiar dacă partenerul meu era plictisit – indolent.

Am încercat să afișez prudența rece cu care îl privea Nesta sau disprețul vag de pe chipul lui Mor, dar nu mi-a ieșit niciuna din două.

Îi cunoșteam toanele, temperamentul.

Aici era Marele Lord care sfâșiase creaturile naga; aici era Marele Lord care o împunsese pe Amarantha cu sabia lui Lucien și îi sfâșiase gâtul cu dinții.

Toate acestea se oglindeau în ochii verzi când se uită atent la mine, la Rhys. Dinții lui Tamlin erau albi precum oasele ciugulite de corbi când zâmbi larg.

Thesan se ridică de pe scaun, căpitanul său rămânând așezat lângă el, deși cu mâna pe sabie.

— Nu te așteptam, Tamlin! Thesan gesticulă cu o mână subțire spre însoțitorii slugarnici. Aduceți-i un scaun Marelui Lord!

Tamlin nu-și luă privirea de la mine. De la noi.

Zâmbetul îi mai pieri, fiind totuși cumva mai neliniștitor și mai urât.

Era îmbrăcat cu obișnuita sa tunică verde – fără coroană sau podoabe. Nici urmă de altă centură în locul celei pe care i-o furasem.

Beron spuse tărăgănat:

— Tamlin, admit că sunt surprins să te văd aici. Tamlin continua să se concentreze asupra mea și a fiecărei

respirații. Zvonurile spun că acum ești loial altcuiva.

Tamlin își mută privirea, dar în jos. Spre inelul de pe degetul meu. Spre tatuajul care îmi împodobea mâna dreaptă, coborând sub mâneca strălucitoare de un albastru-deschis a rochiei mele. Apoi, mai sus, direct la coroana pe care mi-o alesesem singură.

Nu știam ce să spun. Ce să fac cu trupul meu, cum să respir.

Fără măști, fără minciuni, fără înșelătorii. Adevărul era acum gol, în fața lui. Ce făcusem de furie, minciunile pe care i le spusesem. Tărâmul și oamenii care, din cauza mea, deveniseră vulnerabili în fața Hybernului. Iar acum, că mă întorsesem la familia mea, la partenerul meu…

Furia mea topită se răcise în ceva ascuțit și fragil.

Însoțitorii aduseră un scaun, punându-l între unul dintre fiii lui Beron și anturajul lui Helion. Niciunul nu păru încântat de asta, deși nu fură destul de proști să se ferească în timp ce Tamlin se așeză.

El nu spuse nimic. Niciun cuvânt.

Helion flutură o mână acoperită cu cicatrice.

— Să continuăm, așadar!

Thesan își drese vocea. Nimeni nu se uită spre el.

Nu când Tamlin studie mâna pe care Rhys și-o sprijinise de genunchiul meu strălucitor.

Practic, sila din ochii lui Tamlin clocotea.

Nimeni, nici măcar Amarantha nu se uitase vreodată la mine cu o asemenea ură.

Nu, Amarantha nu mă cunoscuse cu adevărat – ura ei fusese superficială, născută dintr-un trecut personal care otrăvea totul, însă Tamlin… Tamlin mă cunoștea. Acum mă ura pe deplin.

El deschise gura, iar eu m-am pregătit.

— S-ar părea că trebuie să vă felicit.

Cuvintele erau monotone și totuși tăioase, ca ghearele ascunse acum sub pielea sa aurie.

Nu am spus nimic.

Rhys se uită pur și simplu în ochii lui Tamlin. Avea un chip de gheață, dincolo de care clocotea și se zvârcolea, prin legătura dintre noi, o furie devastatoare.

Dar partenerul meu se adresă lui Thesan, care se așezase pe scaunul său și părea departe de a fi relaxat:

— Putem discuta problema mai târziu.

Tamlin spuse calm:

— Nu vă opriți din cauza mea.

Lumina din ochii lui Rhysand se stinse, ca și când o mână întunecată ar fi șters stelele. Dar el se rezemă de spătar, retrăgându-și mâna de pe genunchiul meu, ca să contureze lent, cercuri pe brațul de lemn al scaunului său.

— Nu mă interesează să îmi discut planurile cu inamicii.

Helion, din partea cealaltă a bazinului, rânji ca un leu.

— Nu, spuse Tamlin la fel de calm, treaba ta este doar să le strici. Toate gândurile și sunetele îmi ieșiră din minte.

Cassian, Azriel și Mor erau nemișcați ca moartea, furia lor emanând din ei în valuri tăcute. Dar Tamlin nu lăsă să se înțeleagă dacă observa sau dacă îi păsa că trei dintre cele mai periculoase persoane din această cameră se gândeau să îl ucidă.

Rhys ridică din umeri, schițând un zâmbet.

— Mi se pare o alternativă mult mai puțin distructivă decât războiul.

— Și totuși iată-te, deoarece chiar tu l-ai început.

Clipitul lui Rhysand fu singurul semn al confuziei lui.

O gheară ieși din montul lui Tamlin.

Kallias se încordă, o mână alunecându-i spre cotiera scaunului lui Viviane ca și când s-ar fi aruncat în fața lui. Dar Tamlin nu făcu decât să-și treacă ușor gheara pe brațul sculptat al scaunului său, așa cum o făcuse odată pe pielea mea. El zâmbi ca și când ar fi știut exact la ce m-ar fi făcut gestul să mă gândesc, dar îi spuse partenerului meu:

— Dacă nu mi-ai fi furat mireasa în toiul nopții, Rhysand, nu aș fi fost forțat să iau măsuri atât de drastice ca să o

aduc înapoi.

— Soarele strălucea când te-am părăsit, Tamlin! am spus eu încet.

Ochii verzi se îndreptară spre mine, lucioși și străini. El pufni ușor, apoi își îndepărtă din nou privirea.

Mă ignora.

— De ce ești aici, Tamlin? întrebă Kallias.

Gheara lui Tamlin intră adânc în lemn, chiar dacă vocea îi rămase calmă. Nu mă îndoiam că și gestul acela era pentru mine.

— Am schimbat accesul în teritoriile mele ca să o recapăt pe femeia pe care o iubesc de la un sadic ce se joacă cu mințile tuturor ca și când ar fi jucării. Am vrut să lupt cu Hybernul – să găsesc o cale sa evit târgul pe care l-am făcut cu regele imediat ce ea s-ar fi întors. Doar că Rhysand și clica lui au transformat-o într-unul de-ai lor. Iar ea s-a bucurat să îmi deschidă teritoriul pentru ca Hybernul să-l invadeze. Toate din cauza unei dușmănii neînsemnate – a ei sau a… săpânului ei.

— Nu ai dreptul să rescrii povestea, am șoptit eu. Nu ai dreptul să manipulezi situația în avantajul tău.

Tamlin își înclină capul spre Rhys.

— Când i-o tragi, ai sesizat sunetul slab pe care-l scoate chiar înainte să aibă orgasm?

Căldura îmi înroși obrajii. Asta nu era o luptă deschisă, ci o distrugere atentă și constantă a demnității și credibilității mele. Beron radia încântat, în timp ce Eris supraveghea atent.

Rhys întoarse capul spre mine, măsurându-mă din cap până-n picioare. Apoi îl privi din nou pe Tamlin ca o furtună pe cale să se dezlănțuie.

Azriel spuse, cu o voce mai rece ca moartea:

— Fii atent cum vorbești despre Marea mea Doamnă!

Surpriza licări în ochii lui Tamlin și apoi dispăru. Dispăru, înghițită de furia pură când își dădu seama la ce servea tatuajul de pe mâna mea.

— Nu a fost suficient să-mi fii alături, nu-i așa? Un zâmbet urât îi strâmbă buzele. Cândva, m-ai întrebat dacă vei fi Marea mea Doamnă, iar când te-am refuzat... El râse încet. Poate că te-am subestimat. De ce să servești în regatul meu, când poți conduce în al lui?

Tamlin se întoarse în sfârșit spre ceilalți Mari Lorzi adunați împreună cu tot alaiul lor.

— Ei spun povești despre apărarea ținutului nostru și despre pace. Și totuși, *ea* a venit pe tărâmurile mele și le-a expus complet Hybernului. *Ea* mi-a luat Marea Preoteasă și i-a distrus mintea, după ce i-a rupt oasele de ciudă. Iar dacă vă întrebați ce s-a întâmplat cu fată umană care s-a dus la Poalele Muntelui ca să ne salveze... Uitați-vă la masculul de lângă ea! Gândiți-vă la ce are de câștigat – la ce au *ei* de câștigat din acest război sau din lipsa lui. Vom lupta cu Hybernul doar ca să ne trezim cu un Rege și o Regină a Prythianului? Ea și-a dovedit ambiția și ați văzut cum el a fost mai mult decât bucuros să o servească pe Amarantha, ca să scape nevătămat.

Am făcut un efort să nu mârâi, să nu apuc brațele scaunului și să urlu la el.

Rhys râse malefic.

— Bine jucat, Tamlin! înveți repede!

Mânia îi contorsionă chipul lui Tamlin din cauza tonului superior, dar el se întoarse spre Kallias.

— M-ați întrebat de ce sunt aici? Aș putea să vă întreb același lucru. El făcu semn din bărbie spre Marele Lord al Iernii, spre Viviane și alți câțiva membri ai suitei lor care rămăseseră tăcuți. Vreți să-mi spuneți că, după ce s-a întâmplat la Poalele Muntelui, suportați să lucrați cu el?

Cu un deget, arătă spre Rhysand.

Am vrut să-i rup degetul și să i-l dau de mâncare lui Middergard Wyrm.

Strălucirea argintie a lui Kallias se întunecă.

Chiar și Viviane păru să se întunece.

— Am venit aici pentru că vrem să decidem singuri asta.

Mor se holba întrebătoare și tăcută la prietena ei. Viviane, pentru prima dată de când sosisem, nu se uită spre ea, ci doar la partenerul ei.

Rhys le spuse încet, tuturor:

— Nu am fost deloc implicat în asta.

Ochii lui Kallias se aprinseră ca o flacără albastră.

— Ai stat lângă tronul ei când s-a dat ordinul.

Am urmărit, cu stomacul întors pe dos, cum pielea aurie a lui Rhys se albi.

— Am încercat să o opresc.

— Spune-le asta părinților celor douăzeci și patru de copii pe care i-a măcelărit, zise Kallias. Spune-le că ai *încercat.*

Uitasem. Uitasem de partea aceea josnică a trecutului Amaranthei. Se întâmplase când eram încă în Regatul Primăverii – unul dintre contactele lui Lucien din Regatul Iernii reușise să trimită pe furiș un raport. Despre douăzeci și patru de copii uciși de „năpastă“. De Amarantha.

Rhys își încordă buzele.

— Nu trece nicio zi în care să nu-mi aduc aminte de asta, le spuse lui Kallias, lui Viviane și însoțitorilor lor. Nici măcar o zi.

Nu știusem.

Cândva, în urmă cu multe luni, îmi spusese că erau amintiri pe care nu putea să le împărtășească – nici măcar cu mine. Presupusesem că asta avea legătură cu ceea ce îi făcuse Amarantha, nu... și cu ce fusese forțat să urmărească, să îndure, legat și prins.

Și să rămână alături de Amarantha, în timp ce ea ordona uciderea acelor copii...

— Faptul că îți amintești, spuse Kallias, nu îi aduce înapoi, nu-i așa?

— Nu, zise clar Rhys. Nu îi aduce. Iar acum lupt ca să mă asigur că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Viviane se uită când la soțul ei, când la Rhys.

— Nu am fost de față la Poalele Muntelui. Dar aș vrea să aud, Mare Lord, cum ai încercat să o oprești.

Durerea îi încordă fața. Nici ea nu reușise să prevină oroarea cât își păzise mica bucată de teritoriu.

Rhys nu spuse nimic.

Beron pufni.

— În sfârșit, ai rămas fără cuvinte, Rhysand?

Am pus o mână pe brațul lui Rhys. Nu mă îndoiam că Tamlin observă, dar nu îmi mai păsa. I-am spus partenerului meu, fără să mă deranjez să vorbesc încet:

— Te cred.

— Spune numele femeii care i-a zis Amaranthei numele unei alte fete nevinovate, ca să o ucidă și pe ea, în loc să-și rostească numele, replică Beron.

Am blocat cuvintele și amintirea lui Clare.

Rhys înghiți în sec și eu l-am strâns mai puternic de braț.

Vocea îi era răgușită când îi spuse lui Kallias:

— Când oamenii tăi s-au răsculat…

Ei o făcuseră, mi-am amintit. Regatul Iernii se răsculase împotriva Amaranthei. Iar copiii… acela fusese răspunsul Amaranthei. Pedeapsa ei pentru neascultare.

— Ea a fost furioasă. A vrut să vă ucidă, Kallias.

Viviane se albi la față.

— Eu… am convins-o că nu i-ar fi folosit la nimic, continuă Rhys.

— Cine știa că un penis ar putea fi atât de convingător?! întrebă Beron.

— Tată, spuse Eris în al cărui glas se simțea un avertisment.

Cassian, Azriel, Mor și cu mine ne-am fixat privirile asupra lui Beron. Niciunul dintre noi nu zâmbea.

Poate că Eris avea să devină Mare Lord mai curând decât plănuia.

Dar Rhys continuă să-i spună lui Kallias:

— Ea a renunțat la ideea de a te ucide. Rebelii tăi erau

morți – am convins-o că asta era suficient. Credeam că povestea ajunsese la final. Respirația i se poticni un pic. Am aflat doar odată cu tine. Cred că a perceput faptul că te-am apărat ca pe un semn de avertizare – nu mi-a spus nimic. Și m-a ținut… închis. Am încercat să intru în mințile soldaților pe care i-a trimis, dar constrângerea ei asupra puterii mele a fost prea puternică încât să îi rețin și zarurile erau deja aruncate. Ea… a trimis un daemati cu ei. Ca să…

El ezită. Mințile copiilor fuseseră distruse.

— Cred că a vrut să te facă să ai îndoieli în privința mea. Ca să ne împiedice să ne aliem vreodată împotriva ei.

Ce trebuie să fi văzut în mințile soldaților…

— Unde te-a ținut închis?

Întrebarea veni din partea lui Viviene, care se cuprinse cu brațele.

Nu eram pe deplin pregătită pentru asta când Rhys spuse:

— În dormitorul ei.

Prietenii mei nu își ascunseră furia și suferința față de detaliile pe care nu le spusese nici măcar lor.

— Povești și vorbe, zise Tamlin, întinzându-se pe scaun. Ai vreo dovadă?

— *Dovada…* mârâi Cassian, ridicându-se pe jumătate de pe scaun, aripile începând să i se înfoaie.

— Nu, interveni Rhys în timp ce Mor îl blocă pe Cassian cu un braț, forțându-l să se așeze. Jur pe viața partenerei mele! Îi mai spuse el lui Kallias.

În cele din urmă, îmi acoperi mâna cu a lui.

Pentru prima dată de când îl cunoșteam, pielea lui Rhys era lipicioasă.

M-am întins prin legătură, tocmai când Rhys se uită în ochii lui Kallias. Nu aveam cuvinte. Eram doar eu cu sufletul meu, când m-am lipit de scuturile lui înalte din diamant negru.

El știuse ce l-ar fi costat venirea aici și prezentarea

noastră așa cum eram. Ce ar fi trebuit să dezvăluie în afară de aripile pe care le prețuia atât de mult.

Tamlin își dădu ochii peste cap. M-am străduit din răsputeri să nu îl atac și să nu îi scot ochii.

Dar orice ar fi citit Kallias pe chipul lui Rhys și în cuvintele lui… ÎI țintui pe Tamlin cu o privire dură și îl întrebă din nou:

— De ce ai venit *aici,* Tamlin?

Lui Tamlin îi zvâcni un mușchi al maxilarului.

— Am venit să vă ajut să luptați împotriva Hybernului.

— Pe naiba! mormăi Cassian.

Tamlin se încruntă la el. Cassian, strângându-și frumos aripile când se rezemă din nou pe scaun, îi rânji strâmb.

— Să ne ierți, dacă ne îndoim și ezităm să ne împărtășim planurile, interveni Thesan elegant.

— Chiar dacă am informații despre mișcările Hybernului?

Liniște. Tarquin, de partea cealaltă a bazinului, urmărea și asculta – ori pentru că era cel mai tânăr dintre ei, ori poate că știa că avea un avantaj dacă ne lăsa să ne luptăm între noi.

Tamlin îmi zâmbi.

— De ce crezi că i-am invitat la mine acasă? Pe teritoriul meu?

El mârâi încet, iar eu l-am simțit pe Rhys încordându-se când Tamlin îmi spuse:

— Cândva, ți-am spus că voi lupta împotriva tiraniei, împotriva unui astfel de rău. Credeai că doar *tu* ai reușit să mă împiedici? Dinții îi erau de un alb strălucitor. Ți-a fost atât de *ușor* să-mi spui că sunt un monstru, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am făcut pentru tine și familia ta. El rânji disprețuitor spre Nesta, care se încrunta dezgustată. Totuși, după ce ai văzut tot ce a făcut *el* la Poalele Muntelui, ți-ai desfăcut picioarele în fața lui. Presupun că vă potriviți. S-a prostituat pentru Amarantha zeci de ani. De ce să nu fii tu curva lui, în schimb?

— Ai grijă cum vorbești! izbucni Mor.

Mie îmi era greu să înghit... să respir.

Tamlin o ignoră complet și flutură o mână spre aripile lui Rhysand.

— Uneori uit cine ești. Acum v-ați scos măștile sau este un alt șiretlic?

— Începi să devii obositor, Tamlin! spuse Helion, sprijinindu-și capul într-o mână. Ceartă-te în altă parte și lasă-ne pe noi să discutăm despre Război!

— V-ați bucura cu toții de Război, având în vedere cât de bine v-ați descurcat în ultimul!

— Nimeni nu spune că Războiul nu poate fi și profitabil, replică Helion.

Lui Tamlin i se ridică ușor buza când mârâitul său rezervat mă făcu să mă întreb dacă se dusese la Helion ca să-mi distrugă înțelegerea cu Rhys și dacă Helion refuzase.

— Destul! spuse Kallias. Avem părerile noastre despre cum ar trebui să ne ocupăm de conflictul cu Hybernul. Privirea de gheață deveni severă când el se uită din nou la Tamlin. Ești aici ca aliat al Hybernului sau al Prythianului?

Expresia zeflemitoare se transformă într-una hotărâtă.

— Sunt împotriva Hybernului.

— Dovedește-o! îl îndemnă Helion.

Tamlin ridică mâna și un teanc de hârtii apăru pe mica masă de lângă scaunul său.

— Tabele cu armate, muniții, depozite de otravă... Informații adunate cu atenție în ultimele luni.

Toate acestea îmi erau adresate, pentru că refuzam să îmi plec capul. Din cauză că stăteam atât de dreaptă, simțeam dureri de ambele părți ale coloanei vertebrale.

— Pe cât de nobil pare, continuă Helion, cine poate spune că inlormațiile sunt corecte sau că nu ești agentul Hybernului și că nu încerci să ne păcălești?

— Cine poate să garanteze că Rhysand și acoliții lui nu sunt agenții Hybernului și că toate astea nu sunt decât un șiretlic pentru a te face să cedezi fără să îți dai seama?

— Doar nu vorbești serios, șopti Nesta. Mor îi aruncă surorii mele privire ca și când ar fi asigurat-o că el era serios.

— Dacă trebuie să ne aliem împotriva Hybernului, te descurci de minune să ne convingi să nu ne aliem, Tamlin, zise Thesan.

— Eu doar vă avertizez că ei ar putea să pretindă că sunt sinceri. Și prietenoși, dar asta nu schimbă faptul că *el* i-a încălzit patul Amaranthei timp de cincizeci de ani și că a lucrat împotriva ei doar când lucrurile păreau să se schimbe. Vă avertizez că în timp ce pretinde că propriul oraș i-a fost atacat de Hybern, ei au scăpat remarcabil de bine – ca și când ar fi anticipat atacul. Să nu credeți că nu ar sacrifica niște clădiri și spiriduși de rang inferior ca să vă atragă într-o alianță, ca să vă facă să credeți că aveți un dușman comun. De ce doar Regatul Nopții a dat de știre despre atacul asupra Adriatei și de ce au fost singurii care au sosit la timp ca să o facă pe salvatorii?

— Ei au primit vestea*, interveni Varian calm, deoarece eu* i-am avertizat.

Surprins, Tarquin întoarse capul spre vărul său, cu sprâncenele ridicate.

— Poate că și tu lucrezi cu ei, îi spuse Tamlin Prințului Adriatei. La urma urmei, ești următorul la tron.

— Ești nebun, i-am șoptit lui Tamlin când Varian își dezgoli dinții. Tu auzi ce *spui?* Am arătat spre Nesta. Hybernul le-a transformat pe surorile mele în Fae după ce cățeaua *ta* de preoteasă le-a vândut!

— Poate că Rhysand îi controla deja mintea lui Ianthe. Și ce tragedie este să rămână tinere și frumoase? Ești o actriță bună – sunt sigur că e o trăsătură de familie.

Nesta râse încet.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva pentru toate astea, îi spuse ea lui Tamlin, poate că ar trebui să te uiți mai întâi în oglindă.

Tamlin mârâi la ea.

— *Ai grijă!* mârâi și Cassian la rândul său.

Tamlin se uită între sora mea și Cassian, privirea zăbovindu-i asupra aripilor lui Cassian, strânse la spate, și pufni.

— Se pare că și alte preferințe sunt trăsături ale familiei Archeron.

Puterea mea începu să vuiască – era un monstru ce se ridica, trezindu-se.

— Ce vrei? i-am spus eu printre dinți. O scuză? Să mă târăsc înapoi în patul tău și să pretind că sunt o soție drăguță?

— De ce aș vrea înapoi o stricată?

Obrajii mi se încălziră.

— În clipa în care l-ai lăsat să ți-o tragă ca un… mârâi Tamlin.

O clipă, scuipă cuvintele pe unde colții i se alungiră.

Și apoi se opriră.

Tamlin încetă pur și simplu să mai emită *sunete.* Închise gura, o deschise… încercă din nou.

Nu se auzi niciun sunet, nici măcar un mârâit.

Rhysand nu zâmbi și nu afișă niciun licăr de amuzament batjocoritor când își rezemă capul de spătarul scaunului.

— Expresia unui pește cu gura deschisă te prinde bine, Tamlin.

Ceilalți, care urmăriseră totul cu dispreț, amuzament și plictis, se întoarseră acum spre partenerul meu cu o urmă de frică în privire când își dădură seama cine și ce se afla mai exact printre ei.

Erau și nu erau frați. Tamlin era un Mare Lord, la fel de puternic precum oricare dintre ei.

Cu excepția celui de lângă mine. Rhys era atât de diferit de ei, tot așa cum erau oamenii de Fae.

Uneori, ei uitau cât de adânc era puțul puterii și ce fel de putere avea Rhys.

Dar când Rhysand îl lăsă pe Tamlin fără voce, își aduseră aminte.

CAPITOLUL 45

Numai prietenii mei nu părură surprinși.

Ochii lui Tamlin erau o flacără verde, lumina aurie licărind în jurul său când magia lui căută să scape de sub controlul lui Rhysand. Când el încercă de nenumărate ori să vorbească.

— Dacă vrei o dovadă că nu complotăm cu Hybernul, gândește-te la faptul că ar fi mai rapid să intru în mințile voastre și să vă oblig să faceți ce vreau eu.

Doar Beron fu destul de prost, încât să se arate sfidător. Eris doar își înclina corpul pe scaun, blocând calea spre mama lui.

— Și totuși, iată-mă! continuă Rhysand, fără să se catadicsească să îi arunce o privire lui Beron. Iată-ne pe toți!

Liniște absolută.

Apoi, Tarquin, tăcut și atent, își drese vocea.

Am așteptat lovitura care ne-ar fi condamnat cu siguranță. Noi eram hoții – îl înșelaserăm, veniserăm în casa lui în pace și furaserăm de la el; noi intraserăm în mințile lor, să ne asigurăm reușita.

Tarquin ne spuse mie și lui Rhysand:

— În ciuda avertismentului nesancționat al lui Varian… El se încruntă la vărul său, care nici măcar nu părea să regrete. Ați fost singurii care au venit să ne ajute. Singurii. Și totuși, nu ați cerut nimic în schimb. De ce?

Rhys întrebă un pic răgușit::

— Nu asta fac prietenii?

O propunere subtilă și tăcută.

Tarquin îl studie. Apoi se uită la mine și la ceilalți.

— Anulez rubinele de sânge. Să nu ne mai fim datori unii altora.

— Nu te aștepta ca Amren să-l returneze pe al ei, mormăi Cassian. S-a atașat de el.

Aș fi putut jura că Varian schiță un zâmbet.

Dar Rhys se întoarse cu fața spre Tamlin, a cărui gură rămase închisă. Ochii îi erau încă vineții. Iar partenerul meu îi spuse:

— Cred că vei lupta pentru Prythian.

Kallias nu părea prea convins. Nici Helion.

Rhys își retrase vraja care îi sugruma vocea lui Tamlin. Mi-am dat seama doar din cauza mârâitului slab pe care îl scoase, fără să mai încerce să atace sau să vorbească.

— Vine Războiul, declară Rhysand. Nu mă interesează să-mi risipesc energia certându-ne între noi.

Era bărbatul – masculul cel înțelept. Reținerea lui, alegerea cuvinlelor… Toate înfățișau un portret atent al rațiunii și al puterii. Dar Rhysand… Știam că vorbea serios. Chiar dacă Tamlin fusese implicat în uciderea familiei lui, chiar dacă el își jucase rolul în Hybern… Pentru patria noastră, pentru Prythian, avea să treacă peste astea. Era un sacrificiu care nu ar fi rănit pe nimeni în afară de el.

Dar Beron spuse:

— Poate că ești înclinat să-l crezi, Rhysand, dar în calitate de persoană care împarte una dintre granițe cu regatul lui, nu sunt atât de ușor de convins. El se uită crispat. Poate că fiul meu neascultător poate lămuri lucrurile. Unde este, mă rog?

Până și Tamlin se uită spre noi… spre mine.

— Ajută la păzirea orașului nostru, fu tot ce am spus și nu era tocmai o minciună.

Eris pufni și o studie pe Nesta, care îl fixă cu o privire dură.

— Păcat că nu ați adus-o pe cealaltă soră! Am auzit că partenera fratelui mai mic este o frumusețe.

Dacă știau că Elain era partenera lui Lucien… Acum exista o altă cale, mi-am dat îngrozită seama. O altă cale de a-l ataca pe fratele mai mic pe care îl urau atât de mult

și atât de nejustificat. Târgul lui Eris cu noi nu indusese protecția lui Lucien. Gura mi se uscă.

— Ce-ți mai place să te auzi vorbind, Eris! replică lin Mor. Este bine de știut că unele lucruri nu se schimbă de-a lungul secolelor!

Cuvintele îl făcură pe Eris să zâmbească, joaca lor prudentă cum că nu se văzuseră de mulți ani.

— Este bine de știut că, după cinci sute de ani, tot te mai îmbraci ca o curvă.

Într-o clipă, Azriel stătea jos.

În următoarea, trecuse prin scutul lui Eris cu o flacără de lumină albastră și îl aruncase în spate, lemnul spulberându-se sub ei.

— Rahat! spuse Cassian și ajunse imediat acolo... dar întâlni un zid albastru.

Azriel se închisese cu el înăuntru și, când îl apucă pe Eris de gât cu mâinile pline de cicatrice, Rhys spuse:

— Destul!

Azriel îl strânse, Eris zbătându-se sub el. Nu era o luptă fizică – fusese interzisă, dar Azriel, cu puterea pe care i-o dădeau umbrele...

— *Ajunge,* Azriel! ordonă Rhys. Poate că umbrele care alunecau și se răsuceau în jurul îmblânzitorului Umbrelor îl ascundeau de furia magiei de legare. Ceilalți nu interveniră, ca și când s-ar fi întrebat același lucru.

Azriel își lăsă genunchiul – cu toată greutatea – în stomacul lui Eris. El nu scoase nicio vorbă când îl lăsă pe Eris fără aer. Flăcările lui Beron loviră scutul albastru de nenumărate ori, dar focul ricoșa și sfârâi pe apă, iar cele rămase fură sfâșiate de umbre.

— Cheamă-ți liliacul imens! îi ordonă Beron lui Rhys.

Rhys se bucura de situație, cu sau fără înțelegerea cu Eris – ar fi putut să-i pună capăt în câteva secunde. El îmi aruncă o privire ca și când mi-ar fi spus asta și ca să mă invite.

M-am ridicat în picioare cu genunchii surprinzător de

fermi.

I-am simțit pe toți încordați; am simțit privirea lui Tamlin ca pe un fier înroșit când m-am îndreptat spre îmblânzitorul Umbrelor, rochia mea strălucitoare foșnind pe podeaua din spatele meu; când am atins cu o mână tatuată curbura scutului dur și aproape invizibil, am spus:

— Haide, Azriel!

Azriel se opri.

Eris gâfâi când mâinile cicatrizate se relaxară și Azriel își întoarse capul spre mine… furia rece de pe chipul său țintuindu-mă pe loc.

Dar, dincolo de ea, aproape că am văzut imaginile care îl bântuiau: mâna pe care Mor i-o respinsese, suspinele și chipul aiurit când țipase la Rhys.

Iar acum, în spatele nostru, Mor tremura pe scaun. Era palidă și tremura.

Eu i-am oferit o mâna lui Azriel.

— Haide să stai lângă mine!

Nesta se mutase deja pe scaunul ei, iar lângă mine apăru un scaun liber.

Nu mi-am lăsat mâna să-mi tremure cât am ținut-o întinsă și am așteptat.

Azriel își îndreptă privirea spre Eris, fiul Marelui Lord care gâfâia sub el, iar îmblânzitorul Umbrelor se aplecă să-i șoptească la ureche ceva care îl făcu pe Eris să devină și mai palid.

Dar scutul coborî și umbrele dispărură în lumina soarelui.

Beron lovi doar ca focul său să ricoșeze din bariera mea dură. Mi-am ridicat privirea spre Marele Lord al Toamnei.

— Asta a fost a doua oară când v-am salvat pielea. Credeam că v-ați săturat să fiți umiliți.

Helion râse, dar eu mi-am îndreptat din nou atenția către Azriel, care mă apucă de mâna întinsă și se ridică. I-am simțit asprimea cicatricelor pe degete, dar pielea lui era ca gheața pură.

Mor deschise gura ca să-i spună ceva lui Azriel, dar Cassian îi atinse genunchiul gol și scutură din cap. L-am condus pe îmblânzitorul Umbrelor spre scaunul liber de lângă mine și apoi m-am dus singură la masă ca să-i torn un pahar cu vin.

Nimeni nu vorbi înainte să i-l ofer și să mă așez.

— Ei sunt familia mea, le-am spus celor de față, vădit mirați că îl servisem.

Tamlin doar scutură dezgustat din cap și, într-un final, își retrase ghearele. Dar i-am întâlnit privirea înfuriată a lui Eris, vocea fiindu-mi la fel de rece precum chipul lui Azriel când am spus:

— Nu-mi pasă dacă suntem aliați în Războiul acesta. Dacă îmi mai insulți prietena, nu îl voi mai opri data viitoare!

Doar Eris știa cât de departe ar fi mers alianța și ce informații ar fi putut condamna întâlnirea asta dacă vreuna dintre părți le-ar fi dezvăluit. Informații care i-ar fi putut aduce moartea de mâna tatălui său.

Mor continua să se holbeze la Azriel, în timp ce acesta refuza să se uite la ea și să facă altceva în afară de a-i arunca lui Eris acea privire ucigătoare.

Eris, în mod înțelept, își feri privirea și spuse:

— Scuze, Morrigan!

Tatăl lui rămase chiar uimit auzind cuvintele. Dar ceva asemănător aprobării străluci pe chipul mamei sale când fiul ei cel mare se așeză din nou.

Thesan își masă tâmplele.

— Asta nu prevestește nimic bun.

Dar Helion rânji la suita lui, sprijinindu-și un picior peste celălalt și expunându-și coapsele puternice și lucioase.

— Se pare că îmi datorați zece mărci de aur.

Părea că nu eram singurii care făcuseră pariuri, chiar dacă nimeni din anturajul lui Helion nu-i răspunse zâmbetului său batjocoritor.

Helion flutură o mână, iar teancul de hârtii întocmite de

Tamlin zbură spre el pe un vânt-fantomă. Cu un pocnet de degete – pătate de cicatricele cauzate de mânuirea săbiei – alte teancuri apărură în fața fiecărui scaun din cameră, inclusiv al meu.

— Copii, spuse el fără să-și ridice privirea în timp ce frunzări documentele.

Era un truc util pentru un mascul a cărui comoară nu era aurul, *ci* cunoașterea.

Nimeni nu făcu nicio mișcare ca să atingă paginile din fața noastră.

Helion țâțâi.

— Dacă toate astea sunt adevărate, anunță el, iar Tamlin mârâi la tonul arogant, atunci sugerez două lucruri: în primul rând, distrugerea depozitelor secrete de otravă ale Hybernului. Nu vom rezista mult timp dacă le-au transformat în atât de multe arme ușor adaptabile. Merită riscul de a le distruge.

Kalias ridică o sprânceană..

— Cum sugerezi să o facem?

— Ne vom ocupa noi de asta, se oferi Tarquin. Varian dădu aprobator din cap. Le suntem datori pentru Adriata.

— Nu este nevoie, zise Thesan.

Cu toții ne-am uitat la el. Chiar și Tamlin. Marele Lord al Dimineții își împreună mâinile în poală.

— Un maestru arămar de-al meu așteaptă de câteva ore. Aș vrea ca ea să ni se alăture acum.

Înainte ca vreunul dintre noi să poată răspunde, o femelă Mare Spiriduș apăru la marginea cercului nostru și făcu atât de rapid o plecăciune, că abia i-am putut zări pielea măslinie și părul negru, lung și mătăsos. Purta haine asemănătoare cu cele ale lui Thesan, mânecile îi fuseseră suflecate până la antebrațe, iar tunica descheiată la piept. Iar mâna ei…

Am presupus cine era înainte să se ridice. Mâna ei dreaptă era din aur solid, mecanică. Așa cum era ochiul lui Lucien. Țăcănea și zbârnâia, atrăgând privirea tuturor

nemuritorilor din cameră când se întoarse spre Marele ei Lord. Thesan o întâmpină zâmbind cu căldură.

Dar chipul ei… M-am întrebat dacă Amren își modelase trăsăturile după cineva asemănător când își asumase trupul de Fae: bărbia ascuțită, obrajii rotunzi și ochii oblici și uluitori. Dar în timp ce ai lui Amren aveau acea culoare argintie nefirească, ai femelei erau negri ca onixul. Și conștienți… pe deplin conștienți că ne uitam uimiți la mâna ei în momentul sosirii acesteia – când i se adresă lui Thesan:

— Stăpâne!

Thesan gesticulă spre femela care stătea mândră în fața grupului.

— Nuan este cel mai priceput meșteșugar al meu.

Rhys se rezemă de spătar, ridicând din sprâncene în semn de recunoaștere a numelui și făcu semn din bărbie spre Beron și Eris.

— S-ar putea să o cunoști drept cea care i-a oferit fiului tău neascultător, cum îi spui tu, abilitatea de a-și folosi ochiul stâng după ce Amarantha i l-a scos.

Nuan dădu o dată din cap în semn de confirmare, strângând din buze când se uită la familia lui Lucien. Nici măcar nu se întoarse spre Tamlin, iar el cu siguranță nu se deranjă să o recunoască, indiferent de trecutul dintre ei, de prietenul lor comun.

— Și ce legătură are asta cu otrava? întrebă Helion.

Iubitul lui Thesan clocoti la tonul Marelui Lord al Zilei, dar o privire din partea lui Thesan îl făcu pe mascul să se relaxeze.

Nuan se întoarse, părul negru alunecându-i peste un umăr când îl studie pe Helion și nu păru impresionată.

— Deoarece am găsit o soluție pentru asta.

Thesan flutură o mână.

— Am auzit zvonuri despre folosirea otrăvii în război, cum că ar fi fost folosită în atacul asupra orașului tău, Rhysand! M-am gândit să studiez problema înainte să

devină o slăbiciune fatală pentru noi toți. El dădu din cap spre Nuan. În afară de măiestria ei neîntrecută, este o alchimistă pricepută.

Nuan își încrucișă brațele, soarele strălucind din mâna ei de metal.

— Mulțumită mostrelor obținute după atacul Velarisului, am reușit să creez un… fel de antidot.

— Cum de ai obținut mostrele? întrebă Cassian.

Nuan roși.

— Am auzit zvonurile și am presupus că Lucien Venserra va locui acolo după… ce s-a întâmplat. Ea încă nu se uită la Tamlin, care rămase tăcut și gânditor. Am reușit să-l contactez în urmă cu câteva zile și i-am cerut să-mi trimită mostrele. El a făcut-o și nu v-a comunicat, îi spuse ea repede lui Rhysand, deoarece nu voia să vă dea speranțe. Nu înainte să găsesc soluția.

Nu era de mirare că fusese atât de nerăbdător să se ducă singur prin Velaris în ziua în care plecase să ne ajute cu cercetarea. I-am aruncat o privire lui Rhys. „Se pare că Lucien încă mai poate s-o facă pe vulpoiul.”

Rhys nu se uită la mine, deși buzele îi zvâcniră când îmi răspunse: „într-adevăr”.

Nuan continuă::

— Mama ne-a oferit tot ce avem nevoie pe pământul acesta, deci nu a trebuit decât să găsim exact ce ne-a dat în Prythian ca să combatem un material din Hybern capabil să ne anuleze puterile.

Helion se mișcă nerăbdător, materialul alb și strălucitor alunecându-i pe pieptul musculos.

Thesan simți și el acea nerăbdare și spuse:

— Nuan a reușit să creeze repede o pulbere pe care să o înghițim odată cu băutura sau cu mâncarea, cum dorim. Ne oferă imunitate în fața otrăvii. În trei dintre orașele mele, lucrătorii deja o produc în cantități mari, ca să o ofere armatelor noastre unite.

Chiar și Rhys păru impresionat de fapta ascunsă și de

dezvăluiri. „Mă mir că nu ai avut și tu ceva important de dezvăluit”, i-am spus eu prin legătură.

„Frumoasă și crudă Mare Doamnă”, zise el mieros, ochii sclipindu-i.

— Dar cum rămâne cu obiectele făcute din otravă? întrebă Tarquin. În luptă, au avut mănuși cu care să distrugă scuturile. El făcu semn din bărbie spre Rhys. Și când ți-au atacat orașul.

— Împotriva acestui lucru, spuse Nuan, doar istețimea vă protejează. Ea nu își luă privirea de la Tarquin, iar el se îndreptă, ca și când gestul l-ar fi surprins. Substanța pe care am creat-o vă va proteja doar puterile, ca să nu fie anulate de otravă. Poate dacă veți fi străpunși de o armă unsă cu otravă, substanța din organism îi va respinge efectul.

Se lăsă tăcerea.

— Și ar trebui să avem încredere în tine – se uită la Thesan, apoi la Nuan – cu… substanța pe care trebuie să o înghițim orbește, spuse Beron.

— Ai prefera să înfrunți Hybernul fără nicio putere? întrebă Thesan. Maeștrii mei alchimiști și meșteșugarii nu sunt proști.

— Nu, spuse Beron încruntându-se, dar de unde a venit ea? *Cine* ești tu? Ultima întrebare îi era adresată lui Nuan.

— Sunt fiica a doi Mari Spiriduși din Xian, care s-au mutat aici ca să le ofere copilului lor o viață mai bună, dacă asta vrei să știi, răspunse ferm Nuan.

— Ce importanță are asta? îl întrebă Helion pe Beron.

Beron ridică din umeri..

— Dacă familia ei este din Xian, și mă văd nevoit să îți amintesc faptul că tărâmul a luptat pentru Loialiști, atunci ale cui interese le apără ea?

Ochii lui Helion, de culoarea chihlimbarului, străluciră.

Thesan interveni brusc:

— Trebuie să-ți amintesc, Beron, că și mama mea era din Xian. Și majoritatea celor din regatul meu. Ai grijă ce spui!

Înainte ca Beron să-i poată șuiera un răspuns, cu bărbia ridicată, Nuan îi spuse Lordului Toamnei:

— Sunt un copil al Prythianului. M-am născut aici, pe tărâmul acesta, la fel ca fiii tăi.

Chipul lui Beron se întunecă.

— Ai grijă cum vorbești, fato!

— Nu trebuie să aibă grijă de nimic, am intervenit eu. Nu când o insulți. M-am uitat la alchimistă. Eu voi lua antidotul tău.

Beron își dădu ochii peste cap, dar Eris spuse: – Tată!

Beron ridică o sprânceană.

— Ai ceva de adăugat?

Eris nu tresări, dar păru să își aleagă foarte atent cuvintele.

— Am văzut efectele otrăvii. El dădu din cap spre mine. Într-adevăr, ne face incapabili să ne folosim puterile. Dacă este folosită împotriva noastră în război sau după aceea…

— Dacă va fi folosită, o vom înfrunta. Nu am de gând să îmi risc poporul sau familia ca să testez o *teorie.*

— Nu este o teorie, spuse Nuan, mâna mecanică țăcănind și vâjâind când și-o strânse în pumn. Nu aș fi venit dacă nu aș fi verificat totul până la ultimul detaliu.

Era o femelă mândră și muncitoare.

— O voi lua eu, zise Eris.

Nu îl mai auzisem niciodată rostind ceva atât de… amabil. Până și Mor clipi când îl auzi.

Beron își studie fiul cu o atenție care făcu o mică parte din mine să se întrebe dacă Eris ar fi ajuns un mascul bun, în cazul în care ar fi avut alt tată. Dacă mai pândea vreunul pe acolo, în ciuda secolelor de otravă.

Deoarece Eris… Oare cum fusese pentru el la Poalele Muntelui? Ce jocuri jucase… ce îndurase? Prins timp de patruzeci și nouă de ani… Mă îndoiam că ar fi riscat să se mai întâmple un asemenea lucru, chiar dacă asta l-ar fi făcut să nu mai fie în tabăra tatălui său – sau poate tocmai din motivul acesta.

— Nu, nu o vei face! zise simplu Beron. Deși sunt sigur că frații tăi vor regreta să audă așa ceva.

Într-adevăr, ceilalți păreau mai degrabă descurajați că prima lor piedică spre tron nu era pe cale să-și riște viața încercând soluția lui Nuan.

Rhys spuse categoric:

— Atunci, nu o lua. O voi face eu. Tot regatul meu o va face, la fel și armata mea, spuse el și dădu recunoscător din cap spre Nuan.

Thesan făcu la fel, mulțumindu-i și spunându-i să plece, iar maestrul meșteșugar mai făcu o plecăciune și plecă.

— Măcar ai o armată căreia să i-o dai, spuse cu blândețe Tamlin, rupând tăcerea. El îmi zâmbi. Deși poate că asta făcea parte din plan. Să-mi anulezi armata, ca a ta să-i ia locul. Sau ai făcut-o doar ca să-mi vezi poporul suferind?

Tâmpla dreaptă începu să-mi zvâcnească din cauza unei dureri de cap.

Ghearele îi ieșiră din nou prin monturi.

— Cu siguranță, ai știut că îmi vei lăsa poporul lipsit de apărare în fața Hybernului atunci când mi-ai întors armata împotrivă.

Nu am spus nimic. Nici măcar când mi-am alungat imaginile din minte.

— Ai pregătit căderea regatului meu, spuse Tamlin cu un calm veninos. Și a căzut. Mai știi satele în a căror reconstrucție voiai atât de mult să te implici? Acum sunt doar cenușă.

Am ignorat și asta. El spusese că aveau să rămână neatinse, că Hybernul *promisese*...

— Și câtă vreme ați făcut antidoturi și v-ați prezentat drept salvatori, eu mi-am adunat armata, recâștigând încrederea și numărul soldaților. Am încercat să îmi adun poporul în est, unde Hybernul încă nu a mărșăluit.

— Deci nu vei lua antidotul, zise Nesta sec.

Tamlin o ignoră, chiar dacă ghearele îi intrară în cotiera scaunului. Dar eu credeam că își mutase cât mai mulți

oameni posibil spre marginea estică a teritoriului. O spusese cu mult înainte să mă întorc acasă.

Thesan își drese vocea și îi zise lui Helion:

— Ai spus că ai două sugestii bazate pe informațiile analizate.

Helion ridică din umeri, soarele strălucind în broderia cu fir de aur a tunicii lui.

— Într-adevăr, chiar dacă se pare că Tamlin mi-a luat-o deja înainte. Regatul Primăverii trebuie evacuat. Își îndreptă privirea de chihlimbar între Tarquin și Beron. Cu siguranță, vecinii din nord îi vor primi.

Beron strâmbă din buze.

— Nu avem resurse pentru așa ceva.

— Corect, spuse Viviane, deoarece toți sunt ocupați să-ți lustruiască bijuteriile din cufăr.

Beron îi aruncă o privire urâtă care îl făcu pe Kallias să se încordeze.

— Soțiile sunt invitate din politețe, nu pe post de consultante.

Ochii de safir ai lui Viviane se aprinseră, ca și când ar fi fost loviți de fulger.

— Dacă războiul va decurge prost, vom sângera lângă voi, deci cred că avem tot dreptul să ne spunem părerea.

— Hybernul va face lucruri mult mai rele decât să vă ucidă, spuse calm Beron. Mai ales unei creaturi tinere și drăguțe ca tine.

Mârâitul lui Kallias făcu apa din bazin să se unduiască, urmat apoi de cel al lui Mor.

Beron schiță un zâmbet.

— Doar trei dintre noi am fost prezenți la ultimul război. El făcu semn din cap spre Rhys și Helion, al cărui chip se întunecă. Ce le-au făcut Hybernul și Loialiștii femelelor capturate în taberele lor de război nu se uită ușor. Și nici ce le-au rezervat femelelor Mari Spiriduși care ori au luptat pentru oameni, ori aveau rude care au făcut-o. El puse o mână grea pe brațul prea subțire al soției lui. Cele

două surori ale ei au tras de timp pentru ca ea să fugă atunci când armata Hybernului le-a atacat teritoriile. Cele două doamne nu au mai ieșit din tabăra de război.

Helion îl urmărea atent pe Beron, privirea clocotindu-i de reproș.

Doamna Regatului Toamnei continuă să se concetreze asupra bazinului. Orice urmă de culoare îi dispăru de pe chip. Mi-am amintit de Dagdan și de Brannagh… și de cadavrele acelor oameni, de ceea ce le făcuseră înainte și după ce muriseră.

— Îţi vom primi poporul, i se adresă Tarquin încet lui Tamlin. Indiferent de relația ta cu Hybernul… poporul tău este nevinovat. Teritoriul meu este suficient de vast. Îi vom primi pe toți, dacă trebuie.

Singurul semn de confirmare și recunoștință din partea lui Tamlin fu o mișcare rapidă a capului.

— Deci Regatele Sezoanelor se vor transforma în osuare și hosteluri, în timp ce Regatele Solare vor rămâne neatinse aici, în nord? întrebă Beron.

— Hybernul și-a concentrat eforturile în jumătatea sudică, zise Rhys. Ca să fie mai aproape de zid și de teritoriile umane.

Auzind asta, Nesta și cu mine ne-am privit reciproc.

Rhys continuă:

— De ce să te deranjezi să treci prin clima nordică – prin teritoriile spiridușilor de pe continent, când ai putea revendica Sudul ca să-l folosești pentru a ajunge direct pe tărâmurile oamenilor de pe continent?

— Și crezi că armatele oamenilor de acolo se vor supune Hybernului? întrebă Thesan.

— Reginele lor ne-au trădat, spuse Nesta. Ea își ridică bărbia, calmă ca un emisar. Pentru darul nemuririi, reginele umane vor permite Hybernului să elimine orice rezistență. Ar putea foarte bine să îi predea controlul armatelor. Nesta se uită când la mine, când la Rhys. Unde se duc oamenii de pe insula noastră? Nu îi putem evacua

pe continent și, cu zidul intact… Oricum mulți ar prefera să riște să aștepte decât să treacă de partea cealaltă a zidului.

— Soarta oamenilor de sub zid, interveni Beron, nu ne privește. Mai aIes când este vorba de o bucată de pământ fără regină și armată.

— Mă privește pe mine, am spus eu, iar vocea nu fu a lui Feyre care pleca la vânătoare sau a lui Feyre, Distrugătoarea Blestemului, ci a lui Feyre, Marea Doamnă. Oamenii sunt aproape lipsiți de apărare în fața speciei noastre.

— Atunci du-te și risipește-ți soldații apărându-i! spuse Beron. Eu nu îmi voi trimite armata ca să protejez sclavii!

Sângele mi se încălzi și am inspirat ca să îl răcesc, ca să răcesc magia care trosni din cauza insultei. Degeaba. Dacă era într-adevăr imposibil să îi fac pe toți să se alieze împotriva Hybernuiui…

— Ești in laș, i-am șoptit eu Marelui Lord al Toamnei.

Până și Rhys se încordă.

— Același lucru s-ar putea spune despre tine, zise Beron pur și simplu.

Stomacul mi se agită.

— Nu trebuie să mă justific în fața ta.

— În fața mea, nu. Poate în fața rudelor acelei fete, însă și ele sunt moarte, nu-i așa? Măcelărite și arse în propriile paturi. E ciudat cum cauți acum să-i aperi pe oameni, după ce ai fost atât de bucuroasă să îi sacrifici ca să te salvezi.

Palmele mi se încălziră ca și când doi sori s-ar fi născut și s-ar fi rotit sub ele. „Ușor, spuse mieros Rhys. Este un bătrân țâfnos.”

Dar eu abia auzeam cuvintele din spatele imaginilor amestecate: corpul mutilat și țintuit de zid al lui Clare; cenușa casei familiei Beddor pătând zăpada ca o umbră; zâmbetul Attorului când mă aruncase pe holurile de piatră de la Poalele Muntelui…

— Așa cum a spus doamna mea, rosti tărăgănat Rhys, ea

nu trebuie să se explice în fața ta.

Beron se rezemă de spătar.

— Atunci, presupun că nici eu nu trebuie să-mi explic motivațiile.

Rhys ridică o sprânceană.

— Lăsând la o parte generozitatea ta uluitoare, te vei alătura armatei noastre?

— Nu am luat încă o hotărâre.

Eris îndrăzni să îi arunce tatălui său o privire aproape mustrătoare. De teamă sau, probabil, din cauza a ceea ce însemna refuzul acela pentru alianța *noastră* secretă; nu-mi dădeam seama.

— Durează să aduni o armată, spuse Cassian. Nu îți permiți luxul de a sta degeaba. Trebuie să îți aduni acum soldații.

Beron rânji disprețuitor.

— Nu primesc ordine de la bastarzi sau spiriduși de rang inferior.

Inima îmi bătea atât de puternic, încât îmi auzeam pulsul în tot corpul, simțindu-l în brațe și în stomac. Dar nu se compara cu furia de pe chipul lui Cassian sau cu mânia rece de pe chipul lui Azriel și al lui Rhys. Și cu dezgustul afișat de Mor.

— Bastardul acela, spuse Nesta calmă, deși ochii începeau să îi ardă, s-ar putea să ajungă singura persoană care să stea în calea armatei Hybernului și a oamenilor tăi.

Ea nici măcar nu se uită la Cassian când spuse asta, dar el o fixă cu privirea ca și când nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Cearta asta era inutilă, iar pe mine nu m-a interesat cine erau ei sau cine eram eu când i-am spus lui Beron:

— Pleacă dacă nu ai de gând să ne ajuți!

Lângă el, Eris avu sclipirea de a părea cu adevărat îngrijorat, dar Beron continuă să ignore privirea fixă a fiului său și îmi spuse printre dinți:

— Știai că în timp ce *partenerul* tău îi încălzea patul

Amaranthei, o mare parte din poporul nostru era închis sub muntele acela?

Nu am catadicsit să-i răspund.

— Știai că, în timp ce era cu capul între picioarele ei, noi ne-am luptat ca familiile noastre să nu devină distracția de seară?

Am încercat să ignor imaginile și să-mi reprim furia oarbă din cauza a ceea ce făcuse ca să-i distragă atenția Amaranthei – a secretelor pe care încă le păstra, de rușine sau din lipsa interesului de a le împărtăși, nu știam. Cassian tremura acum la două scaune distanță, încercând să se stăpânească. Iar Rhys nu spuse nimic.

— Ajunge, Beron! șopti Tarquin.

Tarquin, care ghicise sacrificiul și motivele lui Rhysand.

Beron îl ignoră.

— Iar acum, Rhysand vrea să o facă pe eroul. Curva Amaranthei devine Distrugătorul Hybernului. Dar, dacă va decurge prost… El zâmbi rece și crud. Va îngenunchea în fața Hybernului? Sau doar își va desface…

Am încetat să mai aud cuvintele. Am încetat să aud orice altceva în afară de inima și de respirația mea.

Focul explodă din mine, o flacără violentă și albă care îl lovi pe Beron ca o lance.

CAPITOLUL *46*

Beron se protejă destul de repede încât să mă blocheze, dar urma focului îi arse brațul lui Eris, chiar prin material. Și brațul alb și minunat al mamei lui Lucien.

Ceilalți strigară, ridicându-se în picioare, dar eu nu puteam să gândesc, să aud *altceva* în afară de cuvintele lui Eris – să văd momentele de la Poalele Muntelui, coșmarul în care Amarantha îl conducea pe Rhys pe hol și ce îndurase el…

„Feyre!“

Am ignorat totul când m-am ridicat în picioare și am trimis un val de apă din bazin, ca să-l încercuiască pe Beron și scaunul lui. O bulă fără aer.

Flacăra se lovi de ea, transformând apa în abur, dar am insistat mai mult.

L-aș fi ucis. L-aș fi ucis și aș fi terminat bucuroasă treaba.

„Feyre.“

Nu îmi dădeam seama dacă Rhysand striga sau șoptea prin legătură. Poate că ambele.

Bariera de foc a lui Beron se izbi de apa mea atât de puternic, că începură să se formeze valuri, aburul șuierând printre ele.

Așa că mi-am dezgolit dinții și am trimis un mănunchi de lumină albă care să lovească scutul de foc – lumina albă a Zilei. Distrugătoarea Blestemului. Spintecătoarea protecției.

Beron căscă ochii când scuturile lui începură să se destrame și apa înaintă.

Apoi am simțit două mâini pe față. Și în fața mea am văzut doi ochi violeți calmi și totuși stăruitori.

— Ți-ai impus punctul de vedere, draga mea, spuse

Rhys. Ucide-l și locul i-l va lua îngrozitorul de Eris!

„Atunci, îi voi ucide pe toți.“

— Oricât de interesant ar fi experimentul, nu ar face decât să complice lucrurile, spuse Rhys.

În mintea mea, îmi șopti: „Te iubesc! Cuvintele ticălosului detestabil nu au nicio valoare. Nu are de ce să se bucure în viața asta. Nu are nimic bun. Noi avem.”

Am început să aud susurul apei din bazin, pârâitul focului, respirația rapidă a celor din jurul nostru, înjurăturile lui Beron prins în coconul de lumină și de apă care se strângea.

„Te iubesc!” spuse din nou Rhys, iar eu am eliberat magia.

Flăcările lui Beron explodară ca o floare care se deschidea și ricoșară fără niciun efect din scutul pe care Rhys îl ridicase în jurul nostru.

Nu ca să ne protejeze de Beron, ci de ceilalți Mari Lorzi, care acum erau în picioare.

— Așa ai trecut de protecțiile mele, șopti Tarquin.

Beron gâfâia atât de tare, încât părea că ar fi putut scuipa foc.

Dar Helion își frecă maxilarul când se așeză din nou.

— M-am întrebat unde s-a dus părticica aceea. Atât de măruntă ca singurul solz lipsă al unui pește. Dar tot simțeam ori de câte ori ceva se atingea de locul rămas gol. Rânji apoi la Rhys. Nu e de mirare că ai făcut-o Mare Doamnă.

— Am făcut-o Mare Doamnă, spuse simplu Rhys, luându-și mânile de pe fața mea, dar fără să plece de lângă mine, pentru că o iubesc. Puterile ei au fost ultimul lucru la care m-am gândit.

Rămăsesem fără cuvinte, fără sentimentele de bază. Helion îl întrebă pe Tamlin:

— Știai de puterile ei?

Tamlin doar se uita la mine și la Rhys, declarația partenerului meu plutind între noi.

— Nu era treaba voastră, fu tot ce îi spuse Tamlin lui Helion. Tuturor.

— Puterea ne aparține. Chiar cred asta, spuse Beron printre dinți.

Mor îi aruncă lui Beron o privire care i-ar fi pus pe fugă pe masculii inferiori.

Doamna Toamnei îi strângea brațul, pielea-i albă ca luna fiind roșie de supărare. Totuși nu afișa niciun licăr de durere.

— Îmi pare rău, i-am spus când m-am așezat.

Ea mă privi cu ochii rotunzi ca niște farfurii.

— Să nu-i vorbești, gunoi uman, spuse Beron.

Rhys trecu prin scutul, focul și apărarea lui Beron.

Trecu prin ele ca o piatră aruncată într-o fereastră și își izbi puterea întunecată în Beron atât de puternic, încât masculul se clătină pe scaun. Apoi, scaunul se dezintegră în praf negru și strălucitor sub el, iar Beron căzu în fund.

Praful negru și strălucitor care pluti pe un vânt-fantomă îi pătă jacheta roșie a lui Beron și se lipi ca firele de cenușă de păru-i șaten.

— Niciodată să nu mai vorbești așa cu partenera mea, spuse Rhys, băgându-și mâinile în buzunare.

Beron se ridică în picioare, fără să se deranjeze să se șteargă de praf și declară:

— Întâlnirea asta s-a terminat. Sper că Hybernul vă va măcelări pe toți.

Dar Nesta se ridică de pe scaun.

— Întâlnirea asta *nu* s-a terminat.

Tonul ei îl făcu până și pe Beron să tacă. Eris măsură din priviri spațiul dintre sora mea și tatăl lui.

Ea rămase fermă, ca un stâlp de oțel.

— Doar voi sunteți, se adresă ea lui Beron, tuturor. Sunteți singurii care stați între Hybern și sfârșitul tuturor lucrurilor bune și corecte. Ea îl fixă pe Beron cu o privire fermă și feroce. Ai luptat împotriva Hybernului și în ultimul război. Acum de ce refuzi să o faci?

Beron nu catadicsi să-i răspundă, dar nici nu plecă. Eris le făcu un semn subtil fraților săi să se așeze.

Nesta observă gestul și ezită, ca și când și-ar fi dat seama că se bucura într-adevăr de toată atenția lor, că fiecare cuvânt conta.

— Poate că ne urâți, dar mie nu-mi pasă de asta. Îmi pasă, în schimb, dacă-i lăsați pe cei nevinovați să sufere și să moară. Măcar rezistați pentru ei. Pentru poporul vostru. Deoarece Hybernul îl va pedepsi. Ne va pedepsi pe toți.

— Și de unde știi tu asta? întrebă disprețuitor Beron.

— Am intrat în Cazan, spuse categoric Nesta. Mi-a arătat inima lui. El va dărâma zidul și îi va măcelări pe cei din ambele părți.

Nu reușeam să-mi dau seama dacă spunea adevărul sau mințea. Chipul Nestei nu dezvăluia nimic. Și nimeni nu îndrăzni să o contrazică.

Ea se uită la Kallias și la Viviane.

— Îmi pare rău pentru pierderea acelor copii. Pierderea cuiva este oribilă. Ea scutură din cap. Dar mai jos de zid am văzut copii – familii întregi – murind de foame. Nesta făcu semn din bărbie spre mine. Dacă nu ar fi fost sora mea… m-aș fi numărat printre ei.

Mi-am alungat usturimea din ochi clipind.

— Prea mult timp, spuse Nesta. De prea mult timp oamenii de sub zid au suferit și au murit în timp ce Prythianul a înflorit. Nu în timpul domniei reginei aceleia. Ea se retrase ca și când nici n-ar fi suportat să rostească numele Amaranthei. Ci cu mult înainte. Dacă luptați pentru ceva, luptați acum, ca să-i protejați pe cei pe care i-ați uitat. Spuneți-le că nu sunt uitați! Măcar acum.

Thesan își drese vocea.

— Chiar dacă e un sentiment nobil, detaliile Tratatului nu ne cereau să oferim resurse vecinilor pământeni. Ei trebuiau lăsați în pace. Așadar, ne-am supus.

Nesta rămase în picioare.

— Trecutul este trecut. Pe mine mă preocupa viitorul.

Grija mea este să mă asigur că niciun copil – Fae sau om – nu este rănit. Vi s-a încredințat protecția acestui tărâm. Ea studie chipurile din jurul ei. Cum să nu luptați pentru el?

Se uită la Beron și la familia lui când termină. Doar Doamna și Eris păreau gânditori și chiar impresionați de femeia înflăcărată din fața lor.

Nu aveam cuvinte să exprim ce era în inima mea. Cassian părea să fie în aceeași situație ca și mine.

— Mă voi gândi la asta, fu tot ce spuse și, aruncând o privire spre familia sa, dispărură toți.

Eris se teleportă ultimul, o contradicție dansându-i pe chip ca și când acesta ar fi fost rezultatul plănuit, așteptat.

Dar apoi dispăru și el, spațiul pe care-l ocupaseră fiind gol, în afara prafului negru și strălucitor.

Nesta se așeză lent, din nou cu răceală în privire ca și când ar fi încercat să-și ascundă furia provocată de dispariția lui Beron.

— Ai stăpânit gheața? mă întrebă Kallias încet.

Am dat ușor din cap.

— Pe deplin.

Kallias se scarpină pe față când Viviane își puse o mână pe brațul lui.

— Contează, Kal?

— Nu știu, recunoscu el.

Alianța se destrămă atât de repede. Atât de repede din cauza lipsei mele de control, a…

„Ori ar fi fost asta, ori altceva, spuse Rhys din locul în care stătea lângă scaunul meu, jucându-se cu accesoriile strălucitoare de pe rochia mea neagră. Mai bine acum decât mai târziu. Kallias nu va ceda… Trebuie doar să analizeze singur situația."

— Ne-ai salvat la Poalele Muntelui, spuse Tarquin. Pierderea unui strop de putere pare o răsplată notabilă.

— Se pare că a luat mai mult decât atât, dacă aproape l-a înecat pe Beron în ciuda protecțiilor, îl contrazise Helion.

Poate că reușisem să le evit pur și simplu pentru că

fusesem Creată… pentru că nu eram ca toate lucrurile pe care protecțiile puteau să le recunoască.

Puterea lui Helion, caldă și clară, îmi atinse scutul și se răspândi în aerul dintre noi ca și când ar fi căutat un fir. Ca și când aș fi fost vreun parazit care îi lua din putere. Și pe care l-ar fi tăiat bucuros.

— Faptul e consumat, afirmă Thesan. Mai mult decât să o ucid – puterea lui Rhys vui prin cameră auzind aceasta – nu putem face.

Tonul său nu era pe deplin împăciuitor. Vorbea despre pace, dar pe un ton răspicat ca și când, dacă nu ar fi fost Rhys și puterea lui, ar fi gândit să încerce să mă lege pe un altar și să mă spintece ca să vadă unde îi era puterea și cum să și-o ia înapoi.

M-am ridicat, uitându-mă în ochii lui Thesan. Apoi, în cei ai lui Helion, ai lui Tarquin și ai lui Kallias. Exact cum făcuse Nesta.

— Nu ți-am luat puterea. Tu mi-ai dat-o, împreună cu darul vieții mele nemuritoare. Îți sunt recunoscătoare pentru amândouă, dar acum sunt ale mele și-am să le folosesc așa cum îmi doresc.

Prietenii mei se ridicaseră în picioare, stând acum în spatele meu, iar Nesta în stânga mea. Rhys veni în dreapta mea, dar nu mă atinse. Mă lăsă să mă descurc singură, să îi privesc de sus.

Am spus încet, dar nu cu slăbiciune:

— Voi folosi puterile acestea – puterile mele – ca să spulber Hybernul. Îi voi arde, îi voi îneca și îngheța. Voi folosi puterile ca să vindec răniții, să spulber protecțiile Hybernului. Deja am făcut-o și o voi face din nou. Iar dacă voi credeți că faptul că am un strop din magia voastră este cea mai mare problemă, atunci prioritățile voastre sunt *date peste cap.*

Mândria licări prin legătură. Marii Lorzi și alaiurile lor nu spuseră nimic.

Însă Viviane dădu aprobator din cap, cu bărbia sus și se

ridică în picioare.

— Eu voi lupta alături de tine.

Cresseida se ridică o clipă mai târziu.

— Și eu.

Amândouă se uitară la masculii din regatul lor.

Tarquin și Kallias se ridicară în picioare.

Apoi Helion, rânjind la mine și la Rhys.

Și, în cele din urmă, Thesan... Thesan și Tamlin, care parcă nici nu respira, care abia se mișcase sau vorbise în ultimele minute. Era ultima mea grijă, câtă vreme stăteau cu toții în picioare.

„Șase din șapte. Rhys chicoti prin legătură. Nu este rău, Distrugătoarea Blestemului! Nu e rău deloc.”

CAPITOLUL 47

Alianța noastră nu începuse bine.

Chiar dacă am discutat două ore după aceea… ciondăneala și replicile continuară. Cu Tamlin acolo, nimeni nu voia să declare i câți soldați avea, ce arme și nici ce slăbiciuni.

Spre înserat, Thesan se ridică de pe scaun.

— Sunteți toți bine-veniți să rămâneți peste noapte și să reluăm discuția dimineață – dacă nu cumva vreți să vă întoarceți acasă la voi în seara asta.

„Rămânem”, spuse Rhysand. „Trebuie să discut singur cu unii dintre ei.“

Într-adevăr, ceilalți păreau să aibă gânduri asemănătoare, pentru că toți hotărâră să rămână.

Chiar și Tamlin.

Am fost conduși spre apartamentele rezervate pentru noi, pietrele solare devenind aurii în soarele târziu al după-amiezii. Tamlin fu escortat primul, chiar de către Thesan și un însoțitor care tremura. El alesese cu înțelepciune să nu ne atace pe mine sau pe Rhys în timpul discuțiilor, deși refuzul lui de a ne recunoaște măcar nu trecu neobservat. Iar când el plecă, cu spatele rigid și cu pași grăbiți, nu spuse un cuvânt. Prea bine!

Apoi fură conduși Tarquin și Helion, iar grupul lui Kallias și al nostru mai așteptară.

Rhys se ridică de pe scaun și își trecu o mână prin păr.

— Asta a decurs bine. Se pare că *niciunul* din noi nu a câștigat pariul pus în legătură cu primul care va isca o ceartă.

Cu chipul împietrit, Azriel fixă podeaua cu privirea.

— Îmi pare rău!

Tonul era distant, lipsit de emoție.

De la atacul lui sălbatic, el nu vorbise și abia se mișcase. După aceea, Mor avusese nevoie de treizeci de minute ca să nu mai tremure.

— A căutat-o cu lumânarea, spuse Viviane. Eris este un nenorocit. Kallias se întoarse spre partenera lui cu sprâncenele ridicate.

— Ce? Ea își atinse pieptul cu o mână. Am dreptate.

— Chiar și așa, spuse Kallias cu o răceală în glas, rămâne de văzut dacă Beron va lupta alături de noi.

— Dacă toți ceilalți se aliază, rosti răgușit Mor primele ei cuvinte în ultimele ore, Beron ni se va alătura. Este prea inteligent să riște o alianță cu Hybernul și să piardă. Și sunt sigură că, dacă lucrurile vor decurge prost, va schimba tabăra, fără să stea pe gânduri.

Rhys dădu din cap, dar se întoarse spre Kallias.

— Câți soldați ai?

— Nu suficienți. Amarantha și-a făcut treaba prea bine. Am simțit din nou valul de vinovăție care pulsă prin legătură. Avem armata pe care a comandat-o și a ascuns-o Viv, dar cam atât. Tu?

Rhys nu dezvălui încordarea care se înghesuia în mine ca și când ar fi fost a mea.

— Avem o armată mare. Cu multe legiuni illyriene. Și câteva mii de Aducători ai întunericului, dar vom avea nevoie de toți soldații care pot mărșălui.

Viviane se îndreptă spre locul unde Mor era așezată, încă palidă, și își sprijini mâinile pe umerii prietenei mele.

— Mereu am știut că vom lupta împreună într-o zi.

Mor își ridică privirea, dar se uită spre Kallias, care părea să-și dea silința să nu se arate îngrijorat. Mor îi aruncă Marelui Lord o privire care părea să spună: „Voi avea grijă de ea“, apoi îi zâmbi lui Viviane.

— Aproape că mă faci să-mi pară rău de Hybern.

— Aproape. Viviane rânji cu viclenie. Dar nu chiar.

*

Am fost conduși spre un apartament construit în jurul unui salon imens și a unei camere de zi private. Totul fusese cioplit din pietre solare și împodobit cu materiale în culorile pietrelor prețioase și perne mari îngrămădite de-a lungul covoarelor groase și dominate de cuști din aur ornate, pline cu păsări de toate formele și mărimile. Mergând prin casa lui Thesan, zărisem păuni defilând prin nenumăratele curți și grădini, unii mândrindu-se la umbră, sub smochinii din ghivece.

— Cum de a împiedicat-o Thesan pe Amarantha să distrugă locul acesta? l-am întrebat eu pe Rhys când am studiat salonul care se deschidea spre întinderea cețoasă a provinciei îndepărtate de dedesubt.

— Este reședința lui particulară. Rhys își ascunse aripile și se așeză pe o grămadă de perne verzi din apropierea șemineului stins. Este foarte probabil să-l fi protejat la fel ca mine și Kallias.

Eram sigură că fusese o decizie care avea să îi împovăreze multe secole.

Dar m-am uitat la Azriel, care se rezemase de zidul de lângă fereastra înaltă până-n tavan, umbrele fluturând în jurul lui. Până și pasările din coliviile din apropiere amuțiră.

„Se simte bine?” am întrebat prin legătură.

Rhys își puse mâinile după cap, deși gura i se încordă. „Probabil că nu, dar, dacă încercăm să vorbim cu el despre asta, nu facem decât să înrăutățim, situația.”

Mor era într-adevăr întinsă pe o canapea, atentă cu un ochi la Azriel. Cassian stătea lângă ea, ținându-i picioarele în poală. El ocupase locul mai aproape de Azriel, chiar între cei doi, ca și când ar fi sărit în calea lor, dacă ar fi fost nevoie.

„Te-ai descurcat bine", adăugă Rhys. „Cu toate."

„În ciuda izbucnirii mele?”

„Datorită izbucnirii tale.”

I-am întâlnit privirea, simțind emoțiile care se agitau dincolo de ea când m-am așezat pe un fotoliu din apropierea grămezii de perne a partenerului meu. „Știam că ești puternică. Dar nu m-am gândit că ai un așa avantaj în fața celorlalți.”

Rhys închise ochii tocmai când îmi schiță un zâmbet. „Nici măcar Beron nu cred că a știut până azi. Poate că bănuia, dar... Acum își va dori să fi găsit o cale să mă ucidă în scutece.”

Am simțit un fior pe șira spinării. „El știe că Elain este partenera lui Lucien. Dacă face vreo mișcare ca să o rănească, este ca și mort.”

O hotărâre intransigentă îi străbătu stelele din ochi. „Dacă o face, îl voi ucide chiar eu. Sau îl voi ține suficient de mult ca să o faci tu. Cred că mi-ar plăcea să te urmăresc.”

„Am să țin minte pentru următoarea ta aniversare.” Am bătut ușor cu degetele pe cotiera lustruită a fotoliului, lemnul fiind neted ca sticla. „Chiar crezi că Tamlin este de partea noastră?”

„Da. O clipă de tăcere prin legătură. Și poate că i-am făcut un deserviciu că nu ne-am gândit la posibilitatea asta. Poate că până și eu am început să îl consider o brută războinică.”

Mă simțeam obosită. „Totuși, asta schimbă ceva?”

„În unele moduri, da. În altele... Rhys mă studie. Nu, nu schimbă.”

Am clipit când mi-am seama că mă pierdusem în legătură, dar l-am văzut pe Azriel încă stând lângă fereastră, Cassian masându-i acum picioarele lui Mor. Nesta se retrăsese în camera ei fără să spună nimic și rămăsese acolo. M-am întrebat dacă o șocase plecarea lui Beron, în ciuda cuvintelor ei...

M-am ridicat în picioare și mi-am netezit pliurile rochiei strălucitoare. „Ar trebui să văd ce face Nesta. Să vorbesc cu ea.”

Rhys se cuibări și mai bine în grămada lui de perne, punându-și mâinile după cap. „S-a descurcat bine azi.“

Lauda mă făcu să mă simt mândră când am traversat camera, dar, când am ajuns la arcada din foaier, se auzi o bătaie în ușa care dădea spre holul însorit. M-am oprit, accesoriile rochiei mele Iegănându-se și strălucind ca un foc de un albastru-deschis în lumina aurie.

— Nu deschide! mă avertiză Mor de pe canapea. Nici cu scutul, nu deschide!

Rhys se ridică în picioare.

— E un sfat înțelept, dar inutil, spuse el, trecând pe lângă mine spre ușa de la intrare și o deschise, dezvăluindu-l pe Helion – singur.

Helion se sprijini cu o mână de cadrul ușii și zâmbi.

— Cum de l-ai convins pe Thesan să-ți dea camera cu priveliștea cea mai frumoasă?

— Cred că masculii mei i se par mai frumoși decât ai tăi.

— Cred că are un fetiș pentru aripi.

Rhys râse și deschise mai larg ușa, facându-i semn să intre.

— Apropo, chiar te pricepi de minune să o faci pe ticălosul arogant.

Veșmintele lui Helion se legănară odată cu pașii lui grațioși, atingându-i coapsele puternice. El mă văzu stând lângă masa rotundă din mijlocul holului și făcu o plecăciune adâncă.

— Scuze că m-am purtat ca un ticălos, îmi spuse el. Obiceiuri vechi.

lată amuzamentul și bucuria din ochii săi de chihlimbar. Lumina care mă făcea să strălucesc atunci când mă pierdeam în fericirea pură. Helion se încruntă la Rhys.

— Azi te-ai purtat nefiresc de frumos. Eram sigur că Beron va fi mort până la sfârșitul întâlnirii; nu poți să-ți imaginez cât de șocat am fost când a plecat pe picioarele lui.

— Partenerul meu a sugerat că ne-ar avantaja să ne

înfățișăm așa cum suntem cu adevărat.

— Ei bine, acum par la fel de rău ca Beron.

El trecu direct pe lângă mine făcându-mi semn cu ochiul și se îndreptă spre salon. Rânji către Azriel.

— Apropo, ce i-ai făcut lui Eris va fi noua mea fantezie nocturnă.

Azriel nici măcar nu se deranjă să se uite peste umăr la Marele Lord, dar Cassian pufni.

— Mă întrebam când vei începe cu avansurile.

Helion se aruncă pe canapeaua din fața lui Cassian și a lui Mor. El își aruncase pe undeva coroana strălucitoare, dar își păstrase brățara din aur de pe braț, cu șarpele în poziție verticală.

— Au trecut, cât? Patru secole, iar voi trei încă nu mi-ați acceptat oferta.

Mor își înclină capul într-o parte.

— Nu-mi place să împart, din nefericire.

— Nu știi până când nu încerci, spuse mieros Helion.

Ei trei în pat… cu el? Probabil clipeam ca proasta, deoarece Rhys îmi spuse: „Lui Helion îi plac și masculii, și femelele. De obicei, împreună în patul său. Și de secole bune urmărește acea partidă în trei."

M-am gândit la frumusețea lui Helion și a celorlalți… „De ce naiba nu au acceptat?”

Rhys râse în așa fel încât îi făcu pe toți să se uite la el cu sprâncenele ridicate.

Partenerul meu veni prin spate și îmi cuprinse talia cu brațele, sărutându-mă pe gât. „Ai vrea să ni se alăture cineva în pat, Feyre dragă?”

Tonul și sugestia mă făcură să mă încordez. „Ești incorigibil.”

„Cred că ți-ar plăcea să fii venerată de doi masculi.”

Mi-am strâns degetele de la picioare.

Mor își drese vocea.

— Fie ne spuneți ce vorbiți sau ce vă împărtășiți telepatic, fie duceți-vă în altă cameră ca să nu fim nevoiți

să stăm aici și să fierbem în mirosurile voastre.

Am scos limba. Rhys râse iar, sărutându-mă din nou pe gât înainte să spună:

— Ne cerem scuze că ți-am jignit simțurile delicate, verișoaro.

M-am desprins din îmbrățișarea lui, de atingerea care încă mă amețea destul de mult încât îmi era greu să gândesc, și m-am așezat pe un scaun de lângă canapeaua pe care stăteau Mor și Cassian.

Armata este gata? îl întrebă Cassian pe Helion.

Amuzamentul lui Helion dispăru, transformându-se în acea expresie dură și gânditoare.

— Da. Se va întâlni cu a voastră în munții Myrmidon.

Era lanțul muntos de la granițele noastre. El refuzase să divulge o astfel de informație mai devreme.

— Bun, spuse Cassian, masându-i talpa lui Mor. De acolo vom înainta spre sud.

— Și unde va fi tabăra finală? întrebă Mor, retrăgându-și piciorul din mâinile lui Cassian și îndoindu-și picioarele sub ea. Helion urmări linia piciorului ei gol, ochii de chihlimbar scânteindu-i ușor când îi întâlni pe ai ei.

Mor nu se simți stânjenită de privirea înfierbântată. O cuprinse un fel de conștientizare acută, ca și când toți nervii din trup s-ar fi trezit la viață. Nu am îndrăznit să mă uit la Azriel.

Probabil că erau mai multe scuturi în jurul camerei și al tuturor crăpăturilor și deschiderilor unde ar fi putut să aștepte ochii și urechile indiscrete, deoarece Cassian spuse:

— Ne vom alătura armatei lui Thesan și, în cele din urmă, vom ridica o tabără de-a lungul graniței sud-vestice a lui Kallias – în apropiere de Regatul Verii.

Helion își mută privirea de la Mor suficient de mult timp cât să-l întrebe pe Rhys:

— Între tine și frumosul de Tarquin a fost un moment tensionat azi. Chiar crezi că ni se va alătura?

— Dacă te referi la pat, cu siguranță nu, spuse Rhys cu un zâmbet strâmb când se întinse din nou pe grămada de perne. Dar dacă te referi la Război… Da. Cred că vrea să lupte. Beron, pe de altă parte…

— Hybernul se concentrează asupra Sudului, spuse Helion. Și, indiferent de ce crezi tu că pune la cale Tamlin, Regatul Primăverii este acum în mare parte ocupat. Beron trebuie să-și dea seama că regatul lui va fi un câmp de luptă dacă nu ni se alătură ca să se îndrepte spre sud – mai ales dacă Regatul Verii ni s-a alăturat.

Ceea ce însemna că Regatul Primăverii și tărâmurile oamenilor aveau să fie în focul luptelor.

— Totuși va alege Beron să asculte de rațiune?

Helion lovi cu un deget cotiera sculptată a canapelei.

— Faptul că în Război a jucat jocuri l-a costat scump. Oamenii săi încă își mai aduc aminte de alegerile acelea și de pierderi. Și soția lui și le amintește.

Helion se uitase în mod repetat la Doamna Regatului Toamnei în timpul întâlnirii. Am întrebat, precaută și degajată, totodată:

— Ce vrei să spui?

Mor scutură din cap – nu din cauza a ceea ce spusesem, ci a celor întâmplate.

Helion își fixă toată atenția asupra mea și eu am făcut un efort să nu tresar la greutatea concentrării, la intensitatea clocotitoare. Corpul musculos era doar o mască menită să ascundă mintea șireată de dedesubt. M-am întrebat dacă Rhys preluase asta de la el.

Helion își puse o gleznă peste un genunchi.

— Cele două surori mai mari ale Doamnei Regatului Toamnei au fost într-adevăr… El căută cuvântul potrivit. Măcelărite. Chinuite, iar apoi ucise în timpul Războiului.

Mi-am alungat din minte țipetele Nestei și suspinele lui Elain când fuseseră aruncate în Cazan.

Mătușile lui Lucien muriseră înainte ca el să se fi născut. Îi spusese mama lui povestea?

— Armata Hybernului ne-a invadat tărâmurile înainte de asta, îmi explică Rhys.

Helion își încleștă maxilarul.

— Doamna Regatului Toamnei a fost trimisă să stea cu surorile sale, iar copiii mai mici la alte rude. Ca să răspândească descendența. El își trecu o mână prin părul negru. Hybernul le-a atacat moșia. Surorile ei au tras de timp ca ea să fugă. Nu din cauză că era măritată cu Beron, ci pentru că se iubeau cu înverșunare. Ea a încercat să rămână, dar ele au convins-o să plece. Așa că a tot alergat, dar bestiile Hybernului au fost mai rapide. Mai puternice. Au încolțit-o într-o râpă, unde a rămas captivă pe o margine, bestiile mușcându-i picioarele.

O clipă îndelungată, el nu vorbi.

Știa prea multe detalii.

— Ai salvat-o. Ai găsit-o, nu-i așa? am spus eu încet.

O coroană de lumină păru să licărească deasupra părului des și negru.

— Da.

El rosti cuvântul cu destulă greutate, mânie și altceva ce m-a făcut să-I privesc cu atenție pe Marele Lord al Zilei.

— Ce s-a întâmplat.?

Helion nu-și mută privirea din ochii mei.

— Am sfâșiat bestiile cu mâinile goale.

Un fior îmi coborî pe șira spinării.

— De ce?

Ar fi putut să o facă într-o mie de alte feluri. Mai ușor. Mai curat.

Mi-am amintit de mâinile însângerate ale lui Rhys, după atacul Corbilor.

Helion nici măcar nu se mișcă pe scaun.

— Ea arăta încă tânără, deși de aproape două decenii era măritată cu un mascul încântător. S-a măritat prea devreme, căsnicia fiindu-i anjată de când avea douăzeci de ani.

El rosti gâtuit cuvintele. Douăzeci – și atât de tânără?!

Aproape la fel de tânără ca Mor când familia ei încercase să o mărite cu Eris.

— Și?

O întrebare periculoasă, chinuitoare.

Și cum îi arseră ochii auzind asta, luminând puternic precum soarele.

Dar Mor fu cea care spuse cu calm:

— Helion, cândva am auzit un zvon cum că ea a așteptat înainte să accepte mariajul o anumită persoană pe care a întâlnit-o din întâmplare la balul de Echinocțiu din anul precedent.

Am încercat să nu clipesc, să nu las să se vadă interesul meu sporit.

Focul se transformă în tăciuni, iar Helion schiță un zâmbet spre Mor.

— Interesant. Am auzit că familia ei își dorea legături interne cu puterea și că nu i-a dat de ales înainte să o vândă lui Beron.

Să o vândă. Mor își umflă nările. Cassian o mângâie pe ceafă. Azriel nici măcar nu se întoarse de la păzitul ferestrei, deși aș fi putut jura că își strânsese și mai mult aripile.

— Păcat că sunt doar zvonuri și că nu pot fi confirmate de nimeni, interveni lin Rhys.

Helion se juca absent cu brățara de aur de pe brațul lui sculptat, răsucind șarpele spre mijlocul bicepsului. Dar eu eram încruntată când am întrebat:

— Beron știe că i-ai salvat soția în Război?

El nu menționase nimic în timpul întâlnirii.

Helion râse întunecat.

— Pe toți zeii, nu!

Crisparea și înțelesul cu care rosti amuzat cuvintele mă făcură să mă îndrept de spate.

— Ai avut o aventură după ce ai salvat-o?

Amuzamentul se intensifică, iar Helion își atinse buzele cu degetul, simulând un avertisment.

— Ai grijă, Mare Doamnă! Aici până și păsările îi dau raportul lui Thesan.

M-am încruntat la păsările din coliviile din cameră, încă tăcute în prezența obscură a lui Azriel.

„Am ridicat scuturi în jurul lor“, spuse Rhys prin legătură.

— Cât a durat aventura? am întrebat eu. Acea femeie retrasă... Nu puteam să-mi imaginez.

Helion pufni.

— Este politicos ca o Mare Doamnă să întrebe așa ceva?

Dar felul în care vorbea, zâmbetul acela...

Eu am așteptat pur și simplu, profitând, în schimb, de tăcere ca să-l impulsionez.

Helion ridică din umeri.

— Cu pauze, câteva decenii. Până ce a aflat Beron. Se spune că doamna era numai un zâmbet înainte de asta. Iar după ce Beron a terminat cu ea... Ai văzut cum este.

— Ce i-a făcut?

— Același lucru pe care îl face acum. Helion flutură o mână. A criticat-o, i-a lăsat vânătăi unde nu le poate vedea decât el.

Mi-am încleștat maxilarul.

— Dacă erai amantul ei, de ce nu l-ai oprit?

Spusesem un lucru greșit. Complet greșit, după furia întunecată care se undui pe chipul lui Helion.

— Beron este un Mare Lord, iar ea este soția lui, mama copiilor lui. Ea a ales să rămână. *A ales.* Iar cu protocoalele și regulile, Doamnă, vei afla că în multe situații asemănătoare celei în care te-ai aflat nu se termină bine pentru cei care intervin.

Nu m-am retras și nu m-am scuzat.

— Abia te-ai uitat azi la ea.

— Avem lucruri mai importante de făcut.

— Beron nu te-a provocat niciodată la duel pentru asta?

— Ca să o facă public, ar fi însemnat să recunoască faptul că *proprietatea* lui l-a făcut de râs. Așadar, câteva

secole, ne-am continuat micul nostru dans.

Cumva, eu mă îndoiam că dincolo de farmecul poznaș și lipsit de respect, lui Helion i se părea un dans.

Dar dacă se terminase în urmă cu câteva secole, iar ea nu îl mai văzuse și-l lăsase pe Beron să o trateze atât de îngrozitor…

„Indiferent de ce tocmai ți-ai dat seama, spuse Rhys, ai face bine să nu mai pari atât de șocată.”

M-am forțat să zâmbesc.

— Vouă, Marilor Lorzi, chiar vă place melodrama, nu-i așa?

Zâmbetul lui Helion nu i se citea în privire, dar Rhys întrebă:

— În cărțile din bibliotecile tale, ai citit vreodată cum ar putea fi reparat zidul?

Helion începu să întrebe de ce voia să știe, ce făcea Hybernul cu Cazanul… iar Rhys îi dădu răspunsurile, ușor și calm.

Cât noi am vorbit, i-am spus prin legătură: „Helion este tatăl lui Lucien”.

Rhys tăcu. Apoi…

„Pe toți zeii!“

Șocul lui fu o stea căzătoare între noi.

M-am uitat prin cameră, pe jumătate atentă la Helion care se gândea la zid și la cum să-l repare, iar apoi am îndrăznit să-l studiez pe Marele Lord pentru o clipă. „Uită-te la el. Nasul, zâmbetul și vocea sunt aceleași. Până și pielea lui Lucien este mai închisă decât a fraților săi.“ Era ușor arămie, nu palidă.

„Asta ar explica de ce îl detestă atât de mult tatăl și frații săi… de ce l-au chinuit toată viața lui.“

Inima mi se strânse când l-am auzit. „Și de ce Eris nu l-a vrut mort. Nu era o amenințare pentru puterea lui Eris, pentru tronul lui. Helion nu știe, nu-i așa?“

„Se pare că nu.“

Fiul preferat al Doamnei Regatului Toamnei – nu doar

datorită bunătății lui Lucien, ci pentru că el era copilul pe care visase să-l aibă… cu masculul pe care, fără îndoială, îl iubea.

„Probabil că Beron a descoperit aventura când soția lui deja era însărcinată cu Lucien.“

„Poate bănuia, dar nu a avut cum să o dovedească – nu dacă ea se culca și cu el.“ Am simțit pe limbă dezgustul lui Rhys. „Nu am nicio îndoială că Beron s-a gândit să o ucidă din cauza trădării, și chiar după aceea. Când Lucien putea fi considerat unul dintre copiii lui – doar cât să îl facă să se îndoiască în privința tatălui ultimului său fiu.“

M-am gândit la asta. Lucien nu era fiul lui Beron, ci al lui Helion.

„Totuși, puterea lui este focul. S-au gândit că titlul lui Beron i-ar putea reveni.”

„Familia mamei lui este puternică – de aceea și-a dorit Beron o soție din partea lor. Darul ar putea fi al ei.“

„Nu ai bănuit niciodată?”

„Nici măcar o dată. Sunt îngrozit că nici măcar nu m-am gândit la asta.“

„Totuși, ce înseamnă?”

„Nimic – în cele din urmă, nimic. În afară de faptul că Lucien ar putea fi singurul moștenitor al lui Helion.”

Iar asta… nu schimba cu nimic războiul. Mai ales nu cu Lucien pe continent, care o căuta pe regina fermecată. O pasăre de foc… și un lord al focului. M-am întrebat dacă se întâlniseră deja.

O ușă se deschise și se închise în foaierul de dincolo, iar eu m-am pregătit când a apărut Nesta. Helion se opri din discuția lui despre zid ca să o studieze atent, așa cum făcuse mai devreme.

Spintecătorul de Vrăji. Acesta era titlul lui.

Ea îl studie *pe el* cu disprețul obișnuit.

Dar Helion se plecă în fața ei așa cum o făcuse înaintea mea – deși zâmbetul destul de senzual îmi făcu și mie inima să-mi bată un pic mai repede. Nu era de mirare că

Doamna Regatului Toamnei nu îi rezistase.

— Nu cred că mai devreme am fost prezentați cum se cuvine, îi spuse el Nestei. Eu sunt…

— Nu-mi pasă, zise Nesta fluturând o mână, trecând pe lângă el și venind lângă mine. Aș vrea să vorbesc cu tine, spuse ea. Acum.

Cassian își mușca pumnul ca să nu râdă de surpriza totală și de șocul de pe chipul lui Helion. Am presupus că nu se întâmpla zilnic să fie respins de cineva, mascul sau femelă. I-am aruncat Marelui Lord o privire oarecum apologetică și mi-am condus sora afară din cameră.

— Ce este? am întrebat când Nesta și cu mine am intrat în dormitorul ei împodobit cu mătase roz și aurie și cu accente ivorii împrăștiate peste tot. Luxul de aici chiar ne făcea de rușine diversele noastre case.

— Trebuie să plecăm, spuse Nesta. Chiar acum.

Toate simțurile mi se alarmară.

— De ce?

— Ceva nu e în regulă.

M-am uitat la ea și la cerul senin de dincolo de ferestrele înalte, încadrate de draperii.

— Rhys și ceilalți ar fi simțit. Probabil că se simte toată puterea adunată aici.

— Ceva este în *neregulă,* insistă Nesta.

— Nu mă îndoiesc de faptul că asta crezi, dar… Dacă niciunul dintre ceilalți nu simte…

— Eu nu sunt *asemenea* celorlalți. Ea înghiți în sec. Trebuie să plecăm.

— Te pot trimite înapoi în Velaris, dar avem lucruri de discutat aici…

— Nu-mi pasă de mine, eu…

Ușa se deschise, iar Cassian intră în cameră, cu chipul sever. Imaginea aripilor și armura illyriană în camera luxoasă plină de obiecte roz mi se fixară în minte, tabloul căpătând deja o formă când el spuse:

— Ce nu este în regulă?

El o studie din cap până-n picioare, ca și când nimeni și nimic nu ar mai fi existat în cameră.

— Ea simte că ceva nu este în regulă și că trebuie să plecăm imediat, am zis eu.

Am așteptat negarea, dar Cassian își înclină capul.

— Ce pare, mai exact, în neregulă?

Nesta înțepeni și își țuguie buzele cât îi cântări tonul.

— Mi se pare că este… ceva îngrozitor. Sentimentul că… am uitat ceva, dar nu îmi aduc aminte ce.

Cassian o mai fixă cu privirea o clipă.

— Îi voi spune lui Rhys.

Și se ținu de cuvânt.

în câteva clipe, Rhys, Cassian și Azriel dispăruseră, lăsându-i pe Mor și pe Helion într-o tăcere alertă. Am așteptat împreună cu Nesta. Cinci minute. Zece. Cincisprezece.

Ei se întoarseră după treizeci de minute, scuturând din capete. Nimic.

Nici în palat, nici pe teritoriile din apropiere, nici pe cer și nici pe pământ. Nu era nimic pe o rază de kilometri buni. Rhys chiar o contactă pe Amren și nu găsi nimic în neregulă în Velaris – Elain, din fericire, era teafără și nevătămată.

Totuși, niciunul dintre ei nu fu destul de prost să sugereze că Nesta inventase asta. Nu cu puterea nefirească din venele ei. Sau poate că frica era un efect care persista de când fusese în Hybern. Ca și spaima copleșitoare pe care mă luptam să o înfrunt și care încă mă mai urmărea în unele nopți.

Prin urmare, am rămas. Am mâncat în sufrageria privată împreună cu Helion; nici Tarquin și nici Tamlin nu se vedeau pe nicăieri.

Kallias și Viviane apărură în timpul cinei, iar Mor îl ridică pe Cassian de pe scaun ca să îi facă loc prietenei sale. Ele discutară și bârfiră, chiar dacă Mor se tot uita la Helion.

Iar Marele Lord al Zilei continua să se uite la ea.

Azriel abia vorbi, umbrele stându-i încă pe umeri. Mor se uită pe furiș la el.

Am mâncat și am băut câteva ore, până la căderea nopții și, chiar dacă Rhys și Kallias erau încordați, precauți unul față de celălalt... Măcar începură să discute înainte de sfârșitul mesei.

Nesta fu prima care plecă de la masă, încă prudentă și agitată. Ceilalți verificară o ultimă dată curtea înainte să ne culcăm pe cearșafurile de mătase ale paturilor moi ca norii.

Rhys și cu mine i-am lăsat pe Mor și pe Helion vorbind, șezând unul lângă celălalt pe pernele din salon, Viviane și Kallias întorcându-se de mult în apartamentul lor. Nu știam unde plecaseră Azriel și Cassian.

Când am ieșit din baia văruită în auriu și ivoriu, șoaptele lui Helion și râsetul arzător al lui Mor se auzeau din hol, trecând pe lângă ușa noastră, apoi ușa ei se deschise și se închise...

Aripile lui Rhysand erau strânse când studia stelele de dincolo de ferestrele dormitorului. Cumva, aici erau mai puțin luminoase și mai mici.

— De ce?

El știa la ce mă refeream.

— Mor se sperie. Și ce a făcut Az astăzi a speriat-o de moarte.

— Violența?

— Violență ca rezultat a ceea ce simte el, vinovăția persistentă din cauza târgului cu Eris și a ceea ce nu va înfrunta niciunul dintre ei.

— Nu crezi că a trecut destul de mult timp? Și faptul că Helion se culcă cu ea este probabil cel *mai rău* lucru pe care îl poate face?

Dar nu mă îndoiam că Helion simțea în aceeași măsură ca și Mor nevoia de a fi distras de la a se gândi prea mult la oamenii pe care îi iubeau și pe care nu îi puteau avea.

— Mor și Azriel au avut amândoi iubiți de-a lungul secolelor, spuse el, aripile mișcându-i-se ușor. Acum, singura diferență este apropierea.

— Pari destul de împăcat cu asta.

Rhys privi peste umăr spre locul în care zăboveam la picioarele patului mare și ivoriu, în a cărui tăblie erau sculptați niște nuferi.

— Este viața lor – relația lor. Amândoi au avut destule ocazii să recunoască ce simt. Totuși nu au facut-o. Mai cu seamă Mor. Din motive personale, sunt sigur. Implicarea mea nu ar îmbunătăți situația.

— Dar… dar el o *iubește.* Cum de nu face nimic?

— Crede că ea este mai fericită fără el. Ochii îi străluciră când își aminti de hotărârea lui de a nu se implica. Crede că nu o merită.

— Se pare că este o trăsătură illyriană.

Rhys pufni, întorcându-se spre stele. Am venit lângă el și mi-am strecurat un braț în jurul taliei lui. Partenerul meu îmi cuprinse umărul când mi-am sprijinit capul de locul moale în care umerii mei îi întâlneau pieptul. După o clipă, una din aripile lui mă învălui în căldura sa umbrită.

— Va veni o zi când Azriel va trebui să hotărască dacă va lupta pentru ea sau o va lăsa în pace. Și nu va fi din cauza unui alt mascul care o insultă sau se culcă cu ea.

— Și Cassian? El este zăpăcit și permite prostia asta.

Rhys zâmbi strâmb.

— Și Cassian va trebui să decidă unele lucruri. În viitorul apropiat, cred.

— El și Nesta sunt…?

— Nu știu. Până nu se activează legătura, poate fi greu de detectat. Rhys înghiți o dată, cu privirea ațintită la stele. Eu am așteptat, pur și simplu. Știi, Tamlin încă te iubește.

— Știu.

— A fost o întâlnire urâtă.

— Totul a fost urât, am spus eu, gândindu-mă la ce

pomeniseră Beron și Tamlin despre Amarantha, la ce Rhys fusese obligat să dezvăluie… Ești bine?

Încă îi simțeam mâna umedă pe mine de când povestise ce făcuse Amarantha.

El își trecu un deget pe umărul meu.

— Nu a fost… ușor. Credeam că voi vomita pe podea, adăugă Rhys.

L-am strâns un pic mai mult.

— Îmi pare rău că a trebuit să împărtășești lucrurile acelea – îmi pare rău că tu… Îmi pare rău pentru tot, Rhys. I-am inhalat profund mirosul. Evadaserăm – noi evadaserăm. Și știu că probabil nu înseamnă nimic, dar… sunt mândră de tine că ai fost destul de curajos să le-o spui.

— Nu înseamnă nimic ce crezi despre mine sau despre ziua asta, zise el încet. Mă sărută pe tâmplă, iar căldura licări de-a lungul legăturii. Înseamnă… își strânse mai mult aripa în jurul meu. Nu am cuvinte să-ți spun ce înseamnă.

Dar când dragostea, bucuria și lumina străluciră prin legătură… am înțeles.

El își coborî privirea spre mine.

— Ești… bine?

Mi-am culcușit capul mai mult în pieptul lui.

— Mă simt… obosită. Tristă. Tristă că a fost atât de îngrozitor și, totuși… F*urioasă pentru* tot ce am pățit eu și surorile mele. Eu… Am expirat. Când m-am întors în Regatul Primăverii… Am înghițit în sec. Le-am căutat aripile.

Rhys rămase complet nemișcat, iar eu l-am luat de mână, strângând-o puternic când mă întrebă mai mult în șoaptă:

— Le-ai găsit?

Am scuturat din cap, dar i-am răspuns înainte ca suferința de pe chipul lui să se adâncească:

— Am aflat că el le-a ars de mult.

Rhys nu spuse nimic pentru o clipă, din nou atent la

stele.

— Mulțumesc pentru că măcar te-ai gândit... pentru că ai riscat să le cauți.

Singura urmă – rămășițele îngrozitoare ale mamei și surorii lui.

— Eu nu... Mă bucur că le-a ars, recunoscu Rhys. L-aș ucide cu bucurie pentru multe lucruri și totuși... El își frecă pieptul. Mă bucur că măcar le-a oferit acea pace.

Am dat din cap.

— Știu. Mi-am trecut un deget peste dosul mâinii lui. Și poate că din cauza liniștii depline, am mărturisit: Mi se pare ciudat să împart o cameră și un pat cu tine sub același acoperiș cu el.

— Te cred.

Pentru că, undeva în palat, Tamlin *stătea* întins în pat – perfect conștient că urma să intru în acest loc cu Rhysand. Trecutul era încurcat și încâlcit.

— Nu cred... nu cred că pot să fac dragoste cu tine aici, cu el atât de aproape, am șoptit eu, iar Rhys rămase tăcut. Îmi pare rău dacă...

— Nu trebuie să te scuzi. Niciodată.

Mi-am ridicat privirea și l-am surprins uitându-se la mine – nu furios sau frustrat, ci... trist. Înțelegător.

— Vreau să împart totuși patul cu tine, am șoptit eu. Vreau să mă ții în brațe.

Stelele se aprinseră în ochii lui.

— Pentru totdeauna, îmi promise și mă sărută pe frunte, aripile lui învăluindu-mă acum, complet. Pentru totdeauna..

CAPITOLUL
48

Helion se strecură din camera lui Mor înainte să ne trezim – deși cu siguranță îi auzisem toată noaptea, destul încât Rhys să ridice un scut în jurul camerei noastre. Azriel și Cassian nu se întorseseră.

Cu toate acestea, Mor nu arăta ca o femelă care se tăvălise cu un Mare Lord superb când își ciuguli micul dejun. Ochii căprui îi erau inexpresivi, iar pielea, de obicei aurie, era acum palidă.

Cassian intră în sfârșit, salutând-o pe Mor cu voioșie:

— Arăți groaznic! Te-a ținut Helion trează toată noaptea?

Ea aruncă lingura spre el. Apoi terciul.

Cassian prinse lingura și se feri de mâncare, pietrele lui Siphon strălucind ca un tăciune aprins. Terciul alunecă pe podea.

— Helion a vrut să ni te alături, răspunse ea încet, punându-și din nou ceai. Destul de mult.

— Poate data viitoare, spuse Cassian, așezându-se pe scaunul de lângă mine. Ce face sora ta?

— Părea bine… deși încă îngrijorată..

Nu am întrebat unde fuseseră toată noaptea el și Azriel, fie și numai pentru că nu eram sigură că Mor voia să audă răspunsul.

Cassian se servi de pe tăvile cu fructe și prăjituri, încruntându-se când nu văzu carne.

— Ești gata pentru încă o zi plină de contradicții și intrigi?

Mor și cu mine am mormăit. Rhys intră în cameră, cu părul încă ud de la baie și zâmbi.

— Așa vă vreau.

În ciuda zilei încărcate ce ne aștepta, i-am zâmbit

partenerului meu.

El mă strânsese toată noaptea la piept, acoperindu-mă cu aripile. Era un altfel de intimitate față de sex – mai profundă. Sufletele noastre se împletiseră strâns.

Mă trezisem încă acoperită de aripile sale, respirația lui gâdilându-mi urechea. Rămăsesem fără cuvinte când îi studiasem chipul adormit, pieptul strângându-mi-se în mod chinuitor. Eram perfect conștientă de cât de mult îl iubeam, dar uitându-mă atunci la el… O simțisem cu toată ființa mea, am simțit că iubirea ar fi putut să mă strivească, să mă consume. Iar data viitoare când avea să-l insulte cineva…

Gândul încă nu-mi dădea pace când am terminat micul dejun, ne-am îmbrăcat și ne-am întors în sala din vârful palatului ca să punem bazele acestei alianțe.

Mi-am păstrat coroana din ziua precedentă, dar mi-am schimbat rochia de la Căderea Stelelor cu una strălucitoare din mătase neagră, acoperită cu borangic negru sclipitor. Fustele se unduiau în spatele meu, mânecile mulate îngustându-se în căușul palmelor, fixate în jurul degetului mijlociu cu un inel din onix. Dacă în ziua din urmă fusesem o stea căzătoare, croitorul misterios al lui Rhys mă transformase astăzi în Regina Nopții.

Restul însoțitorilor mei se îmbrăcaseră corespunzător.

Ieri, fuseserăm noi înșine – deschiși, prietenoși și grijulii. Azi urma să le arătăm celorlalte regate ce aveam să dezlănțuim asupra inamicilor noștri și de ce eram capabili, dacă eram provocați.

Helion, din nou detașat și arogant, se lăfăia în scaunul său când am intrat în sala minunată din vârful unuia dintre multele turnuri aurite ale palatului. El îi aruncă o privire în plus lui Mor, zâmbind senzual. Astăzi era spledind în veșmintele lui de culoarea cobaltului cu margini aurii care-i scoteau în evidență pielea măslinie și strălucitoare, și cu sandalele aurii. Azriel, cu matiile plutind în aer din umeri până la călcâie, îl ignoră când trecu. Totuși îmblânzitorul

Umbrelor nu-i arătase nicio urmă de emoție lui Mor când ne întâlnise pe hol.

Ea nu îl întrebase unde fusese întreaga noaptea și toată dimineața, iar Azriel nu spusese nimic de bunăvoie. Dar măcar nu părea că voia să o ignore. Nu, se rezumase din nou la a tăcea vigilent, iar Mor se mulțumise să-l lase, răsuflând un pic ușurată imediat ce el se întorsese ca să ne conducă spre întâlnire, după ce probabil cercetase drumul în urmă cu câteva minute.

Thesan fu singura persoană care se deranjă să ne salute când am trecut pe sub bolta acoperită cu glicină. Aruncă o privire la ținuta și la chipurile noastre și mormăi o rugăciune adresată Cazanului. Iubitul lui, îmbrăcat din nou cu armura de căpitan, ne măsură din priviri cu aripile ușor înfoiate, dar rămase așezat împreună cu ceilalți peregryni.

Tamlin sosi ultimul, uitându-se la toți când se așeză. Nu m-am deranjat să-l bag în seamă.

Iar Helion nu așteptă ca Thesan să facă vreun semn ca să începem. El își sprijini o gleznă peste un genunchi și spuse:

— Am studiat cu atenție tabelele și imaginile pe care le-ai adunat, Tamlin.

— Și? rosti mușcător Tamlin.

Așadar, ziua urma să decurgă *incredibil* de bine.

— Și, spuse Helion simplu, nemaipărând deloc masculul amuzat și destins din seara trecută, dacă poți să-ți aduni repede armata, tu și Tarquin ați putea să țineți linia frontului suficient de mult timp pentru ca noi, cei de deasupra tărâmului de Mijloc, să aducem o armată mai mare.

— Nu este atât de ușor pe cât pare, rosti Tamlin printre dinți. Mi-a mai rămas o treime dintre soldați, spuse aruncând o privire mânioasă înspre mine. După ce Feyre le-a distrus încrederea în mine.

Mânioasă și simțind nevoia de răzbunare, făcusem asta... Nu gândisem pe termen lung. Nu mă gândisem că

poate am fi avut *nevoie* de armata lui. Dar…

Nesta scoase un zgomot ascuțit și sări de pe scaun.

M-am aruncat spre ea, aproape împiedicându-mă de fustele rochiei când ea se clătină înapoi, ținându-se cu o mână de piept.

Încă un pas ar fi aruncat-o în bazin, dar Mor sări mai înainte, apucând-o.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mor, ținând-o în picioare pe sora mea când chipul ei se contorsionă parcă de durere.

Confuzie și durere, asta exprima fața ei.

Fruntea îi era transpirată și chipul i se făcu alb ca varul.

— Ceva…

Cuvântul fu întrerupt de un geamăt încet. Ea se încovoie, iar Mor o prinse bine și se uită la chipul Nestei. Cassian ajunse imediat acolo, cu o mână pe spatele ei, dezgolindu-și dinții la amenințarea invizibilă.

— Nesta! spuse el întinzându-se spre ea.

Nesta înțepeni, apoi trecu pe lângă Cassian ca să vomite în bazin.

— Otravă? întrebă Kallias, împingând-o pe Viviane în spatele lui.

Ea îi ocoli brațul. Tamlin rămase așezat, cu maxilarul încordat, monitorizându-ne pe toți.

Dar Helion și Thesan înaintară îndârjiți și concentrați. Puterea lui Helion, care licărea în jurul lui ca niște licurici orbitori, țâșni spre sora mea și se lăsă ușor pe ea.

Thesan, strălucind în auriu și roz, îi atinse brațul Nestei, vindecând-o.

— Nimic, spuseră ei la unison.

Nesta își rezemă capul de umărul lui Mor, respirând sacadat.

— Ceva nu este în regulă, reuși ea să spună. Nu cu mine, ci cu Cazanul.

Rhys purta un fel de conversație tăcută cu Azriel și Cassian, cel din urmă monitorizând fiecare respirație a surorii mele. Cei doi illyrieni dădură din cap spre Rhys și

se îndreptară spre ferestrele deschise – ca să zboare.

Nesta gemu, trupul încordându-i-se ca și când avea să vomite din nou. Dar apoi, noi am simțit.

Un tremur prin pământ. Prin aer, prin pietre și printre ierburile verzi.

Ca și când un zeu măreț ar fi răsuflat peste tărâm.

Apoi, urmă impactul.

Rhys se aruncă peste mine atât de repede, încât nu mi-am dat seama că însuși muntele se *cutremura,* iar clădirea se *clătina.* Ne-am aruncat la podea când molozul căzu, iar eu l-am simțit pregătindu-se să se teleporteze…

După aceea, totul încetă.

Țipetele se ridicau din valea de dedesubt, dar în palat și printre noi domnea liniștea.

Nesta vomită din nou, iar Mor o lăsă să se așeze pe podea de data asta.

— Ce naiba… începu Helion.

Rhys se ridică de pe mine, chipul lui bronzat albindu-se. Buzele i se învinețiră când privi spre sud. Departe spre sud.

I-am simțit magia ieșind din el, ca o stea căzătoare peste tărâm.

Iar când se uită din nou la noi, își îndreptă atenția către mine. Frica, tristețea și teama care i se citeau în ochi îmi făcură gura să se usuce de tot și îmi răciră sângele în vene.

Rhys înghiți de două ori și spuse răgușit:

— Regele Hybernului tocmai a folosit Cazanul ca să atace zidul.

Se auziră șoapte și suspine.

Rhys înghiți în sec a treia oară, iar eu am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare când mă lămuri:

— Zidul nu mai este. A fost distrus. De-a lungul Prythianului și pe continent. Am acționat prea târziu, prea lent, repetă el ca și când ar fi încercat să se convingă. Hybernul tocmai a distrus zidul.

CAPITOLUL 49

„Legătura Nestei cu Cazanul i-a permis să simtă când Regele Hybernului își aduna puterea”, se gândi Rhys în timp ce ne adunam în jurul mesei din sufrageria casei din oraș.

Așa cum eu puteam să folosesc legătura cu Marii Lorzi ca să le urmăresc puterea și să găsesc Cartea și Cazanul, puterea Nestei – nemurirea ei – era atât de strâns legată de Cazan, încât prezența lui îngrozitoare, când era activ, o străbătea și pe ea.

De aceea o bântuia el. Nu doar pentru puterea pe care o luase ea… ci pentru faptul că Nesta era un semnal de avertisment.

Plecaserăm cu toții din Regatul Dimineții după câteva minute, Thesan promițând că, în două zile, avea să trimită cantități mari de antidot spre toate armatele și spre Marii Lorzi, și că peregrynii lui urmau să înceapă să se pregătească sub comanda căpitanului său, ca să se alăture illyrienilor pe cer.

Kallias și Helion jurară că armatele lor terestre aveau să mărșăluiască cât de curând posibil. Doar pe Tamlin, a cărui graniță sudică se întindea de-a lungul zidul, nu se putea conta, armata lui fiind dezorganizată. Înainte ca Tamlin să plece, Helion îi spuse:

— Scoate-ți oamenii! Adu orice armată poți aduna!

Orice mai rămăsese după mine.

Tarquin avu același sentiment și promise să ofere protecție Regatului Primăverii. Tamlin nu răspunse niciunuia din ei. Nu *confirmă că* avea să-și aducă armata înainte să se teleporteze, fără să-mi arunce o privire. Eu m-am simțit un pic ușurată, de vreme ce nu hotărâsem dacă să îi cer ajutorul pe care mi-l promisese sau să îl

scuip.

Urările de despărțire fură scurte. Viviane o îmbrățișă strâns pe Mor și apoi mă luă și pe mine în brațe, spre surprinderea mea. Kallias doar dădu mâna cu Rhys, un gest rigid de tatonare, și dispăru împreună cu partenera lui. Făcându-ne tuturor semn cu ochiul, îl urmă și Helion. Tarquin rămase ultimul, flancat de Varian și de Cresseida. Liota lui, deciseseră ei, urma să fie lăsată ca să-i păzească orașele, în timp ce majoritatea soldaților aveau să *marșăluiască pe uscat.*

Ochii albaștri ai lui Tarquin se aprinseră când își adună puterea ca să-i teleporteze, dar Varian ne comunică mie și lui Rhys:

— Spune-i că îi mulțumesc, zise el și își puse o mână pe piept, firul auriu și cel argintiu de pe jacheta lui turcoaz strălucind în soarele dimineții. Spune-i… Prințul din Adriata scutură din cap. Îi voi spune chiar eu când o voi vedea data viitoare. Părea mai mult o promisiune… că Varian *avea* să o revadă pe Amren, cu sau fără Război.

Apoi ei plecară.

Nicio veste nu sosi de la Beron înainte să ne luăm rămas-bun și să-i mulțumim lui Thesan. Nicio veste că Beron s-ar fi putut răzgândi sau că Eris l-ar fi convins.

Dar asta nu mă privea nici pe mine, nici pe Nesta.

Dacă zidul se dărâmase… era prea târziu. Acționasem prea târziu. Toate acele cercetări… Ar fi trebuit să insist să plecăm direct spre zid, dacă Amren o considera pe Nesta aproape pregătită. Să fi văzut ce putea face ea, cu sau fără vraja din Carte.

Poate că era vina mea, pentru că voiam să o protejez, să o fac mai puternică, să nu o implic. Dar dacă aș fi insistat mai…

Chiar și acum, așezați în jurul mesei din sufrageria casei din Velaris, nu hotărâserăm dacă posibila distrugere permanentă a surorii mele merita prețul salvării viețiilor. Nu știam cum Rhys și ceilalți luaseră astfel de decizii –

timp de mulți ani. Mai ales în timpul domniei Amaranthei.

— Ar fi trebuit să plecăm de câteva luni, spuse Nesta, farfuria ei cu pui prăjit și legume fiind neatinsă.

Fură primele cuvinte pe care le rostise cineva în timp ce noi ciuguleam din mâncare.

Elain aflase de la Amren. Acum stătea la masă, cu spatele mai drept și privirea mai limpede ca niciodată. Văzuse ea asta în peregrinările pe care i le oferea privirea nouă și interioară? I-o șoptise Cazanul cât fuseserăm plecați? Nu eram în stare să o întreb.

— Putem să mergem la conacul tău în seara asta ca să-i evacuăm pe servitori și să-i aducem aici, îi spunea Rhys Nestei.

— Nu vor veni.

— Atunci, probabil vor muri.

Nesta își alinie furculița și cuțitul lângă farfurie.

— Nu îi poți teleporta undeva în sud, departe de aici?

— Atât de mulți oameni? Ar trebui să găsesc mai întâi un loc sigur, lucru care mi-ar lua un timp pe care nu-l avem. Rhys se gândi. Dacă am găsi o navă cu care să navigheze…

— Or să vrea să vină și familiile, și prietenii lor.

O clipă de liniște. Asta nu era o soluție. Apoi Elain spuse încet:

— Am putea să-i mutăm pe moșia lui Graysen.

Calmul din vocea ei ne făcu pe toți să ne întoarcem către sora mea.

Ea înghiți în sec, gâtul subțire fiindu-i atât de alb, și ne explică:

— Tatăl lui are ziduri înalte, din piatră rezistentă, și suficient spațiu pentru oameni și provizii.

Ne-am străduit cu toții să nu ne uităm la inelul pe care îl purta încă. Elain continuă:

— Tatăl lui se gândește la asta de mult timp. Ei au apărare, provizii… Ea respiră superficial. Și un crâng de frasini, cu un depozit de arme făcute din lemnul acela.

Cassian mârâi. În ciuda puterii lor… Oricum ar fi fost

creați acei copaci, frasinii aveau ceva care trecea dincolo de protecțiile Fae. Văzusem asta cu ochii mei – ucisesem una dintre santinelele lui Tamlin cu o săgeată în gât.
— Dacă spiridușii care atacă au puteri magice, spuse Cassian, iar Elain tresări la tonul dur, atunci piatra rezistentă nu ar fi de mare folos.
— Există tuneluri de evadare, șopti Elain. Poate că este mai bine decât nimic.
Illyrienii se priviră reciproc.
— Am putea pune o gardă… începu Cassian.
— Nu, îl întrerupse Elain cu o voce mai puternică decât o auzisem în ultimele luni. Ei… Graysen și tatăl lui…
Cassian își încordă maxilarul.
— Atunci, ne ascundem…
— Ei au câini născuți și antrenați ca să vă vâneze, să vă simtă.
O liniște apăsătoare se lăsă când prietenii mei se gândiră cum fuseseră antrenați mai exact câinii aceia.
— Doar nu vrei să spui că le lași castelul fără apărare, încercă să spună un pic mai blând Cassian. Chiar și cu frasinii, nu va fi de ajuns. Va trebui să ridicăm măcar niște protecții.
Elain se gândi.
— Pot vorbi cu el.
— Nu! am spus eu în același timp cu Nesta.
Dar Elain ne întrerupse:
— Dacă… dacă voi și… ei – aruncă o privire la Rhys, la prietenii mei – veniți cu mine, mirosurile voastre Fae i-ar putea distrage pe câini.
— Și tu ești Fae, îi aminti Nesta.
— Vrăjește-mă! îi spuse Elain lui Rhys. Fă-mă să par umană! Doar cât să-l conving să-și deschidă porțile celor care caută adăpost. Poate chiar să vă lase să puneți protecții în jurul conacului.
Iar cu mirosurile noastre, ca să-i zăpăcim pe câini…
— Asta s-ar putea termina foarte prost, Elain.

Ea își trecu un deget peste inelul de logodnă din fier, cu diamant.

— Deja s-a terminat prost. Acum nu trebuie decât să decid cum să înfrunt consecințele.

— Înțelept spus, zise Mor și zâmbi către Elain. Ea se uită la Cassian. Trebuie să muți azi legiunile illyriene.

Cassian dădu aprobator din cap, dar îi spuse lui Rhys:

— Cu zidul dărâmat, trebuie să îi lămurim pe illyrieni în privința unor aspecte. Trebuie să mă însoțești în tabără și să le ții unul dintre discursurile tale frumoase înainte să plecăm.

Rhys schiță un zâmbet.

— Putem să mergem toți și apoi să ne îndreptăm spre tărâmurile oamenilor. El se uită cu atenție la noi, la casa din oraș. Avem o oră să ne pregătim. Ne întâlnim din nou aici și plecăm.

Mor și Azriel se teleportară imediat, Cassian îndreptându-se spre Rhys ca să-l întrebe de soldații din Regatul Coșmarurilor și de pregătirile lor.

Nesta și cu mine am mers către Elain, vorbind amândouă în același timp:

— Ești sigură? am întrebat când Nesta spuse: „Pot eu să merg. Lasă-mă să discut cu el!“

Elain se ridică în picioare.

— Nu te cunoaște, îmi spuse ea. Apoi se întoarse spre Nesta cu o expresie sinceră, amuzată. Și pe tine te urăște.

O parte putredă din mine se întreba dacă logodna lor ruptă era, așadar, spre binele lor. Sau dacă Elain sugerase cumva să facem această vizită, chiar după ce Lucien părăsise Prythianul, pentru o șansă de a… Nu mi-am permis să-mi urmăresc gândul până la capăt.

Privind spațiul din care prietenii mei dispăruseră din casa de la oraș, am zis:

— Elain, trebuie să înțelegi că, dacă lucrurile vor merge prost… dacă va încerca să te rănească sau să facă rău unuia dintre noi…

— Știu. Îi vei apăra pe ai tăi.

— Te voi apăra *pe tine.*

Golul îi încețoșă privirea, dar Elain își ridică bărbia.

— Oricum ar fi, să nu-l ucideți. Vă rog.

— Vom încerca...

— Jură-mi!

Nu o mai auzisem niciodată vorbind pe tonul acela. Niciodată.

— Nu pot să-ți promit. Nu aveam de gând să cedez, nu pentru asta. Dar voi face tot ce îmi stă în puteri ca să evit așa ceva.

Și Elain păru să-și dea seama de situație. Ea se uită la rochia simplă albastră pe care o purta.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Te ajut eu, se oferi Nesta, dar Elain scutură din cap.

— Nuala și Cerridwen mă vor ajuta.

Apoi ea plecă în grabă... cu umerii un pic mai drepți.

Nesta înghiți și eu am șoptit:

— Nu a fost vina ta că zidul s-a dărâmat înainte de a putea face seva în privința asta.

Privirea dură se îndreptă spre mine.

— Dacă aș fi rămas ca să mă antrenez...

— Atunci ai fi rămas aici cât ne-ai fi așteptat să ne întoarcem de la întâlnire.

Nesta își netezi rochia cu o mână.

— Ce fac acum?

Mi-am dat seama că avea nevoie de un scop. Faptul că o însărcinasem să găsească o cale să repare găurile din zid îi dăduse surorii mele ceea ce poate viețile noastre umane nu îi oferiseră niciodată: un sens.

— Ne vei însoți la moșia lui Graysen, iar apoi vei călători cu armata. Dacă ai o legătură cu Cazanul, atunci vom avea nevoie de tine, să ne fii aproape. Trebuie să ne spui dacă este folosit din nou.

Nu era chiar o misiune, dar Nesta oricum dădu din cap.

Cassian îl bătu pe Rhys pe umăr și porni spre noi. El se

opri la un pas distanță și se încruntă..

— Rochiile nu sunt potrivite pentru zbor, doamnelor.

Nesta nu răspunse.

El ridică o sprânceană.

— Fără lătrat și mușcături azi?

Dar Nesta nu își ridică privirea ca să se uite la el, chipul fiindu-i încă epuizat și pământiu.

— Nu am purtat niciodată pantaloni, fu tot ce spuse ea.

Aș fi putut jura că îngrijorarea traversă chipul lui Cassian, dar el ignoră momentul și rosti tărăgănat:

— Nu mă îndoiesc de faptul că ai fi putut porni o răscoală dacă ai purtat.

Nicio reacție. Oare Cazanul…

Cassian ieși în calea Nestei când ea încercă să treacă pe lângă el și îi atinse fruntea cu o mână bronzată, cu bătături. Ea se feri de atingerea lui, dar masculul o apucă de încheietura mâinii, forțând-o să-i întâlnească privirea.

— Dacă vreunul dintre oamenii aceia nenorociți face o mișcare ca să te rănească, șopti el, să îi ucizi.

El nu avea să vină – nu, avea să adune toată puterea legiunilor illyriene. Totuși Azriel urma să ni se alăture.

Cassian îi dădu Nestei unul dintre cuțitele sale.

— Frasinul te poate ucide, spuse el cu un calm nimicitor când ea privi cuțitul. O zgârietură poate să te amețească suficient încât să fii vulnerabilă. Să nu uiți unde sunt ieșirile din fiecare cameră, gard și din curte – ține-le minte când intri și ia seama câți oameni sunt în jurul tău. Nu uita unde sunt Rhys și ceilalți. Nu uita că ești mai puternică și mai rapidă. Țintește părțile moi, adăugă el, îndoindu-i degetele în jurul mânerului. Și dacă te prinde cineva…

Sora mea nu spuse nimic în timp ce Cassian îi arătă zonele sensibile ale unui om – nu doar vintrele, ci și interiorul piciorului – și cum să ciupească o coapsă și să-și folosească cotul drept armă. Se retrase după ce termină, ochii lui căprui clocotind cu o emoție pe care nu o recunoșteam.

Nesta studie pumnalul elegant din mâna ei și apoi își ridică fruntea ca să îl privească.

— Ți-am spus să vii la antrenament, zise Cassian zâmbind trufaș și plecă.

M-am uitat cu atenție la chipul calm și împietrit al Nestei și la pumnal.

— Nici măcar să nu începi! mă avertiză ea și se îndreptă spre scări.

Am găsit-o pe Amren în apartamentul ei, înjurând Cartea.

— Plecăm într-o oră, am spus eu. Ai tot ce-ți trebuie aici?

— Da.

Amren își ridică privirea, ochii oblici și argintii rotindu-i-se de furie. Nu din cauza mea, mi-am dat eu seama cu ușurare, ci pentru că Hybernul ajunsese înaintea noastră la zid și o învinsese.

Iar asta nu mai era problema mea.

Nu când mi-am amintit ce spusese la întâlnirea cu Marii Lorzi. Nu când l-am văzut din nou pe Beron plecând, fără să ne promită soldați sau ajutor. Nu când i-am auzit pe Rhys și pe Cassian discutând cât de puțini soldați aveau ceilalți, în comparație cu armata Hybernului.

Trecuseră câteva zile de când mă gândeam la cum îl tachinase regele pe Rhys.

Hybernul se așteptase ca el să ofere totul – *totul* – ca să-i oprească. Afirmase că doar asta ne-ar fi dat o șansă la luptă, iar eu îmi cunoșteam partenerul. Poate chiar mai bine decât mă cunoșteam pe mine. Știam că Rhys s-ar fi epuizat, distrugându-se, dacă asta ar fi însemnat o șansă de câștig. De supraviețuire.

Ceilalți Mari Lorzi… Nu-mi puteam permite riscul de a conta pe ei. Helion, pe cât de puternic era, nici măcar nu ar fi intervenit ca să-și salveze iubitul. Tarquin, probabil, ar fi facut-o. Iar pe ceilalți nu îi cunoșteam. Nu aveam timp să o fac. Și nu aveam de gând să pariez pe încercarea lor de a fi loiali și pe Rhys, în același timp.

— Ce vrei? izbucni Amren când am rămas uitându-mă lung la ea.

— Există o creatură sub bibliotecă. Știi ceva despre ea?

Amren închise Cartea.

— Se numește Bryaxis.

— Ce este?

— Nu vrei să știi, fato!

Mi-am suflecat mâneca rochiei negre, eleganța acesteia contrastând atât de mult cu apartamentul și dezordinea de aici.

— Am făcut o înțelegere cu ea. I-am arătat banda tatuată din jurul antebrațului meu. Deci cred că vreau.

Amren se ridică, scuturându-și pantalonii de praf.

— Am auzit. Trebuie să fii nebună.

— Nu am avut de ales. Iar acum suntem legate una de cealaltă.

— Și ce dacă?

— Vreau să îți propun un alt târg. Asta ar însemna ca tu să studiezi protecțiile care o țin acolo jos și să-mi explici niște lucruri. Nu m-am străduit să par plăcută, disperată sau recunoscătoare. Nu am vrut să renunț la masca dură și rece de pe chipul meu când am adăugat hotărâtă: Vii cu mine! Chiar acum.

CAPITOLUL 50

Nu era nicio preoteasă care să ne aștepte și să ne conducă în puțul întunecat din mijlocul bibliotecii. Iar Amren, pentru prima dală, rămase fără grai.

Am ajuns la nivelul de jos, în întunericul de nepătruns, pașii noștri fiind singurul sunet.

— Vreau să discut cu tine, am spus în bezna care ne chema dincolo de locul în care se termina lumina ce se strecura în jos de la înălțime.

„Nimeni nu mă cheamă.”

— Eu te chem. Sunt aici ca să-ți țin companie. Ca parte a înțelegerii noastre.

Liniște.

Apoi am simțit creatura șerpuind și răsucindu-se în jurul nostru, înghițind lumina. Amren înjură încet.

„Ai adus… ce mi-ai adus?”

— Pe cineva ca tine. Sau cineva căreia tu îi semeni.

„Vorbești în pilde.”

O mână rece și ireală mă atinse pe ceafa, iar eu am încercat să nu mă retrag spre lumină.

— Bryaxis. Numele tău este Bryaxis. Și cineva te-a încuiat aici jos, acum mult timp.

Întunericul încremeni.

— Sunt aici ca să-ți ofer altă înțelegere.

Amren rămase nemișcată și tăcută, așa cum îi spusesem să facă, și îmi confirmă dând o dată din cap. Ea chiar ar fi putut să distrugă protecțiile care o țineau pe Bryaxis aici, la momentul oportun.

— Este război, am spus eu, forțându-mă să vorbesc pe un ton egal. Un război îngrozitor pe cale să izbucnească peste tărâm. Dacă te pot elibera, vei lupta pentru mine? Pentru mine și pentru Marele meu Lord?

Creatura – Bryaxis – nu răspunse.

Am înghiontit-o pe Amren cu cotul.

Ea vorbi cu o voce tânără și, în același timp, bătrână, ca a creaturii:

— În schimb, te vom elibera de aici.

Un târg. O magie simplă, dar puternică. La fel de mare ca oricare alta din Carte.

„Aici este casa mea.“

M-am gândit.

— Atunci, ce vrei în schimb?

Liniște.

„Lumina soarelui. Și a lunii. Stelele.”

Am deschis gura ca să-i spun că nu eram chiar sigură că puteam să-i promit așa ceva, cu toate că eram Marea Doamnă a Regatului Nopții, dar Amren mă călcă pe picior și șopti:

— O fereastră. La înălțime.

Nu o oglindă, așa cum voia Cioplitorul, ci o fereastră în munte. Trebuia să cioplim la o înălțime foarte mare, dar…

— Asta e tot?

Amren mă lovi în picior de data asta.

Bryaxis îmi șopti la ureche: „Voi putea să vânez fără reținere pe câmpul de luptă? Să le sorb frica și groaza, până ce mă satur?”

Am simțit o strângere de inimă pentru Hybern când am spus:

— Da – numai armata Hybernului. Și doar până când se termină războiul. Într-un fel sau altul.

O clipă de liniște. „Așadar, ce vrei să fac?“

Am gesticulat spre Amren.

— Ea îți va explica și va dezactiva protecțiile – când vom avea nevoie de tine.

„Atunci voi aștepta.”

— Așadar, ne-am înțeles. Te vei supune ordinelor noastre în război, vei lupta pentru noi până când nu vom mai avea nevoie de tine, iar în schimb… îți vom aduce

soarele, luna și stelele.

Alt prizonier care ajunsese să-și iubească celula. Poate că Bryaxis şi Cioplitorul ar fi trebuit să se întâlnească. Un zeu al morții antic și întruchiparea coșmarurilor. Tabloul, îngrozitor și atrăgător, începu să se contureze în adâncul minții mele.

Mi-am relaxat umerii și postura pe cât de mult posibil, când întunericul alunecă în jurul meu, încolăcindu-se între mine și Amren și îmi șopti la ureche: „De acord”.

Am profitat de ora aceea. Când ne-am adunat din nou cu toții în bolul casei din oraș ca să ne teleportăm în tabăra illyriană, mă schimbasem în hainele mele de luptă din piele, noul meu tatuaj fiind ascuns dedesubt.

Nimeni nu mă întrebă unde fusesem, deși Mor mă măsură din priviri și întrebă:

— Unde este Amren?

— Încă studiază Cartea, i-am răspuns tocmai când Rhys se teleportă în casa din oraș.

Nu era o minciună. Amren urma să rămână acolo până când am fi avut nevoie de ea pe câmpul de luptă.

Rhys își înclină capul.

— Ce caută? Zidul nu mai este.

— Orice, am spus eu. O altă cale prin care să anuleze puterea Cazanului și care să nu implice faptul de a mi se scurge creierul pe nas.

Rhys se crispa și deschise gura ca să obiecteze, dar l-am întrerupt.

— Trebuie să existe și altă cale… Amren crede că *trebuie* să mai **fie** o cale. Nu strică să verifice și să caute orice altă vrajă care l-ar putea opri pe rege.

Dacă nu ar fi făcut asta… Amren ar fi distrus protecțiile complicate care o țineau pe Bryaxis în bibliotecă, doar când aș fi chemat creatura. Doar când puterea armatei Hybernului ne-ar fi copleșit total. Dacă nu puteam să i-o aduc pe Ouroboros Cioplitorului… atunci Bryaxis era mai bună decât nimic.

Nu eram tocmai sigură de ce nu le spusesem asta celorlalți.

Ochii lui Rhys licăriră, luptându-se, fără îndoială, cu ideea rolului pe care mi s-ar fi cerut să îl joc într-o altă schemă cu Cazanul, dar dădu aprobator din cap.

Mi-am împletit degetele cu ale lui, iar el mă strânse o dată.

În spatele meu, Mor îi luă de mână pe Nesta și pe Cassian, pregătindu-se să îi teleporteze în tabără, în timp ce umbrele se adunară în jurul lui Azriel, Elain – care era lângă el – căscând ochii când se uită la spion.

Însă toți am ezitat, iar eu mi-am permis o ultimă dată să-mi desfăt privirea cu mobila, pădurea și lumina soarelui. Să ascult sunetele Velarisului, râsetele copiilor de pe stradă, cântecul pescărușilor.

În tăcere, știam că și prietenii mei o făceau.

Rhys își drese vocea și dădu din cap spre Mor, care dispăru odată cu Cassian și Nesta. Apoi, Azriel o luă ușor de mâna pe Elain, ca și când cicatricele lui ar fi rănit-o.

Singură cu Rhys, am savurat lumina untoasă a soarelui care pătrundea pe ferestrele ușii de la intrare. Am inhalat mirosul pâinilor făcute de Nuala și Cerridwen toată dimineața, împreună cu Elain.

— Creatura din bibliotecă, am șoptit eu. Numele ei este Bryaxis.

Rhys ridică o sprânceană.

— O?

— I-am propus un târg. Să lupte pentru noi.

Ochii violeți îi scânteiară.

— Și ce a spus Bryaxis?

— Doar că vrea o fereastră ca să vadă stelele, luna și soarele.

— I-ai explicat că avem nevoie de ea ca să ne ucidă dușmanii, nu-i așa?

L-am înghiontit cu șoldul.

— Biblioteca este casa ei. Vrea doar să se facă niște

modificări.

Rhys zâmbi strâmb.

— Ei bine, presupun că, dacă acum trebuie să-mi redecorez casa pentru a fi pe măsura splendorii locuinței lui Thesan, aș putea la fel de bine să adaug și o fereastră pentru biata creatură.

L-am lovit cu cotul în coaste de data asta. Rhys încă purta hainele elegante de la întâlnire. Chicoti, drept răspuns, apoi continuă:

— Deci armata noastră s-a mărit cu un singur soldat. Bietul Cassian nu-și va reveni când își va vedea cel mai nou recrut.

— Dacă avem noroc, nici Hybernul.

— Și Cioplitorul?

— Poate să putrezească acolo. Nu am timp de jocurile lui. Bryaxis ar trebui să fie de ajuns.

Rhys aruncă o privire înspre brațul meu, ca și când ar fi putut vedea cea de-a doua bandă nouă lângă prima. El ne ridică mâinile împreunate și îmi sărută dosul palmei.

Din nou, ne-am uitat tăcuți prin casa din oraș, studiind fiecare detaliu și liniștea care se lăsa acum ca un strat de praf.

Rhys spuse încet:

— Mă întreb dacă o vom mai vedea vreodată.

Știam că nu vorbea despre casă. Dar m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— O vom vedea! i-am promis eu când un vânt întunecat se adună ca să ne ducă în tabăra illyriană. M-am ținut strâns de el când am adăugat: O vom revedea!

Iar când vântul întunecat ne teleportă departe spre Război, spre pericole neștiute, m-am rugat să-mi pot respecta promisiunea.

PARTEA A TREIA

MAREA DOAMNĂ

CAPITOLUL 51

Chiar și în toiul verii, tabăra montană illyriană era umedă. Rece. Unele zile erau cu adevărat minunate, mă asigură Rhys văzându-mă încruntată în timp ce ne teleportam... Vremea mai rece era oricum mai bună când era implicată o armată. Căldura agita spiritele, mai ales când era prea cald ca să dormi confortabil. Și având în vedere că illyrienii erau mai mereu ursuzi... Era o binecuvântare că văzduhul era înnorat și vântul umed.

Însă nici măcar vremea nu reușea să facă grupul de întâmpinare să pară plăcut.

Eu l-am recunoscut doar pe unul dintre illyrienii musculoși în armuri complete, care ne așteptau: Lordul Devlon. Încă afișa un rânjet disprețuitor, deși mai blând în comparație cu sfidarea care le contorsiona trăsăturile câtorva. Ca și Azriel și Cassian, ei aveau părul negru și ochii căprui. Și, la fel ca a prietenilor mei, pielea le era în nuanțe arămii, unele pătate cu cicatrice albe, mai mult sau mai puțin severe.

Dar, spre deosebire de prietenii mei, una sau două pietre Siphon le împodobeau mâinile. Prin comparație cu aceasta, cele șapte pe care le purtau Azriel și Cassian păreau aproape vulgare.

Dar masculii adunați se uitară la Rhys, ca și când cei doi illyrieni care îl flancau erau niște simpli copaci. Mor și cu mine am rămas de-a dreapta și de-a stânga Nestei, care se schimbase într-o rochie lejeră de culoare albastru-închis, iar acum studia tabăra, războinicii înaripați, mărimea grupului adunat în tabăra din jurul nostru…

Pe Elain am ținut-o pe jumătate ascunsă în spatele zidului format din corpurile noastre. Având în vedere gândirea înapoiată a illyrienilor în ceea ce privea femelele,

sugerasem să rămânem, la propriu, la un pas distanță pentru această întâlnire. Erau doar câteva femele războinice în legiune… Acum nu era timpul să testăm toleranța illyrienilor. Poate mai târziu… dacă am fi câștigat războiul, dacă am fi supraviețuit.

— Așadar, este adevărat, rosti Devlon. Zidul a fost dărâmat.

— Un eșec temporar, spuse Rhys, care încă purta jacheta elegantă și pantalonii de la întâlnirea cu Marii Lorzi. Dintr-un motiv oarecare, nu alesese să poarte hainele illyriene din piele sau aripile.

„Asta pentru că deja știu că m-am antrenat cu ei, că sunt unul dintre ei. Trebuie să-și aducă aminte că sunt și Marele lor Lord. Și nu intenționez să pierd controlul asupra lor.“

În mintea mea, am simțit cuvintele ca pe un râcâit de unghii acoperite cu mătase.

Rhys începu să dea instrucțiuni sigure și ferme cu privire la iminentul atac spre sud. Vocea Marelui Lord era a războinicului care luptase în război și care nu avea nicio intenție să îl piardă pe acesta. Frecvent, Cassian dădea și el ordine și lămuriri.

Azriel doar îi privi pe toți de sus. Nu își dorise să vină în tabără în urmă cu câteva luni. Îi displăcea să se întoarcă aici. Își ura moștenirea și-i ura pe oamenii aceștia.

Ceilalți lorzi continuară să se uite îngroziți, furioși și dezgustați la îmblânzitorul Umbrelor, care le întoarse privirea ucigătoare.

Ei continuară până ce Devlon se uită peste umărul lui Rhys, spre locul în care stăteam noi.

Se încruntă la Mor. Se încruntă la mine – abținându-se în mod înțelept. Apoi o observă pe Nesta.

— Ce este *aia?* întrebă Devlon.

Nesta doar se uită la el, ținându-și cu o mână marginile mantiei cenușii la piept. Unul dintre ceilalți lorzi ai taberei făcu un semn de protecție împotriva răului.

— *Aia,* spuse foarte încet Cassian, nu te privește!

— E o vrăjitoare?

Am deschis gura, dar Nesta spuse categoric: „Da".

Iar eu am urmărit cum nouă războinici illyrieni, maturi și experimentați, tresăriră.

— Uneori e posibil să se poarte ca și cum ar fi, preciză Cassian, dar nu, este un Mare Spiriduș.

— Nu e Mare Spiriduș așa cum nu suntem nici noi, replică Devlon.

Urmă o pauză prea lungă. Nici măcar Rhys nu părea să-și găsească repede cuvintele. Prima dată când ne întâlniserăm, Devlon se plânsese că Amren și cu mine eram *Celelalte,* ca și când ar fi avut un simț pentru asemenea lucruri.

— Ține-o departe de femele și de copii! mormăi Devlon.

Am prins-o pe Nesta de mâna liberă, avertizând-o în tăcere să nu spună nimic.

Mor scoase un mârâit care îi făcu pe illyrieni să înțepenească. Dar ea se mișcă, dezvăluind-o pe Elain din spatele ei. Elain clipea, vu ochii căscați la tabără, la armată..

Devlon scoase un mormăit când o văzu, dar Elain își înfășură mantia albastră în jurul ei, ferindu-și privirea de toți războinicii musculoși și înalți, de tabăra militară care se agita spre orizont… Ea era ca un trandafir răsărit pe un teren mlăștinos, cu cai care galopau.

— Nu te teme de ei, spuse Nesta pe sub gene.

Dacă Elain era o floare în tabăra asta militară, atunci Nesta… ea era o sabie nou făurită, care aștepta să verse sânge.

„Du-le în cortul nostru, îmi spuse încet Rhys. Sincer, Devlon s-ar putea să facă o criză dacă mai trebuie să o înfrunte pe Nesta încă un minut."

„Aș plăti oricât ca să văd așa ceva."

„Și eu."

Mi-am ascuns zâmbetul.

— Haideți să găsim ceva cald de băut! le-am spus surorilor mele, făcându-i semn lui Mor să ni se alăture.

Ne-am îndreptat spre cel mai mare cort din tabără, în vârful căruia flutura un steag negru pe care erau cusute un munte și trei stele argintii. Războinicii și femelele care lucrau în jurul focurilor ne urmăriră în tăcere. Nesta îi făcu să își mute privirile. Elain se concentră la terenul uscat și stâncos.

Interiorul cortului era simplu și totuși luxos: covoare groase acopereau platforma joasă din lemn pe care fusese ridicat cortul, ca să împiedice umezeala; coșuri pentru jar și felinare licăreau peste tot, iar scaunele și șezlongurile erau acoperite cu blănuri groase. Un birou mare și mai multe scaune ocupau o jumătate din spațiul principal. Iar după o cortină din spate… am presupus că aștepta patul nostru.

Mor se aruncă pe cel mai apropiat șezlong.

— Bine ați venit într-o tabără militară illyriană, doamnelor! încercați să nu vă arătați prea uimite!

Nesta se îndreptă spre birou, observând hărțile de pe el.

— Care este diferența între un spiriduș și o vrăjitoare? întrebă ea.

— Vrăjitoarele au o putere dincolo de rezerva lor naturală, răspunse Mor cu seriozitate. Ele folosesc vrăji și unelte arhaice ca să adune mai multă putere decât le-a oferit Cazanul și o folosesc așa cum vor, ca să facă bine sau rău.

Elain studie cortul în tăcere, dându-și capul pe spate. Părul greu blond-șaten se balansa, lumina dansând printre șuvițele ei mătăsoase. Și-l ridicase pe jumătate, coafura fiind aranjată ca să-i ascundă urechile, în caz că farmecele ar fi eșuat acasă la Graysen. Ale lui Tamlin nu funcționaseră în cazul Nestei – poate că Graysen și tatăl lui aveau o imunitate asemănătoare în fața unor astfel de lucruri.

Elain se așeză, în sfârșit, pe scaunul de lângă Mor,

rochia ei roz – mai elegantă decât cele pe care le purta de obicei – șifonându-se

— Vor… muri mulți soldați?

M-am crispat, dar Nesta îi spuse:

— Da.

Parcă și auzeam continuarea cuvintelor nerostite de Nesta: totuși partenerul tău ar putea muri mai curând decât ei“.

— Când ai să fii pregătită, Elain, te voi fermeca, zise Mor.

— O să mă doară? întrebă Elain.

— Nu te-a durut nici când ți-a fermecat Tamlin amintirile, spuse Nesta, rezemându-se de birou. S-ar putea să te furnice puțin. Poartă-te ca și când ai fi om.

— Așa mă port și acum, spuse Elain și începu să-și frângă degetele subțiri.

— Da, am spus eu, dar… încearcă să păstrezi discuția-vedenie… pentru tine. Măcar cât suntem acolo. Asta dacă nu cumva e ceva ce nu poți… am adăugat repede.

— Pot, spuse Elain, îndreptându-și umerii subțiri. O voi face.

Mor zâmbi crispată.

— Inspiră adânc!

Elain se supuse. Eu am clipit și totul fu gata.

Strălucirea slabă a sănătății de nemuritoare și chipul care devenise un pic mai ascuțit dispăruseră, la fel ca și urechile lungi și grația. Fuseseră estompate. Era șleampătă așa cum putea fi o femeie la fel de frumoasă ca Elain. Până și părul ei părea să-și fi pierdut strălucirea, auriul fiind acum arămiu, iar castaniul de un cenușiu închis.

Elain își studie mâinile, întorcându-le.

— Nu mi-am dat seama… cât de obișnuite păreau.

— Tot ești minunată, spuse Mor pe un ton blând.

Elain schiță un zâmbet.

— Presupun că războiul face ca astfel de lucruri să nu fie

importante.

Mor tăcu pentru o clipă.

— Probabil. Dar nu trebuie să lași războiul să-ți răpească încrederea.

Am simțit că lui Elain îi transpirau palmele când Rhys ne teleportă pe tărâmul oamenilor, Mor luându-i pe Azriel și pe Nesta. Și chiar dacă fața îi era calmă când ne-am trezit clipind la căldura și strălucirea soarelui din toiul verii muritorilor, mă ținu la fel de puternic de mână ca inelul de fier care îi strângea degetul.

Căldura învăluia moșia din fața noastră – corpul de gardă fiind singura deschidere pe care o vedeam în toate direcțiile.

Era singura deschidere în zidul înalt din piatră care se ridica în fața noastră, solid ca o bestie imensă, atât de înalt încât trebui să îmi las capul pe spate ca să văd țepele care ieșeau din vârf.

Gărzile de la porțile groase din fier…

Rhys își băgă mâinile în buzunare, un scut fiind deja ridicat în jurul nostru. Mor și Azriel ocupară poziții defensive lângă noi.

Erau doisprezece paznici la acea poartă. Toți înarmați, cu chipurile ascunse sub căștile groase în ciuda căldurii. Corpurile le erau de asemenea acoperite cu armură placată, până la cizme.

Oricare dintre noi ar fi putut să-i ucidă fără să ridice o mână. Iar zidul și porțile pe care le păzeau… Nici despre ele nu am fi spus că ar fi rezistat mult.

Dar… dacă am fi putut plasa protecțiile aici, ne-am fi permis, probabil, să instalăm un bastion de războinici Fae… Prin porțile deschise, am zărit terenuri întinse – câmpuri, pajiști, crânguri și un lac… Și dincolo… o fortăreață solidă și masivă din piatră de culoare maro-închis.

Nesta avusese dreptate. Locul era ca o închisoare. Stăpânul ei se pregătise să reziste din interior, ca un rege

peste aceste resurse. Dar era destul loc pentru oameni.

Și viitoarea stăpână a acestei închisori… Cu fruntea sus, Elain le zise paznicilor, celor douăsprezece săgeți acum ațintite spre gâtul ei zvelt:

— Spuneți-i lui Graysen că logodnica lui s-a întors la el! Spuneți-i că Elain Archeron cere adăpost!

CAPITOLUL 52

Am așteptat în fața porților cât timp un paznic se urcă pe un cal și galopă pe drumul prăfuit și lung spre fortăreață. Un al doilea zid înconjura clădirea masivă. Cu vederea noastră Fae, am putut zări cum porțile acelea se deschiseră, urmate de altele.

— Cum de l-ai *cunoscut* dacă stă încuiat aici? i-am șoptit lui Elain cât am zăbovit la umbra unor stejari din fața porții.

Elain continua să privească spre fortăreața îndepărtată.

— La un bal… La balul tatălui său.

— Am fost și la înmormântări mai vesele, mormăi Nesta.

Elain îi aruncă o privire.

— De multă vreme casa asta avea nevoie de prezența unei femei.

Niciunul dintre noi nu spuse că era puțin probabil ca ea să fie aceea.

Azriel rămase la câțiva pași în urmă, un pic mai departe de umbra unuia dintre stejarii aflați în spatele nostru. Dar Mor și Rhys… ei monitorizau totul. Gărzile a căror frică… al căror iz sărat și transpirat mă scoteau din sărite.

Dar bărbații rămaseră fermi, ținând săgețile cu vârfuri de frasin spre noi.

Trecură minute lungi și apoi un steag galben fu, în sfârșit, ridicat la porțile îndepărtate. Ne-am pregătit.

Una dintre gărzile din fața noastră mormăi:

— El va ieși să te vadă.

*

Nu ni se permise să intrăm în fortăreață, să le vedem apărarea și resursele.

Corpul de gardă fu tot ce ni se permise să vedem.

Ei ne conduseră înăuntru și chiar dacă am încercat să nu

ne afișăm mai deloc aspectul diferit… Câinii legați de zidurile interioare mârâiră destul de urât, încât gărzile îi duseră afară.

Sala principală a corpului de gardă era sufocantă și înghesuită, mai ales cu noi toți înăuntru și, cu toate că i-am oferit lui Elain un loc lângă fereastra ferecată, ea rămase în picioare în fața grupului nostru, fixând cu privirea poarta de fier închisă.

Știam că Rhys asculta tot ce vorbeau gărzile afară, fuioarele puterii lui așteptând să simtă orice schimbare a intențiilor lor. Mă îndoiam că piatra și fierul clădirii ne-ar fi putut reține pe vreunul dintre noi, cu siguranță nu împreună, dar… Faptul că îi lăsam să ne țină închiși aici ca să așteptăm mă enerva și mă neliniștea, o transpirație rece ieșind la suprafață. Spațiul era prea mic, iar aerul insuficient…

„Este în regulă, mă liniști Rhys. Locul acesta nu te poate reține.”

Am dat din cap, deși el nu vorbise, încercând să înghit senzația de presiune cauzată de ziduri și de tavan.

Nesta mă privea atent.

— Uneori am probleme cu spațiile mici, am recunoscut în fața ei.

Nesta mă studie un moment lung, iar apoi vorbi la fel de încet, deși am auzit-o cu toții:

— Nu mai pot intra în cadă. Trebuie să folosesc gălețile.

Nu știusem – nici nu mă gândisem că spălatul, scufundarea în apă…

Știam că nu trebuia să-i ating mâna.

— Când ajungem acasă, vom instala altceva pentru tine, i-am spus.

Aș fi putut jura că am citit recunoștința în ochii ei, că ar fi putut spune ceva când caii se apropiară.

— Douăzeci și patru de gărzi, îi șopti Azriel lui Rhys și aruncă o privire către Elain. Și Lordul Graysen și tatăl său, Lordul Noian.

Elain înțepenise ca o căprioară când auzi pașii scârțâind afară. I-am surprins privirea Nestei, citind înțelegerea din ochii ei, și am dat din cap.

Orice încercare de a o răni pe Elain… Nu-mi păsa ce îi promisesem surorii mele. Aș fi lăsat-o pe Nesta să îi sfâșie. Într-adevăr, degetele surorii mele mai mari se îndoiseră ca și când ar fi fost încununate de niște gheare invizibile.

Dar ușa începu să se deschidă și…

Tânărul care gâfâia părea atât de… uman.

Chipeș, cu părul castaniu și ochi albaștri, dar… om. Cu o constituție solidă sub armura ușoară, înalt – probabil, cavalerul ideal al muritorilor care ar fi luat o fecioară frumoasă pe calul său și ar fi plecat spre apus.

Atât de diferit față de puterea sălbatică a illyrienilor, de doza cultivată de mortalitate a lui Mor și a lui Amren. De pornirile mele violente și ale Nestei.

Dar Elain scoase un mic sunet când îl văzu pe Graysen. Când el respiră sacadat, studiind-o din cap până în picioare. Acesta făcu un pas spre ea, clătinându-se…

O mână lată și acoperită cu cicatrice apucă partea din spate a armurii lui Graysen, facându-l să se oprească.

Bărbatul care îl ținea pe tânărul lord intră în încăperea strâmtă.

Era înalt și slab, cu nas acvilin și ochi cenușii…

— Ce înseamnă asta?

Cu toții ne-am uitat încruntați la el.

Elain tremura.

— Sire! Lordul Noian!

Rămase fără cuvinte când se uită din nou la logodnicul ei, care nu își luase ochii albaștri de la ea, nici măcar o clipă.

— Zidul a căzut, spuse Nesta, venind lângă Elain.

Graysen se uită la Nesta când auzi asta și fu șocat când îi văzu urechile, frumusețea… puterea nepământeană care vuia în jurul ei.

— Cum? întrebă el, încet și răgușit.

— Am fost răpită, răspunse calm Nesta, fără urmă de frică în ochi. Am fost luată de armata care invadează tărâmurile acestea și transformată împotriva voinței mele.

— Cum? repetă și Noian.

— Există un Cazan – o armă care îi oferă celui care-l deține puterea de a face asemenea lucruri. A fost un test.

Nesta începu să-i explice pe scurt ce se întâmplase cu reginele și Hybernul, motivul pentru care căzuse zidul.

Când ea termină, Lordul Nola întrebă doar atât:

— Și cine sunt însoțitorii tăi?

Știam că era un risc să spunem cine eram, cunoscându-le foarte bine frica teribilă de *orice* Fae, ca să nu mai vorbim de Marii Lorzi… dar am înaintat.

— Numele meu este Feyre Archeron. Sunt Marea Doamnă a Regatului Nopții. El este Rhysand, soțul meu.

Mă îndoiam că „partener” ar fi fost un termen mai potrivit.

Rhys veni lângă mine. Câțiva gardieni se mișcară și șoptiră îngroziți. Unii tresăriră la mâna pe care o ridică Rhys ca să gesticuleze în spatele lui.

— Locțiitoarea mea, Morrigan! Și spionul nostru, Azriel!

Lordul Noian, spre meritul lui, nu se albi. Graysen o făcu, dar rămase pe loc.

— Elain, șopti Graysen. Elain – de ce ești *cu* ei?

— Pentru că este sora noastră, răspunse Nesta, cu degetele încă îndoite din cauza ghearelor invizibile. Și nu există un loc mai sigur pentru ea în timpul Războiului decât alături de noi.

— Graysen, am venit să te implorăm, șopti Elain și aruncă o privire rugătoare spre tatăl lui. Să vă implorăm pe amândoi… Să deschideți porțile pentru oamenii care pot să ajungă aici. Familiilor.

Cu zidul dărâmat… Noi… ei cred… Nu avem suficient timp să-i evacuăm. Reginele nu vor trimite ajutor de pe continent. Dar aici ar putea avea o șansă.

Niciunul dintre bărbați nu răspunse, deși Graysen se

uită acum la inelul de logodnă al lui Elain. Ochii lui albaștri se unduiră de durere.

— Aș fi înclinat să te cred, spuse el încet, dacă nu m-ai fi mințit cu fiecare cuvânt.

Elain clipi.

— Eu, eu nu, eu…

— Credeai că poți să vii *la mine acasă* și să mă înșeli cu magia ta de spiriduș? spuse Lordul Noian, iar Nesta și cu mine ne-am apropiat de Elain în timp ce ea făcu un pas spre noi.

— Nu ne pasă ce crezi, zise Rhys. Am venit doar să îți cerem să îi ajuți pe cei care nu se pot apăra singuri.

— La ce bun? Și cu ce riscuri?

— Ai un arsenal de arme cu frasin, am spus eu. Cred că riscul nostru este evident.

— Și al surorii tale, spuse Noian spre Elain. Nu uita să o incluzi!

— Orice armă poate răni un muritor, spuse prietenos Mor.

— Dar ea nu este muritoare, nu-i așa? zise disprețuitor Noian. Nu, cred cu tărie că Elain Archeron a fost transformată prima și acum are ca *partener* fiul unui Mare Lord.

— Și cine, mai exact, ți-a spus asta? întrebă Rhys ridicând ușor din sprâncene, fără să arate vreo urmă de mânie sau mirare.

Se auziră pași, dar ne-am îndreptat cu toții spre arme când Jurian intră în corpul de gardă și spuse:

— Eu.

CAPITOLUL 53

Jurian își ridică mâinile bronzate, noi bătături punctându-i palmele și degetele. Noi, din cauza corpului refăcut, pe care trebuise să-l antreneze ca să folosească arme în ultimele luni.

— Am venit singur, spuse Jurian. Puteți să nu mai mârâiți.

Elain începu să tremure – fie din pricina adevărului, dezvăluit, fie din pricina amintirilor care le copleșiră pe ea și pe Nesta la vederea lui Jurian. Jurian își înclină capul spre surorile mele.

— Doamnelor!

— Nu sunt doamne, spuse disprețuitor Lordul Noian.

— Tatăl! îl avertiză Graysen.

Noian îl ignoră.

— Când a sosit, Jurian ne-a explicat ce vi s-a făcut… *amândurora.* Ce își doresc reginele de pe continent.

— Cum ar fi? întrebă Rhys, înșelător de încet.

— Putere. Tinerețe, spuse Jurian, ridicând din umeri. Lucrurile obișnuite.

— De ce ești *aici?* am întrebat eu. Să-l ucidem – trebuia să-l ucidem acum, înainte să ne mai poată răni, să-l ucidem pentru săgeata pe care i-o înfipsese în pieptul lui Azriel și pentru că îi amenințase pe Miryam și pe Drakon, probabil făcându-i să dispară și să ne lase să purtăm războiul acesta singuri…

— Reginele sunt viclene, spuse Jurian, rezemându-se de marginea mesei lipite de perete. Ele merită să fie măcelărite pentru trădarea lor. Nu am făcut niciun efort când Hybernul m-a trimis să le atrag spre cauza noastră. Doar una dintre ele a fost destul de nobilă încât să joace jocul – să știe că era o înțelegere de rahat și că trebuie să-l

joace cât putea. Dar când ea te-a ajutat pe tine, celelalte au aflat și i-au dat-o Attorului. Ochii lui Jurian străluciră – nu de nebunie, mi-am dat eu seama, ci de claritate.

Și am simțit că pământul îmi fugea de sub picioare când Jurian spuse:

— El m-a înviat ca să le atrag spre cauza lui, crezând că am înnebunit în timpul celor cinci sute de ani în care m-a închis Amarantha. Deci am fost readus la viață și m-am trezit înconjurat de vechii inamici – de fețe pe care cândva le-am însemnat ca să le ucid. M-am trezit de partea greșită a zidului, cu ținutul oamenilor gata să se spulbere sub el.

Jurian se uită direct la Mor, ale cărei buze descriau o linie subțire.

— Tu erai prietena mea, spuse el, cu vocea încordată. Am luptat spate în spate în unele bătălii. Și totuși, m-ai crezut la prima vedere – ai crezut că i-aș lăsa vreodată să mă *transforme.*

— Ai înnebunit din cauza… Clythiei. Era curată *nebunie.* Te-a distrus.

— Și m-am bucurat să o fac, mârâi Jurian. M-am bucurat să o fac, dacă ne câștiga o șansă în război. Dacă asta însemna că puteam fi *liberi.* Și am avut cinci sute de ani să mă gândesc la asta, cât am fost ținut prizonier de inamicul meu. Cinci sute de ani, Mor.

Felul în care îi spunea numele, atât de familiar și știind că…

— Ți-ai jucat rolul de personaj negativ destul de convingător, Jurian, rosti mieros Rhys.

Jurian se întoarse cu fața spre Rhys.

— Ar fi trebuit să te uiți. M-am așteptat să te *uiți* în mintea mea, ca să vezi adevărul. De ce nu ai făcut-o?

Rhys tăcu un moment lung și apoi spuse încet:

— Deoarece nu am vrut să o văd pe ea.

Să vadă vreo urmă de-a Amaranthei.

— Vrei să insinuezi că în tot acest timp ai lucrat ca să *ne* ajuți? insistă Mor.

— Unde era mai bine să plănuiesc uciderea inamicilor și să le aflu slăbiciunile, dacă nu lângă ei?

Noi tăceam, Lordul Graysen și tatăl lui urmărind totul – sau, mai bine zis, cel din urmă o făcea. Graysen și Elain doar se holbau unul la celălalt.

— De ce ai obsesia asta de a-i găsi pe Miryam și pe Drakon? întrebă Mor.

— Pentru că asta așteaptă lumea și Hybernul de la mine. Iar dacă îmi dă prețul cerut ca să-i găsesc… Drakon are o legiune capabilă să schimbe soarta războiului. De asta m-am aliat cu el în timpul războiului. Nu mă îndoiesc de faptul că soldații lui Drakon încă sunt antrenați și pregătiți. Până acum a primit vestea. Mai ales că îi caut.

Era un avertisment, singurul mod în care Jurian putea trimite unul – transformându-se în vânător.

— Nu vrei să-i ucizi pe Miryam și pe Drakon, i-am spus lui Jurian.

O sinceritate deplină i se citi în ochi lui Jurian când scutură o dată din cap.

— Nu, spuse el brusc. Vreau să îi implor să mă ierte.

M-am uitat la Mor. Avea lacrimi în ochi, iar ea clipi furioasă, alungându-le.

— Miryam și Drakon au dispărut, spuse Rhys. Și poporul lor odată cu ei.

— Atunci, găsește-i! zise și făcu un semn din bărbie spre Azriel. Trimite-l pe Îmblânzitorul Umbrelor, trimite pe oricine ai de încredere, dar *găsește-i.*

Tăcere.

— Uită-te în mintea mea! îi spuse Jurian lui Rhys. Uită-te și vezi singur!

— De ce acum? spuse Rhys. De ce aici?

Jurian se uită în ochii lui.

— Deoarece zidul a căzut, iar acum mă pot mișca liber, ca să-i avertizez pe oamenii de aici. Pentru că… El oftă prelung. Pentru că, în dimineața asta, după ce s-a terminat întâlnirea voastră, Tamlin a alergat direct spre Hybern,

chiar în tabăra lor din Regatul Primăverii, unde Hybernul plănuiește acum să lanseze mâine un atac asupra Regatului Verii.

CAPITOLUL 54

Jurian nu era dușmanul meu.

Nu puteam să înțeleg, deși Rhys și cu mine ne-am uitat în mintea lui.

Nu am zăbovit mult timp.

Durerea, vinovăția și furia, ce văzuse și tot ce îndurase…

Jurian spunea adevărul. Ni se dezvăluise complet.

El cunoștea locul unde plănuiau să atace. Știa unde și când și câți erau.

Azriel dispăru fără să se uite la vreunul dintre noi, ca să-l avertizeze pe Cassian și să mute legiunea.

Jurian îi spunea lui Mor:

— Ei nu au ucis-o pe a șasea regină, pe Vassa. Ea și-a dat seama ce e cu mine – sau credea că a făcut-o – de la început. Le-a avertizat împotriva acestui lucru. Le-a spus că e semn rău dacă am fost înviat și să-și adune armatele ca să înfrunte amenințarea înainte să devină prea mare. Dar Vassa este prea nerușinată, prea tânără. Ea nu a jucat ca regina cu părul auriu, Demetra. Nu le-a văzut dorința din ochi când le-am spus despre puterile Cazanului. Nu a știut că din clipa în care am început să răspândesc minciunile Hybernului… ele vor deveni inamicele ei. Nu puteau să o ucidă pe Vassa – moștenitoarea tronului ei este mult mai încăpățânată. Așa că au găsit un vechi lord al morții deasupra zidului, înclinat să înrobească femei tinere. El a blestemat-o și a răpit-o… Toată lumea crede că a fost bolnavă în ultimele luni.

— Știm, spuse Mor și niciunul dintre noi nu îndrăzni să se uite la Elain. Am aflat.

Și chiar dacă adevărul fusese dezvăluit… niciunul nu îi zise că Lucien plecase după ea.

Elain păru totuși să-și amintească de cel care o căuta pe

regina dispărută, iar ea îi spuse lui Graysen, cu chipul împietrit și trist în tot acest timp:

— Nu am vrut să te înșel.

— Mi-e greu să cred asta, răspunse tatăl lui.

Graysen înghiți în sec.

— Credeai că poți să te întorci aici… să trăiești cu mine ca o… prefăcută?

— Nu. Da. Eu… nu știu ce am vrut…

— Și ești legată de un… mascul Fae, de fiul unui Mare Lord.

„Probabil de moștenitorul unui alt Mare Lord“, am vrut să spun.

— Numele lui este Lucien. Nu eram sigură că o mai auzisem rostindu-i numele.

— Nu-mi pasă cum îl cheamă. Erau primele cuvinte tăioase ale lui Graysen. Ești *partenera* lui. Știi măcar ce înseamnă asta?

— Nu înseamnă *nimic,* spuse Elain, cu vocea spartă. Nu înseamnă *nimic.* Nu-mi pasă cine a decis asta sau de ce ai făcut-o…

— Îi aparții.

— Nu aparțin *nimănui.* Inima mea *îți* aparține doar ție.

Chipul lui Graysen deveni dur.

— Nu o vreau.

Mai bine ar fi lovit-o, atât de profundă era suferința din ochii ei. Și, văzându-i chipul încrețindu-se…

M-am apropiat, împingând-o în spatele meu.

— Uite ce se va întâmpla. Tu îi vei primi pe toți oamenii care vor ajunge aici. Noi vom întări zidurile cu niște protecții..

— Nu ne trebuie, spuse disprețuitor Noian.

— Vrei să-ți demonstrez, am zis eu, cât de mult te înșeli? Sau mă crezi pe cuvânt că pot să transform zidul în moloz fără să mă gândesc prea mult? Asta ca să nu mai vorbesc despre prietenii mei. Lordule Noian, află că ne *vrei* protecțiile și ajutorul. Toate în schimbul primirii oamenilor

care au nevoie de siguranță.

— Nu vreau ca lepădăturile alea să hoinărească pe aici.

— Deci doar cei bogați și aleși vor trece dincolo de porți? întrebă Rhys ridicând o sprânceană. Nu pot să-mi imaginez că aristocrații vor fi bucuroși să îți lucreze pământul, să pescuiască în lacul tău sau să îți taie carnea.

— Avem aici destui muncitori pentru lucrurile astea.

Așadar, se întâmpla din nou. Altă ceartă cu oameni înguști la minte și detestabili…

Dar Jurian le spuse lorzilor:

— Am luptat alături de strămoșul vostru, iar lui i-ar fi rușine dacă i-ați încuia pe afară pe cei care au nevoie de siguranță. Ați scuipa pe mormântul lui dacă ați face așa ceva. Hybernul are încredere în mine. Un cuvânt din partea mea și mă voi asigura că legiunea îți va face o vizită aici.

— Mă amenința să aduci chiar inamicul de care cauți să ne protejezi? Jurian ridică din umeri.

— Pot convinge Hybernul și să nu o facă. Regele are atâta încredere în mine. Le permiți accesul oamenilor… Eu mă străduiesc să-i țin armatele departe.

El îi aruncă o privire lui Rhys, provocându-l să se îndoiască de asta.

Eram încă prea uluiți ca să încercăm măcar să părem neutri, dar apoi Noian spuse:

— Nu pretind că am o armată mare. Doar o unitate cu un număr considerabil de soldați. Dacă ceea ce spui este adevărat… îi aruncă o privire lui Graysen. Îi vom primi pe toți care pot ajunge aici.

M-am întrebat dacă lordul mai în vârstă ar fi putut fi cel cu care să te înțelegi.

— Scoate-ți inelul! îi spuse Graysen lui Elain.

Elain își strânse pumnul.

— Nu.

Urât din partea lui! Situația era pe cale să se înrăutățească în cel mai grav mod…

— Scoate-l!

Fu rândul lui Noian să-și avertizeze în șoaptă fiul. Graysen îl ignoră. Elain nu se mișcă.

— Scoate-l!

Cuvintele răsunară din pietre.

— Ajunge! spuse Rhys, cu vocea calmă și amenințătoare totodată. Doamna își păstrează inelul, dacă își dorește. Deși niciunul dintre noi nu va fi prea trist dacă îl va scoate. Femelele tind să prefere aurul și argintul în locul fierului.

Graysen îi aruncă o privire mânioasă lui Rhysand.

— Asta e începutul? Voi, *masculii* Fae, veți veni să ne luați femeile? Ale voastre nu sunt destul de bune la pat?

— Vezi cum vorbești, băiete! spuse tatăl său.

Elain se albi când auzi limbajul dur.

— Nu mă căsătoresc cu tine, îi spuse simplu Graysen. Logodna noastră s-a terminat. Voi primi oamenii care locuiesc pe proprietatea voastră, dar nu pe tine. Niciodată pe *tine.*

Lacrimile începură să alunece pe chipul lui Elain, mirosul lor sărat umplând camera.

Nesta făcu un pas. Apoi încă unul. Și încă unul, până ce ajunse în fața lui Graysen mai repede decât ar fi putut să o vadă cineva.

Nesta îl lovi destul de tare, încât capul i se mișcă într-o parte.

— Niciodată nu ai meritat-o, mârâi Nesta în liniștea copleșitoare când Graysen își luă fața între palme și înjură, aplecându-se.

Nesta doar se uită din nou la mine. Furia, necontrolată și arzătoare, îi clocotea în privire, dar vocea îi fu rece ca piatra când îmi spuse: „Presupun că am terminat aici".

Am dat din cap fără să spun nimic. Și mândră ca orice regină, Nesta o luă pe Elain de braț și o conduse afară din corpul de gardă. Mor veni din urmă, apărându-le spatele când ele intrară în câmpul de arme și câini, care mârâiau așteptând afară.

Cei doi lorzi ieșiră fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Singur, Jurian zise:

— Spune-i Îmblânzitorului Umbrelor că îmi pare rău pentru săgeata din piept.

Rhys scutură din cap.

— Așadar, care este următoarea mișcare? Presupun că faci mai mult decât să avertizezi oamenii să fugă sau să se ascundă.

Jurian se îndepărtă de masă.

— Următoarea mișcare, Rhysand, este să mă întorc în tabăra de război a Hybernului și să fac o criză pentru că nu am aflat unde sunt Miryam și Drakon. Pasul următor este să fac altă călătorie pe continent și să semăn semințele discordiei prin regatele reginelor; Să las să se afle niște lucruri *importante* din agenda lor. Pe cine sprijină și ce își doresc cu adevărat. Asta le va ține ocupate – prea îngrijorate de propriul conflict intern ca să se mai gândească să navigheze aici. Și imediat după asta… cine știe? Poate că mă voi alătura ție pe câmpul de luptă.

Rhys își frecă sprâncenele cu degetul mare și arătător, buclele sale alunecându-i în față când își înclină capul.

— Nu aș crede niciun cuvânt, doar că m-am uitat în mintea ta.

Jurian bătu ușor cu mâna tocul ușii.

— Spune-i lui Cassian să lovească puternic mâine flancul stâng. Hybernul își va plasa acolo nobilii lipsiți de experiență ca să-i călească – sunt răsfățați și neîncercați. Împrăștie rândurile, iar eu voi speria soldații. Lovește-i cu tot ce ai și repede – nu le da timp să se adune sau să își recapete curajul. Jurian îmi zâmbi sever. Nu te-am felicitat pentru că i-ai ucis pe Dagdan și pe Brannagh. Călătorie sprâncenată!

— Am făcut-o pentru Copiii celor Binecuvântați, am spus eu. Nu pentru glorie.

— Știu, zise Jurian, ridicând din sprâncene. De ce crezi că am hotărât să am încredere în tine?

CAPITOLUL 55

— Sunt prea bătrână pentru astfel de surprize, mormăi Mor când cortul scârțâi în vântul montan de la granița nordică a Regatului Iernii, armata illyriană liniștindu-se pentru seara asta ca să aștepte atacul de a doua zi. Soldații zburaseră toată ziua, locația fiind destul de îndepărtată ca să țină chiar și o armată de mărimea asta ascunsă. Cel puțin până în ziua următoare.

Îl avertizasem pe Tarquin și le trimisesem mesaje lui Helion și lui Kallias să ni se alăture, dacă puteau ajunge la timp. Dar la ora de dinaintea răsăritului, legiunea illyriană avea să se înalțe și să zboare puternic spre câmpul de luptă sudic. Speram să aterizeze înainte de începerea luptei, tocmai când Keir și comandanții lui și-ar fi teleportat legiunea de Aducători ai întunericului din Regatul Nopții.

Iar apoi urma să înceapă măcelul, de ambele părți, dacă afirmațiile lui Jurian erau adevărate. Cassian se înecase când îi transmisesem sfatul privind lupta din partea lui Jurian. O reacție mai temperată, spuse Azriel, decât răspunsul lui inițial.

Din locul în care stăteam la picioarele patului acoperit cu blănuri, pe care îl împărțeam momentan, am întrebat-o pe Mor:

— Nu ai crezut niciodată că Jurian ar putea fi… bun?

Ea își sorbi vinul și se rezemă de pernuțele adunate în fața suportului rulat pentru cap. Surorile mele erau în alt cort, nu chiar la fel de mare, dar tot atât de luxos, flancat de corturile lui Cassian și Azriel în părți și de al lui Mor în față. Nimeni nu avea să ajungă la ele fără ca prietenii mei să afle, chiar dacă Mor era acum aici cu mine.

— Nu știu, spuse ea, acoperindu-se cu pătura groasă din

lână. Niciodată nu am fost atât de apropiată de Jurian cum am fost de alții, dar… am luptat împreună. Ne-am salvat unul pe celălalt. Am presupus doar că Amarantha l-a distrus.

— Unele părți din el sunt distruse, am spus eu, tremurând la amintirea lucrurilor văzute, simțite. Am tras o parte din pătura ei în poală.

— Cu toții suntem distruși în felul nostru, în locuri în care nimeni nu ar putea vedea, spuse Mor.

Mi-am înclinat capul ca să întreb, dar ea spuse:

— Elain este… bine?

— Nu, fu tot ce am spus.

Elain nu era bine deloc.

Ea plânsese încet când ne-am teleportat aici. Și în orele următoare, când sosi armata și tabăra fu reconstruită. Nu își scosese inelul, ci doar se întinsese pe patul din cort, se culcușise printre blănuri și pături și se holbase în gol.

Orice parte bună, orice progres… dispăru. M-am gândit dacă să mă întorc și să-i rup toate oasele lui Graysen, dar am rezistat fie și numai pentru că asta ar fi incitat-o pe Nesta să se dezlănțuie asupra lui. Și moartea în mâinile Nestei… M-am întrebat dacă trebuia să inventeze un cuvânt nou pentru „ucis“ după ce ar fi terminat cu Graysen.

Așa că Elain plânse încet, lacrimile curgându-i fără oprire; m-am întrebat dacă nu cumva era un semn că îi sângera inima. Speranța slabă că Graysen încă o iubea și că, în ciuda tuturor lucrurilor, urma să se însoare cu ea fusese distrusă azi. Dragostea nu avea cum să învingă și nicio legătură de împerechere nu mai era posibilă.

Un ultim fir se rupsese – al vieții ei pe tărâmul oamenilor.

Doar tatăl nostru, oriunde ar fi fost, rămânea singura legătură.

Mor îmi citi chipul și lăsă paharul de vin pe măsuța din lemn de lângă pat.

— Ar trebui să dormim. Nici măcar nu știu de ce beau.

— Ziua de azi a fost… neașteptată.

— Este cu mult mai greu când inamicii se transformă în prieteni, spuse ea mormăind când îmi aruncă restul păturii în poală și se ridică în picioare. Și invers, presupun. De ce nu am văzut asta? Ce am omis sau ignorat? Mereu mă face să mă gândesc mai bine *la mine* decât la ei.

— Altă bucurie a războiului?

Ea pufni, îndreptându-se spre clapa cortului.

— Nu… a vieții.

*

Abia am dormit în acea noapte.

Rhys nu veni în cort – nici măcar o dată.

Am coborât din pat când întunericul abia începea să capete o nuanță gri, urmând impulsul legăturii de împerechere așa cum făcusem în ziua de la Poalele Muntelui.

El stătea pe un afloriment plin cu petice de gheață, privind stelele cum dispărea una câte una deasupra taberei încă adormite.

Mi-am strecurat un braț în jurul taliei lui fără să spun nimic, în timp ce își mișcă aripile ca să mă primească lângă el.

— Vor muri mulți soldați azi, spuse el încet.

— Știu.

— De fiecare dată, este la fel de greu, șopti el.

Trăsăturile dure ale chipului său erau încordate și lacrimile îi conturară ochii când studie stelele. Doar aici și acum și-ar fi arătat suferințele – îngrijorarea și durerea. Niciodată în fața armatelor lui; niciodată în fața inamicilor.

El oftă prelung.

— Ești pregătită?

Eu aveam să rămân în spatele frontului cu Mor, ca să simțim pulsul luptei, cursul, groaza și structura. Surorile

mele trebuiau să stea aici până ar fi fost sigur să le teleportăm după aceea. Dacă lucrurile nu se duceau naibii mai întâi.

— Nu, am recunoscut eu. Dar nu am de ales decât să fiu pregătită.

Rhys mă sărută pe creștet și am privit împreună stelele care se stingeau în liniște.

— Sunt recunoscător să te am lângă mine, spuse el după un timp, când tabăra de sub noi se agită în zorile care se iveau. Nu știu dacă ți-am zis vreodată cât de recunoscător sunt că îmi ești alături.

Mi-am alungat clipind usturimea din ochi și, luându-i mâna, i-am pus-o pe pieptul meu în dreptul inimii, lăsându-l să-i simtă bătăile în timp ce l-am sărutat o ultimă dată, cele din urmă stele dispărând când armata de dedesubt se trezi ca să meargă la luptă.

CAPITOLUL 56

Jurian avea dreptate.

Deși ne uitaserăm în mintea lui, aveam încă îndoieli. Încă ne întrebam dacă sosiserăm ca să aflăm că Hybernul își schimbase poziția sau că atacase în altă parte.

Dar hoarda Hybernului era exact unde afirmase Jurian că ar fi.

Și când armata illyriană se îndreptă spre ei în timp ce mărșăluiră peste granița Primăverii și în cea a Verii… Armata Hybernului cu siguranță păru șocată.

Rhys ne ascunsese armata. Transpirația îi cursese pe tâmplă din cauza efortului de a ne ține ascunși vederii, sunetului și mirosului când am zburat kilometru după kilometru. Aripile mele nu erau destul de puternice, așadar Mor ne teleportă pe cer, ținând pasul cu ei.

Dar am sosit împreună și, când Rhys coborî scutul, dezvăluind armata însetată de luptă a illyrienilor care coborau din cer în linii ordonate și precise… Când dezvălui legiunea lui Keir de Aducători ai întunericului atacând la sol, învăluiți în pâlcuri de întuneric și înarmați cu săbii strălucitoare ca stelele… Era greu să nu fiu înspăimântată de teroarea ce cuprinse armata Hybernului care mărșăluia.

Dar armata Hybernului se întindea în depărtare, în lung și lat, menită să mături totul în calea ei.

— *SCUTURILE!* strigă Cassian celor din prima linie.

Unul câte unul, scuturile roșii, albastre și verzi apărură în jurul illyrienilor și al armelor lor, suprapunându-se ca solzii unui pește, ca scuturile solide din metal pe care le avea fiecare în mâna stângă, fixându-se de la gleznă până la umăr.

Dedesubt, soldații lui Keir își unduiră coifurile întunecate ce le apărau fețele.

Mor ne teleportă pe dealul împădurit de deasupra câmpului pe care Cassian, pe baza cercetărilor lui Azriel, îl considerase cel mai bun loc de unde să îi atacăm. Era o pantă spre pajiște, în avantajul nostru, mărginită de un râu îngust și puțin adânc, nu prea departe în urma armatei Hybernului. Reușita în luptă, îmi spusese Cassian în acea dimineață la un mic dejun rapid, era adesea hotărâtă nu de numărul, ci de alegerea locului de luptă.

Soldații Hybernului părură să-și dea seama de dezavantajul lor în câteva clipe.

Dar illyrienii aterizaseră lângă soldații lui Keir. Cassian, Azriel și Rhys se împrăștiară în prima linie a frontului, cu toții îmbrăcați cu armura illyriană, cu toții înarmați precum ceilalți soldați înaripați: cu scutul în mâna stângă, cu sabia illyriană în dreapta, cu o diversitate de pumnale asupra lor și căști.

Căștile erau singurele lucruri care îi deosebeau. Spre deosebire de cele rotunde ale celorlalți, Rhys, Azriel și Cassian purtau căști negre ale căror apărători de obraz fuseseră turnate în sus, ca aripile corbilor, pentru a le proteja urechile. Efectul, am recunoscut eu, era îngrozitor. Mai ales cu celelalte două săbii prinse pe spate, mănușile care le acopereau mâinile în întregime și pietrele Siphon strălucitoare de pe armura neagră a lui Cassian și a lui Azriel.

Puterea lui Rhys se agita în jurul lui, pregătindu-se să lovească flancul drept în timp ce Cassian se îndreptă spre cel stâng. Rhys trebuia să-și păstreze puterea, în caz că regele – sau, mai rău, Cazanul – ar fi sosit.

Această armată, oricât de mare ar fi fost… Nu părea că regele era acolo ca să o conducă. Sau Tamlin. Sau Jurian. Era doar un vestitor al viitoarei armate invadatoare, dar destul de mare încât ravagiile… Puteam vedea cu ușurință pagubele cauzate de armată, fuioarele de fum care pătau cerul senin al verii.

Mor și cu mine nu am spus prea multe în orele care

urmară.

Cât timp am privit confruntarea, nu am fost în stare să rostesc nicio propoziție coerentă. Chiar dacă, spre surprinderea noastră sau din noroc chior, nu era nici urmă de otravă. Îmi venea să-i mulțumesc Mamei pentru asta.

Chiar dacă toți soldații din tabăra noastră își amestecaseră în dimineața asta antidotul lui Nuan în terci, nu ar fi avut niciun efect împotriva armelor *de blocare* cu vârful înmuiat în otravă, menită să distrugă scuturile. Putea doar să oprească înăbușirea magiei, dacă ar fi venit în contact… cu acea pudră nenorocită… sau dacă ar fi fost străpunși de o armă înmuiată în ea. Din fericire, azi nu fusese folosită.

Văzând măcelul, apărarea precară, mi-am dat seama că locul meu nu era în primele linii, unde illyrienii luptau cu sabia, cu puterea lor şi încrederea în masculii de lângă ei. Până și soldații lui Keir luptau la unison – supuși și fermi, lovind cu umbre și oțel. Aș fi fost o fisură în armura impenetrabilă, iar ce dezlănțuiseră Cassian și illyrienii asupra Hybernului…

Cassian lovi flancul stâng, pietrele Siphon declanșând explozii de putere care, uneori, ricoșau din scuturi, iar alteori își găseau ținta și sfâșiau carnea și osul.

Iar acolo unde scuturile magice ale Hybernului rezistau, Rhys, Azriel și Cassian trimiteau explozii din puterea lor ca să le distrugă, lăsându-i pe soldați vulnerabili în fața pietrelor Siphon sau a oțelului illyrian. Când asta nu îi dobora, Keir și Aducătorii întunericului curățau restul. Precis. Cu calm.

Câmpul se transformă într-un puț cu noroi amestecat cu sânge. Trupurile străluceau în soarele dimineții, lumina reflectându-se din armura lor. Oamenii Hybernului se alarmară din cauza liniilor illyriene impenetrabile, care continuau să-i împingă înapoi, lovindu-i.

Iar când flancul stâng se destrămă, când nobilii căzură sau se întoarseră și fugiră… ceilalți soldați ai Hybernului

intrară în panică.

Un comandant călare nu cedă ușor, nu își întoarse calul spre râul din spatele lor ca să fugă.

Cassian îl alese ca oponent.

Mor mă apucă de mână destul de strâns cât să mă doară când Cassian ieși din acea primă linie de nepătruns de scuturi și săbii, soldații din jurul lui închizând imediat spațiul gol. Noroiul și sângele stropiră casca și armura neagră a lui Cassian.

El renunță la scutul înalt pentru unul rotund și prins pe spate, făurit din același metal negru.

Apoi începu să alerge.

Aș fi putut jura că până și Rhys se oprise în celălalt capăt al câmpului de luptă ca să-l urmărească pe Cassian facându-și loc prin soldații inamici, îndreptându-se spre comandantul călare al Hybernului, care își dădu seama ce și cine venea spre el și începu să caute o armă mai bună.

Cassian se născuse pentru a face calcule și pentru a se afla pe câmpurile acestea, în haos și în inima brutalității.

El nu se opri, părând să știe unde fiecare oponent lupta înainte și înapoi, părând să inhaleze cursul luptei din jurul lui. Își lăsă până și scuturile pietrelor Siphon să coboare – ca să se apropie, să *simtă* impactul săgeților pe care le încasa în scutul negru. Dacă lovea cu scutul un soldat, cu celălalt braț mânuia sabia spre următorul adversar.

Nu mai văzusem o asemenea pricepere și precizie. Era ca un dans.

Probabil că o spusesem cu voce tare, deoarece Mor îmi răspunse:

— Pentru el, asta înseamnă lupta. O simfonie.

Ea nu își mută privirea de la dansul ucigător al lui Cassian.

Trei soldați fură destul de curajoși sau, mai degrabă, proști ca să încerce să-l atace. Cassian îi execută din patru mișcări.

— *Pe* toți zeii! am șoptit eu.

Acesta era antrenorul meu. Motivul pentru care creaturile Fae tremurau la auzul numelui său.

Motivul pentru care războinicii nobili illyrieni fuseseră atât de invidioși, încât să-l vrea mort.

Dar iată-l pe Cassian, rămas singur cu comandantul!

Comandantul găsise o suliță abandonată și o aruncă..

Inima mi se opri când aceasta se îndreptă rapid și sigur, învârtindu-se spre Cassian, care își îndoi genunchii, își strânse aripile și-și întoarse scutul…

El încasă sulița în scut cu un impact pe care aș fi putut să jur că îl auzisem, apoi îi tăie coada și continuă să alerge.

Într-o clipă, Cassian își pusese și scutul, și sabia pe spate.

Și aș fi întrebat de ce, dar luase deja o altă suliță căzută, aruncând-o cu toată greutatea corpului, mișcarea fiind atât de desăvârșită încât mi-am dat seama că într-o zi urma s-o pictez.

Ambele armate părură să se oprească la acea aruncare.

Chiar și de la distanță, sulița lui Cassian își atinse ținta și trecu prin pieptul comandantului, atât de puternic încât îl aruncă de pe cal.

Înainte să atingă pământul, Cassian fu acolo.

Sabia lui licări în lumina soarelui când o ridică și lovi în jos.

Cassian își alesese bine ținta. Hybernul fugea acum. Pur și simplu se întorsese și fugise spre râu.

Dar Hybernul găsi armata lui Tarquin așteptându-l pe malul opus, exact unde îi ordonase Cassian să apară.

Prinși cu illyrienii și Aducătorii întunericului ai lui Keir în spate și cu cei două mii de soldați ai lui Tarquin de partea cealaltă a râului îngust…

Era greu să urmărești măcelul.

— S-a terminat, îmi zise Mor.

Soarele era sus pe cer, căldura crescând cu fiecare minut.

— Nu trebuie să vezi asta! adăugă ea.

Deoarece unii dintre soldații Hybernului se predau. În genunchi.

De vreme ce era teritoriul lui Tarquin, Rhys îl lăsă să hotărască soarta prizonierilor.

De la distanță, l-am identificat pe Tarquin după armură – mai împodobită decât a lui Rhysand, dar tot feroce. Solzii și înotătoarele de pește păreau să fie o temă, iar mantia albastră flutură prin noroiul din spatele lui când călcă peste trupurile doborâte ca să ajungă la cele câteva sute de inamici supraviețuitori.

Tarquin se uită spre locul în care inamicii îngenuncheaseră, casca lui ascunzându-i trăsăturile.

În apropiere, Rhys, Cassian și Azriel stăteau de veghe, vorbind cu Keir și căpitanii illyrieni. Nu am văzut multe aripi printre cei căzuți pe câmp. Era o binecuvântare.

Singura, de altfel, când Tarquin făcu un semn cu mâna.

Unii dintre soldații Hybernului începură să ceară îndurare, ofertele lor de a vinde informații răsunând chiar până la noi.

Tarquin arătă spre câțiva, care fură luați de soldații lui ca să fie interogați. Și mă îndoiam că avea să fie o plăcere.

Dar ceilalți…

Tarquin întinse mâna spre ei.

Îmi luă o clipă ca să-mi dau seama de ce soldații Hybernului se agitau, unii încercând să fugă târându-se. Apoi, unul dintre ei se prăbuși, iar lumina soarelui căzu pe fața lui. Și în ciuda distanței, mi-am dat seama că apa îi gâlgâia acum pe buze.

Pe buzele tuturor soldaților Hybernului, căci Tarquin îi înecă pe uscat.

*

Nu i-am văzut pe Rhys sau pe ceilalți câteva ore – nici când el ordonă ca tabăra de război illyriană să fie mutată de la granița Regatului Iernii și ridicată din nou la

marginea câmpului de luptă. Deci Mor și cu mine ne-am teleportat spre și dinspre tabere când începu exodul. Pe surorile mele le-am adus ultimele, așteptând până ce Rhysand transformă în praf negru multe dintre cadavre. Sângele și noroiul rămaseră, dar tabăra avea o poziție prea bună ca să o cedeze sau să piardă timpul găsind alta.

Lui Elain nu păru să-i pese. Nu păru să observe că o teleportasem. Ea ieși din cortul ei în brațele lui Mor și intră în același cort reconstruit în noua tabără.

Pe de altă parte, Nesta... La sosire, i-am spus că toată lumea era bine, dar când ne-am teleportat pe câmpul de luptă, nu putu să nu observe, stupefiată, mocila însângerată, armele soldaților din ambele regate, luate de la inamicii căzuți.

Nesta îi ascultă pe soldații illyrieni de rang inferior șoptind cum aruncase Cassian sulița, cum secerase soldații ca pe spicele de grâu, cum luptase ca Enalius – cel mai vechi zeu războinic al lor și primul dintre illyrieni.

Părea că trecuse o vreme de când îl văzuseră pe Cassian în luptă deschisă. De când își dăduseră seama că el fusese tânăr în timpul războiului, iar acum, privirile pe care i le aruncară când trecu pe lângă ei fură aceleași pe care i le aruncaseră Marii Lorzi lui Rhys, când îi văzuseră puterea... ca a lor, și totuși Alta.

Nesta privi și ascultă totul, în timp ce tabăra era înălțată în jurul nostru.

Ea nu întrebă unde dispăruseră trupurile înainte de sosirea ei. Ignoră complet tabăra pe care o construiau Keir și Aducătorii întunericului lângă a noastră – soldații cu armuri negre care rânjeau la ea, la mine, la illyrieni. Nu, Nesta se asigură doar că Elain dormea în cortul ei, iar apoi se oferi să ajute, tăind pânză pentru bandaje.

Asta și făceam în jurul focului de la începutul serii, când Rhys și Cassian se apropiară, încă în armuri, Azriel nevăzându-se pe nicăieri.

Rhys se așeză pe bușteanul pe care stăteam, armura

scoțând un zgomot surd, și mă sărută tăcut pe tâmplă. Mirosea a metal, a sânge și a transpirație.

Casca îi zăngăni pe pământul de la picioarele noastre. I-am dat ulciorul cu apă fără să spun nimic și am vrut să iau un pahar când Rhys ridică vasul din cositor și bău direct din el. Acesta se revărsă, apa șuierând pe metalul negru care îi acoperea coapsele, iar când îl lăsă în sfârșit jos, păru obosit. În ochii lui, Rhys părea chiar epuizat.

Nesta sărise în picioare, fixându-l cu privirea pe Cassian și casca pe care o ținea sub braț, armele care încă i se vedeau deasupra umărului având nevoie să fie curățate. Părul negru îi atârna ud de transpirație, iar chipul îi era stropit de noroi unde nici măcar casca nu mai fusese de ajutor.

Nesta îi studie cele șapte pietre Siphon roșii, care abia mai pâlpâiau slab și spuse:

— Ești rănit.

Vorbele ei îi atraseră atenția lui Rhys.

Chipul lui Cassian era sever, iar ochii îi sticleau.

— Este în regulă.

Până și vorbele se simțeau atinse de epuizare.

Dar ea se întinse spre brațul lui – cel cu scutul.

Cassian păru să ezite, dar i-l oferi, atingând pietrele Siphon de pe podul palmei. Armura se retrase parțial de pe antebraț, dezvăluind…

— Știi că nu trebuie să umbli rănit, spuse Rhys un pic încordat.

— Am fost ocupat, spuse Cassian, fără să-și mute atenția de la Nesta când ea îi studie încheietura umflată a mâinii. Cum o fi detectat ea asta prin armură… Trebuie să o fi citit în ochii și atitudinea lui.

Nu îmi dădusem seama dacă îl studiase pe generalul illyrian suficient cât să observe semnele care-l dădeau de gol.

— Și se va vindeca până dimineață, adăugă Cassian, provocându-l pe Rhys să-l contrazică.

Dar degetele albe ale Nestei pipăiră pielea arămie, iar el șuieră printre dinți.
— Cum pot să o vindec? întrebă ea.
Părul îi fusese legat într-un nod larg în creștetul capului mai devreme în acea zi, iar în orele în care lucraserăm să pregătim și să distribuim vindecătoarelor proviziile, în căldură și umezeală, șuvițele rebele ieșiseră ca să i se răsucească la tâmple și pe ceafa. Un strop de culoare îi pătase obrajii din cauza soarelui, iar antebrațele, goale pe sub mânecile suflecate, erau murdare de noroi.
Cassian se așeză încet pe bușteanul pe care stătuse ea în urmă cu o clipă, mormăind încet, ca și când până și acea mișcare l-ar fi obosit.
— De obicei, gheața e de ajutor, dar bandajul îl va fixa suficient de mult timp, încât entorsa să îmi treacă de la sine.
Ea se întinse spre coșul cu bandaje pe care îl pregătise, apoi spre ulciorul de la picioarele ei.
Eram prea obosită să fac orice altceva în afară de a urmări cum ea îi spăla încheietura mâinii și palma, atingându-l ușor cu degetele. Prea obosită să întreb dacă știa o magie ca să o vindece singură. Și Cassian păru prea epuizat ca să vorbească în timp ce ea îi bandajă încheietura mâinii, mormăind doar ca să-i confirme dacă era prea strâns sau prea larg bandajul, dacă îi folosea la ceva. În tot acest timp, el o urmări, neluându-și ochii de la chipul ei, încruntat și cu buzele țuguiate de concentrare.
Iar după ce îi legă frumos încheietura mâinii înfășurate în alb, când Nesta voi să se retragă, Cassian o apucă de degete cu mâna sănătoasă. Ea își ridică privirea la el.
— Mulțumesc, spuse el răgușit..
Nesta nu își smuci mâna.
Nu deschise gura ca să-i răspundă tăios.
Ea doar continuă să-l fixeze cu privirea, uitându-se la lățimea umerilor lui, chiar mai puternici în armura neagră, la gâtul puternic și bronzat de deasupra ei, la aripile lui.

Iar apoi, la ochii lui căprui, încă ațintiți asupra feței sale.

Cassian își trecu un deget peste dosul mâinii ei.

Nesta deschise, în sfârșit, gura, iar eu m-am pregătit…

— Ești rănit?

La sunetul vocii lui Mor, Cassian își retrase din nou mâna și se întoarse spre Mor zâmbind indolent.

— Nu încât să plângi, nu-ți face griji!

Nesta nu se mai uită la chipul lui, ci la mâna ei, acum goală, cu degetele încă îndoite ca și când palma ar fi fost acolo. Cassian nu o privi pe Nesta când ea se ridică, apucând ulciorul și mormăind că mergea să aducă apă din cort.

Cassian și Mor începură să se șicaneze ca de obicei, râzând și tachinându-se în legătură cu lupta și cele ce urmau.

Nesta nu se mai întoarse un timp.

*

Am ajutat răniții până la căderea nopții, Mor și Nesta lucrând alături de mine.

Fusese o zi lungă pentru toți, da, dar ceilalți luptaseră câteva ore. După unghiul strâns al maxilarului lui Mor când îi îngriji și pe Aducătorii întunericului, și pe illyrieni, mi-am dat seama că diversele repovestiri ale bătăliei o afectau – nu pentru că se vorbea despre glorie și sânge, ci pentru că ea nu fusese acolo, ca să lupte alături de ei.

Dar, între armata Aducătorilor întunericului și illyrieni, m-am întrebat alături de care ar fi ales să lupte, pe care ar fi comandat-o sau căreia i s-ar fi supus. Cu siguranță, nu lui Keir, dar încă mă gândeam la asta când m-am băgat, în sfârșit, între cearșafurile calde ale patului meu și m-am ghemuit lângă Rhys, care îmi cuprinse talia, trăgându-mă mai aproape.

— Miroși a sânge, șopti el în lumina slabă.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Mă spălasem pe mâini și pe antebrațe înainte să urc în pat, dar nu fusese o baie ca la carte… Abia reușisem să merg prin tabără în urmă cu câteva clipe.

El își trecu o mână pe talia mea, spre șolduri.

— Cred că ești epuizată.

— Iar *tu* ar trebui să dormi, am spus eu, mișcându-mă mai aproape, lăsând căldura și mirosul lui să mă învăluie.

— Nu pot, recunoscu el, atingându-mi ușor tâmpla cu buzele.

— De ce?

Mâna îi alunecă spre spatele meu, iar eu m-am arcuit când mă mângâie îndelung pe șira spinării.

— Durează o vreme până să mă liniștesc după luptă.

Trecuseră câteva ore de când încetase lupta. Buzele lui Rhys începură o călătorie dinspre tâmplele mele către maxilar.

Și chiar dacă eram epuizată, când gura lui îmi atinse bărbia, când îmi mușcă buza de jos… mi-am dat seama ce voia.

Rhys inspiră când i-am conturat mușchii abdomenului, când m-am minunat de moliciunea pielii lui, de puterea corpului său.

El mă sărută ușor pe buze.

— Dacă ești prea obosită, începu el, deși rămase complet nemișcat în timp ce degetele mele continuară să se miște, dincolo de mușchii sculptați ai abdomenului său.

I-am răspuns cu un sărut și încă unul, până ce limba îi alunecă peste buzele mele, iar eu mi-am depărtat picioarele pentru el.

Uniunea noastră fu rapidă și dură, iar eu îl zgâriam pe spate înainte ca finalul să ne străbată pe amândoi, trecându-mi mâinile peste aripile lui.

În clipele lungi de după aceea, am rămas cu picioarele pe umerii lui, ridicarea și coborârea pieptului său împingându-se în mine ca un ecou persistent al mișcării corpurilor noastre.

Apoi el se retrase, coborându-mi ușor picioarele de pe umerii lui și îmi sărută interiorul genunchilor când făcu asta, punându-i de fiecare parte a lui când se ridică pentru a îngenunchea în fața mea.

Tatuajele de pe genunchi îi erau aproape ascunse în cearșafurile șifonate, desenul fiind întins din cauza poziției. Mi-am trecut degetele peste vârful munților și peste cele trei stele desenate deasupra lor, când rămase îngenuncheat între picioarele mele, privindu-mă.

— M-am gândit neîncetat la tine cât am fost pe câmpul de luptă, spuse el șoptit. Asta m-a făcut să mă concentrez, să îmi găsesc echilibrul. Mi-a permis să depășesc situația.

I-am mângâiat din nou tatuajele de pe genunchi.

— Mă bucur. Cred… cred că și o parte din mine a fost pe câmpul de luptă, cu tine.

M-am uitat la armura lui, curățată și expusă pe un manechin din apropierea micului vestiar. Casca lui înaripată strălucea ca o stea întunecată în lumina slabă.

— Lupta de astăzi… mi s-a părut diferită de cea din Adriata.

Rhys doar ascultă, privindu-mă răbdător.

— În Adriata, eu nu… Mi-am căutat cuvintele. Haosul luptei din Adriata a fost mai ușor, cumva. Nu *ușor,* vreau să spun…

— Știu ce vrei să spui.

Am oftat, ridicându-mă și am ajuns față în față și cu genunchii lipiți.

— Ce încerc și nu reușesc să-ți explic este că atacurile precum cele din Adriata, Velaris… Eu pot lupta în astfel de bătălii. Unde sunt oameni de apărat, iar dezordinea… Chiar pot – aș lupta bucuroasă așa. Dar ce am văzut azi, lupta aceea… Am înghițit în sec. Ți-ar fi rușine cu mine dacă aș recunoaște că nu mă simt pregătită pentru o astfel de luptă?

O linie împotriva alteia, lovind și împungând până ce nu aș mai fi deosebit susul de jos, până ce noroiul și sângele

ar fi încețoșat rândul dintre inamici, bazându-mă pe războinicii de lângă mine la fel de mult ca pe propriile abilități. Iar apropierea, sunetele și amploarea măcelului…

El îmi cuprinse fața în mâini, sărutându-mă o dată.

— Niciodată. Niciodată nu mi-ar fi rușine cu tine. Cu siguranță, nu din cauza asta. El își ținu gura aproape de a mea, respirând același aer. Lupta de azi *a fost* diferită față de cea din Adriata și din Velaris. Dacă am fi avut mai mult timp să te antrenăm cu o unitate, ai fi putut cu ușurință să lupți printre rânduri și să îl păstrezi pe al tău. Dar, doar dacă ai fi vrut. Și, pentru moment, aceste lupte inițiale… Nu-mi doresc să fii în abatorul acela. El mă sărută din nou. Suntem o pereche, îmi spuse el pe buze. Dacă vei vrea vreodată să lupți alături de mine, voi fi onorat.

M-am retras, încruntându-mă la el.

— Acum mă simt ca o lașă.

El își trecu un deget peste obrazul meu.

— Nimeni nu va crede niciodată asta despre tine – nu după tot ce ai făcut, Feyre, zise el și se opri. Războiul este urât, murdar și necruțător. Soldații care luptă sunt doar o parte din el. Nu subestima cât de important este pentru ei să te vadă aici – să vadă că ai grijă de răniți și că participi la întâlniri și consilii.

M-am gândit, lăsându-mi degetele să alunece pe tatuajele illyriene de pe pieptul și umerii lui.

Și, poate datorită efectului uniunii noastre, poate din cauza luptei de azi… l-am crezut.

Armata lui Tarquin nu se amestecase cu a noastră precum cea a lui Keir, ci mai degrabă campă lângă ea. Azriel conduse echipele de cercetași ca să găsească restul armatei Hybernului, ca să descopere următoarea mișcare… Dar degeaba.

M-am întrebat dacă Tamlin era cu ei, dacă spusese Hybernului tot ce se discutase la acea întâlnire. Slăbiciunea dintre regate. Nu am îndrăznit să întreb pe nimeni.

Am îndrăznit să o întreb pe Nesta dacă simțea puterea Cazanului agitându-se. Din fericire, ea spuse că nu simțea nimic în neregulă. Chiar și așa… Știam că Rhys discuta des cu Amren, care era în Velaris, întrebând-o dacă descoperise ceva în Carte.

Și chiar dacă ar fi găsit vreo cale alternativă de a opri Cazanul… Trebuia mai întâi să aflăm unde își ascundea regele restul armatei. Și asta, nu ca să o putem înfrunta – nu singuri. Nu, ca să putem să îi aducem pe ceilalți să termine treaba.

Însă doar după ce-am fi aflat unde era restul armatei Hybernului – unde urma să o dezlănțui pe Bryaxis. Nu ne-ar fi fost de niciun folos ca Hybernul să afle de existența lui Bryaxis și să își modifice planurile. Nu, doar când armata ne-ar fi atacat… Doar atunci aș fi trimis-o asupra lor.

În primele trei zile de după luptă, armatele își vindecară răniții și se odihniră. În cea de-a patra, Cassian le ordonă să se ocupe de lucruri obișnuite ca să înăbușe neliniștile și șansele de a protesta. Primul lui ordin: să sape tranșee în jurul întregii tabere.

În a cincea zi, când tranșeele erau aproape terminate, Azriel apăru gâfâind în cortul nostru de război.

Hybernul ne ocolise cumva complet, și trimisese o armată de-a lungul graniței dintre regatele Toamnei și cel al Verii, care se îndrepta spre granița Regatului Iernii.

Nu am putut afla de ce. Nici Azriel nu descoperise vreun motiv. Erau la distanță de o jumătate de zi de zbor de noi, iar Kallias și Viviane fuseseră deja avertizați.

Rhys, Tarquin și ceilalți discutară câteva ore, evaluând toate posibilitățile. Dacă abandonam locul de lângă graniță, îi făceam jocul Hybernului. Dar dacă lăsam fără sprijin armata din nord, aceasta putea să înainteze spre nord cât dorea. Nu ne puteam permite să ne împărțim armata în două – nu aveam suficienți soldați de care să ne putem lipsi.

Până ce lui Varian îi veni o idee.

El îi goni pe căpitani și pe generali, Keir și Devlon părând nemulțumiți de ordin când ieșiră afară, și alungă pe toată lumea în afară de sora lui, de Tarquin și de familia mea.

— Mărșăluim spre nord și rămânem acolo, spuse hotărât.

Rhys ridică o sprânceană. Cassian se încruntă, dar Varian arătă cu degetul pe harta întinsă pe masa în jurul căreia ne adunaserăm.

— Să facem o vrajă – una bună, astfel încât oricine trece pe aici să vadă, să audă și să miroasă o armată. Să facem vrăji care să îi alunge în loc să îi atragă, dar care să le permită spionilor Hybernului să raporteze că suntem încă aici. Că am ales să rămânem aici.

— În timp ce mărșăluim spre nord protejați de un scut, șopti Cassian, scărpinându-și maxilarul. Ar putea funcționa. Dacă ai să te saturi vreodată de strălucirea soarelui, vino să te joci cu noi în Velaris, îi zise el rânjind lui Varian.

Chiar dacă Varian se încruntă, ceva licări în ochii lui.

Tarquin i se adresă lui Rhys:

— Ai putea făuri o astfel de înșelătorie?

Rhys încuviință din cap și îmi făcu semn cu ochiul.

— Cu ajutorul partenerei mele.

M-am rugat să mă fi odihnit îndeajuns când toți se uitară la mine.

Eram aproape epuizată când Rhys și cu mine am terminat în acea seară. I-am urmat instrucțiunile, reținând chipurile și detaliile, impunând magiei de metamorfozare să creeze soldații din neant, să le dea viață.

Era ca și când… aș fi aplicat un strat subțire peste toți cei care locuiau în tabără și care urmau să se separe la plecare – să se separe și să se dezvolte într-o entitate care mergea, vorbea și făcea toate lucrurile de aici. În timp ce noi mărșăluiam ca să interceptăm armata Hybernului, ascunși vederii datorită lui Rhys.

Dar funcționă. Cresseida, pricepută și ea la vrăji, lucră personal asupra soldaților Regatului Verii. Amândouă gâfâiam și transpiram câteva ore mai târziu, iar eu i-am mulțumit printr-un semn din cap când îmi dădu o ploscă plină cu apă. Nu era o războinică instruită ca fratele ei, dar era o prezență puternică în armată, soldații căutând-o pentru sfaturi și echilibru.

Ne-am mișcat din nou, un grup mult mai mare decât cel care zburase aici. Soldații Regatului Verii și legiunea lui Keir nu puteau zbura, dar Tarquin se adânci în rezervele de putere și îi teleportă împreună cu noi. El s-ar fi epuizat pe deplin înainte să ajungă la inamic, dar insistă că oricum era mai priceput în lupta cu sabia.

Am găsit armata Hybernului la marginea nordică a pădurii întunecate care se *întindea* de-a lungul graniței estice *a* Regatului Verii.

Azriel cercetase terenul dinainte pentru Cassian și i-l descrisese cu detalii exacte. După-amiaza era destul de târzie când Hybernul se pregăti să se oprească peste noapte.

Cassian lăsase armata să se odihnească toată ziua, anticipând că, la capătul unei zile lungi de marș, armata Hybernului avea să fie epuizată, confuză. Altă regulă a războiului, îmi spusese el. Să știi *când* să îți alegi luptele putea fi la fel de important *ca* locul în care le porți.

Cu norii încărcați de ploaie venind dinspre est și soarele care apunea spre copacii din spatele nostru – paltini și stejari înalți – am aterizat. Rhys anulă vraja care ne înconjura.

El voia să se afle – voia ca armata Hybernului să afle *cine* îi aștepta la fiecare cotitură, ucigând soldații.

Dar ei deja știau.

Am urmărit din nou totul din tabără, de pe marginea care conducea în mica vale înverzită unde Hybernul plănuise să se odihnească. Elain intră în cortul pe care războinicii illyrieni îl ridicară pentru ea. Doar Nesta merse

spre marginea corturilor ca să privească lupta din valea de dedesubt. Mor i se alătură ei, apoi mie.

Nesta nu tresări la vuietul bătăliei, ci doar se uită la o singură siluetă cu armură neagră care conducea rândurile, ordinele sale ocazionale de a înainta sau de a menține flancul răsunând în luptă.

Deoarece lupta asta… Hybernul fusese pregătit. Iar aparența pe care o afișase, a unei armate obosite, gata să se odihnească peste noapte… fusese o înșelătorie, la fel ca și a noastră.

Soldații lui Keir începură să cadă primii, umbrele stingându-se și primele rânduri cedând.

Mor urmări cu chipul împietrit. Nu mă îndoiam că spera pe jumătate ca tatăl ei să li se alăture morților care se adunau acum. Deși Keir reuși să adune Aducătorii întunericului și refăcu prima linie, doar după ce Cassian îi țipă să o refacă. Iar de partea cealaltă a câmpului…

Rhys și Tarquin erau destul de epuizați, dar încă se luptau cu sabia împotriva inamicilor. Și din nou, nici urmă de rege, Jurian sau Tamlin.

Mor sărea de pe un picior pe altul, uitându-se la mine din când în când. Vărsarea de sânge și brutalitatea rezonau cu o parte din ea. Nu aici își dorea să fie, sus cu mine…

Dar această… alergare după armate, lupta de a rămâne în frunte…

Nu ar fi oferit o soluție. Nu pentru mult timp.

Cerul se deschise, iar lupta se transformă într-un măcel noroios. Pietrele Siphon licăriră, soldații muriră. Hybernul își folosi magia asupra armatei noastre, săgețile înmuiate în otravă făcându-și în sfârșit apariția, și încă multe care, din fericire, nu rezistară mult în ploaie. Și nu ne loviră – niciuna – cu antidotul lui Nuan în organism. Doar acele săgeți, care fură evitate cu pricepere de scuturi sau distruse cu lăncile, lăsară piatra să cadă inofensiv din cer.

Cassian, Azriel și Rhys continuară să lupte, să ucidă.

Tarquin și Varian procedară la fel, împrăștiindu-și soldații ca să ajute din nou linia lui Keir, care ceda iar.

Prea târziu însă.

De la distanță, prin ploaie, am văzut perfect când linia întunecată a soldaților lui Keir cedă măcelului cavaleriei Hybernului.

— La naiba! șopti Mor, prinzându-mi brațul destul de strâns încât să îl rănească, ploaia caldă de vară udându-ne hainele, părul. La naiba!

Ca un baraj rupt, soldații Hybernului năvăliră, despărțind armata lui Keir în două. Strigătele lui Cassian se auzeau chiar din vârful dealului – apoi el se înălța, ferindu-se de săgeți și sulițe, pietrele lui Siphon fiind atât de slab luminate, încât abia îl protejau. Aș fi putut jura că Rhys îi striga niște ordine, pe care Cassian le ignoră când ateriză în *mijlocul* armatei inamice care ne despărțea liniile și se dezlănțui.

Nesta suspină brusc.

Tot mai mult… Hybernul ne despărțea tot mai mult. Puterea lui Rhys îi lovi flancul, încercând să îl respingă. Dar puterea îi era epuizată din seara precedentă. Zeci în loc de sute căzură în fața acelor umbre.

— Refaceți liniile! mormăia Mor eliberându-mă, ploaia curgându-i pe față. Refaceți liniile alea nenorocite!

Cassian se străduia. Azriel se aruncase în luptă, doar o umbră mărginită de lumină albastră, făcându-și loc spre zona în care Cassian lupta încercuit.

— Pe toți zeii! spuse încet Nesta uluită. Nu, nu, teama se simțea în vocea ei.

Și nici în a mea când am spus:

— Pot să remedieze situația.

Sau m-am rugat să o poată face.

Chiar dacă această luptă nu era tot ce avea Hybernul de oferit.

Nu era tot ce avea de oferit și totuși eram obligați să ne retragem tot mai mult…

Culoarea roșie se aprinse în mijlocul bătăliei, explodând ca un tăciune. Soldații dintr-un cerc muriră.

Dar mai mulți soldați ai Hybernului înaintară în jurul lui Cassian. Nici măcar Azriel nu putea ajunge lângă el. Stomacul mi se întoarse de nenumărate ori.

Hybernul își ascunsese cea mai mare parte a armatei pe undeva. Cercetașii noștri nu reușiseră să o găsească. De fapt, *Azriel* nu reușise să o găsească. Iar Elain spusese că nu visa o armată puternică, nici trează și nici adormită.

Știam puține despre război, despre lupte. Dar asta aducea mai mult cu peticirea găurilor dintr-o barcă, în timp ce se scufunda.

Când ploaia ne udă, când Mor se plimbă și înjură măcelul, cadavrele începând să se adune de partea noastră, liniile care cedau… Mi-am dat seama ce trebuia să fac, dacă nu puteam fi acolo, luptând.

Pe cine trebuia să găsesc și să întreb unde era adevărata armată a Hybernului.

Pe Suriel.

CAPITOLUL 57

— Cu siguranță, nu, spuse Mor când am tras-o la câțiva pași de Nesta, vuietul luptei și ploaia acoperindu-ne vocile. *Cu siguranță, nu.*

I-am făcut semn din cap spre valea de dedesubt.

— Du-te alături de ei! Aici stai degeaba. Au nevoie de tine. Era adevărat. Cassian și Az au nevoie de tine ca să respingă prima linie. Deoarece pietrele Siphon ale lui Cassian începeau să pâlpâie.

— Rhys mă va *ucide* dacă te las aici.

— Rhys nu va face așa ceva și știi asta. A ridicat protecții în jurul taberei, iar eu nu sunt chiar lipsită de apărare, știi asta.

Nu era chiar o *minciună,* dar… Era foarte probabil ca Suriei să nu apară dacă Mor era aici. Iar dacă i-aș fi spus unde mă duceam… Nu mă îndoiam că *ar fi insistat* să vină cu mine.

Nu ne permiteam luxul de a aștepta ca Jurian să ne dea informații în legătură cu multe lucruri. Trebuia să plec – acum.

— Pleacă și luptă! Fă-i pe ticăloșii Hybernului să țipe un pic!

Nesta își mută atenția de la măcel suficient cât să adauge:

— Ajută-i!

Deoarece Cassian ataca din nou un comandant al Hybernului, în speranța de a-i speria din nou pe soldați.

Mor se încruntă și sări o dată pe vârfuri.

— Numai să fiți atente!

I-am aruncat o privire strâmbă, chiar înainte să se grăbească spre cortul ei. Am așteptat până ieși din nou, își fixă armele și mă salută înainte de a se teleporta pe

câmpul de luptă.

Taman lângă Azriel, tocmai când un soldat din apropiere voi să-l lovească în spate.

Mor băgă sabia în gâtul soldatului înainte să poată lovi.

Iar apoi Mor începu să-și facă loc spre Cassian, spre linia ruptă a frontului de dincolo de el, părul ei auriu și ud fiind ca o rază de soare printre armurile negre și noroi.

Soldații începură să țipe. Țipară mai mulți când Azriel, cu pietrele Siphon albastre aprinzându-se, veni lângă ea. Împreună, croiră o cale spre Cassian sau încercară să o facă.

Ajunseră poate la zece pași înainte ca ei să roiască din nou. Înainte ca mulțimea corpurilor să-i facă până și părul lui Mor să dispară în noroi și ploaie.

Nesta își atinse cu o mână gâtul gol și ud de ploaie. Cassian lansă un alt atac asupra căpitanului Hybernului – mai încet de data asta.

Acum. Trebuia să plec acum – repede. M-am îndepărtat un pas de punctul de observație.

Sora mea miji ochii la mine.

— Pleci?

— Mă întorc repede, fu tot ce am spus.

Nu am îndrăznit să-mi pun problema cât avea să mai rămână din armata noastră până atunci.

Până să mă îndepărtez, Nesta se întorsese din nou spre luptă, ploaia lipindu-i părul de cap, reluându-și veghea nesfârșită asupra generalului care se lupta pe fundul văii de dedesubt.

*

Trebuia să-i dau de urmă lui Suriei.

Și chiar dacă Elain nu vedea armata Hybernului… merita să fac o încercare.

Cortul ei era slab luminat și liniștit – sunetele măcelului din depărtare fiind ca dintr-un vis.

Ea era trează, uitându-se în gol la tavanul de pânză.

— Trebuie să-mi găsești ceva, am spus eu, apa picurând peste tot când i-am pus harta pe coapse. Poate că nu la fel de blând cum ar fi trebuit, dar măcar tonul meu o făcu să se ridice și să clipească la harta Prythianului.

— I se spune Suriel – este unul dintre cei mulți cu numele acesta. Dar… arată așa, am spus eu și am întins o mână spre ea ca să-i arăt. Am ezitat. *Pot* să-ți arăt?

Ochii căprui ai surorii mele erau sticloși.

— Fixează-ți imaginea în minte! am lămurit-o eu. Ca să știi ce cauți.

— Nu știu cum să caut, mormăi Elain.

— Poți încerca. Ar fi trebuit să-i cer lui Amren să o antreneze și pe ea.

Dar Elain se uită la mine și la hartă și apoi dădu aprobator din cap.

Ea nu avea scuturi mentale, nici bariere. Porțile spre mintea ei… Erau din fier masiv, acoperite cu lujeri de flori – sau așa ar fi trebuit. Florile erau toate închise, bobocii fiind adormiți într-o încrengătură de frunze și spini.

Am făcut un pas dincolo de ele, chiar în anticamera minții ei, și am fixat acolo imaginea lui Suriel, încercând să inspir siguranță – adevărul că părea înfiorător, dar că nu mă rănise.

Totuși Elain tremură când m-am retras.

— De ce?

— Are răspunsurile de care am nevoie. Imediat. Altfel, era posibil *să nu ne mai rămână* nicio armată care să lupte cu toată forța Hybernului de îndată ce aș fi localizat-o.

Elain se uită din nou la hartă. La mine. Apoi închise ochii.

Ochii i se mișcară pe sub pleoape, pielea fiind atât de delicată și de albă, încât venele albastre de dedesubt se vedeau ca niște mici râuri.

— Se mișcă… șopti ea. Se mișcă prin lume… ca adierea unui vânt vestic.

— Încotro se îndreaptă?

Degetele ei se ridicară, plutind deasupra hărții, a regatelor. Încet, o coborî.

— Acolo, șopti ea. Acolo se duce acum.

M-am uitat la locul în care pusese degetul și am simțit că mă albesc.

Mijlocul.

Suriei se îndrepta spre pădurea antică din Mijloc. La doar câțiva kilometri spre sud, probabil…

De Țesătoarea din Pădure.

M-am teleportat în cinci salturi. Respirația mi se tăiase, puterea fiindu-mi aproape epuizată din cauza vrăjilor făcute cu o zi în urmă, a focului invocat ca să mă usuc și a teleportării care mă dusese de la bătălie direct în mijlocul pădurii antice.

Aerul dens și vechi era la fel de îngrozitor cum mi-l aminteam, iar pădurea – plină de mușchi care sugrumau fagii noduroși și pietrele gri împrăștiate peste tot. Apoi, liniștea.

M-am întrebat dacă ar fi trebuit, într-adevăr, să o aduc pe Mor cu mine cât am ascultat. Cât am căutat creatura ajutându-mă de magia care îmi mai rămăsese.

Mușchiul îmi amortiză pașii când am început să merg scrutând, ascultând. Cât de departe, cât de mică părea bătălia din sud.

M-am auzit, strident, înghițind în sec.

Alte creaturi, în afară de Țesătoare, pândeau în pădurea asta. Iar Țesătoarea… Stryga, cum o numise Cioplitorul de Oase. Sora lui.

Ambii fiind frații unei creaturi masculine care pândea în altă parte a lumii.

Mi-am scos sabia illyriană, metalul zăngănind în aerul dens, dar o voce veche și răgușită întrebă în spatele meu:

— Ai venit să mă ucizi sau să mă implori să te ajut din nou, Feyre Archeron?

CAPITOLUL 58

M-am întors, dar nu mi-am băgat sabia în teaca de pe spate.

Suriel stătea la câțiva pași distanță, creatura fiind îmbrăcată nu cu mantia pe care i-o dădusem în urmă cu câteva luni, ci cu una diferită – mai groasă și mai închisă la culoare, deja sfâșiată ca și când vântul pe care călătorea i-ar fi rupt-o cu gheare invizibile.

Trecuseră doar câteva luni de când o văzusem ultima dată – de când îmi spusese că Rhys era partenerul meu. La fel de bine ar fi putut să treacă și o viață.

Dinții mult prea mari îi clănțăniră ușor.

— Ne-am întâlnit deja de trei ori. De trei ori m-ai căutat. De data asta, ai trimis căprioara care tremură ca să mă găsească. Nu m-am așteptat să văd ochii de căprioară uitându-se la mine din cealaltă parte a lumii.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, am spus eu cât de monoton am putut. Dar este o chestiune urgentă..

— Vrei să știi unde își ascunde Hybernul armata.

— Da. Și alte lucruri. Dar să începem cu asta.

Creatura îmi zâmbi hidos, îngrozitor.

— Nici măcar eu nu o pot vedea.

Stomacul mi se strânse.

— Poți vedea totul în afară de asta?

Suriei își înclină capul într-un fel care îmi aminti că era într-adevăr un prădător și că de data asta nu era prins în nicio capcană.

— El folosește magia ca să o ascundă o magie mult mai veche decât mine.

— Cazanul!

Alt zâmbet îngrozitor.

— Da. Acel obiect puternic și malefic. Acel bol al morții

și al vieții. Aș fi putut jura că ființa tremura de încântare. Deja ai pe cineva care poate găsi Hybernul.

— Elain spune că nu îl poate vedea – că nu vede dincolo de magia lui.

— Atunci, folosește-o pe cealaltă ca să-i dai de urmă!

— Pe Nesta? Să o folosesc pe *Nesta* ca să dau de urma Cazanului?

— Cine se aseamănă se adună. Regele Hybernului nu călătorește fără Cazan. Deci unde este acesta, vor fi și el, și armata lui. Spune-i hoației frumoase să îl găsească.

Părul de pe brațe mi se zbârli.

— Cum?

Creatura își înclină capul ca și când ar fi ascultat.

— Dacă ea este nepricepută… Vor vorbi oasele în locul ei.

— Să ghicească – te referi la ghicitul în oase?

— Da. Veșmintele zdrențuite fluturară pe un vânt-fantomă, în oase și în pietre.

Am înghițit din nou în sec.

— De ce nu a reacționat Cazanul când am unit Cartea și am spus vraja care să-i anuleze puterea?

— Deoarece nu ai rezistat suficient de mult timp.

— Mă ucidea.

— Credeai că poți să-i controlezi puterea fără un preț?

Inima mi se poticni.

— Trebuie să mor ca să fie oprit?

— Cât ești de dramatică, inimă de om! Dar da – este adevărat, vraja te-ar fi lăsat fără viață.

— Există o altă vrajă pe care să o folosesc, în schimb? Ca să-i anulez puterile?

— Dacă ar fi existat așa ceva, tot ar fi trebuit să te apropii suficient de mult de Cazan ca să o faci. Hybernul nu va mai repeta greșeala.

— Chiar dacă anulăm puterea Cazanului… va fi suficient să oprim Hybernul?

— Depinde de aliații tăi. Dacă supraviețuiesc destul timp

în lupta de după aceea.

— Ar face vreo diferență Cioplitorul de Oase? *Și Bryaxis?*

Suriei nu avea pleoape, dar ochii lăptoși se aprinseră cu uimire.

— Nu îl pot vedea – nu pe el. El nu este… născut pe acest pământ.. Firul lui nu a fost țesut. Gura strâmbă i se încordă. Atât de mult vrei să salvezi Prythianul încât ești gata să riști să îl dezlănțui?

— Da. În clipa în care aș fi localizat o armată, l-aș fi dezlănțuit pe Bryaxis asupra ei. Dar în ceea ce-l privea pe Cioplitor… El a vrut un… dar. În schimb. Oglinda Ouroboros.

Suriei scoase un sunet care ar fi putut fi un suspin – de încântare sau de groază, nu știam.

— Oglinda începuturilor și a Sfârșiturilor.

— Da, dar… nu o pot recupera.

— Ți-e frică să te uiți. Să vezi ce e înăuntru.

— Mă va… înnebuni? Mă va distruge?

Am făcut un efort să nu tresar la acel chip monstruos, la ochii lăptoși și la gura fără buze. Toate concentrate asupra mea.

— Doar tu poți decide ce te distruge, Distrugătoarea Blestemului. Doar tu. Nu era un răspuns – nu cu adevărat. Cu siguranță, nu suficient cât să risc recuperarea oglinzii. Suriei ascultă din nou vântul fantomatic. Spune-i mesagerei cu ochi argintii că răspunsul se află în a doua și penultima pagină din Carte. Împreună, dețin cheia.

— Cheia pentru *ce?*

Suriei pocni din degetele osoase, ca membrele cu multe articulații ale unui crustaceu, lovindu-se unele de celelalte.

— Răspunsul pentru ce îți trebuie ca să oprești Hy…

Îmi luă o clipă să înțeleg ce se întâmplase.

Ca să identific obiectul din lemn care țâșni prin gâtul lui Suriel ca fiind o săgeată de frasin. Să-mi dau seama că ceea ce mă stropise pe față, ajungându-mi pe limbă și

având gust de pământ, era sânge negru.

Ca să-mi dau seama că sunetele înfundate dinainte ca Suriel să poată măcar țipa… fură alte săgeți.

Suriei căzu în genunchi clătinându-se, scoțând un sunet sugrumat.

Se temuse de naga în acea zi, petrecută în pădure. Știuse că putea să moară.

M-am grăbit spre creatură, apucând cuțitul cu mâna stângă și înclinând sabia în sus.

Fu trasă o altă săgeată, iar eu m-am ascuns în spatele unui copac noduros.

Suriel țipă la impact. Păsările se împrăștiară zburând, iar urechile îmi țiuiră…

Iar apoi respirația sa greoaie și umedă umplu pădurea, până ce vocea vioaie a unei femei se auzi încet:

— Cum de stă de vorbă cu tine, Feyre, când mie nici măcar n-ar fi catadicsit să-mi vorbească?

Cunoșteam vocea și râsul din spatele cuvintelor.

Ianthe.

Ianthe era aici. Cu doi soldați ai Hybernului în spatele ei.

CAPITOLUL 59

Ascunsă în spatele copacului, am studiat împrejurimile. Eram extenuată, dar… mă puteam teleporta. Mă puteam teleporta și puteam dispărea. Totuși săgețile de frasin pe care le trăseseră în Suriel…

I-am întâlnit privirea în timp ce zăcea acolo, sângerând pe mușchi.

Aceleași săgeți din frasin care îl doborâseră pe Rhys. Dar cele menite lui fuseseră trase cu atenție ca să îl scoată din luptă.

Acestea fuseseră țintite ca să ucidă.

Gura cu dinți prea mari murmură un cuvânt în tăcere. „Fugi!“

— I-a luat Regelui Hybernului câteva zile ca să repare ce mi-ai făcut, spuse mieros Ianthe, vocea ei apropiindu-se. Tot nu pot să-mi folosesc mâna cum trebuie.

Nu am răspuns. Trebuia să mă teleportez.

Sângele negru se prelinse din gâtul lui Suriel, vârful săgeții arătând îngrozitor când îi ieși din pielea groasă. Nu o puteam vindeca – nu cu săgețile de frasin încă înfipte în carne. Nu înainte să fie scoase.

— Am auzit de la Tamlin cum ai prins creatura asta, continuă Ianthe, apropiindu-se tot mai mult. Așa că ți-am adaptat metodele, dar nu a vrut să-mi spună *nimic.* Totuși de vreme *ce* ai contactat-o de atâtea ori, veșmintele pe care i le-am dat… Vedeam zâmbetul din cuvintele ei. O vrajă simplă de urmărire, un dar de la rege, ca să fie declanșat în prezența ta. Dacă o chemai din nou.

„Fugi!“, șopti din nou Suriei, sângele curgându-i pe buzele uscate.

În ochi i se citea durerea, o durere adevărată, la fel de cumplită ca a oricărei creaturi. Și dacă Ianthe ar fi dus-o

vie în Hybern… Suriel știa că era o posibilitate. Mă mai implorase să o eliberez… totuși era dispusă să fie luată, ca eu să fug.

Ochii lăptoși mijiră – de durere și înțelegere. „Da, păru să spună. Pleacă!”

— Regele mi-a construit scuturi în minte, continuă Ianthe să pălăvrăgească, pentru a te împiedica să mă rănești din nou atunci când te-aș fi găsit.

M-am uitat pe după copac pentru a o vedea stând la marginea poienii, încruntându-se la Suriel. Ea își purta veșmintele galbene, piatra albastră încununându-i gluga. Era însoțită numai de două gărzi. Chiar și după tot acest timp… Ea mă subestima.

M-am ferit din nou după copac, înainte să mă repereze și i-am întâlnit încă o dată privirea lui Suriel.

I-am permis atunci să citească toate emoțiile care se formau în mine cu o claritate absolută.

Suriel începu să scuture din cap sau încercă să o facă, dar i-am zâmbit în semn de rămas-bun și am pășit în poiană.

— Ar fi trebuit să-ți fi tăiat gâtul în noaptea aceea în cort, i-am spus preotesei.

Una din gărzi trase o săgeată spre mine.

Am blocat-o cu un zid de aer dur care cedă imediat. Epuizată… în mare parte, era epuizată. Iar dacă ar mai fi încasat încă o săgeată de frasin…

Chipul lui Ianthe se încordă.

— Îți vei reconsidera modul în care vorbești cu mine cât de curând. Voi fi avocatul tău cel mai bun în Hybern.

— Presupun că mai întâi va trebui să mă prinzi, am spus eu calm și am fugit.

*

Aș fi putut jura că pădurea antică se mișcă pentru a-mi face loc.

Aș fi putut jura și că îmi citi ultimele gânduri transmise lui Suriel și îmi făcu loc.

Dar nu și lor.

Mi-am concentrat orice urmă de putere în picioare, ca să rămân în poziție verticală când am alergat printre copaci, sărind peste pietre și râuri, ferindu-mă de bolovanii acoperiți cu mușchi.

Totuși gărzile și Ianthe reușiră să mă urmeze îndeaproape, chiar dacă înjurară trunchiurile care pocneau și păreau să se miște în calea lor și pietrele care li se mișcau sub picioare. Nu trebuia decât să fug mai repede decât ei, măcar pentru o vreme.

Doar câțiva kilometri. Să îi îndepărtez de Suriel, să trag de timp, pentru ca ființa să fugă.

Și să mă asigur că *plăteau* pentru tot ce făcuseră.

Mi-am deschis simțurile, lăsându-le să-mi ghideze calea. Pădurea făcu restul.

Poate că ea mă aștepta. Poate că ea ordonase pădurii să-mi deschidă o cale.

Gărzile Hybernului mă ajunseră din urmă. Picioarele îmi fugiră de sub mine, ca ale unei căprioare.

Am început să recunosc copacii, pietrele. Acolo stătusem cu Rhys – acolo flirtasem cu el. Acolo se tolănise pe o creangă în timp ce mă aștepta.

Aerul din spatele meu fu spintecat de o săgeată.

Am cotit la stânga, aproape lovind un copac. Săgeata călători mai departe.

Lumina se mișcă înainte – mai strălucitoare. Poiana.

M-am asigurat că-mi aud scâncetul de ușurare.

Am ieșit din pădure cu o săritură, genunchii pocnindu-mi când am zburat peste pietre, aterizând pe casa cu acoperiș de păr.

— *Ajută-mă!* am șoptit eu, asigurându-mă că auzeau și asta.

Ușa de lemn era întredeschisă. Lumea încetini și se limpezi cu fiecare pas, cu fiecare clipă când am trecut

pragul și am intrat în coliba Țesătoarei.

CAPITOLUL 60

Am apucat mânerul ușii când am trecut pragul, împingându-mă în călcâie și folosind orice urmă de putere a brațelor ca să împiedic ușa să se închidă și să mă încuie înăuntru.

Mâinile invizibile o împinseră, dar am scrâșnit din dinți și mi-am sprijinit un picior de zid, fierul intrându-mi în palme.

Camera din spatele meu era întunecată.

— Hoațo! rosti o voce minunată în beznă.

— Știi, chicoti Ianthe din afara casei când încetini pasul, că va trebui să ucidem pe oricine se află acolo cu tine. Ce egoistă ești, Feyre!

Am gâfâit, ținând ușa deschisă și asigurându-mă că nu mă vedeau de partea cealaltă.

— Mi-ai văzut geamănul, șopti încet Țesătoarea cu o urmă de mirare, îi simt mirosul asupra ta.

Afară, Ianthe și gardianul se apropiau tot mai mult.

Undeva în adâncul camerei, am *simțit-o* mișcându-se. Am simțit-o ridicându-se în picioare și făcând un pas spre mine.

— Ce ești tu? șopti Țesătoarea.

— Feyre, chiar poți să fii obositoare! spuse Ianthe. Afară. Abia îi zăream veșmintele galbene prin crăpătura dintre ușă și prag. Crezi că ne poți prinde într-o ambuscadă acolo? Ți-am văzut scutul. Ești epuizată. Și nu cred că trucul tău de *strălucire* îți va fi de folos.

Rochia Țesătoarei foșni când se strecură mai aproape în întuneric.

— Pe cine ai adus, micuță lupoaică? Pe cine mi-ai adus?

Ianthe și cele două gărzi ale ei călcară pragul și mai făcură un pas, dincolo de ușa deschisă, fără să mă vadă în

umbrele din spatele ei.

— Cina, i-am spus eu Țesătoarei, răsucindu-mă pe după ușă, spre fața exterioară, și am dat drumul mânerului.

În clipa în care ușa se închise trântindu-se destul de tare încât să zguduie casa, am văzut sfera de lumină fae pe care Ianthe o ridicase ca să lumineze camera.

Am văzut chipul oribil al Țesătoarei, gura cu dinți sparți deschizându-se larg cu încântare și o foame păcătoasă. O zeiță a morții din vechime – însetată de viață, cu o preoteasă frumoasă în fața ei.

Deja alergam spre copaci când gărzile și Ianthe începură să țipe.

Țipetele lor nesfârșite mă urmară o jumătate de kilometru, amuțind înainte să ajung în locul în care o văzusem pe Suriel.

Întinsă, pieptul osos al lui Suriel se ridica neregulat, respirând mai superficial și mai rar.

Murea.

M-am lăsat în genunchi în fața creaturii, afundându-mă în mușchiul însângerat.

— Lasă-mă să te ajut! Te pot vindeca.

Aș fi făcut-o în același fel în care îl ajutasem pe Rhysand: îndepărtând săgețile și oferindu-i sângele meu.

M-am întins după prima, dar o mână uscată și osoasă îmi atinse încheietura mâinii.

— Magia ta… spuse răgușit creatura, este epuizată. Nu o… risipi.

— Te pot salva.

Ea mă apucă de încheietură.

— Deja sunt mort.

— Ce… pot să fac?

Cuvintele deveniră delicate, fragile.

— Rămâi… șopti aceasta. Rămâi până la sfârșit.

I-am luat mâna.

— Îmi pare rău.

Fu singurul lucru pe care l-am putut spune. Eu făcusem

asta – eu o adusesem aici.

— Știam, suspină ființa, simțindu-mi gândurile. Urmărirea… știam de ea.

— Atunci de ce ai venit?

— Tu… ai fost bună. Tu… ți-ai înfruntat frica. Ai fost… bună, spuse din nou.

Am început să plâng.

— Și tu mi-ai arătat bunătate, am zis fără să șterg lacrimile care cădeau pe veșmintele-i însângerate și zdrențuite. Mulțumesc pentru că m-ai ajutat când nimeni altcineva nu a făcut-o.

Gura fără buze schiță un zâmbet.

— Feyre Archeron. Respiră greoi. Ți-am spus să rămâi cu Marele Lord și m-ai ascultat.

Avertismentul său de prima dată când ne întâlniserăm.

— Te-ai referit atunci la Rhys. În tot acest timp… în tot acest timp…

— Rămâi cu el… și trăiește ca să vezi totul îndreptat.

— Da. Te-am ascultat – și asta a fost.

— Nu – nu încă. *Rămâi cu el!*

— Așa voi face. Întotdeauna.

Pieptul i se ridică și apoi se prăbuși.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă, am șoptit eu.

Suriel era un titlu, un nume pentru specia sa.

Îmi zâmbi din nou ușor.

— Contează, Distrugătoare a Blestemului?

— Da.

Ochii i se întunecară, dar nu îmi spuse decât atât:

— Ar trebui să pleci acum. Lucruri mai rele… vin lucruri mai rele. Sângele le atrage.

I-am strâns mâna scheletică, pielea uscată răcindu-i-se.

— Pot să mai rămân un pic.

Ucisesem destule animale încât să știu când un trup era pe moarte. Curând – era o chestiune de doar câteva clipe.

_ Feyre Archeron, spuse din nou Suriei, uitându-se la cupola de frunze prin care se vedea cerul. Respiră dureros.

Te rog ceva!

M-am aplecat mai aproape.

— Orice.

Încă o respirație sacadată.

— Fă lumea asta… un loc mai bun decât l-ai găsit.

Iar când pieptul i se ridică și nu se mai mișcă, atunci când mai oftă o ultimă dată, am înțeles de ce Suriel venise să mă ajute, de nenumărate ori. Nu doar din bunătate… ci pentru că era o ființă visătoare. Iar acum, inima unei visătoare încetase să mai bată în pieptul monstruos.

Liniștea sa bruscă răsună în a mea.

I-am pus o mână pe piept, pe grămada de oase acum tăcute, și-am plâns.

Am plâns până ce am simțit o mână puternică pe umărul meu.

Nu cunoșteam mirosul, senzația acelei mâini, dar am recunoscut vocea când Helion îmi spuse încet:

— Hai, Feyre! Nu ești în siguranță aici. Vino!

Mi-am ridicat capul. Helion era acolo, cu un chip sever și pielea-i măslinie pălind.

— Nu o pot lăsa aici, am spus eu, refuzând să-i dau drumul mâinii sale.

Nu-mi păsa cum mă găsise Helion și nici de ce mă găsise.

El se uită la creatura doborâtă, strângând din buze.

— Mă voi ocupa eu de ea.

Avea să o ardă cu puterea soarelui.

L-am lăsat să mă ridice în picioare. L-am lăsat să întindă o mână spre cadavru…

— Așteaptă!

Helion se supuse.

— Dă-mi mantia ta, te rog!

Încruntându-se, Helion își desfăcu mantia roșie prinsă de ambii umeri.

Nu i-am dat explicații când i-am acoperit trupul lui Suriel cu materialul elegant. Mult mai elegant decât

zdrențele pe care i le dăduse Ianthe. Am strâns ușor mantia Marelui Lord în jurul umerilor săi largi și al brațelor osoase.

— Mulțumesc, i-am spus eu pentru ultima dată lui Suriel și m-am îndepărtat.

Flacăra lui Helion era o lumină albă și orbitoare, care transformă creatura în cenușă într-o clipă.

— Haide! spuse Helion din nou, întinzându-mi o mână. Să te ducem în tabără!

Blândețea vocii lui fu cea care îmi deschise inima și l-am apucat pe Helion de mână.

O lumină caldă ne învălui repede și aș fi putut să jur că grămada de cenușă fu tulburată de un vânt fantomatic.

CAPITOLUL 61

Helion mă teleportă în tabără, chiar în cortul lui Rhys.

Partenerul meu era palid. Stropit cu sânge și murdar, de la piele până la armură și păr.

Am vrut să-l întreb cum fusese lupta, să-i spun ce se întâmplase, dar Rhys doar se întinse spre mine, strângându-mă la piept.

Iar mirosul, căldura și fermitatea lui... Am început să suspin din nou.

Nu știam cine era în cort, cine supraviețuise luptei, dar plecară cu toții.

Plecară în timp ce partenerul meu mă strângea în brațe, legănându-mă ușor, iar eu am tot plâns.

El îmi povesti ce se întâmplase doar după ce am încetat să mai plâng, pe când îmi spăla sângele negru al lui Suriel de pe mâini și față.

După o clipă, am ieșit din cort, mergând prin noroi și ferindu-mă de soldații extenuați. Rhys era la un pas în urma mea, dar tăcu atunci când am intrat în alt cort și am văzut ce și cine se afla în fața mea.

Mor și Azriel stăteau în fața patului, monitorizând fiecare mișcare pe care o făcea vindecătoarea de lângă el, în timp ce-și ținea mâinile strălucitoare deasupra lui Cassian.

Atunci am înțeles liniștea de care-mi spusese Cassian cândva.

Era în mintea mea când m-am uitat la chipul său îndurerat și murdar de noroi – îndurerat, chiar dacă era inconștient; când i-am auzit respirația umedă și sacadată; când am văzut tăietura care-i urca dinspre buric spre partea de jos a sternului, carnea tăiată și sângele care încă mai picura.

M-am legănat – doar ca Rhys să mă prindă de sub coate.
Vindecătoarea nu se întoarse ca să se uite la mine; se încruntă concentrată, mâinile strălucindu-i cu o lumină albă. Sub ele, încet, marginile rănii se îndreptară una spre cealaltă.
Dacă acum era atât de rău…
— Cum? am întrebat eu răgușită.
Rhys îmi spusese trei lucruri în urmă cu o clipă: câștigasem – la limită. Tarquin hotărâse din nou în privința supraviețuitorilor, iar Cassian fusese grav rănit.
— Unde ai fost? mă întrebă Mor.
Era udă, însângerată și plină de noroi, ca și Azriel. În afară de mici tăieturi, din fericire nu păreau răniți.
Am scuturat din cap. Îl lăsasem pe Rhys în mintea mea cât mă ținu. Îi arătasem totul și îi explicasem ce se întâmplase cu Ianthe, cu Suriel și cu Țesătoarea. Ce îmi spusese. Rhys privise în gol preț de o clipă, iar eu mi-am dat seama că Amren era pe drum, cu Cartea după ea, ca să o ajute pe Nesta să dea de urma Cazanului sau să încerce să o facă. Putea el să-i explice lui Mor.
Rhys aflase de plecarea mea doar după ce se oprise lupta, când își dăduse seama că Mor luptase și că nu mai eram în tabără. Ajunsese în cortul lui Elain numai când Helion dădu de veste că mă găsise, cu ajutorul darului care îi permitea să simtă asemenea lucruri, și că mă aducea înapoi. Detalii scurte, neclare.
— El va…
Nu am reușit să termin propoziția. Cuvintele deveniseră la fel de străine și greu de atins ca stelele.
— Nu, spuse vindecătoarea fără să se uite la mine. Totuși, va avea dureri câteva zile.
Într-adevăr, ea atinsese ambele părți ale rănii, ca să înceapă acum să o coasă.
Fierea mi se adună în gât la vederea rănii deschise…
— Cum? am întrebat din nou.
— Nu a vrut să ne aștepte, spuse Mor categoric. A

continuat să atace, încercând să reformeze linia. Unul dintre comandanții lor l-a atacat, iar el nu s-a dat la o parte. A căzut înainte ca Az să ajungă acolo.

Chipul lui Azriel era rece ca piatra, fixând cu privirea rana în timp ce era cusută.

— Unde ai *plecat?* repetă Mor.

— Dacă vreți să vă certați, spuse brusc vindecătoarea, duceți-vă afara! Pacientul meu nu trebuie să audă așa ceva.

Niciuna din noi nu se mișcă.

Rhys își trecu o mână pe brațul meu.

— Ești, ca întotdeauna, liberă să pleci oriunde și oricând vrei. Dar cred că Mor spune că... mai bine ai încerca să lași un bilet data viitoare.

El vorbea calm, dar panica i se citea în ochi. Nu era frica de control căreia îi cedase cândva Tamlin, ci... groaza adevărată de a nu ști unde eram și dacă aveam nevoie de ajutor. La fel cum și eu aș fi vrut să știu unde era și dacă avea nevoie de ajutor, în caz că ar fi dispărut când inamicii ne înconjurau.

— Îmi pare rău! le-am spus tuturor.

Mor nici măcar nu se uită la mine.

— Nu are de ce să-ți pară rău, îmi răspunse Rhys, mâna alunecându-i ca să-mi cuprindă obrazul. Ai decis să preiei controlul și, astfel, să obții informații valoroase. Dar... Cu un deget, îmi mângâie ușor obrazul. Am fost norocoși să fim cu un pas în față, să ne ferim de ghearele Hybernului, zise el. Chiar dacă ziua de azi... nu a fost una atât de norocoasă pe câmpul de luptă. Cinicul din mine se întreabă dacă nu cumva suntem pe cale să rămânem fără noroc. Și aș prefera să nu se termine odată cu tine.

Probabil că toți mă credeau tânără și nesăbuită.

„Nu, spuse Rhys prin legătură, iar eu mi-am dat seama că renunțasem la scuturi. Crede-mă, dacă ai ști jumătate din rahaturile pe care le-au făcut Cassian și Mor, ai înțelege de ce nu credem asta. Eu doar... Să lași un bilet.

Sau măcar să-mi spui data viitoare!"
„M-ai fi lăsat dacă aș fi facut-o?“
„Nu te las să faci nimic." El îmi ridică fața, Mor și Azriel mutându-și privirea. „Ești stăpână pe tine și alegi singură. Dar suntem parteneri – eu sunt al tău, iar tu ești a mea. Nu ne lăsăm să facem lucruri, ca și când ne-am dicta unul celuilalt mișcările. Dar... Poate că aș fi insistat să merg cu tine. Mai mult pentru liniștea mea, doar ca să știu că ești în siguranță."
„Erai ocupat."
El îmi schiță un zâmbet.
„Dacă voiai neapărat să te duci în tărâmul de Mijloc, m-aș fi retras din luptă. “
Am așteptat să mă certe pentru că nu avusesem răbdare să termine cu lupta, dar... el își înclină capul.
— Mă întreb dacă Țesătoarea te va ierta, spuse el gânditor, cu voce tare.
Chiar și vindecătoarea păru să tresară auzind numele și cuvintele acelea.
Am simțit un fior pe șira spinării.
— Nu vreau să știu, crede-mă!
Rhys râse.
— Atunci, să nu aflăm niciodată.
Dar amuzamentul dispăru când se uită din nou la Cassian, la rana acum, lipită.
„Ce-a pățit Suriel nu a fost din vina ta.“
Am oftat când pleoapele lui Cassian începură să se miște și să fluture.
„Știu.“
Deja adăugasem moartea creaturii pe lista mea tot mai mare de lucruri pentru care aveam să mă răzbun în curând pe Hybern.
Trecură minute interminabile, iar noi am rămas în liniște. Nu am îndrăznit să întreb unde era Nesta. Mor abia mă băgă în seamă. Iar Rhys...
El se agăță de piciorul patului când Cassian deschise, în

sfârșit, ochii și generalul gemu de durere.

— Asta pățești dacă pășești în fața unei săbii, îl mustră vindecătoarea, adunându-și lucrurile. Ea se încruntă la el. Odihnește-te în seara asta și mâine! Știu că nu pot să-ți mai cer să te odihnești și o a treia zi, dar încearcă să *nu* te mai arunci prea curând în fața săbiilor!

Cassian clipi mai degrabă uluit la ea înainte ca vindecătoarea să facă o plecăciune spre Rhys și spre mine și să plece.

— Cât de grav… începu el, cu vocea răgușită.

— Cât de grav te-ai rănit, spuse încet Rhys, sau cât de rău ne-am luat-o?

Cassian clipi din nou. Lent, ca și când orice sedativ i s-ar fi dat încă își mai făcea efectul.

— Ca să-ți răspund la a doua întrebare, continuă Rhys, Mor și Azriel retrăgându-se un pas sau doi când ceva se ascuți în vocea partenerului meu, am reușit. Keir a încasat lovituri grele, dar… am câștigat. Cu greu. Ca să-ți răspund la prima… Rhys își arătă dinții. Să nu mai faci *niciodată* rahaturi din astea.

Luciul dispăru din ochii lui Cassian când auzi provocarea, mânia, și încercă să se ridice. El șuieră, încruntându-se la tăietura urâtă și roșie de pe pieptul său.

— Îți atârnau mațele, idiotule! izbucni Rhys. Az ți le-a ținut!

Într-adevăr, mâinile îmblânzitorului Umbrelor erau pline de sângele lui Cassian. Iar chipul lui… rece de… mânie.

— Sunt soldat, spuse categoric Cassian. Asta face parte din datoria mea.

— Ți-am ordonat să *aștepți,* mârâi Rhys. M-ai ignorat!

M-am uitat la Mor și la Azriel, întrebându-i în tăcere dacă trebuia să rămânem, dar ei erau prea ocupați să-i urmărească pe Rhys și pe Cassian încât să mă observe.

— Linia se destrăma, răspunse Cassian, iar ordinul tău era de rahat.

Rhys își sprijini mâinile de ambele părți ale picioarelor

lui Cassian și mârâi în fața lui:

— Sunt *Marele tău Lord* și nu-ți permit să-mi ignori ordinele, chiar dacă nu-ți plac.

Cassian se ridică de data asta, înjurând la durerea pe care încă o mai simțea.

— Nu te folosi de gradul tău pentru că ești supărat…

— Jocurile tale nenorocite de pe câmpul de luptă aproape te-au ucis. Și când Rhys rosti cuvintele, panica i se citi din nou în ochi. În voce. Nu sunt supărat. Sunt *furios.*

— Deci tu ai voie să te superi că am ales să te protejăm, dar noi nu avem voie să fim furioși pe tine pentru sacrificiul *tău* de rahat?

Rhys și Cassian se fixară reciproc cu privirea.

— Puteai să mori, fu tot ce spuse Rhys, cu vocea răgușită.

— Și tu.

După încă o clipă de liniște, furia se transformă.

— Chiar și după cele întâmplate în Hybern… nu pot să suport așa ceva, zise Rhys încet.

Nu suporta să vadă pe vreunul dintre noi rănit.

Rhys continuă să-i vorbească pe un ton mai potolit și Cassian se aplecă înainte, crispându-se din nou și apucându-l de umăr…

Am ieșit din cort. I-am lăsat să discute. Azriel și Mor mă urmară.

Am mijit ochii la lumina apoasă, ultima dinainte de lăsarea întunericului. Când vederea mi se obișnui… Nesta stătea lângă cortul alăturat cu o găleată de apă goală între picioare. Părul îi era ud și zburlit pe capul stropit cu noroi. Văzându-ne ieșind, cu chipurile severe…

— Este bine. Vindecat și treaz, am spus eu repede.

Nesta se încovoie ușor.

Ea mă scutise de grija de a o căuta ca să îi cer să dea de urmă Cazanului. Era mai bine să o fac acum, când aveam ceva intimitate. Mai ales înainte să sosească Amren.

Dar Mor spuse cu răceală:

— Nu ar trebui să umpli găleata aia?

Nesta înțepeni și o măsură din priviri pe Mor, care nu tresări.

După o clipă, Nesta ridică găleata, cu noroiul până la genunchi și continuă să meargă, lipăind.

M-am întors și l-am văzut pe Azriel mergând spre cortul comandantului, dar Mor…

Era palidă. Era *palidă* de tot când se întoarse spre mine.

— Ea nu s-a deranjat să spună cuiva că ai plecat.

Prin urmare, era mânioasă.

— Nesta o fi în multe feluri, dar cu siguranță este loială.

Mor nu zâmbi, nici măcar când spuse: „Ai mințit “.

Ea se grăbi spre cortul ei, iar cu *acel* comentariu… nu am avut de ales decât să o urmez.

În mare parte, spațiul era ocupat de patul ei și de un mic birou plin cu arme și hărți.

— Nu am *mințit,* am spus tresărind. Eu doar… nu ți-am spus ce plănuiam să fac.

Ea se uită la mine cu gura căscată.

— M-ai încurajat să te *părăsesc,* insistând că vei fi în siguranță în tabără.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Îți pare rău? Chiar *îți pare rău?*

Ea își întinse brațele și bucățile de noroi zburară.

Nu știam ce să fac cu ale mele, cum să mă uit în ochii ei. O mai văzusem mânioasă, dar niciodată… pe mine. Nu avusesem niciodată o prietenă cu care să mă cert, căreia să-i pese prea mult.

— Știu tot ce urmează să spui, toate motivele pentru care nu puteam merge cu tine, se răsti Mor. Dar niciuna nu te scuză pentru că *m-ai mințit.* Dacă mi-ai fi explicat, te-aș fi lăsat să pleci – dacă *ai fi avut încredere* în mine, te-aș fi lăsat să pleci. Sau poate că te-aș fi convins să renunți la ideea stupidă care aproape te-a *ucis.* Ei te *caută.* Vor să te prindă și să *te folosească.* Să te rănească. Ai văzut doar o parte din ce poate face Hybernul, lucrurile care îi încântă.

Iar ca să te supună voinței lui, regele ar face *orice.*

— Aveam nevoie de informația asta, fu tot *ce* am putut să-i spun.

— Bineînțeles că aveam nevoie. Dar știi cum a fost să mă uit în ochii lui Rhys și să-i spun că *nu știu* unde ești? Să-mi dau seama – în sinea mea – că *ai dispărut* și că, probabil, m-ai păcălit ca să te ajut? Ea își frecă fața murdară, întinzând și mai mult noroiul și sângele. Te credeam mai deșteaptă, *mai bună* decât atât.

Cuvintele îmi arseră ochii și îmi coborâră pe șira spinării.

— Nu am de gând să ascult așa ceva!

Am dat să plec, dar Mor era deja acolo, apucându-mă de braț.

— O, ba da. Rhys poate că zâmbește și te iartă, dar tot trebuie să dai socoteală în fața *noastră.* Tu ești *Marea mea Doamnă.* Înțelegi ce înseamnă când insinuezi că nu ai încredere să te ajutăm? Să îți respectăm dorințele, dacă vrei să faci singură ceva? Când ne *minți?*

— Vrei să vorbim despre minciună acum? Nici măcar nu știam ce spusesem. Îmi doream să o fi ucis personal pe Ianthe, măcar ca să scap de furia care mi se zvârcolea prin oase. Cum rămâne cu faptul că te minți singură și ne minți și pe noi toți *în fiecare zi?*

Ea încremeni, dar nu-mi eliberă brațul.

— Nu știu la ce te referi.

— De ce nu te-ai apropiat niciodată de Azriel, Mor? De ce l-ai invitat pe Helion în patul tău? în mod clar nu ți-a făcut plăcere – am văzut cum arătai a doua zi. Deci, înainte să mă acuzi că sunt o mincinoasă, ți-aș sugera să te uiți mai bine la *tine…*

— Ajunge!

— Da? Nu-ți place să dai socoteală cu privire la alegerile *tale?* Ei bine, nici mie.

Mor își coborî brațul.

— Ieși afară!

— Bine.

Nu m-am uitat înapoi când am plecat. M-am întrebat dacă îmi auzea inima bătându-mi cu putere la fiecare pas pe care îl făceam prin tabăra noroioasă.

Amren mă găsi după nici măcar douăzeci de pași, cu un pachet în brațe.

— De fiecare dată când mă lăsați acasă, *cineva* reușește să fie tăiat.

CAPITOLUL 62

Nu am reușit să-i zâmbesc lui Amren. Abia îmi puteam ține bărbia ridicată.

Ea se uită în spatele meu, ca și când ar fi putut să vadă calea pe care plecasem de la cortul lui Mor; ca și când ar fi simțit că ne certaserăm.

— Ai grijă cum o provoci! mă avertiză Amren când am ajuns lângă ea, îndreptându-ne din nou spre cortul nostru. Sunt unele adevăruri pe care nici măcar Morrigan nu le-a înfruntat.

Furia se transformă repede în ceva rece, grețos și greoi.

— Cu toții ne certăm din când în când, fato, spuse Amren. Amândouă ar trebui să vă calmați și să încercați să vorbiți mâine.

— Bine.

Amren îmi aruncă o privire tăioasă, părul ei legănându-se odată cu mișcarea, dar ajunsesem la cortul meu.

Rhys și Azriel îl țineau pe Cassian între ei când îl așezară ușor pe un scaun de la biroul plin cu hârtii. Generalului era încă pământiu la față, dar cineva îi găsise o cămașă și spălase sângele. După felul în care Cassian stătea pleoștit pe scaun… Probabil că insistase să vină. Iar după cum Rhys își zburli părul când se îndreptă de cealaltă parte a biroului… Și acea rană fusese bandajată.

Rhys ridică o sprânceană când am intrat, pășind încă un pic apăsat. „îți spun mai târziu.”

Ghearele mă liniștiră, atingându-mi cea mai intimă barieră.

Amren trânti Cartea pe birou cu un zgomot surd, care răsună în pământul de sub picioarele noastre.

— A doua și penultima pagină, am spus eu, încercând să nu tresar la puterea Cărții care șerpui prin cort. Suriel a

pretins că este acolo cheia pe care o cauți ca să anulezi puterea Cazanului.

Am presupus că Rhys îi povestise lui Amren ce se întâmplase și că spusese cuiva să o aducă pe Nesta, de vreme ce ea intră prin clapele grele o clipă mai târziu.

— Le-ai adus? o întrebă Rhys pe Amren când Nesta se apropie tăcută de masă.

Încă acoperită cu noroi până la genunchi, sora mea se opri în partea cealaltă, departe de locul în care stătea acum Cassian, și îl măsură din priviri. Pe chip nu i se citea nimic, dar mâinile ei… Aș fi putut jura că degetele îi tremurară ușor înainte să le strângă în pumni și să se întoarcă spre Amren. Cassian o mai privi o clipă înainte să-și întoarcă și el capul spre Amren. Cât timp stătuse Nesta pe deal, privind lupta? Îl văzuse căzând?

Amren băgă mâna în buzunarul mantiei argintii și aruncă săculețul din catifea neagră pe birou, care trosni când atinse lemnul.

— Oase și pietre.

Nesta își înclină capul la vederea sacului.

„Sora ta a venit imediat când i-am explicat ce ne trebuie, spuse Rhys. Cred că faptul că a văzut cum Cassian a fost rănit a convins-o să nu se certe azi.“

Sau a convins-o pe sora mea să se certe cu altcineva.

Nesta ridică săculețul.

— Deci, dacă împrăștii astea ca un șarlatan de pe o stradă dosnică, voi găsi Cazanul?

Amren râse.

— Cam așa ceva.

Nesta avea noroi sub unghii, dar ea nu păru să observe când dezlegă săculețul și îi răsturnă conținutul. Trei pietre, patru oase.

Oasele erau maro și străluceau de cât erau de vechi; pietrele erau albe ca luna și netede ca sticla, toate însemnate cu câte o literă subțire, pe care nu o recunoșteam.

— Trei pietre pentru fețele Mamei, spuse Amren când o văzu pe Nesta ridicând din sprâncene. Patru oase… dintr-un motiv născocit de *șarlatani,* de care nici măcar nu vreau să-mi amintesc.

Nesta pufni și Rhys făcu la fel.

— Deci ce, le scutur în mâini și le arunc? Cum să înțeleg ceva?

— Ne dăm noi seama, spuse Cassian, cu vocea răgușită și obosită. Dar începe prin a le ține în mână și a te gândi la Cazan.

— Nu te *gândi* pur și simplu, îl corectă Amren. Trebuie să îți trimiți mintea *spre* el. Găsește legătura dintre voi.

Chiar și eu m-am oprit când am auzit așa ceva. Iar Nesta, acum cu pietrele și oasele în mână… Ea nu închise ochii.

— Eu… trebuie să îl… ating?

— Nu, o avertiză Amren. Doar să te apropii. Găsește-l, dar fără să interacționezi cu el.

Nesta tot nu se mișcă. Îmi spusese că nu putea folosi cada din cauza amintirilor pe care i le stârnea…

— Nimic nu te poate răni aici, îi zise Cassian.

El inspiră, gemu încet și se ridică în picioare. Azriel încercă să-l oprească, dar Cassian îl dădu la o parte și se duse lângă sora mea, sprijinindu-se cu o mână de birou când în cele din urmă se opri.

— Nimic nu te poate răni, repetă el.

Nesta încă îl privea când închise în sfârșit ochii. Eu m-am mișcat, iar unghiul îmi permise să văd ce nu observasem înainte.

Nesta stătea în fața hărții, cu un pumn de oase și pietre deasupra ei. Cassian rămase lângă ea, cu cealaltă mână pe spatele ei.

Și m-am mirat că îi permisese să o atingă; m-am mirat la fel de mult ca de mâna stropită de noroi pe care o întinse. Concentrarea i se întipări pe chip.

Ochii i se mișcară pe sub pleoape, ca și când ar fi scrutat

lumea.
— Nu văd nimic.
— Mergi mai departe, o îndemnă Amren. Găsește firul dintre voi! Ea încremeni, dar Cassian se apropie, iar sora mea se liniști din nou. Trecu un minut. Apoi încă unul.
Un mușchi zvâcni pe fruntea Nestei, care ridică o mână. Începu să respire rapid și sacadat, strângând din buze când gâfâi printre dinți.
— Nesta! o avertiză Cassian.
— Liniște! izbucni Amren.
Ea scoase un mic sunet – unul de groază.
— Unde este, fato? o întrebă Amren. Deschide pumnul! Lasă-ne să vedem!
Nesta își înclește și mai mult degetele, albul monturilor fiind la fel de intens ca pietrele pe care le ținea.
Orice ar fi făcut, era prea intens…
M-am întins spre ea. Nu fizic, ci cu mintea.
Dacă porțile mentale ale lui Elain erau cele ale unei grădini adormite, ale Nestei păreau să aparțină unei fortărețe antice, înalte și brutale, ca acelea în care îmi imaginam că odată fuseseră țintuiți oamenii.
Dar erau larg deschise. Iar înăuntru…
Era întuneric.
Un întuneric așa cum nu văzusem niciodată, nici măcar la Rhysand. „Nesta!”
Am făcut un pas în mintea ei.
Imaginile se izbiră în mine.
Una după alta, le-am văzut.
Armata care se întindea spre orizont. Armele, ura, numărul impresionat de războinici.
L-am văzut stând deasupra unei hărți într-un cort de război, flancat de Jurian și câțiva comandanți, Cazanul fiind în mijlocul camerei din spatele lor.
Iar în cort, Nesta, țintuită pe loc, era atentă la rege și la Cazan.
Cu o frică nediluată.

— Nesta!

Ea nu păru să mă audă când îi fixă cu privirea.

M-am întins spre mâna ei.

— L-ai găsit. Văd unde este.

Când își îndreptă, în sfârșit, atenția către mine, Nesta era palidă la față.

— Feyre!

Surpriza îi lumină groaza din ochi.

— Să ne întoarcem, am spus eu.

Ea dădu din cap și ne-am întors. Dar am simțit… amândouă.

Nu pe rege sau pe comandanții care plănuiau cu el. Nu pe Jurian când juca jocul mortal al înșelătoriei, ci pe Cazan, ca și când o bestie adormită ar fi deschis un ochi.

Cazanul păru și el să ne simtă, urmărindu-l. Să ne simtă *acolo.*

L-am simțit agitându-se ca și când s-ar fi întins spre Nesta. Am apucat-o pe sora mea și am fugit.

— Deschide pumnul! i-am ordonat când am fugit spre porțile de fier către mintea ei. Deschide— *acum!*

Ea gâfâi, iar acea forță monstruoasă se mări în urma noastră, un val negru ridicându-se.

— Deschide-l *acum* sau va ajunge aici. Deschide-l *acum,* Nesta!

Am auzit cuvintele când m-am aruncat afară din mintea ei – le-am auzit deoarece strigasem în acel cort.

Cu un suspin, Nesta își desfăcu pumnul, împrăștiind pietrele și oasele pe hartă.

Cassian o prinse cu un braț în jurul taliei când ea se clătină, iar mișcarea îl făcu să șuiere de durere.

— Ce *naiba…*

— Uite, șopti Amren.

Nicio aruncare nu ar fi putut face asta – în afară de una binecuvântată de magie.

Pietrele și oasele formau un cerc perfect și strâns în jurul unui punct de pe hartă.

Nesta și cu mine ne-am albit. Văzuserăm mărimea armatei – amândouă. În timp ce Hybernul ne condusese spre nord, lăsându-ne să îi urmărim în aceste două lupte…

Regele își adunase armata de-a lungul marginii vestice a teritoriului uman, poate la mai puțin de două sute de kilometri de proprietatea familiei noastre.

*

Rhys îi chemă pe Tarquin și pe Helion ca să le arate ce descoperiserăm.

Prea puțini. Aveam prea puțini soldați ca să atacăm armata aceea, chiar și cu cele trei de aici. Îi arătasem lui Rhysand ce văzusem, iar el le arătase și celorlalți.

— Kallias va sosi curând, spuse Helion, trecându-și mâna prin părul negru.

— Ar trebui să aducă patruzeci de mii de soldați, spuse Cassian. Mă îndoiesc de faptul că are măcar jumătate.

Rhys se tot holba la grămada de pietre și oase de pe hartă. Am simțit cum mânia emană din el – nu doar din cauza Hybernului, ci pentru că nu se gândise că acesta ar fi putut să se joace intenționat cu noi, poziționându-ne aici.

Dominasem aceste două lupte, însă Hybernul câștigase un avantaj în războiul acesta.

El știa ce aștepta în Mijloc.

Iar Hybernul ne forțase acum să ne adunăm aici – în acest loc – astfel încât el și armata lui imensă să ne conducă spre nord. Departe de sud, împingându-ne în cele din urmă în Mijloc sau forțându-ne să ne despărțim, ca să evităm încurcătura amenințătoare de copaci și locuitori.

Iar dacă ne luptam cu ei… Am fi riscat să murim.

Niciunul dintre noi nu era destul de prost să-și facă planuri în funcție de Jurian, indiferent cui i-ar fi fost credincios. Cea mai bună șansă a noastră era să tragem de timp pentru ca Thesan și Kallias, ceilalți aliați ai noștri, să sosească.

Tamlin alesese pe cine să sprijine în acest război. Și chiar dacă ar fi ales Prythianul, i-ar fi rămas misiunea de a aduna armata Regatului Primăverii, după ce îi distrusesem încrederea în el.

Iar Miryam și Drakon… „Nu avem destul timp, îmi spuse Rhys. Ca să îi căutăm, să-i găsim și să le aducem înapoi armata. Am putea să ne întoarcem și să aflăm că Hybernul ne-a distrus armata.”

Dar mai era și Cioplitorul – dacă aș fi îndrăznit să risc să-i aduc oglinda. Nu i-am spus și nu i-am oferit opțiunea asta. Nu înainte să fiu sigură că nu aș fi leșinat din cauza epuizării.

— Ne vom mai gândi la asta, spuse Tarquin oftând. Să ne întâlnim mâine la răsărit. Luarea unei decizii după o zi grea nu a folosit niciodată nimănui.

Helion confirmă și ieși afară. Mi-a fost greu să nu mă holbez, să nu îi compar trăsăturile cu cele ale lui Lucien. Aveau același nas, ciudat de identic. Cum de nimeni nu îi spusese asta niciodată?

Am presupus că era ultima mea grijă. Tarquin se încruntă la hartă o ultimă dată și spuse:

— Vom găsi o cale să înfruntăm situația.

Rhys dădu din cap, în timp Cassian strâmbă din buze și se așeză din nou pe scaun pentru discuție, bând o fiertură vindecătoare din cana pe care i-o adusese Azriel.

Tarquin se întoarse de la masă, tocmai când clapele cortului făcură loc pentru doi umeri lați…

Varian. Nici măcar nu se uită la Marele lui Lord, îndreptându-și atenția direct spre locul în care Amren stătea în capul mesei, ca și când ar fi simțit că ea era acolo sau că i-ar fi spus cineva, iar el venise alergând.

Amren își ridică privirea din Carte când Varian se opri. Un zâmbet sfios îi flutură pe buzele roșii.

Pielea măslinie a lui Varian era încă împroșcată cu sânge și murdărie care-i acopereau armura argintie și părul alb tuns scurt. El nu păru să observe și nici să-i pese

când se îndreptă spre Amren.

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să vorbească atunci când Varian căzu în genunchi în fața scaunului lui Amren, după ce îi cuprinse chipul șocat în mâinile lui late și o sărută.

CAPITOLUL 63

Niciunul dintre noi nu mai rămăsese mult timp după cină.

Amren și Varian nici măcar nu se deranjaseră să ni se alăture.

Nu, femela îi cuprinsese talia cu picioarele chiar acolo, în fața noastră, iar el se ridicase odată cu ea, cu o mișcare rapidă. Nu-mi dădusem seama cum reușise Varian să îi scoată din cort în timp ce el o săruta, iar Amren își trecea mâinile prin părul lui, scoțând zgomote enervant de mieroase când dispărură în tabără.

Rhys râsese încet când am rămas cu toții cu gura căscată după ei.

— Presupun că ăsta e felul în care a decis Varian să-i spună lui Amren că e recunoscător că ea ne-a ordonat să mergem în Adriata.

Tarquin se crispă.

— În vacanțe, vom avea pe rând de-a face cu ei.

Cassian chicoti răgușit și se uită la Nesta, care era la fel de palidă și de tăcută. Ce văzuse ea, ce *văzusem eu* în mintea ei…

Mărimea acelei armate…

— Mănânci sau dormi? o întrebase Cassian pe Nesta.

Iar eu, sinceră să fiu, nu mi-am dat seama dacă era un fel de invitație. M-am gândit dacă să îi spun sau nu că nici nu era în stare s-o facă.

— Mă duc la culcare, îi răspunse Nesta simplu, oboseala din voce nelăsând loc de interpretări.

Rhys și cu mine am reușit să mâncăm, discutând în liniște ce văzusem. Extenuarea mă apăsa cu fiecare respirație și abia am terminat friptura de oaie înainte să mă urc în pat și să adorm pe pături. Rhys mă trezi doar ca

să îmi dea jos cizmele și jacheta.
A doua zi dimineață, urma să ne dăm seama cum aveam să ne ocupăm de toate. În sfârșit, aveam să-i vorbesc lui Amren despre ajutorul pe care voiam să i-l cer lui Bryaxis pentru a lichida armata aceea.
Poate că era altceva ce nu vedeam, poate o șansă în plus la salvare, în afară de anularea vrăjii.
Visele mele erau o grădină încâlcită, spinii agățându-se de mine, în timp ce treceam printre ei.
În vis mi-a apărut Suriel, creatura sângerând și zâmbindu-mi. Am visat cum Țesătoarea o sfâșia pe Ianthe în timp ce preoteasa încă țipa. L-am visat pe Lordul Graysen – muritor și tânăr – stând la marginea taberei și chemând-o pe Elain, spunându-i că avea să vină după ea și să o ia acasă. Că găsise o cale să desfacă ce i se făcuse și să o transforme din nou în om.
Am visat Cazanul din cortul de război al Regelui Hybernului, atât de întunecat și de adormit… trezindu-se când Nesta și cu mine stăteam acolo, invizibile.
Cum ne privise și ne *recunoscuse.*
Îl simțeam urmărindu-mă chiar și în vise. Îl simțeam întinzând un fuior vechi și negru spre mine…
M-am trezit tresărind!.
Rhys era gol lângă mine, somnul îndulcindu-i trăsăturile. În întunericul cortului, am ascultat pârâitul focurilor de afară, șoaptele adormite ale soldaților de gardă, vântul care șuiera de-a lungul corturilor, fluturând steagurile din vârf.
Am scrutat întunericul, ascultând.
Pe brațe mi se făcuse pielea ca de găină.
— Rhys!
El se trezi imediat și se ridică.
— Ce este?
— Ceva… Am auzit atât de intens încât mă dor urechile. Este ceva aici. Ceva este în neregulă.
El se mișcă, punându-și pantalonii și centura cu cuțite.

L-am urmat, încercând încă să ascult, bâjbâindu-mi cataramele.

— Am visat, am șoptit eu. Am visat Cazanul… și că *urmărea* din nou.

— *Rahat!*

Cuvântul fu o șoaptă.

— Cred că am deschis o ușă, am șoptit eu, încălțându-mă cu cizmele. Cred… cred… Nu am reușit să termin propoziția când m-am grăbit spre clapele cortului, urmată de Rhys. Nesta! Trebuia să o găsesc pe Nesta…

Părul șaten-auriu licări în lumina focului, iar ea era deja acolo, grăbindu-se spre mine, încă în cămașa de noapte.

— Și tu îl auzi, spuse gâfâind.

Să îl aud? Nu îl auzeam, doar îl *simțeam…*

Silueta fragilă a lui Amren apăru de după un cort, purtând ceea ce părea a fi cămașa lui Varian. Îi ajungea până la genunchi, iar proprietarul său era într-adevăr în spatele ei, cu pieptul gol la fel ca Rhys și cu ochii mari.

Picioarele goale ale lui Amren erau împroșcate cu noroi și iarbă.

— A venit aici… puterea lui. O simt șerpuind. *Urmărind!.*

— Cazanul! spuse Varian, încruntându-se. Dar… este *conștient?*

— Ne-am uitat prea în profunzime, spuse Amren. Lăsând lupta la o parte, știe unde suntem tot așa cum și noi știm unde se află.

Nesta ridică o mână.

— *Ascultați!*

Iar atunci am auzit.

Era un cântec și o invitație, un grup de note cântate de o voce masculină și feminină în același timp, tânără și bătrână, obsedantă și ispititoare și…

— Eu nu aud nimic, spuse Rhys.

— Tu nu ești Creat, izbucni Amren. Dar noi suntem. Noi trei…

Din nou, Cazanul își cântă melodia de sirenă.

Am simțit repulsia până în oase.
— Ce *vrea?*
L-am simțit retrăgându-se și strecurându-se în noapte.
Azriel ieși din umbră.
— Ce *e* aia? șuieră el.
Am ridicat din sprâncene.
— Ai auzit?
El scutură din cap.
— Nu – dar umbrele, vântul... se retrag.
Cazanul cântă din nou de la distanță, retrăgându-se.
— Cred că pleacă, am șoptit eu.
Cassian se clătină spre noi o clipă mai târziu, ținându-se cu o mână de piept și urmat de Mor. Nici măcar nu se uită la mine și nici eu la ea, în timp ce Rhys le spuse. Stând împreună în miezul nopții...
Cazanul cântă ultima notă și apoi tăcu.
Prezența, greutatea... dispărură.
Amren oftă.
— Hybernul știe unde suntem și, probabil, Cazanul a vrut să vadă și el, după ce l-am șicanat.
Mi-am frecat fața.
— Să ne rugăm să nu mai apară.
Varian își înclină capul.
— Deci voi trei... puteți să-l auziți și să-l simțiți pentru că ați fost *Create?*
— Așa s-ar părea, spuse Amren, părând înclinată să îl tragă înapoi de unde veniseră, ca să termine ceea ce, fără îndoială, făceau.
Dar Azriel spuse încet:
— Și Elain?
Ceva rece mă străbătu. Nesta doar îl fixa cu privirea pe Azriel. Îl tot fixa cu privirea...
Apoi începu să fugă.
Picioarele goale îi alunecară prin noroi, stropindu-mă când am alergat spre cortul surorii noastre.
— Elain...

Nesta deschise cortul.

Se opri atât de brusc încât m-am izbit în ea. Cortul… cortul era gol.

Nesta intră, dând la o parte păturile, ca și când Elain ar fi intrat, cumva, în pământ.

— *Elain!*

M-am învârtit prin tabără, scrutând corturile din apropiere. O privire spre Rhys îmi transmise ce am fi găsit înăuntru. O sabie illyriană îi apăru în mână înainte să se teleporteze.

Azriel veni lângă mine, chiar în cortul în care Nesta se ridicase acum în picioare. El își strânse aripile când se strecură prin spațiul îngust, ignorând mârâitul de avertisment al Nestei, și îngenunche la pat.

El pipăi păturile șifonate cu o mână plină de cicatrice.

— Sunt calde încă.

Afară, Cassian dădea deja ordine, tabăra trezindu-se.

— Cazanul, am șoptit eu. Cazanul se îndepărta, pleca undeva…

Nesta deja se mișca, alergând spre locul în care auzisem acea voce, *ademenind-o* pe Elain.

Știam cum o făcuse.

Visasem asta.

Graysen stătea la marginea taberei, strigând-o, promițându-i dragoste și vindecare.

Am ajuns la dumbrava de la marginea taberei tocmai când Rhys apăru din noapte, cu sabia acum în teaca de pe spate și ținând ceva în mâini. Nicio emoție nu i se citea pe chip.

Nesta scoase un sunet care ar fi putut fi un suspin când mi-am dat seama ce găsise la marginea pădurii. Ce lăsase în urmă Cazanul în graba de a se întoarce în tabăra de război a Hybernului sau ca un dar sfidător.

Mantia de un albastru-închis a lui Elain, care încă-i reținea căldura trupului.

CAPITOLUL *64*

Nesta se așeză cu capul în mâini, în cortul meu. Nu vorbi și nu se mișcă. Se ghemui în sinea ei, încercând să rămână întreagă – așa părea și așa mă simțeam și eu.

Elain… luată în armata Hybernului.

Nesta furase ceva important de la Cazan, iar în clipele în care Nesta îl căutase pentru noi… Cazanul aflase ce era important pentru *ea.*

Deci Cazanul furase ceva în schimb.

— O vom recupera, spuse răgușit Cassian din locul în care era cocoțat pe cotiera rotundă a șezlongului din micul salon, urmărind-o atent. Rhys, Amren și Mor se întâlneau cu ceilalți Mari Lorzi, aducându-le la cunoștință ce se întâmplase, verificând dacă știau ceva și dacă ar fi putut să fie de ajutor.

Nesta își coborî mâinile, ridicându-și capul. Ochii îi erau roșii, iar buzele subțiri.

— Ba nu. Ea arătă spre harta de pe masă. Am văzut cât de mare este armata și cine face parte din ea. Am *văzut-o* și niciunul dintre *voi* nu are nicio șansă să ajungă în mijlocul ei. Nici măcar tu, adăugă ea când Cassian deschise gura din nou. *Mai ales* că ești rănit.

Și ce i-ar fi făcut Hybernul lui Elain – ce poate deja îi făcea…

Din umbrele de lângă intrarea în cort, Azriel spuse, ca și când ar fi dat un răspuns într-o ceartă nerostită.

— O voi aduce înapoi!

Nesta își mută privirea spre Îmblânzitorul Umbrelor. Ochii căprui ai lui Azriel străluciră auriu în umbră.

— Atunci, vei muri, zise Nesta.

— O voi aduce înapoi, repetă Azriel, furia citindu-i-se în privire.

Cu umbrele, poate că ar fi avut o șansă să se strecoare. Dar trebuia să se gândească la protecții, la magia veche și la regele cu vrăjile lui și Cazanul…

Pentru o clipă, am văzut setul de vopsele cumpărat cândva de Elain cu banii economisiți. Roșul, galbenul și albastrul care îmi plăcuseră și cu care vopsisem măsuța de toaletă din coliba noastră. Trecuseră ani buni de când nu mai pictasem; nu îndrăznisem să cheltuiesc bani pentru mine… Dar Elain o făcuse.

M-am ridicat în picioare și-am întâlnit privirea furioasă a lui Azriel.

— Vin cu tine, am spus eu hotărâtă.

Azriel dădu din cap.

— Nu vei ajunge niciodată destul de departe în tabără, mă avertiză Cassian.

— Voi intra direct.

Iar când ei se încruntară, eu m-am transformat, dar nu folosind o vrajă, ci schimbându-mi cu adevărat trăsăturile.

— Fir-ar să fie! șopti Cassian după ce am terminat.

Nesta se ridică în picioare.

— S-ar putea ca ei să știe deja că ea este moartă.

Deoarece acum avea chipul și părul lui Ianthe. Schimbarea aproape îmi epuizase magia și așa sleită. Încă un lucru… și ar fi putut să nu-mi mai rămână suficientă încât să-mi păstrez noua înfățișare. Dar mai erau și alte căi pentru ce aveam nevoie.

— Îmi trebuie una dintre pietrele tale Siphon, i-am spus lui Azriel. Cea albastră era un pic mai închisă, dar noaptea… probabil că ei nu ar fi observat diferența.

El întinse palma în care apăru o piatră rotundă, plată și albastră pe care mi-o aruncă. Eu am strâns piatra caldă, puterea ei zvâcnindu-mi în vene ca un puls nepământean când m-am uitat la Cassian.

— Unde este fierarul?

*

Fierarul taberei nu-mi adresă nicio întrebare când i-am dat sfeșnicele din cortul meu și piatra Siphon a lui Azriel. Când i-am cerut să îmi facă acea coroniță. Imediat.

Unui fierar muritor poate că i-ar fi luat un timp… câteva zile. Dar unuia Fae…

Înainte ca el să termine, Azriel se dusese la preoteasa taberei și adusese un rând din veșmintele ei de rezervă. Poate că nu erau identice cu cele ale lui Ianthe, dar erau destul de asemănătoare. Ca Mare Preoteasă, nimeni nu îndrăznea să se uite prea atent la ea. Să pună întrebări.

Tocmai îmi așezasem coronița peste glugă când Rhys intră în cortul nostru. Azriel își ascuțea Povestitorul-Adevărului cu o concentrare neobosită, Cassian ascuțind armele pe care trebuia să mi le fixez pe sub veșminte, peste hainele illyriene din piele.

— El îți va simți puterea, i-am spus lui Rhys înainte ca el să poată vorbi.

— Știu, zise răgușit Rhys.

Și mi-am dat seama că ceilalți Mari Lorzi nu găsiseră soluții.

Mâinile începură să-mi tremure. Știam ce șanse aveam și ce aș fi înfruntat acolo. Văzusem totul în mintea Nestei, în urmă cu câteva ore.

Rhys se apropie, prinzându-mă de mâini și uitându-se la *mine,* nu la chipul lui Ianthe, ca și când mi-ar fi văzut sufletul.

— Tabăra e înconjurată de protecții. Nu te poți teleporta. Va trebui să intri mergând pe jos și să ieși. Apoi, te poți teleporta înapoi aici.

Am dat din cap.

El mă sărută pe frunte.

— Ianthe le-a vândut pe surorile tale, spuse el, vocea devenindu-i tăioasă și dură. Este normal să te folosești de ea ca să o recuperezi pe Elain.

El îmi cuprinse fața și-și apropie nasul de al meu.

— Să nu te lași distrasă! Să nu zăbovești! Ești o războinică și războinicii știu când să lupte.

Am dat din cap, respirația noastră contopindu-se.

Rhys mormăi.

— Ne-au luat ce ne aparține, iar noi nu permitem ca acele crime să nu fie pedepsite.

Puterea lui se undui și se învârti în jurul meu.

— Să nu te temi! șopti Rhys. Să nu eziți. Să nu cedezi. Intri, o iei și ieși.

Am dat din nou din cap.

— Amintește-ți că ești un lup și că nu poți fi închisă!

El mă sărută din nou pe frunte, sângele zvâcnindu-mi și fierbând în mine, poruncindu-mi să vărs sânge.

Am început să-mi fixez armele pe care Cassian le aliniase în rânduri ordonate pe masă, Rhys ajutându-mă cu chingile și găicile, poziționându-le astfel încât să nu se vadă pe sub veșminte. Singura pe care nu am reușit să o potrivesc fu sabia illyriană – era imposibil să o ascund și să o scot cu ușurință. Cassian îmi dădu un pumnal în plus, ca să-i compenseze lipsa.

— O duci și le aduci înapoi, Îmblânzitor al Umbrelor, îi spuse Rhys lui Azriel când am venit lângă spion, simțind greutatea armelor și unduirea veșmintelor groase. Nu-mi pasă pe câți trebuie să-i ucizi ca să o faci! Ai să vii cu amândouă!

Azriel dădu sever și constant din cap.

— Jur, Mare Lord!

Cuvinte și titluri oficiale.

L-am apucat pe Azriel de mâna cu cicatrice, greutatea pietrei Siphon apăsându-mi fruntea prin glugă. Ne-am uitat la Rhys, la Cassian, la Nesta și la Mor când aceasta din urmă apăru cu respirația tăiată între clapele cortului. Mor își îndreptă privirea spre mine și apoi spre Îmblânzitorul Umbrelor și se aprinse de șoc și frică…

Dar noi am dispărut.

Briza întunecată a lui Azriel era diferită de cea a lui

Rhys. Mai rece. Mai tăioasă. Spinteca lumea ca o lamă, îndreptându-ne spre tabăra de război.

Era încă noapte, urmând ca soarele să răsară poate peste două ore, când am aterizat într-o pădure deasă, pe un deal de unde se vedea periferia taberei mărețe.

Regele folosise aceleași vrăji cu care Rhys înconjurase Velarisul și armata noastră. Vrăji ca să o ascundă vederii și să-i împiedice pe cei care se apropiau prea mult.

Aterizasem în mijlocul lor, mulțumită detaliilor oferite de Nesta, văzând perfect orașul de soldați care se întindea în noapte.

Focurile de tabără care ardeau erau la fel de multe ca stelele. Animalele mușcau și mârâiau, trăgând de lese și de lanțuri. Armata se întindea la nesfârșit, peste tot plutind o groază ascunsă, care sorbea viața pământului.

Azriel se pierdu tăcut în întuneric, până ce ajunse să fie doar umbra mea.

Am înfoiat roba galbenă a preotesei, mi-am aranjat coronița de pe cap și am început să cobor dealul, în mijlocul armatei Hybernului.

CAPITOLUL 65

Primul test informativ avea să fie și cel mai periculos.

Trebuia să trec pe lângă gărzile postate la marginea taberei, să aflu dacă auziseră de moartea lui Ianthe și ce fel de putere avea ea cu adevărat, aici.

Mi-am păstrat masca drăguță și fericită pe care o afișa mereu, cu capul drept, inelul de împerechere întors și pus la cealaltă mână, cele câteva brățări de argint pe care Azriel le împrumutase de la preoteasa taberei atârnându-mi pe încheieturile mâinilor. Le-am lăsat să zăngăne zgomotos, așa cum făcea ea, ca o pisică cu un clopoțel la zgardă.

Un animal de companie – am presupus că Ianthe nu era decât un animal de companie pentru rege.

Nu îl vedeam pe Azriel, dar îl simțeam ca și când piatra Siphon ar fi defilat singură în vreme ce nestemata lui Ianthe era limitată. El se oprea în toate conurile de umbră, țâșnind înainte și înapoi.

Cele șase gărzi care flancau intrarea în tabără o supraveghează pe Ianthe ieșind din întuneric, cu un dezgust nemascat. Mi-am calmat inima și m-am *transformat* în ea, mândră și timidă, vanitoasă și prădătoare, sfântă și senzuală.

Paznicii nu mă opriră când am trecut pe lângă ei, continuându-mi drumul pe aleea lungă ce străbătea tabăra nesfârșită. Nu se arătară confuzi sau așteptând ceva.

Nu am îndrăznit să-mi plec umerii sau să oftez de ușurare. Nu când mergeam pe drumul lat, mărginit de corturi și fortificații, focuri și creaturi la care nu m-am uitat, spre care nici măcar nu m-am întors când scoteau sunete către mine.

Acest loc făcea Regatul Coșmarurilor să semene cu un

salon din lumea oamenilor, plin cu fecioare caste care brodau perne.

Și undeva în acest puț al iadului... era Elain. I-o prezentase, oare, Cazanul regelui? Sau era încă între lumi, prinsă într-o dimensiune întunecată în care se afla doar Cazanul?

Văzusem cortul regelui în viziunea Nestei. Nu păruse la fel de departe ca acum, ridicându-se ca o bestie imensă și țepoasă din mijlocul taberei. Intrarea în el ar fi însemnat un alt rând de obstacole.

Dacă am fi ajuns până acolo fără să fim observați!

Noaptea ne avantaja. Soldații treji fie erau implicați în diverse activități îngrozitoare, fie stăteau de pază și își doreau să le fi putut face. Ceilalți dormeau.

Era ciudat să mă gândesc la faptul că Hybernul chiar avea nevoie de odihnă, mi-am dat seama cu fiecare pas țanțoș și zăngănit al bijuteriilor spre mijlocul taberei.

Cumva, presupusesem că ei erau dincolo de asta – legendari, nesfârșiți în puterea și furia lor.

Dar și ei oboseau, mâncau și dormeau.

Poate că nu la fel de ușor sau de mult ca oamenii, dar, cu două ore înainte de răsărit, am avut noroc. De îndată ce soarele ar fi alungat umbrele, totuși... Odată ce mi-ar fi făcut golurile din costum vizibile...

Mi-a fost greu să scrutez corturile pe lângă care treceam și să mă concentrez la sunetele din tabără, în timp ce mă prefăceam a fi cineva obișnuit cu ele. Nici măcar nu știam dacă Ianthe *avea* un cort aici – dacă i se permitea să se apropie de rege oricând își dorea.

Mă îndoiam că am fi putut să intrăm direct în cortul lui personal și să aflăm unde naiba era Elain.

Un imens foc de tabără ardea mocnit și pârâia în apropiere de mijlocul taberei, sunetele petrecerii ajungând la noi cu mult înainte de a o vedea.

Mi-am dat seama în câteva clipe că majoritatea soldaților *nu* dormeau.

Ei erau aici, sărbătorind.

Unii dansau în cerc în jurul focului, siluetele lor contorsionate fiind doar niște umbre diforme care fugeau prin noapte. Alții beau bere din butoaie mari de stejar pe care le-am recunoscut ca fiind chiar din depozitele lui Tamlin. Unii se agitau și doar priveau.

Dar printre râsete, cântece și muzică, peste vuietului focului… se auzi un țipăt.

O umbră mă apucă de umăr, amintindu-mi să nu fug.

lanthe nu ar fi alergat, nu și-ar fi arătat îngrijorarea.

Gura mi se uscă când țipătul se auzi din nou.

Nu am suportat să îl las să continue, să văd ce se făcea…

Cu o mână nevăzută, Azriel mi-o prinse pe a mea, trăgându-mă mai aproape. Furia i se undui din silueta invizibilă.

Am făcut un tur lent al petrecerii, văzând mai clar unele lucruri. Țipetele…

Nu era Elain.

Nu era Elain cea care atârna de un grilaj din apropierea podiumului improvizat din granit.

Era unul dintre Copiii celor Binecuvântați, fata tânără și zveltă…

Stomacul mi se răsuci, amenințând să mi se ridice în gât. Alți doi erau înlănțuiți lângă ea. După felul în care atârnau și după rănile de pe trupurile lor goale…

Clare. Li se făcuse ceea ce i se făcuse și lui Clare. Și, precum Clare, fuseseră lăsați acolo să putrezească, lăsați pentru ciorile care cu siguranță ar fi sosit la răsărit.

Fata atârna de mai mult timp.

Nu puteam. Nu puteam să o *las* acolo…

Dar, dacă aș fi zăbovit prea mult, ei ar fi văzut. Și să atrag atenția asupra mea…

Aș fi putut să mă împac cu asta? Cândva, ucisesem doi nevinovați ca să îi salvez pe Tamlin și poporul lui. La fel de bine aș fi putut să o omor, dacă aș fi lăsat-o acolo ca să-mi salvez sora.

Străină. Ea era doar o *străină…*

— El te caută, rosti tărăgănat și dur un mascul.

M-am întors ca să-l văd pe Jurian venind dintre două corturi, legându-și centura săbiei. Am aruncat o privire la podium. Și, ca și când o mână invizibilă ar fi alungat fumul…

Acolo, Regele Hybernului stătea tolănit pe scaunul lui, cu capul sprijinit pe un pumn și oarecum amuzat în timp ce studia dezmățul, tortura și chinul; adularea mulțimii care se întorcea ocazional ca să închine un pahar sau să facă o plecăciune spre el.

Mi-am impus să-mi îmblânzesc vocea, să mă adaptez la ritmul vioi.

— Am fost ocupată cu surorile mele.

Jurian se holbă la mine încă o clipă, privirea alunecându-i spre piatra Siphon de pe capul meu.

Am știut care a fost momentul în care și-a dat seama cine eram. Ochii căprui i se măriră un pic.

— Unde este ea? am șoptit eu.

Jurian zâmbi arogant. Nu mie, ci oricui ne privea.

— Au trecut deja câteva săptămâni de când tânjești după mine, spuse el mieros. Poartă-te ca atare!

Gâtul mi se strânse, dar mi-am pus o mână pe antebrațul lui, fluturând din pleoape la el când m-am apropiat.

El pufni amuzat.

— Mi-e greu să cred că așa i-ai câștigat inima.

Am încercat să nu mă încrunt.

— *Unde* este?

— În siguranță. Neatinsă.

Pieptul mi se prăbuși la cuvintele acelea.

— Nu pentru mult timp, spuse Jurian. L-a șocat când a apărut în fața Cazanului. A ordonat să fie închisă. A venit aici ca să se gândească la ce ar putea face cu ea. Și cum să te facă să plătești pentru asta.

Mi-am trecut o mână pe brațul lui, apoi mi-am sprijinit-o pe pieptul său, în dreptul inimii.

— Unde este?

Jurian se înclină ca și când m-ar fi sărutat și își apropie buzele de urechea mea.

— Ai fost destul de deșteaptă să o ucizi înainte să-i iei forma?

I-am strâns jacheta.

— A primit ce meritai.

L-am simțit pe Jurian zâmbindu-mi la ureche.

— Este în cortul lui. Înlănțuită cu oțel și o mică vrajă din cartea lui preferată.

— La naiba! Poate că ar fi trebuit să-l aduc pe Helion, care putea să distrugă aproape orice…

Jurian îmi prinse bărbia între degetul mare și arătător.

— Vino cu mine în cortul meu, Ianthe! Să văd ce poate face gura aia a ta frumoasă.

Am făcut un efort să nu dau înapoi, dar l-am lăsat pe Jurian să-mi pună o mână pe spate. El chicoti.

— Se pare că deja ai niște arme cu tine. Nu ai nevoie de mine.

I-am zâmbit frumos.

— Cum rămâne cu fata de pe grilaj?

întunericul îi licări în ochi.

— Au fost multe înaintea ei și multe altele îi vor urma.

— Nu o pot lăsa aici, i-am spus printre dinți.

Jurian mă conduse prin labirintul de corturi, îndreptându-se spre cercul interior.

— Sora ta sau ea – nu vei putea să le scoți pe amândouă.

— Adu-mi-o și o voi face!

— Spune că ai vrea să te rogi în fața Cazanului înainte să te retragi, mormăi Jurian.

Am clipit și mi-am dat seama că înaintea noastră erau gărzi **și** cortul mare de culoarea osului. Mi-am împreunat mâinile în față **și** i-am spus lui Jurian:

— Înainte să ne… retragem, aș vrea să mă rog în fața marelui Cazan. Ca să-i mulțumesc pentru dărnicia de azi.

Jurian se încruntă ca un bărbat gata să se împerecheze,

dar care fusese respins pentru moment.

— Grăbește-te! spuse el făcând semn din bărbie spre gărzile de ambele părți ale clapelor cortului.

I-am surprins privirea pe care le-o aruncă, parcă de la un mascul la altul. Paznicii nu se deranjară să-și ascundă privirile pofticioase când am trecut pe lângă ei.

Și de vreme ce *eram* Ianthe... Le-am zâmbit senzual, măsurându-i din priviri pentru o altfel de cucerire decât cea pentru care veniseră în Prythian.

Rânjetul cu care îmi răspunse cel din dreapta îmi spuse că era disponibil.

„Mai târziu, mi-am impus să-i răspund din privire. După ce termin cu omul."

El își aranjă cureaua când m-am strecurat în cortul slab luminat și rece precum cerul dinaintea răsăritului.

Nu era nicio lumină fae și nu ardea niciun foc, iar în mijlocul cortului imens... un întuneric devora lumina. Era Cazanul.

Mi se ridică părul de pe brațe.

Jurian îmi șopti la ureche:

— Ai cinci minute să ieși. Du-o la marginea vestică, unde e o stâncă deasupra râului. Ne întâlnim acolo.

Am clipit la el.

Zâmbetul lui Jurian fu un licăr alb în întuneric.

— Să nu intri în panică dacă auzi țipete. E diversiunea lui. El zâmbi spre umbre. Sper că poți căra trei, îmblânzitor al Umbrelor!

Azriel nu confirmă că era acolo, că auzise.

Jurian mă mai studie o clipă.

— Păstrează un pumnal pentru inima ta. Dacă te prind vie, regele va... El scutură din cap. Nu îi lăsa să te prindă în viață.

Apoi, el plecă.

După o clipă, Azriel ieși din umbrele profunde din colțul cortului și făcu semn din bărbie spre cortinele din spate. Am început să recit una dintre multele rugăciuni ale lui

Ianthe, un discurs drăguț pe care o auzisem rostindu-l de o mie de ori în Regatul Primăverii.

Ne-am grăbit călcând pe covoare, ferindu-ne de mese și mobilă, recitându-i rugăciunile în tot acest timp.

Azriel dădu cortina la o parte…

Elain era în cămașa ei de noapte. Cu căluș și cu încheieturile mâinilor înfășurate în oțel care strălucea violet, ea căscă ochii când ne văzu pe Azriel și pe *mine…*

Mi-am reluat înfățișarea, ducându-mi o mână la buze când Azriel îngenunche în fața ei. Am continuat rugăciunile, implorând Cazanul să-mi facă pântecul fertil…

Azriel îi scoase încet călușul din gură.

— Ești rănită?

Ea scutură din cap, devorându-i imaginea ca și când nu i-ar fi venit să creadă.

— Ai venit după mine.

Îmblânzitorul Umbrelor își înclină capul.

— Grăbește-te! am șoptit eu, apoi mi-am reluat rugăciunea. Nu aveam mult timp la dispoziție.

Pietrele Siphon ale lui Azriel se aprinseră, iar cea din vârful creștetului meu se încălzi.

Magia nu făcu nimic atunci când intră în contact cu acele legături. Nimic.

Mai aveam de recitat doar câteva versete din rugăciune.

Nu putea să fugă cu încheieturile mâinilor și gleznele legate.

Am întins o mână spre ea, căutând un fir din puterea lui Helion ca să alung vraja cu care regele fermecase lanțurile, dar magia încă îmi era epuizată!…

— Nu avem timp, șopti Azriel. Vine!

Țipetele și strigătele începură să se audă.

Azriel o luă pe Elain, iar ea îi cuprinse gâtul cu brațele legate.

— Ține-te bine și să nu scoți un sunet! îi ordonă el.

Lătrăturile spintecară noaptea. Mi-am scos mantia și am pus în buzunar piatra Siphon a lui Azriel înainte să apuc

cele două cuțite.

— Ieșim prin spate?

El dădu aprobator din cap.

— Pregătește-te să fugi!

Inima îmi bătu cu putere. Elain se uită la noi, dar nu tremură și nu se crispă.

— Aleargă și nu te opri! îmi spuse el. Alergăm spre marginea vestică, spre stâncă.

— Dacă Jurian nu ajunge acolo la timp cu fata…

— Atunci veți pleca. O voi recupera eu.

Am respirat adânc, pregătindu-mă.

Lătrăturile deveniră mai puternice și se apropiară.

— Acum, șopti Azriel și am fugit.

Pietrele lui Siphon se aprinseră, iar pânza din spatele cortului se topi. Noi am trecut în fugă prin ea, înainte ca gărzile din apropiere să observe.

Acestea nu se îndreptară spre noi, ci doar priviră prin gaură.

Azriel ne făcuse invizibili, învăluindu-se în umbre.

Am alergat printre corturi, picioarele zburându-ne peste iarbă și pământ.

— Grăbește-te! șopti el. Umbrele nu vor rezista mult timp.

Deoarece la est, în spatele nostru… soarele începea să răsară.

Un urlet strident spintecă noaptea pe sfârșite, iar eu am știut. Că își dăduseră seama de ceea ce făcusem. Că era *aici..* Și chiar dacă nu ne vedeau… câinii Regelui Hybernului ne simțeau.

— *Mai repede!* mârâi Azriel.

Pământul tremură în spatele nostru. Nu am îndrăznit să privesc înapoi.

Ne-am apropiat de un rastel cu arme. Mi-am pus cuțitele în teacă, eliberându-mi mâinile când ne-am grăbit pe lângă el și am înșfăcat un arc și o tolbă cu săgeți. Săgeți din *frasin.*

Săgețile scoaseră un sunet asurzitor când mi-am aruncat tolba peste umăr și am pus o săgeată în arc.

Azriel coti la dreapta, ocolind un cort.

Iar în acel unghi... m-am întors și am tras în cel mai apropiat câine – nu era un câine, din ce mi-am dat seama când săgeata se îndreptă spre capul lui. Era un fel de naga – o creatură monstruoasă, cu solzi care alerga în patru labe, cu o față ca de șarpe mârâind și plină de dinți albi sfâșietori...

Săgeata mea îi intră direct în gât.

Aceasta căzu, iar noi am ocolit cortul, grăbindu-ne spre orizontul vestic, încă slab luminat.

Am pus altă săgeată în arc.

Alte trei creaturi erau în spatele nostru, ajungându-ne cu fiecare pas...

În jurul nostru, îi simțeam pe comandanții Hybernului alergând împreună cu câinii, urmărind bestiile, deoarece ei încă nu ne vedeau. Săgeata pe care o trăsesem le spunea destule despre distanță. Dar în clipa în care câinii ne-ar fi ajuns din urmă... ar fi apărut și comandanții, ca să ne ucidă sau să ne ia.

Rând după rând, corturile se treziră încet din pricina agitației din mijlocul taberei.

Aerul se undui, iar eu mi-am ridicat privirea ca să văd ploaia de săgeți din frasin dezlănțuite din spate, atât de multe, încât erau o încercare orbească de a lovi ținta...

Scutul albastru al lui Azriel tremură la impact, dar rezistă. Totuși umbrele noastre tremurau și dispăreau.

Câinii se apropiau, doi despărțindu-se ca să fugă într-o parte, să ne adune.

Deoarece era o *stâncă* în cealaltă margine a taberei, una sub care se căsca o prăpastie *foarte* adâncă și cu un râu neiertător.

Iar acolo stând pe marginea ei, ghemuită într-o mantie neagră... Era fata!

Jurian o lăsase acolo, pentru noi. El plecase – nu-l mai

vedeam pe nicăieri.
În spatele nostru însă, umplând aerul ca și când ar fi folosit magia ca să o facă… regele vorbi.
— Ce hoți îndrăzneți! spuse el tărăgănat, cuvintele venind de peste tot și de nicăieri. Cum să vă pedepsesc?
Nu mă îndoiam că protecțiile se terminau chiar dincolo de marginea piscului, fapt confirmat de mârâitul câinilor, care păreau să știe că prada avea să le scape în mai puțin de o sută de metri. Dacă am fi putut sări destul de departe, încât să scăpăm de ei.
— Scoate-o, Azriel! l-am implorat eu gâfâind. Eu o voi lua pe cealaltă.
— Noi *toți…*
— Este un ordin.
O șansă clară, o cale liberă spre marginea stâncii și libertatea de dincolo ea…
— Trebuie să…
Cuvintele îmi fură întrerupe.
Am simțit impactul înaintea durerii *arzătoare* care îmi izbucni prin umăr. Era o săgeată de frasin…
Picioarele mi se înmuiară sub mine, sângele țâșni, iar eu m-am izbit de pământul stâncos atât de puternic încât oasele mă durură. Azriel înjură, dar să lupte cu Elain în brațe…
Câinii ajunseră aici într-o secundă.
Am tras o săgeată spre unul, umărul durându-mă din cauza mișcării. Câinele căzu, dezvăluind priveliștea din spatele lui.
Dezvăluindu-l pe regele care venea de-a lungul rândului de corturi, fără să se grăbească, fiind convins că aveam să fim prinși, cu un arc atârnându-i din mână. Arcul care trăsese săgeata care îmi străpungea acum corpul.
— Ar fi atât de plictisitor să te torturez prin metode tradiționale, spuse gânditor regele, cu vocea încă puternică. Pășea lent în mod voit. Ce se va mai mânia Rhysand! Cum va intra el în panică! Partenera lui a venit,

în sfârșit, să mă vadă.

Înainte să îl pot avertiza pe Azriel să se grăbească, ceilalți doi câini mă atacară.

Unul sări direct spre mine. Am ridicat arcul ca să îl lovesc în bot.

Câinele îl rupse în două, aruncând lemnul. Am apucat un cuțit tocmai când al doilea sări…

Un urlet mă asurzi și îmi făcu urechile să-mi țiuie, chiar în clipa în care unul din câini fu aruncat de pe mine.

Cunoșteam acel urlet, cunoșteam…

O bestie cu blană aurie și coarne răsucite sfâșia câinii.

— Tamlin, am spus eu, dar el miji ochii verzi.

„Fugi!” păru să-mi spună.

Așadar, el alergase pe lângă noi, încercând să ne găsească.

El sfâșie câinii, animalele aruncându-se asupra lui. Regele se opri și, chiar dacă rămase departe, am văzut cum fața i se pleoști din cauza uimirii.

Acum. Trebuia să plec *acum…*

M-am ridicat în picioare și, înghițindu-mi un țipăt, mi-am scos săgeata. Azriel era deja aici, după doar câteva clipe…

Azriel mă apucă de guler și o plasă de lumină albastră mi se înfășură în jurul umărului oprind sângerarea; era un bandaj până ce o vindecătoare…

— Trebuie să zbori! spuse el gâfâind.

Alți șase câini se apropiară. Tamlin încă se lupta cu ceilalți, câștigând teren și ținându-i pe loc.

— Trebuie să zburăm, spuse Azriel, uitându-se cu un ochi la regele care își reluă acum mersul lent, în bătaie de joc. Ești în stare?

Tânăra femeie încă stătea la marginea piscului și ne urmărea cu ochi mari, părul negru fluturându-i peste față.

Până acum, nu-mi mai luasem zborul din fugă. Abia reușisem să rămân în aer.

Chiar dacă Azriel ar fi luat-o pe fată cu brațul liber…

Nu mi-am permis să mă gândesc la alternativă. *Aveam*

să zbor doar suficient cât să plutesc peste stânca aceea și să mă teleportez după ce-am fi trecut de limita protecțiilor.

Tamlin scoase un strigăt care păru a fi de durere, urmat de un altul cutremurător. Restul câinilor îl ajunseseră. El nu ezită, nu cedă un centimetru în fața lor…

Mi-am invocat aripile. Greutatea lor… Chiar și cu bandajul pietrei Siphon, durerea îmi distruse simțurile odată cu încordarea mușchilor.

Am gâfâit printre dinții strânși când Azriel plonjă înainte și începu să bată din aripi. Pe marginea proeminentă nu era suficient loc să facem asta unul lângă celălalt. Am memorat detaliile decolării lui, felul în care bătu din aripi și cum își schimbă poziția corpului.

— Prinde-te de el! îi ordonă Elain fetei cu ochii mari când Azriel vui spre ea.

Fata semăna cu o căprioară ce urma să fie vânată de un lup.

Fata nu își deschise brațele când ei se apropiară.

— Dacă vrei să trăiești, fă-o acum! îi țipă Elain.

Fata își aruncă mantia și-și deschise larg brațele.

Părul ei negru flutură în spatele lui Azriel și i se încâlci printre aripile lui când el o ridică la cer. Dar, chiar și în fugă, am văzut cum Elain își întinse mâinile palide, apucând-o pe fată de gât și ținând-o cât de strâns putu..

Și taman la timp.

Unul dintre câini scăpă de Tamlin cu o săritură puternică. Eu m-am ferit, pregătindu-mă de impact, dar nu spre mine se îndrepta. Două salturi pe marginea de piatră și încă o săritură…

Strigătul lui Azriel răsună din pietre când câinele se izbi în el, sfâșiindu-i spatele și aripile cu ghearele…

Fata țipă, dar Elain se mișcă. Când Azriel se luptă ca să rămână în aer, să le țină în continuare, sora mea lovi bestia cu piciorul în față și în ochi de mai multe ori. Aceasta țipă, iar Elain lovi din nou în față cu piciorul gol și murdar de noroi. Lovitura își atinse ținta.

Cu un strigăt de durere, aceasta își scoase ghearele și plonjă în râu.

Atât de repede. Se întâmplase atât de repede. Și sângele îi țâșnea din spate și din aripi…

Dar Azriel rămase în aer. Lumina albastră se întinse peste răni și opri sângerarea, echilibrându-i aripile. Încă alergam spre stâncă în timp ce el se roti și dezvălui un chip albit de durere când le apucă strâns pe cele două femei.

Însă el văzu ce se îndrepta spre mine, finișul. Și pentru prima dată de când îl cunoscusem, am văzut groaza în ochii lui Azriel când mă urmări alergând..

Am bătut din aripi, un curent ascendent ridicându-mi picioarele și apoi prăbușindu-mi-le pe piatră. M-am clătinat, dar am continuat să alerg, să bat din aripi, chinuită de durerile pe care le simțeam la spate.

Un alt câine trecu de protecția lui Tamlin și se rostogoli rapid pe întinderea îngustă, scobind cu ghearele piatra de dedesubt. Aș fi putut jura că regele râse din spate.

— *Mai repede!* strigă Azriel, sângele prelingându-i-se cu fiecare bătaie a aripilor. Prin membrana sfâșiată a aripilor sale, vedeam răsăritul. *Ridică-te!*

Pietrele răsunară la pașii grei ai câinelui în urma mea.

Capătul stâncii se ivi. Prăpastia era dincolo de ea. Iar eu știam că animalul ar fi sărit odată cu mine. Regele m-ar fi recuperat oricum, chiar dacă trupul mi-ar fi fost distrus pe râu, mult dedesubt. De la înălțimea asta, m-aș fi izbit ca un ou aruncat dintr-un turn.

Iar el ar fi păstrat ce-ar mai fi rămas din mine, așa cum fusese păstrat Jurian, în viață și conștient.

— *Ridică-le!*

Mi-am întins aripile cât de mult am putut. Treizeci de pași mă despărțeau de margine.

— *Ridică picioarele!*

Douăzeci de pași. Soarele apăru deasupra orizontului estic, poleind cu auriu armura însângerată a lui Azriel.

Regele trase încă o săgeată – două. Una pentru mine, o alta înălțându-se spre spatele expus al lui Elain. Azriel le opri pe amândouă cu un scut albastru. Nu m-am uitat să văd dacă scutul se întindea spre Tamlin.

Zece pași. Bătând din aripi, mușchii mă durură, iar sângele mi se prelinse de pe bandajul pietrei Siphon. Am bătut când am agitat un curent sub mine, aerul umplând membrana flexibilă, tocmai când oasele și tendoanele se întinseră la maximum.

M-am ridicat de la pământ și apoi l-am atins din nou cu picioarele. M-am împins odată cu vântul, bătând puternic din aripi. Câinele se apropia de mine.

Cinci pași. Știam că forța mă convinsese să învăț ca să zbor… Știuse cumva că acest moment ar fi sosit. Mă pregătisem pentru asta.

Și la mai puțin de trei pași de marginea stâncii… Un vânt cald ce mirosea a liliac și a iarbă proaspătă suflă de sub mine. Un vânt de primăvară mă ridică și-mi umflă aripile.

Picioarele mi se tot ridicară.

Câinele sări după mine.

— *Cotește!*

Mi-am aruncat corpul în lateral, aripile facându-mă să mă clatin. Răsăritul, prăpastia și cerul se înclinară și se răsuciră înainte să mă echilibrez.

M-am uitat în urmă ca să văd câinele-naga mușcând locul în care-mi fuseseră călcâiele și apoi plonjând tot mai jos în prăpastie și-n râul de dedesubt.

Regele trase din nou, puterea de culoarea ametistului strălucind în vârful săgeții. Scutul lui Azriel rezistă cu greu. Azriel gemu de durere din cauza magiei folosite de rege.

Dar el mârâi ordinul „Zboară!“, iar eu am virat spre direcția din care venisem, spatele tremurându-mi la efortul de a-mi menține trupul drept. Azriel se întoarse, fata gemând de groază când el coborî câțiva metri în aer,

înainte să-și recape echilibrul și să plutească lângă mine.

Regele urlă un ordin și un baraj de săgeți zburară cu boltă dinspre tabără, căzând asupra noastră.

Scutul lui Azriel se clătină, dar rezistă. Am bătut din aripi, chinuită de durerea de spate.

Mi-am apăsat rana cu o mână tocmai când protecțiile îmi opuseră rezistență. Se opuseră ca și când ar fi încercat să mă rețină, să îl țină pe Azriel unde bătea acum puternic din aripi împotriva lor, sângele țâșnindu-i din aripile rănite și prelingându-i-se pe spatele lui sfâșiat…

Am dezlănțuit o sclipire din lumina albă a lui Helion, care arse, pârli și topi.

O gaură abia suficient de mare apăru în protecții.

Nu am ezitat când am plutit prin ea și am respirat sacadat, dar m-am uitat înapoi o singură dată.

Tamlin era înconjurat de câini. Sângera și gâfâia încă în forma lui de bestie.

Regele era, poate, la treizeci de pași distanță, alb… alb de tot la față când văzu că-i găurisem din nou protecțiile. Tamlin profită din plin de distracția lui.

Nu se uită la noi când fugi spre marginea piscului și sări departe. Mai departe decât ar fi trebuit să poată orice bestie sau Fae. Vântul pe care îl trimisese spre mine îl sprijinea acum, ghidându-l spre gaura prin care ne strecuraserăm.

Tamlin trecu prin ea și se teleportă fără să se uite încă la mine când l-am apucat pe Azriel de mână și am dispărut și noi, cu toții.

Puterea lui Azriel cedă la marginea taberei noastre.

Fata, în ciuda arsurilor și a loviturilor de bici de pe pielea ei albă ca luna, reuși să meargă.

Lumina cenușie a dimineții se răspândise peste lume, ceața agățându-ni-se de glezne când ne-am îndreptat spre tabără, Azriel ținând-o încă pe Elain la piept. În tot acest timp, el lăsă în urma lui o dâră de sânge, una subțire în comparație cu șuvoiul care ar fi trebuit să curgă, oprit

doar de peticele de putere pe care și le pusese. Ajutor – avea imediat nevoie de o vindecătoare.

Amândoi aveam. Mi-am apăsat rana de la umăr ca să reduc la minimum sângerarea. Fata se oferi chiar să-și folosească hainele făcute fâșii ca să o lege.

Nu aveam energie să-i explic faptul că eram Fae și că fusesem rănită cu o săgeată din frasin. Trebuia să văd o vindecătoare înainte să se vindece și să închidă vreo așchie. Deci nu am întrebat-o decât cum o chema.

Briar, spuse ea, cu vocea răgușită de la atâta strigat. Numele ei era Briar.

Nu părea să o deranjeze noroiul care îi plescăia sub picioare și îi stropea gambele. Ea doar se uită la corturi, la soldații care ieșeau. Unul îl văzu pe Azriel și strigă unei vindecătoare să se grăbească în cortul spionului.

Rhys se teleportă în calea noastră înainte să fi trecut de primul rând de corturi și se uită direct la Azriel, apoi la rana de la umărul meu, la paloarea feței mele. La Elain, apoi la Briar.

— Nu puteam să o las, am spus eu, surprinsă să mă aud răgușită. În apropiere, se auziră niște pași grăbiți, iar apoi Nesta ocoli un cort, oprindu-se în noroi.

Când o văzu pe Elain în brațele lui Azriel, ea suspină. Nu o mai auzisem niciodată scoțând un astfel de sunet.

„Nu este rănita", i-am spus eu în acea cameră a minții ei, pentru că nu eram în stare să vorbesc.

Nesta începu din nou să alerge. M-am întins spre Rhysand, al cărui chip era încordat când veni spre noi…

Dar Nesta ajunse acolo prima.

Mi-am înghițit un strigăt de durere când Nesta mă cuprinse cu brațele de gât și mă îmbrățișă atât de strâns, încât mă lăsă fără aer.

Corpul îi tremura când suspină și spuse de nenumărate ori „mulțumesc”.

Rhys se întinse spre Azriel, luând-o pe Elain și lăsând-o ușor jos pe sora mea. Azriel spuse răgușit, clătinându-se pe

picioare:

— Avem nevoie de Helion ca să îi scoată lanțurile.

Totuși Elain nu păru să le observe când se ridică pe vârfuri și îl sărută pe îmblânzitorul Umbrelor pe obraz și se îndreptă spre mine și spre Nesta, care se retrase suficient de mult timp ca să îi studieze chipul curat și ochii limpezi.

— Trebuie să te duc la Thesan, îi spuse Rhys lui Azriel. Chiar acum. Înainte să mă pot întoarce, Elain mă luă în brațe. Nu mi-am amintit când am început să plâng în timp ce i-am simțit brațele subțiri strângându-mă cu o forță de oțel.

Nu mi-am amintit de vindecătoarea care mă bandajă și nici cum mă spăla Rhys. Nici când i-am spus ce se întâmplase cu Jurian și cu Tamlin, Nesta agitându-se în jurul lui Elain când Helion veni să-i scoată lanțurile, înjurând lucrătura regelui, deși îi recunoscu calitatea.

Dar mi-am amintit cum m-am întins pe blana de urs la final. Cum am simțit corpul zvelt al lui Elain așezându-se lângă mine și ghemuindu-se într-o parte, atentă să nu-mi atingă rănile bandajate de pe umăr. Nu îmi dădusem seama cât de frig îmi era, până când nu i-am absorbit căldura.

O clipă mai târziu, un alt corp cald se culcuși în stânga mea. Mirosul Nestei pluti peste mine – focul și oțelul și voința fermă.

La distanță, l-am auzit pe Rhys scoțând pe toată lumea afară ca să vadă cum se simțea Azriel, acum în grija lui Thesan.

Nu am știut cât timp am stat acolo împreună cu surorile mele, așa cum împărțisem cândva patul sculptat din coliba dărăpănată. Pe atunci, ne agitam, ne răsuceam și ne luptam pentru orice bucățică de spațiu.

Dar în acea dimineață, când soarele se ridică peste lume, ne-am strâns în brațe și am rămas așa.

CAPITOLUL 66

La prânz, sunetul sosirii lui Kallias și al armatei lui fu singurul care mă trezi din locul în care adormisem pe podea împreună cu surorile mele. Asta și gândul care răsună prin mine.

Tamlin.

Acțiunile lui ar fi acoperit trădarea lui Jurian. Eram sigură că Tamlin nu se întorsese în armata Hybernului după întâlnire ca să ne trădeze, ci ca să spioneze.

Deși după seara trecută... era puțin probabil să se mai apropie vreodată de Hybern. Nu după ce însuși regele văzuse totul.

Nu știam ce să cred despre faptul că mă salvase – că renunțase la înșelătoria lui ca să reușească. Unde plecase când se teleportase? Nu mai auzisem nimic despre armata Regatului Primăverii.

Iar vântul pe care îl trimisese... Nu îl mai văzusem folosind o astfel de putere.

Era, într-adevăr, filosofia Nephelle. Nu aripile sau zborul meu fuseseră slăbiciunea care se transformase în putere, ci Tamlin. Dacă nu ar fi intervenit... Am refuzat să mă gândesc.

Elain și Nesta încă dormeau pe blana de urs când m-am strecurat din brațele lor și m-am spălat pe față în vasul de cupru de lângă patul meu. O privire în oglinda de deasupra îmi arătă că trăisem și zile mai bune. Săptămâni. Luni.

Am dat înapoi gulerul cămășii albe, ca să mă încrunt la rana bandajată de pe umăr. Am tresărit, rotindu-mi încheietura și minunându-mă de cât de mult se vindecase deja. Totuși, spatele meu...

O durere usturătoare îmi străbătea spatele și abdomenul. Mușchii pe care îi forțasem la maximum ca să

zbor. Încruntându-mă la oglindă, mi-am împletit părul și mi-am pus jacheta, șuierând la mișcarea din umăr. Încă o zi sau două, și durerea ar fi putut fi destul de slabă pentru a folosi o sabie. Probabil.

M-am rugat ca Azriel să fie într-o formă mai bună. Dacă Thesan îl vindecase, poate că era. Dacă eram norocoși.

Nu știam cum reușise Azriel să rămână în zbor și conștient în acele minute. Nu m-am gândit cum, când și de ce învățase să gestioneze astfel durerea.

În tăcere, i-am cerut celei mai apropiate intendente să aducă niște farfurii cu mâncare pentru surorile mele. Probabil că Elain era flămândă și mă îndoiam că Nesta mâncase ceva în absența noastră.

Intendenta înaripată întrebă doar dacă îmi trebuia ceva, iar când i-am spus că nu, țâțâi și spuse că urma să se asigure că aveam să mănânc și eu.

Nu am avut curajul să-i cer să găsească și mâncarea preferată a lui Amren. Chiar dacă eram sigură că lui Amren i-ar fi trebuit după activitățile ei cu Varian din seara precedentă. Doar dacă nu cumva el…

Nu m-am gândit la asta când m-am îndreptat spre cortul ei. Găsisem armata Hybernului. Și o văzusem în seara precedentă… I-aș fi oferit lui Amren tot ajutorul posibil pentru descifrarea vrăjii spre care o îndrumase Suriel. Aș fi făcut orice, numai să oprim Cazanul. Iar în ultima luptă… atunci, doar atunci aș fi dezlănțuit-o pe Bryaxis asupra Hybernului.

Eram aproape de cortul ei, oferind zâmbete aspre în schimbul privirilor precaute și al semnelor din cap făcute de războinicii illyrieni, când am zărit agitație chiar la marginea taberei. Alți câțiva pași mă făcură să privesc dincolo de linia subțire de demarcație a ierbii și noroiului, spre tabăra Regatului Iernii, care acum era aproape ridicată în toată splendoarea ei.

Armata lui Kallias încă își teleporta proviziile și unitățile de războinici, regatul fiind format din Mari Spiriduși cu

păr alb ca zăpada sau negru ca noaptea și a căror nuanță a pielii varia de la alb ca luna la maroniu-închis. Spiridușii de rang inferior… el adusese mai mulți spiriduși de rang inferior decât oricare dintre noi, dacă îi excludeai pe illyrieni. Am făcut un efort să nu mă uit cu gura căscată când am zăbovit la marginea taberei lor.

Creaturi cu membre lungi, precum țurțurii treceau pe lângă mine, destul de înalte ca să pună steagurile argintii cu albastru în vârful diverselor corturi; cărucele erau trase de reni puternici și urși albi care se mișcau greoi în armuri împodobite, unii atât de conștienți când mergeau încât nu aș fi fost surprinsă dacă ar fi putut vorbi. Vulpi albe fugeau, purtând pe micile lor veste brodate ceea ce păreau a fi mesaje.

Armata noastră illyriană era brutală, simplă, cu puține zorzoane și în care domnea ierarhia. Armata lui Kallias – sau, am presupus, armata pe care Viviane o ținuse unită în timpul domniei Amaranthei – era un furnicar complex, frumoasă. Ordonată și totuși vuind de viață. Toată lumea avea un scop, toată lumea părea dornică să și-l îndeplinească eficient și cu mândrie.

Am zărit-o pe Mor mergând cu Viviane și cu încă o tânără foarte frumoasă, care părea geamăna lui Viviane. Viviane radia, Mor fiind probabil mai reținută pentru prima dată, iar când ea se întoarse…

Am ridicat din sprâncene. Fata umană – Briar – era cu ele. Acum la brațul lui Viviane, cu fața încă rănită și umflată pe alocuri, dar… zâmbind timid la doamnele din Regatul Iernii.

Viviane începu să o conducă pe Briar, discutând voios, iar Mor și posibila soră a lui Viviane zăboviră ca să le privească. Mor îi spuse străinei ceva care o făcu să zâmbească un pic.

Fu un zâmbet reținut, care dispăru repede, mai ales când un soldat Mare Spiriduș trecu pe lângă ele, le zâmbi tachinându-le, și apoi merse mai departe. Mor urmări cu

atenție chipul femelei și își mută repede privirea când a doua se întoarse spre ea, o bătu pe umăr pe Mor și plecă după posibila ei soră și Briar.

Mi-am amintit de cearta noastră când Mor se întoarse spre mine. Mi-am amintit cuvintele nerostite, cele pe care probabil ar fi trebuit să le spun. Mor își aruncă părul peste un umăr și veni direct spre mine.

— Le-ai dat-o lor pe Briar? am întrebat-o înainte să spună ceva.

Ne-am întors împreună spre tabăra noastră.

— Az mi-a explicat în ce stare ai găsit-o. Nu am crezut că a o expune illyrienilor pregătiți de luptă ar liniști-o.

— Și armata Regatului Iernii este mai bună?

— Ei au animale pufoase.

Am pufnit scuturând din cap. Urșii imenși erau într-adevăr pufoși, dacă le ignorai ghearele și dinții.

Mor se uită pieziș la mine.

— Ai fost curajoasă că ai salvat-o pe Briar.

— Oricine ar fi făcut-o.

— Nu, spuse ea, aranjându-și jacheta strâmtă illyriană. Nu sunt sigură… Cred că nici măcar *eu* nu aș fi încercat să o iau. Decât dacă aș fi considerat că merită riscul. Am acționat în atât de multe situații asemănătoare care s-au terminat prost încât…

Ea scutură din cap.

— Cum se simte Azriel?

— Este în viață. Spatele lui este bine. Dar Thesan nu a vindecat până acum prea multe aripi illyriene, deci vindecarea este… lentă. Se pare că e diferită de repararea aripilor peregrynilor. Rhys a chemat-o pe Madja, vindecătoarea din Velaris. Va ajunge ori azi mai târziu, ori mâine ca să se ocupe de el.

— Va… mai zbura?

— Având în vedere că aripile lui Cassian erau într-o formă mai proastă, aș spune că da. Dar… probabil nu într-o luptă. Nu curând.

Stomacul mi se strânse.

— Nu va fi bucuros să afle asta.

— Niciunul dintre noi nu este.

Să-l pierdem pe Azriel pe câmpul de luptă…

Mor păru să ghicească ce gândeam și îmi spuse:

— Este mai bine decât să moară. Ea își trecu o mână prin părul auriu. Ar fi trebuit să fie atât de ușor ca lucrurile să meargă prost aseară. Iar când v-am văzut dispărând… M-am gândit îngrozită că s-ar putea să nu te mai văd. Să îndrept lucrurile.

— Am spus lucruri pe care nu le-am gândit.

— Și eu.

Ea mă conduse până la marginea pădurii de la granița taberelor noastre și doar după asta mi-am dat seama că urma să-mi spună ceva fără să ne audă nimeni. Ceva care să merite întârzierea întâlnirii mele cu Amren pentru un timp.

Ea se rezemă de un stejar înalt, bătând cu piciorul în pământ.

— Să nu ne mai mințim!

Mi-am simțit vinovăția în stomac.

— Da, am spus eu. Îmi pare rău că te-am păcălit. Eu doar… am făcut o greșeală. Și îmi pare rău.

Mor își frecă fața.

— Ai avut totuși dreptate în privința mea. Ai fost… Mâna îi tremură când o coborî. Ea își mușcă buza, înghițind în sec. Ochii ei îi întâlniră, în sfârșit, pe ai mei – strălucitori și temători. Nu îl iubesc pe Azriel, rosti cu o voce spartă.

Am rămas perfect nemișcată, ascultând.

— Nu, nici asta nu e adevărat. Eu chiar îl iubesc. Ca pe o rudă. Și uneori mă întreb dacă poate fi… mai mult, dar… nu îl iubesc. Nu cum mă iubește el. Ultimele cuvinte fură o șoaptă tremurată.

— L-ai iubit vreodată? Aşa?

— Nu. Ea se cuprinse cu brațele. Nu. Eu nu… Vezi…

Nu o auzisem niciodată bâlbâindu-se. Ea închise ochii,

degetele intrându-i în piele.

— Nu pot să-l iubesc așa.

— De ce?

— Pentru că prefer femelele.

Pentru o clipă, mă străbătu doar liniștea.

— Dar te culci cu masculi. Te-ai culcat cu Helion…

Mi-am amintit că arătase groaznic în dimineața următoare. Chinuită și deloc satisfăcută.

Nu doar din cauza lui Azriel, ci… pentru că nu era ce-și dorea.

— Și masculii, și femelele mă satisfac. Mâinile îi tremurau atât de puternic încât se apucă și mai strâns. Dar de mică mi-am dat seama că prefer femelele. Că mă atrag mai mult decât masculii. Că între noi se creează o legătură, că îmi pasă de ele mai mult la nivel emoțional. Dar în Orașul Cioplit… Nu le pasă decât să-și înmulțească urmașii prin căsătorii aranjate. Cineva ca mine… Dacă m-aș fi căsătorit cu cine voiam eu, nu ar fi fost niciun urmaș. Descendența tatălui meu s-ar fi *terminat* odată cu mine. Știam că nu le puteam spune vreodată. Niciodată. Cei ca mine sunt blamați. Suntem considerați egoiști, pentru că nu putem avea urmași, așa că eu nu am spus nimic în legătură cu asta. Iar apoi… tatăl meu m-a logodit cu Eris și… Nu doar perspectiva de a mă căsători cu *el* m-a speriat. Nu, știam că aș fi supraviețuit brutalității, cruzimii și răcelii lui. Ci faptul că… *sunt* mai puternică decât el, ideea de a fi folosită ca o iapă de prăsilă, de a fi forțată să renunț la acea parte din mine…

Buzele îi tremurară, iar eu m-am întins și i-am luat mâna de pe braț, strângându-i-o ușor când lacrimile începură să-i curgă pe chipul îmbujorat.

— M-am culcat cu Cassian pentru că am știut că nu ar fi însemnat mare lucru nici pentru el, pentru că așa aș fi avut o șansă la libertate. Dacă le-aș fi spus părinților că prefer femelele… L-ai cunoscut pe tata. El și Beron m-ar fi legat de patul matrimonial pentru Eris. La propriu. Dar

pângărită… Am știut că șansa mea la libertate era acolo. Și am văzut cum se uita Azriel la mine… știam ce simțeam. Iar dacă l-aș fi ales… Ea scutură din cap. Nu ar fi fost corect față de el. Deci m-am culcat cu Cassian, iar Azriel a crezut că nu îl consider potrivit, iar apoi s-a întâmplat totul și…

Îmi strânse degetele.

— După ce Azriel m-a găsit cu biletul fixat în cuie de pântece… Am încercat să-i explic, dar el a început să-mi mărturisească ce simțea, iar eu am intrat în panică și, ca să-l fac să se *oprească,* să-l împiedic să-mi spună că mă iubește, m-am întors și am plecat și… după aceea nu am mai putut să le explic lui Az și celorlalți. Ea oftă. Pe de o parte, mă culc cu masculi pentru că îmi face plăcere, dar… și ca lumea să nu fie prea atentă la mine.

— Lui Rhys nu i-ar păsa – cred că nimănui din Velaris nu i-ar păsa.

Ea dădu din cap.

— Velarisul este… un rai pentru cei ca mine. Proprietara localului RITA este ca mine. Mulți dintre noi mergem acolo, fără să-și dea seama cineva cu adevărat.

Nu era de mirare că ea, practic, locuia în acea sală de plăceri.

— Dar partea asta din mine… Mor își șterse lacrimile cu mâna liberă. Nu conta la fel de mult când m-au dezmoștenit ai mei. Când mi-au spus că sunt o curvă și un gunoi, când m-au rănit. Deoarece lucrurile acelea… nu făceau parte din mine. Nu erau adevărate și nu erau… intrinseci. Ei nu au putut să mă distrugă pentru că… nu mi-au atins niciodată cea mai profundă parte din mine. Nici măcar nu au bănuit-o. Iar eu am ascuns-o… am ascuns-o pentru că… Ea își lăsă capul pe spate, uitându-se spre cer. Pentru că trăiesc cu groaza că familia mea va afla și mă va face de rușine; că mă va *răni* din cauza singurului lucru care îmi aparține – partea aceasta din mine nu îi voi lăsa să o distrugă sau să încerce s-o facă. Deci rareori… în

timpul Războiului am avut prima… iubită.

Ea tăcu un moment lung, clipind ca să-și alunge lacrimile.

— Nephelle și iubita ei – acum soția, presupun – au fost cele care m-au făcut să îndrăznesc să încerc. M-au făcut să fiu atât de invidioasă. Nu pe ele personal, ci… pe ce aveau, pe deschiderea lor. Ele locuiau intr-un loc în care oamenii nu se gândeau la asta. Dar cu Războiul și călătoritul prin lume… Uneori, luni la rând, nu aveam prin preajmă pe nimeni de acasă. Eram în siguranță, pentru prima dată. Și una dintre reginele umane…

Prietenele despre care povestise atât de pătimaș și pe care le cunoscuse atât de intim.

— Numele ei era Andromache. Și era atât de frumoasă. Și bună.. Iar eu am iubit-o… atât de mult.

Om. Andromache fusese om. Ochii mă usturau.

— Dar ea era om. Și o regină care trebuia să aibă un urmaș, mai ales într-o perioadă atât de tulbure. Așa că am plecat – m-am întors acasă după ultima luptă. Iar când mi-am dat seama ce greșeală am făcut, că nu-mi păsa dacă mai aveam de trăit doar șaizeci de ani cu ea… Zidul a fost ridicat în aceeași zi.

Ea suspină ușor.

— Iar eu nu am putut… Nu mi s-a permis și nu am reușit să îl traversez. Am încercat. Vreme de trei ani, am încercat de nenumărate ori. Și până când am reușit să găsesc o gaură ca să traversez… ea era deja măritată cu un bărbat și avea o fiică – și mai aștepta un copil. Nu am călcat în castelul ei. Nici măcar nu am mai încercat să o văd. M-am întors și am plecat acasă.

— Îmi pare rău! am șoptit eu, cu vocea spartă..

— A născut cinci copii și a murit de bătrânețe, în siguranța patului ei. Și i-am văzut din nou spiritul în regina cu păr auriu. Urmașa ei.

Mor închise ochii, respirația unduindu-i-se dincolo de buzele care îi tremurau.

— Pentru o vreme, am jelit-o. Și când a trăit, și după ce a murit. Câteva decenii, nu am avut iubiți – de niciun fel. Dar apoi… într-o zi m-am trezit și mi-am dorit… Nu știu ce mi-am dorit. Pe cineva altfel decât ea. Am găsit femele și masculi. Am iubit de câteva ori, în ultimele secole, femele, mereu în secret, și cred că de aceea se săturau și puneau mereu capăt relației. Nu am putut niciodată să fiu… deschisă în privința aceasta. Niciodată nu am putut să mă afișez cu ele. Iar în ceea ce-i privește pe masculi… Legătura nu a fost niciodată prea, profundă. Chiar dacă mai tânjeam după știi tu ce, din când în când. Am râs amândouă. Dar niciuna nu a fost ca Andromache. Nu am simțit la fel aici, șopti ea și-și atinse pieptul în dreptul inimii. Iar iubiții pe care i-am avut… s-au transformat într-un mijloc de a-l face pe Azriel să se întrebe de ce… nu îl observ. De ce nu îi fac avansuri. Vezi și tu cât de minunat este! Cât de special. Dar dacă m-aș fi culcat cu el, chiar și o dată, doar ca să *încerc,* să mă asigur… Poate că, după tot acest timp, ar fi crezut că este un apogeu – un final fericit. Și… cred că l-aș fi distrus dacă i-aș fi spus adevărul după aceea… Nu sunt sigură că pot să-i dăruiesc așa inima mea. Și… îl iubesc destul încât să vreau să-și găsească pe cineva care să-l iubească cu adevărat, așa cum merită. Mă iubesc… suficient încât să nu vreau să am o relație stabilă înainte să-mi găsesc și eu pe cineva… Ea ridică din umeri. Dacă măcar aș putea să-mi adun curajul să spun mai întâi lumii. Darul meu este adevărul și totuși toată viața mi-am trăit-o în minciună.

I-am strâns din nou mâna.

— Le vei spune când te vei simți pregătită. Iar eu te voi susține, indiferent de situație. Până atunci… secretul tău este în siguranță. Nu voi spune nimănui, nici măcar lui Rhys.

— Mulțumesc, șopti ea.

Am scuturat din cap.

— Nu, eu îți mulțumesc pentru că mi-ai spus. Sunt

onorată.

— Am vrut să-ți spun; mi-am dat seama că vreau să-ți spun în clipa în care tu și Azriel v-ați teleportat în tabăra Hybernului. Iar gândul că nu voi putea să o fac… Mă strânse de degete. I-am promis Mamei că, dacă te vei întoarce în siguranță, îți voi spune.

— Se pare că a acceptat târgul bucuroasă, i-am zis eu zâmbind.

Mor se șterse pe față și rânji, dar rânjetul dispăru aproape imediat.

— Probabil crezi că sunt groaznică pentru că stau în preajma lui Azriel și a lui Cassian.

M-am gândit.

— Nu, nu cred asta.

Atât de multe lucruri aveau sens acum. Cum Mor își ferise privirea de căldura ochilor lui Azriel. Cum evitase intimitatea romantică, dar fusese în regulă să-l apere dacă simțea că bunăstarea lui fizică sau emoțională erau în joc.

Azriel o iubea, de asta nu mă îndoiam. Dar Mor… Fusesem oarbă să nu văd asta! Să nu-mi dau seama că era un motiv al naibii de bun pentru care trecuseră cinci sute de ani și Mor nu acceptase ce Azriel îi oferea în mod clar.

— Crezi că Azriel bănuiește? am întrebat eu.

Mor își retrase mâna din a mea și făcu câțiva pași.

— Probabil. Nu știu. Este prea atent ca să nu o facă, dar… cred că se zăpăcește ori de câte ori plec acasă cu un mascul.

— Deci chestia cu Helion… De ce?

— A vrut să mai uite de problemele lui, iar eu… Ea oftă. Ori de câte ori Azriel își exprimă clar sentimentele, așa cum a făcut cu Eris… Este stupid, știu. Este atât de *stupid* și crud că fac asta, dar… M-am culcat cu Helion doar ca să-i amintesc lui Azriel… Pe toți zeii, nici măcar nu pot s-o spun. Pare și mai grav dacă o fac.

— Ca să-i amintești că nu ești interesată.

— Ar trebui să-i spun. *Trebuie* să-i spun. Pe toții zeii,

după seara trecută, ar trebui, dar... Ea își răsuci părul auriu peste un umăr. Situația e aceeași de atât de mult timp, de prea mult. Sunt îngrozită să-l înfrunt – să-i spun că și-a petrecut cinci sute de ani tânjind după cineva și ceva ce n-ar fi posibil niciodată. Posibila cădere... îmi plac lucrurile așa cum sunt. Chiar dacă nu pot fi cu adevărat așa *cum sunt,* eu... lucrurile sunt destul de bune.

— Nu cred că ar trebui să te mulțumești cu „destul de bune“, am spus eu încet. Dar înțeleg. Și repet... Când vei hotărî că este momentul potrivit – fie mâine, fie peste alți cinci sute de ani –, te voi susține.

Ea își alungă din nou lacrimile clipind. M-am întors spre tabără și un mic zâmbet îmi apăru pe buze.

— Ce? întrebă ea, venind lângă mine.

— Mă gândeam că, atunci când vei fi pregătită... am spus zâmbind din ce în ce mai larg. Mă gândeam la cât de mult mă voi distra făcând-o pe pețitoarea pentru tine.

Zâmbetul cu care-mi răspunse Mor fu mai strălucitor decât tot Regatul Zilei.

*

Amren se izolase intr-un cort și nu voia să lase pe nimeni să intre. Nici pe mine, nici pe Varian și nici pe Rhysand.

Bineînțeles că am încercat, șuierând când i-am împins protecțiile, dar nici măcar magia lui Helion nu le putea sparge. Și indiferent cum i-am cerut sau am încercat să o conving sau să o rog să mă lase, nu-mi răspunse. Ce îmi spusese Suriel să-i sugerez în privința Cărții... i se părea mai important decât motivul pentru care venisem să-i vorbesc, și anume să mi se alăture în recuperarea lui Bryaxis. Probabil aș fi putut să o fac fără ea de vreme ce anulase protecțiile care o țineau pe Bryaxis, dar... prezența lui Amren ar fi fost... bine-venită. Pentru mine, cel puțin.

Poate că mă făcea să par lașă, dar să o înfrunt singură pe Bryaxis, să o prind într-o întruchipare un pic mai

tangibilă și să o chem aici ca, în sfârșit, să spulbere armata Hybernului… Amren ar fi fost mai pricepută la vorbit și dat ordine.

Totuși, de vreme ce nu aveam de gând să încep să-mi trâmbițez planurile în mijlocul taberei… Am înjurat-o strașnic pe Amren și m-am grăbit să mă întorc în cortul meu doar ca să aflu că planurile oricum mi-ar fi fost date peste cap pentru că, deși aș fi adus-o pe Bryaxis în armata Hybernului… Acea armată nu mai era unde ar fi trebuit să fie.

Stând lângă imensa masă de lucru din cortul de război, înconjurată din toate părțile de Mari Lorzi și de comandanții lor, mi-am încrucișat brațele când Helion împinse un număr descurajant de figurine pe jumătatea inferioară a hărții Prythianului.

— Cercetașii mei spun că Hybernul a început să se miște de după-amiază.

Azriel, cocoțat pe un taburet, cu aripile și spatele bandajate și cu chipul încă palid din cauza hemoragiei, dădu o dată din cap.

— Spionii mei confirmă.

Vocea îi era încă răgușită de la țipat.

Helion își miji ochii strălucitori de chihlimbar.

— El a schimbat direcțiile totuși. Plănuia să mute armata spre nord, să ne conducă din nou acolo. Acum mărșăluiește spre est.

Rhys își sprijini mâinile pe masă, părul negru alunecându-i în față când studie harta.

— Deci acum traversează direct insula – pentru ce? Mai bine ar fi ocolit-o navigând. Și mă îndoiesc de faptul că nu mai vrea să ne întâlnească în luptă. Chiar dacă Tamlin s-a dovedit a fi un inamic.

Toți se arătaseră șocați în tăcere, unii fiind ușurați să audă asta, deși nu aveam nicio veste cum că Tamlin avea să-și îndrepte acum mica armată spre noi. Nici de Beron nu mai știam nimic.

Tarquin se încruntă.

— Pierderea lui Tamlin nu îl va costa mulți soldați, dar Hybernul s-ar putea să se ducă să întâlnească un alt aliat pe coasta estică, mai precis, armata reginelor umane de pe continent.

Azriel scutură din cap, tresărind cu siguranță din cauza a ceea ce mișcarea îi făcu spatelui său.

— El le-a trimis pe regine înapoi acasă, unde vor și rămâne, deoarece nici măcar nu și-au adunat armata. Va aștepta să o folosească până ce va sosi pe continent.

Asta după ce ne-ar fi anihilat. Iar dacă a doua zi am fi eșuat… ar mai fi rămas cineva care să provoace Hybernul pe continent? Mai ales de îndată ce reginele și-ar fi adunat armatele umane sub stindardul lui…

— Poate ne va pune din nou pe fugă, spuse gânditor Kallias încruntându-se, Viviane uitându-se la harta de lângă el.

— Nu este stilul Hybernului, zise Mor. El nu are tipare, știe că ne-am dat seama de prima lui metodă de a ne împuțina. Acum va încerca altceva.

În timp ce vorbea, Keir – care stătea lângă doi căpitani ai armatei de Aducători ai întunericului – o studie atent. M-am pregătit pentru orice fel de atitudine batjocoritoare, dar masculul nu făcu decât să studieze din nou harta. Întâlnirile acestea fuseseră singurul prilej cu care ea se deranjase să recunoască rolul tatălui ei în război și, chiar și atunci – chiar și acum –, abia se uita la el.

Dar era mai bine decât ostilitatea fățișă, cu toate că nu mă îndoiam că Mor era destul de înțeleaptă să nu îl atace pe Keir când încă mai aveam nevoie de Aducătorii întunericului. Mai ales după ce legiunea lui Keir suferise atât de multe pierderi în cea de-a doua luptă. Keir nu dădu de bănuit dacă era furios din cauza acelor pierderi, așa cum nu o făcuse niciunul dintre soldații lui, care nu vorbeau mai mult decât era necesar cu cineva inferior lor. Liniștea, am presupus eu, era de preferat. Iar simțul de

conservare al lui Keir îl făcea, fără îndoială, să-și țină gura în timpul întâlnirilor și să accepte ordinele care i se dădeau.

— Hybernul întârzie conflictul, șopti Helion. De ce?

Am aruncat o privire spre Nesta, care stătea cu Elain lângă felinare.

— Încă-i lipsește o parte din puterea Cazanului.

Rhys își înclină capul, uitându-se cu atenție la hartă și apoi la surorile mele.

— Cassian. El arătă spre râul imens care traversa șerpuind continentul prin Regatul Primăverii. Dacă ar fi să plecăm spre sud, de unde ne aflăm acum, să ne îndreptăm direct spre teritoriile umane… ai traversa râul sau ai merge spre vest destul de mult ca să-l eviți?

Cassian, care nu mai era palid ca în urmă cu o zi și căruia nu îi mai era rău – o mică binecuvântare – ridică o sprânceană.

În partea opusă a mesei, Lordul Devlon păru înclinat să deschidă gura ca să își spună părerea. Spre deosebire de Keir, comandantul illyrian nu avea probleme în a-și arăta disprețul față de noi, mai ales în privința capacității de a conduce a lui Cassian.

Dar înainte ca Devlon să poată interveni, Cassian spuse:

— Am avea nevoie de timp și ar fi prea periculos să traversăm un astfel de râu. Este prea lat. Chiar dacă ne-am teleporta, ar trebui să construim bărci sau poduri ca să trecem în partea cealaltă. Și o armată atât de mare… Va trebui să mergem spre vest, apoi să cotim spre sud…

Când se lăsă liniștea, Cassian se albi la față, iar eu m-am uitat la locul în care mărșăluia armata Hybernului spre est, sub râul imens. Din locul în care ne aflam acum…

— El a vrut să ne epuizăm teleportându-ne armatele, spuse Helion ghicindu-i gândurile lui Cassian. Să ne luptăm astfel încât, atunci când am avea nevoie de putere pentru a ne teleporta peste râu, să nu putem să o facem. Ar trebui să mergem pe jos și să ocolim ca să evităm

traversarea.
Tarquin înjură.
— Ca să poată mărșălui spre sud, știind că suntem la câteva zile în urmă, și să intre în teritoriile umane fără să întâmpine nicio rezistență.
— Ar fi putut să facă asta de la început, răspunse Kallias. Genunchii începură să-mi tremure. De ce acum?
— Deoarece eu și surorile mele l-am insultat, spuse Nesta, care se afla pe scaun în cealaltă parte a camerei, lângă felinar.
Toți își îndreptară privirea spre noi.
Elain își apucă gâtul cu o mână și șopti:
— El va mărșălui pe teritoriile oamenilor – să-i măcelărească. Și ca să ne facă în ciudă?
— I-am ucis preoteasa, am șoptit eu. Tu i-ai furat Cazanul, i-am spus Nestei. Iar tu… Am studiat-o pe Elain. Faptul că te-am recuperat a fost ultima insultă.
— Numai un nebun s-ar folosi de forța armatei lui doar ca să se răzbune pe trei femei, zise Kallias.
Helion pufni.
— Uiți că unii dintre noi au luptat în Război. Știm pe pielea noastră cât de nebun poate fi și că așa ceva ar fi exact stilul lui.
I-am surprins privirea lui Rhys. „Ce este de făcut?“
Rhys mă mângâie cu degetul mare pe dosul mâinii.
— El știe că vom veni.
— Aș zice că presupune destule despre cât de mult ne pasă de oameni, rosti Helion.
Keir păru înclinat să confirme, dar alese cu înțelepciune să tacă.
Rhys ridică din umeri.
— Probabil a interpretat punerea pe primul loc a siguranței lui Elain drept dovadă că surorile Archeron sunt importante aici. El crede că ne vor convinge să ne mișcăm fundurile într-acolo, probabil pe un câmp de luptă cu puține avantaje, unde am putea fi anihilați.

— Deci nu o vom face? se încruntă Tarquin.
— Bineînțeles că o vom face, spuse Rhys, îndreptându-se de spate și ridicându-și bărbia. Vom fi copleșiți numeric și extenuați și nu se va termina bine. Dar asta nu are nimic de-a face cu partenera mea sau cu surorile ei. Zidul a căzut. Nu mai există. Este o lume nouă, iar noi trebuie să hotărâm cum să-i punem capăt celei vechi și cum să o luăm de la început. Trebuie să decidem dacă o vom face permițând ca aceia care nu se pot apăra să fie măcelăriți. Dacă suntem astfel de persoane. Nu regate individuale. Noi, ca popor *Fae.* Îi lăsăm singuri pe oameni?
— Atunci, vom muri cu toții, spuse Helion.
— Bun, spuse Cassian, aruncând o privire spre Nesta. Dacă îmi voi da viața apărându-i pe cei care au cea mai mare nevoie de asta, atunci voi considera că e o moarte care merită.
Lordul Devlon, pentru prima dată, dădu aprobator din cap. M-am întrebat dacă și Cassian observă, dacă îi păsa. Chipul lui nu dezvălui nimic, fiind concentrat doar asupra surorii mele.
— Și eu, spuse Tarquin.
Kallias se uită la Viviane, care îi zâmbea tristă. Am văzut, că regreta timpul pe care îl pierduseră, dar Kallias spuse:
— Va trebui să plecăm până mâine, dacă vrem să avem o șansă de a opri măcelul.
— Mai curând, spuse Helion, zâmbind strălucitor. Peste câteva ore. El făcu semn din bărbie spre Rhys. Îți dai seama că oamenii vor fi măcelăriți înainte de a ajunge acolo.
— Nu și dacă putem acționa mai repede, am spus eu, rotindu-mi umerii încă rigizi și dureroși, dar care se vindecau repede.
Toți ridicară din sprâncene.
— În seara asta, am spus eu. Cei care putem ne vom teleporta în patria oamenilor, în orașe, și-i vom scoate pe

cât de mulți posibil înainte de răsărit.

— Și unde îi vom lăsa? întrebă Helion.

— În Velaris.

— Este prea departe să ne teleportăm, șopti Rhys, studiind harta din fața noastră.

Tarquin atinse ușor harta cu degetul, acolo unde era teritoriul lui.

— Atunci, aduceți-i în Adriata! O voi trimite înapoi pe Cresseida – ca să îi supravegheze.

— Vom avea nevoie de toată puterea de care dispunem ca să luptăm cu Hybernul, spuse Kallias precaut. Să o risipim teleportând oameni…

— Nu este nicio risipă, am spus eu. O singură viață poate schimba lumea. Unde ați fi fost cu toții dacă cineva ar fi considerat, la un moment dat, că salvarea vieții mele era o pierdere de vreme? Am arătat spre Rhys. Dacă *el* ar fi considerat că a-mi salva viața la Poalele Muntelui era o pierdere de timp? Chiar dacă sunt doar douăzeci de familii sau zece… Nu este o risipă. Nu pentru mine sau pentru tine.

Viviane îi aruncă o privire tăioasă, încruntată și mustrătoare partenerului ei, iar Kallias avu bunul-simț să mormăie o scuză.

Apoi Amren spuse din spatele nostru, intrând prin clapele cortului:

— Sper că ați votat cu toții să înfruntați Hybernul în luptă.

Rhys ridică o sprânceană.

— Am făcut-o. De ce?

Amren lasă Cartea pe masă cu un zgomot surd.

— Deoarece vom avea nevoie să-i distragem astfel. Ea îmi zâmbi din nou sever. Trebuie să ajungem la Cazan, fato! *Toată lumea!*

Iar eu am știut că nu se referea la Marii Lorzi, ci mai degrabă la noi patru – cele care fuseserăm Create. Eu, Amren… și surorile mele.

— Ai găsit o cale de a-l opri? întrebă Tarquin.

Bărbia ascuțită a lui Amren se înălță când dădu din cap.

— Și mai bine. Am găsit o cale prin care să opresc toată armata.

CAPITOLUL 67

Trebuia să avem acces la Cazan ca să îl putem atinge împreună..

Singură, încercarea aproape mă ucisese. Dar împreună cu celelalte Create… Puteam suporta puterea lui mortală.

Dacă l-am fi controlat, dintr-o singură mișcare, am fi putut să-i exploatăm puterea ca să-l oprim pe rege, să-i oprim armata, ștergându-i astfel de pe fața pământului.

Amren găsise vraja prin care să facă asta chiar acolo unde afirmase Suriel că ar fi fost ascunsă în Carte. Decât să anulăm puterile Cazanului… l-am fi ucis pe cel care îl controla. *Și* toată armata lui.

Dar mai întâi trebuia să găsim Cazanul, iar cu cele două armate pregătite de luptă…

Am fi acționat doar când măcelul ar fi atins apogeul, când Hybernul ar fi putut fi distras de haos. Asta dacă nu plănuise el să folosească pe câmpul de luptă Cazanul.

Ceea ce era foarte probabil.

Nu aveam nicio șansă să ne infiltrăm din nou în tabăra de război – nu după ce o furasem pe Elain. Așadar, trebuia să așteptăm până ce am fi intrat în capcana pe care ne-o întinsese, până ce-am fi ocupat pozițiile dezavantajoase pe câmpul de luptă ales de el și am fi sosit extenuați din luptele dinainte, din cauza drumului până acolo. Extenuați de teleportarea familiilor umane din calea lui.

Ceea ce am și făcut. În noaptea aceea, oricine se putea teleporta… împreună cu Rhysand, m-am întors în vechiul meu sat.

M-am dus la casele unde lăsasem cândva aur, ca femeie muritoare.

La început, nu mă recunoscură, dar apoi își dădură seama cine eram.

Rhys le intră ușor în minte și îi liniști cât eu le-am explicat ce mi se întâmplase, ce urma să aibă loc și ce trebuia să facem.

Ei nu avură timp să-și ia prea multe lucruri. Și toți tremurară când i-am dus în cealaltă parte a lumii, în pădurea caldă și luxuriantă de lângă Adriata, Cresseida așteptându-ne deja cu mâncare și o mică armată de servitori ca să-i ajute și să-i organizeze.

A doua familie nu ne crezu, spunând că era trucul vreunui spiriduș. Rhys încercă să le controleze mintea, dar panica oamenilor era prea profundă, iar ura lor prea reală.

Voiau să rămână.

Rhys nu le mai dădu de ales după aceea și-i teleportă pe toți. Încă țipau când i-am lăsat în pădurea aceea, înconjurați de alți oameni, însoțitorii noștri teleportându-i pe noii sosiți pentru a-i înregistra și calma.

Așadar, am continuat. Din casă în casă. De la o familie la alta, teleportându-i pe toți din calea Hybernului toată noaptea, alături de toți Marii Lorzi din armata noastră și de orice comandant sau nobil care avea darul și puterea.

Până când am obosit, până când un mic oraș al oamenilor luă ființă în pădurea văratică. Până când Rhys își epuiză puterea și abia se putu teleporta din nou în cortul nostru, unde el adormi înainte să pună capul pe pernă, cu aripile întinse pe pat.

Făcuse prea mult efort; se bazase prea mult pe puterea lui.

L-am urmărit dormind, numărându-i respirațiile.

Toți știam că nu ar fi evitat lupta.

Poate asta i-ar fi inspirat pe alții să lupte, dar… Știam. Partenerul meu, familia mea… ei ar fi luptat, ne-ar fi câștigat timp cu viețile lor în timp ce Amren, surorile mele și cu mine am fi încercat să oprim Cazanul. Unii aveau să moară înainte să ajungem la el.

Iar ei erau dispuși să o facă. Dacă se temeau, nu se dădeau de gol.

I-am dat părul transpirat al lui Rhys de pe frunte.

Știam că ar fi dat totul înainte ca vreunui dintre noi să se ofere să o facă. Știam că ar fi încercat.

Nevoia de a se sacrifica și de a proteja era o parte din el, tot așa cum erau și membrele sale. Dar nu l-aș fi lăsat să o facă, nu fără să încerc și eu.

Amren nu spusese nimic despre Bryaxis în discuțiile noastre de mai devreme. Păruse să fi uitat de asta, dar noi tot aveam o luptă de purtat a doua zi, iar dacă Bryaxis ar fi putut trage de timp pentru prietenii mei și Rhys cât aș fi căutat Cazanul… Dacă aș fi putut să le asigur cea mai mică șansă de supraviețuire… Atunci ar fi putut s-o facă și Cioplitorul de Oase.

Nu-mi păsa de costuri sau de riscuri. Nu când mă uitam la partenerul meu care dormea, la extenuarea de pe chipul său..

El făcuse destule, iar dacă asta m-ar fi distrus, m-ar fi înnebunit, m-ar fi sfâșiat… A doua zi, cu Cazanul, Amren nu ar fi avut nevoie decât de prezența mea, de trupul meu. Dacă ar fi trebuit să plătesc orice alt preț pentru a le cumpăra o mică șansă la supraviețuire… L-aș fi plătit cu bucurie. L-aș fi înfruntat.

Așa că mi-am adunat ultimele puteri și m-am teleportat spre nord, în Regatul Coșmarurilor.

În adâncul muntelui, era o scară în spirală care conducea doar intr-un singur loc: într-o cameră din apropierea celui mai înalt pisc. Asta aflasem în timpul cercetărilor mele.

Am rămas la baza scării, ridicându-mi privirea spre obscuritatea de nepătruns, respirația aburindu-se în fața mea.

O mie de trepte: atâtea stăteau între mine și Ouroboros, Oglinda începuturilor și a Sfârșiturilor.

„Doar tu poți decide ce te distruge, Distrugătoare a Blestemului!

Doar tu.“

Am aprins o sferă de lumină fae deasupra capului și am început să urc.

CAPITOLUL 68

Nu m-am așteptat la zăpadă sau la lumina lunii.

Camera trebuie să fi fost sub palatul din piatra lunii – coloanele din piatră dură conducând afară, întâmpinând troienele și lumina lunii.

Am scrâșnit din dinți din cauza frigului, vântul șuierând prin crăpături ca lupii care urlau pe versantul din depărtare.

Zăpada strălucea pe ziduri și podea, șerpuind pe cizmele mele cu rafalele de vânt. Razele lunii pătrudeau înăuntru destul de mult încât mi-am stins sfera de lumină, scăldând toată camera în nuanțe albastre și argintii.

Iar acolo, pe zidul îndepărtat și acoperit cu zăpadă al camerei, în rama ei de bronz…

Ouroboros.

Era doar un disc mare și rotund. Mai înalt. Iar metalul care o înconjura fusese modelat după un șarpe imens, oglinda fiind prinsă în interiorul lui când își devora propria coadă.

Sfârșitul și începutul.

Din partea cealaltă a camerei, din pricina zăpezii… nu am văzut ce era înăuntru.

M-am forțat să fac un pas înainte și încă unul.

Oglinda era neagră ca noaptea și totuși… clară.

M-am văzut apropiindu-mă. Am văzut brațul pe care-l ridicasem împotriva vântului și a zăpezii, expresia crispată a chipului meu. Extenuarea.

M-am oprit la trei pași distanță. Nu am îndrăznit să o ating.

Mă vedeam doar pe mine și nimic altceva.

M-am uitat cu atenție la oglindă, căutând *ceva…* să apăs sau să ating cu magia mea, dar nu am văzut decât capul

șarpelui cu botul larg deschis, gheața strălucindu-i pe colți.

Am tremurat de frig, frecându-mi brațele. Reflexia mea făcu la fel.

— Hei! am șoptit eu.

Nu era nimic.

Mâinile mă usturau de frig.

De aproape, suprafața lui Ouroboros era ca o mare gri și calmă. Netulburată. Adormită.

Dar în colțul superior – era mișcare.

Nu, nu era o mișcare în oglindă, ci în spatele meu.

Nu eram singură.

Coborând de pe zidul acoperit de zăpadă, o bestie mare cu gheare, solzi, blană și dinți sfâșietori se apropia de podea. Spre mine.

Am respirat regulat. Nu i-am permis – orice ar fi fost – să simtă nicio urmă de frică. Poate era vreun paznic al acestui loc, vreo creatură care se strecurase printre crăpături…

Labele-i imense erau aproape silențioase pe podea, blana care le acoperea fiind un amestec de negru și auriu. Nu era o bestie menită să vâneze în munții aceștia. Cu siguranță, nu cu creasta de solzi negri de pe spate. Iar ochii mari și strălucitori…

Nu am avut timp să observ ochii gri-albaștri când bestia păși.

M-am întors cu pumnalul illyrian în mâna înghețată, aplecându-mă și țintind în sus – spre inimă.

Dar nu urmă niciun impact. Doar zăpadă, frig și vânt.

Nu era nimic în fața mea și nici în spatele meu.

Nicio urmă de labă pe zăpadă.

M-am întors spre oglindă.

În locul în care mă aflasem… era acum acea bestie, coada-i solzoasă legănându-se prin zăpadă.

Mă urmărea.

De fapt, nu mă urmărea, ci se uita la mine, la reflexia mea.

La ce mi se ascundea pe sub piele.
Cuțitul zăngăni pe pietre și zăpadă, iar eu m-am uitat în oglindă.
Cioplitorul de Oase stătea rezemat de zid când am intrat în celula lui.
— Fără însoțitori de data asta?
Eu doar l-am fixat cu privirea pe băiatul acela, pe fiul meu.
Și pentru prima dată, Cioplitorul păru să încremenească și să amuțească.
— Ai recuperat-o, șopti el.
M-am uitat spre un colț al celulei lui, unde Ouroboros apăru, încă plină de zăpadă și de gheață. Puteam să o invoc oricând și oriunde îmi doream.
— Cum?
Cuvintele erau încă lucruri străine, ciudate.
Corpul în care mă întorsesem… era și el ciudat.
Limba îmi era uscată ca hârtia când am spus:
— M-am uitat.
— Și ce ai văzut?
Cioplitorul se ridică în picioare.
M-am scufundat un pic în corpul meu. Doar cât să schițez un zâmbet.
— Asta nu te privește.
Deoarece oglinda… îmi arătase atât de multe lucruri.
Nu știam cât timp trecuse. Timpul fusese altul în oglindă.
Dar chiar și câteva ore ar fi putut fi prea multe…
I-am arătat ușa.
— Ai oglinda. Acum, fă-ți treaba! Lupta așteaptă.
Cioplitorul de Oase privi când la mine, când la oglindă și zâmbi.
— Va fi plăcerea mea.
Iar felul în care o spuse… Eram epuizată, sufletul nou îmi tremura și totuși l-am întrebat:
— La ce te referi?

Cioplitorul își netezi hainele.

— Nu prea îmi trebuie, spuse el, gesticulând spre oglindă. Dar ție ți-a trebuit.

Am clipit încet.

— Voiam să văd dacă meriți să fii ajutată, continuă Cioplitorul. Rareori se întâmplă ca o persoană să înfrunte ce este cu adevărat și să nu fugă de asta, să nu fie distrusă. Asta le arată Ouroboros tuturor celor care se uită în ea: cine sunt, fiecare centimetru păcătos și josnic. Unii se uită și nici măcar nu își dau seama că *ei* sunt groaza pe care o văd, chiar dacă groaza îi înnebunește. Alții intră și, în schimb, sunt distruși de mica și jalnica ființă pe care o găsesc. Dar tu… Da, ești într-adevăr o raritate. Aș putea risca să plec de aici doar pentru asta.

O furie clocotitoare începu să umple golurile lăsate de ceea ce văzusem în oglindă.

— Voiai să vezi dacă sunt *vrednică?*

Voia să vadă dacă oamenii nevinovați *meritau* să fie ajutați.

El dădu aprobator din cap.

— Da. Și ești. Iar acum te voi ajuta.

M-am gândit dacă să-l lovesc în față cu ușa celulei, însă i-am zis încet:

— Fie! M-am apropiat de el și nu m-am temut când l-am apucat pe Cioplitorul de Oase de mâna rece. Atunci, să începem!

CAPITOLUL 69

Soarele răsări, poleind ceața joasă care șerpuia peste câmpiile din tărâmul muritorilor.

Hybernul distrusese totul din Regatul Primăverii până la câțiva kilometri de mare, inclusiv satul meu.

Nu rămăsese nimic în afară de cenușa fumegândă și piatră spartă când am trecut pe acolo.

Iar casa tatălui meu... o treime mai era în picioare, restul fiind distrus. Ferestrele erau sparte, iar pereții crăpați până la fundație.

Grădina lui Elain fusese călcată în picioare, transformându-se într-o groapă de noroi. Stejarul înalt din apropiere de marginea proprietății, unde îi plăcea Nestei să stea la umbră și să privească terenurile noastre, fusese ars.

Era un atac personal. Știam asta. Cu toții o știam. Regele ordonase să ni se ucidă animalele. Luaserăm câinii și caii cu o noapte înainte, împreună cu servitorii și familiile lor. Dar bogățiile și lucrurile personale fuseseră furate sau distruse.

Faptul că Hybernul nu zăbovise ca să distrugă ce mai rămăsese în picioare din acea casă, îmi spuse Cassian, sugera că nu voia să îl ajungem prea mult din urmă. Avea să-și stabilească avantajul – să aleagă câmpul de luptă potrivit. Nu ne îndoiam că satele goale găsite în calea lui îl înfuriau pe rege. Și erau destule orașe și sate la care nu ajunseserăm la timp pentru că ne-am grăbit.

Cu o armată ca a noastră, formată din soldați atât de diferit instruiți și cu atât de mulți lideri care dădeau ordine, era o ispravă mai ușor de făcut teoretic decât practic.

Illyrienii erau țâfnoși – răzvrătiți, chiar și sub comanda

strictă a Lordului Devlon. Enervați că trebuia să îi așteptăm pe ceilalți, că nu puteam să zburăm pur și simplu și să interceptăm Hybernul, să-i oprim înainte să poată alege câmpul de luptă.

În trei ore, l-am surprins pe Cassian certându-se cu doi căpitani diferiți – l-am urmărit încredințându-le soldaților nemulțumiți sarcina de a trage căruțele cu provizii, luându-le onoarea de a fi în primele rânduri. De îndată ce ceilalți văzură că vorbea serios și că fiecare amenințare era adevărată... plângerile încetară.

Keir și Aducătorii întunericului îl urmăriră și ei pe Cassian și fură destul de înțelepți să nu-și arate sau să-și verbalizeze nemulțumirile și să-și continue marșul, armura lor strălucitoare devenind din ce în ce mai murdară, cu fiecare kilometru..

În timpul scurtei pauze din miezul zilei pe o pajiște întinsă, Nesta și cu mine ne-am urcat într-una dintre căruțele cu coviltir care cărau provizii ca să ne schimbăm în hainele de piele illyriene. Când am ieșit, Nesta își puse chiar și un cuțit la șold la insistențele lui Cassian, deși recunoscuse că, de vreme ce nu fusese antrenată, era la fel de probabil să se rănească singură, și chiar și pe altcineva.

Elain... Ea ne aruncase o privire în ierburile care se legănau în fața căruței, cu picioarele și alte părți la vedere, și roșise. Viviane interveni, oferindu-i o ținută din Regatul Iernii, mai puțin scandaloasă: pantaloni de piele, dar asortați cu o jachetă albastră și lungă până la coapse, cu blană albă pe marginea gulerului. La căldură, hainele ar fi fost insuportabile, dar Elain era destul de mulțumită încât nu se plânse când am ieșit din nou din căruța acoperită și îi găsi pe însoțitorii noștri așteptând. Ea refuză totuși cuțitul pe care i-l dădu Cassian.

Se făcu albă ca moartea când îl văzu.

Azriel, care încă șchiopăta, abia îl dădu la o parte pe Cassian și-i întinse altă armă.

— Acesta este Povestitorul-Adevărului, îi spuse el încet.

Nu îl voi folosi azi, deci vreau să-l folosești tu.

Aripile i se vindecaseră, iar acum îi erau acoperite de cicatrice lungi și subțiri. Încă nu erau destul de puternice, îl avertizase Madja, încât să zboare azi.

Cearta cu Rhys din dimineața asta fusese rapidă și brutală: Azriel insistase că *putea* zbura – lupta cu legiunile, așa cum plănuiseră. Rhys și Cassian refuzaseră. Azriel amenințase să intre în umbre și să lupte oricum. Rhys îi spusese simplu că, dacă ar fi încercat măcar, l-ar fi înlănțuit pe Azriel de un copac.

Iar Azriel… se domolise doar după ce Mor intrase în cort și îl implorase – îl *implorase* cu lacrimi în ochi. El fusese de acord doar să asculte și să fie atent, fără să se implice.

Iar acum, stând în iarba foșnitoare a poienii în armura illyriană, cu toate cele șapte pietre Siphon strălucind…

Elain căsca ochii la cuțitul cu mâner de obsidian din mâna lui Azriel, la runele de pe teaca neagră.

— Nu m-a dezamăgit niciodată, spuse îmblânzitorul Umbrelor, soarele de la miezul zilei fiind devorat de cuțitul negru. Unii oameni spun că este magic și că își va lovi mereu ținta. El îi luă ușor mâna și-i apăsă mânerul cuțitului legendar în palmă. Te va servi cu succes.

— Eu… nu știu cum să îl folosesc…

— Mă voi asigura că nu vei fi nevoită, am spus eu, iarba scârțâind când m-am apropiat.

Elain îmi cântări cuvintele… și strânse încet cuțitul.

Cassian se uită mirat la Azriel și m-am întrebat cât de des își împrumutase cuțitul…

„Niciodată, spuse Rhys din locul în care-și termină de fixat armele, rezemat de căruță. Nu l-am văzut niciodată pe Azriel să lase pe altcineva să atingă cuțitul.”

Elain își ridică privirea spre Azriel care încă mai ținea cuțitul, ochii lor întâlnindu-se.

Am văzut tabloul în minte: puiul minunat de căprioară în spatele căreia înflorea primăvara vibrantă stând în fața Morții, umbrele și groaza pândind peste umărul său.

Lumină și întuneric, spațiul dintre cele două trupuri fiind un amestec al celor două. Singura punte de legătură… fiind cuțitul.

„Să-l pictezi când ajungem acasă.”

„Băgăciosule!”

M-am uitat peste umăr la Rhys, care se apropie de micul nostru cerc din iarbă. Era mai palid la față decât de obicei, încordarea ridându-i marginile gurii. Iar eu mi-am dat seama că nu voi mai avea o ultimă noapte cu el. Seara trecută fusese ultima seară, iar noi ne-o petrecuserăm teleportându-i pe oameni…

„Nu gândi așa! Nu te duce la luptă crezând că nu vei scăpa!” Privirea îi era tăioasă. Fermă.

Am început să respir greoi. „Ăsta este ultimul nostru răgaz când mai putem discuta între noi.”

Deoarece această parte finală a marșului pe care urma să-l facem… urma să ne ducă direct pe câmpul de luptă.

Rhys ridică o sprânceană. „Atunci ai vrea să ne urcăm în căruța aia câteva minute? Este puțin înghesuită cu armele și proviziile, dar cred că pot să mă descurc.”

Ne-am amuzat amândoi. L-am luat de mână, dându-mi seama că toți ceilalți vorbeau încet, Mor venind, între timp, îmbrăcată cu armura neagră, iar Amren… era și ea în hainele de piele illyriene. Erau atât de mici că probabil fuseseră croite pentru un copil.

„Nu îi spune, dar chiar așa a fost.”

Am schițat un zâmbet. Rhys se uită la noi toți, adunați cumva aici pe câmpia înverzită scăldată de soare, fără să ni se ordone. Familia noastră – regatul nostru. Regatul Visurilor.

Toți amuțiră.

Rhys se uită pe rând în ochii tuturor, chiar și în ai surorilor mele, atingându-mi dosul palmei cu mâna.

— Vreți să auziți discursul inspirator sau pe cel trist? întrebă el.

— Îl vrem pe cel adevărat, spuse Amren.

Rhys își îndreptă umerii, strângându-și elegant aripile la spate.

— Cred că totul se întâmplă cu un motiv. Fie că este hotărât de Mamă, de Cazan sau de vreun fel de tapiserie a Sorții, nu știu. Și nici nu-mi pasă. Dar sunt recunoscător pentru asta, orice ar fi. Recunoscător că v-a adus pe toți în viața mea. Dacă nu ar fi făcut-o… probabil că aș fi devenit la fel de îngrozitor ca ticălosul pe care îl vom înfrunta azi. Dacă nu aș fi întâlnit un illyrian pe cale să devină războinic, îi spuse el lui Cassian, nu aș fi cunoscut adevărata profunzime a puterii, a rezistenței, a onoarei și a loialității. Ochii lui Cassian străluciră. Dacă nu aș fi întâlnit un Îmblânzitor al Umbrelor, nu aș fi știut că familia pe care ți-o alegi este cea care contează, nu cea în care te-ai născut, îi zise Rhys lui Azriel. Nu aș fi știut ce înseamnă să speri cu adevărat, chiar dacă lumea îți spune să disperi. Azriel își înclină capul în semn de mulțumire.

Mor pângea deja când Rhys îi vorbi.

— Dacă nu aș fi întâlnit-o pe vara mea, nu aș fi aflat că poate fi lumina chiar și în cel mai întunecat iad. Că bunătatea poate prospera în mijlocul cruzimii.

Ea își șterse lacrimile și dădu din cap.

Am așteptat ca Amren să-i dea o replică, dar ea doar aștepta.

Rhys își îndreptă privirea către ea.

— Dacă nu aș fi întâlnit un monstru micuț care adună nestemate mai feroce decât un dragon de foc… Toți am râs ușor când l-am auzit. Rhys schiță un zâmbet. Propria putere m-ar fi mistuit demult.

Rhys îmi strânse mâna când se uită în sfârșit la mine.

— Și dacă nu aș fi întâlnit-o pe partenera mea…

Rămase fără cuvinte când lăcrimă.

„Te-aș mai fi așteptat încă cinci sute de ani. O mie de ani. Iar dacă acesta a fost tot timpul pe care l-am avut împreună… Așteptarea a meritat" îmi spuse prin legătură.

El îmi șterse lacrimile care îmi alunecau pe față.

— Cred că totul s-a întâmplat exact așa cum trebuia să se întâmple… ca să vă pot întâlni.

mai șterse o lacrimă sărutând-o, iar apoi le spuse surorilor mele:

— Nu ne știm de mult timp, dar trebuie să cred că și voi ați fost aduse aici, în familia noastră, cu un motiv. Și poate că azi vom afla de ce.

El îi studie din nou pe toți și-i întinse mâna lui Cassian, care o apucă și o întinse pe a lui spre Mor. Apoi Mor o întinse pe a ei către Azriel, Azriel i-o dădu pe a sa lui Amren, iar ea i-o dădu Nestei, care-i întinse o mână lui Elain. Iar Elain mă luă pe mine de mână. Acum, toți eram uniți.

— Vom merge pe câmpul de luptă și vom accepta Moartea doar când va veni să ne ducă pe lumea cealaltă, spuse Rhys. Vom lupta pentru viață, pentru supraviețuire, pentru viitorul nostru. Dar dacă tapiseria Sorții, Cazanul sau Mama au hotărât că nu vom ieși azi de pe câmp… Bărbia i se ridică. Marea bucurie și onoare a vieții mele a fost să vă cunosc. Să fiți familia mea. Și sunt recunoscător – mai mult decât pot spune – că mi s-a oferit acest timp împreună cu voi.

— Și noi îți suntem recunoscători Rhysand, spuse încet Amren. Mai mult decât știi.

Rhys îi schiță un zâmbet când ceilalți confirmară în șoaptă.

El mă strânse din nou de mână când rosti:

— Atunci, să mergem și să facem Hybernul foarte nerecunoscător că ne-a întâlnit.

Am simțit mirosul mării cu mult înainte de a vedea câmpul de luptă. Hybernul alesese bine.

Un câmp mare și înverzit se întindea până la țărm. La doi kilometri, spre continent, își poziționase armata..

Aceasta se undui, o masă întunecată răspândindu-se către orizontul estic. Poalele stâncoase ale dealurilor se ridicau în spatele lui – o parte din armata sa fiind postată

și acolo. Într-adevăr, până și câmpia părea să se încline în sus, spre est.

Am zăbovit lângă Rhysand în vârful colinei vaste de deasupra câmpiei, surorile mele, Azriel și Amren rămânând la mică distanță în urmă. În plan îndepărtat, în liniile din față, Helion, strălucitor în armura aurie și cu o mantie roșie care flutura, dădu ordinul de oprire. Armatele se supuseră, mișcându-se în pozițiile deja alese.

Totuși armata pe care o înfruntam… aștepta pregătită.

Erau atât de mulți! Știam fără să număr că eram copleșiți numeric.

Cassian ateriză din cer, cu chipul împietrit, toate pietrele-i Siphon mocnind când traversă platoul colinei în câțiva pași.

— Ticălosul a ocupat tot terenul înalt și a profitat de toate avantajele pe care le-a găsit. Dacă vrem să-i punem pe fugă, va trebui să-i alergăm în sus, pe dealuri, lucru pe care, fără îndoială, l-a luat deja în calcul, cu multe surprize pentru noi.

La distanță, câinii-naga începură să mârâie și să urle de foame.

— Cât timp crezi că avem? întrebă Rhys.

Cassian își încleștă maxilarul și se uită la surorile mele. Nesta îl urmărea cu atenție. Elain supraveghea armata de pe mica noastră colină, cu chipul alb de groază.

— Avem cinci Mari Lorzi, iar el este doar unul singur. Voi toți ați putea să ne protejați un timp. Dar s-ar putea să nu fie în interesul nostru să vă epuizăm astfel. El va avea și scuturi, și Cazanul. A fost destul de precaut să nu ne arate până acum cât de puternic este. Nu mă îndoiesc totuși că suntem pe cale să aflăm.

— Probabil că va folosi vrăji, am spus eu, amintindu-mi că el o antrenase pe Amarantha.

— Asigură-te că Helion este atent, spuse Azriel, șchiopătând lângă Rhys. Și Thesan.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi zise Rhys lui Cassian.

Cassian măsură din priviri armata nesfârșită a Hybernului, apoi pe a noastră.

— Să spunem că va decurge prost, că scuturile vor fi distruse, că va fi dezordine și el va apela la Cazan… Câteva ore.

Am închis ochii. În acest timp, trebuia să traversez câmpul din fața noastră, să aflu unde ținea Cazanul și să-l opresc.

— Umbrele mele îl caută, îmi spuse Azriel, citindu-mi chipul când am deschis ochii.

Maxilarul i se încordă la acele cuvinte. El ar fi trebuit să-l caute personal. Își înfoie și-și întinse aripile ca și când le-ar fi testat.

— Dar protecțiile sunt puternice – fară îndoială, întărite de rege, după ce ai trecut prin ele în tabără. S-ar putea să fii nevoită să mergi pe jos. Așteaptă ca măcelul să devină haotic.

Cassian își înclină capul și îi spuse lui Amren:

— Vei afla când.

Ea dădu repede din cap, încrucișându-și brațele. M-am întrebat dacă își luase rămas-bun de la Varian.

Cassian îl bătu pe umăr pe Rhys.

— La ordinul tău, vom trimite illyrienii pe cer. Vom înainta la semnalul tău după aceea.

Rhys dădu distras din cap, cu atenția încă fixată asupra armatei copleșitoare.

Cassian se îndepărtă un pas, dar se uită înapoi la Nesta, al cărei chip era dur ca granitul. El deschise gura, dar păru să hotărască să nu spună ce avea de gând. Sora mea tăcu în timp ce Cassian țâșni spre cer cu o bătaie puternică a aripilor. Totuși îi urmări zborul până ce nu mai fu decât un punct întunecat.

— Pot lupta pe jos, îi spuse Azriel lui Rhys.

— Nu.

Judecând după tonul acela, nu avea cum să-l contrazică.

Azriel păru să se gândească la asta, dar Amren scutură

din cap în semn de avertisment, iar el se retrase, umbrele învăluindu-i degetele.

În liniște, am urmărit cum armata noastră se așeză în rânduri ordonate. I-am urmărit pe illyrieni ridicându-se pe cer la ordinul tăcut al lui Rhys transmis lui Cassian, formând rânduri similare deasupra. Pietrele Siphon licăriră colorat, iar scuturile, și cele magice, și cele metalice, se ridicară. Pământul se cutremură la fiecare pas spre linia de demarcație.

„Dacă Hybernul îmi detectează puterea, mă va simți furișându-mă pe câmpul de luptă", îmi zise Rhys în minte.

Știam ce sugera. „Este nevoie de tine aici. Dacă dispărem amândoi, el își va da seama.”

Făcu o pauză. „Ți-e frică?”

„Ție îți este?”

Ochii lui violeți îi surprinseră pe ai mei. Atât de puține stele străluceau în ei.

— Da, șopti el.

„Nu pentru mine. Pentru voi toți.”

Tarquin dădu un ordin departe, în față, iar armata noastră unită se opri, ca o bestie puternică. Regatul Verii, al Iernii, al Zilei, al Răsăritului și al Nopții – armata fiecărui regat se diferenția clar în funcție de culoare și armură, de spiridușii care luptaseră alături de Marii Spiriduși, eterici și mortali. Una dintre legiunile de peregryni ale lui Thesan zbură în rând în spatele illyrianilor, armura lor aurie strălucind în contrast cu negrul armatei noastre.

Nici urmă de Beron sau Eris – nicio știre dacă Regatul Toamnei venea să ne ajute. Sau despre Tamlin.

Dar armata Hybernului nu înaintă. Soldații ar fi putut la fel de bine să fie statui. Știam că staționau mai mult ca să ne descurajeze.

— Mai întâi magia, îi explica Amren Nestei. Ambele tabere vor încerca să doboare scuturile din jurul armatelor.

De parcă i-ar fi răspuns, o făcură. Magia mea se zvârcoli când Marii Lorzi – în afară de Rhysand – își dezlănțuiră puterea.

El își păstra puterea pentru momentul în care scuturile ar fi căzut. Nu mă îndoiam că Hybernul făcea același lucru de partea cealaltă a câmpului.

Scuturile șovăiră de ambele părți. Unii muriră. Nu mulți, ci câțiva. Magia lucra împotriva magiei – pământul se cutremură, iarba dintre armate se ofili și se transformă în cenușă.

— Am uitat cât de plictisitoare este partea asta, mormăi Amren.

Rhys îi aruncă o privire seacă, dar se îndreptă spre marginea micii noastre coline ca și când ar fi simțit că remiza urma să înceteze curând. El avea să dea o lovitură puternică și devastatoare armatei în clipa în care scuturile celorlați ar fi cedat. Un adevărat val de putere întunecată. Pe lângă corp, își strânse pumnii.

În stânga mea, pietrele Siphon ale lui Azriel străluciră, pregătindu-se să dezlănțuie o explozie care să o urmeze pe cea a lui Rhysand. Poate că nu era în stare să lupte, dar își putea folosi puterea de aici.

Am venit lângă Rhys. În față, ambele scuturi se clătinară în sfârșit.

— Nu ți-am dat un cadou de împerechere, am spus eu.

Rhys supraveghea lupta din față. Puterea lui vui sub noi, clocotind din inima întunecată a lumii.

Curând. Era o chestiune de câteva clipe. Inima îmi bătea cu putere, transpirația apărându-mi pe frunte – nu doar din cauza căldurii verii, acum concentrate pe câmp.

— M-am tot gândit, am continuat eu, la ce să-ți iau.

Rhys își îndreptă atât de încet privirea spre mine. Doar un abis de putere i se citea în ochi, acoperind stelele.

I-am zâmbit, scăldându-mă în puterea aceea, și i-am trimis mental o imagine.

A coloanei mele, acum tatuate de la bază până la ceafa,

cu cele patru faze ale lunii. Și o mică stea în mijlocul lor.

— Trebuie să recunosc că darul acesta de împerechere este, probabil, pentru *amândoi,* i-am spus eu când căscă ochii.

Scutul Hybernului căzu. Magia mea izbucni din mine, spintecând lumea și dezvăluind strălucirea pe care o ascundeam de câteva ore.

În fața primei noastre linii apăru un nor întunecat, zvârcolindu-se și răsucindu-se pe loc.

— Pe toți zeii! șopti Azriel tocmai când silueta unui mascul apăru lângă fumul negru și rotitor.

— Ai recuperat oglinda Ouroboros, șopti Rhys.

Deoarece în fața Hybernului se aflau Cioplitorul de Oase și cuibul viu de umbre, care era Bryaxis, primul fiind prins și eliberat de mine intr-un corp Fae, în noaptea trecută. Ambii au fost obligați să se supună târgului, acum tatuat pe spatele meu.

— Da.

El mă studie din cap până în picioare, vântul agitându-i părul negru-albăstrui, când mă întrebă încet:

— Ce ai văzut?

Hybernul se agita, soldații evaluând frenetic ce vedeau în fața lor. Cioplitorul alesese forma unui tânăr soldat illyrian. Bryaxis rămase în întunericul care îl împresura, tapiseria însuflețită pe care avea să o utilizeze ca să dezvăluie coșmarurile victimelor sale.

— Pe mine, am spus eu în cele din urmă. M-am văzut pe mine.

Era, poate, singurul lucru pe care nu i l-aș fi arătat niciodată. Nimănui. Cum mă ghemuisem, mă înfuriasem și plânsesem. Cum vomitasem, și țipasem, și zgâriasem oglinda. Cum lovisem cu pumnii în ea. Iar apoi mă ghemuisem, tremurând la fiecare lucru îngrozitor și egoist pe care îl văzusem în acel monstru – în mine. Dar continuasem să privesc. Nu mă uitasem în altă parte.

Și, după ce mă oprisem din tremurat, studiasem toate

lucrurile mizerabile. Mândria, ipocrizia și rușinea. Furia, lașitatea și suferința.

Apoi începusem să văd alte lucruri. Lucruri mai importante – chiar vitale.

— Și ce am văzut… i-am spus eu încet când Cioplitorul ridică o mână. Cred că mi-a plăcut. Dar m-am iertat pentru asta. Întru totul.

Doar în momentul acela îmi dădusem seama – înțelesesem la ce se referise Suriel. Doar eu puteam lăsa răul să mă distrugă. Doar eu îl puteam controla și accepta. Și după ce aflasem… Ouroboros îmi cedase.

Rhys ridică o sprânceană, chiar dacă pe chip i se putea citi uimirea.

— Ți-au plăcut și părțile bune, și cele rele?

Am schițat un zâmbet.

— Mai ales cele rele.

Cele două siluete părură să inspire adânc, făcând norul negru al lui Bryaxis să se contracte, pregătindu-se să sară. Mi-am înclinat capul spre partenerul meu.

— Pentru o împerechere lungă și fericită, Rhys!

— Se pare că mi-ai luat-o înainte.

— Cu ce?

Făcându-mi semn cu ochiul, Rhys arătă spre Bryaxis și spre Cioplitor. Apăru o altă siluetă.

Cioplitorul se retrase un pas. Și, după silueta zveltă și feminină, părul negru și lung, chipul din nou frumos, mi-am dat seama cine era…

Stryga… Țesătoarea.

Și în părul negru al Țesătoarei strălucea o nestemată albastră.

Nestemata *lui Ianthe.* Un trofeu sângeros când Țesătoarea îi zâmbi fratelui geamăn, făcu o plecăciune și se întoarse spre armata din fața lor. Cioplitorul se opri, se uită la sora lui un moment lung, apoi se întoarse din nou către armată.

— Nu ești singura care poate să facă un târg, știi? spuse

tărăgănat Rhys cu un zâmbet șiret.

Țesătoarea. Rhys o făcuse pe *Țesătoare* să ni se alăture…

— Cum?

El își înclină gâtul, dezvăluind un mic tatuaj cu bucle în spatele urechii.

— L-am trimis pe Helion să facă înțelegerea în numele meu – de aceea era în Mijloc în ziua în care te-a găsit. Ca să se ofere să rupă vraja de reținere a Țesătoarei… în schimbul serviciilor ei de astăzi.

Am clipit la partenerul meu. Apoi am zâmbit, fără să mă deranjez să-mi ascund cruzimea.

— Hybernul habar nu are ce urmează să se dezlănțuie asupra lui, nu-i așa?

— Pentru reuniunile de familie, spuse Rhys.

Apoi Țesătoarea, Cioplitorul și Bryaxis se dezlănțuiră asupra Hybernului.

CAPITOLUL 70

— Chiar ai făcut-o, șopti Amren, uitându-se mirată când cei trei nemuritori loviră liniile Hybernului și țipetele începură.

Trupurile cădeau în fața lor; siluete erau lăsate în urmă – unele doar niște coji încastrate în armuri, golite de Cioplitor și de Stryga. Unii fugeau de ce vedeau în Bryaxis – chipul celor mai profunde frici ale lor.

Rhys încă îmi zâmbea când întinse o mână spre armata Hybernului, care acum încerca să facă față ravagiilor, și îmi arătă cu degetele.

Puterea întunecată izbucni din el.

O mare parte din armata Hybernului se… vaporiză pur și simplu. Ceața roșie și așchiile de metal zăceau în locul în care fuseseră.

Rhys gâfâi, cu privirea ușor pierdută. Lovitura fusese bine plasată, despărțind armata în două.

Azriel dezlănțui o a doua explozie, lumina albastră lovind în flancul acum expus, îndepărtându-i și mai mult.

Illyrienii se puseră în mișcare. Acesta fusese semnalul lui Rhys.

Ei plonjară din cer tocmai când o legiune se ridică din Hybernul plin de creaturi ca Attorul, ascunse printre soldați. Pietrele Siphon străluciră, ridicând scuturile, iar illyrienii traseră săgeți cu o precizie uimitoare.

Dar legiunea Attor era bine pregătită. Și când ei răspunseră cu o salvă de săgeți… din lemn de frasin, dar cu vârfurile otrăvite. Antidotul lui Nuan din venele soldaților noștri nu le acoperea și magia și nu era o metodă de apărare împotriva pietrei. Săgețile otrăvite trecură prin scuturile pietrelor Siphon ca prin unt. Regele își adaptase arsenalul și-i adusese o serie de îmbunătățiri.

Unii illyrieni căzură repede. Ceilalți își dădură seama de amenințare și-și folosiră scuturile din metal, scoțându-le de pe spate.

Pe pământ, soldații lui Tarquin, ai lui Helion și ai lui Kallias începură să atace. Hybernul își dezlănțui câinii și alte animale.

Și, când acele două tabere se grăbiră una spre cealaltă… Rhys trimise încă o lovitură, urmată de un val de putere din partea lui Tarquin, care despărți și împinse liniile Hybernului în grupuri de mărimi variabile.

Iar în mijlocul acestei situații, Bryaxis… în ceață, nu vedeam decât ghearele, colții, aripile și mușchii mereu în schimbare, transformându-se și rotindu-se în norul negru care lovea și sufoca. Sângele țâșni ori de câte ori aceasta plonjă peste soldații care țipau. Unii păreau să moară de groază.

Cioplitorul de Oase lupta aproape de Bryaxis. Masculul nu ținea decât un iatagan ivoriu – din os – pe care îl balansa în față, ca și când ar fi treierat grâul.

Soldații mureau în fața lui – doborâți cu o singură lovitură. Nici măcar trupul lui de Fae nu putea stăpâni acea putere nimicitoare – nu o putea înăbuși.

Hybernul fugea din fața lui. Din fața Țesătoarei. Deoarece, în cealaltă parte a Cioplitorului, lăsând corpuri uscate în urma ei… Stryga sfâșia Hybernul într-o încurcătură de păr negru și membre albe.

Soldații noștri, din fericire, nu ezitară când fugiră spre liniile inamice. Iar eu am strigat un ordin prin legătura bifurcată care mă lega acum de Cioplitor și de Bryaxis, amintindu-le scrâșnind din dinți că soldații noștri *nu* trebuiau vânați. Doar Hybernul și aliații lui.

Ambii se mâniară din cauza ordinului, trăgând de lesă.

Mi-am adunat orice urmă de întuneric și de lumină stelară și le-am mârâit ordinul de *supunere.*

Aș fi putut jura că un sentiment nelumesc și nelegiuit al *sinelui* îmi mormăi un răspuns.

Dar mă ascultară și nu se îndreptară spre soldații noștri care, în sfârșit, interceptară liniile Hybernului.

Nu aveam cuvinte să descriu sunetul produs de armatele care se ciocniră… Elain își acoperi urechile, crispându-se.

Prietenii mei erau acolo. Mor lupta cu Viviane, supraveghind-o așa cum îi promisese lui Kallias, în timp ce el își eliberă puterea în jeturi de gheață ce sfâșiau pielea. Cassian… I-am zărit doar lumina strălucitoare a pietrelor Siphon în apropiere de primele linii, roșul lucind între umbrele urâte ale Aducătorilor întunericului ai lui Keir când le folosiră în avantajul lor: lăsându-i brusc pe soldații Hybernului în întuneric… apoi orbindu-i de două ori când își îndepărtară umbrele și nu lăsară decât lumina strălucitoare a soarelui. Nu lăsară nimic în afara săbiilor care îi așteptau.

— Deja e haotic, spuse Amren, chiar dacă rândurile noastre – în special illyrienii și peregrynii lui Thesan – rezistau.

— Încă nu, spuse Rhys. O mare parte din armată încă nu a intrat în luptă dincolo de primele rânduri. Trebuie ca Hybernul să se concentreze în altă parte.

Începând cu Rhys, care păși pe câmpul de luptă.

Intestinele mi se întoarseră pe dos. Armata Hybernului începu să se miște, înaintând. Țesătoarea, Cioplitorul și Bryaxis plonjară adânc în rândurile lor, dar soldații Hybernului înaintară repede, ca să acopere golurile din rânduri.

Helion le strigă primelor noastre rânduri să reziste. Săgețile se ridicară și căzură de ambele părți. Cele înmuiate în otravă își găsiră ținta de nenumărate ori, ca și când regele le-ar fi vrăjit să le urmărească.

— Se va termina înainte să coborâm dealul ăsta! izbucni Amren.

Rhys mârâi la ea.

— Încă nu!

În nord, se auzi un corn.

Ambele armate părură să se oprească pentru a se uita, iar Rhys îmi șopti doar mie:

— Acum. Trebuie să pleci *acum.*

Deoarece armata care apăru la orizontul nordic…

Erau trei armate. Una purta steagul de un portocaliu închis al lui Beron.

Cealaltă, steagul verde ca iarba al Regatului Primăverii.

Și una… de muritori în armuri de fier, cu un steag de culoarea cobaltului cu un viezure care ataca. Blazonul familiei Graysen.

Dintr-o despicătură a lumii, Eris apăru pe colina noastră, îmbrăcat din cap până în picioare cu armură argintie, mantia roșie revărsându-i-se de pe umeri. Rhys îi mârâi un avertisment prea adâncit în puterea lui, ca să mai încerce să se controleze.

Eris doar își atinse măciulia săbiei cu mâna și spuse:

— Ne-am gândit că s-ar putea să aveți nevoie de ajutor.

Deoarece mica armată a lui Tamlin, a lui Beron și a lui Graysen… Acum, ei alergau și se teleportau și atacau rândurile Hybernului. Și, în fruntea armatei umane…

Era Jurian.

Dar Beron. *Beron* venise.

Și Eris ne observă șocul și spuse:

— Tamlin l-a obligat. L-a târât afară pe tatăl meu de gât. El schiță un zâmbet. A fost încântător.

Ei veniseră, iar Tamlin reușise să adune armata pe care o distrusesem atât de bucuroasă…

— Tamlin așteaptă ordinele, spuse Eris. Și Jurian.

Vocea lui Rhys era răgușită, înceată.

— Și tatăl tău?

— Ne ocupăm de o problemă, fu tot ce spuse Eris și arătă spre armata tatălui său.

Deoarece aceia erau frații lui care se apropiau de prima linie, teleportându-se în salturi prin armată. Chiar dincolo de primele linii și spre căruțele inamice, împrăștiate prin armata Hybernului.

Căruțe pline de otravă, mi-am dat eu seama când pârâiră cu un foc albastru, iar apoi se transformară în cenușă fără nicio urmă de fum. Frații lui se teleportară la fiecare depozit și arsenal. Flăcările explodară în calea lor, distrugând proviziile de otravă, mistuind-o ca și când cineva – Jurian sau Tamlin – le-ar fi spus exact unde aveau să se afle.

Rhys clipi, singurul lui semn de surprindere. El se uită la mine, apoi la Amren și dădu din cap. *Pleacă! Acum!*

Cât Hybernul era concentrat la armata care se apropia, încercând să calculeze riscurile, să oprească haosul pe care îl dezlănțuiră Beron și fiii lui cu atacurile lor țintite. Încercând să-și dea seama ce naiba căuta Jurian acolo, și câte slăbiciuni aflase Jurian, pe care le exploata acum.

Amren le conduse înainte pe surorile mele, taman când Elain suspină încet văzând blazonul familiei Graysen.

— Acum. Repede și în tăcere, ca niște umbre!

Coboram spre *luptă.* Bryaxis și Cioplitorul încă sfâșiau, încă măcelăreau în micile lor goluri de dincolo liniile inamice. Iar Țesătoarea… Unde era Țesătoarea…

Acolo. Ucigând lent, așa cum o instruise Rhys cu câteva clipe înainte.

— Pe aici, le-am spus eu, cu un ochi la calea groazei făcute de Stryga.

Elain tremura, uitându-se încă la armată umană și la logodnicul ei. Nesta supraveghea legiunile illyriene ce pluteau pe deasupra, în rânduri strânse.

— Presupun că vom urma drumul oaselor, îmi mormăi Amren. Cum de știe Țesătoarea să afle unde e Cazanul?

Rhys păru să asculte, chiar dacă ne-am întors, degetele lui atingându-le pe ale mele intr-un semn tăcut de rămas-bun.

— Pentru că se pare că are un simț al mirosului nefiresc de bun, am spus.

Amren pufni, iar noi le-am flancat pe surorile mele. Speram că o vrajă de invizibilitate ne-ar fi permis să ocolim

marginea sudică a câmpului de luptă – împreună cu umbrele lui Azriel când ne supraveghe din spate. Dar imediat ce am fi trecut de liniile imanice…

M-am uitat înapoi când ne-am apropiat de marginea colinei. Doar o singură dată. La Rhys, unde stătea acum de vorbă cu Azriel și Eris, explicându-le planul de a se baza pe Tamlin, Beron și Jurian. Frații lui Eris reușiră să se întoarcă în spatele liniilor tatălui lor – focurile arzând acum prin armata Hybernului. Nu era suficient ca să-i oprească, dar… măcar problema otrăvii fusese rezolvată. Pentru moment.

Rhys își îndreptă atenția spre mine. Și, în ciuda luptei din jurul nostru, a iadului care se dezlănțuia peste tot… Pentru o clipă, noi doi am fost singurii oameni de pe câmp.

Mi-am deschis barierele mentale ca să-i vorbesc. Doar pentru un rămas-bun, încă unul…

Nesta suspină tremurând. Se împiedică și o trase pe Amren după ea, când încercă să rămână în picioare.

Rhys ajunse imediat acolo, înainte să înțeleg. Cazanul.

Hybernul activa Cazanul.

Amren ieși zvârcolindu-se de sub Nesta, întorcându-se spre câmpul de luptă.

— *Scuturile…*

Eris se teleportă – fără îndoială, ca să-și avertizeze tatăl.

Nesta se ridică pe coate, cu părul despletit și cu buzele vineții. Ea vomită pe iarbă.

Magia lui Rhys țâșni din el, arcuindu-se în jurul întregii armate, iar el începu să respire sacadat…

Nesta apucă iarba cu mâinile când își ridică fruntea, scrutând orizontul ca și când ar fi văzut direct locul în care Cazanul urma să fie dezlănțuit.

Puterea lui Rhys se revărsă din el, pregătindu-se de impact. Pietrele Siphon ale lui Azriel licăriră, un scut de cobalt întinzându-se peste cel al lui Rhysand, respirația sa fiind la fel de sacadată ca a partenerului meu…

Iar apoi, Nesta începu să țipe. Nu de durere, ci strigând

un nume, de nenumărate ori.

— *CASSIAN!*

Amren întinse mâna spre ea, dar Nesta urlă: „CASSIAN!”

Ea se ridică în picioare, ca și când ar fi sărit spre cer.

Corpul i se înclină și căzu, vomitând din nou.

O siluetă țâșni din rândurile illyriene și se îndreptă spre noi, bătând puternic din aripi, pietrele Siphon de culoare roșie strălucind!...

Nesta gemu, zvârcolindu-se pe pământ.

Pământul păru și el să se cutremure, dar nu ca să-i răspundă, ci de groaza lucrurilor care izbucniră din armata Hybernului.

Am înțeles de ce regele revendicase dealurile stâncoase. Nu ca să ne facă să atacăm în pantă dacă i-am fi respins atât de departe, ci pentru a poziționa Cazanul.

Deoarece, de pe aflorimentul stâncos, un berbec de lumină albă înaintă în viteză spre armata noastră. Chiar la nivel cu legiunea illyriană de pe cer, în timp ce legiunea Attor coborî spre pământ și se feri, lăsându-i pe illyrieni expuși.

Cassian era la jumătatea drumului spre noi când explozia Cazanului lovi armata illyriană.

L-am văzut țipând, dar nu am auzit nimic. Forța acelei puteri... sfâșie scutul lui Azriel. Apoi, pe cel al lui Rhysand și, în cele din urmă, pe cele făcute de pietrele Siphon.

Puterea îmi goli urechile și îmi arse fața.

Iar acolo unde o mie de soldați fuseseră în urmă cu o clipă... cenușa cădea pe infanteriștii noștri.

Nesta știuse. Se uită uimită la mine, groaza și agonia citindu-i-se pe chip, iar apoi scrută cerul după Cassian, care zbura pe loc ca și când s-ar fi gândit dacă să vină spre noi sau să se grăbească înapoi către rândurile illyriene și ale peregrynilor care se împrăștiau. Ea știuse unde urma să lovească explozia.

Cassian se aflase chiar în mijlocul ei.

Sau s-ar fi aflat, dacă nu l-ar fi chemat.

Rhys se uita la ea ca și când ar fi știut și el, ca și când nu era sigur dacă să o certe pentru vina pe care, fără îndoială, avea să o simtă Cassian sau să-i mulțumească pentru că îl salvase.

Nesta înțepeni din nou, gemând încet.

L-am simțit pe Rhys aruncându-și puterea ca pe un avertisment tăcut.

Ceilalți Mari Lorzi își ridicară scuturile de data asta, sprijinindu-l pe cel ridicat de el.

Dar Cazanul nu lovi de două ori în același loc, iar Hybernul era dispus să-și incinereze o parte din propria armată dacă asta ar fi însemnat să o lichideze pe a noastră.

Cassian se grăbea din nou spre noi, spre Nesta întinsă pe pământ, când lumina și căldura păcătoasă a Cazanului fură din nou dezlănțuite, chiar printre rândurile noastre, unde Cioplitorul de Oase sfâșia bucuros soldații, nimicindu-i în rafalele vântului mortal.

Un țipăt nepământean de femelă se auzi din mijlocul armatei Hybernului. Avertismentul și durerea unei surori când lumina albă se izbi în Cioplitorul de Oase.

Dar Cioplitorul... Aș fi putut jura că se uita la mine când puterea Cazanului se izbi în el. Aș fi putut jura că îmi zâmbea și că zâmbetul nu-i era deloc hidos.

Cazanul îl anihilase fără să depună vreun efort.

CAPITOLUL 71

Abia auzeam, abia mă puteam gândi la puterea Cazanului.

În urma fâșiei pustiite de câmp lovit, unde se aflase Cioplitorul, a fiorului care-mi coborî brusc pe șira spinării, ca și când mi-ar fi șters tatuajul.

Iar apoi fu liniște intr-un loc al minții mele când o parte din lesa de control bifurcată dispăru în *întunericul nesfârșit, fără* să lase nimic în urmă.

M-am întrebat cine i-ar fi cioplit moartea în închisoare.

Dacă nu cumva și-o cioplise deja pe zidurile celulei. Dacă voise să se asigure nu că eram vrednică să nu mă chinuie, ci din cauză că își dorea ca sfârșitul lui să merite să fie cioplit.

Și când m-am uitat la acea parte distrusă a câmpului, unde cenușa illyrienilor cădea încă… M-am întrebat dacă Cioplitorul reușise să ajungă oriunde și-ar fi dorit să plece.

M-am rugat în tăcere pentru el – pentru toți soldații care fuseseră acolo și care acum erau cenușă în vânt… M-am rugat să găsească tot ce sperau.

Illyrienii fură cei care mă scoaseră din liniște și mă scăpară de țiuitul din urechi. Chiar dacă armata noastră începu să intre în panică în urma puterii Cazanului, legiunile illyriene rămase își reformară rândurile și atacară, peregrynii lui Thesan răspândindu-se acum printre ei.

Armata lui Jurian, alcătuită din oamenii lui Graysen și ceilalți… Spre meritul lor, ei nu ezitară. Nu se împrăștiară, chiar dacă muriră rând pe rând.

În cazul în care Cazanul ar mai fi lovit o dată…

Nesta era cu fruntea în iarbă când Cassian ateriză atât de puternic încât pământul se cutremură și se întinse spre

ea în timp ce-i spuse gâfâind:

— Ce este, ce…

— S-a liniștit din nou, șopti Nesta, lăsându-l pe Cassian să o ridice în șezut, în timp ce el îi studie fața, vădit devastat și furios în același timp. Înțelesese că ea strigase după el, știind că va veni? Că ea o făcuse ca să-l salveze?

— Întoarce-te în rând! îi ordonă Rhys simplu. Soldații au nevoie de tine acolo.

Cassian își dezgoli dinții.

— Ce *naiba* putem face împotriva chestiei ăleia?

— Eu am să acționez, spuse Azriel.

— Nu! izbucni Rhys.

Dar Azriel își întindea aripile, lumina soarelui fiind atât de violentă pe cicatricele noi de pe membrane.

— Înlănțuiește-mă de un copac, Rhys! spuse încet Azriel. Haide! El începu să-și verifice cataramele armelor. Îl voi smulge din pământ și voi zbura cu el în spate.

Rhys doar se holbă la mascul și la aripile lui. Apoi, la armata illyriană decimată.

Cât despre șansele noastre de victorie…

Nesta nu mergea nicăieri. Abia stătea în șezut. Iar Elain… Amren o ținea pe Elain în picioare în timp ce vomita pe iarbă. Nu din cauza Cazanului, ci de groază.

Dar dacă nu opream Cazanul înainte să își refacă energia… Am fi dispărut după alte câteva lovituri. I-am întâlnit privirea lui Amren. „Pot s-o fac singură?”

Ea miji ochii. „Probabil. Făcu o pauză. Probabil. Nu se specifica de câți e nevoie. Fie vorba între noi… s-ar putea să fie suficient.”

M-am ridicat în picioare. Priveliștea luptei era mai groaznică văzută de sus.

Helion, Tarquin și Kallias se străduiau să țină rândurile. Jurian, Tamlin și Beron încă se luptau cu flancul nordic, în timp ce illyrienii și peregrynii respingeau legiunea aeriană; Aducătorii întunericului ai lui Keir erau acum aproape niște fuioare de întuneric în mijlocul haosului, dar…

Dar nu era suficient. Iar mărimea Hybernului… începea să avanseze.

Începea să ne copleșească.

Până când Amren și cu mine am fi traversat câmpul de luptă lung de câțiva kilometri… ce ar mai fi rămas?

Cine ar mai fi rămas?

Apoi se auzi un alt corn.

Știam că nu aparținea niciunui aliat.

La fel cum știam că Hybernul nu alesese câmpul acesta de luptă doar pentru avantajele fizice… ci și pentru cele geografice.

Deoarece spre mare, navigând dinspre vest, dinspre Hybern… apăru o flotă.

Erau atât de multe nave, toate pline cu soldați.

Am surprins schimbul de priviri dintre Cassian, Azriel și Rhys când văzură armata care se apropia din spate.

Nu era o altă armată, era *restul* armatei Hybernului.

Eram prinși între ei.

Amren înjură.

— S-ar putea să fim nevoiți să fugim, Rhysand, înainte să se apropie de coastă.

Nu puteam lupta cu ambele armate. Nu puteam lupta nici măcar cu una singură.

Rhys se întoarse spre mine. „Dacă poți traversa la timp câmpul de luptă, atunci fă-o. Încearcă să oprești armata. Pe rege. Dar dacă nu poți, când totul se va duce naibii… Când nu va mai rămâne niciunul dintre noi…“

„Nu, l-am implorat eu. Nu o spune.”

„Vreau să fugi. Nu-mi pasă cu ce preț. Să fugi. Să pleci departe și să trăiești ca să mai lupți încă o zi. Să nu te uiți înapoi.”

Am început să scutur din cap. „Ai spus că nu ne luăm rămas-bun.”

— Azriel, spus Rhys încet și răgușit. Condu-i pe illyrienii rămași în flancul nordic!

Vinovăția și frica se unduiră în ochii partenerului meu

odată cu acel ordin, știind că Azriel nu se vindecase pe deplin.

Azriel nu îi oferi lui Rhys șansa de a se răzgândi. Nu își luă rămas-bun de la niciunul dintre noi. El țâșni spre cer, aripile care încă se vindecau bătând puternic în timp ce îl purtară spre lupta flancului nordic.

Flota se apropie. Hybernul, simțind că întăririle urmau să se apropie curând de coastă, ovaționă și înaintă puternic. Atât de puternic, încât rândurile illyriene cedară. Azriel zbură tot mai aproape de ei, pietrele Siphon lăsând fuioare de flacără albastră în urma lui.

Rhys îl urmări pentru o clipă și înghiți în sec înainte să spună:

— Cassian, tu iei flancul sudic!

Asta era. Ultimele clipe… ultima dată când îi vedeam pe toți.

Nu aveam de gând să fug. Dacă totul s-ar fi dus naibii, aș fi profitat și mi-aș fi dat ultima suflare ca să-i șterg pe soldați și pe rege de pe fața pământului. Dar chiar acum…

Flota Hybernului naviga direct spre plaja distantă. Dacă nu plecam acum, trebuia să alerg chiar printre ei. Țesătoarea deja avansa mai încet spre frontul estic, dansul ei nimicitor fiind împiedicat de prea mulți inamici. Bryaxis continua să sfâșie rândurile, lăsând brazde de morți în urma sa. Dar tot nu era suficient. Toate planurile… Nu era suficient.

Cassian îi spuse lui Rhys, mie și Nestei:

— Ne vedem în partea cealaltă.

Știam că nu se referea la câmpul de luptă.

El își mișcă aripile, pregătindu-se să se înalțe.

Sunetul unui corn spintecă lumea.

Douăsprezece cornuri, ridicate într-o armonie perfectă și impunătoare.

Rhys rămase nemișcat. Complet nemișcat la sunetul cornurilor de la distanță. Dinspre est – dinspre mare. El își întoarse capul spre mine, mă apucă de talie și mă ridică pe

cer. O clipă mai târziu, Cassian era lângă noi, cu Nesta în brațe, ca și când ea i-ar fi cerut să o facă, pentru a vedea.

Iar acolo… navigând peste orizontul estic…

Nu știam unde să mă uit. La miile de soldați înaripați care zburau direct spre noi, mult deasupra oceanului, sau la flota care se întindea dincolo de ei, mult mai mare decât cea a Hybernului.

Mi-am dat seama cine erau din clipa în care am văzut mai clar armata cu pene albe.

Serafimii.

Legiunea lui Drakon.

Iar în navele de dedesubt… Erau atât de multe nave diferite. Părea că erau o mie, din nenumărate ținuturi. Erau oamenii lui Miryam. Dar celelalte nave…

Din nori, un războinic Serafim cu pielea măslinie și păr negru pluti spre noi, iar râsul înecat al lui Rhys fu suficient ca să-mi dau seama cine era, cine bătea acum din aripi în fața noastră, zâmbind larg.

— Știi, puteai să ne ceri ajutorul, spuse tărăgănat masculul – Drakon. În loc să ne lași să aflăm despre toate astea din zvonuri. Se pare că am ajuns chiar la timp.

— V-am căutat și nu v-am găsit, spuse Rhys, cu lacrimi în ochi. Ne-a fost cam greu să vă cerem ajutorul.

Drakon pufni.

— Da, ne-am dat seama. Miryam și-a dat seama de ce nu am primit încă vești de la voi. Aripile lui albe erau aproape la fel de orbitoare ca soarele. În urmă cu trei secole, am avut niște probleme la granițele noastre și am făcut o vrajă ca să păzim insula. Legată de… știi tu. Astfel încât oricine se apropia să vadă doar ruinele să fie înclinat să se întoarcă. El îi făcu semn din ochi lui Rhys. A fost ideea lui Miryam, care s-a inspirat de la tine și orașul tău. Drakon se crispă un pic. S-a dovedit că a funcționat prea bine, dacă ne-a ținut departe și inamicii, și *prietenii.*

— Vrei să-mi spui că ai fost în Cretea, în tot acest timp, afirmă Rhys. Drakon se strâmbă.

— Da. Până când… am aflat de Hybern și că Miryam era… din nou vânată.

De Jurian. Chipul prințului se încordă de furie, dar el se uită cu atenție la mine și apoi la Nesta și Cassian.

— Să vă ajutăm sau rămânem aici dând din aripi și pălăvrăgind?

Rhys își înclină capul.

— Când ai timp, prințe! El aruncă o privire spre flota care se îndrepta acum spre armata Hybernului. Prieteni de-ai tăi?

Drakon strâmbă din buze.

— Prieteni de-ai tăi, poate vrei să zici. Inima mi se opri. Acolo jos sunt câteva dintre navele lui Miryam – e și ea cu ele – dar cele mai multe au venit pentru tine.

— Ce, spuse brusc Nesta, fără să fie chiar o întrebare.

Drakon arătă spre nave.

— Ne-am întâlnit cu ei când zburam încoace. I-am văzut traversând canalul și am hotărât să ne alăturăm lor. De aceea am întârziat, deși i-am ajutat să traverseze.

Într-adevâr, vântul sufla acum în pânzele albe, propulsând tot mai rapid navele spre flota Hybernului.

Drakon își frecă maxilarul.

— Nici măcar nu pot să încerc să-ți explic povestea încurcată pe care mi-au spus-o, dar… El scutură din cap. Sunt conduși de o regină pe nume Vassa.

Am început să plâng.

— Care se pare că a fost găsită de…

— Lucien, am șoptit eu.

— Cine? Drakon se încruntă. O, masculul cu ochiul. Nu. El s-a întâlnit mai târziu cu ei și le-a spus încotro să se îndrepte. Să vină *acum,* de fapt. Voi, masculii, din Prythian sunteți atât de insistenți. Bine că măcar noi eram deja plecați să vedem dacă aveți nevoie de ajutor!

— Cine a găsit-o pe Vassa? întrebă Nesta cu același ton uniform, ca și când ar fi știut deja răspunsul.

Navele oamenilor se tot apropiau. Erau atât de multe și

sub steaguri atât de diverse că abia am reușit să le văd, și asta mulțumită vederii mele Fae.

— Își spune Prințul Negustorilor, zise Drakon. Se pare că el a descoperit acum câteva luni că reginele umane sunt trădătoare și, de atunci, a început să adune o armată umană independentă ca să înfrunte Hybernul. A reușit să o găsească pe regina Vassa și împreună au strâns armata asta. Drakon ridică din umeri. Mi-a spus că are trei fiice care locuiesc aici și că le-a dezamăgit mulți ani, dar nu și de data asta.

Navele din fața flotei umane se văzură clar, împreună cu literele de aur din părțile laterale.

— Și-a botezat cele trei nave personale cu numele lor, spuse Drakon zâmbind.

Iar acolo, navigând în față… am văzut numele navelor.

Feyre.

Elain.

Și, conducând atacul împotriva Hybernului, plutind pe valuri fermă și fără nicio frică…

Nesta.

Cu tatăl meu… tatăl nostru la cârmă.

CAPITOLUL 72

Vântul șterse lacrimile pe care Nesta le vărsă când zări navele tatălui nostru.

Când văzu nava pe care alesese să o conducă în luptă, pentru fata care îl urâse pentru că nu luptase pentru noi, care îl urâse pentru moartea mamei noastre, pentru sărăcia și disperarea și anii pierduți.

— Să înțeleg că vă cunoașteți? întrebă sec Drakon.

Tatăl nostru – plecat de multe luni, fără să primim vreo veste.

Cândva, surorile mele îmi spuseseră că plecase să participe la o întâlnire care viza amenințarea de dincolo de zid. Devenise clar la întâlnirea aceea că fuseserăm trădați de ai noștri? Iar el plecase atunci în secret ca să nu riște ca mesajele pentru noi să cadă în mâinile inamicilor, ca să găsească ajutor?

Pentru noi. Pentru mine și pentru surorile mele.

Rhys îi spuse lui Drakon:

— Ea e Nesta. Și ea e partenera mea, Feyre.

Niciuna din noi nu se uită la prinț, ci doar la flota tatălui nostru – la navele pe care le botezase în onoarea noastră.

— Apropo de Vassa, îi spuse Rhys lui Drakon, s-a terminat cu blestemul ei?

Flota umană și armata Hybernului se apropiară, iar eu mi-am dat seama că impactul avea să fie mortal. Am văzut scuturile magice ale Hybernului ridicându-se. I-am văzut pe Serafimi ridicându-le pe ale lor.

— Vezi și singur, spuse Drakon.

Am clipit la ceea ce începu să se lanseze între navele umane, la ce plutea deasupra apei, repede ca o stea căzătoare și îndreptându-se spre Hybern, roșul, auriul și albul vibrând ca metalul topit.

Aș fi putut jura că flota Hybernului începu să intre în panică atunci când aceasta se desprinse de rândurile flotei umane și se apropie de ei.

Când își întinse larg aripile, lăsând scântei și tăciuni pe valuri în urma ei, mi-am dat seama ce – cine – zbura acum spre armata inamică.

O pasăre de foc, arzând la fel de intens și de violent ca inima unei forje.

Vassa – regina pierdută.

Rhys îmi sărută lacrimile care îmi alunecau pe față când regina pasăre de foc se izbi în flota Hybernului și lăsă în urma ei doar resturile arzânde ale navelor.

Tatăl nostru și armata umană se împrăștiară în larg, ca să-i atace pe ceilalți.

— Du-ți legiunea pe uscat! îi zise Rhys lui Drakon.

Aveam o șansă foarte mică de a câștiga sau de a opri măcelul.

Ochii lui Drakon căpatară o lucire care îmi spuse că dădea ordinele cuiva departe. M-am întrebat dacă Nephelle și soția ei făceau parte din legiune – dacă bătălia dată demult, pe fundul mării fusese ultima dată când își scoseseră săbiile.

Și Rhys părea să se gândească la trecut, deoarece îi mormăi lui Drakon în vuietul care se auzea dinspre mare și lupta de dedesubt:

— Jurian este aici.

Grația nonșalantă și arogantă a prințului dispăru. Furia rece îi transformă trăsăturile în ceva îngrozitor. Iar ochii lui căprui deveniră complet negri.

— El luptă pentru noi.

Drakon nu păru convins, dar dădu din cap și făcu semn din bărbie spre Cassian.

— Presupun că tu ești Cassian.

Generalul își înclină capul. Deja vedeam umbrele din ochii lui la pierderea acelor soldați.

— Legiunea mea îți aparține. Comand-o cum vrei!

Cassian se uită cu atenție la armata noastră distrusă, la flancul nordic pe care îl refăcea Azriel și îi dădu lui Drakon câteva ordine clare. Drakon bătu din aripile albe, atât de contrastante cu pielea lui măslinie, și îi spuse lui Rhys:

— Apropo, Miryam este supărată pe tine. Au trecut trei sute cincizeci de ani de la ultima ta vizită. Dacă supraviețuim, așteaptă-te să te ploconești!

Rhys râse răgușit.

— Spune-i vrăjitoarei că și reciproca e valabilă!

Drakon zâmbi și, cu o bătaie puternică a aripilor, dispăru...

Rhys și Cassian se uitară după el, apoi la flotele care se luptau acum. Tatăl nostru era acolo jos – tatăl nostru, pe care nu îl văzusem niciodată folosind o armă...

Pasărea de foc dezlănțui iadul asupra navelor. La propriu. Un iad de foc atunci când se izbi în ei și îi trimise pe soldații panicați pe fundul mării.

— Acum, i-am spus lui Rhys. Amren și cu mine trebuie să plecăm. *Acum.*

Haosul era total. Cu lupta care se purta în toate direcțiile... Amren și cu mine am fi putut reuși. Poate că regele avea să fie preocupat.

Rhys voi să mă aducă din nou pe pământ, unde Amren și Elain așteptau încă.

— Așteaptă! zise Nesta.

Rhys o ascultă.

Nesta se uită spre flotă, spre tatăl nostru care lupta.

— Folosește-mă ca momeală!

Am clipit în același moment când Cassian spuse: „Nu“.

Nesta îl ignoră.

— Probabil că regele așteaptă lângă Cazan. Chiar dacă ajungi acolo, va trebui să te lupți cu el. Să îl atragi afară, departe. Spre mine.

— Cum, spuse încet Rhys.

— Este valabil în ambele cazuri, șopti Nesta ca și când cuvintele rostite de partenerul meu în urmă cu câteva clipe

i-ar fi dat ideea. El nu știe cât am luat. Iar dacă… dacă aș face să pară că urmează să-i folosesc puterea… Va veni în fugă, doar ca să mă ucidă.

— El te va *ucide,* mârâi Cassian.

Ea îi apucă strâns brațul.

— Aici intervii tu.

Ca să o păzească, să o protejeze. Să întindă o capcană pentru rege.

— Nu, spuse Rhys.

Nesta pufni.

— Tu nu ești Marele meu Lord. Pot să fac ce vreau. Și de vreme ce el va simți că ești cu mine… și tu trebuie să te îndepărtezi.

Rhys îi spuse lui Cassian:

— Nu te las să-și pierzi viața pentru asta.

Eram înclinată să fiu de acord.

Cassian studie rândurile illyriene împuținate și care rezistau acum, adunate de Azriel.

— Az controlează rândurile.

— Am spus *nu!* izbucni Rhys. Nu îl mai auzisem niciodată folosind tonul acela cu Cassian, cu oricare dintre ei.

Cassian spuse ferm:

— Este singura noastră șansă să creăm diversiune. Să-l atragem departe de Cazan, zise și o strânse pe Nesta. Tu ai oferit totul, Rhys. Ai trecut prin *iad* pentru noi, timp de *cincizeci de ani.* El nu vorbise niciodată despre asta, cel mult făcuse o aluzie. Crezi că nu știu ce s-a întâmplat? Știu, Rhys. Cu toții știm. Și știm că ai facut-o ca să ne salvezi, ca să ne cruți. El scutură din cap, lumina soarelui strălucind pe casca neagră și înaripată. Lasă-ne să-ți întoarcem favoarea! Lasă-ne să plătim datoria!

— Nu există nicio datorie de plătit!

Vocea spartă a lui Rhys îmi sfărâmă inima, dar și a lui Cassian se sparse când spuse:

— Nu am reușit să o răsplătesc pe mama ta pentru

bunătatea ei. Lasă-mă să o fac așa! Lasă-mă să trag de timp!

— Nu pot.

Nu eram sigură dacă în toată istoria Illyriei se purtase vreodată o astfel de discuție.

— Poți, spuse încet Cassian. Poți, Rhys. El zâmbi indolent. Păstrează-ne și nouă o parte din glorie!

— Cassian…

Dar Cassian o întrebă pe Nesta:

— Ai ce îți trebuie?

Nesta dădu din cap.

— Amren mi-a arătat destule. Ce trebuie să fac pentru a aduna puterea spre mine.

Iar dacă Amren și cu mine puteam controla Cazanul între noi… Distragerea pe care ne-ar fi oferit-o ei…

Nesta se uită la Elain care monitoriza măcelul din față, apoi spre mine și spuse încet:

— Spune-i tatei că îi mulțumesc.

Ea își înfășură strâns brațele în jurul lui Cassian, ochii gri-albaștri strălucindu-i, apoi ei dispărură.

Rhys se încordă din cauza efortului de a nu pleca după ei când cei doi plutiră spre o dumbravă la mare distanță în spatele câmpului de luptă.

— El ar putea supraviețui, am spus eu încet.

— Nu, spuse Rhys, coborându-ne în zbor spre Amren și Elain. Nu o va face.

L-am rugat pe Rhys să o mute pe Elain în cel mai îndepărtat punct al taberei noastre. Iar când se întoarse, partenerul meu doar mă sărută pe gură înainte să se înalțe la cer, îndreptându-se spre mijlocul bătăliei, spre cele mai grele lupte. Abia am suportat să mă uit, să văd unde aterizase.

Singură cu Amren, ea îmi spuse:

— Ascunde-ne vederii și fugi cât de repede poți. Nu te opri; încearcă să nu ucizi pentru că vei lăsa o urmă.

Am dat din cap, verificându-mi armele. Serafimii zburau

acum la mare înălțime, cu aripi strălucitoare ca soarele pe zăpadă. Am împrăștiat o vrajă în jurul nostru, ascunzându-ne și înăbușindu-ne sunetele.

— Repede! repetă Amren, ochii argintii clocotind ca norii de furtună. Să nu privești înapoi!

Așa că nu am făcut-o.

CAPITOLUL 73

Cazanul fusese poziționat pe o colină stâncoasă.

Țesătoarea își făcuse bine treaba. Gărzile importante și posturile erau doar niște grămezi roșii și ude de oase și mușchi. Și am știut că atunci când aveam s-o revăd… ea ar fi fost și mai frumoasă.

Puterea lui Amren sclipi de nenumărate ori, pătrunzând prin protecțiile din calea noastră până am ajuns în urma lui Stryga. Indiferent ce vrăji ar fi folosit regele… Amren era pregătită pentru ele. *Însetată,* le distruse pe toate cu un zâmbet sălbatic.

Dar dealul gri era plin de comandanții Hybernului, mulțumiți să-și lase subalternii să lupte, așteptând până când câmpul de luptă i-ar fi separat pe soldați de adevărații războinici. Îi auzeam spunând printre dinți cu cine din tabăra noastră voiau să se lupte.

Helion și Tarquin erau două dintre cele mai des menționate nume.

Apoi, cel al lui Tamlin, pentru trădarea lui. Și Jurian. Ce mult aveau să sufere!

Varian. Azriel. Cassian, Kallias și Viviane. Mor. Ei rosteau toate numele prietenilor mei ca și când ar fi fost cai de curse. Cine ar fi rezistat suficient de mult încât să îi înfrunte. Cine ar fi adus-o înapoi aici pe partenera drăguță a Lordului Iernii. Cine ar fi distrus-o, în sfârșit, pe Morrigan, cine ar fi adus acasă aripi illyriene ca să le țintuiască de perete. Sângele îmi fierbea, chiar dacă tot corpul îmi tremura. Speram ca Bryaxis să-i devoreze pe toți și să îi determine înaintea mea să facă pe ei de groază.

Dar am îndrăznit să privesc o dată înapoi.

Mor și Viviane nu urmau să vină curând pe câmpul acesta. Ele țineau un întreg grup de soldați ai Hybernului

la distanță, flancate de femelele cu păr alb pe care le văzusem în tabăra Iernii și de o unitate de urși puternici care sfâșiau soldații lovindu-i cu labele imense.

Amren șuieră în semn de avertisment, iar eu m-am uitat înainte când am început să urcăm panta liniștită a dealului gri. Nici urmă de Stryga, deși ea se oprise aici, la baza dealului pe care stătea Cazanul. Deja îi simțeam prezența îngrozitoare – chemarea.

Amren și cu mine am urcat încet, ascultând după fiecare pas.

Lupta vuia în spatele nostru. Pe cer, pe pământ și pe mare.

Nu credeam… chiar și cu Drakon și armata oamenilor… nu credeam că decurgea bine.

M-am prins de stânca gri ascuțită a pantei dealului, încordându-mi trupul când m-am ridicat, Amren urcând cu ușurință. Nesta trebuia să-l ademenească în curând pe rege sau am fi ajuns față în față cu el.

Mișcarea de la baza stâncii îmi atrase atenția.

Am rămas nemișcată ca moartea.

Acolo era o tânără brunetă care-și ridică privirea la noi, mijind ochii și adulmecând.

Un zâmbet îi apăru pe buzele roșii – *însângerate.* Ea zâmbi în direcția mea, dezgolindu-și dinții pătați de sânge.

Stryga. Țesătoarea așteptase, ascunzându-se aici până ce am sosit.

Ea își trecu o mână albă ca zăpada peste tatuajul semilunii de pe antebraț. Era semnul înțelegerii cu Rhys. Un memento și un avertisment totodată.

— Să plecăm! Să ne grăbim!

Ea se întoarse cu fața spre poteca stâncoasă pe jumătate vizibilă în stânga noastră, giuvaierul lui Ianthe din părul ei fiind stropit cu sânge, și se îndreptă spre gărzile postate acolo, pe care le evitasem cățărându-ne pe panta dealului. Câțiva masculi tresăriră. Stryga zâmbi o dată – un zâmbet plin de ură și îngrozitor – și sări asupra lor.

Era o diversiune.

Amren se cutremură, dar am pornit din nou. Gărzile erau concentrate la măcelul ei, fugind de la posturile lor pe deal, ca să o întâmpine.

Mai repede – nu aveam mult timp. Simțeam cum Cazanul își aduna puterea…

Nu. Nu Cazanul.

Acea putere… venea *din spate.*

Nesta.

— Bravo, fato! mormăi în șoaptă Amren chiar înainte să mă apuce de spatele jachetei și să mă trântească cu fața în jos pe piatră, ferindu-ne.

Tocmai atunci o pereche de cizme coborâră pe poteca îngustă. Cunoșteam sunetul pașilor lui pentru că îmi bântuia visele.

Regele Hybernului trecu chiar pe lângă noi. Concentrat la Stryga, la vuietul îndepărtat al puterii Nestei.

Țesătoarea se opri când văzu cine se apropia și zâmbi, sângele curgându-i de pe bărbie.

— Cât de fumoasă ești! șopti el, cu o voce seducătoare. Cât de minunată ești, bătrâno!

Ea își dădu părul negru peste un umăr subțire.

— Poți să faci o plecăciune, rege! Așa cum se obișnuia cândva.

Regele Hybernului se îndreptă direct spre ea și zâmbi la chipul superb al Strygăi.

Apoi îi cuprinse chipul în mâinile late mai repede decât se putea mișca ea și îi rupse gâtul.

Probabil că nu o ucisese. Țesătoarea era o zeiță a morții – însăși existența ei o sfida pe a noastră. Deci probabil că nu ar fi ucis-o rupându-i coloana, dacă regele nu i-ar fi aruncat trupul celor doi câini naga de la poalele dealului, care sfâșiară trupul moale al Țesătoarei fără ezitare.

Până și Amren scoase un sunet de mâhnire.

Dar regele se uita spre nord, spre Nesta.

Acea putere – puterea *ei* – clocoti din nou, facându-i

semn, așa cum mă chema acum Cazanul de pe stâncă.

El se uită la mare, la lupta care se dădea acolo.

Aș fi putut jura că a zâmbit în timp ce s-a teleportat.

— Acum, șopti Amren.

Nu mă puteam mișca. Nesta, Cassian și Rhys nu credeau că aveam vreo șansă să supraviețuim.

— Profită la maximum! izbucni Amren și în ochii ei străluci suferința adevărată. Ea știa ce urma să se întâmple. În timpul pe care-l câștigasem, mi-am reprimat disperarea și groaza și am alergat pe deal – spre pisc, spre locul în care Cazanul nepăzit ne aștepta.

Cartea apăru în mâinile mici ale lui Amren. Cazanul era aproape la fel de înalt ca ea. Un puț negru de ură și de putere.

Aș fi putut opri totul chiar în acel moment. Să opresc armata și pe rege înainte să îi ucidă pe Nesta și pe Cassian. Amren deschise Cartea și se uită la mine, așteptând.

— Pune mâna pe Cazan! spuse ea încet.

Am ascultat-o.

Puterea nesfârșită a Cazanului se izbi în mine, un val amenințând să mă doboare ca o furtună nesfârșită.

Abia am putut să-mi țin un picior în lumea asta, abia mi-am amintit cum mă chema. M-am agățat de ce văzusem în Ouroboros – de toate reflexiile și amintirile pe care le înfruntasem sau le avusem, de cele bune, de cele rele și de cele gri. Cine eram, cine eram, cine eram…

Amren mă urmări un moment lung și nu citi din carte. Nu îmi băgă înăuntru mâinile. Ea închise paginile aurii și împinse cartea în spatele ei cu piciorul.

Amren mințise. Ea nu plănuise să-l controleze pe rege sau să-i stăpânească armata cu ajutorul Cărții și al Cazanului.

Și eu căzusem direct în capcana ei, oricare ar fi fost aceasta.

CAPITOLUL *74*

Mi-am revenit în simțiri în fața gurii negre a Cazanului. L-am apucat cu toată puterea.

— Îmi pare rău că te-am mințit, fu tot ce spuse Amren.

Nu îmi puteam îndepărta mâna. Nu îmi puteam elibera degetele. Eram sfâșiată, încet și pe deplin.

Mi-am proiectat magia, disperată ca orice lanț spre lumea asta să mă salveze, să nu mă lase să fiu devorată de *obiectul* etern și îngrozitor care încerca acum să mă târască în îmbrățișarea lui.

Focul, apa, lumina, vântul, gheața și noaptea se adunară și toate mă dezamăgiră.

Ceva alunecase, iar mintea mea se apropie de brațele întinse ale Cazanului.

L-am simțit *atingându-mă.*

Iar apoi, am fost pe jumătate plecată.

Jumătate aici, tăcută, lângă Cazan, cu mâna lipită de marginea neagră.

Jumătate… în altă parte.

Zburând prin lume. Căutând. Cazanul vâna acum puterea care venise atât de aproape… și îl tachina.

Nesta.

Cazanul o căuta, la fel ca regele.

Plutea pe câmpul de luptă ca o insectă pe suprafața unui lac.

Pierdeam. Rău. Serafimii și illyrienii erau însângerați și doborâți de pe cer. Azriel fusese forțat să aterizeze, târându-și aripile în noroiul însângerat în timp ce lupta cu sabia împotriva atacurilor ce păreau de neoprit. Infanteriștii noștri rupseseră rândurile pe alocuri, Keir strigându-le Aducătorilor întunericului să revină pe poziție, fuioare de întuneric emanând din el.

L-am văzut pe Rhysand în mijlocul rândurilor care se destrămau. Stropit cu sânge, luptând frumos.

L-am văzut evaluând câmpul din față și transformându-se.

Ghearele ieșiră primele, înlocuind degetele de la mâini și de la picioare. Apoi solzi negri sau poate pene, nu am reușit să le văd, îi acoperiră picioarele, brațele și pieptul. Corpul i se contorsionă, oasele și mușchii crescând și transformându-se.

Era bestia pe care Rhys o ținuse ascunsă și pe care nu-i plăcuse niciodată să o dezlănțuie, doar dacă situația era destul de gravă ca să o facă.

Înainte să mă ia Cazanul, am văzut ce se întâmplă cu capul și fața lui.

Era o creatură de coșmar. Nu avea nimic uman sau Fae. Era o creatură care locuia în puțurile întunecate și ieșea doar noaptea ca să vâneze și să mănânce. Fața… era a acelor creaturi care fuseseră sculptate în roca Regatului Coșmarurilor, care alcătuiau tronul. Tronul nu era doar o reprezentare a puterii lui… ci și a ceea ce pândea înăuntru. Iar aripile lui…

Soldații Hybernului începură să fugă.

Helion văzu ce se întâmplase și fugi și el, dar spre Rhys, transformându-se la rândul lui.

Dacă Rhys era o teroare zburătoare din umbre și lumină lunară rece, Helion era echivalentul acestuia pe timp de zi.

Pene aurii, gheare sfâșietoare și aripi cu pene…

Împreună, partenerul meu și Marele Lord al Zilei se dezlănțuiră asupra Hybernului până ce se opriră, până ce un mascul bine făcut și scund ieși din rând spre ei – unul dintre comandanții Hybernului, fără îndoială. Mârâitul lui Rhys cutremură pământul. Dar Helion, strălucind cu o lumină albă, fu cel care înaintă ca să înfrunte masculul, afundându-și adânc ghearele în noroi.

Comandantul nu avea nici măcar o sabie. Doar haine gri elegante și o expresie vag amuzată. Lumina de culoarea

ametistului se rotea în jurul lui. Helion îi mârâi lui Rhys – era un ordin, iar partenerul meu dădu din cap, sângele picurându-i din bot înainte să se avânte din nou în încăierare, lăsându-i pe comandant și pe Helion, Spintecătorul de Vrăji, să se lupte corp la corp. Vrajă la vrajă.

Soldații din ambele tabere începură să fugă.

Dar Cazanul mă trase deoparte când Helion dezlănțui o explozie de lumină spre comandant, sursa acesteia nefiind pe câmpul de luptă.

„Vino!” păru să cânte puterea Nestei. „Vino!“

Cazanul îi simți mirosul și ne împinse înainte.

Am sosit înaintea regelui.

Cazanul păru să se oprească în poiană. Păru să se răsucească și să se clatine înapoi, ca un șarpe pregătit să atace.

Nesta și Cassian stăteau acolo, cu sabia scoasă, ochii Nestei strălucind cu focul interior și păgân.

— Pregătește-te! șopti ea. Vine.

Puterea pe care o acumula Nesta…

Ea avea să-l ucidă pe Regele Hybernului.

Cassian era distracția cât lovitura ei și-ar fi găsit ținta.

Timpul păru să încetinească și să se deformeze. Puterea întunecată a regelui se îndreptă spre noi, spre poiana în care nu mă vedeam și nu mă auzeam, unde eram doar o fărâmă de suflet purtată de un vânt negru.

Regele Hybernului se teleportă chiar în fața lor.

Puterea Nestei se adună și apoi dispăru.

Cassian nu se mișcă. Nu îndrăzni.

Deoarece Regele Hybernului îl ținea pe tatăl meu în fața lui, cu o sabie la gât.

*

De aceea se uitase spre mare. Știuse că Nesta l-ar fi lovit mortal în clipa în care ar fi apărut, iar singurul mod de a o

împiedica era…

Un scut uman. Unul la care s-ar fi gândit de două ori dacă să-l omoare.

Tatăl nostru era stropit cu sânge și mai slab decât ultima dată când îl văzusem.

— Nesta, șopti el, observând urechile și grația de Fae, puterea care sfârâia în ochii ei.

Regele zâmbi.

— Ce tată iubitor! Să aducă o întreagă *armată* ca să-și salveze fiicele!

Nesta nu spuse nimic. Cassian se uită cu atenție prin poiană, evaluând toate avantajele, toate unghiurile.

„Salvează-l! am implorat eu Cazanul. Ajută-l!“

Cazanul nu-mi răspunse. Nu avea voce și nici conștiință, ci doar o nevoie simplă de a recupera ce îi fusese furat.

Regele Hybernului își înclină capul ca să se uite la chipul bronzat și bărbos al tatălui meu.

— Atât de multe lucruri s-au schimbat de când ai fost ultima dată acasă. Trei fiice, acum Fae. Una dintre ele are o căsnicie *destul* de bună.

Tatăl meu se uită doar la sora mea, ignorându-l pe monstrul din spatele lui, și îi spuse:

— Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe. Și îmi… pare rău, Nesta – Nesta mea! îmi pare atât de rău pentru tot!

— Te rog! îi spuse Nesta regelui. Singurele ei cuvinte, guturale și răgușite. Te rog!

— Ce îmi vei da, Nesta Archeron?

Nesta se tot uită la tatăl meu, care scutura din cap. Mâna lui Cassian zvâcni, ridicând sabia, încercând să țintească bine.

— Îmi vei înapoia ce ai luat?

— Da.

— Chiar dacă trebuie să o smulg din tine?

— Nu te atinge de fiica mea cu mâinile tale murdare… zise tatăl nostru.

Am auzit pocnetul înainte să-mi dau seama ce se întâmplase.

Înainte să văd cum se răsuci capul tatălui meu și lumina înghețându-i în ochi.

Nesta nu scoase niciun cuvânt. Nu reacționă când Regele Hybernului îi rupse gâtul tatălui nostru.

Eu am început să țip. Să țip și să mă zvârcolesc în prinsoarea Cazanului, implorându-l să pună capăt lucrurilor – să îl aducă înapoi…

Nesta își coborî privirea spre corpul tatălui meu când acesta se prăbuși pe pământ.

Și, așa cum prevăzuse regele… puterea Nestei se stinse.

Dar nu și a lui Cassian.

Săgeți orbitoare și roșii țâșniră spre Regele Hybernului, un scut ridicându-se în jurul Nestei când Cassian se aruncă înainte.

Și când Cassian îl atacă pe rege, care râdea și părea dispus să se lupte un pic cu sabia… m-am holbat la tatăl meu, pe pământ. La ochii lui deschiși și orbi.

Cassian îl împinse pe rege de lângă cadavrul tatălui meu, săbiile și magia lovindu-se. Nu pentru mult timp, ci doar cât să îl țină la distanță, astfel încât Nesta să poată fugi, iar eu să termin lucrul pentru care îmi lăsasem rudele să-și ofere viața. Cazanul încă mă ținea acolo, chiar dacă am încercat să mă întorc pe dealul unde Amren mă trădase și mă folosise în cine știe ce scop personal…

Nesta îngenunche înaintea tatălui nostru, cu chipul inexpresiv, se uită în ochii lui încă deschiși și îi închise cu blândețe. Cu mâinile ferme ca piatra.

Cassian îl înghiontise pe rege și mai mult în pădure. Strigătele lui răsunară.

Nesta se aplecă în față ca să sărute fruntea stropită de’ sânge a tatălui nostru.

Iar când își ridică fruntea… Cazanul se zbătu și se tulbură deoarece în ochii Nestei, conturându-i pielea… era puterea brută.

Ea se uită la rege și la Cassian tocmai când strigătul de durere al celui din urmă vui spre noi.

Puterea din jurul ei se cutremură. Nesta se ridică în picioare.

Apoi, Cassian țipă. M-am uitat spre el. Departe de tatăl meu.

La nici douăzeci de pași distanță, Cassian era pe pământ. Aripile îi erau rupte pe alocuri și-i sângerau.

Osul îi ieșea din coapsă. Pietrele lui Siphon erau mate. Goale.

El le epuizase deja înainte să vină aici. Era extenuat, dar venise – pentru ea. Pentru noi.

Gâfâia, sângele curgându-i din nas, iar brațele îi cedară când încercă să se ridice.

De deasupra lui, Regele Hybernului îi întinse o mână.

Cassian se arcui de pe pământ, strigând de durere. Un os i se rupse undeva în corp.

— Încetează!

Regele se uită peste umăr când Nesta înaintă. Cassian îi spuse să fugă, sângele curgându-i dintre buze pe mușchiul de sub el.

Nesta se uită la corpul lui distrus, la durerea din ochii lui Cassian, și își înclină capul.

Mișcarea nu era umană. Nici Fae.

Era pur animalică, de prădător.

Și când își ridică din nou privirea spre rege…

— Te voi ucide, spuse ea încet.

— Serios? întrebă regele, ridicând o sprânceană. Pentru că eu mă gândesc la lucruri *mult* mai interesante pe care să ți le fac.

Nu din nou. Nu puteam urmări din nou scena pasivă, inutilă câtă vreme cei pe care îi iubeam sufereau.

Cazanul se strecură după Nesta, ca un câine.

Nesta își strânse pumnii.

Regele pufni și-și lăsă piciorul pe cea mai apropiată aripă a lui Cassian.

Osul se rupse, iar țipătul lui…

M-am zbătut împotriva prinsorii Cazanului. M-am zbătut și am lovit.

Nesta explodă.

Toată acea putere, toată deodată…

Regele se teleportă din calea ei.

Puterea sa lovi copacii din spatele lui, transformându-i în cenușă. Explodă peste câmpul de luptă cu o boltă joasă, apoi ateriză chiar în rândurile Hybernului, ucigând câteva sute de soldați înainte să înțeleagă ce se întâmplase.

Regele apăru la o distanță de probabil zece metri și râse la resturile fumegânde din spatele lui.

— Minunat! spuse el. Nu ai cine știe ce experiență, te-ai pripit, dar a fost minunat.

Nesta își strânse pumnii din nou ca și când și-ar fi adunat puterea.

Dar ea și-o consumase pe toată dintr-o singură lovitură. Ochii îi erau iar gri-albaștri.

— *Pleacă!* reuși Cassian să șoptească. Pleacă!

— Mi se pare cunoscută scena, spuse gânditor regele. El sau celălalt bastard a fost cel care s-a târât spre tine în ziua aceea?

Cassian se târa într-adevăr spre ea, cu aripile rupte și piciorul leneș, lăsând o dâră de sânge pe iarbă și rădăcini.

Nesta se grăbi spre el și îngenunche, dar nu ca să-l consoleze, ci ca să ia sabia illyriană.

Cassian încercă să o oprească în timp ce Nesta ridică sabia în fața Regelui Hybernului.

Ea nu spuse nimic, rămânând pe loc.

Regele chicoti și își înclină sabia.

— Să văd ce te-au învățat illyrienii!

El o atacă înainte să poată ridica sabia mai sus.

Nesta sări înapoi, lovindu-i sabia, cu ochii mari. Regele atacă din nou, iar Nesta se feri încă o dată și se retrase printre copaci, îndepărtându-l de Cassian.

Ea reuși să-l mai îndepărteze câțiva pași înainte ca

regele să se plictisească.

Din două mișcări, el o dezarmă. Cu o alta, o lovi în față atât de puternic încât ea căzu la pământ.

Cassian îi strigă numele, încercând din nou să se târască spre ea.

Regele își băgă sabia în teacă, înălţându-se deasupra ei, când ea se ridică de jos.

— Ei bine? Ce altceva mai știi?

Nesta se întoarse și întinse o mână.

Puterea albă și arzătoare îi țâșni din palmă și îl izbi în piept.

Fusese un plan ca să se apropie de ea, să-și lase garda jos.

Puterea ei îl aruncă înapoi, copacii rupându-se sub el unul după altul.

Cazanul păru să se liniștească. Doar atât mai rămăsese din puterea ei.

Nesta se ridică în picioare, clătinându-se prin poiană cu sânge la gură, acolo unde o lovise, și se aruncă în genunchi în fața lui Cassian.

— Ridică-te! suspină ea, trăgându-l de umăr. *Ridică-te!*

El încercă, dar nu reuși.

— Ești prea greu, se rugă ea, dar tot încercă să-l ridice, apucându-i armura neagră și însângerată. Nu pot – vine…

— Pleacă! gemu Cassian.

Puterea ei încetase să-l arunce pe rege prin pădure. El mergea acum spre ei, scuturându-și jacheta de așchii și frunze, fără să se grăbească. Știind că ea nu avea să plece, savurând gândul la măcelul care îl aștepta.

Nesta scrâșni din dinți, încercând să-l ridice din nou pe Cassian, care scoase un sunet răgușit de durere.

— *Pleacă!* îi strigă el.

— Nu pot, șopti ea, cu vocea spartă. *Nu pot!*

Erau aceleași cuvinte pe care i le spusese Rhys.

Cassian gemu de durere, dar își ridică mâinile însângerate ca să îi cuprindă fața.

— Singurul lucru pe care-l regret e că nu am avut timp. Vocea îi tremură la fiecare cuvânt. Că nu am avut timp cu *tine,* Nesta.

Ea nu îl opri când se ridică să o sărute încet, atât cât reuși.

Cassian spuse încet, ștergându-i lacrima care îi curgea pe chip:

— Te voi găsi din nou în lumea viitoare – în următoarea viață. Și vom avea acel timp. Promit!

Regele Hybernului intră în poiană, puterea întunecată plutindu-i din vârfurile degetelor.

Și până și Cazanul păru să se oprească surprins – surprins sau simțind *ceva…* când Nesta se uită la regele căruia moartea-i învăluia mâinile, apoi în jos la Cassian, și-i acoperi corpul cu al său.

Cassian rămase nemișcat și după aceea își strecură o mână pe spatele ei.

Împreună. Aveau să moară împreună.

„Îți voi oferi un târg, i-am spus eu Cazanului. Îți voi oferi sufletul meu. Salvează-i!"

— Romantic gest, spuse regele, dar necugetat.

Nesta nu se mișcă din locul în care-i proteja corpul lui Cassian.

Regele își ridică mâna, puterea rotindu-i-se ca o galaxie întunecată în palmă.

Știam că ar fi murit amândoi în clipa în care puterea i-ar fi lovit.

„Orice, am implorat eu Cazanul. Îți dau orice!"

Mâna regelui începu să coboare, apoi se opri și scoase un sunet gâtuit.

Pentru o clipă, am crezut că îmi răspunsese Cazanul la rugăminți.

Dar când o lamă neagră îi străpunse gâtul regelui, împroșcând sânge, mi-am dat seama că altcineva o făcuse.

Elain ieși din umbra din spatele lui și înfipse Povestitorul-Adevărului până la mâner în ceafa regelui, în

timp ce îi spuse la ureche:

— Să nu te atingi de sora mea!

CAPITOLUL 75

Cazanul toarse în prezența lui Elain când Regele Hybernului căzu în genunchi, voind să apuce cuțitul care îi ieșea din gât. Elain se retrase un pas.

Înecându-se cu propriu-i sânge care mai apoi i se prelingea printre buze, regele se holbă la Nesta. Sora mea se ridică în picioare.

Nu ca să se ducă la Elain, ci la rege.

Nesta apucă mânerul negru al Povestitorului-Adevărului.

Și încet, ca și când ar fi savurat efortul necesar... Nesta începu să răsucească lama. Nu rotea cuțitul propriu-zis, ci îi rotea gâtul străpuns.

Elain se grăbi spre Cassian, dar războinicul gâfâia – zâmbea sever și gâfâia – când Nesta răsuci de nenumărate ori lama în gâtul regelui, tăind carnea, oasele și tendoanele.

Nesta își coborî privirea spre rege înainte să facă mișcarea finală, mâna lui încercând încă să se ridice ca să elibereze lama.

lar în ochii Nestei... era aceeași expresie, aceeași strălucire pe care o avusese în ziua aceea din Hybern, când îl arătase cu degetul promițându-i moartea. Ea schiță un zâmbet ca și când și-ar fi amintit, iar apoi împinse lama ca un muncitor care împingea spița unei roți mari de moară.

Regele căscă ochii, iar capul îi căzu de pe umeri.

— Nesta! gemu Cassian, încercând să ajungă la ea.

Sângele regelui îi stropi hainele și chipul.

Nestei nu păru să-i pese când se aplecă, luă capul căzut și îl ridică. Îl ridică în aer și se holbă în ochii lipsiți de viață ai Hybernului, în gura lui deschisă.

Ea nu zâmbi, ci doar se holbă în continuare.

Sălbatică. Neiertătoare. Brutală.

— Nesta! șopti Elain.

Nesta clipi și păru să-și dea seama al cui cap îl ținea în mână.

Ce făcuseră ea și Elain.

Capul regelui se rostogoli din mâinile ei însângerate.

Cazanul păru și el să-și dea seama de ce făcuse ea când capul căzu pe pământul cu mușchi. Că Elain… Elain o protejase pe hoață. Elain, căreia îi oferise asemenea puteri, pe care o considerase atât de minunată, încât îi dăruise *ceva…* Nu ar fi rănit-o pe Elain, nici măcar din dorința de a-și revendica puterea care i se luase.

Acesta se retrase în clipa în care Elain se uită la tatăl nostru mort, care zăcea în poiana de alături și țipă: „Nu!“

M-am întins spre ele, dar Cazanul era prea rapid, prea puternic.

Mă smuci înapoi peste câmpul de luptă.

Nimeni nu părea să știe că regele era mort. Iar armatele noastre…

Rhys și ceilalți Mari Lorzi se predaseră întru totul monștrilor care se ascundeau sub pielea lor, rânduri de soldați murind de mâna lor, sfâșiați, spintecați sau tăiați în două. Iar Helion…

Marele Lord al Zilei era însângerat, blana aurie fiindu-i arsă și zdrențuită, dar el încă lupta împotriva comandantului Hybernului. Comandantul nu era rănit, iar chipul îi era calm ca și când ar fi știut că astăzi ar fi putut câștiga în fața lui Helion, Spintecătorul de Vrăji.

Am traversat câmpul într-o boltă spre Bryaxis, care încă lupta, ținând frontul pentru oamenii lui Graysen. Era un nor negru care croia o potecă pentru ei, care îi proteja. Bryaxis, frica încarnată, păzea muritorii.

Am trecut pe lângă Drakon și o femeie brunetă cu pielea ca mierea, ambii ferindu-se de… Jurian. Ei luptau cu Jurian. Drakon avea o datorie veche de plătit – la fel și Miryam.

Am trecut foarte repede pe lângă ei și nu am auzit ce spuneau, nu am văzut dacă Jurian chiar riposta sau încerca să se ferească în timp ce le explica. Mor se alătură încăierării, însângerată și șchiopătând, strigându-le – era ultima din problemele *noastre.*

Deoarece armatele noastre…

Hybernul ne copleșea. *Fără* rege, *fără* Cazan, o făcea fără încetare. Înflăcărarea pe care o stârnise regele în ei, credința că fuseseră nedreptățiți și uitați… Ar fi continuat să lupte. Nicio soluție nu i-ar fi mulțumit în afară de revendicarea totală a ceea ce credeau că li se datora – că *meritau.*

Erau prea mulți. Atât de mulți, iar noi eram cu toții epuizați.

Cazanul se îndepărtă, retrăgându-se în sine.

Se auzi un strigăt de durere – un strigăt pe care l-am recunoscut, în ciuda formei diferite și sfâșietoare.

Rhys. *„Rhys…"*

El ceda, avea nevoie de *ajutor…*

Cazanul se retrase în sine, iar eu am ajuns din nou în vârful stâncii.

Mă *uitam încă o* dată la Amren, care mă pălmuia, strigându-mi numele.

— *Fată proastă!* strigă ea. *Luptă!*

Rhys era rănit. Rhys era copleșit…

Am revenit în trupul meu. Mâna îmi rămăsese pe Cazan. O legătură vie. Dar Cazanul se liniști… Am clipit. *Puteam* clipi.

Amren oftă.

— Ce *naiba…*

— Regele este mort, am spus eu cu o voce rece și străină. Și tu vei fi în curând.

Aș fi ucis-o pentru că ne trădase din cine știe ce motiv…

— Știu, zise Amren încet. Și trebuie să mă ajuți să o fac.

Aproape am dat drumul Cazanului la aceste cuvinte, dar ea scutură din cap.

— Nu rupe legătura. Trebuie să fii… un canal.
— Nu înțeleg.
— Suriel ți-a dat un mesaj. Pentru mine. Doar pentru mine.
M-am încruntat.
— Răspunsul din Carte nu era o vrajă de control, rosti Amren. Am mințit. Era… o vrajă de dezlegare. Pentru mine.
— Ce?
Amren se uită la măcel, țipetele muribunzilor răsunând până la noi.
— Credeam că voi avea nevoie de surorile tale ca să mă ajute să controlez Cazanul, dar după ce ai înfruntat oglinda Ouroboros… Știam că o poți face. Doar tu. Și doar eu. Pentru că atunci când tu mă vei dezlega cu puterea Cazanului, în forma mea adevărată… voi anihila armata, până la ultimul soldat.
— Amren…
Dar o voce de mascul ne rugă din spate:
— *Nu o face!*
Varian apăru pe poteca stâncoasă, gâfâind și stropit de sânge.
Amren rânji.
— Ca un câine amușinând.
— Nu o face, fu tot ce spuse Varian.
— Dezlănțuie-mă! spuse Amren, ignorându-l. Lasă-mă să pun capăt luptelor!
Am început să scutur din cap.
— Tu… tu vei dispărea. Ai spus că nu îți vei aminti de noi, că nu vei mai fi *tu* dacă vei fi eliberată.
Amren ne zâmbi ușor, mie și lui Varian.
— I-am urmărit atât de multe milenii. Oamenii – și în lumea mea erau oameni. Și i-am văzut iubind și urând – purtând războaie fără sens și găsind prețioasa pace. I-am văzut construind vieți, construind *lumi.* Mie… nu mi s-au permis niciodată asemenea lucruri. Nu am fost concepută

așa, nu mi s-a ordonat să o fac, așa că am urmărit, iar ziua în care am venit aici… a fost primul lucru egoist pe care l-am făcut. Mult timp am crezut că este o pedeapsă pentru neascultarea ordinelor tatălui meu, pentru că mi-am *dorit* ceva. Am crezut că lumea asta era vreun iad în care m-a închis pentru nesupunere.

Amren înghiți în sec.

— Dar eu cred… Mă întreb dacă tatăl meu știa. Dacă a văzut cum îi urmăream iubind, urând și construind și a creat ruptura aceasta în lume nu drept pedeapsă… ci ca pe un dar. Ochii îi străluciră. Deoarece a fost un dar timpul petrecut cu tine. Cu voi toți. A fost un dar.

— Amren, spuse Varian și se așeză în genunchi. Te *implor…*

— Spune-i Marelui Lord, zise ea încet, să lase un pahar pentru mine! Nu credeam că mai suportam încă un gram de suferință. Am apucat Cazanul un pic mai strâns, cu gâtul răgușit.

— Desigur!

Ea se uită la Varian, cu un zâmbet strâmb pe buzele-i roșii.

— Pe oamenii care iubeau i-am urmărit cel mai mult. Nu am înțeles niciodată iubirea – *cum* se năștea, *de ce.* Ea se opri la un pas distanță de Cazan. Alături de voi cred că totuși am aflat. Poate că și asta a fost un ultim dar.

Chipul lui Varian se strâmbă agonizând, dar nu mai făcu nicio mișcare ca să o oprească.

Ea se întoarse spre mine și îmi spuse cuvintele în minte – vraja la care trebuia să mă gândesc, pe care să o simt și să o *fac.* Am dat din cap.

— Când voi fi liberă, ne spuse Amren, să nu fugiți! Îmi veți distrage atenția.

Ea ridică ferm o mână spre brațul meu.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, Feyre!

I-am zâmbit, înclinându-mi capul.

— Și eu, Amren. Și eu.

Amren mă apucă de încheietura mâinii și se aruncă în Cazan.

Am luptat. Am luptat cu toată forța ca să spun vraja, cu brațul pe jumătate în Cazan când Amren se scufundă sub apa neagră care îl umplea. Am spus cuvintele cu limba, cu inima, cu sângele și cu oasele. Le-am strigat.

Mâna îi dispăru de pe brațul meu, topindu-se ca roua sub soarele dimineții.

Vraja se încheie, ieșind din mine cu un fior, iar eu m-am smucit înapoi, luându-mi mâna de pe Cazan. Varian mă prinse înainte să cad și mă apucă puternic în timp ce m-am uitat la Cazanul negru, la suprafața nemișcată..

— Ea este… șopti el.

Totul începu mult sub noi, ca și când ar fi ajuns în miezul pământului.

L-am lăsat pe Varian să mă tragă la câțiva pași distanță când un val se undui prin pământ, îndreptându-se spre noi și spre Cazan.

Am avut timp doar cât să ne aruncăm în spatele celei mai apropiate pietre, când acesta ajunse la noi.

Cazanul se sparse în trei bucăți, desfăcându-se ca o floare – iar apoi, ieși ea.

Explodă din carapacea muritoare, lumina orbindu-ne. Lumina și focul.

Ea urla – victorioasă, furioasă și de durere, în același timp.

Și aș fi putut jura că am văzut aripi mari de foc, penele fiind ca niște tăciuni aprinși, întinzându-se larg. Aș fi putut jura că o coroană de lumină pluti chiar deasupra părului ei de foc.

Ea se opri. Creatura care era în Amren se opri și se uită la noi – la câmpul de luptă și la toți prietenii noștri, la familia noastră care lupta acolo, ca și când ar fi spus: „îmi aduc aminte de voi“.

Iar apoi dispăru.

Își întinse aripile, focul și lumina unduindu-se ca să o

cuprindă, ca un monstru de foc ce se năpusti asupra armatelor Hybernului.

Ei începură să fugă.

Amren coborî spre ei ca un ciocan, aruncând foc și pucioasă.

Trecu prin ei arzându-i, sorbindu-le moartea. Unii muriră doar pentru că trecu prin apropierea lor.

L-am auzit pe Rhys strigând așa cum o făcuse ea. Victorios, furios și de durere. Și ca să ne avertizeze să nu fugim de ea.

Puțin câte puțin, ea distruse armata nesfârșită a Hybernului. Puțin câte puțin, anihilă răutatea și amenințarea lor, suferința pe care o produseseră.

Ea trecu prin comandantul Hybernului, pregătit să-l lovească mortal pe Helion. Trecu prin comandant ca și când ar fi fost din sticlă și lăsă în urmă doar cenușă.

Dar acea putere scădea, dispărând tăciune cu tăciune.

Totuși Amren se îndreptă spre mare, unde armata tatălui meu și a lui Vassa luptau alături de poporul lui Miryam. Nave întregi pline cu soldații Hybernului se scufundară după ce trecu pe acolo, ca și când le-ar fi inhalat viața direct din ei, în timp ce a ei se sfârșea.

Amren ajunse la ultima navă – ultima navă a inamicului nostru – și nu fu decât o flacără în briză.

Iar când și nava amuți…

Era doar lumină. Lumina strălucitoare și curată, care dansa pe valuri.

CAPITOLUL 76

Lacrimile alunecară pe pielea pătată de sânge a lui Varian când ne-am uitat la locul din care dispăruse Amren.

Dedesubt, în depărtare, armata noastră începea să strige victorioasă – de bucurie.

Pe stâncă… era liniște deplină.

M-am uitat, în sfârșit, spre cele trei bucăți rupte din Cazan.

Poate că eu o făcusem. Dezlegând-o pe ea, dezlegasem Cazanul. Sau poate că Amren, cu puterea ei dezlănțuită… chiar și asta fusese prea mare pentru Cazan.

— Ar trebui să plecăm, i-am spus lui Varian.

Ceilalți aveau să ne caute.

Trebuia să ajung la tatăl meu. Trebuia să-l îngrop. Să-l ajut pe Cassian.

Trebuia să văd cine altcineva era printre morți – sau printre cei vii.

Golită – eram obosită și golită.

Am reușit să mă ridic în picioare și să fac un pas înainte să simt.

…*Creatura* din Cazan sau lipsa ei.

Era și nu era acolo și… se prelingea în lume.

Am îndrăznit să mă apropii și în rămășițele Cazanului… am văzut un gol. Dar și altceva – o creștere.

Nu își avea locul acolo. Nu își avea locul nicăieri.

Pe față am simțit niște mâini întorcându-mă, atingându-mă.

— Ești rănită, ești…

Chipul lui Rhys era lovit – însângerat. Mâinile încă aveau gheare, caninii îi erau încă alungiți. Abia ieșise din forma de bestie.

— Ai eliberat-o…

El se bâlbâia. Tremura. Nu înțelegeam cum de mai stătea în picioare.

Nu știam de unde să încep, cum să-i explic.

L-am lăsat să intre în mintea mea, prezența lui fiind blândă și, în ciuda extenuării, l-am lăsat să-i vadă pe tatăl meu, pe Nesta și pe Cassian, pe rege și pe Amren.

Totul.

Inclusiv pe *creatura* din spatele nostru. Acea gaură.

Rhys mă strânse în brațe – doar pentru o clipă.

— Avem o problemă, șopti Varian, arătând în spatele nostru.

Noi i-am urmărit degetul spre locul în care spărtura în lume dintre cioburile Cazanului… se mărea.

Cazanul nu putea fi distrus niciodată, fuseserăm noi avertizați, deoarece însăși *lumea* noastră era legată de el.

Dacă ar fi fost distrus Cazanul… și noi am fi avut aceeași soartă.

— Ce am făcut, am șoptit eu. Îi salvasem pe prietenii noștri, doar ca să ne condamne pe toți.

Făcut. Făcut și desfăcut.

Îl distrusesem. Îl puteam reface.

Am alergat spre Carte, deschizând-o.

Dar auriul era gravat cu simboluri pe care doar o singură ființă de pe pământ le putea citi, iar acum plecase. Am aruncat obiectul nenorocit în golul din Cazan.

Aceasta dispăruse și nu mai apăru.

— Ei bine, a fost și asta o încercare, spuse Rhys.

M-am întors la amuzamentul lui, dar chipul îi era dur. Sobru.

— Nu știu ce să fac, am șoptit eu.

Rhys studie rămășițele.

— Amren a spus că ești o legătură.

Am dat aprobator din cap.

— Deci fii din nou una!

— Ce?

El se uită la mine ca și când *eu* aș fi fost cea nebună

când spuse:
— Refă Cazanul! Făurește-l din nou!
— Cu *ce* putere?
— Cu a mea.
— Tu… ești epuizat, Rhys. La fel și eu. Cu toții suntem.
— Încearcă! Fă-mi pe plac!
Am clipit, panica mai potolindu-se un pic. Da – da, împreună cu el, cu partenerul meu…
M-am gândit la vraja pe care mi-o arătase Amren. Dacă aș fi schimbat un mic lucru… era un risc. Dar ar fi putut funcționai.
— Este mai bine decât nimic, am spus eu, expirând.
— Așa te vreau.
Amuzamentul îi dansă în ochi.
Morții zăceau în jurul nostru pe o rază de câțiva kilometri, strigătele răniților și ale suferinzilor începând să se intensifice, dar… Oprisem Hybernul. Îl oprisem pe rege.
Poate am fi avut noroc și cu asta.
Mi-am întins mâna și mintea spre el.
Scuturile lui erau ridicate – ziduri solide pe care le înălțase în timpul luptei. Mi-am trecut o mână pe unul, dar acesta rămase. Rhys îmi zâmbi și mă sărută o dată.
— Amintește-mi să nu o supăr niciodată pe Nesta.
Faptul că putea să *glumească* – nu, era doar o formă de a rezista. Pentru amândoi. Deoarece alternativa râsului… Chipul devastat al lui Varian, care ne urmărea tăcut, era alternativa. Și cu chestia asta în fața noastră, cu această ultimă sarcină…
Deci am reușit și eu să râd.
Și încă zâmbeam ușor când am atins din nou cioburile Cazanului.

*

Era un gol neaerisit. Nicio vietate nu putea exista aici. Nu era nicio lumină.

Era… era ceea ce existase la început, înainte ca toate lucrurile să explodeze din el.

Nu aparținea acestui loc. Poate că într-o zi, când pământul ar fi îmbătrânit și murit, când și stelele ar fi dispărut… Poate atunci ne-am fi întors aici.

Nu azi. Nu acum.

Eu aveam și nu aveam un trup.

Dar în spatele meu… puterea lui Rhys era un fir. Un fulger nesfârșit care izbucni din mine în acest… loc, pentru a-l forma după voia mea.

Făcut și desfăcut.

Dintr-un colț îndepărtat al memoriei și al minții mele umane… Mi-am adus aminte de o pictură murală pe care o văzusem în Regatul Primăverii, ascunsă într-o bibliotecă prăfuită și nefolosită, care spunea povestea Prythianului.

Spunea povestea Cazanului. A *acestui* Cazan.

Și când era ținut de mâinile unei femei… Toată viața curgea din el.

Am întins mâna, puterea lui Rhys străbătându-mă.

Eram uniți într-o singură ființă. Eram întrebarea și răspunsul.

Nu mă temeam. Nu cu el aici.

Mi-am făcut mâinile căuș, ca și când aș fi putut să cuprind cele trei cioburi ale Cazanului, tot universul în palmele mele.

Am început să spun ultima vrajă pe care ne-o găsise Amren. Sa o spun, să o gândesc și să o simt. Cu vorbele, suflarea și sângele.

Puterea lui Rhys mă străbătu și ieși din mine. Cazanul apăru.

Lumina dansă de-a lungul fisurilor unde cele trei cioburi se uniseră. Acolo – acolo trebuia să lipesc, să sudez. Să le *unesc.*

Am pus o mână pe partea laterală a Cazanului. Puterea brută ieși din mine.

M-am rezemat de el, fără să mă tem de acea putere, de

masculul care mă ținea.

Aceasta continuă să se reverse, ca o noapte nesfârșită.

Crăpăturile sfârâiră și se încețoșară.

Vidul începu să intre din nou șerpuind.

Mai mult. Aveam nevoie de mai multă putere.

El mi-o dădu. Rhys îmi dădu totul.

Eu eram purtătoarea, vasul, legătura.

„Te iubesc!” îmi șopti el în minte.

Eu doar m-am rezemat de el, savurându-i căldura chiar și în non-spațiu.

Puterea îl străbătu și învălui Cazanul. Am rostit vraja de nenumărate ori.

Prima crăpătură se lipi. Apoi, a doua.

L-am simțit tremurând în spatele meu, i-am auzit respirația sacadată și umedă. Am încercat să mă întorc…

„Te iubesc!” repetă el.

A treia și ultima crăpătură începu să se lipească, iar puterea lui să pâlpâie, dar continuă să se reverse.

Am aruncat-o pe a mea într-a lui: scânteile, zăpada, lumina și apa. Împreună, am renunțat la tot, la ultima picătură, până când Cazanul fu întreg. Până ce creatura pe care o conținea… fu încuiată înăuntru..

Până am simțit din nou soarele încălzindu-mi fața și am văzut Cazanul înaintea mea, sub mâinile mele.

Mi-am retras degetele de pe marginea rece din fier și mi-am coborât privirea în profunzimile lui întunecate.

Nicio crăpătură. Era întreg.

Am oftat tremurând. O făcusem. Făcusem…

M-am întors.

Mi-a luat o clipă ca să înțeleg ce vedeam. Rhys era întins pe pământul stâncos, cu aripile strânse la spate. Părea că dormea, dar când am inspirat…

Nu era acolo.

Acel lucru care se ridica și cobora cu fiecare respirație, ecoul tuturor bătăilor inimii.

Legătura de împerechere.

Nu era acolo. Dispăruse.
Deoarece pieptul lui… nu se mișca, iar Rhys era mort.

CAPITOLUL 77

Doar liniștea îmi umplea mintea când am început să țip.

Să țip în continuu.

Golul din pieptul și din *sufletul* meu din cauza lipsei legăturii, a acelei *vieți…*

Îl scuturam; îl strigam pe nume și-l scuturam, iar corpul meu încetă să-mi mai aparțină și se transformă în *chestia* asta care mă ținea chiar și în *lipsa* lui, și nu mă puteam opri din țipat…

Apoi, Mor fu acolo. Și Azriel, clătinându-se pe picioare, cu un braț în jurul lui Cassian – la fel de însângerat și abia stând drept mulțumită peticelor albastre ale pietrei Siphon de pe tot corpul lui. De pe trupurile amândurora.

Ei spuneau ceva, dar eu nu auzeam decât ultimul „te iubesc“, care nu fusese o declarație, ci un rămas-bun.

Iar el știuse. *Știuse* că nu mai avea energie și că refacerea Cazanului l-ar fi secat de tot. L-ar fi costat totul. Își păstrase scuturile ridicate ca să nu văd, pentru că altfel nu aș fi acceptat; aș fi preferat să se *sfârșească* lumea decât să moară, decât lucrul pe care îl făcuse și *golul* care se instalase unde era el, unde eram noi…

Cineva încerca să mă ridice de lângă el, dar eu am scos un sunet care ar fi putut fi un mârâit sau alt țipăt, și îmi dădu drumul.

Nu puteam trăi așa, nu puteam suporta asta, nu puteam *respira…*

Niște mâini necunoscute îl atingeau pe gât…

M-am întins spre ele, dar cineva mă opri.

— Vrea să vadă dacă se mai poate face ceva, spuse Mor cu vocea răgușită.

El… Thesan. Marele Lord al Dimineții și al vindecării. M-am întins din nou, ca să-l implor, să-l rog…

Dar el scutură din cap spre Mor și spre ceilalți.

Tarquin era acolo. Helion gâfâia și era lovit.

— El… spuse răgușit Helion, apoi scutură din cap, închizând ochii. Bineînțeles că a facut-o, spuse mai mult în sinea lui.

— Te rog, am rostit fără să fiu sigură cu cine vorbeam.

Cu degetele, i-am zgâriat armura lui Rhys, încercând să ajungă la inima de dedesubt.

Cazanul – poate Cazanul…

Nu știam vrăjile acelea. Cum să îl pun înăuntru și să mă asigur că *el* s-ar fi Întors…

Niște mâini stropite de sânge și tăiate, dar blânde le apucară pe ale mele. Am încercat să mă retrag, dar mă ținură strâns când Tarquin îngenunche lângă mine și îmi spuse:

— Îmi pare rău!

Acele trei cuvinte mă distruseră. Mă distruseră într-un fel în care nu știam că mai puteam fi distrusă, o ruptură a tuturor legăturilor și a limitelor.

„Rămâi cu Marele Lord!“ Ultimul avertisment al lui Suriel. „Rămâi… și trăiește ca să vezi totul îndreptat.”

O minciună. O *minciună*, așa cum mă mințise și Rhys. „Rămâi cu Marele Lord.”

Rămâi.

Deoarece… bucățile rupte ale legăturii de împerechere plutiră pe un vânt-fantomă în mine. Le-am apucat – am tras de ele, ca și când el mi-ar fi răspuns.

„Rămâi! Rămâi, rămâi, rămâi!”

M-am agățat de bucățile acelea și de rămășițe, apucând vidul care pândea dincolo.

„Rămâi.”

Mi-am ridicat privirea spre Tarquin și mi-am dezgolit dinții. M-am uitat la Helion, la Thesan, la Beron, la Kallias, la Viviane care plângea lângă el, și am spus:

— *Aduceți-l înapoi!*

Chipurile le erau inexpresive.

— *ADUCEȚI-L ÎNAPOI!* le-am strigat eu.

Nimic.

— Ați făcut-o pentru mine, am spus eu respirând sacadat. Acum, faceți-o pentru el!

— Tu erai om, zise precaut Helion. Nu este același lucru…

— Nu-mi pasă! Faceți-o!

Când ei nu se mișcară, mi-am adunat restul puterii, pregătindu-mă să intru în mințile lor ca să-i forțez, fără să-mi pese de ce reguli sau ce legi încălcăm. Nu mi-ar fi păsat, doar dacă…

Tarquin înaintă și-mi întinse încet o mână.

— Pentru ce a oferit el, spuse încet Tarquin. Azi și mulți ani înainte.

Iar când sâmburele de lumină apăru în palma lui, am început să plâng din nou. L-am urmărit căzând pe gâtul gol al lui Rhys și dispărând în pielea lui, o lumină slabă pâlpâind o dată.

Helion înaintă și sâmburele de lumină din mâna sa licări când căzu pe pielea lui Rhys.

Urmară Kallias și Thesan.

Până ce numai Beron rămase acolo.

Mor își scoase sabia și i-o puse la gât. El tresări, deoarece nu o văzuse mișcându-se.

— Nu mă deranjează să mai ucid pe cineva azi, spuse ea.

Beron îi aruncă o privire încruntată, dar împinse sabia și înaintă, aruncând practic fărâma de lumină pe Rhys. Nu îmi păsa nici de asta.

Nu știam vraja, puterea din care venea, dar eram Marea Doamnă.

Mi-am întins palma și i-am impus scânteii de viață să apară. Nu se întâmplă nimic.

Am inspirat profund, amintindu-mi cum arătase.

— Spune-mi cum să fac! am rostit fără să mă adresez cuiva.

Thesan tuși și înaintă, explicându-mi esența puterii de

nenumărate ori; mie nu-mi păsa, dar am ascultat, până când…

Acolo. Mică precum o sămânță de floarea-soarelui, apăru în palma mea. O părticică din mine – din viața mea.

Am pus-o ușor pe gâtul pătat de sânge al lui Rhys.

Și, când el apăru, mi-am dat seama ce lipsea.

Tamlin stătea acolo, chemat ori de moartea unui seamăn Mare Lord, ori de ceilalți din jurul meu. Era stropit cu noroi și sânge, iar noua lui centură de cuțite era în mare parte goală.

El îl studie pe Rhys, lipsit de viață în fața mea. Ne studie pe toți, cu palmele încă întinse.

Pe chipul lui nu se citea bunătatea. Nici mila.

— Te rog! fu tot ce i-am spus.

Apoi, Tamlin privi către noi – când la mine, când la partenerul meu. Chipul nu i se schimbă.

— Te rog! am spus eu plângând. Îți… voi da *orice…*

Ceva se schimbă în ochii lui când mă auzi, dar nu era bunătate. Nici emoție.

Mi-am pus capul pe pieptul lui Rhysand, ascultând dacă inima-i bătea în vreun fel prin armură.

— Orice, am șoptit fără să mă adresez cuiva anume. Orice!

Pașii se auziră pe pământul stâncos. M-am pregătit ca încă două mâini să încerce să mă îndepărteze și mi-am înfipt și mai mult degetele.

Pașii rămaseră în spatele meu destul de mult timp, încât m-am uitat.

Tamlin mă privea. În ochii verzi plutea o emoție pe care nu am recunoscut-o,

— Fii fericită, Feyre! spuse el încet.

Și aruncă ultimul sâmbure de lumină pe Rhysand.

*

Nu văzusem cum procedaseră în cazul meu.

Așa că nu am făcut decât să mă țin de el, de corpul lui, de zdrențele acelei legături.

„Rămâi! l-am implorat eu. Rămâi!”

Lumina străluci dincolo de pleoapele mele închise.

„Rămâi!”

Iar în liniște… am început să-i povestesc.

Despre prima noapte în care îl văzusem, când auzisem acea voce chemându-mă pe dealuri. Când nu i-am putut rezista chemărilor, iar acum… acum mă întrebam dacă îl auzisem chemându-mă de Calanmai. Dacă vocea lui fusese cea care mă aduse acolo în noaptea aceea.

I-am spus cum mă îndrăgostisem de el – cu fiecare privire, bilețel trimis și râset pe care-l scosese din mine! am spus tot ce făcusem și ce însemna pentru mine și tot ce mai voiam să fac. Toată *viața* pe care-o mai aveam înainte.

În schimb, se auzi un zgomot surd.

Am deschis ochii. Încă un zgomot surd.

Iar apoi, pieptul i se înălță, ridicându-mi capul odată cu el.

Nu mă puteam mișca, nu puteam respira…

O mână mă atinse pe spate.

Apoi, Rhys mormăi:

— Dacă suntem cu toții aici înseamnă că lucrurile au mers ori foarte rău, ori foarte bine.

Cassian izbucni în râs.

Nu mi-am putut ridica fruntea, nu am putut decât să-l îmbrățișez, bucurându-mă de fiecare bătaie a inimii, de fiecare respirație și vuiet al vocii lui, când Rhys spuse răgușit:

— Veți fi mulțumiți să aflați… Puterea mea e tot a mea. Nu am furat nimic.

— Știi să-ți faci intrarea, spuse tărăgănat Helion. Sau ar trebui să spun ieșirea?

— Ești îngrozitor! izbucni Viviane. Nu e nici pe departe amuzant…

Nu am auzit ce altceva mai spuseră. Rhys se ridică și mă

ridică și pe mine odată cu el. Îmi dădu la o parte părul care mi se lipise de obrajii umezi.

— Rămâi cu Marele Lord! șopti el.

Nu crezusem până când nu m-am uitat la chipul lui, în ochii presărați cu stele.

Nu mi-am permis să cred că nu era decât o iluzie…

— Este adevărat, spuse el sărutându-mă pe frunte. Și… mai am o surpriză.

El arătă cu mâna vindecată spre Cazan.

— S-o scoată cineva pe draga de Amren înainte să răcească!

Varian se întoarse spre noi, dar Mor alerga spre Cazan, iar strigătul ei, când se întinse înăuntru…

— Cum? am șoptit eu.

Azriel și Varian erau acolo, ajutându-o pe Mor să scoată silueta ca pe un buștean din apa neagră.

Pieptul i se mișca, trăsăturile îi erau aceleași, dar…

— Ea era acolo, spuse Rhys. Când Cazanul se lipea. Se ducea… Oriunde ne-am fi dus.

Amren scuipă apă, vomitând pe pământul stâncos. Mor o lovi pe spate, ajutând-o.

— Așadar, am întins o mână, continuă încet Rhys. Ca să văd dacă vrea să se întoarcă.

Iar când Amren deschise ochii, când Varian scoase un sunet gâtuit de ușurare și de bucurie…

Am știut la ce renunțase ca să se întoarcă. Era doar un Mare Spiriduș, nimic mai mult.

Deoarece în ochii ei argintii ficși, nemișcați, nu era nici fum, nici ceață.

Avea o viață normală, fără vreo urmă vizibilă a puterilor ei.

Iar când Amren îmi zâmbi… m-am întrebat dacă acesta fusese ultimul ei dar.

Dacă… dacă totul fusese un dar.

CAPITOLUL 78

Pe câmpul de cadavre și răniți, era un singur trup pe care voiam să-l îngrop.

Doar Nesta, Elain și cu mine ne-am întors în poiană, de îndată ce Azriel ne confirmase că lupta se încheiase cu adevărat.

Plecând de lângă Rhys ca să caut printre armatele împrăștiate, să caut printre vii și morți și să mă gândesc la o ordine anume, am făcut un efort să mă controlez.

Aproape l-am implorat pe Rhys să vină cu noi ca să nu fiu nevoită să îi dau drumul mâinii pe care nu încetasem să o țin din clipele în care îi auzisem bătăile frumoase și puternice ale inimii răsunându-i din nou în corp..

Dar această sarcină, acest rămas-bun… în sinea mea, știam că era doar pentru mine și pentru surorile mele.

Așadar, i-am eliberat mâna lui Rhys sărutându-l o dată, de două ori, și l-am lăsat în tabăra de război ca să o ajute pe Mor să îl care pe Cassian, care abia stătea în picioare, spre cea mai apropiată vindecătoare.

Nesta îi urmărea când am ajuns la ea și la Elain, la marginea pădurii. Oare-l vindecase ea cumva după ce-i tăiase capul regelui? Sau sângele nemuritor al lui Cassian și peticele lui Azriel de pe câmpul de luptă îl vindecaseră deja suficient cât să reușească să stea în picioare, în ciuda aripii și a piciorului rănit? Nu am întrebat-o pe sora mea, iar ea nu-mi oferi niciun răspuns când luă găleata cu apă din mâinile încă însângerate ale lui Elain și eu le-am urmat pe amândouă printre copaci.

Cadavrul Regelui Hybernului zăcea în poiană, iar ciorile îl ciuguleau deja.

Nesta îl scuipă înainte să ne apropiem de tatăl nostru. Ciorile abia se împrăștiară la timp.

Țipetele și gemetele răniților erau un zid îndepărtat de sunete – altă lume îndepărtată de poiana împestrițată de lumina soarelui, de sângele încă proaspăt pe mușchi și iarbă. Am ignorat izul de cupru – sângele lui Carrian, sângele regelui și al Nestei.

Numai tatăl nostru nu sângerase. Lui nu i se dăduse șansa să o facă. Și, din mila Mamei, ciorile nu începuseră să se înfrupte din el.

În tăcere, Elain îi spălă fața, îi pieptănă părul și barba și îi îndreptă hainele.

Undeva, găsise flori și i le puse la cap și pe piept.

Am privit în tăcere la el.

— Te iubesc! șopti Elain cu vocea spartă.

Nesta nu spuse nimic, chipul ei fiind inexpresiv. Privirea îi era atât de întunecată. Nu îi spusesem ce văzusem – le lăsasem să-mi spună ce voiau.

— Ar trebui… să spunem o rugăciune? șopti Elain.

Mi-am amintit că în lumea oamenilor nu spuneam rugăciuni. Surorile mele nu aveau ce rugăciune să-i spună. Dar în Prythian…

— Mama să te țină, am șoptit eu, recitând cuvintele pe care nu le mai auzisem din acea zi de la Poalele Muntelui. Să treci dincolo de porți: să miroși tărâmul nemuritor de lapte și miere. Flăcările mi se aprinseră în vârfurile degetelor, tot ce mai reușisem să adun, ce mai rămăsese. Să nu te temi de rău! Să nu simți durerea! Gura îmi tremură când am șoptit: „Să pășești în eternitate!”

Lacrimile alunecară pe obrajii palizi ai lui Elain când aranjă florile împrăștiate pe pieptul tatălui nostru, cu petale albe și delicate, iar apoi se retrase lângă mine, dând o dată din cap.

Chipul Nestei nu se schimbă când am trimis focul să aprindă cadavrul tatălui nostru.

El se transformă în cenușă purtată de vânt în câteva clipe.

Ne-am uitat la bucata arsă de pământ câteva minute

lungi, soarele mișcându-se deasupra.

Pașii scârțâiră pe iarba din spatele nostru..

Nesta se întoarse, dar…

Lucien. Era Lucien.

Lucien, tras la față și însângerat, gâfâind, ca și când ar fi alergat de la țărm.

O fixă pe Elain cu privirea și se încovoie puțin, dar Elain își înfășură brațele în jurul ei și rămase lângă mine.

— Ești rănită? întrebă el, venind spre noi și văzând sângele de pe mâinile lui Elain.

Se opri brusc atunci când observă capul tăiat al Regelui Hybernului în cealaltă parte a poienii. Nesta era încă stropită cu sângele lui.

— Sunt bine, îi răspunse încet Elain, apoi întrebă, observând sângele de pe el, hainele rupte și armele murdare de sânge: Tu cum ești?

— Nu mai vreau să lupt niciodată cât timp voi trăi, dar… da, sunt întreg.

Un zâmbet timid apăru pe buzele lui Elain, însă Lucien observă peticul de iarbă arsă din spatele nostru și spuse:

— Am auzit ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru pierderea voastră. Pentru voi toți.

M-am îndreptat spre el și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său, chiar dacă nu era îmbrățișarea la care spera el.

— Mulțumesc pentru că ai venit. La luptă, mă refer.

— Am o poveste incredibilă să vă spun, zise el, îmbrățișându-mă strâns. Și să nu fii surprinsă dacă Vassa te va încolți de îndată ce navele vor fi triate și soarele va apune.

— Ea este cu adevărat…

— Da. Dar tatăl tău, negociatorul înnăscut… Zâmbi trist spre iarbă arsă. El a reușit să facă o înțelegere cu *păzitorul* lui Vassa, ca să vină aici. Temporar, ce-i drept, dar… mai bine decât nimic. Dar, da – e regină noaptea și pasăre de foc ziua. El expiră. Urât blestem!

— Reginele umane sunt încă acolo, am spus eu. Poate că le voi vâna.

— Nu pentru mult timp, și nu dacă Vassa are ceva de spus în privința asta.

— Pari complice.

Lucien roși, uitându-se la Elain.

— Are un temperament urât și o gură spurcată. El îmi aruncă o privire piezișă. Vă veți înțelege de minune.

L-am înghiontit în coaste.

Dar Lucien se uită din nou la iarba arsă, iar chipul lui stropit de sânge deveni serios.

— Era un om bun, spuse el. V-a iubit pe toate foarte mult.

Am dat din cap, incapabilă să vorbesc sau să gândesc. Nesta nici măcar nu clipi ca să arate că auzise. Elain se strânse și mai mult în brațe, vărsând alte câteva lacrimi.

L-am scutit pe Lucien de chinul de a se gândi dacă să o atingă și l-am luat de braț și m-am îndepărtat, lăsându-le pe surorile mele să decidă dacă să ne urmeze sau să rămână – dacă voiau o clipă singure, cu iarba arsă.

Elain ne urmă.

Nesta rămase.

Elain veni lângă mine, uitându-se la Lucien, care o observă.

— Am auzit că tu ai dat lovitura fatală, spuse el.

Elain studie copacii din față.

— Nesta a făcut-o. Eu doar l-am înjunghiat.

Lucien păru să caute un răspuns, dar i-am spus:

— Deci unde mergi acum? Pleci cu Vassa?

M-am întrebat dacă auzise de rolul lui Tamlin – de ajutorul pe care ni-l acordase. O privire spre prietenul meu îmi spuse că știa. Cineva, poate partenerul meu, îl informase.

Lucien ridică din umeri.

— În primul rând, rămân aici. Ca să ajut. Apoi… Mai aruncă o privire spre Elain. Cine știe?

Am înghiontit-o pe Elain, care îmi clipi, și apoi am spus fără să gândesc:

— Ai putea să vii în Velaris.

El văzu totul, dar dădu grațios din cap.

— Va fi plăcerea mea.

Pe drumul înapoi spre tabără, Lucien ne povesti ce făcuse cât fusese plecat – cum o căutase pe Vassa, cum o găsise deja împreună cu tatăl meu, cu o armată care mărșăluia spre vest. Cum Miryam și Drakon îi găsiseră în călătoria lor de a ne ajuta.

Încă mă gândeam la tot ce-mi spusese când am intrat în cortul meu ca să mă schimb, în sfârșit, de hainele din piele, lăsându-i pe el și pe Elain să găsească un loc în care să se spele. Și să discute – probabil.

Dar când am intrat în cort, mă întâmpinară sunetele dinăuntru – discuțiile. Erau multe voci, una dintre ele fiind a partenerului meu.

Am făcut un pas înăuntru și am știut că nu aveam să-mi schimb prea curând hainele.

Deoarece, așezat pe un scaun în fața coșului cu cărbuni, era Prințul Drakon, Rhys stând tolănit și încă însângerat pe pernele dinaintea sa. Iar pe pernele de lângă Rhys stătea o femelă minunată, al cărei păr negru îi cobora pe spate în bucle atrăgătoare, zâmbindu-mi deja.

Miryam.

CAPITOLUL 79

Chipul zâmbereț al lui Miryam era mai mult uman decât de Mare Spiriduș. Dar Miryam, mi-am amintit când ea și Drakon se ridicară în picioare ca să mă salute, era doar pe jumătate Fae. Avea urechile ascuțite și delicate, dar… și ceva omenesc în zâmbetul larg care îi lumina ochii căprui.

Am plăcut-o imediat. Noroiul îi împroșca hainele de piele – diferite de cele illyriene, dar, în mod evident, concepute de alt popor aerian ca să țină de cald pe cer – și câțiva stropi de sânge îi pătau pielea măslinie de-a lungul gâtului și al mâinilor, dar ea nu părea să observe sau să-i pese. Ea întinse mâinile spre mine.

— Mare Doamnă! spuse Miryam, cu același accent ca al lui Drakon, puternic și profund..

Am luat-o de mâini, surprinsă să le simt uscate și calde. Ea îmi strânse puternic degetele când am reușit să spun:

— Am auzit atât de multe despre tine – mulțumesc pentru că ai venit. Am aruncat o privire spre locul în care Rhys stătea încă tolănit pe perne, privindu-ne cu sprâncenele ridicate. Pentru cineva care tocmai a murit, i-am spus eu ferm, pari remarcabil de relaxat.

Rhys rânji.

— Mă bucur că ți-ai revenit la starea obișnuită, dragă Feyre!

Drakon pufni și mă luă de mâini, strângându-mi-le puternic, așa cum o făcuse partenera lui.

— Ce nu vrea să-ți spună, doamna mea, este că el e atât de bătrân, încât *nu poate* să se ridice acum în picioare.

M-am întors spre Rhys.

— Ești…

— Bine, bine, spuse Rhys, fluturând o mână, chiar dacă gemu ușor. Deși poate că acum vezi de ce nu m-am

deranjat să-i vizitez atât de mult timp pe aceștia doi. Sunt foarte cruzi cu mine.

Miryam râse, așezându-se din nou pe perne.

— Partenerul tău urma să ne spună povestea *ta,* de vreme ce se pare că ai auzit-o deja pe a noastră.

O auzisem, dar când Prințul Drakon se întoarse grațios pe scaunul lui, iar eu am ocupat unul alături de el, doar privindu-i pe cei doi… Mi-am dorit să aflu toată povestea. Într-o zi, nu a doua zi sau peste încă două, dar… într-o zi, voiam să aud toată povestea lor. Pentru moment însă…

— Eu… am văzut cum v-ați luptat cu Jurian.

Drakon înțepeni imediat, Miryam mijind ochii când am întrebat dacă este mort:.

— Nu, răspunse Drakon.

— Mor a reușit să ne convingă să nu… ne reglăm conturile, interveni Miryam încruntându-se.

Ei ar fi făcut-o. După expresia de pe chipul lui Drakon, prințul încă nu părea convins. Și după licărul bântuit din ochii lui Miryam, părea că se întâmplaseră mai multe lucruri în timpul acelei lupte decât lăsau să se înțeleagă, dar eu tot am întrebat:

— Unde este el?

Drakon ridică din umeri.

— După ce nu l-am ucis, nu știu unde a plecat.

Rhys îmi schiță un zâmbet.

— Este cu oamenii Lordului Graysen – are grijă de răniți.

Miryam întrebă precaută:

— Ești… prietenă cu Jurian?

— Nu, am spus eu. Adică nu cred. Dar… tot ce a spus este adevărat. Și m-a ajutat. Mult.

Niciunul din ei nu dădu din cap când se priviră lung, comunicând fără cuvinte.

— Mi s-a părut că am văzut-o pe Nephelle în timpul luptei – am vreo șansă să o salut, sau acum este prea importantă ca să se deranjeze pentru mine? întrebă Rhys.

Un râset frumos dansă în ochii lui.

Mi-am îndreptat spatele, zâmbind.

— Este aici?

Drakon ridică o sprânceană neagră.

— O cunoști pe Nephelle?

— Am auzit *de* ea, am spus eu, și am privit spre clapele cortului, ca și când ar fi intrat direct înăuntru. Este o poveste lungă.

— Avem timp să o auzim, spuse Miryam, apoi adăugă: sau… nu prea?

Deoarece erau, într-adevăr, multe lucruri de rezolvat. Inclusiv…

Am scuturat din cap.

— Mai târziu, le-am spus lui Miryam și partenerului ei.

Dovada că o lume putea exista fără un zid, fără un Tratat.

— Este ceva…

Mi-am trimis gândul prin legătură lui Rhys, el dând aprobator din cap înainte să întreb:

— Insula voastră este încă secretă?

Miryam și Drakon se priviră vinovați.

— Ne cerem scuze pentru asta, spuse Miryam. Se pare că vraja a funcționat *prea* bine, dacă a ținut departe mesagerii binevoitori. Scutură din cap, bucle frumoase mișcându-se odată cu ea. Am fi venit mai devreme – am fi plecat în clipa în care ne-am dat seama în ce bucluc erați cu toții.

— Nu, am spus eu, scuturând din cap și căutându-mi cuvintele. Nu – nu vă condamn. Pe toți zeii, vă suntem datori… Am oftat. Vă rămânem îndatorați. Drakon și Miryam se opuseră, dar am continuat: Vreau să spun că… dacă ar exista un obiect cu o putere îngrozitoare care ar trebui acum ascuns… Ar mai fi Cretea un loc potrivit pentru a-l ascunde?

Cei doi parteneri se priviră din nou.

— Da, spuse Drakon.

— Te referi la Cazan, șopti Miryam.

Am încuviințat din cap. Fusese adus în tabăra noastră păzit de illyrienii care mai puteau sta în picioare. Niciunul dintre ceilalți Mari Lorzi nu întrebase – deocamdată. Dar îmi dădeam seama de discuția pe care ar fi iscat-o, de războiul intern pe care l-am fi putut porni încercând să stabilim cine, mai exact, ar fi putut păstra Cazanul.

— Trebuie să dispară, am spus eu încet. Permanent. Înainte să-și aducă aminte cineva să îl revendice, am adăugat.

Drakon și Miryam se gândiră, purtând o conversație tăcută, poate prin legătura lor de împerechere.

— Când vom pleca, spuse în cele din urmă Drakon, una dintre navele noastre s-ar putea să cântărească un pic mai mult pe apă.

Am zâmbit.

— Mulțumesc.

— Când anume plănuiți să plecați? întrebă Rhys, ridicând o sprânceană.

— Deja ne alungi? spuse Drakon schițând un zâmbet.

— Peste câteva zile, interveni Miryam. De îndată ce răniții vor fi pregătiți.

— Bun, am spus eu.

Toți se uitară la mine. Am înghițit în sec.

— Vreau să spun… nu că mă bucur că plecați… Amuzamentul din ochii lui Miryam se intensifică, licărind. Am zâmbit și eu. Vă vreau aici. Deoarece aș vrea să organizez o întrunire.

După o zi… Nu știam cum de se întâmplase atât de repede. Nu făcusem decât să explic ce voiam, ce *trebuia* să facem și… Rhys și Drakon avuseseră grijă să se întâmple.

Nu era niciun spațiu potrivit pentru a o face, nu cu taberele dezorganizate. Dar era un loc, la câțiva kilometri distanță.

Iar când soarele apuse și casa pe jumătate distrusă a familiei mele se umplu cu Mari Lorzi și prinți, generali și comandanți, oameni și Fae… Tot nu am avut cuvinte să mă

întreb cum de reușisem să ne adunăm cu toții în salonul imens, singurul spațiu utilizabil din vechea casă a familiei mele și să organizăm… întâlnirea aceasta.

Dormisem profund și bine toată noaptea, cu Rhys în pat lângă mine. Nu l-am lăsat să plece înainte ca lumina răsăritului să pătrundă în cortul nostru. Iar apoi… taberele de război erau prea pline de sânge, răniți și morți. Și întâlnirea dintre diversele armate, tabere și oameni trebuia organizată.

Dură toată ziua, dar, până la sfârșitul ei, m-am trezit în foaierul distrus, cu Rhys și ceilalți lângă mine, candelabrul fiind stricat în spatele nostru, pe masa crăpată din marmură.

Marii Lorzi sosiră primii, începând cu Beron, care nici măcar nu se uită la fiul lui ilegitim. Nici Lucien, care stătea lângă mine, nu se deranjă să-l observe pe Beron sau pe Eris, când veni la un pas în spatele tatălui său.

Tăieturile și vânătăile lui Eris fură suficiente ca să indice faptul că, probabil, se aflase într-o stare groaznică după încetarea luptei din ziua precedentă, tăietura urâtă de pe obraz și gât abia vindecându-se. Mor mormăi satisfăcută când o văzu sau poate fu un sunet de dezamăgire că rana nu fusese mortală.

Eris trecu mai departe ca și când nu ar fi auzit, dar măcar nu rânji disprețuitor, ci mai degrabă dădu din cap spre Rhys.

Era o promisiune tăcută: curând. Curând, probabil, Eris avea să ia ceea ce-și dorea și să ne ceară datoria.

Niciunul dintre noi nu se deranjă să-l salute, mai ales Lucien, care continuă respectuos să își ignore fratele mai mare.

Dar când Eris trecu pe lângă noi… Aș fi putut jura că un sentiment asemănător tristeții – regretului – i se citi în ochi când aruncă o privire către Lucien.

Tamlin trecu pragul peste câteva clipe. El avea un bandaj la gât și unul pe braț. Venise singur, așa cum o

făcuse la acea primă întâlnire.

M-am întrebat dacă știa că această casă distrusă fusese cumpărată cu banii dați tatălui meu. Cu bunăvoința pe care le-o arătase.

Dar Tamlin nu își îndreptă atenția spre mine, ci spre persoana din stânga mea. Spre Lucien.

Lucien înaintă cu fruntea sus, chiar dacă ochiul metalic se roti. Surorile mele erau deja în salon, gata să ne conducă invitații la locurile prestabilite, alese cu grijă.

Tamlin se opri la câțiva pași distanță. Niciunul dintre noi nu spuse vreun cuvânt. Nu când Lucien deschise gura.

— Tamlin…

Dar atenția lui Tamlin se îndreptase spre hainele illyriene din piele, pe care le purta Lucien.

La fel de bine ar fi putut purta negrul Regatului Nopții.

Am făcut un efort ca să-mi țin gura, să nu-i explic faptul că Lucien nu avea alte haine la el și că acestea nu erau un semn al alianței lui…

Tamlin doar scutură din cap, dezgustul clocotind în ochii lui verzi, și trecu mai departe fără un cuvânt.

M-am uitat la Lucien la timp ca să văd vinovăția și devastarea licărind în ochiul lui roșiatic. Rhys chiar îi spusese lui Lucien totul despre ajutorul pe care Tamlin ni-l oferise pe ascuns, aducându-l pe Beron aici și salvându-mă în tabără. Dar Lucien rămase lângă noi când Tamlin își găsi locul în salon, în dreapta noastră, și nu aruncă nici măcar o privire spre prietenul lui.

Lucien nu era destul de prost ca să îi ceară iertare.

Acea conversație, acea confruntare – urma să aibă loc altă dată. În altă zi, săptămână sau lună.

Am pierdut șirul celor care intrară după aceea. Drakon și Miryam, împreună cu un grup din oamenii lor, inclusiv…

Am tresărit când am văzut-o pe femela brunetă care intră la dreapta lui Miryam, cu aripile mai mici decât ale celorlalți Serafimi.

Am aruncat o privire spre locul în care Azriel stătea de

cealaltă parte a lui Rhys, cu aripile bandajate după ce le vlăguise cu o zi în urmă. Îmblânzitorul Umbrelor dădu afirmativ din cap. Era Nephelle.

I-am zâmbit legendarei războinice-scrib când îmi observă privirea și trecu mai departe. Îmi zâmbi și ea.

Kallias și Viviane intrară împreună cu femela care era într-adevăr sora ei. Apoi urmară Tarquin și Varian. Thesan și căpitanul lui peregryn rănit, pe care-l ținea strâns de mână.

Dintre Marii Lorzi, ultimul sosi Helion. Nu am îndrăznit să privesc printre ușile distruse spre locul în care stătea acum Lucien în salon aproape de Elain, când ea și sora mea rămaseră lipite de zid, lângă ferestrele intacte ale arcadei.

Beron, în mod înțelept, nu se apropie – iar Eris doar se uită din când în când, ca să supravegheze.

Helion șchiopăta, flancat de câțiva dintre căpitanii și generalii lui, dar tot reuși să zâmbească sever.

— Mai bine să mă bucur de asta cât durează, ne spuse el mie și lui Rhys. Mă îndoiesc de faptul că vom fi atât de uniți când vom ieși de aici.

— Mulțumesc pentru încurajări, am rostit eu ferm, iar Helion chicoti când intră.

Tot mai multe persoane își făcură apariția în încăpere, discuția încordată fiind întreruptă de râsete sau salutări. În cele din urmă, Rhys îi spuse familiei noastre să intre în cameră – în timp ce el și cu mine am așteptat.

Și am așteptat câteva minute lungi.

Avea să le ia mai mult timp să sosească, mi-am dat eu seama, de vreme ce nu se puteau teleporta sau mișca la fel de repede prin lume.

Tocmai voiam să mă întorc în cameră și să încep fără ei când două siluete masculine umplură cadrul întunecat al ușii.

Jurian și Graysen.

Iar în spatele lor… un alt mic grup de oameni.

Am înghițit cu greu. Acum ar fi început partea dificilă.

Graysen păru înclinat să se întoarcă, tăietura proaspătă de pe obrazul lui încrețindu-se când se încruntă, dar Jurian îl înghionti înăuntru. O vânătaie păta partea stângă a feței lui Jurian. M-am întrebat dacă Miryam sau Drakon i-o tăcuse. Aș fi pariat pe Miryam.

Graysen dădu doar ușor din cap spre noi. Jurian îmi rânji.

— V-am pus în colțurile opuse ale camerei, am spus eu.

Față de Miryam și de Drakon. Și de Elain.

Bărbații nu răspunseră și intrară cu fruntea sus în camera plină de Fae.

Rhys mă sărută pe obraz și merse în urma lor. Și asta însemna că…

Așa cum îmi promisese Lucien, Vassa mă găsi, acum că se înnoptase.

Sosi și ultima persoană de la această întâlnire. Ea dădu buzna peste prag, cu respirația tăiată și fără să ezite și se opri la un pas distanță.

Părul ei despletit era blond-roșcat, iar genele dese și negre și sprâncenele încadrau cei mai albaștri ochi pe care îi văzusem vreodată. Era frumoasă, cu o piele pistruiată și strălucitoare. Cu doar câțiva ani mai mare decât mine, dar… cu un spirit tânăr. Energică. Feroce și neîmblânzită, în ciuda blestemului ei.

Vassa spuse cu un accent vioi:

— Tu ești Feyre, Distrugătoarea Blestemului?

— Da, am spus eu, simțindu-l pe Rhys ascultând din cealaltă cameră, unde ceilalți începuseră să se liniștească, în așteptarea mea.

Vassa își încordă buzele pline.

— Îmi pare râu pentru tatăl tău. Era un om minunat.

Nesta, ieșind din salon, se opri la acele cuvinte și o măsură din priviri pe Vassa.

Vassa făcu la fel.

— Tu ești Nesta, afirmă Vassa, iar eu m-am întrebat cum

i-o descrisese tatăl meu astfel încât Vassa să-și dea seama. Îmi pare rău și de pierderea ta.

Nesta o privi cu o indiferență calmă.

— Am auzit că l-ai ucis pe Regele Hybernului, spuse Vassa, sprâncenele negre încruntându-se când o studie din nou pe Nesta, căutând un semn al războinicului de sub rochia albastră pe care o purta.

Vassa doar ridică din umeri când Nesta nu-i răspunse și mi se adresă:

— El mi-a fost un tată mai bun decât al meu. Îi datorez multe și îi voi onora amintirea cât timp voi trăi.

Privirea pe care i-o aruncă Nesta reginei fu suficientă cât să usuce iarba de dincolo de ușa închisă de la intrare. Situația nu se îmbunătăți când Vassa spuse:

— Poți să-mi rupi blestemul, Feyre Archeron?

— De asta ai fost de acord să vii atât de repede?

Ea schiță un zâmbet.

— Parțial. Lucien mi-a sugerat că ai daruri. La fel ca și ceilalți Mari Lorzi.

Ca și tatăl lui – cel adevărat, Helion.

Ea continuă înainte să-i pot răspunde.

— Nu mi-a mai rămas mult timp înainte să fiu nevoită să mă întorc la lac. La el.

La Lordul Morții care o ținea sub control.

— Cine este el? am șoptit eu.

Vassa scutură din cap, fluturând o mână în timp ce privirea ei se întunecă și repetă:

— Poți să-mi rupi blestemul?

— Eu… nu știu cum să rup astfel de vrăji, am recunoscut. Fața îi căzu. Dar… putem încerca, am adăugat.

Ea se gândi.

— Nu voi mai pleca o vreme pentru că voi *fi* ocupată cu vindecarea armatelor noastre. Poate că asta îmi va oferi… o portiță de scăpare, așa cum i-a spus Lucien, ca să rămân mai mult timp. Ea scutură din nou din cap. Vom discuta mai târziu despre asta, afirmă ea. Ca și despre

amenințarea pe care o prezintă celelalte regine.
Inima mi se poticni.
Un zâmbet crud îi strâmbă gura Vassei.
— Ele vor încerca să intervină, spuse ea, cu tot soiul de declarații de pace. Hybernul le-a trimis înapoi înainte de lupta asta, dar nu mă îndoiesc de faptul că au fost destul de inteligente, încât s-o încurajeze și să nu-și risipească armatele aici.
— Crezi că o vor face în altă parte? întrebă Nesta.
Vassa își aruncă părul moale peste un umar.
— Vom vedea. Iar voi vă veți gândi la cum să mă ajutați.
Am așteptat până ce ea se îndreptă spre salon înainte să ridic din sprâncene la acel ordin. Ori nu știa, ori nu-i păsa că *și* eu eram regină de drept.
Nesta rânji.
— Îți urez noroc.
M-am încruntat, alungând îngrijorarea care mi se forma deja în stomac și am spus:
— Unde pleci? începe întrunirea.
— De ce ar trebui să fiu acolo?
— Ești invitata de onoare. L-ai ucis pe rege.
Umbrele licăriră pe chipul ei.
— Și ce dacă?
Am clipit.
— Și tu ești emisarul nostru. Ar trebui să fii prezentă.
Nesta se uită spre scări, iar eu am observat obiectul pe care îl ținea strâns în pumn.
Mica sculptură din lemn. Nu am reușit să văd ce fel de animal era, dar cunoșteam lemnul. Cunoșteam lucrarea.
Era una dintre micile sculpturi făcute de tatăl nostru în anii în care nu făcuse nimic altceva. M-am uitat la chipul ei înainte să-mi poată observa interesul.
— Crezi că întâlnirea asta va avea vreun efect? întrebă Nesta.
Cu atât de multe urechi Fae în camera cealaltă, nu am îndrăznit să-i ascund adevărul.

— Nu știu, dar sunt dispusă să încerc. I-am întins o mână. Vreau să fii aici, alături de mine.

Nesta se gândi la mâna întinsă. Pentru o clipă, am crezut că avea să plece.

Dar ea mă luă de mână și, împreună, am intrat în camera plină cu oameni și Fae, ambele specii fiind părți ale acestei lumi. *Toți* făceau parte din această lume.

Marii Spiriduși din toate regatele.. Miryam, și Drakon, și suita lor. Oamenii din multe teritorii.

Toți se uitară la mine și la Nesta când am intrat, când ne-am îndreptat spre locul în care așteptau Rhys și ceilalți, cu fața spre mulțimea din cameră. Am încercat să nu mă crispez la piesele distruse de mobilier din care fuseseră alese scaunele bune. La tapetul sfâșiat, la draperiile care atârnau pe jumătate. Dar era mai bine decât nimic.

Am presupus că același lucru se putea spune despre lumea noastră.

Se lăsă liniștea. Rhys mă înghionti înainte, o mână atingându-mi spatele când am făcut un pas în fața lui. Mi-am ridicat bărbia, scrutând camera, și le-am zâmbit oamenilor și Spiridușilor adunați aici – în pace.

Le-am vorbit clar și ferm.

— Numele meu este Feyre Archeron. Cândva, am fost om, iar acum sunt Fae. Consider că ambele lumi sunt casa mea și aș vrea să renegociem Tratatul.

CAPITOLUL 80

O lume divizată nu era o lume care putea prospera.

Prima întâlnire dură câteva ore, mulți dintre noi fiind nerăbdători din cauza epuizării, dar legăturile fură făcute, iar poveștile împărtășite. Poveștile spuse de locuitorii din ambele părți ale zidului.

Le-am spus și eu toată povestea mea.

Le-am spus-o străinilor care nu mă cunoșteau, prietenilor mei și lui Tamlin, cu chipul dur, lângă un perete îndepărtat. Le-am explicat anii de sărăcie, încercările de la Poalele Muntelui, iubirea pe care o găsisem și la care renunțasem, iubirea care mă vindecase și mă salvase. Vocea nu mi-a mai tremurat și a scăzut în intensitate. Aproape tot ce văzusem în Ouroboros – i-am lăsat și pe ei să vadă și le-am vorbit despre asta.

Iar când am terminat, Miryam și Drakon înaintară ca să-și spună, la rândul lor, povestea.

O altă mică dovadă că oamenii și Fae nu doar că puteau lucra și trăi împreună, ci să devină mai mult de atât. Am ascultat fiecare cuvânt și nu m-am deranjat să îmi șterg lacrimile din când în când. Doar l-am luat de mână pe Rhys și nu i-am dat drumul.

Și alții își spuseră poveștile, unele contrare celor spuse de noi, despre relații care nu decurseseră atât de bine, despre crime comise și răni care nu puteau fi uitate.

Dar era un început.

Încă mai erau multe de făcut, de câștigat încrederea, dar chestiunea construirii unui nou zid…

Rămânea de văzut dacă puteam fi de acord cu asta. Mulți dintre noi erau împotriva acestui lucru. Mulți dintre oameni, pe bună dreptate, erau prudenți. Încă mai trebuia să ne luptăm cu niște teritorii Fae, cărora promisiunile

Hybernului li se păruseră atrăgătoare, seducătoare.

Marii Lorzi se certară cel mai mult în privința posibilității de a ridica un nou zid. Iar cu fiecare cuvânt, așa cum zisese Helion, alianța temporară se zdrențui și se rupse. Granițele regatelor fură retrasate.

Dar măcar ei rămaseră până la sfârșit – până la primele ore ale dimineții, când am decis, în sfârșit, că restul va fi discutat în altă zi. În alt loc.

Noi aveam nevoie de timp și de încredere ca să ne vindecăm.

Iar eu m-am întrebat dacă drumul drept – drumul spre pacea adevărată – ar fi fost, probabil, cel mai greu și cel mai lung dintre toate.

Ceilalți plecară, teleportându-se, zburând sau pășind în întuneric, retrăgându-se deja în grupurile, regatele și armatele lor. I-am urmărit plecând din pragul ușii casei, până ce fură doar niște umbre în noapte.

Mai devreme, o văzusem pe Elain uitându-se pe fereastră – urmărindu-l pe Graysen plecând cu oamenii lui, fără să se uite la ea. El vorbise serios în ziua aceea de la fortăreața lui. Nu știam dacă observase că Elain purta încă inelul de logodnă, că Elain îl tot fixa cu privirea când plecă în noapte… putea Lucien să se ocupe de asta – pentru moment.

Am oftat, rezemându-mi capul de piatra crăpată a tocului ușii. Ușa mare din lemn fusese spulberată complet, așchiile fiind încă împrăștiate pe intrarea de marmură din spatele meu.

I-am recunoscut mirosul înainte să-i aud pașii ușori apropiindu-se.

— Unde vei pleca acum? am întrebat fără să mă uit peste umăr, când Jurian se opri lângă mine, scrutând întunericul. Miryam și Drakon plecaseră repede, trebuind să-și îngrijească răniții și să transporte Cazanul pe una dintre navele lor înainte ca Marii Lorzi să aibă timp să se gândească la locația lui.

Jurian se rezemă de tocul opus al ușii.

— Regina Vassa mi-a oferit un loc în regatul ei.

Într-adevăr, Vassa era încă înăuntru, discutând aprins cu Lucien. Am presupus că, dacă avea timp doar până la răsărit înainte să se transforme din nou în pasăre de foc, voia să profite de fiecare minut. Lucien, în mod surprinzător, chicotea, cu umerii relaxați și capul înclinat în timp ce asculta.

— Vei accepta?

Chipul lui Jurian era serios – obosit.

— Ce fel de regat poate avea o regină blestemată? Este legată de acel lord al morții – ea trebuie să se întoarcă la lacul de pe *continent* la un moment dat. El scutură din cap. Păcat că sora ta l-a decapitat atât de spectaculos pe rege. Pun pariu că ar fi putut găsi o cale să-i rupă blestemul.

— Într-adevăr, păcat! am mormăit eu.

Jurian mormăi amuzat.

— Crezi că avem vreo șansă? am întrebat eu, făcând semn spre siluetele umane care încă mergeau pe jos, înapoi spre tabără. Ar putea fi pace între noi toți?

Jurian tăcu un moment lung.

— Da, spuse el încet. Cred.

Și nu știam de ce, dar vorbele lui mă consolară.

După câteva zile, încă mă gândeam la cuvintele lui Jurian când tabăra de război fu, în sfârșit, ridicată. Când ne-am luat rămas-bun și ne-am promis – unii mai sinceri decât alții – să ne revedem.

Când curtea și familia mea se teleportară înapoi în Velaris.

Lumina soarelui tot mai pătrundea prin ferestrele casei din oraș. Mirosul citricelor și al mării și al pâinii coapte tot mai umplea camerele.

Iar la distanță… copiii încă râdeau pe străzi.

Acasă, căminul era la fel, neatins.

L-am strâns pe Rhys atât de puternic de mână, încât ne-am temut că avea să se plângă, dar nu făcu decât să mă

strângă și el.

Și chiar dacă toți făcuserăm baie, stând acolo… parcă eram murdari, ca și când nu am fi spălat tot sângele.

Iar eu mi-am dat seama că, într-adevăr, căminul nostru era la fel, doar noi… poate că nu mai eram.

— Presupun că acum va trebui să mănânc mâncare adevărată, mormăi Amren.

— Ce sacrificiu imens! spuse Cassian.

Ea îi făcu un gest vulgar, dar miji ochii când îi văzu aripile încă bandajate. Ochii ei – normali, argintii – se îndreptară spre Nesta, care se zgribulise lângă balustrada scării, ca și când s-ar fi retras în camera ei.

Sora mea abia vorbise, abia mâncase în ultimele zile. Nu îl vizitase pe Cassian pe patul lui de suferința. Încă nu-mi vorbise despre cele întâmplate.

— Sunt surprinsă că nu i-ai luat capul regelui ca să-l împăiezi și să-l atârni pe perete, îi zise Amren.

Nesta își îndreptă privirea spre ea.

Mor țâțâi.

— Gluma asta li s-ar părea de prost gust unora, Amren!

— V-am salvat pielea. Sunt îndreptățită să spun ce vreau.

Și cu asta, Amren ieși din casă apucând pe străzile orașului.

— Noua Amren este și mai țâfnoasă decât cea veche, spuse încet Elain.

Am izbucnit în râs. Ceilalți mi se alăturară și chiar și Elain zâmbi larg.

Toți în afară de Nesta, care se uita în gol.

Când se spărsese Cazanul… nu știam dacă se rupsese și acea putere din ea, dacă legătura fusese tăiată sau dacă mai exista, undeva în ea.

— Haide, spuse Mor, aruncându-și un braț pe umerii lui Azriel, apoi pe celălalt cu grijă pe cei ai lui Cassian, și conducându-i spre salon. Trebuie să bem.

— Deschidem sticlele scumpe, îi strigă Cassian peste

umăr lui Rhys, încă șchiopătând cu piciorul abia vindecat.

Partenerul meu schiță o plecăciune servilă.

— Măcar păstrați-mi și mie un strop!

Rhys se uită la surorile mele, apoi îmi făcu un semn cu ochiul. Umbrele luptei încă zăboveau, iar eu eram la fel de îngrozită că semnul cu ochiul nu era real, că totul era un fel de vis febril în interiorul Cazanului.

„Este real, îmi spuse drăgăstos în minte. Îți voi dovedi mai târziu. Așteaptă câteva ore.“

Am pufnit și l-am urmărit când se scuză că se ducea după mâncare și ieși pe hol, cu mâinile în buzunare.

Singură pe hol cu surorile mele – Elain schițând un zâmbet, iar Nesta cu chipul împietrit –, am respirat adânc.

Lucien rămăsese în urmă ca să-i ajute pe oamenii răniți care mai aveau nevoie să fie vindecați de un Fae, dar promisese să ni se alăture când va fi terminat. Iar Tamlin…

Nu vorbisem cu el. Abia dacă îl văzusem după ce îmi urase să fiu fericită și îmi dăruise înapoi partenerul. Plecase de la întâlnire înainte ca eu să spun ceva.

Așadar, i-am dat lui Lucien un bilet pe care să i-l înmâneze dacă s-ar fi întâlnit, ceea ce știam că avea să se întâmple. Trebuia să se oprească undeva înainte de a veni aici, spusese el. Știam cu exactitate la ce loc anume se referea.

Biletul meu pentru Tamlin era scurt și-i transmitea tot ce trebuia să-i spun.

„Mulțumesc.

Sper să-ți găsești și tu fericirea."

Și am facut-o. Nu doar pentru ceea ce făcuse pentru Rhys, ci… Nici măcar un nemuritor nu avea timp de pierdut cu ura, să o simtă și să o manifeste în lume.

Deci i-am dorit binele cu adevărat și am sperat că într-o zi… într-o zi, poate și-ar fi înfruntat fricile subtile, furia distructivă care îl otrăvea din interior.

— Și acum ce facem? le-am întrebat pe surorile mele.

Nesta se întoarse pur și simplu și urcă la etaj, fiecare

pas fiind lent și rigid. Ea închise ferm ușa imediat ce ajunse în dormitor.

— Ce s-a întâmplat cu tata, șopti Elain, tot uitându-se la trepte. Nu cred că Nesta…

— Știu, am șoptit eu. Sunt multe lucruri de care Nesta trebuie să-și dea seama.

Prea multe.

Elain se întoarse spre mine.

— O vom ajuta?

M-am jucat cu capătul cosiței mele.

— Da, dar nu azi. Și nici mâine. Am oftat. Când… când va fi pregătită. Când și *noi* vom fi pregătite.

Elain dădu din cap, zâmbindu-mi, și o urmă de bucurie și *viață* îi licări în ochi. O promisiune a viitorului, sclipitoare și dulce.

Am condus-o în salon, unde Cassian ținea câte o sticlă de băutură de culoarea ambrei în fiecare mână, Azriel își masa deja tâmplele, iar Mor lua paharele elegante de cristal de pe un raft.

— Ce urmează? spuse gânditoare Elain, oferindu-mi un sfârșit la întrebarea pe care i-o adresasem acum câteva clipe, când atenția îi fusese îndreptată spre ferestrele dinspre strada însorită. Ea zâmbi și mai larg și destul de strălucitor încât lumină până și umbrele lui Azriel din partea cealaltă a camerei. Mi-ar plăcea să am o grădină, afirmă ea. După toate astea… Cred că lumea are nevoie de mai multe grădini.

Gâtul îmi era prea încordat ca să-i răspund imediat, așa că n-am făcut decât să-mi sărut sora pe obraz înainte să-i spun:

— Da, cred că ai dreptate.

CAPITOLUL 81
Rhysand

Chiar și din bucătărie îi auzeam pe toți. Pleoscăitul care era, cu siguranță, al celei mai vechi sticle de băutură pe care o aveam, apoi clinchetul paharelor la fel de vechi.

Apoi râsetele. Vuietul profund al lui Azriel, care râdea la tot ce spunea Mor și care o făcu și pe ea să râdă, sunetul fiind vesel și asurzitor.

Apoi alt râset, argintiu și intens, mai frumos decât orice melodie cântată în nenumăratele săli și teatre din Velaris.

Am rămas la fereastra bucătăriei, uitându-mă la grădina în toată splendoarea verii, fără să văd florile pe care le îngrijise Elain Archeron în ultimele săptămâni. Nu am făcut decât să mă uit și să ascult râsetul frumos. Râsetul partenerei mele.

Mi-am trecut o mână peste piept la acel sunet – la bucuria pe care o emana.

Conversațiile lor continuară, reluându-și ritmurile vechi și totuși… Aproape. Fusesem atât de aproape de a nu mai vedea locul acesta, de a nu ne mai vedea unii pe alții. Și știam că, parțial, râdea… Datorită acestui lucru. Sfidătoare și recunoscătoare, totodată..

— Vii să bei sau ai de gând să te uiți la flori toată ziua? se auzi vocea lui Cassian printre sunetele melodioase.

M-am întors, găsindu-i pe el și pe Azriel în pragul ușii de la bucătărie, fiecare cu o băutură în mână. Pe cea pe care o ținea în mâna cu cicatrice, Azriel mi-o trimise pe o briză albăstruie.

Am apucat paharul greu și rece din cristal.

— Nu este recomandat să te strecori în spatele Marelui tău Lord, le-am spus eu, bând cu nesaț. Băutura îmi arse gâtul, încălzindu-mi stomacul.

— Este bine să te ținem în alertă la bătrânețe, spuse Cassian, bând și el și sprijinindu-se de tocul ușii. De ce te ascunzi aici?

Azriel îi aruncă o privire, iar eu am pufnit, sorbind încă o dată.

— Tu chiar ai deschis sticlele scumpe!

Ei așteptară. Dar râsetul lui Feyre se auzi din nou, urmat de cel al lui Elain și al lui Mor, și când m-am uitat la frații mei, am citit complicitatea pe chipurile lor.

— Este adevărat, spuse încet Azriel.

Niciunul nu râse și nu comentă la usturimea din ochii mei. Am luat încă o sorbitură ca să-mi alung încordarea din gât și m-am apropiat de ei.

— Haideți să nu mai facem asta în următorii cinci sute de ani, am spus cam răgușit și mi-am ciocnit paharul cu ei.

Azriel zâmbi în timp ce Cassian ridică o sprânceană.

— Și ce vom face în tot acest timp?

Dincolo de negocierea păcii, de reginele care, cu siguranță, erau o problemă, de vindecarea lumii noastre distruse…

Mor ne chemă, cerând să le aducem o tavă cu mâncare. Una *imensă,* adăugă ea. „Cu multă pâine."

Am zâmbit. Am zâmbit și mai larg când sunetul râsului lui Feyre se auzi din nou – când l-am *simțit* prin legătură, strălucind mai intens decât toată Ploaia de Stele.

— În tot acest timp…

Mi-am aruncat brațele pe umerii lor și i-am condus înapoi în salon.

M-am uitat înainte, spre acel râset, acea lumină și viziune a viitorului pe care mi-o arătase Feyre, mai frumoasă decât orice mi-aș fi putut dori vreodată – decât orice îmi *dorisem* în nopțile solitare de demult, în care doar stelele îmi țineau companie. Un vis încă fără răspuns, dar nu pentru totdeauna.

— Până atunci, ne vom bucura de fiecare clipă.

CAPITOLUL 82
Feyre

Rhysand urcă pe acoperiș ca să privească stelele strălucind atât de aproape. Eu simțeam sub tălpile mele goale țiglele încălzite peste zi de razele soarelui.

Stătea într-unul dintre micile scaune de fier, fără lumină, fără sticla de băutură – singur cu stelele și orașul.

M-am așezat în poala lui și l-am lăsat să mă ia în brațe.

Am stat în tăcere mult timp. După luptă, nu prea avusesem șansa să fim singuri și fusesem prea obosită să fac orice altceva în afară de a dormi. Dar în seara asta… își trecu mâna peste coapsa mea, goală din cauza felului în care mi se ridicase cămașa de noapte.

El tresări când se uită la mine, apoi îmi râse pe umăr.

— Ar fi trebuit să știu.

— Vânzătoarele mi-au dat-o gratis. Și mi-au mulțumit pentru că le-am salvat de Hybern. Poate că ar trebui să o fac mai des, dacă așa mă aleg cu lenjerie gratis.

Deoarece chiar purtam o lenjerie dantelată de culoare roșie pe sub cămașa de noapte scandalos de transparentă lăsând să se vadă tot.

— Nu ți-a spus nimeni? Ești revoltător de bogată.

— Dacă am bani, asta nu înseamnă că trebuie să-i cheltui.

El îmi strânse genunchiul.

— Bun. Avem nevoie de cineva care să se priceapă la gestionarea banilor pe aici. Am risipit aurul din cauză că Regatul Viselor a profitat de generozitatea mea ridicolă.

Am râs când mi-am rezemat capul de umărul lui.

— Amren mai este locțiitoarea ta?

— Locțiitoarea noastră.

— Chestie de semantică!

Rhys trasă cercuri pe pielea mea goală, în jurul genunchilor și pe partea de jos a coapsei.

— Dacă vrea funcția, este a ei.

— Chiar dacă nu mai are puteri?

— Acum este Mare Spiriduș. Sunt sigur că va descoperi vreun talent ascuns cu care să ne terorizeze.

Am râs din nou, savurând senzația mâinii lui pe pielea mea, căldura corpului său în jurul meu.

— Te-am auzit, spuse el încet. Când am fost… plecat.

Am început să mă încordez cu gândul la groaza persistentă care mă trezise din somn în ultimele câteva nopți – groaza din care mă îndoiam că aveam să-mi revin prea curând..

— Rhys, nu mai vreau să simt niciodată ce-am simțit în minutele acelea, am spus imediat ce el începu să mă mângâie cu blândețe pe coapse.

— Acum știi cum m-am simțit la Poalele Muntelui.

Mi-am întins gâtul ca să mă uit la el.

— Să nu mă mai minți *niciodată.* Nu în legătură cu asta.

— Dar cu alte lucruri?

L-am ciupit de braț destul de tare, încât el râse și îmi dădu mâna la o parte.

— Nu vă puteam lăsa pe voi, doamnelor, să vă asumați meritul de a ne salva. Unii masculi au trebuit să-și asume o parte din glorie ca să nu ne călcați în picioare până la sfârșitul timpului cu lăudăroșenia voastră.

L-am lovit în braț de data asta, dar el mă cuprinse cu brațul de talie și mă strânse, mirosindu-mă.

— Te-am auzit, chiar și mort. Asta m-a făcut să privesc înapoi. M-a făcut să rămân – încă puțin.

Înainte să se ducă în locul pe care încercasem o dată să i-l descriu Cioplitorului.

— Când va fi timpul să pleci, am spus eu încet, vom pleca împreună.

— S-a făcut! spuse el și mă sărută ușor.

— Da, s-a făcut! i-am șoptit pe buze.

Pielea de pe brațul stâng mă furnică și am simțit un fior de căldură.

Mi-am coborât privirea ca să văd un alt tatuaj acolo – identic celui care-mi împodobise cândva brațul, cu excepția brățării negre a înțelegerii pe care o făcusem cu Bryaxis. El îl modificase pe acesta, ca să se potrivească în jurul lui, ca să fie perfect integrat printre spirale și cercuri.

— Îmi lipsea cel vechi, spuse el nevinovat.

Pe brațul stâng, avea același tatuaj. Nu spre degete, așa cum era al meu, ci mai degrabă de la încheietura mâinii până la cot.

— Maimuțoiule! am spus eu sarcastic. Mie-mi stă mai bine cu el!

— Hmm. El îmi trasă o linie pe spate, apoi mă împunse în două locuri de-a lungul lui. Draga de Bryaxis a dispărut. Știi ce înseamnă asta?

— Că va trebui să o caut și să o duc din nou în bibliotecă?

— O, cu siguranță!

M-am răsucit în poala lui, cuprinzându-i gâtul cu brațele când l-am întrebat:

— Iar tu vei veni cu mine? în această aventură și toate celelalte?

Rhys se aplecă înainte și mă sărută.

— De fiecare dată!

Stelele părură să ardă mai strălucitor, drept răspuns, strecurându-se mai aproape ca să ne privească. Aripile îi foșniră când se mișcă pe scaun și mă sărută mai profund, până mă lăsă fără suflare.

Iar apoi, zburam.

Rhys mă luă în brațe, țâșnind la înălțime pe cerul înstelat, orașul fiind o reflexie sclipitoare dedesubt.

Muzica răsuna din cafenelele de pe malul râului. Oamenii râdeau în timp ce mergeau ținându-se de mână pe străzile din partea cealaltă a podurilor care traversau Sidra. Puncte negre încă pătau o parte din întinderea

strălucitoare – grămezi de moloz și clădiri distruse – dar chiar și unele dintre ele fuseseră luminate cu mici surse de lumină. Lumânări. Sfidătoare și minunate în întuneric.

Urma să avem nevoie de mai multe în zilele următoare – pe drumul lung spre o lume nouă. Una pe care aș fi lăsat-o mai bună decât aș fi găsit-o.

Dar, deocamdată… Am savurat momentul, cu orașul sub noi, cu lumea din jurul nostru, și pacea câștigată din greu… Fiecare bătaie a inimii. Toate sunetele, mirosurile și imaginile care mi se înrădăcinară în mine, atât de multe, încât mi-ar fi luat o viață – sau, poate, chiar câteva – să le pictez.

Rhys plană și îmi trimise un gând, zâmbind larg când mi-am invocat aripile.

El îmi dădu drumul când am plutit lin din brațele lui, scăldându-mă în aerul cald care îmi mângâia fiecare centimetru de piele, sorbind aerul cu miros de sare și citrice. Am fost nevoită să dau de câteva ori din aripi ca să zbor corect – să simt ritmul. Dar apoi, am rămas pe linie de plutire.

Am zburat. Sus de tot.

Rhys veni lângă mine și îmi zâmbi din nou în timp ce pluteam printre stele, lumini și briza sărată a mării, când îmi arătă toate minunile Velarisului, Curcubeul strălucitor fiind un râu viu de culoare sub noi… Când își atinse ușor aripa de a mea, doar pentru că putea, deoarece voia să o facă, iar noi am fi avut nopți eterne ca să vedem împreună totul…

Totul era un dar.

Multumiri

Chiar și după nouă cărți, nu îmi este mai ușor să-mi exprim imensa recunoștință față de oamenii din viața mea, personală și profesională, care îmi fac lumea mai strălucitoare doar fiind o parte din ea.

Lui Josh: Fiecare clipă cu tine este un dar. Cu mult timp în urmă, când m-am uitat la stele, mi-am dorit pe cineva ca tine în viața mea. Chiar cred că stelele m-au ascultat deoarece faptul că am reușit să trăim împreună această aventură sălbatică este împlinirea unui vis. Te iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Lui Annie: îți mulțumesc pentru îmbrățișări, năstrușnicii și că mi-ai cerut constant „bunătățurile” care m-au ținut activă. Te iubesc pentru totdeauna, cățelușo! (Și, indiferent de ce ar spune cineva, jur că *poți* citi rândurile acestea.)

Agentei mele, Tamar, care lucrează fără încetare și este cea mai dură persoană pe care o cunosc: Fără tine, nu aș fi reușit nimic din toate acestea și pentru asta nu voi înceta să-ți fiu recunoscătoare. Mulțumesc pentru tot.

Lui Cat Onder: A fost un privilegiu și o bucurie imensă să lucrez alături de tine. Îți mulțumesc pentru că ești un editor atât de creativ, grijuliu și perspicace și pentru toți anii de prietenie.

Mulțumesc echipei de geniu de la Bloomsbury din toată lumea: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca Menally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Emily Klopfer, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Linda Minton, Christine

Ma, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church și întregii echipe pentru drepturi în străinătate – vă mulțumesc pentru munca grea pe care o faceți pentru ca aceste cărți să devină realitate și pentru că sunteți cea mai bună echipă de editare din lume, *din toate timpurile.*

Lui Jon Cassir și echipei de la CAA: Vă mulțumesc pentru că m-ați promovat pe mine și cărțile mele.

Lui Cassie Homer, asistenta extraordinară: îți mulțumesc pentru tot ajutorul și pentru că este o încântare să lucrez cu tine!

Părinților mei: Vă mulțumesc pentru povești și folclor, pentru aventurile în jurul lumii și pentru diminețile de weekend cu covrigi și somon afumat de la Murray. Lui Linda și Denis: Ați crescut un fiu atât de minunat și voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta. Familiei mele: Sunt atât de norocoasă să vă am pe toți în viața mea!

Lui Roshani Chokshi, Lynette Noni și Jennifer Armentrout: Vă mulțumesc pentru că sunteți niște lumini atât de strălucitoare și prieteni minunați și pentru toate părerile neprețuite privind această carte. Lui Renee Ahdieh, Steph Brown și Alice Fanchiang: Vă ador!

Mulțumiri imense lui Sasha Aisberg, Vilma Gonzales, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Kelly Grabowski, Jennifer Kelly, Laura Ashforth și Diyana Wan pentru că sunteți niște oameni minunați și încântători. Minunatei Caitie Flum: îți mulțumesc *atât de mult* pentru timpul petrecut citind această carte și pentru că mi-ai oferit păreri valoroase. Lui Louisse Ang: Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc pentru bunătatea ta remarcabilă, bucuria molipsitoare și generozitatea uimitoare.

Lui Charlie Bowater, care nu este doar un artist genial, ci și un om minunat: Mulțumesc pentru arta care m-a emoționat și inspirat, și pentru toată munca grea și fenomenală în ceea ce privește cartea de colorat. Este o onoare să lucrez alături de tine.

Și în cele din urmă, *ție,* dragă cititorule: îți mulțumesc

din inimă pentru că ne-ai însoțit pe mine și pe Feyre în călătoria aceasta. Scrisorile tale sincere și arta uimitoare, muzica ta minunată și costumele ingenioase... totul înseamnă mai mult decât pot să-ți spun. Sunt cu adevărat binecuvântată să am cititori ca tine și abia aștept să-ți împărtășesc mai multe din lumea aceasta, în următoarea carte!

DOAR TU POȚI DECIDE CE TE POATE DISTRUGE!

„Unele alianțe sunt încă periculoase – să recrutezi monștri pentru a lupta împotriva monstruosului va fi mereu o provocare riscantă –, iar agenții dubli sunt numeroși. Războiul este întrețesut cu poveștile romantice ale personajelor secundare, aducând laolaltă oameni din ținuturi îndepărtate.“

Kirkus Reviews

ISBN 978-606-006-162-5

www.rao.ro
www.raobooks.com